Nhân Gian Hoan Ái

Tuỳ Hầu Châu

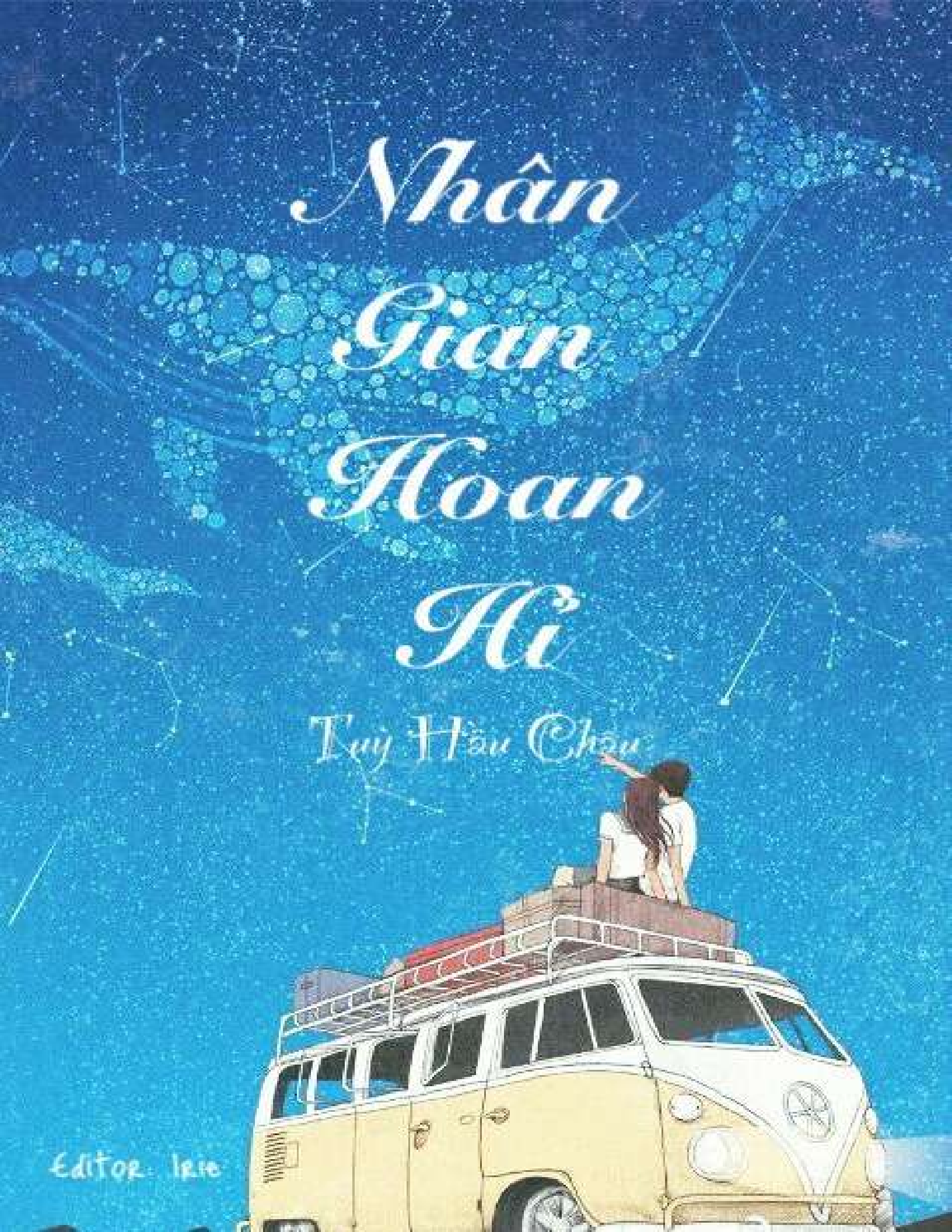

Editor: Iris

Mục lục

Chương 1

Chương 2.1

Chương 2.2

Chương 2.3

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 5.2

Chương 6.1

Chương 6.2

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 10.2

Chương 11

Chương 11.2

Chương 12.1

Chương 12.2

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 18.2

Chương 19

Chương 19.2

Chương 20

https://thuviensach.vn

Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29.1
Chương 29.2
Chương 30
Chương 31
Chương 31.2
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50

https://thuviensach.vn

Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 55.2
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Editor: Hạ Tiểu Phong

Mới sáng sớm Hứa Đa Ninh đã đến Tinh Hải Loan dọn vệ sinh, căn hộ hơn 200 mét vuông, năm năm không có người ở, ngay cả việc lau một tấm kính cũng mất hết nửa ngày.

Trong nhà có rất nhiều thứ đồ lộn xộn, cùng với những đồ dùng đã quá hạn sử dụng, cô liền dọn sạch chúng, phân loại rồi cho vào một túi rác to; những vật còn sử dụng được thì cho vào cái túi vải màu xanh, thứ cần vứt đi thì cho vào túi ni lông màu đỏ.

Khi chuẩn bị vứt rác đi, cô do dự nửa giây, rồi sau đó lấy ra một đôi dép lê màu đen từ trong túi ni lông.

Còn nhớ đôi dép lê này được mua từ một cửa hàng chuyên kinh doanh sản phẩm giày dép, giá rất cao, nhưng có vẻ như chủ nhân của đôi dép này chỉ mang qua có một lần?

Sau khi dùng bàn chải chà rửa sạch sẽ đôi dép lê, Hứa Đa Ninh cầm đôi dép lê số 43 này đặt dưới cửa sổ phòng khách để phơi nắng. Ánh nắng ở bên ngoài chiếu thẳng vào trong phòng, làm tan đi những giọt sương lành lạnh còn đọng lại, làm cả sàn nhà phòng khách ánh lên một ánh sáng màu vàng.

Mùa xuân ở thành phố A, chậm rãi, nhưng ngắn ngủi.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh nhìn ra cửa sổ, bắt đầu chuyển động cổ, trên, dưới, trái, phải…tiếng điện thoại nằm trên sô pha reo lên dồn dập, cô liền bước nhanh lên phía trước nghe điện thoại. Người gọi đến là quản lí Chung của bất động sản Hảo An Gia, đây là người liên lạc thường xuyên nhất với cô trong mấy ngày qua.

"Chào ông, quản lí Chung —— "

Còn chưa biết phải nói gì, thì quản lí Chung đã nhanh chóng nói, có một vị khách nhìn trúng căn nhà của cô, muốn qua xem nhà ngay lập tức, hỏi cô có thời gian hay không, quan trọng là vị khách này rất đáng tin, lại là người có tiền.

Nhưng mà ngay bây giờ thì...

Đa Ninh nhìn mấy cái túi rác lớn nằm ngổn ngang trong phòng khách, có phần khó xử nói: "Quản lí Chung, bây giờ tôi đang dọn dẹp, phòng ốc rất lộn xộn, có vẻ không được tốt lắm..." Ấn tượng đầu tiên không phải rất quan trọng sao?

Không sao cả!

Được rồi, Đa Ninh nhìn đồng hồ trên tường, nói: "Khi nào mọi người đến đây?"

Hả? Đã đến tiểu khu phía nam rồi...

Là do cô làm việc châm chạp sao, bây giờ tốc độ làm việc của mọi người đã nhanh như vậy rồi à... Đa Ninh lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ treo trên tường, phòng này từ năm năm trước đã không có người ở, nhưng chiếc đồng hồ được treo năm năm vẫn còn dùng được, không hề chạy sai một phút nào.

https://thuviensach.vn

"Khi em mua thứ gì đó, nếu không chọn được cái tốt nhất, thì hãy chọn cái quý giá nhất." Từng có người nói với cô như vậy.Bây giờ cô thật sự muốn bán đi căn hộ này sao? Đột nhiên Đa Ninh có chút không nỡ, dù sao lúc mua mỗi đồ vật trong căn phòng này, cho dù không phải là thứ tốt nhất, nhưng chính là thứ quý giá nhất.

Dọn dẹp sơ qua phòng khách một chút, Đa Ninh chạy đến nhà vệ sinh rửa mặt rửa tay, găng tay trong hộp đã sớm hết, cô lại lười tìm, liền trực tiếp dùng hai tay dọn dẹp.

Sau đó ngoài phòng khách vang lên tiếng chuông cửa —— người thuê nhà đến rồi.

Chuông cửa nối liền với hệ thống bảo mật bên trong phòng, trên màn hình hiện lên màu sắc rực rỡ, quản lí Chung có gương mặt béo tròn đang tươi cười phúc hậu, bên cạnh ông là một người phụ nữ trẻ tuổi.

Khách hàng đáng tin cậy lại còn có tiền? Không phải đâu, lại còn đặc biệt xinh đẹp nữa.

Đa Ninh ấn chốt cửa, cánh cửa mở ra, màn hình trở lại màu lam như ban đầu; vội liếc mắt nhìn một cái, cô thấy túi xách cô gái kia đang cầm hình như là Hermes đi? Xem ra, quả thật quản lí Chung không lừa cô!

Mặc dù Tinh Hải Loan là căn hộ sáu bảy năm trước, nhưng ở trong thành phố A nổi tiếng xa hoa này, tất cả thang máy đều được xây dựng dựa theo tiêu chí của khách sạn năm sao. Đa Ninh chờ ở cửa bên cạnh, không tới nửa phút, quản lí Chung đã dẫn khách lên đây.

"Xin chào mọi người, mời vào." Một tay Đa Ninh đặt bên tay cầm cánh cửa, nghiêng người nói.

"Xin chào, đã quấy rầy rồi." Hermes tiểu thư lễ phép đáp lại cô, tầm mắt lướt qua phòng khách, sau đó lại nho nhã lễ phép hỏi cô: “Có cần phải

https://thuviensach.vn

cởi giày không?”

"Không cần, không cần." Đa Ninh giương khóe miệng tươi cười, chỉ vào mấy nhóm túi to trong phòng, vội nói, "Tôi đang dọn dẹp, nên bây giờ có chút loạn..."

"All right." Hermes tiểu thư gật đầu, bước đôi chân dài vào nhà.

Đa Ninh xoay người đi theo vào nhà, lúc này mới phát hiện ra Hermes tiểu thư rất cao, cộng thêm đôi giày cao gót chắc cỡ 1m8 đi. Bây giờ là tháng năm, Hermes tiểu thư lại mặc váy ngắn, lộ ra đôi chân thon dài xinh đẹp, độ khoảng một thước hai đi... Ách, tại sao tất cả lực chú ý của cô lại nằm trên đôi chân dài của người ta rồi?

Nhìn thấy quản lí Chung đang đứng bên cạnh ném tới một ánh mắt khó hiểu, Đa Ninh vội hạ tầm mắt xuống.

"Nhà này là của cô sao?" Hermes tiểu thư đột nhiên xoay người lại hỏi.

"Ừ, đúng vậy..." Đa Ninh gật đầu, ánh mắt sáng bóng rực rỡ, phối hợp với vẻ mặt thành thật. Nhưng cô có thể nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Hermes tiểu thư, chắc là nhìn cô không giống như người có thể sở hữu được căn hộ này, nhưng mà quả thật cô là chủ nhân duy nhất của căn hộ này; bất động sản này chỉ có mình cô đứng tên, hiển nhiên cô là người sở hữu tài sản này.

Ngoài ra, cũng không có bất kì tình huống cho vay hay mượn nợ gì.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 2.1

Editor: Hạ tiểu phong

Hà Hạo đưa bạn gái về nhà trọ, trước khi xuống xe, Trịnh Văn Na ở trong xe trang điểm lại, khi nhìn vào gương trang điểm, cô nói: ‘Chuyện hôm nay anh có muốn nói với Chu Diệu không?’

"Chuyện đó nói sau đi."

Trịnh Văn Na không hỏi thêm, cầm theo túi của mình đi vào nhà trọ.

Hà Hạo ở trong xe cân nhắc một chút, chuyện của Chu Diệu và Đa Ninh anh ta không rõ cho lắm, nhưng anh ta là một trong số ít người biết chuyện Chu Diệu kết hôn; còn nhớ lúc ấy anh ta đi công tác ở tỉnh B, vẫn cố ý gửi 800 tệ đến làm quà mừng.

Hà Hạo quyết định gọi điện thoại cho Chu Diệu, anh ta còn ngửa đầu suy nghĩ không biết phải mở lời như thế nào, thì Chu Diệu đã gọi điện thoại tới——

"Sao hạng mục cải tạo nhà máy cũ Tường Thiên lại như vậy? Tại sao vẫn chưa bắt đầu thực hiện?"

Trong điện thoại, Chu Diệu hỏi thẳng anh ta chuyện công việc, chắc là đang xem báo cáo hạng mục rồi.

Cơ thể Hà Hạo nhanh chóng ép sát về phía trước, đặt điện thoại di động bên tai, bày ra thái độ làm việc quan trọng nói: "Chu tổng, bây giờ tôi

https://thuviensach.vn

lập tức đến báo cáo với cậu."

"Không cần, nói chuyện qua điện thoại là được." Giọng nói Chu Diệu khàn khàn, mang theo một chút giọng mũi.

"Việc này, tôi thấy vẫn nên qua đó đi. . . Đúng lúc tôi cũng muốn đến công ty lấy chút đồ." Giọng nói Hà Hạo mang theo ý cười. Chuyện xem phòng buổi sáng vẫn nên nói giáp mặt thì hơn, lỡ sau đó có hiểu lầm lớn thì sao, Chu Diệu cho rằng anh ta và Văn Na muốn cướp hôn phòng của cậu ấy, không, là hôn phòng cũ. . . Vậy phải làm sao bây giờ?

"Tôi không có ở công ty." Nhưng mà Chu Diệu không hề nghĩ rằng muốn gặp mặt anh ta vào thứ bảy.

"Tôi hiểu rồi, bây giờ tôi sẽ qua nhà tìm cậu. . ." Hà Hạo cố tình làm như nghe không hiểu ẩn ý anh nói, tìm mọi cớ để gặp mặt, "Đúng rồi, tôi nghe giọng cậu giống như bị cảm, có cần tôi mua giúp cậu ít thuốc không?"

Chu Diệu: ". . ."

Một giờ sau, Chu Diệu mặc áo choàng tắm, vẻ mặt lạnh nhạt mở hồ sơ hạng mục quản lí ra. Những buổi thứ bảy thế này, Chu Diệu có thể ngủ thẳng đến 12 giờ, cho dù phải làm việc cũng chỉ đơn giản là ôm máy tính ngồi ở đầu giường.

Kể cả cuộc gọi cho Hà Hạo một giờ trước.

Ngay lúc này, đôi chân thon dài đang đứng ở cửa, đuôi tóc Chu Diệu ẩm ướt, mùi sữa tắm lan tỏa, sự chú ý đầu tiên của đôi mắt một mí thanh tú ấy không phải là người đã có lòng đến đây _ Hà Hạo, mà là thứ bên cạnh Hà Hạo. . . Một túi đồ nhỏ.

"Cám ơn." Chu Diệu nói lời cảm tạ, nhận lấy túi đồ, bên trong có hai hộp đồ ăn.

https://thuviensach.vn

Đúng vậy, bên cạnh Hà Hạo có một túi đồ ăn, vừa đúng lúc để hai người dùng.

Chu Diệu cầm túi đồ ăn đi thẳng vào phòng khách, Hà Hạo tự giác thay dép bước vào nhà. Chu Diệu cầm lấy điều khiển từ xa, mở kênh tivi đang chiếu chương trình thể thao. Hà Hạo đứng ở lối vào phòng khách, tầm mắt nhìn vòng vòng, rõ ràng trong phòng này không có phụ nữ, nhưng vẫn hỏi một câu đùa vui: "Diệu tử này, không có gì bất tiện chứ."

Chu Diệu đổ vị tương thịt bò vào trong tô mì sợi, tách đũa ra nói: "Giờ mà có bất tiện thì không phải cậu cũng đã ở đây rồi sao? Khụ. . ."

Quả thật là bị cảm mà.

Hà Hạo cười cười, cầm thuốc mình mua đến để trên bàn trà, ngồi xuống bên cạnh, cũng không vội nói ra.

Trên TV màn hình cong đang phát lại trận đấu đầy kịch tính của tuần trước, Hà Hạo đang tập trung tinh thần xem, hô lớn hai tiếng hay lắm, Chu Diệu nghiêng qua nói: "Gần đây cậu rảnh rỗi lắm sao?"

"Cũng tạm, nhưng mà đi nơi nơi xem phòng có chút mệt." Hà Hạo đáp lời, ánh mắt tiếp tục nhìn trận bóng. Thật ra anh ta và Văn Na dự định năm nay sẽ kết hôn, mà hai người lại là người ở nơi khác, không có cha mẹ hai bên giúp đỡ, mặc kệ là loại chuyện nào cũng làm anh ta bận đến mồm miệng lở loét.

Chu Diệu lười hỏi nhiều, tiếp tục ăn thịt bò trộn của anh, xì xụp xì xụp, sau đó mở chai nước khoáng ra uống vài ngụm.

"Diệu tử, cậu cảm thấy Tinh Hải Loan thế nào?" Hà Hạo bắt đầu nói, mở ra đề tài.

https://thuviensach.vn

"Không phải cậu có ý đến tìm tôi để nói chuyện hạng mục công việc sao?" Chu Diệu đã thủ tiêu hết một nửa thịt bò trộn, liếc nhìn trận đấu trên tv vài lần.

Hà Hạo biết Chu Diệu đang chế giễu mình, cũng biết chắc chắn Chu Diệu biết anh ta cố ý đến đây là có nguyên nhân khác, liền đơn giản nói chuyện đó ra: "Không phải tôi và Văn Na sắp kết hôn sao, hôm nay chúng tôi đi xem phòng, cô ấy nhìn trúng một căn phòng trong Tinh Hải Loan."

"À." Chu Diệu ăn đến gần no, rồi tùy tiện để xuống bàn trà, sau đó gác chéo hai chân, tựa lưng vào sô pha hỏi, "Cho nên hôm nay cậu đến đây là muốn thảo luận với tôi chuyện mua phòng?"

". . ." Không ngờ Hà Hạo lại đột nhiên thay đổi đề tài, "Tôi muốn nói với cậu về sự tiến triển của Tường Thiên Na (tên một hạng mục)."

Chu Diệu: "Vậy nói mau."

Hà Hạo bỏ qua hình thức công việc, trực tiếp nói một nhà máy cũ của Tường Thiên Na gặp sự cố trong quá trình sữa chữa. Đây là một hạng mục có lợi nhuận lên đến 40%, lợi nhuận logic cùng sự rủi ro đều thể hiện rất rõ ràng, chính là thứ cần nhất lúc này nhất định là tài nguyên xã hội.

Chu Diệu cầm chai nước khoáng, không có quá nhiều đề nghị gì, đầu lưỡi vòng lên hàm trên, suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: "Hạng mục này giao cho La thị làm đi."

"Này ——" Hà Hạo đắn đo nói: "Diệu tử, tôi muốn tự mình làm."

Chu Diệu không nói nữa, tiếp tục xem trận bóng.

Hai tay Hà Hạo nắm lại, tìm một chủ đề về trận bóng tiếp tục câu chuyện. Chu Diệu phiền nhất chính là bộ dạng thiếu tự nhiên này của Hà

https://thuviensach.vn

Hạo, đi thẳng vào vấn đề trực tiếp hỏi: "Hôm nay cậu tìm tôi rốt cuộc là có chuyện gì?"

". . . Hôm nay tôi gặp Đa Ninh, cô ấy ở Tinh Hải Loan, căn phòng Văn Na nhìn trúng là phòng 1901 của Tinh Hải Loan, Đa Ninh đã bán căn phòng này." Một hơi nói xong lời ẩn nói không hề ngập ngừng.

Chu Diệu: ". . ."

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 2.2

Editor: Hạ Tiểu Phong

Lúc Hà Hạo rời đi có để lại một danh thiếp. Trong phòng ăn, Đa Ninh nhìn tên công ty và phương thức liên hệ trên danh thiếp, sau đó bỏ danh thiếp xuống bàn ăn.

Trên danh thiếp viết tên công ty trách nhiệm hữu hạn khoa học kĩ thuật, cái tên này cô rất quen thuộc, bởi vì năm năm trước cô còn là cổ đông của công ty này.

Đương nhiên bây giờ đã không còn nữa.

Đa Ninh mở điện thoại ra, cô gửi một tin nhắn đến nhóm " 606 thiếu nữ bang " đến giờ vẫn chưa thấy tin nhắn hồi âm, đang muốn bỏ điện thoại xuống thì trên khung chat màn hình chậm chạp nhảy ra một tin nhắn.

Tin nhắn đến từ thiếu nữ ban D Nhan Nghệ: "Ai ai ai, người vừa mới nói chuyện là vị tiểu tiên nữ nào vậy?"

Ở trên tin nhắn của Nhan Nghệ hiển thị tin nhắn được gửi đi 5 phút trước —— "Các vị thiếu nữ phòng 606, mình đã trở về."

Rất nhanh, biểu tượng cái đầu của thiếu nữ bang B+ Đoạn Miêu Miêu liền hiển thị trên khung chat: "Tiểu Ninh, cậu đã về rồi sao?"

Sau đó, liền không có sau đó nữa.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh cầm điện thoại nhập tin nhắn: "Mọi người có ai ở thành phố A không? Chúng ta gặp mặt được không?"

"Lần sau đi, đang rất bận."

"Tiểu Ninh, thật xin lỗi, mình ở thành phố A, nhưng gần đây hơi bận rộn nhiều việc."

Đoạn Miêu Miêu và Nhan Nghệ đều từ chối cô, Đa Ninh gửi đến một biểu tượng khóc, nhìn một nhóm biểu tượng đen thui trong nhóm, cô chần chờ vài giây, sau đó thoát ra.

Nếu mọi người đã bận rộn như vậy, cô cũng không thể ngồi không, Đa Ninh vội vàng đứng lên tiếp tục làm vệ sinh; cô mắc bệnh OCD (*) nhẹ, cho dù muốn bán đi căn phòng này, cô vẫn muốn dọn dẹp nó, mang nó trở về trạng thái sạch sẽ không một hạt bụi như ban đầu.

(*)Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (Obsessive Compulsive Disorder O.C.D.) là một rối loạn dựa trên những suy nghĩ và thói quen mang tính ám ảnh, lặp đi lặp lại, như nỗi sợ sự dơ bẩn đi kèm với sự thôi thúc, thói quen thực hiện một hành động cụ thể, như tắm rửa quá nhiều. (nguồn : Bác gg)

Nhưng mà chỉ có một mình cô, muốn dọn sạch căn phòng này trong hôm nay e rằng rất khó khăn.

Đa Ninh lấy điện thoại ra một lần nữa, lên mạng tìm một công ty dọn dẹp vệ sinh. Điện thoại nhanh chóng được kết nối, giọng một cô gái ngọt ngào vang lên, hẹn trước với cô thời gian phục vụ.

. . .

Chu Diệu dừng xe ở ngoài cửa Tinh Hải Loan, bảo an ở Tinh Hải Loan rất nghiêm ngặt, người ngoài không thể lái xe vào, anh đành dừng xe cách

https://thuviensach.vn

trước cửa tiểu khu không xa; tiểu khu mới đổi bảo vệ mới nên dĩ nhiên không biết anh là chủ cũ của tiểu khu này.

Cửa kính xe thể thao hạ xuống, gió đêm đầu hạ thổi qua có chút lạnh, Chu Diện cầm theo một chiếc áo khoác ra khỏi xe.

Hứa Đa Ninh muốn bán căn nhà này sao?

. . . Sao cô lại không thương lượng với anh một chút.

Có bệnh.

Chu Diệu bước vào Tinh Hải Loan, giữa tiểu khu có 9 cột đá, phía trước là một hồ phun nước. Anh đứng ở bên cạnh ao, tầm mắt nhìn lên tầng 19, tốt lắm, đèn vẫn còn sáng.

Chu Diệu mặc áo khoác vào, áo mũ chỉnh tề bước vào đại sảnh; thang máy đi thẳng đến phòng 1901, nhưng cửa phòng đã đóng, Chu Diệu theo thói quen đặt ngón cái ở chỗ phân biệt dấu vân tay, còn chưa kịp chạm đến, đã lễ độ thu tay lại, gọi điện thoại cho Hứa Đa Ninh.

Anh vẫn có số điện thoại của Hứa Đa Ninh, hai người ly hôn cực kỳ vui vẻ, hoàn toàn không giống như người khác cả đời không qua lại, sau khi ly hôn đã đặt đối phương vào vị trí bạn bè thân thiết; lần này cô trở về, anh cũng biết rõ.

Vốn định qua hai ngày nữa hẹn cô ra ăn cơm, thể hiện tình bạn bè đơn thuần.

Không nghĩ tới, chuyện đầu tiên Hứa Đa Ninh làm khi trở về là bán phòng. . . Lợi hại, có bản lĩnh rồi!

Sau đó có tiếng chuông điện thoại vang lên nhưng lại không có ai nhấc máy.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu cúp máy, trực tiếp nhập mật mã vào màn hình khóa cửa, 881227, sau tiếng nói " nhập mật mã thành công " của hệ thống vang lên, cửa phòng 1901 mở ra, Chu Diệu thoải mái đẩy cửa vào.

Bên trong đèn đuốc sáng trưng, ánh sáng chiếu vào làm anh híp mắt lại.

Hứa Đa Ninh đứng ở phòng ăn, trên tay cầm điện thoại di động, giật mình nhìn Chu Diệu đẩy cửa bước vào.

Chu Diệu cũng cầm điện thoại di động, thay đổi tầm nhìn ngăn cản việc hai người tiếp tục nhìn nhau, mở miệng nói: "Anh vừa mới gọi điện cho em, nhưng không có người bắt máy."

Đúng vậy, cô vừa mới ở phòng ngủ, điện thoại thì để ở phòng ăn, chờ đến khi cô chạy đến thì điện thoại đã tắt; sau đó liền nghe được tiếng nhập mật mã, mỗi kí tự được nhập vào, lòng cô lại khẩn trương, đến khi nghe được tiếng báo nhập mật mã thành công, điều duy nhất cô có thể nghĩ đến chính là Chu Diệu đến đây.

Hoặc là, Chu Diệu nói mật mã của nhà bọn họ cho người khác biết. Không đúng, không phải là nhà của bọn họ, giờ nó là nhà của cô.

"Sao em lại không đổi mật mã." Chu Diệu mang đôi dẹp đậu đậu bước vào, nhìn phòng khách một lượt rồi nói với cô.

Anh trực tiếp nhập mật mã cũ vào nhà, sau đó lại trách cô sao không đổi mật mã. Đa Ninh vội hoàn hồn, nói ra năm chữ: ". . . Em tin tưởng anh nha."

Khụ khụ, Chu Diệu nhìn xuống phía dưới, hai người đã lâu không gặp, không ngờ anh lại bị Đa Ninh chèn ép. Anh đi hai bước về phía Đa Ninh, để không cô phụ sự tín nhiệm của cô, anh chỉ có thể nhìn cô nhấn mạnh nói: "Ừm, đúng vậy, trừ lần này ra thì anh chưa từng đi vào đây. . ."

https://thuviensach.vn

"Phòng bếp đã dọn sạch sẽ rồi ——" Một giọng nam xa lạ đột nhiên từ phòng vệ sinh truyền đến.

Không có một chút đề phòng, tim Chu Diệu bị chấn động đến mức như ngừng đập.

Trong nhà còn có người khác? Lại là một người đàn ông?

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 2.3

Chu Diệu nghiêng đầu, tầm mắt thẳng tắp nhìn người đàn ông trẻ tuổi đi ra từ phòng bếp, nhìn mặt anh ta, nhìn đôi dép lê của anh ta, nhìn thấy anh ta mặc một chiếc tạp dề màu xanh hình Doremon, đột nhiên hiểu được chuyện gì, không nhịn được liền hừ một tiếng.

Lại nhìn thấy Hứa Đa Ninh đứng bên cạnh đeo tạp dề màu hồng nhạt, khóe miệng chịu không nổi liền kéo ra.

Khó trách cô muốn bán căn phòng, hóa ra là muốn mua phòng mới.

"Anh ấy là. . ." Đa Ninh đang muốn nói rõ mọi chuyện.

"Xin chào." Chu Diệu đã chủ động tiếp đón.

". . . Xin chào xin chào." Người đàn ông Doremon đáp lại, nâng nâng tay, xoay người tiếp tục làm việc.

Song, Chu Diệu đã bước về phía Doremon, đứng trước mặt nhìn kĩ người ta một phen, sau đó lễ phép đưa ra tay: "Tôi là Chu Diệu."

"Chu Diệu. . ." Đa Ninh gọi người quay lại.

Doremon không nghĩ tới mình lại nhận được sự đối đãi trịnh trọng như vậy, vội vàng đưa tay xoa xoa tạp dề, bắt lấy tay của Chu Diệu, cũng tự giới thiệu nói: "Xin chào, tôi là Tiểu Đinh, nhân viên công ty quản lý gia đình Doremon, rất vui vì được phục vụ cho mọi người."

". . . Vất vả rồi."

https://thuviensach.vn

Giữa trưa, khi Đa Ninh hẹn giờ với công ty quản lí gia đình về nhà phục vụ, cô gái phục vụ khó xử nói hôm nay là thứ bảy, do công ty quản lí gia đình có ít nhân viên, nên chiều nay không thể cử nhân viên qua dọn dẹp được.

Nhưng mà cô lại không muốn kéo dài việc dọn dẹp qua đến ngày mai.

Cô gái phục vụ đưa ra một biện pháp ổn thỏa: "Ngài thấy buổi tối được không? Vào khoảng từ 17 đến 20 giờ. Gần đây chúng tôi và trường cao đẳng có tổ chức một hoạt động làm việc ngoài giờ, vào thời gian này sẽ có sinh viên đại học qua phục vụ ngài việc nhà."

Chàng trai Doremon, chính là nam sinh viên tham gia hoạt động làm việc ngoài giờ.

. . .

Trong phòng khách, thân hình cao lớn của Chu Diệu đứng trước cửa sổ sát đất, tầm mắt hạ xuống, nhìn đến đôi dép lê đen đặt trong góc phòng.

Đa Ninh cầm chai nước khoáng cô mua hồi chiều, đi qua hỏi: "Uống nước không?"

Chu Diệu liếc nhìn rồi từ chối: "Không cần."

Đa Ninh mở nắp chai ra, sau đó uống một ngụm rồi hỏi: "Chu Diệu, anh tìm em có chuyện gì?"

"Nghe nói em muốn bán nơi này?" Chu Diệu không thích vòng vo, trực tiếp đặt câu hỏi. Tay trái để trong túi quần, tay phải gõ lốc cốc hai cái trên đèn tín hiệu an toàn trước cửa sổ sát đất.

Đèn tín hiệu an toàn này là Đa Ninh cố ý mua trong lúc trang trí nhà cửa, bởi vì cô sợ độ cao.

https://thuviensach.vn

Không nghĩ tới Hà Hạo lại báo cáo nhanh như vậy, Hứa Đa Ninh ngẩng đầu nói: "Đúng vậy. . ." Vì phòng ngừa Chu Diệu ngăn cản, cô liền lớn tiếng dọa người: "Chu Diệu, anh sẽ không ngăn cản em đi."

"Đương nhiên. . . Sẽ không." Chu Diệu mấp máy môi dưới, nói với cô, "Phòng này là của em."

Đa Ninh gật đầu. . . Vậy là tốt rồi.

". . . Cần anh giúp em tìm một người để bán ra giá cao không?" Chu Diệu lại lên tiếng, gió từ bên ngoài thổi nhẹ vào, giọng nói của anh như mang theo gió, có vẻ tùy ý không ít.

Cái gì? Đa Ninh có phần phản ứng hơi quá, cô không thật sự tin lời nói của anh. Đương nhiên, Chu Diệu có thể giúp cô bán phòng là chuyện tốt. Chu Diệu có phải là một người thông minh khéo léo nhất thế giới hay không thì cô không biết, nhưng cô chắc chắn anh tuyệt đối là người thông minh.

Chu Diệu nói rõ lại lần nữa: "Anh giúp em bán, để em không phải chịu thiệt."

Đa Ninh nghĩ tới hôm nay Hà Hạo và bạn gái của anh ta đã đến xem phòng, liền nói: "Hôm nay Hà Hạo có tới, có vẻ anh ấy rất hứng thú."

"Tin tưởng anh, Đa Ninh, Hà Hạo tuyệt đối không phải là người mua lí tưởng." Chu Diệu nói với cô.

Đa Ninh gật đầu, lập tức nói: "Được."

"Một lời đã định." Chu Diệu cầm điện thoại nhìn một chút, tùy tiện gửi một tin nhắn, sau đó nhanh chóng cáo biệt với cô, "Vậy anh đi trước, anh sẽ liên lạc với em sau."

https://thuviensach.vn

Đa Ninh: "Ừm. . . Hẹn gặp lại."

Chu Diệu đút tay vào túi, trước khi đi lại liếc nhìn đôi dép lê trên mặt đất, cuối cùng Đa Ninh cũng chú ý đến điểm này. Bởi vì đôi dép lê này vốn là của Chu Diệu, cô không nghĩ ngợi nhiều liền ngồi xuống cầm đôi dép lên.

"Đôi dép lê này anh muốn mang về sau?" Lời vừa ra khỏi miệng, Đa Ninh liền có chút hối hận. Ồ, Chu Diệu, anh ấy sẽ sử dụng một đôi dép từ năm năm trước sao?

Đừng nói bây giờ, trước kia anh cũng sẽ chán ghét loại chuyện này, còn để cô nhanh nhanh đi vứt bỏ.

Song, Chu Diệu lại không có bất kì sự chán ghét nào.

". . . Em còn chưa quăng đi sao?" Chu Diệu hỏi cô như vậy, sau đó lập tức gật đầu , "Ừ, anh sẽ mang đi."

"Để em tìm cho anh một cái túi để vào." Đa Ninh rất vui vẻ, đôi dép lê này vẫn còn được sử dụng lại.

Chỉ là rất nhanh, Chu Diệu đã ngăn cản cô ——

"Không cần tìm túi, anh thuận tiện cầm xuống lầu vứt là được."

Hứa Đa Ninh cúi thấp đầu. . . Sớm biết vẫn sẽ bị quăng đi, cô còn nhặt lại làm gì chứ!

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Edit: Tiểu Bao tử

Đa Ninh ở tạm một căn nhà trong chuỗi khách sạn trên đường Thiên Xuyên.

Ở gia viên Lam Thiên phía Bắc thành phố A cô còn có một căn nhà cũ, là bất động sản bà ngoại qua đời để lại cho cô. Nhà hai gian cuối những năm 80, mặc dù phòng ốc cũ kĩ, nhưng cũng là khu trung tâm gần trường học.

Giữa gia viên Lam Thiên và Tinh Hải Loan, cô cân nhắc một hồi mới quyết định bán Tinh Hải Loan đi.

Trước bồn rửa mặt khách sạn, Đa Ninh sấy khô mái tóc dài đã nuôi ba năm bò lên giường lớn, nằm một lát, định mở điện thoại gọi video cho dì ở Toronto, Canada. Dù có chênh lệch múi giờ thì giờ này dì cũng đã rời giường, video còn chưa nhận được trả lời, di động đã có một cuộc điện thoại gọi tới trước, màn hình nhấp nháy dãy số 11 số.

Cuộc gọi đến chứng tỏ là mã vùng của thành phố A.

Từ sau khi cô thay điện thoại chưa từng xuất hiện dãy số nào dài như vậy, nhưng có thể nhận ra 11 con số này là số di động của anh họ Hứa Văn Nghiệp.

Gọi điện vào giờ này, không lẽ là có chuyện gì gấp?

https://thuviensach.vn

Đa Ninh đứng dậy khỏi giường, xỏ đôi dép lê của khách sạn, ra ngoài ban công nghe điện thoại.

Cô vốn là người sinh ra ở thành phố A, ngoại trừ hôm qua liên lạc với bạn cùng phòng đại học, thì ở thành phố A còn rất nhiều người quen. Ba cô, bà nội, bác cả...

Ban đêm tháng năm vẫn còn hơi lạnh, Đa Ninh dựa vào tường, im lặng không lên tiếng nghe anh họ nói chuyện. Từ từ khuyên bảo từng câu một.

Cô luôn luôn ăn nói vụng về nên chỉ đơn giản không nói gì cả.

"...Ninh Ninh?"

"Em nghe đây." Đa Ninh đáp lại một tiếng.

"Vậy thì ngày mai trở về một chuyến đi. Chúng ta cùng tới nhà bà nội, như vậy mọi người cũng có thể gặp mặt một lần." Giọng nói anh họ nhẹ nhàng, còn vui vẻ cười hai tiếng nói: "Còn có bạn gái anh nữa, em cũng chưa từng gặp mà... Ngày mai để cho hai người làm quen một chút."

Đa Ninh không từ chối được đành đồng ý: "Vâng."

Sau đó anh họ nói gì, cô đều nói vâng. Cô phải nhanh nói kết thúc cuộc điện thoại này, bắt đầu làm chuyện của mình.

Ngày thứ hai, Đa Ninh đúng hẹn sang nhà bà nội, anh họ sợ cô không tìm được, muốn cô đưa địa chỉ để sắp xếp tài xế tới đón. Cô từ chối, cũng không phải là trẻ con nữa, cô có thể dựa vào địa chỉ để bắt xe đến.

Anh họ cho địa chỉ là số 2229, đường Tử Kim, tòa nhà 17, Du Viên khu A. Bác cả cô mua cho bà nội một căn biệt thự ở ngoại ô, trên tuyến bản

https://thuviensach.vn

đồ hiển thị vị trí là gần Tiên Hồ sau thành phố A, một căn nhà cỡ lớn kiểu viện điều dưỡng, phong cảnh nên thơ, nhưng giao thông bất tiện.

Vì thế cho nên lúc gọi xe, cô bị ba tài xế từ chối sau mới được chở đi.

Công ty của bác cả cô năm xưa có chút danh tiếng ở thành phố A, làm giàu từ kim loại màu, sản nghiệp tăng nhanh, sau bắt đầu đưa ra thị trường, sau đó cả Hứa gia cùng được nở mày nở mặt.

Hôm nay, nơi này của bà nội có cả gia đình tụ họp, gia đình ba cô, gia đình cô chú và bác cả cũng tới.

Còn cô đã là khách thì phải mang quà đến.

Anh họ ra ngoài biệt thự đón cô.

"Gầy, xinh." Anh họ cầm lấy túi quà trong tay cô, nhìn kỹ cô một lúc mới nói: "Có phải hình như nhìn cao hơn một chút không? Tiểu Ninh cao hơn thật à?"

Đa Ninh có chút bái phục thị lực của anh họ, gật đầu một cái nói: "Đúng vậy, cao hơn 3cm." Tiêu chuẩn trước khi xuất ngoại là 160, bây giờ là 163, vừa đủ."

Vẻ mặt anh họ khó tin, tỏ ra vô cùng ngạc nhiên với việc cô trưởng thành rồi mà còn có thể cao lên.

"Anh, em cũng cao hơn."

"Còn có em!"

Hai giọng nói trẻ con một trước một sau vang lên, hai đứa song song dính vào bên người anh họ, sôi nổi đòi so cao. Chúng mặc quần áo yếm giống nhau như đúc, cùng kiểu giày thể thao, chỉ có mũ lưỡi trai trên đầu là không giống nhau, một xanh một trắng.

https://thuviensach.vn

Chúng là em trai sinh đôi cùng cha khác mẹ với cô.

Đa Ninh ngẩng đầu lên, nhìn thấy mẹ chúng, một thân âu phục kiểu nữ gọn gàng đứng cạnh bếp nướng trong vườn hoa, trong tay cầm chiếc chổi quét khẽ nâng môi, coi như là khách khí chào hỏi.

Đa Ninh thu tầm mắt lại.

"Tiểu Thiên, tiểu Khải, chị ấy chính là chị của các em." Anh họ cúi người xuống giới thiệu, sau đó cười nói với cô: "Tiểu Ninh, em xem chúng nó đã lớn như vậy rồi, thời gian thật nhanh."

Đa Ninh đứng nhìn chúng, không biết nói gì.

"Chị... chị ơi!"

Không nghĩ tới chúng trăm miệng một lời gọi cô là chị, âm thanh vừa to lại vừa rõ, đầy nhịp điệu, giống như từng được dạy trước.

Đứa trẻ thật thà như vậy, mà kể cả sự lễ phép của chúng cũng biểu hiện ra sự giả dối và phô trương.

Đãi ngộ như thế, Đa Ninh vẫn không đáp lại, anh họ bất đắc dĩ vỗ bả vai cô: "Đi, dẫn em đi gặp bạn gái anh."

Bạn gái anh họ tên là Diệp Tư Tư, người đang nói chuyện với bà nội trong phòng. Đa Ninh theo anh họ đi vào nhà, trong nhà ngoài phòng đều rất đông người, cô nhìn thấy bà nội, ba, bác cả bác dâu ngồi trên sô pha trong phòng khách trò chuyện vui vẻ.

Họ thấy cô tới, đối xử cũng cực kỳ khách khí, sau đó chu đáo bảo cô ngồi xuống, kể cả ba cũng khách sáo với cô. Nếu như nói có gì khác biệt, thì chính là giữa sự khách sáo còn có sự thân thiện xa lạ.

https://thuviensach.vn

Tình thân chỉ như vậy, giống như khi còn bé không cẩn thận làm cháy nồi cơm điện khiến cơm sống, nửa chừng không quen, khó nuốt xuống được.

Hình như anh họ phát hiện cô vẫn chưa có cách đối mặt với ba mình, vội vàng đưa bạn gái ra giới thiệu.

"Xin chào, tôi là Tư Tư." Cô gái bên cạnh bà nội đứng dậy, trang nhã tự nhiên đi đến bên cạnh anh họ, rồi sau đó nhìn cô cười: "Vừa rồi còn nhìn thấy cô trong ảnh gia đình, không nghĩ là người thật còn đẹp hơn."

Đa Ninh thoáng sửng sốt, đáp lại: "...Cảm ơn."

——

"Xin lỗi, anh vô tâm không suy nghĩ đến cảm nhận của em." Trên ban công tầng hai của biệt thự, anh họ nói với cô.

Xin lỗi cái gì, là do khả năng tiếp nhận của cô không tốt. Đa Ninh lắc đầu một cái.

"Thật ra thì tiểu Ninh..." Anh họ muốn nói lại thôi, cười cười, đổi đề tài hỏi cô: "Bạn gái anh thế nào."

Đa Ninh nhìn anh họ, không biết có nên nói hay không. Nếu như không phải tên và khuôn mặt giống nhau, thì vừa rồi suýt chút nữa cô còn cho là mình nhận nhầm. Sự thật cô không nhìn lầm, Diệp Tư Tư nhìn thấy hôm nay, và Diệp Tư Tư quen Chu Diệu hôm đó là cùng một người.

Không nghĩ là cô ấy có thể giả vờ như không quen biết cô.

"Rất đẹp." Đa Ninh đánh giá đúng trọng tâm, sau đó không nói lời nào thừa.

https://thuviensach.vn

"Đó có phải là trai tài gái sắc với anh không?" Anh họ cười đến lông mày cũng ánh lên vui vẻ. Hứa Văn Nghiệp dừng lại, nhắc đến Chu Diệu: "Đúng rồi, em có từng liên lạc lại với Chu Diệu không?"

Đa Ninh hơi suy nghĩ: "Không tính là liên lạc."

Anh họ cúi xuống, nhìn hoa cỏ, người nhà trong sân một lát, mới nói với cô: "Mấy năm nay Chu Diệu phát triển rất tốt, anh vốn cảm thấy việc cậu ta làm mạo hiểm lớn không đáng tin cậy, không nghĩ là cậu ta lại có thể niêm yết công ty đưa ra thị trường... Gần đây ba anh cũng hay nhắc tới cậu ta, nhưng mà có thể cậu ta bận rộn nhân sự, không liên lạc được lần nào..."

Giọng nói của anh họ ngập ngừng, giống như lựa lời mà nói.

"... Anh ấy bề bộn nhiều việc, chúng em cũng rất ít khi liên lạc." Đa Ninh không dám nhiều lời. Sợ một khi trả lời không tốt, một mặt phụ sự mong đợi của anh ấy, một mặt lại bị bên phía Chu Diệu mắng.

Anh họ gật đầu một cái, không nói thêm nữa.

Hôm nay thời tiết khá đẹp, trong xanh như làn nước. Vườn hoa xanh um tươi tốt ở tầng dưới đã phảng phất mùi thịt nướng.

"A Nghiệp, tiểu Ninh, có thể xuống lầu ăn thịt nướng được rồi." Bác dâu cả ở dưới tầng gọi vọng lên. Bác là người dễ gần nhất và cũng là người phụ nữ giàu nhất Hứa gia.

Bác cả có thể trở nên giàu có, hơn nửa là do nhà bác dâu giúp một tay.

"Bác dâu càng ngày càng trẻ ra nhỉ." Đa Ninh nói với anh họ.

"Đương nhiên rồi, chịu khó chăm sóc mà." Anh họ vỗ bả vai cô: "Đi, xuống nhà thôi."

https://thuviensach.vn

Trong vườn hoa có hai bếp nướng, ba, cô, bác cả chia ra thành một nhóm. Đa Ninh chủ động đi về phía ba cô, gọi một tiếng "ba". Ba cô mỉm cười, dáng vẻ vội vàng cầm lên một xiên thịt đã nướng xong đưa cho cô.

Cô nhất thời không nhận.

"Đức Minh, bây giờ con gái ăn uống điều độ, anh đưa cánh gà này đúng là làm khó con gái." Mẹ hai đứa trẻ cười nói.

Chẳng qua là từ trước tới nay đây là lần đầu tiên Đa Ninh nhìn ba mình ở khoảng cách gần như vậy. Không thể không thừa nhận, ba cô đã già rồi, không thể không thừa nhận hơn là, lúc nhìn thấy bên tóc mai bạc trắng của ông, cô vẫn có chút đau lòng.

Chỉ là tất cả mọi người đều sẽ già đi, chứ đừng nói là người hay bận tâm lo nghĩ. Năm năm nay, ba cô bắt đầu làm cha của hai đứa trẻ, dù có hạnh phúc thì cũng rất vất vả. Cộng thêm làm trong công ty bác cả cũng không được vui vẻ.

"Cảm ơn... ba." Đa Ninh vẫn nhận lấy xiên thịt trong tay ông.

"Ba, con cũng muốn."

"Con cũng muốn."

"Các con từ từ." Mẹ hai đứa trẻ kéo chúng ra: "... Không phải vừa mới ăn rồi sao!"

"... Đợi lát nữa, đợi lát nữa ba nướng cho các con." Ba chìa tay vỗ về hai đứa, sau đó gật đầu một cái.

Đa Ninh nghiêng đầu, thoáng nhìn thấy ánh lệ trong mắt ba, nếp nhăn nhăn nheo che giấu bọn họ. Đa Ninh cầm xiên thịt nướng trong tay đưa cho chúng nó: "Của chị cho các em."

https://thuviensach.vn

"Tiểu Ninh..." Ba nhìn về phía cô, vẻ mặt xúc động lại có chút phức tạp.

Đa Ninh cúi thấp đầu, thầm nghĩ ba cô thật sự không cần cảm động, bây giờ cô cũng không còn là trẻ con, chỉ là một xiên thịt nướng mà thôi.

Cho dù có chút khó chịu, thì quan hệ của cô và ông cũng đã biến thành bây giờ.

Thời điểm cô tốt nghiệp Đại Tứ, mẹ cô không may bị ung thư tuyến tụy, lúc đi kiểm tra kết quả xong, chuyện đầu tiên bà làm không phải là nhập viện trị liệu, mà là ly hôn với ba cô.

Sau đó, cô cũng biết ngoại trừ là ba cô, ông còn là ba của hai đứa trẻ khác.

Lúc đó có rất nhiều người khuyên mẹ không nên làm như vậy, nếu như ly hôn rồi đợi đến lúc ra đi, để lại một mình Đa Ninh thì làm sao bây giờ. Mẹ cô chỉ lắc đầu một cái, thái độ rất kiên quyết, giải thích: "Đa Ninh nhà tôi sẽ không tranh, sẽ không giành."

Không sai, từ nhỏ cô đã không bao giờ tranh giành của những đứa trẻ khác.

Cho nên, trước khi mẹ cô rời khỏi trần thế, trước tiên cần thông qua phương thức ly hôn để lấy lại từ ba cô một nửa tài sản, sau đó biến thành di sản để lại cho cô.

Buổi trưa, Đa Ninh rời khỏi nhà bà nội, anh họ lái xe đưa cô về.

Trong xe anh ấy lại lần nữa nhắc tới Chu Diệu, Đa Ninh thu lại tầm mắt ngoài cửa sổ, nói với anh họ đang lái xe: "Anh thả em ở quảng trường mùa xuân trước mặt đi, em tiện thể đi mua ít đồ."

https://thuviensach.vn

"Được rồi." Chiếc Mercedes-Benz GLS400 vững vàng dừng ở ven đường.

Đa Ninh tháo dây an toàn ra: "Cảm ơn anh."

"Đúng rồi, buổi tối anh và Tư Tư mời em ăn một bữa." Anh họ lại hẹn cô đi ăn cơm tối, vui vẻ nói: "Hôm nay em và chị dâu nhà em còn chưa chính thức làm quen đâu đấy."

"Buổi tối em còn có việc." Đa Ninh từ chối lời mời của anh họ lần nữa, cầm điện thoại nói: "Thật mà, em vừa hẹn với bạn xong."

"Được rồi, vậy để lần sau."

Đa Ninh gật đầu: "Bye bye." rồi xuống xe.

Sau đó đi bộ nhanh dần.

Cô không nói dối, đúng là buổi tối có việc, đúng là vừa hẹn bạn xong. Vừa rồi trên đường rời khỏi biệt thự, cuối cùng cô cũng nhận được tin tức của Nhan Nghệ gửi tới ——

"8 giờ tối, Mạch Điền Thời Quang, phòng 301, thân ái Hứa bảo bối?"

19 giờ 50, Đa Ninh đến phòng 301 Mạch Điền Thời Quang sớm hơn mười phút. Còn chưa đẩy cửa ra, tiếng hát gầm rú quen thuộc, từng đợt đánh vào màng nhĩ cô.

"Em vẫn ở đây, chờ anh quay về, chờ anh quay về ngắm hoa đào nở..."

"Em vẫn ở đây, chờ anh quay về, chờ anh quay về..."

Đa Ninh giơ tay đẩy cửa ra, nhìn về phía hai người đang cầm mic hát bên trong, Nhan Nghệ và Đoàn Miêu Miêu, không nhịn được toét miệng.

https://thuviensach.vn

Còn chưa kịp nói gì đã bị Nhan Nghệ kéo tay lại: "Còn không mau qua đây hát!"

Được.

Đa Ninh cầm lấy một cái míc, hắng giọng hai tiếng, nhìn lời trên màn hình vẫn đang chạy tiếp tục hát.

Gió xuân ấm áp nhẹ thổi tới.

Đào hoa đóa đóa khai.

Đầu cành chim nhỏ đã thành đôi.

Đôi lứa yêu nhau trong tim như hoa nở.

Ay dô ay dô

Sau đó, khoác tay nhau, cùng lắc hông.

Bài "Đào hoa đóa đóa khai" này là bài tủ của phòng 606 bọn cô thời đại học, mỗi lần bao phòng Mạch Điền Thời Quang gần trường thì nhất định là mọi người cùng hát.

Món ăn được bày lên bàn KTV, còn có đĩa hoa quả và rượu. Đồ ăn vừa nhìn đã thấy là lén mang từ ngoài vào, mua ở chợ sau trường. Thời sinh viên là thời gian vui vẻ nhất của bọn cô.

Không sai, những thứ này đều là Nhan Nghệ và Đoàn Miêu Miêu tới trước chuẩn bị, cơ bản là hai người đều biết Đa Ninh sẽ đến sớm hơn, nên hai người họ bảy rưỡi đã tới rồi.

"Hứa bảo bối, hai ngày trước mình và Miêu Miêu cố ý không để ý tới cậu, cậu có giận không? Có đau lòng không thế?" Nhan Nghệ ôm Đa Ninh thơm một cái, sau đó ôm cô nghiêm túc hỏi.

https://thuviensach.vn

"Không có." Đa Ninh lắc đầu cười, mày cong lên, lộ ra hàm răng nhỏ mà trắng.

"Thật à?"

"Thật!" Đa Ninh nâng mặt Nhan Nghệ, nói với cô: "Mình biết các cậu sẽ không cố tình không quan tâm tới mình, cho nên đoán trước là các cậu cố ý."

Nhan Nghệ dương dương tự đắc: "Vẫn là bảo bối nhà ta thông minh."

"Được rồi, hai cậu buồn nôn đủ rồi đó." Đoàn Miêu Miêu mạnh mẽ chen vào, dùng thân hình 1m73 tách hai người ra.

"Không được... Miêu tỷ, mình vẫn còn muốn thân mật nồng thắm với bảo bối nhà mình!" Nhan Nghệ khoa trương giãy khỏi tay Đoàn Miêu Miêu, tiếp tục quay lại ôm lấy Đa Ninh.

Dáng vẻ buồn nôn như vậy, người luôn phối hợp như Đa Ninh cũng không chịu nổi, cười nói: "Được rồi, được rồi, ôm nữa, Vương gia nhà cậu sẽ tức giận."

Không khí đột nhiên có chút quái dị.

Nhan Nghệ cũng yên tĩnh lại, một giây sau, hốc mắt đỏ bừng, mím môi nhìn Đa Ninh nói: "Đa Ninh... Mình ly hôn tháng trước rồi."

---

11 giờ đêm, người có chủ duy nhất Đoàn Miêu Miêu được bạn trai Ô Giang tới đón. Ô Giang lái một chiếc Buick màu xám tro tới đây, mở cửa ở vị trí tài xế ra, hai ba bước đã tới trước mặt Đoàn Miêu Miêu.

Vẫn là quần đen áo trắng như trước đây, cùng khuôn mặt lạnh lùng trước sau như một. Năm năm, tóc Hà Hạo đã bạc, vậy mà Ô Giang không

https://thuviensach.vn

thay đổi nhiều lắm.

"Hi, Ô Giang." Đa Ninh lên tiếng chào Ô Giang, bày ra vẻ mặt tươi cười, giọng nói rất nhẹ. Cô và Ô Giang không quen thân lắm, nhưng biết nhau rất sớm. Ô Giang là bạn cùng phòng đại học của Chu Diệu, có thể nói là thời kỳ Đoàn Miêu Miêu và Ô Giang sống chung, cô ở bên trong coi như là làm bà mối.

Ô Giang gật đầu với cô một cái, nhìn cô một lát, mới ngồi xuống bên cạnh cô và Nhan Nghệ: "Anh đưa các em về trước."

"Không cần không cần." Đa Ninh từ chối.

"Không cần..." Nhan Nghệ đang cúi thấp đầu cũng ngẩng lên, kiên quyết từ chối ý tốt của Ô Giang: "Em còn muốn ở cùng với Hứa Hứa bảo bối."

"Các cậu về trước đi." Đa Ninh ngẩng đầu, nặn ra một nụ cười làm cho người khác an tâm, sau đó tìm một lý do nói: "Mình và Nhan Nghệ đợi lát nữa... Bọn mình cũng có người tới đón."

Hiện tại không có cách nào, cô chỉ có thể bịa ra một cái, sự thực lát nữa tới đón chỉ có anh giai Tích Tích (*) mà thôi.

(*) Tích Tích 滴滴: Tên một hãng taxi

"Chu Diệu! Chu Diệu! Có đúng không..." Nhan Nghệ ghé vào tai cô, cười ha ha hai tiếng, lớn tiếng kêu lên.

Đa Ninh bất đắc dĩ vỗ đầu Nhan Nghệ.

Sau đó người nói muốn đưa cô và Nhan Nghệ về -Ô Giang cũng không khách khí nữa, hắn vốn không phải là người nhiệt tình, trước nay

https://thuviensach.vn

lạnh lùng. Nếu cô và Nhan Nghệ không cần, hắn chỉ đưa bạn gái Đoàn Miêu Miêu lên xe.

"Chờ đã." Nhan Nghệ có chút men say gọi Ô Giang và Đoàn Miêu Miêu đang định rời đi.

Hai người cùng quay đầu lại.

Miệng Nhan Nghệ co giật, hô về phía bọn họ: "Hai người sao có thể chậm chạp như thế, nói chuyện bảy tám năm còn không kết hôn! Tôi cũng ly hôn rồi, hai người..."

Vẫn còn chưa kết hôn.. buồn cười!

Bạn học Ô Giang không có bất kỳ phản ứng nào, tiếp tục lên xe.

Đoàn Miêu Miêu không yên tâm, lên sẽ xong lại quay đầu dặn dò Đa Ninh: "Đa Ninh, chờ Chu Diệu tới đón hai người, cậu nhắn tin cho mình."

Giờ phút này, Đa Ninh vừa mệt tâm lại vừa mỏi tay, một tay ôm Nhan Nghệ, một tay còn chột dạ khoa chân múa máy với Đoàn Miêu Miêu —— "OK ".

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Editor: Linh Đang

Nhan Nghệ hoàn toàn tê liệt.

Sau khi Đoạn Miêu Miêu cùng Ô Giang rời đi, Nhan Nghệ ầm ỹ muốn ăn đồ nướng ở một quán cuối đường, lại uống thêm nửa chai bia, sau đó thì say mềm nấc cục; gục mặt xuống bàn.

Giữa lúc đó, Đa Ninh cũng biết nguyên nhân Nhan Nghệ ly hôn.

Cô ấy cùng chồng là "Vương gia" quen biết nhau, cô ấy nhìn trúng cử chỉ văn nhã cùng học thức của anh ta, anh ta cũng thẳng thắn cô ấy phù hợp với yêu cầu chọn vợ của anh ta, sau đó hai người thuận lợi kết hôn."Vương gia" là cách xưng hô vô cùng thân thiết của cô ấy với chồng, thật ra "Vương gia" tên là Vương Diệp. Cũng từng tín nhiệm lẫn nhau, cũng từng tương thân tương ái, chỉ là thời gian quá ngắn.

Vừa kết hôn một năm, còn chưa kịp chế tạo đứa nhỏ, "Vương gia" gặp lại bạn gái mối tình đầu đã chia tay đi du học.

Nhan Nghệ nói lần đầu tiên nhìn thấy mối tình đầu kia đã không chiến mà bại. Đối thủ rất cao cấp, học thức cao lại còn bạch phú mỹ, cô ấy căn bản không có năng lực tác chiến. Chỉ có 36D của cô ấy là tốt hơn đối thủ, đối phương chỉ đủ để có cảm giác nữ thần.

Đáng tiếc, ông xã của cô ấy không phải một người "Ngực khống", đến ưu thế duy nhất của cô ấy cũng biến thành khuyết điểm. (Đại loại là người

https://thuviensach.vn

yêu thích những cô nàng ngực lớn)

Sau đó, Nhan Nghệ liền nằm sấp xuống. D@Đ#L$Q%Đ^^

Đa Ninh không ngăn được Nhan Nghệ uống rượu, cũng không muốn ngăn Nhan Nghệ lúc này, chỉ có thể không uống chút nào giữ thanh tỉnh cùng thể lực để mang Nhan Nghệ về khách sạn cô ấy ở.

Chỉ là, cô có phần tính sai tình hình rồi.

Người tốt thì không thấy đến, cô lấy điện thoại gọi Tích Tích, anh Tích Tích còn chưa đến, trước đã thấy vài vị "Nam sĩ nhiệt tình" đi lên hỏi đông hỏi tây, các cô có muốn được đưa về hay không. Cô luôn nhát gan, làm bộ cầm lấy di động gọi điện thoại, sau đó ra vẻ khí thế mở miệng: "Anh yêu, anh đã tới chưa?"

Chiêu này coi như dùng tốt, nam sĩ nhiệt tình huýt sáo, phẫn nộ rời đi.

Đa Ninh thở ra một hơi, đúng lúc này, từ ống nghe của di động truyền ra tiếng của người đàn ông quen thuộc —— "Anh yêu là ai?"

Đa Ninh sợ tới mức thiếu chút nữa ném di động xuống.

Người nói chuyện trong di động là Chu Diệu. Cô vừa mới vuốt lên xác minh thì đúng là số của Chu Diệu, nhưng rõ ràng cô ấn thiếu một vài chữ, làm sao vẫn chuyển được. . . Đa Ninh nắm di động, không biết có phải nghe được giọng của Chu Diệu hay không, không khỏi an tâm lại, gió lạnh đầu đường nối nhau thổi mùi rượu trên người Nhan Nghệ tới đầu cô, cô lúng túng kêu một tiếng với người bên kia điện thoại: "Chu Diệu. . ."

Sau đó, không đợi Chu Diệu nói tiếp, cô đã nhanh chóng thỉnh cầu: "Chu Diệu, anh có thể đến đây đón em một chút không?"

https://thuviensach.vn

Cô biết rõ nhà mới của Chu Diệu ngay tại khu A gần đây, gần với khuôn viên anh xây dựng công ty.

Ngại quá, hiện nay Chu Diệu không có nhà mới ở đây, mà là công ty.

Hôm nay là chủ nhật, giờ này Chu Diệu còn đang ở bộ phận kỹ thuật của công ty, vì bảo đảm ngày mai thứ Hai sản phẩm mới có thể phát hành không mắc bất cứ lỗi nào. Trước bàn làm việc của mỗi người đều đặt một cốc Starbucks, nhưng cà phê đã sớm lạnh. Làm nghề của anh hận không thể mỗi ngày có 48 giờ để dùng chứ không phải 24 giờ, tăng ca như đêm nay có thể nói là chuyện thường.D@Đ#L$Q%Đ^^

Chuyện hoang đường giàu trong một đêm, cũng không phải truyền thông tùy tiện viết như kiểu thời thế tạo anh hùng.

Đương nhiên anh cũng không phải anh hùng gì, lúc này còn đang cướp đoạt cùng áp bức thời gian cùng tinh lực của nhân viên, dùng quỷ hút máu để hình dung thì càng giống. Lúc Đa Ninh gọi điện thoại tới, anh đang nhìn thấy một người kỹ sư khảo nghiệm công trình ngáp, giây tiếp theo chính mình cũng nặng nề ngáp một cái.

Ngửa đầu ra, cổ vang ra tiếng răng rắc, lại thần thanh khí sảng.

Chính là sau đấy, điện thoại của Hứa Đa Ninh gọi tới, mở đầu chính là một câu anh yêu hấp tấp.

Không biết kêu là người, hay là quỷ.

Chu Diệu kết thúc hội nghị, người nằm tựa vào ghế dựa hội nghị không muốn nhúc nhích, đối mặt với thỉnh cầu Hứa Đa Ninh nhờ anh tới đón cô, anh lấy chìa khóa xe từ trong túi ra ngắm nghía, nghĩ đến cô dễ dàng bán phòng lại không thương lượng với anh, làm bộ làm tịch đứng lên: "Vì sao lại tìm anh? Không phải chúng ta đã ly hôn sao?"

https://thuviensach.vn

Không phải còn có anh yêu khác sao.

Hai tay Đa Ninh ôm Nhan Nghệ, tay phải còn vòng quanh Nhan Nghệ gọi điện thoại cho Chu Diệu. Quan hệ của cô cùng Chu Diệu rất gần gũi, cứ coi như hai người đã kết hôn qua, cũng là bạn tốt từ nhỏ đến lớn. Nhưng mà, giọng điệu cô vừa mới thỉnh cầu Chu Diệu hỗ trợ quá mức tự nhiên thân quen, như thể quan hệ của hai người bỗng chốc về ban đầu —— thời điểm chưa kết hôn.

"Không phải anh nói ly hôn vẫn là bạn tốt sao?" Đa Ninh mở miệng, dùng lời nói chặn Chu Diệu.

Tính cách của Chu Diệu cô hiểu rõ, ăn mềm không ăn cứng, cộng thêm khẩu thị tâm phi.

Quả nhiên, câu tiếp theo của Chu Diệu là —— "Lời này, em cũng tin?"

Sự thật là, thời điểm Chu Diệu nói xong lời này người đã ra công ty, bước chân dài theo thang máy xuống dưới. Sau đó, bên tai vang lên lời đáp khí phách của Đa Ninh —— "Em tin."D@Đ#L$Q%Đ^^

Khóe miệng bỗng dưng kéo ra một chút cười: "Gửi địa chỉ cho anh."

Chu Diệu đến chỗ Đa Ninh thật không xa, lái xe tới đây mất năm phút. Bóng đêm nặng trĩu, anh bước xuống từ trong xe thấy Đa Ninh, cùng một người khác đang nằm trong lòng Đa Ninh, mặt sa sầm nhăn nhó.

"Chu Diệu, anh giúp em ôm Nhan Nghệ vào trong xe." Đa Ninh ngẩng đầu, nhìn thấy Chu Diệu đến đây liền nói.

Chu Diệu nhìn lướt qua, trả lời rất kiên quyết: "Không ôm."

Đa Ninh lại ngẩng đầu.

https://thuviensach.vn

"Em đánh thức cô ấy, để cô ấy tự đi." Chu Diệu còn nói.

Nếu có thể đánh thức Nhan Nghệ thì tốt rồi. . .

Đa Ninh lại chịu thua: "Chu Diệu, anh hỗ trợ một chút."

Chu Diệu nhíu mi xuống, xoay người ôm lấy người phụ nữ trong lòng Hứa Đa Ninh, sau đó lưu loát ném vào ghế sau xe. Thiết kế đặc biệt của xe thể thao không tệ, ghế sau có thể cho một người nằm vừa.

Đa Ninh ngồi vào ghế phụ, cài dây an toàn.

"Chu Diệu, cám ơn anh." Cô nói lời cảm ơn, sau đó lại nói áy náy, "Ngại quá. . . Đêm rồi còn bắt anh tới đây một chuyến."

Thật khách khí. Chu Diệu khởiđộng xe, động cơ nổ vang, trả lại cô một câu: "Em cũng biết bây giờ là buổi đêm à."

Đa Ninh nhận chế nhạo, không có bất kì ý kiến gì.

"Ở đâu?" Chu Diệu hỏi cô.

Đa Ninh dừng lại, nói trước mắt cô ở chuỗi khách sạn, cùng với địa chỉ cụ thể.

Sau đó, Chu Diệu cũng dừng lại, muốn tiếp tục chế nhạo, nghĩ đến cái gì lại dừng lại."Vì sao Tinh Hải Loan lại không được?" Chu Diệu qua giao lộ, lại hỏi nàng.

Bởi vì cô sợ ở Tinh Hải Loan sẽ luyến tiếc bán nó đi.

"Chuyện bán căn phòng kia." Đa Ninh chủ động gợi đề tài, bởi vì anh nói muốn giúp cô bán. Hôm nay quản lí Chung cũng liên hệ với cô, nói muốn mang khách mới tới đây xem phòng, cho nên cô muốn minh xác một chút, xử lý như thế nào mới tốt.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu: "Em rất vội?"

Một câu, làm Đa Ninh á khẩu không trả lời được, đang muốn mở miệng giải thích, xe Chu Diệu đã dừng trước đèn đỏ.

"Vì sao muốn bán phòng?" Chu Diệu vẫn hỏi cô, hỏi liên tiếp vài câu.

"Thiếu tiền?"

"Muốn hoàn toàn di dân ra nước ngoài?"

". . . Em muốn lập nghiệp, làm chút chuyện của mình." Đa Ninh mở miệng nói, sau đó mắt nhìn Chu Diệu. Đương nhiên lập nghiệp là một lí do thoái thác, bởi vì nếu thế cũng chỉ dùng đến một phần của số tiền bán nhà. Còn phần lớn còn lại, cô không thể nói với Chu Diệu.

Nhưng mà, hai chữ lập nghiệp khiến cho Chu Diệu nở nụ cười.D@Đ#L$Q%Đ^^

"Đa Ninh. . ." Chu Diệu nở nụ cười một hồi lâu, lắc đầu hỏi cô, "Em biết vào lúc này người nào ngốc nhất không?”

Đa Ninh biết là sẽ không phải lời hay, không nói tiếp.

"Người bán phòng lập nghiệp." Chu Diệu nói, giọng nói chắc chắc.

Vốn là, cô còn muốn nói với Chu Diệu phương hướng lập nghiệp của mình một cách hằn hoi, không nghĩ tới còn chưa nói đã bị hắt nước lạnh. Ít nhiều có phần tức giận, Đa Ninh trả lại một câu: "Trước kia không phải anh cũng bán phòng lập nghiệp sao?"

Chẳng lẽ không đúng là anh bán hôn phòng ba Chu mẹ Chu chuẩn bị cho anh đi, cô mới dùng tiền mẹ để lại cho mua Tinh Hải Loan sao. Đương nhiên Chu Diệu đề nghị cô mua Tinh Hải Loan không có sai, năm năm, giá phòng tăng gấp ba. Tốt hơn đầu tư bất cứ thứ gì.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu chỉ cười, sau đó dùng lời nói thấm thía nói với cô: "Đa Ninh, anh khuyên em vứt ý tưởng bán phòng lập nghiệp đi, nó không thích hợp với em."

Đa Ninh không hé răng.

Chu Diệu: "Ai —— "

Anh biết rõ cô không nghe lời khuyên của anh. Thế giới này có hai loại người sẽ bán phòng lập nghiệp, người ngốc cùng người điên. Anh chính là người điên điển hình.

Đến khách sạn.

Chu Diệu dùng cách xách để người phụ nữ say rượu từ ghế sau ra, dời một mạch vào trong căn phòng khách sạn yên tĩnh mà Hứa Đa Ninh đã đặt. Sau đó, đứng ở bên giường phủi góc áo của mình, vẻ mặt ghét bỏ.

Bởi vì áo khoác dính phải mùi rượu, Chu Diệu lựa chọn cởi, quăng vào trong tay Đa Ninh.

Đa Ninh thấy Chu Diệu ghét bỏ như thế, đành phải hy vọng anh có thể nhanh chút nhắm mắt làm ngơ."Em đưa anh xuống lầu." Cô nhìn anh, giọng nói chân thành, đôi mắt phiếm thanh nhuận quang.

Thái độ này, Chu Diệu cảm thấy mình như tôn phật.

Nhưng mà, mời phật dễ mà đưa phật khó. Chu Diệu đi đến phía trước cửa sổ, nhìn chung quanh một vòng Đa Ninh vào ở tiêu gian hoàn cảnh nói: "Bây giờ em xuống lầu, đi thuê một phòng nữa, muốn phòng có giường lớn."

Ách, nhất thời Đa Ninh không có phản ứng, đưa tay đặt ở đùi, hơi hơi nhéo một cái.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu có chút không hài lòng, giọng nói càng thêm kiên quyết: "Hơn nửa đêm, chẳng lẽ em còn bắt anh lái xe trở về?"

"Em coi anh là mèo máy, không cần ngủ?"

"Anh mệt chết rồi, mười phút sau sẽ buồn ngủ."

. . .

Đa Ninh dùng phương thức "khẩn cấp" cấp đặt cho Chu Diệu vào ở một phòng có giường lớn, đồng thời cùng anh đi vào cửa phòng, sau đó dừng lại nói ngủ ngon.

"Đợi lát nữa." Chu Diệu cúi đầu ngáp một cái, vào lúc Đa Ninh muốn xuống lầu trở về phòng, lại lắm miệng hỏi một câu, "Phương hướng lập nghiệp của em là gì?"

Không nghĩ tới Chu Diệu vẫn hỏi cô.

"Khai phá thú bông, hàng hiệu cá nhân." Đa Ninh quay đầu lại, cười tủm tỉm nói cho Chu Diệu.

Bỗng nhiên Chu Diệu có phần giật mình, có phần khốn khổ, còn có chút cảm giác khó có thể diễn tả.

Ánh đèn ở hành lang dài của khách sạn đã ấm, nhưng Hứa Đa Ninh trước mắt còn ấm hơn cả ngọn đèn. Có đôi khi, Chu Diệu cảm thấy Hứa Đa Ninh trải qua lại nhiều chuyện cũng đều không hiểu nhân thế chua xót.

Lập nghiệp? Cô tưởng là còn bé lúc ở nhà sao.

"Đa Ninh món đồ. . . là gấu bông sao?" Chu Diệu nói, không cẩn thận cắn phải đầu lưỡi, chú ý tới trong mắt người trước mặt toát ra chờ mong, lại không đành lòng đả kích. Anh biết rõ vừa mới ở trong xe cô hy vọng có được sự khẳng định của anh, giống như hồi nhỏ cô có chủ ý nghĩ đến cái gì

https://thuviensach.vn

đều sẽ tìm anh khẳng định một chút, mà không phải thương lượng một chút.

"Có thể suy nghĩ sao?" Đa Ninh lại hỏi anh. Cứ coi như trong xe anh không khách khí phủ định cô, cô đã hoàn toàn không tính toán.D@Đ#L$Q%Đ^^

"Có thể. . . Suy nghĩ." Chu Diệu gật đầu hai cái, tay đặt ở tay cầm cửa, "Được rồi, ngủ ngon, ngày mai gặp."

"Vâng." Đa Ninh kém chút quỳ lạy, "Ngày mai gặp."

"Ngày mai gặp."

Tâm tình Đa Ninh không tệ đi xuống lầu, sau đó giúp Nhan Nghệ lau mặt cùng tay, sau đó cô kéo rèm che cửa sổ, nằm ở một bên giường đã gần rạng sáng. May mắn lúc cô chọn thì tiêu chuẩn của khách sạn không tệ, đêm nay hai người cô cùng Nhan Nghệ có thể ngủ.

Đa Ninh nhắm hai mắt lại, nghĩ đến Chu Diệu ngủ trên lầu, đầu óc có phần loạn, sau đó hỗn loạn đi vào giấc ngủ. Không biết qua bao lâu, bên tai đột nhiên nhớ đến tiếng Chu Diệu nói chuyện, miệng nhất quán ngay thẳng.

"Đa Ninh, về sau em sẽ biết, mẹ em làm không sai."

"Ba em đối với em chỉ là áy náy nhất thời, sẽ không mãi áy náy."

"Nếu mẹ em không ly hôn với ba em, về sau em trừ bỏ mẹ kế, còn có bố dượng, em trai sau, thật đáng thương."

"Còn có tất cả những gì ba mẹ em làm ra, về sau sẽ tiện nghi rơi vào tay hai người em trai."

"Chờ em gả đi, bọn họ cho chút đồ cưới liền đá em đi, còn cảm thấy đối xử với em rất tốt. . ."

https://thuviensach.vn

"Chu Diệu, lúc này anh có thể đừng nhắc những thứ này với em được không."

"Được rồi, không nói. Anh chính là muốn nói cho em, em gả cho anh như vậy cũng rất tốt."

Cô và Chu Diệu kết hôn khi nào? Đa Ninh chợt tỉnh lại từ trong mộng, đầu óc chậm rãi khôi phục bình tĩnh. Cô cùng Chu Diệu không chỉ kết hôn, còn đã ly hôn rất lâu rồi. Đa Ninh đứng lên, nhìn về phía Nhan Nghệ còn đang ngủ một bên giường, thở phào nhẹ nhõm.

Lấy điện thoại ra nhìn thời gian, cô xoa xoa trán. . . Đã 9 rưỡi sáng? !

Weibo, 7 giờ Chu Diệu đã bắt đầu gửi tin nhắn cho cô.

7: 00: Tỉnh dậy chưa?

7:10: Áo khoác cùng chìa khóa xe của anh đều để ở chỗ em.

7:30: Một con chim (hình vẽ con chim, là biểu tượng cảm xúc của hệ thống.)

7:40: Một con chim

7:50: Một con chim

8:00: Quên đi, anh tới công ty, buổi chiều em mang áo khoác cùng chìa khóa đến công ty cho anh.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Editor: Hạ Tiểu Phong

Khi hai người đến khách sạn đã là 10 giờ, Đa Ninh không nghĩ tới Nhan Nghệ còn có thể đứng dậy để đi ăn; sau đó mất nửa giờ, dùng tốc độ gió cuốn mây bay quét hết một mâm đồ ăn nóng sốt trên bàn.

Nhan Nghệ nói thể chất của cô thuộc loại dễ béo, sau nay ở cùng Vương Diệp, vì muốn duy trì hình thể cân đối ngay cả khi ăn khoai tây cũng ăn rất dè dặt, cô vất vả như thế, nhưng vẫn không thể sánh với những hồ ly tinh có thể chất gầy yếu đó, tỷ như cô bạn gái được gọi là nữ thần mà Vương Diệp quen biết khi đi Mỹ du học.

Nhan Nghệ nói, sau khi cô và Vương Diệp kết hôn vẫn luôn tự ti, mỗi ngày đều hy vọng mình càng ngày càng xinh đẹp, càng khéo léo. Cô đăng kí Yoga, trà đạo (*), vẽ tranh sơn dầu. . . Làm thế nào để có thể nâng cao bản thân mình. Thế nhưng mặc kệ cô có cố gắng như thế nào, vẫn không bằng một phần mười vị bạn gái kia. Bởi vì mãi không đạt được, cô trở thành một người bắt chước bừa một cách đáng thương.

(*) Trà đạo có tác dụng giúp tâm hồn thanh thản, tu tâm sửa tánh, nuôi dưỡng tầm hồn. (mình có để chi tiết cuối chương, bạn nào muốn tìm hiểu kĩ thì đọc hết chương sẽ có nhé).

Đương nhiên, cô cũng có sở trường đặc biệt của mình, từ tiểu học đến đại học cô luôn là người đứng đầu trong môn cử tạ. Cho nên sau khi cô đi tìm vị bán gái kia đánh nhau, mối quan hệ của cô và Vương Diệp hoàn toàn tan vỡ.

https://thuviensach.vn

Vương Diệp nói anh ta có thể không li hôn, chỉ cần cô có thể bình tĩnh, không nháo không làm ầm ĩ.

Thật nực cười, hai người bọn họ "dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng"(*), ầm ĩ đến cuối cùng cô lại trở thành người sai; chật vật thảm hại không được người yêu thương.

(*) Bonus kiến thức văn học (đừng chửi tội công ed gõ gg cực khổ): trích trong Truyện Kiều – Nguyễn Du, trong những tháng ngày ở Châu Thai chờ đợi Từ Hải:

Tiếc thay chút nghĩa cũ càng/ Dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng

Nói nhiều vậy chứ túm lại là ý nói tình cảm vương vấn không dứt được

Cô ồn ào cô ầm ĩ, cô rơi lệ khổ sở, cô gái kia vẫn giữ nguyên tư thái vân đạm phong khinh (*), dùng một bộ dáng không buồn không vui nhìn tất cả hành động nháo loạn của cô, sau đó nói một câu bất đắc dĩ: sorry, là tôi quấy rầy cuộc sống của hai người.

(*)Vân đạm phong khinh - (Mây gió điềm nhiên) là một câu tục ngữ Hán việt, ý chỉ mặc kệ chuyên gì xảy ra vẫn không hề quan tâm. (chém đại đó)

Cô ta hỏi Vương Diệp, rốt cuộc Vương Diệp có còn yêu cô ta hay không?

Anh ta trả lời, đã từng rất yêu.

Còn hiện tại.

Anh ta nói anh ta không biết, nhưng vẫn không thể quên được

Rốt cuộc, cô chịu không nổi liền ly hôn.

https://thuviensach.vn

Đêm trước khi ly hôn, cô hỏi anh ta, anh có từng yêu em không?

Vương Diệp lại hỏi ngược lại cô, vì sao lúc anh và em kết hôn, em không hỏi câu này.

Đúng vậy, lúc kết hôn không hỏi có yêu hay không, ly hôn rồi lại hỏi vấn đề này thì còn có ý nghĩa gì chứ.

Cho nên, từ đầu đến cuối đều chứng minh rằng tất cả đều là lỗi của cô, kết hôn quá tùy tiện, yêu quá hèn mọn, sống không đủ tự tin. May mà, đoạn duyên nợ này đã hoàn toàn chấm dứt, cô đã có thể bù đắp lại cho chính bản thân mình rồi.

"Tiểu Ninh, mình cảm thấy mình có thể để bản thân mình sống tốt một chút. . . Đó là lý do mình lựa chọn ly hôn." Nhan Nghệ cầm khăn giấy lau chùi hai tay, sau đó cong môi nhìn Đa Ninh mà nói.

Sau khi nghe xong câu chuyện của Nhan Nghệ, Đa Ninh rưng rưng khóe mắt, đã quên rằng mình cũng từng ly hôn, luận tư luận bối, cô cũng được xem là một tiền bối có kinh nghiệm.

Tùy rằng chuyện của cô và Chu Diệu có chút không giống.

Thời đại học, cô và Nhan Nghệ, chỉ cần một trong hai người có chuyện, liền dùng chuyện tệ hơn của mình để an ủi đối phương. Khi Nhan Nghệ nói tuổi mình còn trẻ mà đã là người phụ nữ từng ly hôn một lần, cô rất muốn nói cho Nhan Nghệ biết, ly hôn không có gì là không tốt, năm năm trước cô chính là một người phụ nữ đã ly hôn.

Nhưng mà lúc cô và Chu Diệu ly hôn có một giao ước, vì để không ảnh hưởng đến chuyện tìm đối tượng yêu đương sau này, cô và anh sẽ không nói ra chuyện kết hôn, cả hai cùng giữ bí mật, nếu như thật sự không cần thiết thì không cần nói ra.

https://thuviensach.vn

Để tránh tạo nên những ảnh hưởng không cần thiết.

Ai~~, Đa Ninh có phần tự trách chính mình —— sao Chu Diệu nói gì cô cũng phải nghe theo chứ.

Hôm nay Chu Diệu bắt xe taxi đi làm, lúc xuống xe đối mặt với những ánh nhìn chăm chú của nhân viên công ty, liền có cảm giác mình thật thân thiện. Thứ hai là ngày phát hành sản phẩm mới, toàn bộ nhân viên công ty đều bắt đầu tác chiến, ngay cả cơm trưa cũng thống nhất kêu cơm hộp đùi gà.

Giữa trưa, Chu Diệu cũng ăn món này, trợ lý còn nịnh nọt bỏ thêm cho anh cái đùi gà. Lúc ăn thiếu chút nữa là mất nghẹn, liền uống hơn nửa bình nước, nhìn đồng hồ trên cổ tay, tự hỏi không biết chừng nào Đa Ninh đến đây.

Hôm nay anh bề bộn nhiều việc, chỉ sợ lát nữa không có thời gian dẫn Đa Ninh đi tham quan rồi.

Chu Diệu gọi trợ lý vào, tính toán đợi lát nữa kêu trợ lý dẫn Đa Ninh đi tham quan một vòng, nhưng sau đó lại ngẫm nghĩ hình như chuyện này có chút không ổn.

Hứa Đa Ninh không có một người bạn, lại không phải ở chỗ bà ngoại Lưu, vậy chẳng lẽ cô không được phép ở trong văn phòng mình chơi sao!

Trợ lý đứng bên cạnh đợi lệnh nửa ngày, cân nhắc mở miệng: "Chu tổng. . ."

"Không có việc gì, đi ra ngoài đi." Chu Diệu phất phất tay, sau đó nói thêm một câu, "Lần sau không cần cho tôi nhiều đùi gà như vậy, sức ăn của tôi cũng không khỏe vậy đâu."

https://thuviensach.vn

Buổi chiều, Chu Diệu lại tổ chức một buổi họp online giữa các ban quản lí. Sau khi ra khỏi phòng họp, Chu Diệu nhìn đồng hồ một chút, đã gần bốn giờ.

Anh trở lại văn phòng, bên trong không có người đợi, áo khoác và chìa khóa xe cũng không có trên bàn; Chu Diệu ngồi lên ghế dựa, gọi cho quầy tiếp tân.

"Chiều hôm nay có người đến tìm tôi không, họ Hứa, là nữ."

"Không có, ây ây. . . Chu tổng." Cô gái quầy tiếp tân gõ bàn phím như sét đánh xem lại ghi chép ngày hôm nay, sau đó dừng lại nói, "Chu tổng, bất quá có một bưu kiện chuyển phát, vừa mới đến. . ."

Chu Diệu: "Đem nó lên đây."

Không sai, bưu phát này chính là Hứa Đa Ninh ký gởi đến, bên trong có một cái chìa khóa xe. Không có áo khoác. Trừ bỏ chìa khóa xe, còn có một tờ giấy ——

"Áo khoác em sẽ giặt lại cho anh. Buổi chiều em dẫn Nhan Nghệ đi dạo phố, không đến đây được."

Chu Diệu để tờ giấy lên bàn, mở di động ra, lúc 12 giờ Đa Ninh có gởi cho anh một tin nhắn, chỉ là anh không chú ý đến.

Chu Diệu nhịn không được hừ một tiếng. Đã mấy tuổi rồi, lại cứ như con nít, bạn bè vĩnh viễn còn quan trọng hơn cả anh. Chu Diệu mở ra ngăn kéo phía trước, bên trong có một phần hiệp nghị nội dung ủy thác bán phòng, vốn anh định hôm nay đưa tận tay cho cô, sẵn nói với cô nội dung hiệp nghị, nhưng bây giờ anh thấy không cần thiết nữa.

Cần chi phiền toái như vậy, chẳng phải anh chỉ cần gởi một bưu phát chuyển đến là được rồi sao.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu dựa lưng vào ghế, đè ép vai gáy, lại cầm tờ giấy lên xem, coi như cô còn có lương tâm, còn biết phải giặt áo khoác cho anh nữa.

Đa Ninh không phải cố ý không đến đưa áo khoác và chìa khóa. Chuyện có nặng nhẹ, buổi chiều Nhan Nghệ hỏi cô có muốn đi mua quần áo mới với cô ấy không, cô thật sự không có biện pháp từ chối, cũng không nghĩ sẽ từ chối.

"Tuần sau mình muốn về Hải Thành một chuyến, qua bên kia lấy một ít quần áo về, lại nghĩ mình phải ăn mặc thật xinh đẹp." Nhan Nghệ nói như vậy.

Tuy rằng mua quần áo là việc nhỏ, nhưng bây giờ đối với Nhan Nghệ chuyện đó rất quan trọng.

Bên kia, cũng chính là nhà họ Vương. Nhan Nghệ kết hôn với Vương Diệp liền ở trong nhà anh ta, sau khi ly hôn tự nhiên không có quan hệ gì với Nhan Nghệ. Nhan Nghệ cũng không có biện pháp tiếp tục gọi đó là nhà, nên đành dùng từ “bên kia” để nói. Hải Thành cách thành phố A không xa, giáp thành phố A một thành thị ven biển. Nhan Nghệ và Vương Diệp đều là người Hải Thành, nhưng Nhan Nghệ không nghĩ sẽ ngây ngốc ở Hải Thành, trước khi Đa Ninh về nước hai ngày, cô đã dọn tới nhà chị gái ở thành phố A.

Nếu đã như vậy thì chuyện quan trọng nhất chiều nay là chọn một bộ quần áo đẹp, làm chính mình và trong lòng cùng nâng lên một trạng thái mới. Đi dạo một vòng cửa hàng tổng hợp lớn, Đa Ninh và Nhan Nghệ giống như hồi đại học sẽ cùng chọn quần áo cho đối phương, sau đó không biết xấu hổ mà khen đối phương và ánh mắt của chính mình.

Nhan Nghệ còn có một quyết định, cô tính ở thành phố A tìm một công việc, làm lại từ đầu. Cô nói cô đường đường tốt nghiệp ở Đại học A cư nhiên lại dùng một năm làm tròn trách nhiệm người vợ, thật sự đáng xấu

https://thuviensach.vn

hổ và buồn cười mà. Tuy rằng lúc tốt nghiệp, giấc mộng của cô là làm một người vợ thật hạnh phúc.

Bây giờ, cô biết mình đi sai đường nên quay lại.

Có đôi khi quyết định một việc không hề khó khăn, chỉ cần có đủ dũng khí. Tối hôm qua sau một trận say rượu, đối với Nhan Nghệ mà nói, phảng phất như có công hiệu thoái thai hoán cốt (thay da đổi thịt).

"Đúng rồi, thay mình cảm ơn Chu Diệu nha." Cầm một đóng túi mua sắm, Nhan Nghệ kéo tay của Đa Ninh nói, "Tuy rằng hôm qua đầu óc mình không được rõ ràng, nhưng vẫn còn nhớ Chu Diệu giúp đỡ mình nha."

A, Nhan Nghệ nhớ rõ người hôm qua là Chu Diệu sao? Lỗ tai Đa Ninh không hiểu sao có chút phiếm hồng, nhẹ nhàng nói: "Ừ, mình sẽ nói lại với anh ấy."

"Hai người nha, sao rồi hả?" Nhan Nghệ đen tối cười hai tiếng, lại tiếp tục nói, "Cậu đi du học cũng đã về, bây giờ Chu Diệu lại tốt như thế, có phải nên kết hôn rồi không hả?"

Đa Ninh có chút nghẹn. Nhan Nghệ nói cô và Chu Diệu, nhưng cô và Chu Diệu. . .

"Nhan Nghệ, mình. . ." Đa Ninh không biết nên nói như thế nào. Cô không phải là người thích nói dối, chỉ là chuyện cô và Chu Diệu kết hôn rồi ly hôn, người khác cũng không thể hoàn toàn hiểu. Theo lời má Chu nói, cô và Chu Diệu xem chuyện đại sự cả đời người giống như thuở bé mà đùa giỡn.

Không đợi cô trả lời, Nhan Nghệ đã trề môi, tự giễu nói: "Không nói nữa, cậu nói xem bản thân mình vừa mới li hôn, lại cùng người khác nói chuyện hôn nhân, có phiền hay không chứ."

https://thuviensach.vn

Ách. . . Chuyện kia về sau cô hãy nói đi.

Chuyện của cô và Chu Diệu, cũng không thể tùy tiện ở trên đường mà nói rõ.

Khi đi ngang qua một quầy hơn đồ chơi thiếu nhi ở tầng ba cửa hàng tổng hợp, Đa Ninh theo thói quen dừng bước nhìn vào trong, sau đó Nhan Nghệ vừa kéo tay cô đi vào vừa nói: "Đi, cụ già, dắt cậu đi xem."

Thật ấu trĩ.

Đa Ninh ghét bỏ chính mình, lại đi hưởng thụ niềm vui đi xem đồ chơi em bé. Ở gian giữa, cô ngoài ý muốn nhìn thấy tác phẩm của mình nằm ở khu hàng nhập khẩu, đó là cô giao cho công ty thiết kế sản phẩm đồ chơi Toronto, không nghĩ tới đã có mặt trong nước.

"Nhan Nghệ, con heo phấn này là của mình nè ——" Đa Ninh không nhịn được vui vẻ, kinh hỉ lôi kéo Nhan Nghệ chỉ vào cái đầu tiểu trư (*) màu hồng phấn trên kệ nói.

(*) nếu để đầu con heo thì ba chấm quá, tiểu trư cho dễ thương nha~~

"Cậu?"

"Đúng vậy, là mình thiết kế." Đa Ninh cười nói với Nhan Nghệ, còn nói lại một lần nữa.

"Trời ạ, quá tuyệt vời." Nhan Nghệ cũng vì cô mà vui vẻ, sau đó quăng ra một câu hào phóng, "Mình muốn mua ba cái đầu đem về."

Ba cái đầu. . .

Trong này chỉ có bốn cái đầu tiểu trư, Nhan Nghệ mua 3 cái, đem tặng cho chị gái, anh rễ và cháu của mình. Đa Ninh cũng mua một cái để làm kỹ niệm.

https://thuviensach.vn

Nhất thời, sản phẩm đầu tiểu trư của Toronto tiêu thụ mạnh, hết hàng.

(còn tiếp)

Đôi lời ed: dạo này mình và tiểu linh đang bận làm thủ tục nhập học đại học, nên đăng chương chậm, cảm ơn mọi người đã ủng hộ ạ!

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 5.2

Editor: Hạ Tiểu Phong

Sau hai ngày, Đa Ninh từ khách sạn chuyển đến hoa viên Lan Thiên, bà ngoại Lưu chừa cho cô hai phòng ở. Cô và Chu Diệu lại gặp mặt, đó là chuyện của ngày hôm sau khi cô chuyển đến Lan Thiên. Mẹ Chu biết cô về nước, liền gọi điện thoại cho cô.

Để cô đi qua ăn bữa cơm.

Mẹ Chu trừ việc là mẹ của Chu Diệu, còn là dì hàng xóm từ nhỏ nhìn cô lớn lên, ngoài ra còn là chủ nhiệm lớp ba năm trung học của cô. Cho nên, ngay cả khi cô và Chu Diệu đã ly hôn, Đa Ninh đối với mẹ Chu vẫn tương đối. . . Sợ hãi và nghe lời.

Tỷ như ngày hôm nay đến nhà họ Chu ăn cơm chiều, mẹ Chu bảo năm giờ qua, cô tuyệt đối không dám trễ một phút; trên bàn ăn mẹ Chu nói cô gầy, nên ăn nhiều một chút, cô liền không dám chừa lại một hạt cơm.

Chu Diệu gọi cái tính tình này của cô là di chứng ba năm trung học. Nói chung con dâu sợ mẹ chồng cũng là đều bình thường.

Gia đình của Chu Diệu rất đơn giản, nhà có bốn người, mẹ là giáo viên trung học, ba là bác sĩ nha khoa. Anh là con út, ở trên anh còn có một người anh lớn hơn hai tuổi, hiện tại cũng là nha sĩ.

Hồi nhỏ, Đa Ninh thích nhất chính là anh Chu.

https://thuviensach.vn

Trên bàn ăn, ba Chu định ngấm ngầm hại người liền nhắc tới việc làm của Chu Diệu: "Ngày hôm qua dì Trương nói với ta dì ấy đầu tư trên mạng bị lừa năm vạn tệ, nói cái gì P2P(*) đều là gạt người. . ."

(*) P2P: peer-to-peer là một mạng máy tính trong đó hoạt động của mạng chủ yếu dựa vào khả năng tính toán và băng thông của các máy tham gia chứ không tập trung vào một số nhỏ các máy chủ trung tâm như các mạng thông thường. Mạng đồng đẳng thường được sử dụng để kết nối các máy thông qua một lượng kết nối dạng ad hoc. Mạng đồng đẳng có nhiều ứng dụng. Ứng dụng thường xuyên gặp nhất là chia sẻ tệp tin, tất cả các dạng như âm thanh, hình ảnh, dữ liệu,… hoặc để truyền dữ liệu thời gian thực như điện thoại VoIP

"Đó là do đầu óc dì ấy có vấn đề." Chu Diệu ngẩng đầu, nhìn thẳng ba mình mà nói, "Thành thành thật thật đầu tư 10% lợi nhuận thì không chịu, lại muốn đầu tư phần tiền lời 50% một năm, dì ấy cho rằng đó là đầu tư hay là cướp giựt thế."

Ba Chu: ". . ."

Chu Diệu cười ha ha, lại bỏ thêm một câu: "Không bị lừa mới là chuyện lạ."

Có lẽ còn cảm thấy chưa đủ, anh lại nói thêm một câu: "Còn có dì Trương này cố ý nói trước mặt người, chắc chắn là có ý đồ bất chính, người cũng quan tâm dì ấy quá rồi!"

"Ta nói con một câu, con liền trả lời một câu vậy à?" Ba Chu không muốn nói chuyện với con trai mình nữa, nhìn về phía Đa Ninh đang cầm đũa lại không biết phải ăn cái gì nói, "Tiểu Ninh, ăn con cua này đi?"

Đa Ninh lắc đầu thật mạnh "Không cần đâu ba Chu!"

https://thuviensach.vn

Hay lắm! Chu Diệu trực tiếp cầm một con cua bỏ vào trong chén của cô.

Đa Ninh cúi đầu nhìn con cua trong chén, thật sự là ăn không vô mà.

Cơm chiều vừa xong, Chu Diệu đi ra ngoài nghe điện thoại, anh Chu ngồi ở sô pha gọt trái cây cho cô, ba Chu mẹ Chu cùng nhau vào bếp. Đa Ninh nhìn phòng bếp, cảm thấy mình ngồi đây ăn trái cây, lại để ba mẹ Chu vào rửa chén hình như không ổn lắm, liền đứng dậy đi vào phòng bếp.

Phòng khách và phòng bếp của nhà họ Chu cách nhau một cái hành lang và đại sảnh. Đa Ninh đi vào đại sảnh, còn chưa đến phòng bếp đã nghe được giọng ba mẹ Chu đang nói chuyện.

"Chuyện kết hôn không nói cho chúng ta biết, ly hôn cũng không bàn trước với chúng ta một tiếng, thật không biết chúng nó có còn xem chúng ta là ba mẹ hay không."

"Cô giáo Đỗ, đừng tự coi nhẹ mình, ít nhất chuyện kết hôn hay ly hôn con trai đều có nói với cô. Còn có việc này cũng đừng trách Đa Ninh, mặc kệ là kết hôn hay ly hôn đều là con trai của cô kéo theo Đa Ninh. . ."

Không cẩn thận nghe được hai câu lúng túng đó, Đa Ninh lập tức xoay người, tính toán lặng lẽ rời khỏi đại sảnh. Nghe lén trưởng bối nói chuyện là không lễ phép, huống chi người họ đang nói đến chính là cô.

Thật khẩn trương. Thật cẩn thận đi ra đại sảnh, Đa Ninh đang muốn thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên có một bàn tay nắm lấy cổ tay cô. Chu Diệu đang đứng chặn trước mặt cô.

"Em đang làm gì vậy, đến phòng bếp trộm cá sao?" Anh không nặng không nhẹ mà hỏi.

Đa Ninh: ". . ."

https://thuviensach.vn

--- ------ ------ ------ ------ ------ -----

(hết chương 5)

Dành cho những ai thích tìm hiểu về cụm từ Trà Đạo (thật ra là mình thích, haha):

Trà đạo, tiếng Nhật: chanoyu (茶の湯) hoặc chadō (茶道), được biết đến như một loại nghệ thuật thưởng thức trà trong văn hóa Nhật Bản, Trà đạo được phát triển từ khoảng cuối thế kỷ 12.

Theo truyền thuyết của Nhật Bản, vào khoảng thời gian đó, có vị cao tăng người Nhật là sư Eisai (1141-1215), sang Trung Hoa để tham vấn học đạo. Khi trở về nước, ngài mang theo một số hạt trà về trồng trong sân chùa. Sau này chính Eisai này đã sáng tác ra cuốn "Khiết Trà Dưỡng Sinh Ký" (Kissa Yojoki), nội dung ghi lại mọi chuyện liên quan tới thú uống trà.

Từ đó, dần dần công dụng giúp thư giãn lẫn tính hấp dẫn đặc biệt của hương vị trà đã thu hút rất nhiều người dân Nhật đến với thú uống trà. Họ đã kết hợp thú uống trà với tinh thần Thiền của Phật giáo để nâng cao nghệ thuật thưởng thức trà, phát triển nghệ thuật này trở thành trà đạo (chado, 茶道), một sản phẩm đặc sắc thuần Nhật.

Từ việc đơn giản uống trà, chuyển sang cách pha và uống trà, rồi nghi thức thưởng thức trà cho đến khi đúc kết thành trà đạo, đây là một tiến trình không ngừng nghỉ mà cái đích cuối cùng người Nhật muốn hướng tới đó là cải biến tục uống trà du nhập từ ngoại quốc trở thành một tôn giáo trong nghệ thuật sống của chính dân tộc mình, một đạo lý với ý nghĩa đích thực của từ này. Hiển nhiên ở đây trà đạo không đơn thuần là con đường, là phép tắc uống trà mà trên hết là một phương tiện hữu hiệu nhằm làm trong sạch tâm hồn bằng cách: trước tiên, hòa mình với thiên nhiên, để từ đây tu sửa tâm, nuôi dưỡng tính và đạt tới giác ngộ.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 6.1

Editor: Hạ Tiểu Phong

7 giờ 30 phút, Sau khi gia đình họ Chu đúng giờ xem xong bản tin tối, Đa Ninh đứng lên nói lời từ biệt: "Cô Đỗ, chú Chu, con về trước đây."

"Còn sớm như vậy đã muốn về rồi." Ba Chu ngẩng đầu lên, tươi cười ân cần dặn dò, "Nhớ về nhà ăn cơm nhiều một chút, nhưng lần sau không được mua nhiều quà cáp như vậy."

Trên bàn trà để hai túi sản phẩm chăm sóc sức khỏe, đó là món quà hôm nay cô đem tới.

"Đúng vậy, cô và chú Chu của con cũng không cần dùng những thứ này, sức khỏe vẫn còn tốt lắm." Cô giáo Đỗ cũng tươi cười nói với Chu Diệu, "Tiểu Diệu, con đưa Đa Ninh về đi —— "

Chu Diệu đã đứng lên từ trước, trong tay còn cầm một kiện áo khoác.

"Hẹn gặp lại, Tiểu Ninh." Anh Chu cũng lên tiếng, thái độ trước sau như một ôn hòa lễ độ, "Có thời gian thì đến bệnh viện tìm anh, anh sẽ kiểm tra răng cho em."

"Vâng ạ." Đa Ninh gật đầu như gà mổ thóc, vui vẻ nói.

Nhà họ Chu là gia đình vui vẻ nhất cô từng gặp, cô rất thích ở chung với bọn họ, hồi còn nhỏ cô thích ở nhà họ Chu còn hơn cả gia đình mình.

https://thuviensach.vn

Nếu nói nhà họ Chu có một chỗ duy nhất không thích hợp với cô, đó chính là ——

"Đi thôi." Chu Diệu vòng qua bàn trà bước đến phía sau cô, tay anh đẩy nhẹ vào lưng cô.

Chính là Chu Diệu.

Cho tới tận bây giờ, ba Chu vẫn hi vọng Chu Diệu giống như anh Chu theo nghiệp cha truyền con nối của ông, chính là một nha sĩ. Kết quả khi điền nguyện vọng đại học, Chu Diệu không hề bàn bạc với gia đình mình đã đăng kí chuyên ngành tài chính.

Đối với việc Chu Diệu học tài chính, ba Chu ngược lại không có ý kiến gì lớn; nhưng đối với chuyện kinh doanh của Chu Diệu có ý kiến rất lớn, hơn nữa mỗi lần lên mạng thấy những ông chủ doanh nghiệp tư nhân xảy ra chuyện rồi bỏ trốn, liền lo lắng đề phòng không thôi, sợ một ngày người bỏ trốn tiếp theo chính là Chu Diệu.

Chu Diệu cũng đã từng giải thích với ông, anh và những người người vô dụng bên ngoài hoàn toàn không giống nhau.

Nhưng mà, trong mắt ba Chu, Chu Diệu chính là “gỗ mục đòi dát vàng son”.(*)

(*) Theo QT mình dịch thì ở đó có nghĩa là “đồ bỉ ổi, diêm dúa lòe loẹt”. Theo mình hiểu thì là chỉ người vô dụng lại thích làm màu, nên mình tự ý chuyển sang câu “gỗ mục đòi dát vàng son” cho thuận miệng đọc, cảm ơn ạ!.

Nhưng đó là chuyện năm năm trước, bây giờ Chu Diệu làm được tốt như vậy, cô tin rằng cô Đỗ và ba Chu chắc chắn vì anh mà vui vẻ tự hào. Mặc dù ngoài miệng ba Chu rất thích giảng đạo cho Chu Diệu nghe.

https://thuviensach.vn

Đêm nay, Đa Ninh thật sự rất vui vẻ, từ cửa nhà họ Chu đi ra cô luôn cong môi cười. Cô đi ở phía trước, Chu Diệu theo sau. Lúc đang đi thì Chu Diệu dừng lại nghe điện thoại, cùng cô cách nhau một đoạn.

Đa Ninh chủ động đứng lại đợi Chu Diệu một chút.

Cách nhau năm thước, Chu Diệu nhìn thấy ở phía trước có người vì mình mà đứng đợi, liền cất điện thoại bước lên phía trên.

Anh đậu xe ở bên ngoài tiểu khu, bởi vì ở trong nhà không còn dư chỗ đậu xe, lái vào cũng không có chỗ đậu, anh lại lười đi tìm chỗ đậu xe công cộng, vì vậy mỗi lần về nhà đều trực tiếp đậu xe trước cửa tiểu khu. Đúng lúc ba anh cũng không quá nguyện ý nhìn thấy chiếc Tesla của anh.

"Hai ngày nay có bận gì không?" Chu Diệu mở miệng hỏi, hỏi chuyện mình quan tâm nhất.

"Chuyển nhà." Đa Ninh trả lời rõ ràng, "Em chuyển đến phòng bà ngoại Lưu cho em."

Chu Diệu: "Hoa viên Lam Thiên?"

Đa Ninh gật đầu, đúng lúc này điện thoại gửi đến tin nhắn cửa Nhan Nghệ, Đa Ninh cúi đầu trả lời tin nhắn cho Nhan Nghệ. Sau khi trả lời xong, cô nghĩ nghĩ lại nói thêm một câu: "Ở chung với Nhan Nghệ."

"Nhan Nghệ? Là cái người say rượu đêm đó...?" Chu Diệu có chút không vui, sau đó lại nói, "Không phải cô ấy kết hôn rồi sao?"

Lúc bạn cùng phòng của Đa Ninh là Nhan Nghệ kết hôn Chu Diệu có biết, bởi vì lúc ấy Đa Ninh ở Toronto không đến được, nên nhờ anh mang tiền lì xì đến cho bạn cùng phòng.

https://thuviensach.vn

Còn một người bạn cùng phòng nữa anh cũng biết, hình như gọi là Miêu tỷ gì đấy.

Hồi đại học cô ấy (Miêu tỷ) theo đuổi bạn cùng phòng Ô Giang của anh, là một người bám riết không tha.

Không biết bây giờ hay người có ở bên nhau hay không.

Nữ theo đuổi nam, chưa bao giờ có kết cục tốt, huống chi là theo đuổi một khối đá cứng rắng như Ô Giang.Chu Diệu lắc đầu, không cần hỏi Đa Ninh, đại khái anh cũng có thể đoán được cô bạn cùng phòng say rượu kia vì sao muốn ở cùng Đa Ninh, lạnh lùng nói: "Đa Ninh, em ít tham gia vào chuyện của gia đình người ta đi, nếu như em không muốn về sau cùng cô bạn học họ Nhan đó đoạn tuyệt quan hệ."

Đa Ninh:...

Chu Diệu nhíu mày, cô nghe không rõ?

Đa Ninh cũng nhíu mày nhìn Chu Diệu. Cô đương nhiên có thể nghe hiểu lời anh nói, Chu Diệu cho rằng Nhan Nghệ cãi nhau với chồng nên đến ở với cô, cho rằng cô xen vào chuyện của người khác.

Nhưng mà mọi chuyện không giống như Chu Diệu nghĩ.

"Nhan Nghệ đã ly hôn rồi." Đa Ninh nói, cố gắng dùng giọng nói chân thành nói với Chu Diệu, "Cậu ấy lại về thành phố A làm việc, đúng lúc em cũng về nước, nên chúng em quyết định ở chung với nhau, tiện bề chăm sóc nhau."

Hóa ra là như vậy, chăm sóc lẫn nhau, hay lắm... Thật đúng là xem anh như đã chết rồi mà!

https://thuviensach.vn

Chu Diệu rút tay ra khỏi túi, vỗ lên vai người bên cạnh: "Không sai, không sai."

"Đúng vậy, em cũng thấy không sai." Đa Ninh trả lời Chu Diệu, mím môi cười.

Chu Diệu: "..."

Đa Ninh thật sự cảm thấy không sai.

Là cô rủ Nhan Nghệ ở chung. Nhan Nghệ muốn về thành phố A bắt đầu lại mọi thứ, nhưng không thể cứ ở mãi nhà chị mình, đúng lúc cô muốn chuyển từ khách sạn đến phòng ở, nếu Nhan Nghệ không chê thì có thể ở với cô. Hoa viên Lam Thiên ở trung tâm thành phố A, các phương tiện giao thông, sinh hoạt đều cực kỳ thuận tiện.

Đương nhiên Nhan Nghệ không ghét bỏ, còn kích động muốn đưa cho cô tiền thuê nhà.

Giống như là duyên phận, cô và Nhan Nghệ lại khôi phục mối quan hệ bạn cùng phòng. Càng trùng hợp hơn nữa là cô và Nhan Nghệ là phụ nữ đã ly hôn, phụ nữ trẻ tuổi ly hôn.

Hai ngày nay, cô và Nhan Nghệ cùng nhau dọn dẹp và trang trí hai phòng ở hoa viên Lam Thiên. Đổi sô pha và rèm cửa sổ, lau sạch sàn nhà, mua vài bức tranh về treo tường.

Chỉ cần trang trí đơn giản đã làm căng phòng sáng bừng hẳn lên; giờ đây căn nhà của bà ngoại Lưu cho cô, vừa sạch sẽ lại ấm áp.

Đa Ninh vốn định nói nhiều về chuyện dọn nhà, lại thấy Chu Diệu có vẻ không hứng thú, cô mím môi, cũng không còn hứng để nói nữa. Cô cũng rất biết chọn người tán gẫu, nếu Chu Diệu không cảm nhận được sự vui vẻ và hung phấn trong lời nói của cô, thì cô cũng không muốn nhiều lời nữa.

https://thuviensach.vn

Đi tới đi lui, đột nhiên Đa Ninh nghĩ tới một người, Diệp Tư Tư.

Đêm nay mặt trăng chỉ cong như vạch biên nhỏ màu trắng. Đa Ninh ngồi trên xe Chu Diệu, khi anh khởi động xe lại quay qua hỏi cô: "Vậy nên bây giờ đến nhà bà ngoại Lưu sao?"

Đa Ninh gật đầu.

"Sao tự nhiên nói ít vậy." Chu Diệu nhìn cô một cái, "Không giận chứ?" Bởi vì hồi nãy anh nói chuyện bạn cùng phòng của cô.

"Không giận." Đa Ninh cũng liếc mắt nhìn Chu Diệu một cái. Cô cũng không phải là người keo kiệt.

Hai tròng mắt đen giao nhau trong một giây, Chu Diệu làm như có thật nói: "Nếu không giận liền giúp anh chọn một chiếc máy bay đi, đại gia đây không nhận hối lộ."

"Được, Chu đại gia." Đa Ninh nghiêng người qua, ngón tay trắng nón chạm vào màn hình trên xe, nhập vào địa chỉ của hoa viên Lam Thiên.

Hử, Chu đại gia?

Chu Diệu bỗng nhiên cười ra tiếng, đã lâu rồi không nghe cô gọi anh như vậy.

"Về chuyện kia... Đa Ninh, em chọn nhiều hạng mục đồ chơi như vậy, em thật sự muốn làm sao?" Trên đường đi, một lần nữa Chu Diệu hỏi lại kế hoạch mà người nào đó đã từng đề cập đến.

Đa Ninh khẽ ừ nhẹ một tiếng

"Lập nghiệp mệt chết đi được." Chu Diệu nhắc nhở nói, còn khuyên Đa Ninh nên nửa đường rút lui.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh trầm mặc một hồi lâu, hỏi Chu Diệu một câu: "Bây giờ làm cái gì không mệt chứ? Chỉ cần tinh thần sa sút, ngay cả mỗi ngày nhàn rỗi vô sự cũng mệt mỏi... Nhàm chán cũng mệt mỏi, kẻ vô tích sự lại càng mệt mỏi."

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 6.2

Editor: Hạ Tiểu Phong

Liên tục ba cái mệt, làm cho Chu Diệu nói không ra lời. Hứa Đa Ninh chính là như vậy, hoặc là không nói lời nào, nếu như đã nói liền làm người khác nghẹn họng.

Kỳ thật, Đa Ninh cảm thấy Chu Diệu nghĩ nhiều rồi. Cô nghĩ chuyện lập nghiệp là chuyện chính cô muốn làm; nếu thành công, cô sẽ có một chút cảm giác thành tựu, để cho cuộc đời này của cô tạo nên chút khác biệt.

Như vậy là tốt rồi, như thế cô có thể thể hiện chút giá trị nhân sinh của mình, cũng không cần phải được như Chu Diệu trở thành một nhân vật hô mưa gọi gió.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô cũng không phải đi nhảy sông, anh cần chi ngăn cản.

"Em có thời gian thì viết một phần kế hoạch về món đồ chơi gấu bông mang thương hiệu cá nhân của em đi." Chu Diệu thay đổi giọng điệu, vừa lái xe vừa nói, "Sau đó mang tới cho anh xem."

Thái độ của Chu Diệu thay đổi quá nhanh, Đa Ninh có phần vui mừng lộ rõ trên nét mặt. Vừa vặn Đa Ninh cũng thay đổi giọng điệu nghiêm túc, lập tức hạ một bậc thang mà nói câu đùa giỡn: "Anh là nghĩ muốn đầu tư cho em sao?"

https://thuviensach.vn

Đầu tư? Cùng cô mở rộng món đồ chơi gấu bông? Chu Diệu cười cười nói: "Anh giúp em xem thử phương hướng đầu tiên của hạng mục này có thể thực hiện hay không, tìm chút lợi nhuận, và cùng em trù tính phương án nguy hiểm."

"Được!" Đa Ninh lập tức đáp ứng, tươi cười rạng rỡ.

"Đúng rồi, gia đoạn đầu em tính đầu tư bao nhiêu?" Chu Diệu tiếp tục hỏi.

"Mười vạn.” Đa Ninh trả lời, thấy Chu Diệu không lên tiếng, cô không xác định hỏi, "Nhiều hơn sao?"

"Không phải, anh cảm thấy không cần trù tính phương án nguy hiểm nữa."

Đa Ninh:...

Hoa viên Lam Thiên so với nhà họ Chu còn là tiểu khu cũ hơn, khuyết điểm lớn nhất chính là đậu xe rất khó khăn, cho nên trước khi xe Chu Diệu chưa chạy đến, Đa Ninh liền nói dừng bên cạnh cổng chính là được rồi.

Chu Diệu không nghe, trực tiếp lái xe vào cửa lớn, không sợ phiền toái mà đăng kí với bảo vệ.

Quả nhiên, trong tiểu khu đã đầy ắp xe ô tô, đến lúc xe Chu Diệu chạy đến trước cửa nhà bà ngoại lưu cho cô liền dừng lại.

"Có tiện để anh lên không?" Chu Diệu đưa ra lời đề nghị lên xem căn phòng mới cửa cô.

Đa Ninh không chút do dự lắc đầu: "Không tiện." Sau đó nói ra lý do, "Trên đó còn có Nhan Nghệ, chắc bây giờ cô ấy ngủ rồi."

https://thuviensach.vn

Chu Diệu không hề miễn cưỡng, dù sao cũng còn nhiều cơ hội."Vậy thì em xuống tại đây đi."

Đa Ninh đã cởi dây an toàn ra từ trước, đang muốn mở cửa xe ra, đột nhiên Chu Diệu gõ lên tay lái, gọi cô hỏi: "Sau khi em về nước, đã qua bên kia chưa?"

Bên kia, chính là ba và bà nội của cô.

Chu Diệu nhắc tới như vậy, Đa Ninh lại nghĩ đến Diệp Tư Tư; tuy rằng, cô không hy vọng mình sẽ nghĩ đến người phụ nữ kia. Dù sao có thể là Chu Diệu vì cô ta mà cùng mình ly hôn.

Cô và Chu Diệu kết hôn, là vì Chu Diệu muốn giúp cô hoàn thành tâm nguyện của mẹ.

Cô và Chu Diệu ly hôn, cũng coi như là cô giúp anh, vì Chu Diệu muốn trở lại thành người độc thân. Anh nói anh yêu một cô gái, hi vọng có thể theo đuổi cô ấy. (ed: linh cảm sắp có bể máu chó tạt qua, mô phật)

"Đã đến đó." Đa Ninh quay đầu lại nói.

"Có bị uất ức hay không?" Chu Diệu hỏi.

Đa Ninh lắc đầu, trực tiếp xuống xe; tay đặt ở cửa xe, sau đó lúc cô muốn đóng cửa lại thì đột nhiên quay đầu nhìn thẳng vào Chu Diệu: "Chu Diệu, em thấy Diệp Tư Tư... Ở bên nhà bà nội."

Chu Diệu ở trong xe rõ ràng đang ngẩn ngơ, giương miệng, đôi mắt một mí mỏng manh nhìn lại cô.

"Cô ta và anh họ sống cùng nhau, có thể họ muốn kết hôn." Đa Ninh còn nói hai câu. Giống như là đang mách lẻo.

Nhưng mà, cô thật sự là đang mách lẻo.

https://thuviensach.vn

Sau khi mách lẻo xong thì phải làm sao? Đa Ninh rất hợp thời mà đóng cửa xe lại, quay lưng đi vào nhà.

Trong xe, miệng Chu Diệu vẫn còn giương lên, sau đó thu lại sắc mặt.

Đa Ninh vội vàng lên lầu, một hơi lên đến lầu 4, đang muốn gõ cửa, Nhan Nghệ với vẻ mặt tươi cười đã mở cửa giùm cô."Có biến nha!"

"Là Chu Diệu." Đa Ninh nói với Nhan Nghệ.

Nhan Nghệ nha hai tiếng, thu hồi vẻ mặt nhiều chuyện. Bởi vì Đa Ninh và Chu Diệu cũng không có chuyện bát quái gì, là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đến lớn là bạn tốt. Nhưng cũng không phải người yêu.

Giống như là người thân, nhưng so với đại đa số người thân trên đời này còn muốn thân hơn.

Hồi đại học Nhan Nghệ rất hâm mộ Đa Ninh, chính là mặc dù cô (Nhan Nghệ) có bạn trai, nhưng vẫn không thân thiết được như Chu Diệu.

"Đa Ninh, mình cảm thấy chuyện của cậu và Chu Diệu." Nhan Nghệ mặc quần áo quý phụ, lôi kéo Đa Ninh ngồi xuống nói chuyện phiếm, "Có phải nên suy nghĩ một chút không?"

Đa Ninh ngồi xuống, chuyển mắt nhìn Nhan Nghệ, sắc mặt hiên lên chút phiếm hồng. Khi nãy chạy lên lầu quá nhanh, bây giờ tim cô vẫn còn đập rất nhanh.

"Mình có cảm giác các cậu cũng hiểu rõ rồi..." Nhan Nghệ giơ hai tay nói.

Đa Ninh đột nhiên gật đầu.

Nhan Nghệ mở to mắt nhìn, cô cứ tưởng Đa Ninh sẽ giống như hồi đại học lắc đầu như trống, nói không có khả năng.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Đa Ninh lại gật đầu, còn gật thêm mấy lần.

"Cậu nha, rốt cuộc cũng thông suốt rồi." Nhan Nghệ cười rộ lên.

"Nhưng mà, mình muốn Chu Diệu yêu mình trước." Đa Ninh nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói rất rõ ràng, không có chút ý tứ muốn che giấu suy nghĩ trong lòng.

Cô về nước cũng là vì mục đích này.

Cô muốn Chu Diệu yêu cô, giống như tình yêu trai gái, như vậy nếu cô và anh lại sống bên nhau, anh cũng sẽ không giống như năm năm trước tùy ý li hôn như vậy.

Dưới lầu, Chu Diệu lái xe rời đi, tìm hơn nữa giờ mới tìm được lối ra. Có một chiếc xe đậu loạn chắn ngang đường, anh phải gọi cho chủ xe tới dời đi mới có thể chạy qua được.

Bác bảo vệ tiểu khu chặn anh lại thu hai tệ tiền phí gửi xe.

Chu Diệu không có tiền lẻ, liền đưa một tờ tiền chẵn.

Bác bảo vệ bất đắc dĩ nhận lấy, quay đầu lại thối tiền cho anh; một tay anh khoát lên cửa kính xe nghĩ đến lời Đa Ninh nói khi nãy, cùng với cái dáng vẻ đó. Giống như vừa tức giận vừa mong đợi, như là vì anh bênh vực kẻ yếu.

Làm cho anh trở tay không kịp, thiếu chút nữa thì xấu hổ ——

Bởi vì mới nãy lúc còn trong xe, quả thật anh không nhớ Diệp Tư Tư là ai.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 7

"Bây giờ có gọi không?"

Trên giường, Đa Ninh ngồi xếp bằng, vẻ mặt có phần do dự, nói ra suy nghĩ của cô: "Có thể chỗ Miêu Miêu đã nghỉ ngơi..."

"Nào có đôi yêu nhau nào ở chung nghỉ ngơi sớm như vậy." Nhan Nghệ phủ định nói, đôi mắt mang theo một phần ý cười hiểu rõ, "Sau đấy, bọn họ đang làm việc bình thường."

Làm việc?

Vậy, càng không thể gọi. Đa Ninh thả di động xuống, lắc đầu nói: "Vẫn là ngày mai đi."

"Nói đùa, nào có chuyện tốt hơn chuyện chúng ta gặp nhau." Nhan Nghệ vỗ vỗ tay cô, "Gọi đi, thuận tiện hẹn Miêu tỷ đi chơi."

Đa Ninh liếc Nhan Nghệ một cái, cảm thấy Nhan Nghệ đang lừa dối cô, lại cảm thấy bản thân suy nghĩ nhiều rồi.

Về phần vì sao đột nhiên gọi điện thoại cho Miêu Miêu——

Nửa giờ sau, cô cùng Nhan Nghệ thảo luận biện pháp làm sao để Chu Diệu yêu mình, không hiểu vì sao lại chuyển tới chuyện Miêu Miêu theo đuổi Ô Giang thời đại học.

Cô cùng Nhan Nghệ đều người thất bại trong tình cảm, nhưng Miêu Miêu không giống vậy, là người ổn thỏa trong chuyện tình yêu.

https://thuviensach.vn

Dùng lời nói của Nhan Nghệ chính là: "Ô Giang ấy à, lúc ấy là nam thần lạnh lùng nổi danh trong trường học của chúng ta, bao nhiêu cô gái trong học viện đều thất bại, cũng chỉ có Miêu tỷ ngắt xuống đóa hoa Ô Giang này được thôi. Như vậy trọng điểm là, rốt cuộc Miêu tỷ dựa vào là cái gì mà chinh phục Ô Giang! Khuôn mặt, dáng người, vẫn là bên trong? Luận khuôn mặt Miêu tỷ không bằng cậu, luận dáng người mình nhanh chóng giết cô ấy, trong mấy người chúng ta... Không khác nhau lắm. Cho nên, cậu biết Miêu tỷ dựa vào là cái gì thu phục Ô Giang không, sự chân thành hay kiên trì bền bỉ?"

Nhan Nghệ dừng lại nhìn cô.

Đa Ninh lắc đầu, chờ Nhan Nghệ trả lời. Kết quả cô cho là đây là một câu hỏi mang tính giả thiết, không nghĩ tới lại là câu nghi vấn thuần túy.

Bởi vì, Nhan Nghệ cũng lắc đầu nói: "Mình cũng không biết."

...

Cho nên cứ như vậy, cô cùng Nhan Nghệ quyết định gọi điện thoại cho Miêu Miêu, tâm sự chiến thuật chọc ghẹo đàn ông.

Ban đêm chín giờ, điện thoại của Miêu Miêu nhanh chóng được kết nối; nhưng, nhất thời lại không kết nối được.

Đa Ninh đợi nửa phút, sau đó nhìn Nhan Nghệ tính định cúp; đúng lúc này, di động lại kết nối được ——

"Miêu Miêu, mình là Đa Ninh..." Đa Ninh cười mở miệng, tự giới thiệu.

"Anh là Ô Giang." Di động bên kia tạm dừng một lát, lạnh lùng lên tiếng nhắc nhở cô. Nhận điện thoại là Ô Giang không phải Miêu tỷ, mở miệng lời ít ý nhiều trước sau như một.

https://thuviensach.vn

"..." Giọng điệu của Ô Giang không tốt, nhất thời Đa Ninh nói không nên lời, không cẩn thận đánh miệng biều, "Ô... Giang xin chào, Miêu... Miêu có ở đó không?"

"Cô ấy đang tắm, xin hỏi có việc sao?" Miệng nhàn nhạt làm bộ làm tịch.

"Ngại quá, quấy rầy rồi, ngày mai em lại gọi cho cô ấy." Đa Ninh nói rất nhanh, ném một câu hẹn gặp lại, tắt di động.

Đối diện, Nhan Nghệ nghe xong toàn bộ quá trình sớm đã cười đến cười run rẩy hết cả người."Không biết vì sao, hình như Ô Giang đối xử với cậu đặc biệt lạnh lùng." Sau khi Nhan Nghệ cười xong, nghi hoặc nhả ra một câu.

Đa Ninh chớp chớp mắt. Có sao? Nhưng Nhan Nghệ nhắc vậy mới nhớ, hình như Ô Giang đối đối xử với cô có chút thái độ quá mức lạnh lùng, nhưng vì sao Ô Giang lại đối xử với cô như vậy, cứ coi như Ô Giang không để ý quan hệ bạn cùng phòng giữa cô và Miêu Miêu, anh ta cũng là bạn cùng phòng đại học của Chu Diệu.

"Chẳng lẽ là bởi vì Chu Diệu? Hình như quan hệ của lúc đại học của Ô Giang cùng Chu Diệu cũng không tốt lắm..." Nhan Nghệ đoán nói.

Thật là như thế này sao, bởi vì Chu Diệu mà cô bị Ô Giang chán ghét? Đa Ninh đối diện với Nhan Nghệ một giây, hít vào thở dài, sau đó vô tình vuốt tay. Dù sao cô cùng Ô Giang cũng không có liên hệ gì, quản anh ta có chán ghét cô hay không làm chi.

Chán ghét là chuyện của anh ta, không liên quan gì tới cô.

——

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, sáng sớm Nhan Nghệ ra ngoài phỏng vấn, Đa Ninh ăn bữa sáng bắt đầu viết kế hoạch lập nghiệp. Bởi vì Tinh Hải Loan bên kia cô cùng Chu Diệu đã ký hợp đồng bán đi, cô đã không cần quản nó; Chu Diệu đáp ứng trễ nhất nửa tháng thay cô bán đi.

Anh làm rất chính thức, dưới hợp đồng còn đóng dấu hai cái; cô đành phải để lại một dấu tay.

Tiếp tục ngồi trước máy tính gõ một lúc, Đa Ninh mở kẹp văn kiện ra; kẹp văn kiện có rất nhiều đồ cô tự thiết kế, cô định gộp hết chúng vào bên trong kế hoạch. Những con khỉ sư tử con mèo nhỏ con nhím nhỏ... Đa Ninh không nhịn được có phần thất thần.

Làm thế nào mới có thể để Chu Diệu yêu thương cô?

Vấn đề này càng cân nhắc, thì càng khó làm. Từ nhỏ cô cùng Chu Diệu đã quen biết, tự nhiên quan hệ vô cùng thân quen; trước khi chưa kết hôn, có thể nói Chu Diệu là bạn bè tốt nhất của cô.

Tin tưởng về phần Chu Diệu, hẳn là vị trí của cô cũng không khác lắm.

Nhưng mà, quả thật Chu Diệu không có tình yêu nam nữ với cô, thời điểm kết hôn Chu Diệu đã làm sáng tỏ nói với cô, miễn cho sau này anh gặp được người phụ nữ làm anh động tâm, anh lại đưa ra thỉnh cầu độc thân với cô.

Kỳ quái, thế hệ ông ngoại bà ngoại của cô là thanh mai trúc mã thường thường có thể trở thành người yêu, nhưng thời buổi bây giờ hầu hết đều trở thành bạn bè tốt.

Đa Ninh cười cười tự giễu, nhìn thời gian hiện trên máy tính, gọi video cho dì đang ở Toronto. Bởi vì nhất định sẽ tán gẫu rất lâu, cô đặt điện thoại di động trước máy tính; để webcam đối diện với mình.

https://thuviensach.vn

Hiện tại bên Toronto đang là tám giờ, chỗ dì còn chưa nghỉ ngơi. Video nhanh chóng được kết nối, Đa Ninh giương lên khuôn mặt tươi cười, chào hỏi với dì đang đắp mặt nạ ở bên kia màn hình: "Xin chào, mẹ xinh đẹp." Mẹ xinh đẹp là xưng hô thân thiết mấy năm gần đây với dì.

"Hello, Đa Ninh!" Đáp lại cô không phải dì, là một giọng trẻ con đáng yêu.

Giây tiếp theo, một cái đầu nho nhỏ nhô ra từ sau lưng dì, đáng yêu xuất hiện trên màn hình, bé con mặc áo ngủ có con dê con, không ngừng xua tay với cô, có phần không ngừng kêu, "Đa Ninh Đa Ninh Đa Ninh Đa Ninh..."

Ách, bởi vì hai ngày nay cô không gọi video qua đó, Thiểm Thiểm thấy được video của cô có chút hưng phấn quá độ. Càng không ngừng nhảy bắn lên ở trên giường.

"Thiểm Thiểm, em như vậy sẽ ảnh hưởng đến mặt nạ của mẹ xinh đẹp." Đa Ninh nói qua video với bé con, sau khi nói xong, còn làm một mặt quỷ dê con rồi lắc lư qua webcam.

Thiểm Thiểm làm một mặt quỷ giống hệt cô, học được rất giống nha.

"Được rồi Alice, con ngồi xuống nói chuyện với chị hắn hoi." Dì nhìn qua màn hình, ôm lấy Thiểm Thiểm, khống chế được Thiểm Thiểm hoạt bát.

May mắn là, chỉ cần thương lượng ổn thỏa với Thiểm Thiểm, có thể bé sẽ nghe lời hơn một chút.

"Đa Ninh, chị ở Trung... Quốc... Có tốt không?" Thiểm Thiểm bắt đầu hỏi cô, lúc nói hai chữ Trung Quốc có phần cố hết sức, thêm đó Trung Quốc lại xa lạ với bé, nên về phần phát âm tiếng phổ thông không được tốt cho lắm.

https://thuviensach.vn

"Tốt lắm, trừ bỏ có chút nhớ mọi người." Đa Ninh nói.

Thiểm Thiểm cười rộ lên ngọt ngào, lộ ra một hàng răng nho nhỏ, sau đó cũng biểu đạt nhớ nhung non nớt với cô: "Em cũng có một chút nhớ chị." Một chút là bao nhiêu, Thiểm Thiểm dùng tay nhỏ bé khoa tay múa chân.

Sau đó, bé phóng ra hôn gió với cô, biubiubiubiu... Một cái lại một cái.

Nhanh quá, Đa Ninh không nhận kịp.

Tiếp sau đó, dì dạy một câu, Thiểm Thiểm nói một câu, đều là lời quan tâm.

"Đa Ninh, cháu ở Trung Quốc tìm được... Công việc chưa?"

"Đa Ninh, cháu ăn cơm có ngon không?"

"Đa Ninh, gần đây chị có làm gấu con không?"

"..."

Hàn huyên một hồi lâu, qua video nhìn Thiểm Thiểm có phần không ngồi yên, dì để tự Thiểm Thiểm chơi, sau đó đi tới bên ngoài phòng khách, thay đổi đổi giọng điệu mở miệng nói: "Đa Ninh, nhà bên đấy cháu đừng bán."

Đa Ninh: "..."

"Gần đây dượng của cháu cũng suy nghĩ cẩn thận, xin phá sản không có gì, cùng lắm thì, chúng ta có thể bắt đầu một lần nữa."

"Dì, một ngôi nhà mà thôi." Đa Ninh có phần trở tay không kịp nói, "Bán đi một căn phòng cũng không có gì, cháu còn một căn nữa mà."Vẻ

https://thuviensach.vn

mặt của dì không tốt.

"Đúng rồi, cháu cho dì xem nhà bà ngoại." Đa Ninh cầm di động lên, giơ webcam, quay từng góc căn phòng rồi giới thiệu, "Dì xem, cháu sửa lại nhà của bà một lần nữa, có phải rất đẹp hay không!"

"Còn có, cháu cho dì xem sô pha mới mua..."

Đa Ninh đi đến phòng khách, thấy điện thoại đang gọi video liên tiếp rung, có cuộc điện thoại gọi đến. Tự động ngắt màn hình, hiện lên là cuộc gọi của Chu Diệu.

Đa Ninh ấn tắt cuộc gọi của Chu Diệu trước, tiếp tục nói chuyện với dì; mười phút sau, cô gọi lại cho Chu Diệu một cuộc điện thoại.

"Vừa rồi sao lại ngắt điện thoại của anh." Câu đầu tiên Chu Diệu đã hỏi cô chuyện cúp điện thoại.

"Bởi vì em đang gọi video." Đa Ninh trả lời anh.

"Cùng bạn cùng phòng của em?" Chu Diệu đoán một chút.

"Không phải, cùng dì em ởToronto." Đa Ninh nói.

Đâu bên kia di động, Chu Diệu cười cười, trong giọng nói có hai phần sung sướng, sau đó anh nói với cô: "Anh phải tới Xuyên Thành công tác, phải mua cho em chút đồ ăn."

"Anh.. Khi nào thì đi?" Đa Ninh hỏi. Vừa hỏi xong, ống nghe di động liền truyền tiếng radio thông báo đăng kí từ sân bay.

"Đợi lát nữa sẽ bay, đi hai ngày." Chu Diệu cũng nói cho cô.

Đa Ninh ừ ừ. Hồi học đại học cô cùng Chu Diệu đã đến Xuyên Thành chơi một lần, rất thích đồ ăn vặt bên đó. Nếu Chu Diệu hỏi cô như vậy, cô

https://thuviensach.vn

cũng không khách khí, nói vài thứ.

Chu Diệu nói: "Được, có thể."

Đa Ninh "Giả dối" khách khí một chút: "Có phải rất phiền toái hay không?"

"Sẽ không." Chu Diệu nói với cô, "Anh nhờ Hà Hạo mua."

Đa Ninh: "... Ô."

"Thực sự anh không có thời gian, bằng không trên đường trở về anh sẽ tự mua cho em." Miệng Chu Diệu có một chút bất đắc dĩ, sau đó nói, "Anh đăng ký, trở về sẽ tìm em."

Đa Ninh: "Vậy chú ý an toàn."

Chu Diệu cúp, cuối cùng nói một câu ừ, nhẹ nhàng ngứa ngáy dừng ở bên tai Đa Ninh; sau tai không hiểu có chút nóng, có lẽ áp di động quá lâu. Đa Ninh tắt di động, duỗi tay sờ sờ sau tai.

——

Hai ngày kế tiếp, Đa Ninh luôn viết kế hoạch lập nghiệp. Bởi vì Chu Diệu nói nhiều lần thú bông của Đa Ninh, tạm thời cô đặt tên kế hoạch lập nghiệp này là —— khai thác cùng ổn định nhãn hiệu thú bông của Đa Ninh.

Buổi tối, Nhan Nghệ đã trở lại, uống một cốc nước trước, sau đó ngồi xuống nôn ra. Nôn năm phút, tiếp tục uống nước, lại nôn.

"Xong rồi xong rồi, mình bị sự thật đả kích nghiêm trọng!" Nhan Nghệ nằm ngã trên giường, không ngừng kêu gào.

Đa Ninh sờ sờ đầu Nhan Nghệ: "Không phải mới hai ngày sao?"

https://thuviensach.vn

Nhan Nghệ thống khổ lắc đầu, sau đó hỏi cô: "Hôm nay cậu đang làm gì... Không tìm chút việc sao?"

"Viết kế hoạch." Đa Ninh nói cho Nhan Nghệ, dừng lại, "Giống như cậu, cố gắng tìm việc làm."

"Cái kế hoạch gì?" Nhan Nghệ tò mò hỏi.

Đa Ninh: "Kế hoạch lập nghiệp."

Mắt Nhan Nghệ sáng rực lên: "Hạng mục lập nghiệp gì?"

Đa Ninh cười cười, miệng đắc ý: "Đa Ninh khai thác thú bông."

Nhan Nghệ:... Mình tích tiểu Đa Ninh! (??)

Đa Ninh không nghĩ tới mục tiêu làm việc của Nhan Nghệ trở nên nhanh như vậy, xem xong bản kế hoạch cô chưa hoàn thành đã lập tức kích động không thôi muốn cô lập nghiệp, cùng nhau khai thác thú bông.

Cùng nhau lập nghiệp không thành vấn đề, nhưng mà có phải quyết định của Nhan Nghệ đến quá nhanh hay không. Đa Ninh nhìn Nhan Nghệ nói: "Mình nghiêm túc."

Nhan Nghệ: "... Mình cũng nghiêm túc!"

Đa Ninh rất dễ dàng bị thuyết phục, huống chi Nhan Nghệ hoàn toàn hưng phấn đến không thể khống chế chính mình, lôi kéo tay cô không ngừng nói: "Nếu như phú quý chớ quên, nếu như phú quý chớ quên!"

Đa Ninh không khỏi nhắc nhở: "Thiệt thì làm sao bây giờ, cái gì mà nếu như phú qúy?"

Đúng, đây là một vấn đề nghiêm túc, phải suy nghĩ hẳn hoi một chút. Sau khi Nhan Nghệ suy nghĩ một hồi lâu, mở miệng: "Nếu thiệt, mình sẽ...

https://thuviensach.vn

Bán mình trả nợ?"

Không phản đối, Đa Ninh sửa chữa kế hoạch, trong hạng mục người lập nghiệp tăng thêm tên của Nhan Nghệ.

Tên hạng mục lập nghiệp: Khai thác cùng ổn định nhãn hiệu thú bông của Đa Ninh

Hạng mục người lập nghiệp: Hứa Đa Ninh, Trịnh Nhan Nghệ

...

Hiển nhiên, Nhan Nghệ không hề tìm việc, ngày hôm sau ngủ đến tự tỉnh. Đột nhiên Đa Ninh có phần hiểu được nguyên nhân nhất định Nhan Nghệ phải lập nghiệp với cô

Hai ngày sau, Chu Diệu trở về từ Xuyên Thành, bản kế hoạch của cô cũng hoàn thành.

Gây dựng sự nghiệp cần ham mê và không được làm sai. Gần tối Chu Diệu gửi tin nhắn đến, Đa Ninh đang thay quần áo ở phòng Nhan Nghệ. Một chiếc áo ngủ gợi cảm Nhan Nghệ cố đưa cho cô.

Bởi vì Miêu Miêu bên kia không liên hệ được, tạm thời Nhan Nghệ biến thành quân sư chân chó của cô, yêu cầu thứ nhất chính là bắt cô thay đổi phong cách.

"Bảo bối, cậu biết vấn đề lớn nhất của cậu là gì không? Cậu vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, chỉ không đủ gợi cảm."

"Trong tâm lý học nói, đàn ông khó có thể ngăn cản cảm giác mới mẻ, lại dễ dàng mất đi hứng thú cùng xúc động với người bên cạnh, cậu cùng Chu Diệu chính là vấn đề này."

"Đừng lo lắng, biện pháp vẫn phải có —— "

https://thuviensach.vn

"Hiện tại bắt đầu, cậu phải làm Chu Diệu sinh ra cảm giác khác biệt với mình."

"Cậu phải thay đổi chính mình."

"Được."

Nhan Nghệ nói những lời có lí như thế, Đa Ninh gật đầu đáp ứng, sau đó mở miệng nói, "Buổi tối chúng ta tiếp tục nói, mình thay quần áo trước."

Nhan Nghệ: "Vì sao phải thay?"

Đa Ninh nói cho Nhan Nghệ: "Chu Diệu gửi tin nhắn đến, lát nữa anh ấy sẽ đưa đồ ăn tới đây... Hiện đang trên đường."

"Không không không, Đa Ninh, không cần thay." Nhan Nghệ không đồng ý, nhìn cô nói: "—— đợi lát nữa trực tiếp đi ra ngoài mở cửa cho Chu Diệu như này."

Cái gì...

Đa Ninh nghiêng đầu, nhìn áo ngủ hai dây màu hồng nhạt cùng quần đùi ngắn rơi xuống đất, hơi nâng mày với Nhan Nghệ đứng đằng sau —— xác định à

Xác định!

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Editor: Hạ Tiểu Phong

Đa Ninh có một gương mặt tròn nhỏ nhắn, nhưng mà ngũ quan thanh tú rõ ràng, thời đi học vẫn để mái tóc dài ngang lưng, cột cao lên là nhìn như một cái đuôi ngựa nhỏ; bây giờ lại nuôi một mái tóc dài, những sợ tóc đen tuyền rối tung rời rạc trên bả vai để hở, so với trước kia thì khí chất khác nhau một trời một vực.

Nếu nói thời đại học Đa Ninh là kiểu người ngây thơ năng động, thì bây giờ chính là dịu dàng động lòng người.

Đương nhiên, đây là Đa Ninh trong mắt Nhan Nghệ, hình dáng điệu đà lại khoe khoang bắt chước từ trong các loại tiểu thuyết mà ra, mánh khóe Đa Ninh dùng với cô, đều là những mánh khóe quen thuộc trong những loại tiểu thuyết đô thị mập mờ.

Nhưng mà, đó cũng không phải là điểm quan trọng nhất! Tiểu thuyết đô thị mập mờ là cần nhất sạ nhất kinh (*) mới có thể đùa giỡn, trong thực tế chỉ có thể thu hút được trong vô hình

(*) nhất sạ nhất kinh: chỉ người tình thần vô cùng khẩn trương hoặc hưng phấn, ở đây là chỉ người có biểu cảm và tình cảm vô cùng phong phú……

Nhan Nghệ nhìn Đa Ninh đang ngồi bên giường, lại dặn dò nói: "Đợi lát nữa phải tự nhiên, bày ra vẻ đẹp tự nhiên của cậu, phải thật tự nhiên. . ."

https://thuviensach.vn

Đa Ninh nhìn lại Nhan Nghệ, bỗng dưng nhếch mép cười một cái: "Như vậy sao?"

Ách, Nhan Nghệ không trực tiếp nhìn liền gật đầu: "Đúng đúng đúng, cứ như vậy."

Đa Ninh lại nhếch mép cười một chút, đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn thẳng vào Nhan Nghệ.

. . . Tại sao, tại sao lại đến nhanh như vậy.

Đa Ninh không cần cái liếc mắt của Nhan Nghệ, cô cũng không phải là đồ ngốc.

Nhưng mà khi nhìn chính mình trong gương, cô không thể nào lạc quan nổi; cô nghĩ lát nữa Chu Diệu sẽ nhìn cô vài lần, sau đó sẽ hỏi cô tối qua bị bệnh gì à. . . Nhớ hồi tuổi trẻ thích điệu đà, cô đụng mặt Chu Diệu trong phòng trang điểm, câu nói đầu tiên khi Chu Diệu đẩy cửa bước vào là —— "Hứa Đa Ninh, em nghĩ trái tim anh rất khỏe nên muốn làm anh sợ sao!"

Nếu vậy một lát nữa, trái tim Chu Diệu có khỏe không?

Hứa Đa Ninh cảm thấy sâu tận trong linh hồn đang an phận quy củ này cất giấu một sự lớn mật; tựa như cô nói không yêu là nói dối, người thân bạn bè bên cạnh lại tưởng là thật, nhưng mà cô lại có thể che dấu lời nói dối lớn như vậy.

Một lần giấu chính là năm năm.

Di động kêu lên hai tiếng, Chu Diệu gửi cho cô một tin nhắn: "Đang đậu xe, năm phút sau ra mở cửa cho anh."

Đa Ninh trả lời ừ.

https://thuviensach.vn

Kết quả 10 phút sau Chu Diệu mới lên tới. Ngoài cửa vang lên hai tiếng gõ. Nhan Nghệ đứng ở trong phòng ngủ không đi ra ngoài, Đa Ninh đi đến cửa phòng ngủ, Nhan Nghệ ở phía sau lo lắng lại nhắc nhở cô bằng khẩu hình miệng —— nhất định phải thật tự nhiên!

Đa Ninh chớp mắt hai cái đáp lại, sau đó thay Nhan Nghệ mở cửa phòng; xuyên qua phòng khách, đứng ở cửa chống trộm, thở mạnh từng nhịp. Vốn là một chút cảm giác cô cũng không có, dù gì cô và Chu Diệu cũng đã từng kết hôn, kết quả lại vì Nhan Nghệ luôn miệng nhắc cô phải tự nhiên.

Bây giờ, cô khẩn trương như muốn bốc cháy.

Nhẹ nhàng hít một hơi, Đa Ninh cầm tay cửa, khẽ nghiêng đầu mở cửa ra. Ở ngoài cửa, Chu Diệu cũng cúi đầu, trong tay cầm một cái túi lớn, không chút để ý mà đứng đó; một thân quần dài bạch T (*), bộ dáng lại càng thêm tùy ý.

(*) đừng thắc mắc, mình cũng chả biết đâu

Bên ngoài Bạch T còn có một phụ kiện áo jacket của đầu mùa hạ (khoảng tháng 4) .

". . . Đến rồi à." Đa Ninh cố gắng bày ra bộ dạng tùy ý, chào hỏi Chu Diệu. Trong lòng lại tự bổ não một phen, cứ coi như là cô đang mặc đồ ngủ hình gấu ra mở cửa cho Chu Diệu đi. Huống chi năm năm trước cô mặt đồ ngủ chú gấu nhỏ bảo thủ như vậy, không có nghĩa là bây giờ cô không được mặc váy ngủ này. Giống như Nhan Nghệ nói, cô không thể cứ mãi là Hứa Đa Ninh luôn luôn không thay đổi.

"Ừ, mới đến."

Hai dây áo nhỏ lỏng lẻo che trước ngực, Chu Diệu thu lại tầm mắt, đi lướt qua cô. Không có phản ứng gì đặc biệt, ngoại trừ lúc mở của có chớp

https://thuviensach.vn

mắt hai cái.

Có gì khác chứ, hết sức bình thường.

Sau khi đi vào thì tham quan phòng khách của cô một vòng, nhìn bức tranh cô mới mua, sau đó vô cùng tự nhiên mà ngồi xuống sô pha, vắt chéo hai chân, rồi nhìn cô nói: "Lấy cho anh ly nước."

Đúng là mười phần đại gia mà.

Đa Ninh xoay người đi vào phòng bếp lấy ly, chân mang một đôi dép lê plastic, kêu đát đát đát. . . Trong lòng không nhịn được lại lấy chính mình ra khinh bỉ một lần: Cô coi Chu Diệu là thanh niên chưa từng thấy qua chuyện đời (các mặt của xã hội) à. Nhan Nghệ không đủ hiểu biết Chu Diệu thì cũng thôi đi, cô lại tự dâng mình làm món ăn lên dĩa bày sẵn trước mặt Chu Diệu.

Cô ở trong phòng bếp lấy ly, Chu Diệu ở bên ngoài nói chuyện với cô: "Trừ thứ em muốn, anh còn mua cho em ngũ vị hương thịt bò, thỏ đầu và kẹo gạo. . . Đúng rồi, còn có nguyên liệu nấu lẩu, có thời gian thì cùng nhau nấu một nồi lẩu ăn."

Mùa hè mà ăn lẩu cái gì, không sợ bị nóng chết à. Dù vậy Đa Ninh vẫn trả lời một tiếng, sau đó cầm chén đến bên bình nước cạnh TV, thoáng quay người, sau đó hỏi Chu Diệu: "Anh uống nước nóng hay lạnh."

"Lạnh." Chu Diệu trầm giọng nói với cô, dừng lại một chút, sau đó nhăn đuôi mày nhìn cô, "Em đã nóng thành như vậy, anh cũng sợ nóng nha." (ý CD nói ĐN nóng quá nên ăn mặc mát mẻ)

Lời nói trong ngoài đều mang theo hai tầng ý nghĩa, đều là châm chọc cô ăn mặc mát mẻ.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh cảm thấy mình thật sự không còn giống với Hứa Đa Ninh trước đây. Nếu ngày trước cô bị Chu Diệu chăm chọc như vậy, nhất định đã xấu hổ mà đỏ từ mặt đến tận đầu ngón chân, nhưng bây giờ cô chỉ đỏ tới cổ mà thôi.

Cô không trả lời câu hỏi của Chu Diệu, mà cầm ly đặt lên bàn.

Chu Diệu bỗng nhiên cười cười, cơ thể dựa lên điệm sô pha, nâng mắt lên nhìn cô; nhưng chính là cái gì cũng không nói. Ánh mắt rất thảnh thơi.

Không đến bao lâu, Đa Ninh bị nhìn đến lúng túng, ngẩng đầu nhìn lại Chu Diệu.

Sô pha là loại sô pha nhỏ, Chu Diệu ngồi ở đó có phần chật chội. Sau khi anh nhìn kỹ, liền hỏi cô một câu với giọng điệu khẳng định: "Đa Ninh, có phải em cao lên rồi không?"

Đâu chỉ vậy, còn “trưởng thành” thêm một chút nữa.

Mà nửa câu sau, Chu Diệu không nói ra ngoài. Dù sao Đa Ninh cũng không còn là cô gái nhỏ để mặc anh cười nhạo nữa, mà anh cũng không còn là cậu bé trai ngày xưa lấy việc chọc ghẹo cô làm niềm vui mỗi ngày.

Với vấn đề này của Chu Diệu, Đa Ninh không có trả lời, cô nhìn gói trà to trên bàn, lên tiếng nói cảm ơn: "Sao lại mua nhiều như vậy, cảm ơn nha. . . Còn có thay em cảm ơn Hà Hạo."

"Ừ." Chu Diệu không hề để ý, gật đầu nói, "Còn biết nói cảm ơn nha, không uổng công anh vừa xuống máy bay đã đến đây."

Vừa xuống máy bay?

"Công việc quá nhiều, chậm hơn một ngày." Chu Diệu nói, sau đó thuận miệng hỏi cô chuyện chính sự, "Bắt đầu viết kế hoạch lập nghiệp rồi

https://thuviensach.vn

sao?"

Đa Ninh gật đầu: "Viết gần xong rồi, qua hai ngày là có thể cho anh xem."

"Rất nhanh đấy." Chu Diệu lại hỏi cô, "Tính toán đăng kí phòng làm việc ở viên khu (*) nào?"

(*) theo mình hiểu thì chắc là chọn một khu đất rộng, kiểu như mua mặt bằng mở công ti ấy.

Bỗng chốc Đa Ninh thấy mờ mịt, cô và Nhan Nghệ chỉ định mở một cửa hàng thú bông nhỏ tại nhà, đồng thời nhận thêm đơn hàng trên mạng. Còn phải có phòng làm việc sao? Còn cả viên khu nữa?

"Phòng làm việc vẫn còn chưa đủ?" Chu Diệu trêu ghẹo hỏi cô, "Chẳng lẽ em muốn mở một công ty trách nhiệm hữu hạn?"

Đa Ninh vẫn không phản ứng, qua một lúc mới hỏi Chu Diệu: ". . . Cần mở phòng làm việc sao?"

Chu Diệu ném cho cô một câu: "Ngày mai đến công ty gặp anh, mang theo cả phần kế hoạch viết gần xong đó nữa."

Chu Diệu đi rồi. Trước khi đi còn uống hết hai hớp nước lạnh.

Đa Ninh dẫn Chu Diệu tới cửa, tay đặt trên cửa vừa định nói lời tạm biệt, thì đột nhiên Chu Diệu xoay người lại, đối diện với cô.

Làm sao vậy. . .

Chu Diệu chỉ là ước lượng một chút. Đưa tay để trên đầu của cô, sau đó so lại với mình.

https://thuviensach.vn

"Thật sự là cao lên một chút." Sau khi Chu Diệu đo xong, nghiệm chứng được vấn đề anh hỏi cô khi nãy. Sau đó giống như thực hiện được ý đồ mà cười nhẹ hai cái, đi xuống lầu.

Bỏ lại Đa Ninh đứng ở cửa, tim đập thình thịch một phen, tựa vào bên cạnh cửa.

Ở bên trong phòng ngủ, Nhan Nghệ ló đầu ra ngoài, quan tâm hỏi: "Không có nhìn không rời mắt, không có không thể tự kiềm chế chính mình?"

Đa Ninh:. . .

Ban đêm, Đa ninh xoay người hai cái, đột nhiên nhớ đến khoảng thời gian hai người sống chung sau hai tháng kết hôn. Đoạn thời gian đó, đại khái cả hai đều không thể thích ứng được việc đột nhiên từ bạn tốt lại trở thành vợ chồng, cô và Chu Diệu lấy chăn che giường làm hai tự ai nấy ngủ.

Chu Diệu vẫn không chạm vào cô, cô cũng không chủ động, sau đó có lần nửa đêm cô tỉnh dậy thấy đèn tolet sáng, cô tiến lại gần, thì nghe thấy bên trong truyền ra tiếng thở dốc.

Hơn nữa đêm Chu Diệu đang làm gì, cô không phải là cô gái nhỏ nên dĩ nhiên biết rõ.

Cho nên, Chu Diệu khó có thể kiềm chế sao? Dù sao cô cũng cảm thấy Chu Diệu tự chủ rất tốt. Có lẽ do cô không có sức quyến rũ trong mắt anh, nên anh không thể nào sinh ra dục vọng đối với cô?

Càng nghĩ như vậy, cô càng cảm thấy cô và Chu Diệu không thích hợp làm vợ chồng.

Lần này cô trở về, có thể cưỡng cầu thành công hay không? Đa Ninh cũng không biết nữa, cô kéo chăn che lại mặt mình.

https://thuviensach.vn

———

Ngày hôm sau, Đa Ninh gọi điện thoại cho Chu Diệu, hỏi hôm nay khi nào thì qua tìm anh. Bên kia điện thoại chắc Chu Diệu đang bận rộn, anh vội bắt điện thoại nên giọng nói nghe không được xuôi tai lắm, giọng điệu vừa cứng lại mang theo chút tức giận..

Tuy nhiên, Đa Ninh vẫn cảm nhận được Chu Diệu cố gắng xoa dịu giọng điệu khi nói chuyện với cô.

"Hôm nay anh bận rất nhiều việc sao?"

"Bận rộn nhiều việc." Chu Diệu trả lời cô.

Đa Ninh chủ động nói: "Vậy hai ngày nữa em sẽ đến tìm anh. . . Đúng lúc em vẫn chưa việc tốt kế hoạch của mình." Sự thật thì, bản kế hoạch cô đã cố ý viết xong từ sớm.

"Cũng được." Chu Diệu đồng ý, "Nếu không có việc gì, anh cúp trước."

Đa Ninh ừ một tiếng, cúp điện thoại, sau đó cô cảm thấy mình để cho Chu Diệu quan tâm một hạng mục đồ chơi ấu trĩ như vậy, cũng quá không biết suy nghĩ rồi. Lãng phí thời gian của Chu Diệu cũng không nói, còn lãng phí thời gian của chính mình.

Còn không bằng tự xung đột va chạm, chính mình đi từng bước một. Cũng may, người hợp tác của cô là nữ sĩ Nhan Nghệ, một người có ý tưởng phi thường.

Buổi sáng, Đa Ninh và Nhan Nghệ cùng thảo luận bước lập nghiệp đầu tiên. Nhan Nghệ nói tóm tắt ra hai trọng điểm quan trọng: "Quan hệ và nhân mạch."

https://thuviensach.vn

Nhất là đối với những người vừa mới lập nghiệp như cô, nhất định cần tốn rất nhiều thời gian và sức lực để xây dựng lòng người cùng với mạng lưới quan hệ.

Nhưng mà, đối với một người vừa về nước chưa từng làm việc qua, cùng với một người mới tháng trước vừa từ chức bà xã, làm sao có thể xây dựng lòng người và mạng lưới quan hệ.

"Gặp gỡ bạn chung lớp." Nhan Nghệ tiếp tục nói, lý do cực kỳ rõ ràng và chính xác, "Hơn nữa phải là bạn thời đại học. Mọi người đều là sinh viên đại học A, với lại chỗ ở cũng không cách xa lắm, có đúng không?"

Nói xong, Nhan Nghệ đã cầm lấy điện thoại di động, bắt đầu mạng lưới liên lạc.

Toàn bộ đều rất hiệu suất, không hổ là người từng làm ủy viên tổ chức thời đại học.

Ngày hôm sau, Nhan Nghệ miễn cưỡng liên hệ được mười người, vẫn là dưới danh nghĩa của cô và Đa Ninh. Ngoài ra, trong đó bao gồm Miêu Miêu và Ô Giang vẫn còn qua lại.

Nhan Nghệ cảm khái: "Tình cảm bạn bè thật ra cũng chỉ là chút qua lại mà thôi."

Đa Ninh so với Nhan Nghệ còn hiểu rõ hơn: "Nói vậy không được hay lắm!" Bây giờ ai cũng bận rộn vì nhà vì xe vì tiền, ai mà dư thời gian để liên hệ tình cảm chứ .

Huống chi mục đích của cô và Nhan Nghệ cũng không thuần khiết.

"Đa Ninh, cậu có thể liên hệ với Chu Diệu được không. Nếu có cậu ta tham gia, khẳng định sẽ dẫn theo nhiều người cùng đến." Nhan Nghệ nhìn cô, đánh chủ ý về phía này.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh không nghĩ tới một lần nữa đã kích ngọn lửa lập nghiệp bùng cháy của Nhan Nghệ, nhưng cô thật sự không có biện pháp gọi Chu Diệu cùng tham gia. Với lại Chu Diệu cũng không thích những buổi tụ hợp như vậy, về phương diện khác hiện tại người muốn hợp tác với anh nhiều lắm. Cô không nghĩ vì chuyện của mình mà để cho Chu Diệu tìm thêm việc.

Nhan Nghệ hiểu được suy nghĩ của cô, gật đầu nói: "Chúng ta dựa vào chính mình vậy, cố lên."

Sau đó buổi gặp mặt được định vào tối thứ sáu, Nhan Nghệ đặt một phòng vip ở khách sạn cao cấp của thành phố A. Với lý do là —— "Hiện tại mọi người sợ nhất là quan hệ với người nghèo, vậy nên chúng ta sẽ tạo cho họ cảm giác chúng ta rất nhiều tiền, đủ tài chính để an toàn lập nghiệp."

Cho nên?

"Ngày mai chúng ta phải mặt quần áo quý nhất, mang túi quý nhất, sáng ngời xuất hiện trước mặt bạn học."

"Đúng rồi, chúng ta còn cần một cái gì đó. . . Cậu có danh thiếp không?"

Đa Ninh lắc đầu.

Nhan Nghệ: "Thật tốt quá, mình cũng không có."

. . .

Chạng vạng, Đa Ninh và Nhan Nghệ xuất hiện ở cửa hàng đóng dấu, lôi hai cái ghế dựa, mỗi người ngồi một bên cửa, nhìn ông chủ làm danh thiếp.

"Ông chủ, có thể tốt hơn một chút nữa không?"

"Ông chủ, chữ này ông sửa to lên một chút."

https://thuviensach.vn

"Ông chủ. . ."

Ông chủ quay đầu lại nhìn hai người nói: "Hai người các cô cộng lại cũng chỉ có 20 danh thiếp, lại yêu cầu nhiều như vậy."

Bởi vì, cô muốn làm thử một chút. . . Tuy rằng ông chủ nhìn Nhan Nghệ, nhưng Đa Ninh vẫn bị dọa đến cúi đầu. Vốn là Nhan Nghệ muốn làm một trăm, nhưng mà chính cô ngăn lại, dù sao cũng phải bàn thử trước, sau đó cò kè mặc cả cùng ông chủ làm 20 tấm.

Bản lính ra giá trả giá là Đa Ninh học Chu Diệu, cũng may ông chủ là người tốt, vì muốn làm ăn tiếp, nên đồng ý làm cho cô 20 tấm, cô và Nhan Nghệ mỗi người 10 tấm.

Hoàn hảo, danh thiếp làm được rất tốt, còn phải xem xem ngày mai giao nó cho ai.

——

Hà Hạo cũng là một sinh viên ưu tú của đại học A, dĩ nhiên cũng được Nhan Nghệ mời; năm năm không liên lạc với học muội, đột nhiên giống như một xác chết vùng dậy gửi cho anh một lời mời. Hà Hạo vốn không để ý tới, kết quả thấy được trên tên người mời có Đa Ninh.

Giờ mới nhớ đến người mời là Trịnh Nhan Nghệ, hóa ra là bạn cùng phòng của Đa Ninh. Khó trách anh là người có số có bạn bè mà.

Sau khi tan tầm, Hà Hạo vui tươi hớn hở đi một chuyến đến văn phòng Chu Diệu, mở miệng nói: "Ngày mai Đa Ninh mở một cuộc gặp mặt, tôi có thể không mang người nhà theo không?"

Chu Diệu dựa lưng vào ghế, nghiêng đầu. . . Gặp mặt gì?

https://thuviensach.vn

Sau một lúc, Hà Hạo có phần xấu hổ hỏi: ". . . Cái kia, Chu Diệu, chẳng lẽ cậu không có được mời đến sao?"

Chu Diệu trả lời có chút lành lạnh: "Không có."

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Edit: Tiểu Bao tử

Beta: Linh Đang

Một chiếc Macan màu trắng dừng ở chỗ đậu xe công cộng dưới lầu, từ sau khi có được chỗ đậu vẫn không thấy có động tĩnh gì.

Đây là xe Nhan Nghệ, là của hồi môn lúc kết hôn. Lúc cô kết hôn bên Hải Thành thịnh hành nam chi nhà nữ chi xe, cha mẹ hai bên cùng xuất vốn xây dựng cho con cái cuộc sống mới. Bây giờ ly hôn rồi, đương nhiên chiếc Macan này cũng lái từ ga ra nhà Vương Diệp ra đây.

Nhan Nghệ nói, cô và Vương Diệp ly hôn thì việc phân chia tài sản phải rõ ràng, có lẽ liên quan đến quan hệ lúc kết hôn, tài sản trước và sau khi cưới không khác nhau nhiều. May là, cô chưa từng quá ỷ lại vào tiền của Vương Diệp, sau khi ly hôn sẽ không cảm thấy thiếu thốn.

Đa Ninh nghĩ tới cô và Chu Diệu kết hôn, hoàn toàn ngược lại với Nhan Nghệ, không ngờ chó ngáp phải ruồi lãi được... một trăm ngàn.

Cùng nhau ngồi vào trong xe, Nhan Nghệ ưu buồn thở dài một cái, Đa Ninh ngồi ở ghế phụ thắt dây an toàn. Khởi động chiếc Macan, Nhan Nghệ thu lại tâm tình nói với cô: "Bảo bối, cậu còn chưa từng ngồi xe mình lái phải không, hôm nay sẽ cho cậu mở mang tầm mắt."

Đa Ninh gật đầu một cái, tỏ vẻ mong đợi.

https://thuviensach.vn

Kết quả "tầm mắt" tới nhanh như vậy —— Chiếc Macan vừa lái ra khỏi tiểu khu không lâu thì xảy ra va chạm. Hoa viên Lam Thiên là đô thị cũ trong khu đô thị cũ, đường đi không rộng, cộng thêm gần đây lại sửa đường quả thực là rất khó đi.

May mà chỉ là quệt nhẹ một cái.

Nhưng mà giải quyết rất phiền phức, bởi vì Nhan Nghệ phải chịu toàn bộ tránh nhiệm, xe đối phương lại đắt, chỉ có thể thông qua bảo hiểm.

Cứ như thế, chờ đến khi các cô tới khách sạn lớn Tân Duyệt, nhất định đã bị muộn. Quãng đường phía sau là Đa Ninh lái, Nhan Nghệ ngồi ở ghế phụ liên lạc với bạn học ở thành phố báo tin.

"Trên đường xe chúng mình xảy ra chút chuyện nhỏ, có thể sẽ đến muộn một lát, các cậu không cần lo lắng."

Bạn học Hà Hạo trả lời lại đầu tiên: "Người đâu, có bị thương không? Xảy ra tai nạn ở đâu?"

Nhan Nghệ ấm lòng đáp lại; "Không sao, chúng mình xử lý ổn thỏa rồi, cảm ơn học trưởng Hà quan tâm."

Ai là học trưởng Hà của cô... Trên đường đi, Chu Diệu cũng ngồi bên ghế phụ Hà Hạo lái, trong tay cầm di động của Hà Hạo, Hà Hạo đang lái xe suy nghĩ hồi lâu, thử mở miệng hỏi: "Chu Diệu, bây giờ quan hệ giữa cậu và Đa Ninh thế nào?"

"Rất tốt, không tồi." Chu Diệu trả lời, âm điệu nhẹ, giọng nói dứt khoát.

Hà Hạo chỉ có thể cười cười. Có phần không tin, nếu không tại sao ngay cả anh cũng được mời, còn ngay cả tin tức gặp mặt Chu Diệu cũng không biết? Cho thấy rõ ràng cố ý bỏ lại mình Chu Diệu. Dĩ nhiên trong

https://thuviensach.vn

lòng nghĩ như vậy, lời Hà Hạo nói ra vẫn tương đối dễ nghe: "Có thể là Đa Ninh sợ cậu tới đây bị làm thịt... Trong đám người chúng ta, Chu tổng cậu kiếm được nhiều tiền nhất."

Lợi hại không, lợi hại không, cái gì gọi là gian thần a dua nịnh hót, chính là đây!

Nhưng Hà Hạo là gian thần, Chu Diệu lại không phải là quân chủ dễ bị lấy lòng, Hà Hạo vừa dứt lời, giọng điệu Chu Diệu không tốt lắm bật lại Hà Hạo một câu: "Đa Ninh không hẹp hòi như cậu nói."

Hà Hạo: "..."

Sơ suất sơ suất, làm sao anh lại quên Chu Diệu là chúa bao che, thời gian trước kia bọn họ làm bạn cùng phòng có thể trêu ghẹo cậu ta, nhưng tuyệt đối không thể trêu đùa Đa Ninh. Dĩ nhiên cũng không thể cố ý khen nhiều quá, Chu Diệu sẽ cảm thấy bọn họ có mưu đồ bất chính.

"Đùa thôi đùa thôi." Hà Hạo cười cười. Trong lòng có phần đồng cảm với mình, vì Chu Diệu muốn cùng nhau tới đây, anh cũng không có cách mang theo bạn gái Văn Na. Dù sao cuộc tụ hội như vậy, mang theo một người thân là đủ rồi.

"Đúng rồi, hôm nay có những bạn nào tới được vậy?" Đa Ninh lái xe vào khách sạn Tân Duyệt, hỏi Nhan Nghệ ngồi ở ghế phụ.

Nhan Nghệ cười cười, có chút khó xử: "Mình cũng không biết hết, đông quá mà..."

Đa Ninh lắc đầu một cái, không hỏi nữa, bắt đầu tìm chỗ đỗ xe ở khách sạn, sau đó nhìn thấy ở chỗ sáng trước mặt một chiếc Buick màu xám tro đỗ ở đó, yên tâm hơn. Cô và Nhan Nghệ không đến muộn lắm, không phải Miêu Miêu và Ô Giang cũng vừa mới tới sao?

https://thuviensach.vn

Vừa đúng bên cạnh chiếc Buick có một chỗ đỗ xe, Đa Ninh lái xe tiến lên rồi dừng lại. Nhan Nghệ bên cạnh cũng nhìn thấy Miêu Miêu, hạ cửa xe xuống chào hỏi: "Hi, Miêu tỷ, Ô Giang!"

Miêu Miêu vẫy vẫy tay với Nhan Nghệ, Ô Giang đứng bên cạnh Miêu Miêu, bộ dáng trước sau như một, không có một biểu cảm dư thừa.

Đa Ninh nhanh chóng đỗ xe, một lần đã vào được đúng ô. Nhan Nghệ nhìn cô khen ngợi: "Đa Ninh, không ngờ kỹ thuật lái xe của cậu tốt như vậy."

"Đâu có." Đa Ninh thật thà trả lời, nghiêng đầu nói với Nhan Nghệ: "...Mình thi ba lần mới đỗ đấy."

Đa Ninh và Nhan Nghệ xuống xe, bên ngoài Miêu Miêu kéo tay Ô Giang, khuôn mặt tươi cười chờ các cô. Ô Giang và Miêu Miêu đều cao, nhưng Miêu Miêu đứng bên cạnh Ô Giang vẫn có cảm giác như chim nhỏ nép vào người.

Đa Ninh cười mỉm với Miêu Miêu và Ô Giang: "Vừa rồi bọn mình còn sợ là đến muộn quá, may mà vừa kịp." Giọng nói của cô nhẹ nhàng, hi vọng nếu quả thực Ô Giang có gì không thoải mái với cô hoặc Chu Diệu, có thể đại nhân không chấp tiểu nhân.

"Đi, chúng ta cùng nhau vào thôi." Đa Ninh lại nói.

Cùng nhau vào nhà hàng, dưới sự hướng dẫn của bồi bàn đi vào đại sảnh, thang máy... Khi đi qua hành lang dài để đến phòng đặt trước, Miêu Miêu mở lời nói: "Ninh Ninh, không ngờ cậu lại đặt một nhà hàng tốt như vậy mời khách, đại tiểu thư quả là khác biệt."

Giọng nói của Miêu Miêu tùy ý mà lại mang theo ý cười, rõ ràng chỉ là trêu ghẹo mà thôi.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh mỉm cười với Miêu Miêu, trong lòng có chút xấu hổ, một phần vì cô được gọi là cái gì mà đại tiểu thư, mặt khác là hôm nay mời khách là hai người cô và Nhan Nghệ. Luận về tài sản, Nhan Nghệ mới phải là đại tiểu thư ấy.

"Mình, mình, mình." Nhan Nghệ bên cạnh vỗ bả vai Miêu Miêu, chỉ vào mình nói: "Mặc dù là mình và Đa Ninh cùng mời khách, nhưng mà nhà hàng là mình đặt, OK?!"

Miêu Miêu xụ mặt xuống, nói với cô và Nhan Nghệ: "... Nói mau, hai người các cậu có mục đích gì?"

Nhan Nghệ không nói, đẩy Miêu Miêu một cái nói: "Mục đích gì, các cậu vào chẳng phải sẽ biết sao."

Họp lớp, mục đích chính xác không đáng sợ, sợ nhất hư tình giả ý và giả vờ loanh quanh. Cho nên, hôm nay Nhan Nghệ cũng không định che giấu mục đích, cô chính là mang theo Đa Ninh đi thiết lập quan hệ gây dựng sự nghiệp mới được.

Cho nên, hôm trước cô liên lạc WeChat với rất nhiều bạn học, ngoại trừ Ô Giang và Miêu Miêu thì những bạn học khác đều là những hạt giống được cô lựa chọn kỹ càng.

Dĩ nhiên những điều này, Nhan Nghệ không nói cho Đa Ninh. Không phải là Đa Ninh sẽ không hiểu cô, mà là nếu như nói trước cho Đa Ninh biết như vậy, nhất định sẽ không được tự nhiên.

Bất kể sự thật thế nào, Đa Ninh cũng sẽ không được tự nhiên, nhất là sờ tới mười tấm danh thiếp để trong túi quần, áp lực rất lớn.

Đợi lát nữa nên phát danh thiếp thế nào nhỉ?

https://thuviensach.vn

Đa Ninh bất đắc dĩ thở dài một hơi, đi theo Nhan Nghệ vào phòng VIP.

Bên trong phòng bao, chia thành hai gian, bên ngoài là bàn tròn lớn dùng cơm, bên trong là phòng nghỉ ngơi nói chuyện.

Vô cùng lớn.

Lúc này, vì người mời khách còn chưa tới, bạn học có mặt căn bản đều ngồi ở bên trong. Loáng thoáng nghe thấy tiếng cười nói từ bên trong vọng ra.

Dĩ nhiên, bên ngoài cũng có mấy vị.Nhan Nghệ trời sinh là cao thủ xã giao, Đa Ninh không thích giao thiệp, điểm khác biệt rõ ràng giữa hai người chính là Nhan Nghệ có thể không gọi nhầm tên bạn học vừa đi từ trong ra và bắt chuyện, còn cô nhiều nhất chỉ ở bên cạnh cười cười.

Trò chuyện một lúc, Nhan Nghệ đưa ra một tấm danh thiếp.

Đa Ninh vẫn không nhúc nhích, tay phải đặt trong túi quần, không muốn lấy ra. Nhan Nghệ còn muốn trò chuyện với vị bạn học này đôi câu, nói với cô: "Hứa tổng, cậu vào bên trong xem một chút đi."

Hứa tổng... là ai?

Đa Ninh hận không thể chui vào góc tường, hết lần này đến lần khác tầm mắt bất giác nhìn thẳng vào mắt Miêu Miêu và Ô Giang, sau đó thấy trong mắt Ô Giang thoáng qua một tia chán ghét. Mặc dù cô không cần để ý đến ánh mắt Ô Giang nhìn mình, Đa Ninh vẫn có chút bị kích động.

Đi thẳng vào trong phòng nghỉ.

Phòng nghỉ đều là... người.

https://thuviensach.vn

Hôm nay vì để có vẻ trưởng thành chín chắn một chút, Đa Ninh mặc một bộ áo sơ mi màu vàng nhạt phối với váy âu chữ A. Ngoài ra còn đeo một chiếc đồng hồ đeo tay, tóc dài mềm mại xõa vai...

Hứa Đa Ninh như vậy, ở trong mắt Chu Diệu, cô đây là muốn làm quen sao?

Đa Ninh quá căng thẳng, tầm mắt vẫn nhìn về bên phải cho nên không thấy Chu Diệu. Sau đó bên phải một giọng nữ dịu dàng gọi cô: "Đa Ninh!"

Đa Ninh vội vàng tiến lên, suy nghĩ một lát, mới đi về phía bạn học nữ năm năm không gặp này, gọi chính xác tên của cô ấy.

Rốt cuộc, Nhan Nghệ cũng vào, phản ứng đầu tiên là vui mừng lên tiếng: "Chu Diệu, anh cũng tới!"

Chu Diệu!

Đa Ninh nghiêng đầu, mới nhìn thấy Chu Diệu ngồi trên một chiếc sa lon khác, áo sơ mi quần âu, đảo mắt nhìn cô. Mặc dù Chu Diệu như vậy nhìn có chút ra vẻ đạo mạo, Đa Ninh vẫn giống như tìm được chỗ dựa đi tới.

Bên cạnh Chu Diệu, Hà Hạo vẫy tay về phía cô: "Đa Ninh."

"Hà Hạo!" Đa Ninh lộ ra khuôn mặt tươi cười dịu dàng: "...Anh cũng tới à?"

Hà Hạo có chút mơ hồ: Cái đó không phải là em mời anh đến sao?

Cuối cùng Chu Diệu cũng hiểu chuyện gì xảy ra. Đa Ninh nhìn Nhan Nghệ một chút, Nhan Nghệ tiến lên cười giải thích: "Mình thật sự không biết Chu Diệu cũng đại giá quang lâm.... Xin chào Chu tổng, chuyện lần trước em còn chưa cảm ơn anh."

https://thuviensach.vn

Chuyện lần trước, dĩ nhiên là chuyện Nhan Nghệ say rượu.

Chu Diệu mở miệng nói: "Không cần khách sáo, chuyện nhỏ thôi."

Nhan Nghệ vẫn cười: "Đúng vậy, vẫn là làm phiền Đa Ninh."

Nhìn xem, chân chính biết nói chuyện chính là đây!

Người đến đông đủ rồi, Nhan Nghệ bắt đầu thu xếp ngồi xuống. Đa Ninh cũng giống như hôm nay làm chủ nhà, cầm hai quả cherry trong khay trà, đưa cho Chu Diệu một quả: "Chu tổng, cho..."

Cô gọi anh là gì?

Đa Ninh phủi bên dưới, khẽ cười. Mặc dù hôm nay cô không trâu bắt chó đi cày, không ngờ là bây giờ tự nhiên tâm tình lại khá tốt.

Đa Ninh và Chu Diệu cùng đi ra ngoài, Hà Hạo đi phía sau, sau đó nhìn về phía Ô Giang vẫn ngây ngô ở bên ngoài: "Ô Giang, cậu mà cũng ở đây!"

Hà Hạo và Ô Giang, Chu Diệu cũng là bạn cùng phòng.

Nhưng mà anh và Ô Giang, không thể so với anh và Chu Diệu làm việc cùng nhau, sau khi tốt nghiệp vẫn chưa từng gặp mặt. Thậm chí không biết những năm này, Ô Giang cũng làm việc ở thành phố A.

Thật ra thì, điều này không trách được Hà Hạo, thời đại học Ô Giang không thích theo chân bọn họ chơi đùa, cô đơn một mình rất cao ngạo. Thậm chí khi đăng ký đơn vị thực tập tốt nghiệp là gì, toàn bộ ký túc xá bọn họ đều không biết.

Không ngờ lần này lại tới, còn mang theo bạn gái.

https://thuviensach.vn

Người bạn gái bên cạnh Hà Hạo cũng nhận ra, nhớ không nhầm thì cũng là bạn cùng phòng đại học của Đa Ninh, trước kia phòng anh và phòng của Đa Ninh còn có quan hệ hảo hữu. Cho nên hôm nay Ô Giang có thể tới, cũng không kỳ quái.

"Ô Giang, thật không biết là cậu cũng ở thành phố A này, cậu là việc ở đâu?" Hà Hạo vui vẻ nhiệt tình, hỏi Ô Giang nhiều năm không gặp.

Ô Giang trả lời tên: "Thiên Tín, làm quản lý đầu tư."

Thiên Tín là công ty tín dụng tài chính lớn nhất trong nước, nghe khẩu khí của Ô Giang hẳn là chức vị không phải là thấp, Hà Hạo giơ một ngón cái: "Lợi hại."

"Làm thuê cho người khác mà thôi." Ô Giang cự tuyệt đề cao của Hà Hạo, nhìn về phía Chu Diệu nói: "Chu tổng mới lợi hại, hiện giờ hoạt động tín dụng của Nhất Nguyên rất nổi danh."

"Được rồi." Chu Diệu bị nói tới, gật đầu một cái, hoàn toàn không khách khí: "Nhưng mà khoảng cách tới mục tiêu lý tưởng của tôi còn xa."

Lúc này Hà Hạo mới nhớ tới thời kỳ đai học Chu Diệu và Ô Giang cũng không có qua lại... Đa Ninh ngồi bên cạnh Chu Diệu, cũng cảm nhận được có lẽ mối quan hệ giữa Chu Diệu và Ô Giang không tốt thật.

Đừng nhỏ mọn đừng nhỏ mọn. Đa Ninh nhìn Chu Diệu một cái.

Người nào nhỏ mọn. Chu Diệu quay đầu cười mỉm với Ô Giang.

Món ăn và rượu mang lên rất nhanh. Nhà hàng Tân Duyệt luôn luôn không chấp nhận gọi món, đầu bếp sẽ theo số người và giá cả để sắp xếp thực đơn. Món lạnh là món chính, thịt và rau quả được chế biến chu đáo tỉ mỉ, về ngoài đẹp mắt lại sang trọng.

https://thuviensach.vn

Nói như thế nào, 499 người đều một vị.

Đối diện, Ô Giang gắp đồ ăn cho Miêu Miêu. Một bạn học nữ thấy thế ánh mắt tha thiết, cười haha nói: "Ô Giang Miêu Miêu, rốt cuộc đại học các cậu yêu đương thế nào, sao lại tốt như vậy!"

Đúng vậy, Ô Giang và Miêu Miêu là một đôi đại học khó có được, càng khó hơn là bây giờ còn qua lại, tình cảm lại còn tốt như vậy.

"...Bởi vì chúng mình phù hợp." Miêu Miêu nói.

"Phải, chúng tôi rất phù hợp. Nhưng mà hợp thế nào thì hợp, tôi và Miêu Miêu có thể đến với nhau——" Ô Giang im lặng hồi lâu tiếp lời của Miêu Miêu, nhìn về phía Đa Ninh nói: "Vẫn là phải cảm ơn người làm mối cho chúng tôi, bạn học Hứa."

Sau đó, Ô Giang nâng ly rượu lên, mời cô.

Chén rượu này tới quá đột ngột, Đa Ninh có chút bất ngờ không kịp đề phòng, nâng chén lên. Đúng lúc này, Chu Diệu đè tay cô xuống, mở miệng cười nói: "Ô Giang, cậu mời nhầm người rồi."

Sau đó, cầm ly rượu lên: "Người làm mối cho cậu và bạn gái cậu là tôi, không phải là Đa Ninh."

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Đa Ninh luôn không đủ mẫn cảm với tình cảm, người khác liếc mắt một cái có thể nhìn ra mờ ám, nhưng cô cần người khác nói mới nhận ra. Cũng giống như, cô không thích tham gia thảo luận về chuyện tình cảm của người khác, bày mưu tính kế lung tung.

Có năng lực gì thì làm chuyện đó, tính cách quyết định cô không phải một người mưu cầu danh lợi thích xây cầu bắc đường. (ý là không muốn tạo dựng các mối quan hệ)

Cho nên theo như Ô Giang với thân phận bà mối này, Đa Ninh cảm thấy mình không đủ sức để gánh vác cái hư danh đó. Sự thật chỉ là quan hệ của cô và Chu Diệu, làm hai phòng ngủ qua lại nhiều hơn chút; thay Miêu Miêu cùng Ô Giang tạo nên chút quan hệ.

Giữa lúc đó, cô cũng không đưa ra quyết định gì có tác dụng cả.

Nhưng vì sao Miêu Miêu học đại học lại thích Ô Giang, sau đó không ngừng kiên trì theo đuổi Ô Giang, quả thực chuyện này có chút quan hệ với cô.

Chẳng lẽ vừa rồi Ô Giang kính rượu cô cũng liên quan đến chuyện năm đó sao?

Đó là năm thứ hai đại học, cô cùng Miêu Miêu Nhan Nghệ đi ra ngoài ăn đồ nướng mình tự nướng giá rẻ, sau đó 8 giờ ban đêm Miêu Miêu bị viêm dạ dày cấp tính, trán đẫm mồ hôi rối loạn hết lên.

https://thuviensach.vn

Đau đến dường như không có biện pháp đi đường đến bệnh viện.

Cô chạy về ký túc xá tìm dì quản túc, bởi vì ký túc xá của các cô nằm ở tầng sáu, dì quản túc thấy tình huống như vậy liền bảo cô tìm mấy nam sinh hỗ trợ, bởi vì cô cùng Chu Diệu quen biết, cô lập tức gọi đến chỗ Chu Diệu. D@Đ#L$Q Đ^^

Kết quả dĩ nhiên là bị cự tuyệt, Chu Diệu thẳng thắn dứt khoát cự tuyệt cô, lý do còn vô cùng vô sỉ: "... Miêu Miêu? Cái người 173 kia? Ngượng quá, lưng không dùng được."

"Vậy anh tìm thêm một người khác."

"Hai người cùng nhau nâng xuống dưới sao..."

Lời khó nghe Chu Diệu còn chưa có nói, cô tức giận đến mức ngắt điện thoại.

Sau đó coi như Chu Diệu có hai phần lương tâm, gọi một người bạn cùng phòng tới đây hỗ trợ. Bạn cùng phòng đi một chiếc xe đạp điện tới, còn nhanh hơn nam sinh mà Nhan Nghệ liên hệ trong ban.

Người kia chính là Ô Giang.

Sau khi Ô Giang đến ký túc xá của cô, tuy rằng trầm mặc nghiêm mặt, nhưng mà không nói hai lời cõng Miêu Miêu lên; cõng từ tầng sáu xuống tầng một, sau đó đi xe đạp điện mượn được đưa Miêu Miêu đến bệnh viện.

Tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân luôn lãng mạn lại làm người ta cảm động, lúc ấy cô, Nhan Nghệ cùng lão đại và những người đứng xem đều thấy cảm động không thôi, trái tim của ba thiếu nữ đều kêu sùng sục mềm nhũn hoa si, đừng nói đến đương sự Miêu Miêu.

https://thuviensach.vn

Dùng lời của Miêu Miêu ngay nói ngay lúc đó chính là, khi Ô Giang từng bước cõng cô xuống dưới lầu, cô đã thích anh; thích một người tự nhiên hy vọng có được người ấy. Cho nên cô muốn dùng phương thức lấy thân báo đáp để báo đáp Ô Giang.

Sau đó toàn bộ thời gian học đại học, Miêu Miêu đều theo đuổi Ô Giang.

Chuyện không khác biệt lắm là thế, trong đó Miêu Miêu theo đuổi Ô Giang như thế nào, hai người cùng một chỗ lúc nào cô đều không rõ lắm. Sau khi tốt nghiệp chính cô cũng đã xảy ra rất nhiều chuyện.D@Đ#L$Q%Đ^^

Nhưng nếu Ô Giang cho rằng là chuyện này khiến cô trở thành bà mối của anh cùng Miêu Miêu, vừa rồi Chu Diệu thay cô chắn rượu nói anh mới là bà mối kia, lời này thật không thành vấn đề.

Quả thật là Chu Diệu không muốn qua mới có chuyện của Ô Giang cùng Miêu Miêu.

Nghĩ như vậy, không thể không nói, duyên phận thật sự thần kỳ lại không có cách nào đoán trước, ví dụ như lúc ấy là Chu Diệu tới hỗ trợ, Miêu Miêu có thể động tâm với Chu Diệu hay không?

...

Trong phòng bao treo đèn thủy tinh rạng rỡ làm loá mắt, Chu Diệu từ chối cho ý kiến nở nụ cười, một ngụm uống xong rượu Ô Giang kính. Sau đó, với mấy chén vòng vo của Ô Giang, đều uống hết sạch.

Ô Giang cũng uống một hơi cạn sạch.

Đa Ninh chớp mắt hai cái, trong lòng còn có chút không rõ. Nếu cô cùng Chu Diệu đều là bà mối, vì sao thái độ của Ô Giang với Chu Diệu lại

https://thuviensach.vn

không khách khí như thế?

Đương nhiên, cô cũng không cần Ô Giang khách khí như thế, mọi người nên đối xử lễ phép với nhau chút.

"Miêu Miêu, đột nhiên mình nghĩ đến mấy năm trước có một bộ phim truyền hình hot là XXXX, nhân vật nữ có vẻ giống cậu! Ô Giang cũng giống nam chính trong đó..." Đặt câu hỏi trước liên quan đến chuyện xưa yêu nhau của hai người là một bạn học nữ, miệng vô cùng hâm mộ.

Tròng mắt Miêu Miêu xoay chuyển, nhìn Ô Giang: "A Giang, anh cảm thấy sao?"

Ô Giang nhếch môi, nhìn lại Miêu Miêu một cái, vui đùa đáp lại bạn học nữ nói: "Tôi cũng đã xem qua bộ phim truyền hình kia, quả thật tôi có chút giống nhân vật nam chính trong đó."

Nhất thời bạn học nữ có hơi xấu hổ.

"Đừng diễn trò ân ái được không, van cầu hai người các anh nhanh kết hôn chút!" Ngược lại Nhan Nghệ tranh lời nói với Ô Giang cùng Miêu Miêu, đồng thời đoạt lại quyền nói buổi tụ hội đêm nay, vòng vo chuyển đề tài, bắt đầu tán gẫu đến đề tài lập nghiệp.

Tiến vào đề tài lập nghiệp, cũng chính là tiến vào công đoạn quảng cáo siêu siêu tốt.

Chỗ Đa Ninh vô cùng bội phục Nhan Nghệ chính là có thể tán gẫu huyên thuyên, một tấm danh thiếp có thể lôi kéo được các mối quan hệ xã giao. Đa Ninh ngồi bên cạnh Chu Diệu vì không muốn cản trở Nhan Nghệ, khiêm tốn lại ngại ngùng cười đáp lại mọi người.

Ngại ngùng là ngại ngùng thật, khiêm tốn lại là khiêm tốn giả.

https://thuviensach.vn

Bên cạnh, Chu Diệu liếc cô vài lần, gật gật đầu, như càng thêm hiểu được vì sao Nhan Nghệ cùng cô lại muốn tổ chức buổi gặp mặt bạn bè như này.

Mục đích không đơn thuần.

"Phụ nữ lập nghiệp nên coi trọng, đều là bạn cùng học với nhau, nhất định mọi người phải ủng hộ nhiều hơn." Đột nhiên Chu Diệu mở miệng, thay cô cùng Nhan Nghệ nói lên lời; sau đó còn cường điệu nhìn cô nói: "Nhanh đi thanh toán đi, đêm nay em đang cầu người làm việc."

Giọng điệu không mặn không nhạt, hào phóng lại thuận lý thành chương.(rõ ràng, logic)

Đa Ninh vội vàng đứng lên, đúng lúc này, trong tay nhiều hơn một chiếc ví da của đàn ông. Chu Diệu bỏ vào, mọi người trước mặt đều nhìn chăm chú. Nhan Nghệ phía đối diện đã kinh hỉ không thôi, ý bảo cô nhanh đi.

Đa Ninh cầm ví tiền của Chu Diệu đến quầy tiếp tân thanh toán, mở ví tiền ra bên trong chẳng có mấy đồng. Cuối cùng vẫn là cô dùng di động của mình trả tiền. Thật ra lúc học đại học cô biết Chu Diệu không thích mật khẩu, nếu không đổi mà nói thì thật ra cô có thể quét thử xem.

Trong phòng lớn của khách sạn, bên này cô đang tính tiền, Chu Diệu, Nhan Nghệ cùng các bạn học khác đang đi xuống. Mọi người chào nhau, Nhan Nghệ lại đưa bổ sung thêm vài tấm danh thiếp, mười tấm danh thiếp chưa dùng, phát ra phát ra rồi cũng hết.

Trong đó một tấm đưa cho người đàn ông hôm nay chỉ ghé qua kia. (Chu Diệu)

Khi Chu Diệu cùng ba thương nhân khác xuống dưới, Nhan Nghệ đã không còn danh thiếp để lấy, sau đó Nhan Nghệ nhìn về phía cô, cười nhắc

https://thuviensach.vn

nhở nói: "Đa Ninh, lấy danh thiếp của cậu đưa cho Vương tổng Đỗ tổng cùng quản lí Trương!"

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 10.2

Editor: Linh Đang

Vương tổng Đỗ tổng cùng Trương tổng là Chu Diệu vừa khéo gặp được ở thang máy, thuận tiện kéo qua để mở rộng chút quan hệ cho cô, nhưng khi nghe thấy Nhan Nghệ bảo cô lấy danh thiếp ra, Chu Diệu vẫn tương đối ngoài ý muốn nhíu mày.

Ai... Ai còn vài tấm danh thiếp nữa. Đa Ninh lấy từ ví tiền trong túi váy ra ba tấm danh thiếp, đưa cho ba vị tổng giám đốc.

Mới ra khỏi cửa khách sạn, tất cả mọi người đều tan cuộc, Đa Ninh cùng Nhan Nghệ chia ra đứng hai bên Chu Diệu, Nhan Nghệ luôn biểu thị lòng cảm ơn với Chu Diệu: "Anh Chu, thật sự anh cổ vũ Ninh Ninh rất nhiều, cám ơn, cám ơn..."

Chu Diệu biến thành Chu tổng, Chu tổng lại biến thành anh Chu.

Chu Diệu vẫn bất vi sở động* nhìn về phía trước, thương lượng Nhan Nghệ với: "Nếu không cô về trước một mình đi, lát nữa tôi đưa Đa Ninh về." Đây là một câu thương lượng, cũng là một câu trần thuật.

Bất vi sở động(不为所动): không có động tĩnh, không bị thuyết phục

Không có việc gì. Nhan Nghệ vô cùng tốt bụng nói đồng ý: "Được thôi, không thành vấn đề!"

https://thuviensach.vn

Nhan Nghệ rời đi, mở cửa xe Macan của mình ra vui vẻ vẫy vẫy tay với Chu Diệu, chạy ra khỏi cửa khách sạn.

"Đi thôi." Chu Diệu nói với cô.

"Đi đâu?" Đột nhiên Đa Ninh có chút khẩn trương... Chu Diệu muốn giữ cô lại để gì?

"Gọi xe đi." Chu Diệu quay đầu lại, gằn từng chữ nói cho cô.

Đa Ninh:...

Được rồi, cô không ngồi Macan của Nhan Nghệ để về, là phải ngồi xe taxi với Chu Diệu rồi.

Xe taxi màu xanh lá, về thái độ của Ô Giang đối với cô, Đa Ninh vẫn không nghĩ ra; hồi tưởng lại lúc học đại học cô ít tiếp xúc với Ô Giang, cô cảm thấy truy rằng con người Ô Giang tương đối lạnh nhạt, nhưng đối xử với người khác vẫn rất khách khí, cũng không khó ở chung. D@Đ#L$Q%Đ^^

Nhớ rõ có khoảng thời gian, sáng sớm nào cô đến thư viện cũng gặp được Ô Giang; bởi vì chuyện của Miêu Miêu làm hảo cảm của cô với Ô Giang tăng lên, gặp nhau ở thư viện sẽ chào hỏi Ô Giang.

Sau đó Ô Giang ngồi ngay xuống phía đối diện cô, một mình đọc sách.

Nhưng mà, hình như cô và Ô Giang đều không nói lời nào, mãi đến lúc cô sắp đi Ô Giang mới hỏi cô một câu, đại loại là: "Sáng sớm mỗi ngày em đến thư viện chỉ để vẽ tranh động vật thôi sao?"

Đúng thế, nhưng mà không thể à?

... Chẳng lẽ, lúc đó cô đã bị Ô Giang ghét bỏ sao? Bởi vì cô tới thư viện không học tiếng anh mà chỉ đơn giản ngồi vẽ mèo con chó con?

https://thuviensach.vn

Đừng thế chứ! Ai lại vì nguyên nhân nhàm chán đó mà ghét một người.

Đa Ninh tiếp tục nghĩ nghĩ, còn có một lần tiếp xúc là cô thay Miêu Miêu đến căng tin gọi đồ nhưng không mang tiền, vừa vặn Ô Giang xếp hàng đối diện cô, tốt bụng quét thẻ cho cô một lần. Nhưng mà tiền quẹt thẻ, cô nhớ rõ mình cũng không quỵt nợ hay khất nợ mà, ngày hôm sau đã nhờ Chu Diệu đưa hai mươi đồng thay cô trả lại Ô Giang.

Sau đó, hình như cô và Ô Giang cũng không tiếp xúc gì.

Song song ngồi sau xe taxi, Đa Ninh hỏi Chu Diệu: "Có phải anh và Ô Giang từng có khúc mắc hay không?"

Chu Diệu cũng không gạt cô, nói cho cô: "... Coi là có đi."

"Bởi vì chuyện gì?"

Chu Diệu nhất thời không nói chuyện, sau một lúc mới mở miệng nói: "Cậu ta giành đồ của anh."

Đa Ninh không muốn nói chuyện, Chu Diệu học đại học mà coi như nhà trẻ sao?

"Không phải em luôn nói anh rất keo kiệt sao?" Đột nhiên Chu Diệu chuyển đề tài, lạnh nhạt hỏi lại cô.

"... Không." Đa Ninh bị đả kích. Đêm nay Chu Diệu chi tiền lại xuất lực, sao cô lại không biết xấu hổ nói anh keo kiệt được. Trước kia cô nói Chu Diệu keo kiệt, cũng không phải Chu Diệu nhỏ mọn, chỉ là thật sự anh rất khôn khéo, rất nhanh trí thôi!

"Đúng rồi, đêm nay gặp mặt bạn bè đều là chủ ý của vị bạn cùng phòng kia của em nhỉ." Chu Diệu khôn khéo hỏi cô như thế.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh nhỏ giọng trả lời: "Là chủ ý của hai chúng em."

"Hứa Đa Ninh, em cho là ngày đầu tiên anh quen em à." Chu Diệu bất mãn nói lời độc, "Trước kia người khác mời em tham gia tụ hội em đều sẽ không đi, chẳng lẽ đi Toronto mấy năm liền sửa tính?"

Đa Ninh nâng mí mắt, đáp lại Chu Diệu một câu: "Vạn sự khởi đầu nan, em không thể không giúp sức được."

Chu Diệu nhích lưng lại dựa gần ghế, không hề để ý cô.

Đa Ninh nhìn cửa kính xe, bên ngoài là ánh sáng mờ của đèn đường. Cô không thích trường hợp như đêm nay, bao gồm đưa danh thiếp để tạo lập quan hệ. Nhưng mà, Nhan Nghệ thích kiểu đó. Nhan Nghệ khó có lúc hăng hái bắt đầu cuộc sống mới, sao cô có thể không cùng cô ấy...Di động trong túi rung lên, Đa Ninh lấy điện thoại xem ra, là cuộc gọi video từ dì ở Toronto, trong video hiện lên khuôn mặt đáng yêu đang tươi cười của Thiểm Thiểm Alice.

Đa Ninh ấn nút tắt cuộc gọi trước.

Chu Diệu liếc nhìn di động của cô một cái: "Sao lại không nhận?"

Đa Ninh: "... Lưu lượng còn ít."

Chu Diệu không phản đối: "Nghèo chết, ngày mai đưa em 10G."

Đa Ninh:...

Xe taxi dừng ở cửa nam của tiểu khu Lam Thiên, Đa Ninh đội chiếc mũ trùm đầu cũ xuống xe, bên trong Chu Diệu báo địa chỉ, để người lái xe chở anh về bên đó.

Xe taxi đi nhanh chóng rời đi, Đa Ninh đi đến chỗ gác cửa, đang muốn lấy thẻ quẹt ra để có thể vào tiểu khu, cô lại lấy ra từ trong túi xách một

https://thuviensach.vn

chiếc... Ví tiền. Đa Ninh vội vàng quay đầu, thấy xe taxi còn chưa đi được xa, tiến lên đuổi theo.

Vừa đuổi theo vừa kêu: "Bác tài, dừng lại, dừng lại!" D@Đ#L$Q%Đ^^

Ước chừng đuổi theo năm mươi mét, xe taxi mới dừng lại được, ngay sau đó đôi chân dài của Chu Diệu thò ra từ trong xe, vô cùng lo lắng nhìn cô đang thở hổn hển, mở miệng liền mắng: "Hứa Đa Ninh, em có bệnh à, có biết đuổi theo xe rất nguy hiểm hay không."

Trước đừng mắng cô, Đa Ninh khom lưng thở dốc.

Chu Diệu: "... Nhanh nói rốt cuộc có chuyện gì!"

Đa Ninh tiếp tục thở hổn hển một lúc, sau đó tiến lên hai bước, đưa tới một cái ví tiền: "Ví tiền của anh... Quên ở chỗ em!"

"À!" Mặt Chu Diệu không chút thay đổi nhận ví tiền, nhếch nhếch miệng. Thì ra là đưa ví tiền, vừa rồi anh thấy cô chạy gấp như vậy... Còn tưởng rằng cô muốn đuổi kịp đến thổ lộ đấy.

——

Trở lại hoa viên Lam Thiên, Đa Ninh gọi lại video cho dì; nhìn thấy bên kia Thiểm Thiểm đang ăn bánh chấm sữa, vẫy tay chào buổi sáng với cô: "Good morning, Đa Ninh..."

Cô đáp lại một câu Good morning, tuy rằng bên cô đang là evening.

Video chuyển đến chỗ dì, câu đầu tiên dì nói là: "Đa Ninh, cháu không cần bán phòng. Vấn đề tài chính của dượng cháu đã được giải quyết."

Đa Ninh có phần không quá tin tưởng, thật sự giải quyết... Sao?

https://thuviensach.vn

Nếu dượng bên đó thật sự giải quyết được vấn đề tài chính, có vẻ là cô sẽ không cần bán Tinh Hải Loan đi. Ngày hôm sau, Đa Ninh lại bị tiếng thét chói tai của Nhan Nghệ đánh thức, Nhan Nghệ hưng phấn mà nói cho cô đơn hàng đến rồi!

Bạn học nữ tham gia buổi họp mặt ngày hôm qua mở cơ quan giáo dục và đào tạo, trong lúc đó cần tổ chức một số hoạt động từ thiện. Đêm qua cô ấy xem đồ thiết kế mà Nhan Nghệ đưa cho, vô cùng thích.

Cho nên, dự định đặt trước 100 con thú bông để cuối tuần đưa đến chỗ các bạn nhỏ.

"100 con! Đa Ninh..." Nhan Nghệ vui vẻ ôm cô nói.

Đa Ninh cũng rất vui vẻ: "Nhan Nghệ, cậu giỏi quá!"

"Không không không, cậu tuyệt nhất, Đa Ninh!" Nhan Nghệ mừng rỡ nước mắt muốn trào ra.

Nếu đơn hàng tới, sẽ phải bắt đầu làm việc. Thứ bảy, Đa Ninh vẫn ngồi trước máy tính để vẽ, dùng phần mềm để sửa chữa những chi tiết nhỏ của công tử thỏ một lần nữa.

Bên kia Chu Diệu cũng rời giường, ở thành phố A có nhiều hơn một người mà anh có thể liên hệ, giờ giấc của anh cũng sớm hơn rất nhiều.

Nằm dựa vào đầu giường, Chu Diệu cầm di động đột nhiên nghĩ đến một vấn đề —— hiện tại anh và Đa Ninh được tính là quan hệ gì?

Vấn đề này, vào lúc anh quyết định ly hôn với Đa Ninh, anh từng gọi điện thoại nhờ một người bạn học cùng phòng có phương diện tình cảm phong phú nhờ làm cố vấn, bạn cùng phòng chỉ hỏi anh một câu —— hai người làm qua sao?

https://thuviensach.vn

Cái gì làm với không làm, có thể đổi câu văn nhã hay không. Ví dụ như trong cuộc hôn nhân anh có sử dụng quyền lợi hợp pháp của một người chồng hay không...

Thần kỳ nhất là, người bạn học cùng phòng tốt nhất kia của anh có pháp danh là Nhất Thành, đã quy y phật môn.

...

Trước máy tính, Đa Ninh đang chống má tự hỏi công tử thỏ, đột nhiên bị tiếng di động vang lên làm hoảng sợ. Điện thoại là Chu Diệu gọi tới, mở miệng liền hỏi cô ——

"Đợi lát nữa có muốn tới chùa ăn cơm chay hay không?"

Cái gì? Đa Ninh sợ chính mình nghe lầm, ăn cái gì... Ăn cơm chay?

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Đa Ninh đồng ý với Chu Diệu hôm nay cùng đi chùa... Ăn cơm chay. Cụ thể là đi chùa nào, đi cầu phúc, hay chỉ là ăn cơm chay, thì cần phải đợi đến nơi mới biết được.

Chu Diệu nói một tiếng sau sẽ đến đây đón cô, Đa Ninh trả lời được, sau đó tắt di động. Trong di động còn có hai tin nhắn chưa xem, đến từ hệ thống tin nhắn toàn cầu, nói rằng tháng này cô được một số di động 137XXXXXXXX tặng miễn phí 10G lưu lượng.

Tin nhắn này gửi đến 30 phút trước. Đa Ninh nhịn không được vui vẻ, ngày hôm qua Chu Diệu nói cho cô 10G, không phải chỉ là nói chơi thôi nha.

Giống như là buôn bán lời 10 triệu, tâm tình Đa Ninh vui vẻ xoay xoay cổ, sau đó khép lại máy tính bảng đứng lên thay quần áo; mở tủ quần áo ra, từ bên trong lấy ra một bộ áo liền váy màu trắng thuần khiết. Lần này cô về nước không mang nhiều quần áo lắm, nghĩ tới nghĩ lui sẽ mặc cái này, cái áo liền váy này là lần trước cô cùng Nhan Nghệ đi dạo phố rồi mua.

Ngay cả nhãn cũng chưa cắt.

Váy liền áo là kiểu dáng mới của đầu mùa hạ, phối hợp với một cái đai lưng nhỏ, sau đó thắt thành nơ con bướm ở phía sau; Đa Ninh thử vài lần không thành công, đành phải đi cầu cứu Nhan Nghệ. Nhan Nghệ đang ở trong phòng nhảy giảm béo, phải ba vòng trái ba vòng, thấy cô đứng ở cửa,

https://thuviensach.vn

liền tắt nhạc, vung tay lên, dụ dỗ cô vào cửa: "Đến đến đến, nói xem đây là muốn ra ngoài quyến rũ ai đây?"

Đa Ninh cười nói cho Nhan Nghệ biết Chu Diệu hẹn cô lát nữa đi chùa ăn cơm chay, cho nên, buổi trưa sẽ không ăn cơm cùng cô. Nhan Nghệ gật đầu, không có vấn đề gì, nhưng chế nhạo thì vẫn không thể thiếu: "Quả nhiên vẫn là đi quyến rũ Chu đại soái ca nha ~."

Đúng vậy. Đa Ninh gật đầu, xoay người, để cho Nhan Nghệ thắt cái nơ con bướm phía sau. Nhan Nghệ am hiểu nhất chính là thắt nơ con bướm, Đa Ninh quay đầu nhìn mặt kính toàn thân ở phía sau, Nhan Nghệ thắt sau lưng cô một con bướm vô cùng đẹp.

"Eo nhỏ này, thật sự quá tuyệt!" Đột nhiên Nhan Nghệ ép sát eo của cô lại, hung hăng chà đạp một phen.

Ngứa ——

"Của cậu không phải là càng ngày càng to sau." Giống như lúc ở chung hồi đại học, Đa Ninh quay người lại đánh trả, giơ ra móng vuốt làm bộ muốn tập kích vòng ngực 36D của Nhan Nghệ; thật ra cô chỉ dám làm bộ mà thôi... Không ngờ còn chưa chạm tới, Nhan Nghệ đã bắt lấy hai tay của cô, lại không ngại mà đặt lên ngực của chính mình, đè.

Đột nhiên cảnh đùa giỡn trái lại biến thành đùa giỡn mạnh mẽ, hai tay Đa Ninh bất ngờ không kịp phòng thủ đặt trên ngực mềm mại của Nhan Nghệ, khuôn mặt phút chốc đỏ lên.

"Như thế nào, đủ lớn để kiêu ngạo đi." Nhan Nghệ kiêu ngạo mà ngẩng cằm, cố ý kéo dài giọng nói ra nói, "Có phải là cực kỳ muốn, cực kỳ hâm mộ hay không?"

Ừ... Quả thật cực kỳ muốn, cực kỳ hâm mộ.

https://thuviensach.vn

"Cảm giác như thế nào?" Nhan Nghệ tiếp tục đùa giỡn cô, giống như là đại gia phóng đãng thời cổ đại.

Cảm giác... Tốt lắm. Mềm mềm □□, cô chưa từng cảm nhận được sự mềm mại và to lớn của chính mình. Đa Ninh xấu hổ và giận dỗi vì mình không giống như vậy, đẩy Nhan Nghệ ra, trốn về phòng của cô.

... Nhan Nghệ là nữ lưu manh!

Nhan Nghệ cười ha ha, cô thích nhất là bộ dạng dễ thẹn thùng của Đa Ninh. Nghĩ đến cái gì, Nhan Nghệ liền đuổi theo hỏi: "Hai người các cậu cùng đi chùa, có muốn qua đêm không?"

Không, không qua đêm.

Hai má Đa Ninh còn chưa hết đỏ, quay đầu nhìn Nhan Nghệ, nào có ai đi chùa mà qua đêm.

Nhan Nghệ ra vẻ bí hiểm, nhìn bộ dáng sạch sẽ gọn gàng của Đa Ninh từ trên xuống dưới, lắc đầu nói: "Không qua đêm thật là đáng tiếc."

Đa Ninh nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Nhan Nghệ, nhếch mép với Nhan Nghệ. Di động lại vang lên, cô nhìn tên người gọi đến, mở màn hình nghe, chủ động hỏi Chu Diệu: "... Đến rồi sao?"

"Không phải." Trong di động Chu Diệu nói với cô, "Anh đột nhiên nghĩ đến hôm nay chúng ta đi muộn, cần ở lại chùa một đêm, em đem theo các loại vật dụng rửa mặt đi."

Đa Ninh:...

Mất mặt quá nhanh, Đa Ninh lựa chọn ngậm miệng không nói. Ở đối diện, Nhan Nghệ nghe được nội dung cuộc trò chuyện đã vui vẻ, hơi há miệng nói: "Quả nhiên Chu đại soái ca không phụ mong đợi của mình."

https://thuviensach.vn

———

Đa Ninh không nghĩ tới Chu Diệu muốn đi ăn cơm chay ở Thiên Đà Sơn của thành phố B, khó trách nói đến sẽ trễ giờ. Bởi vì từ thành phố A đến B mất bốn năm giờ lái xe, từ thành phố B đến Thiên Đà Sơn còn phải đi du thuyền, cho dù bây giờ lập tức xuất phát, đến được ngọn núi Tự Miếu đã chạng vạng.

Buổi chiều 2 giờ, Đa Ninh ngồi ở nhà ăn ca nô ăn bánh mì và quả hạch Chu Diệu mua đến, nâng mắt liếc Chu Diệu một cái. Phía đối diện, Chu Diệu đang ăn một bát mì thịt bò ăn liền, bên trong còn có hai miếng xúc xích.

Khóe môi nâng lên ý cười, Chu Diệu gắp nửa miếng xúc xích đưa đến miệng Đa Ninh: "Đến đây, ăn một miếng."

Xúc xích vị hạt ngô (bắp) một chút cũng không dễ ăn. Đa Ninh có phần ghét bỏ, nhưng vẫn há miệng cắn một miếng.

Chu Diệu cực kì vừa lòng, khóe miệng sắp vểnh lên trời rồi, lộ ra hàm răng trắng, trơn bóng lóe sáng. Bởi vì chú Chu là nha sĩ, từ nhỏ răng của Chu Diệu đã tốt đến mức có thể so với quảng cáo kem đánh răng. Không biết có phải mấy năm nay Chu Diệu đen đi hay không, mà răng lại sáng bóng thêm một chút.

"Vì sao đột nhiên muốn đi Thiên Đà Sơn." Cô mở miệng hỏi Chu Diệu.

"Thời gian trước vội đến hỏng rồi, thấy hôm nay không khí tốt nên đi ra ngoài du ngoạn một chuyến." Chu Diệu trả lời cô, dừng một chút còn nói, "Thuận tiện gặp một vị bạn già."

"Anh có bạn là người ở Thiên Đà Sơn?" Đa Ninh có chút tò mò, sao cô một chút cũng không biết.

https://thuviensach.vn

"Trước kia không phải, giờ thì đúng rồi." Chu Diệu nói cho cô, sau đó lộ ra một ít sắc mặt thương tiếc.

Đa Ninh chớp ánh mắt, cúi đầu đặt câu hỏi: "... Chẳng lẽ anh ta xuất gia à?"

"Thông minh, đúng rồi." Chu Diệu khen ngợi cô, nâng ngón tay cái lên với cô.

Ánh mắt Đa Ninh mở tròn, vô cùng tò mò bạn của Chu Diệu là vị nào, lại cảm thấy quan tâm nhiều thì sẽ không lễ phép, nhịn xuống không hỏi nhiều. Chu Diệu thấy bộ dạng cô tò mò lại nghẹn không hỏi, khuôn mặt tuấn tú đẹp trai cười nhe răng, nói với cô: "Giữ lại một chút kinh hỉ, đến nơi sẽ biết ".

Kinh hỉ... Kinh hỉ trượt cầu luôn đi nha.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 11.2

Editor: Linh Đang

Đa Ninh quăng ánh mắt nhìn vực sâu vô biên vô tận ở phía ngoài, lộ ra lm đồng tiền như ẩn như hiện; bởi vì không nhịn được, cô vẫn cong cong miệng. Đột nhiên duỗi qua một bàn tay, Chu Diệu thay cô vuốt lọn tóc trên trán bị gió thổi loạn.

Đa Ninh liếc mắt nhìn anh một cái, nghiêng người sang bên.

"Ngứa tay." Chu Diệu lấy tay ra.

Đa Ninh nhìn từng đợt sóng cuồn cuộn bên ngoài, suy nghĩ cũng đi theo từng làn sóng, thật ra đi ra ngoài chơi như hôm nay, cô cùng Chu Diệu thật không phải lần đầu tiên. Hồi nhỏ hai người trốn nhà trẻ đi ra ngoài chơi, sau khi lớn lên thì mua vé cùng nhau ngồi xe đi chơi.

Kết quả rất kỳ quái, cảm tình thanh mai trúc mã như của cô và Chu Diệu, năm năm trước lại có thể bại bởi cái gọi là nhất kiến chung tình.

Đúng, năm năm trước Chu Diệu nói cho cô, anh nhất kiến chung tình với Diệp Tư Tư.

Như là, toàn bộ thế giới đều sáng lên.

Cho nên lúc trước anh cùng với cô, trời đều tối sao?

Thật sự là thật lãng mạn nhất kiến chung tình oh... Trong lòng Đa Ninh nôn mửa, sao cô lại chưa từng có đối tượng nhất kiến chung tình. Đa

https://thuviensach.vn

Ninh nâng má, sau đó vòng vo nghiêng đầu, nhìn bên trái rồi bên phải một chút.

"Nhìn cái gì?" Chu Diệu đặt câu hỏi cho cô.

Cô trả lời: "Xem có soái ca hay không." Cũng tìm một người nhất kiến chung tình.

"Vớ vẩn!" Chu Diệu đẩy đầu của cô, ra lệnh, "Soái ca ngay đối diện em... Hiện tại cho em nhìn mười phút, không cho phép dời mắt."

Đa Ninh:...

Ca-nô nhanh chóng đến bến tàu Thiên Đà Sơn, Đa Ninh cùng Chu Diệu cùng nhau rời thuyền; đi qua cửa sắt xoay ngang chênh vênh (??), Chu Diệu đưa tay dắt cô một đoạn. Sau đó buông tay ra, hai người mỗi người đi một bên đường.

Sau đó từ bến tàu đến chỗ chùa miếu của bạn Chu Diệu còn cần một đoạn đường. Chu Diệu tiêu tiền thuê một chiếc xe đẩy chạy bằng điện, chở cô lên núi.D@Đ#L$Q%Đ^^

Linh sơn nhiều loài hoa, khoảng không cùng nước đều mịt mờ. Thiên Đà Sơn là thánh địa Phật giáo, tự nhiên phong quang ven đường vô cùng xinh đẹp.

Không phải lần đầu tiên Đa Ninh đến Thiên Đà Sơn, thậm chí đến đây rất nhiều lần. Trước kia mẹ cô rất thành kính Phật tử, mỗi khi đến mười rằm của tháng đều lên núi thắp hương cầu phúc, thường thường tham gia một chút hoạt động khai quang chùa.

Mẹ tin thần phật trên trời như vậy, nhưng mà, kết cục ông trời mang lại cho mẹ lại không tốt.

https://thuviensach.vn

Giờ này khắc này gió núi nhẹ phẩy, sau giữa trưa ánh mặt trời xuyên qua khe hở lá cây vẩy rơi xuống, trong không khí lộ ra màu vàng nhàn nhạt. Đa Ninh ngửa đầu, hơi hơi híp mắt.

"Nghĩ đến dì." Chu Diệu lên tiếng hỏi, thoáng liếc mắt qua chỗ cô một cái.

Đa Ninh nhẹ nhàng gật đầu: "Ừ."

"Ai... Chu đại gia hát một bài cho em." Chu Diệu cười nói với cô, "Đến đây, chọn một bài đi."

Cuộc đối thoại này, là phương thức trước kia Chu Diệu hay dùng để dỗ cô vui vẻ. Chu Diệu ca hát luôn rất êm tai, hơn nữa rất thích hát, lúc học sơ trung tham gia cuộc thi mười giọng hát hay muốn đứng đầu. Mỗi ngày tan học cô đều phải bồi anh đi KTV luyện hát, bởi vì tốc độ tay của cô chậm, sợ bài tập không kịp làm; hoàn cảnh lúc ấy chính là cô nằm ra bàn làm bài tập, Chu Diệu cầm mic đứng đối diện cô biểu diễn từng bài.

Kết thúc một bài hát, cô còn phải ngẩng đầu, phối hợp vỗ tay.

Đương nhiên, Chu Diệu lên trung học sẽ không làm bộ như vậy nữa, dùng lời của anh mà nói, anh sợ nhiều cô gái sẽ yêu mình.

Chuyện cũ hiện lên trước mắt, đến thời gian trước mắt đều trở nên động lòng người. Nếu Chu Diệu mở miệng, Đa Ninh tự nhiên sẽ không khách khí, lập tức chọn một ca khúc của nam thần. Chu Diệu lắc lắc đầu, khụ khụ cổ họng, bắt đầu hát bài của Lý Kiện《 Bên hồ Baikal 》.

Chu Diệu hát nhẹ nhàng dương dương tự đắc, lười biếng miễn cưỡng; Đa Ninh hạ nửa cửa kính xe xuống, gió nhẹ chầm chậm thổi đến, sau đó không khí đều trở nên lả lướt mềm mềm. Cô dựa vào ghế lái phụ, cũng bắt đầu ngân nga theo Chu Diệu.Mãi đến khi, đến ngọn núi có chùa miếu cao nhất của Thiên Đà Sơn.

https://thuviensach.vn

Mặt trời, đã lặn xuống giữa sườn núi.

Tiếp đãi cô cùng Chu Diệu là một vị tiểu sư phụ dáng người thấp bé, Chu Diệu nói thẳng ý đồ đến với tiểu sư phụ: "Tôi muốn dẫn người gặp Nhất Thành Đại sư của các cậu."

Nhất Thành Đại sư...

Đa Ninh đứng ở bên người Chu Diệu, nhìn quanh khung cảnh bốn phía. Nơi này là một tứ hợp viện, mái hiên màu son, vòng cửa sáng loáng, ở giữa có một gốc cây hòe già. Không thể hương khói tràn đầy như bên ngoài, bên trong u tĩnh thanh nhã, đừng nói du khách, đến tăng nhân cũng không nhiều lắm. Nguyên nhân là bên ngoài cửa vào có một tấm biển cấm.

Đương nhiên, khi Chu Diệu mang theo cô tiến vào liền trực tiếp làm lơ tấm biển cấm kia.

Rất rõ ràng, cũng không phải lần đầu tiên Chu Diệu tới đây, bởi vì tiểu sư phụ khó xử kêu tên của anh: "Chu thí chủ, sao ngươi lại tới nữa..."

Giống như, Nhất Thành Đại sư cũng không rất muốn gặp Chu Diệu ...

Cho nên, rốt cuộc Nhất Thành Đại sư là ai? Đa Ninh chớp mắt, thật sự không nghĩ ra được người bạn nào bên cạnh Chu Diệu mà có cảnh giới cao như vậy, cao đến mức khám phá hồng trần ngộ đạo quy y phật môn.

Là xảy ra chuyện gì sao...

"Cậu cứ nói cho Nhất Thành sư phụ của cậu như này, hôm nay tôi mang theo vợ tôi đến muốn đòi lễ gặp mặt. Cậu ta không muốn thấy tôi, cũng phải gặp vợ của tôi." Chu Diệu nói.

Nói xong, còn cầm lấy tay cô, bày ra cho tiểu sư phụ xem.

Tiểu sư phụ: "..."

https://thuviensach.vn

"..." Đa Ninh cũng không nói ra lời, vừa vặn có thể không nói ra lời nói dối của Chu Diệu.

Vẻ mặt tiểu sư phụ bất đắc dĩ, đi vào thông báo.

Đa Ninh rút tay mình về, trong lòng có phần không được tự nhiên, hơn nữa nghĩ đến Diệp Tư Tư: "Chu Diệu, hiện giờ em không phải là vợ của anh."

"Trước kia phải."

"Nhưng hiện tại không phải."

"... Vậy cũng không có chuyện gì." Chu Diệu đặt một bàn tay lên bả vai cô, nhẹ nhàng đè xuống, thân thể cũng hơi nghiêng rồi dựa lại gần, "Chúng ta trước lừa đến lễ ra mắt rồi nói sau, quà ra mắt thuộc về em, được không?"

Hiếm lạ à. Đa Ninh nhíu mi, hiện tại cô chỉ hiếu kỳ Nhất Thành Đại sư là ai thôi.

"Đợi lát nữa em nhìn thấy Nhất Thành Đại sư nhớ rõ đừng kêu tên cậu ta." Chu Diệu dặn dò cô, như là có ý tốt nói cho cô biết.

"Vì sao?" Đa Ninh mở miệng hỏi.

"Bởi vì anh —— "

Chu Diệu còn chưa nói xong, cửa sương phòng ở trước mặt mở ra, một người đàn ông cao lớn tuổi còn trẻ đi ra; đầu bóng lóang, trên người khoác áo cà sa màu nâu, bộ mặt trang nghiêm lại... Quen thuộc.

"Cố học trưởng!" Đa Ninh không nhịn được kinh ngạc kêu lên. Vẻ mặt khó có thể tin, làm sao có thể là Cố Gia Thụy...

https://thuviensach.vn

"Tại hạ Nhất Thành, xin chào Hứa thí chủ." Cố Gia Thụy nhàn nhạt mở miệng, hiền lành nhắc nhở cô.

"Bởi vì cậu ta giả bộ với em." Bên tai, Chu Diệu cũng nhàn nhạt bổ sung lời vừa rồi còn chưa nói hết.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 12.1

Editor: Linh Đang

Tuyệt đối không nghĩ tới Nhất Thành Đại sư lại sẽ là Cố học trưởng.

Nhất thời Đa Ninh có phần khó tiếp thu được, lại không thể không nhìn thẳng vào Nhất Thành Đại sư vầng trán rộng, mũi cao mắt sâu đúng là Cố Gia Thụy trong trí nhớ. Nghĩ đến lúc ngồi du thuyền tới đây Chu Diệu nói muốn cho cô một kinh hỉ, Đa Ninh thầm muốn nhắm mắt mắng chửi người... Đây không phải kinh hỉ, căn bản chính là bom đấy.

Đã thế trước mắt bộ dáng Nhất Thành Đại sư còn trang trọng nghiêm túc, hai mắt từ bi nhìn cô, cho dù Chu Diệu nhắc nhở cô không nên bị lừa, cô còn có chút bị kinh sợ, nghĩ mình có nên chắp hai tay thành chữ thập hỏi thăm một chút hay không.

Đúng lúc này, Nhất Thành Đại sư vươn tay sờ soạng đầu của cô, ôn nhu mở miệng nói: "Đa Ninh, đã lâu không gặp."

Đa Ninh:...

Hình như Nhất Thành Đại sư vẽ một vòng tròn vòng trên đầu của cô, cả người Đa Ninh ngây ra. Nhưng Nhất Thành Đại sư như này, cùng với Cố học trưởng trong trí nhớ vẫn có vài phần trùng hợp.

Trong trí nhớ, bộ dáng Cố Gia Thụy cũng như này chứ đâu.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu lớn hơn cô một tuổi, cũng học đại sớm hơn cô một năm. Lần đầu tiên cô gặp Cố học trưởng chính là Chu Diệu mang theo cô khi đó đang học cấp ba đi ăn cơm cùng với bạn học đại học của anh. D@Đ#L$Q%Đ^^

Bốn người trong ký túc xá, ngoại trừ Chu Diệu còn ba người khác là Cố Gia Thụy, Ô Giang, cùng với Hà Hạo. Cố Gia Thụy lớn tuổi nhất trong phòng ngủ của bọn họ, lớn hơn ba người kia một tuổi; cũng là người đàn ông có tính cách ôn nhu nhất trong số bọn họ.

Cho phép cô dùng là người đàn ông, không phải người con trai.

Bởi vì Cố Gia Thụy làm cho người ta cảm thấy rất thành thục.

Thành thục như vậy mà nói có thể nói thể hiện tại các mặt, ví dụ như lần đầu tiên gặp mặt anh duỗi tay sờ đầu cô mỉm cười ôn nhu; ví dụ như anh nói chuyện làm việc luôn không nhanh không chậm không chút hoang mang; ví dụ như tình sử lúc học đại học của anh rất phong phú có rất nhiều bạn gái...

Ví dụ đủ loại, Cố Gia Thụy vốn không có bất kì cái gì bộ dáng nào giống con trai, biểu hiện hoàn toàn là một người đàn ông hoa tâm thành thục. Dùng lời của Chu Diệu trước mà nói, khi anh còn đang ra oai ở nhà, Cố Gia Thụy đã dấn thân vào biển cả.

Vấn đề là, Cố học trưởng như vậy làm sao có thể xuất gia đây? Còn thành Nhất Thành Đại sư ở chỗ này...

Đa Ninh nghẹn hồng cả mặt, quay đầu nhìn nhìn Chu Diệu, bộ dáng Chu Diệu sớm đã tập thành thói quen; lập tức duỗi tay kéo cô về phía mình, lành lạnh gọi thẳng pháp danh của Cố học trưởng nói: "Thế nào, Nhất Thành Đại sư, đã nói lễ gặp mặt rồi thì đừng quên."

Cố học trưởng chỉ cười cười, chủ động ân cần thăm hỏi cô: "Đa Ninh, gần đây em vừa về nước sao?"

https://thuviensach.vn

Đa Ninh ngẩng đầu nhìn Cố học trưởng, bởi vì vừa mới nhận giáo huấn, lúc cô đáp lại Cố học trưởng cố gắng hết sức gọi pháp hiệu của anh: "Đúng vậy... Nhất Thành Đại sư."

"Ha."

Bên cạnh, Chu Diệu có phần chịu không nổi, cười nhạo một tiếng. Bởi vì có người vẻ mặt khẩn trương cùng thành kính, rất giống với thấy Bồ Tát.

"Không có việc gì, Đa Ninh nếu em không quen vẫn gọi ta là Cố học trưởng đi." Cố học trưởng lại mở miệng, giọng nói ôn hòa lại dày, "Không quen được thì sao, tên chỉ là một pháp hiệu, không quan yếu."

Ừ, Đa Ninh nhanh chóng gật đầu.

Khuôn mặt ra vẻ thản nhiên, nội tâm sớm đã thành một đống hỗn độn. May mắn Cố Gia Thụy chưa nói ra chuyện hoang đường kiểu "Tiền đồ chuyện cũ duyên tan hết, từ nay về sau nơi này chỉ có Nhất Thành không có Cố Gia Thụy..." Bằng không nhất định cô sẽ giống Chu Diệu, cho rằng Cố Gia Thụy đang giả bộ X!

Tiếp đó, Cố Gia Thụy chiêu đãi cô cùng Chu Diệu ở thiện phòng, tự mình pha bình trà nóng cho bọn họ.

Bố trí trà, chén ấm, xông cao... Cố Gia Thụy cởi áo cà sa đang khoác một nửa, mặc quần áo áo dài nửa ngồi trên giường, động tác pha trà trong tay mây bay nước chảy lưu loát sinh động giống như —— làm ra vẻ.

Cố Gia Thụy nói với cô cùng Chu Diệu đây là trà Long Tĩnh trà búp Minh Tiền (loại trà ngon hái trước tiết Thanh Minh), sau đó đưa cho cô một ly trà, đồng thời nhắc nhở cô: "Cẩn thận nóng."Hương trà thơm mát, đợt từng nhè nhẹ từng lướt qua cánh mũi. Đa Ninh ngồi quỳ trên đệm hương bồ, cẩn thận nhấp một ngụm, quả thật vị vô cùng tốt.

https://thuviensach.vn

Trên bàn có thêm hai đĩa hoa quả cùng trà bánh, là tiểu sư phụ vừa đón bọn họ bưng tới. Cố Gia Thụy thấy cô vẫn có phần co quắp, cười cười hỏi cô: "Đa Ninh, hiện tại em cùng Chu Diệu đã hòa hảo như lúc ban đầu, tâm ý tương thông sao?"

Ách...

"Đương nhiên." Chu Diệu thay cô trả lời, ý có điều chỉ nói một câu, "Bằng không tôi mang Đa Ninh tới gặp anh làm cái gì."

Sự thật là còn chưa... Đa Ninh ở trong lòng lắc đầu.

Cố Gia Thụy nhàn nhạt cười, không hề hỏi nhiều.

"Cố học trưởng, Nhất Thành có ý là... hoàn toàn thành tâm sao?" Đa Ninh sợ Cố Gia Thụy hỏi nhiều về vấn đề của cô cùng Chu Diệu, dời đề tài đi, ham học hỏi đặt câu hỏi cho Nhất Thành Đại sư. Cô chưa từng nói chuyện với người xuất gia bao giờ, chỉ có thể hỏi chút chuyện đơn giản liên quan đến pháp hiệu.

Kết quả cô vừa dứt lời, Chu Diệu liền chế giễu nở nụ cười, nâng mi mắt nói với cô: "Nông cạn, đại sư nào có trắng ra như vậy."

Trong nháy mắt Đa Ninh nóng mặt. Hình như lý giải của cô thật nông cạn ...

"Đúng vậy Đa Ninh, chính là ý tứ này." Cố Gia Thụy Nửa ngồi đối diện lại khẳng định lời của cô, bắt đầu mỉm cười nói, "Lòng người duy khó dò, chỉ có tu dưỡng mới là việc độc nhất. Quả thật Nhất Thành chính là hoàn toàn thành tâm hướng phật."

Đa Ninh hoàn toàn sợ ngây người: "..."

https://thuviensach.vn

Thật sự Chu Diệu cũng không chịu nổi, ánh mắt không buồn quan tâm nhìn về núi xanh mây trắng ngoài cửa sổ, sau đó nâng tay xoa xoa cái trán.

——

"Chu Diệu, anh nói xem sao đang yên đang lành mà Cố học lại đi xuất gia?" Còn trở nên như vậy... Siêu nhiên thế ngoại.

"Quỷ hiểu rõ, đầu óc nước vào chăng."

Chạng vạng, Đa Ninh cùng Chu Diệu ăn cơm bố thí xong đi ra chùa miếu tản bộ. Tản bộ là cô đưa ra, bởi vì cô muốn biết làm sao Cố học trưởng có thể biến thành Nhất Thành Đại sư. Không nghĩ tới Chu Diệu cũng không biết.

Ban đêm trên núi có chim hót ếch kêu, chít chít oa oa hòa vào với nhau. Đa Ninh ngẩng đầu, vài ngôi sao lóe lên, thưa thớt treo trên nền trời đêm xanh thẫm, có vẻ ban đêm Thiên Đà Sơn tĩnh lặng âm u hơn. Con người thay đổi thật kỳ quái, ví dụ như đột nhiên Chu Diệu nhất kiến chung tình, không hiểu sao Cố học trưởng lại xuất gia.

Đa Ninh nghĩ như vậy, thở dài một hơi.

Thấy cô đang kỳ quái, Chu Diệu tán dóc hai câu: "Tuy rằng anh không biết nguyên nhân cụ thể, nhưng vốn lúc trước Cố Gia Thụy sống rất xa hoa dâm dật, cuối cùng cảm thấy không có ý nghĩa, đi khám phá hồng trần hiểu ra cuộc đời hư ảo. Chính là cái gọi phật pháp vô biên, bản thân mình phải tự tu luyện."

Chu Diệu cũng nói hai câu phật ngữ, sau đó ho khan một tiếng.

Nhưng.. Thật sự như thế này sao? Đa Ninh nhìn Chu Diệu.

"Mười thì có tám | chín phần là như thế này, không sai đâu."

https://thuviensach.vn

Hai người đi tới bên cạnh một hồ hoa sen, bóng đêm mờ tối, một tay Chu Diệu để trong túi, xoay người dựa vào tảng đá bên cạnh, hít một hơi cảm khái một câu: "Thật ra ở trên núi như này cũng không tệ, không khí mới mẻ không lo không phiền, nói thực ra anh cũng có chút động tâm."

"Động tâm muốn xuất gia sao?" Đa Ninh đâm chọc trước mặt Chu Diệu, oán giận nói.

"Đúng thế." Khóe môi Chu Diệu nổi lên một chút ý cười, người thoáng nghiêng về phía trước, con ngươi lại sáng lại sâu, như tối ánh trăng tối nay in xuống hồ sen dao động; tạm dừng một lát, anh dùng cách khác hỏi cô: "Đa Ninh, anh nói nếu anh cũng xuất gia... Có phải em đau lòng không?"

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 12.2

Editor: Linh Đang

Anh cũng muốn. . . Xuất gia? Đa Ninh bị hỏi đến đột nhiên không kịp phòng, ngẩng đầu chống lại con mắt của Chu Diệu. Thấy ở đuôi mắt Chu Diệu đều là ý cười, không nhịn được thở phì phò.

Đau lòng cái đầu quỷ ý. Cô lạnh lạnh mở miệng: "Nếu anh muốn xuất gia, nhất định em phải tự mình quy y cho anh."

Nói xong, xoay người bước đi.

"Chờ, chờ anh." Chu Diệu đứng lên, duỗi tay kéo chiếc nơ con bướm ở sau bộ váy liền thân của cô.

Nơ con bướm không dùng để kéo được, lúc kéo sẽ lập tức bị tuột ra ——

"Thật xin lỗi. . . Không phải anh cố ý." Chu Diệu kéo đai lưng, kéo lấy cô như chăn dê.

Đa Ninh cắn chặt răng: ". . . Vậy buông tay ra."

Chu Diệu không buông tay, cả đoạn đường kéo cô từ hồ sen trở lại sương phòng bọn họ ở qua đêm. Bởi vì Chu Diệu muốn cùng cô giả bộ làm vợ chồng để lừa lễ gặp mặt, Cố học trưởng chỉ bảo tiểu sư phụ chuẩn bị cho cô cùng Chu Diệu một gian phòng.

Một gian phòng, cũng không có gì là không được.

https://thuviensach.vn

Ở chùa cổ trong núi, nếu một mình ở một gian phòng thì thực ra Đa Ninh còn có chút không dám ngủ. Sau khi rửa mặt, cô thay áo ngủ quần ngủ mình mang đến, trèo lên chiếc giường có hai tấm ván gỗ.

Chủ động để lại vị trí cạnh cửa sổ cho Chu Diệu.

"Anh không mang áo ngủ." Đột nhiên Chu Diệu mở miệng nói, đứng nhìn cô đang nằm trên giường.

Cho nên. . .

Chu Diệu nâng tay lên, bắt đầu cởi quần áo. Đa Ninh né nửa người, nhìn Chu Diệu thoải mái cởi áo, quần, sau đó chỉ chừa lại một một chiếc quần tứ giác leo lên giường, nằm sang bên kia.D@Đ#L$Q%Đ^^

"Không cho phép nhìn nhiều." Chu Diệu nhìn cô, lên tiếng nhắc nhở.

Cũng không phải chưa thấy qua. Đa Ninh nghiêng, tiếp tục nằm ngoan ngoãn.

Hai tấm phản đặt chung một chỗ, nhưng ở giữa đặt một chiếc bàn vuông nhỏ. Cô cùng Chu Diệu an phận ngủ ở hai bên.

Sau đó ban đêm, Chu Diệu vẫn tự giác mặc áo sơmi cùng quần tây vào. Khuya khoắt, anh cùng cô đều bị muỗi cắn tỉnh lại. Rõ ràng cô có mặc quần áo ngủ, nhưng vết hồng ở cẳng chân cô nhiều hơn một chút. Chu Diệu tiến lại gần phía cô, một tay thay cô gãi cẳng chân, một bên làm ồn: "Nếu không, anh đi tìm ít nước để đuổi muỗi đi."

Chắc chắn không, Đa Ninh chỉ chỉ đồng hồ trên tường, hai giờ đêm rồi.

Vậy làm sao bây giờ.

Tiếp tục ngủ đi, không ngủ được; không ngủ sao, vậy cứ nhắm mắt đi.

https://thuviensach.vn

Hai người nằm chung một chỗ, Chu Diệu nhắm mắt lại, mở miệng hỏi cô: "Đa Ninh, nói về chuyện mấy năm nay em ở Toronto đi."

Đa Ninh cũng nhắm hai mắt, hỏi lại Chu Diệu: ". . . Phương diện nào." Nếu thật sự muốn nói tiếp, cô có thể nói đến nhiều chuyện lắm.

"Chuyện gì cũng được." Chu Diệu ngáp một cái, tìm cho cô chút đề tài, "Ví dụ như bên ngoài có đàn ông theo đuổi em hay không."

Nhất thời Đa Ninh không lên tiếng.

"Không có?" Chu Diệu nở nụ cười, giống như cười nhạo.

". . . Không phải, em chỉ đang tính xem có bao nhiêu người." Đa Ninh trả lời.

Chu Diệu: ". . ."

Ngày hôm sau, khi bắt đầu có những âm thanh của ngày mới, mỗi ngôi chùa cổ ở Thiên Đà Sơn đều vang lên từng đợt tiếng chuông. Đa Ninh đứng lên ra cửa, gặp Cố Gia Thụy đang định đi giảng dạy đạo sớm. Cố Gia Thụy đối cô hợp hợp tay, cười hỏi cô: "Đa Ninh, có muốn đi xem ta giảng dạy khóa sớm không?"

Đối mặt với lời mời của Cố học trưởng, Đa Ninh không biết nên cự tuyệt thế nào như: ". . . Có thể chứ?"

Cố học trưởng nhìn cô: "Đương nhiên có thể."

Trên đời này chút chuyện có thể dẫn đến chết người là gì, một người đàn ông vốn ôn nhu làm đại sư trong miếu càng ôn nhu hơn. Đa Ninh đi theo Cố học trưởng tới đại điện giảng khóa sớm, không hiểu sao lại nghĩ đến tối hôm qua Chu Diệu nói muốn bỏ nhà đi, nếu Chu Diệu cũng muốn

https://thuviensach.vn

tới nơi này làm hòa thượng một thời gian, liệu có thể biến thành ôn nhu không?D@Đ#L$Q%Đ^^

Trong đầu hiện ra hình ảnh Chu Diệu đầu bóng lưỡng tiểu hòa thượng Q, Đa Ninh không nhịn được cười.

Bởi vì thật sự rất đáng yêu.

Đền lớn, phật hiệu trang nghiêm. Đa Ninh ngồi hai đầu gối xếp bằng ở đại điện, một bên nghe Cố học trưởng giảng dạy khóa sớm cho các đệ tử, chỉ cần nghĩ đến bộ dáng tiểu hòa thượng đầu bóng loáng của Chu Diệu, khóe miệng liền không nhịn được kéo ra.

Làm sao bây giờ, cô sắp không khống chế được chính mình. Nghiêng đầu, cô liền thấy Chu Diệu đi từ phía cửa sổ tới, anh tuấn cao lớn đứng ở chính sảnh, nhíu mi nhìn cô đang ngồi quỳ ở bên góc.

Đa Ninh nhanh chóng đứng lên, vụng trộm chạy tới.

"Ngốc. Không nhìn chằm chằm em một lúc đã bị lừa đến đây." Chu Diệu vô cùng trơ trẽn nói cô bị Cố học trưởng lừa tới nghe khóa sớm.

Đa Ninh không hé răng, bởi vì cô bị lòng hiếu kỳ của chính mình lừa đến.

"Nếu như không phải anh khó chịu, lát nữa sẽ cười nhạo một trận." Chu Diệu còn nói, mang theo cô đi xuống thềm đá ở đại điện. Hai tay anh cắm trong túi, cho dù áo sơmi nhăn nhúm, vẫn không ảnh hưởng đến bộ dáng đẹp trai lạnh lùng.

Đa Ninh không giải thích, gật gật đầu.

Chu Diệu lắc đầu, dừng lại, cũng nhếch môi dưới. Có chút buồn cười.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh cùng Chu Diệu muốn xuất phát trở về thành phố A, trước khi đi cô cùng Chu Diệu vẫn thăm viếng các vị thần phật ở tháp cổ. Cùng Chu Diệu quỳ gối trước mặt thần phật, Đa Ninh không biết nên cầu cái gì. Mẹ sự dạy cô không nên quá tin tưởng thần phật, tuy rằng cô cũng hiểu được thần phật chỉ là một ký thác tâm linh. Cũng giống như Cố học trưởng xuất gia, không nhất định thật sự tin tưởng thần phật.

"Cầu cái gì thế?" Đa Ninh lên tiếng hỏi Chu Diệu bên cạnh.

"Tùy tiện cầu thôi." Chu Diệu miễn cưỡng nói với cô, "Nếu thật sự không có gì để cầu, liền cầu con nối dòng gì đó."

Nói xong, Chu Diệu đã bắt đầu cầu, không mặn không nhạt nói với phật chủ: "Phật chủ phù hộ, phù hộ nhà họ Chu chúng con có nhiều cục cưng thông minh đáng yêu."

"Lạch cạch —— "

Ống thẻ trong tay Đa Ninh thiếu chút nữa rơi xuống nền đất.

"Mẹ anh, cô Đỗ của em mỗi lần bái phật đều nói câu này." Chu Diệu quay đầu lại, dạy cô cầu phật như thế nào."Cũng giống như vậy, cầu đi."

"Vâng. . ." Đa Ninh gật gật đầu, nhìn tượng phật pháp tướng trang nghiêm trong đại điện, nhắm mắt lại, trong lòng không có bất luận thỉnh cầu gì.

Cầu phật phải thành tâm mới linh. Cho nên, không bằng cô không cầu gì hết.

Ban đêm, lúc Đa Ninh trở lại hoa viên Lam Thiên ở thành phố A thì đã muộn, sau khi Chu Diệu đưa cô đến thì cũng trở về chỗ ở cách công ty không xa.

https://thuviensach.vn

Nhan Nghệ vẫn đợi cô chưa ngủ, ép hỏi cô đêm qua có xảy ra chuyện mấu chốt không.

Phật môn là nơi thanh tịnh, cứ coi như cô cùng Chu Diệu thật sự là một đôi tình nhân nam nữ hoan ái, cô cũng sợ phật chủ tìm cô nói chuyện đấy. Trước lúc từ Thiên Đà Sơn trở về, cô nhận được một chuỗi tràng hạt, lễ gặp mặt Cố học trưởng đưa cho cô. Hạt gỗ tử đàn, từng viên màu tối nhưng lại phản quang xâu cùng một chỗ, vô cùng đẹp. Ngoài ra, Cố học trưởng còn đưa cho cô thêm tràng hạt hoa lê.

Đa Ninh đưa mấy tràng hạt hoa lê mà Cố học trưởng đưa để Nhan Nghệ chọn lựa. Nhan Nghệ tưởng là vật kỷ niệm cô mua trở về, cảm khái bây giờ hàng nhái còn giống thật như vậy.

Cô nói cho Nhan Nghệ, tràng hạt không phải là vật kỷ niệm mua từ mấy cửa hàng nhỏ bên ngoài chùa miếu, là lễ gặp mặt Cố học trưởng đưa.

"Cố học trưởng nào?" Nhan Nghệ hỏi, con mắt chớp chớp.

"Cố Gia Thụy." Đa Ninh nói, thật sự không nhịn được việc không nói gì, vậy nên cô nói hết cho Nhan Nghệ, "Chính là bạn cùng phòng trước kia của Chu Diệu, bộ dáng rất đẹp trai mê người. . . Anh ấy xuất gia."

"Cái gì!" Miệng Nhan Nghệ cũng há to, "Cố Gia Thụy xuất gia làm hòa thượng? !"

Đúng vậy. Nếu không tận mắt nhìn thấy khẳng định sẽ không tin; vừa vặn lúc về cô cùng Nhất Thành Đại sư chụp lưu niệm một tấm hình. Đa Ninh đưa ảnh chụp cho Nhan Nghệ xem.

Nhan Nghệ cầm di động của cô, không tin nổi nhìn ảnh cô chụp chung với Cố học trưởng mặc tăng phục, vẫn còn có chút không tin: "cosplay. . . Nhất định là cosplay!"

https://thuviensach.vn

Nếu cosplay thì tốt rồi. Đúng rồi, Cố học trưởng thêm cô trên weibo!

Đa Ninh tìm được weibo của Cố học trưởng đưa cho Nhan Nghệ xem. Vừa vặn, năm phút trước Cố học trưởng còn đăng một trạng thái, chỉ có bốn chữ —— "Cùng nhau an tĩnh."

"Ông trời có mắt!"

2 phút sau, Nhan Nghệ hà hơi, khó có thể tự giữ vui sướng khi người gặp họa đứng lên, nói với cô, "Đa Ninh, mình luôn luôn nghĩ vị Cố tiện nhân kia có thể bị phụ nữ như thế nào hàng phục, không nghĩ tới bị phật chủ thu phục. . ."

Cố tiện nhân? Nhất Thành Đại sư?

Đa Ninh nhìn hai mắt Nhan Nghệ . . Đây là có chuyện gì sao?

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Chuyện gì đang xảy ra đây?

Tuy tình huống có chút khó xử, nhưng thật sự không phải chuyện gì lớn, tuyệt đối không phải. Nhan Nghê gật đầu, sau đó liền xua tay phủ định.

Nếu nói rằng ở trong lòng mỗi người phụ nữ đều có một bí mật riêng không thể nói cho ai biết, thì Cố Gia Thụy chính là bí mật tối kị nhất của Nhan Nghệ. Nếu còn ở thời điểm học đại học, Nhan Nghệ sẽ không bao giờ nói ra, nhưng hiện tại cô đã là một người phụ nữ vừa li dị, mới bước ra khỏi nhà chồng nên hoàn toàn không cảm thấy cố kỵ nữa.

Thậm chí đêm đó chưa thể coi là một lần phong hoa tuyết nguyệt* trong cuộc đời Trịnh Nhan Nghệ cô.. . tình cảm nam nữ của cô cùng với đại sư, ngẫm nghĩ lại cũng có chút cảm giác.

风花雪月:phong hoa tuyết nguyệt là bốn đối tượng mà văn học cổ điển dùng để miêu tả thiên nhiên, ở đây dùng để chỉ tình cảm trai gái

Cô hơi chậm rãi ngẩng đầu.

Công bằng mà nói, gian tình đêm đó của cô và Cố Gia Thụy vẫn chưa xong.

“Đa Ninh, cậu còn nhớ rõ ngày sinh nhật năm thứ hai đại học của cậu không?” Nhan Nghệ mím môi, trước tiên nhắc đến sự việc mở đầu câu chuyện, “Chính là ngoài việc thay cậu tổ chức sinh nhật, chúng ta cùng bốn

https://thuviensach.vn

anh chàng đẹp trai trong ký túc xá của Chu Diệu cùng nhau thiết lập quan hệ hữu nghị…”

Đa Ninh gật đầu, sinh nhật cô, đương nhiên là cô nhớ rõ. Dựa vào tổ chức sinh nhật cô để làm quen là ý tưởng do Miêu Miêu đề xuất, bởi vì lúc ấy Miêu Miêu đang theo đuổi Ô Giang.

Đúng, Nhan Nghệ nhớ lại cùng cô.

Sinh nhật của Đa Ninh vào cuối tháng 12, sau lễ Noel hai ngày, vào đúng dịp trời trở nên lạnh lẽo nhất thành phố A. Ngày hôm đó mọi người tập trung tại quảng trường Thời Đại, đầu tiên là cùng nhau dùng thức ăn Tây ở một nhà hàng cao cấp. Sau đó tập thể tiếp tục đi hát karaoke ở KTV.

Không khí rất hào hứng hòa quyện vào sự xa hoa của cuộc sống về đêm ở thành thị.

Bởi vì Noel mới trôi qua hai ngày trước, những vật trang trí giáng sinh cùng đèn màu vẫn còn được giữ lại, cả con đường đều đầy ngôi sao nhỏ và mũ Noel màu đỏ, vừa lãng mạn vừa đáng yêu. D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Tất cả những thứ này đều làm cho trái tim thiếu nữ thổn thức, ở trong lòng giống như có một quả bóng phồng lên, làm cho tâm tình càng thêm lâng lâng hơn nữa.

Những điều này không phải là vô nghĩa đâu, ban đêm mà lại có bầu không khí như thế, sẽ đặc biệt khiến người ta trầm luân trong đó. Hơn nữa, người kia lại là một người đàn ông đặc biệt quyến rũ đến không thể tưởng tượng nổi.

Nhan Nghệ nhìn Đa Ninh, liệu cô ấy có thể cảm nhận được chút nào hay không?

Đa Ninh gật gật đầu, dĩ nhiên có thể.

https://thuviensach.vn

Đúng vậy, bầu không khí lúc đó như thế, đối với người chưa từng yêu lại cuồng nhiệt với truyện ngôn tình như cô, đó là một đêm vô cùng đáng sợ. Nhan Nghệ suy nghĩ, tiếp tục nói: “Ăn xong bít tết chúng ta đi đến KTV ca hát, vốn theo kế hoạch là đi suốt đêm, nhưng môt lát sau cậu phải về. Chu Diệu và cậu cùng nhau đi về có đúng hay không?”

Đúng vậy. Đa Ninh tiếp tục gật đầu, cũng hồi tưởng lại chuyện đêm đó. Cô về nhà là do mẹ cô gọi điện thoại bảo cô về sớm một chút, cũng không thể ở ngoài suốt đêm nên mới không còn cách nào phải về trước. Nhà của cô và Chu Diệu ở gần nhau, cô muốn đi về thì tự nhiên Chu Diệu cũng phải đi cùng.

Nhan Nghệ nhớ rõ ràng, đêm đó đường phố rất đẹp. Quan trọng nhất lúc đó Chu Diệu vô cùng đẹp trai, tuy rằng không giống như Cố học trưởng thành thục mặc áo bành tô, anh chỉ mặc áo da màu đen và quần jean, cũng đẹp trai đến bức người rồi. Anh vừa mới cắt tóc, tóc ngắn và mỏng, lộ ra hai lỗ tai bởi vì trời lạnh mà trở nên hồng hồng. Bên dưới áo lông là một cái áo màu trắng cổ cao, ôm sát cần cổ thon dài, thật là một bộ dáng kiên nghị xuất sắc.

Vì sao cô nhớ rõ ràng như vậy, bởi vì cô đã viết tất cả những điều này vào nhật kí của cô.

Trí nhớ của Nhan Nghệ sẽ không được rõ ràng như Đa Ninh, nhưng mà cô có thể nhớ được đêm đó Cố Gia Thụy yêu nghiệt đến cỡ nào. Sau khi Đa Ninh cùng Chu Diệu rời đi, Ô Giang cũng tìm lý do đi mất, Hà Hạo cũng cùng đi với anh ta.

Miêu Miêu muốn theo đuổi Ô Giang, cho nên cũng bỏ lại cô đi theo anh ta.

Nhưng mà, hôm nay là tối thứ bảy đặt phòng khó khăn, tiền cũng đã trả hết, chẳng lẽ lại đi về như vậy, thật quá lãng phí mà.

https://thuviensach.vn

Dù sao cũng Nhan Nghệ muốn tiếp tục hát nữa. Trước đó người đông, còn có Chu DIệu luôn giữ micro hát rất nhiều bài mừng sinh nhật nhân vật chính Đa Ninh, gần như cô không thể cướp được micro,vừa lúc bọn họ đều đi cả, cô có thể cầm luôn micro không rời tay rồi.

Cố Gia Thụy cũng không bỏ đi, bộ dáng đẹp trai tựa vào sô pha, hai chân bắt chéo, bàn tay vuốt ve cái cốc, ánh mắt đầy ý cười nghe cô hát hết bài này đến bài khác.

Sau đó, màn hình hiện lên một bài song ca dành cho nam và nữ. Cố Gia Thụy khen cô hát rất dễ nghe, mời cô hát chung một bài.

KTV có ghế sô pha hình tròn, cô và Cố Gia Thụy cùng ngồi hát một chỗ, hát hát một hồi, Cố Gia Thụy đưa tay khoác lên đầu vai của cô, tiếp cận cô với hơi thở trêu ngươi như ẩn như hiện.

Sau đó, gần như Nhan Nghệ không hát nổi nữa, cố khống chế nhịp tim của mình còn làm ra vẻ trấn định. Hai bàn tay cô nắm lại với nhau, lòng bàn tay đã ẩm ướt đầy mồ hôi.

“Lạnh không?” Đột nhiên Cố Gia Thụy nhích lại gần và nhẹ nhàng hỏi cô, “Có cần tăng thêm nhiệt độ điều hòa một chút không?”

Anh còn chạm vào bàn tay cô, giống như muốn cảm thụ nhiệt độ cơ thể của cô có lạnh hay không vậy.

Sau đó, hoàn toàn giống như tình tiết trong phim, Cố Gia Thụy hôn môi cô, hôn rất sâu. Anh còn sờ soạng lên eo mềm đáng yêu của cô.

Đương nhiên còn có vòng một 36D của cô nữa.

Đó là lần đầu tiên cô bị một người đàn ông vuốt ve bộ ngực, cô khẩn trương đến không tưởng tượng nổi, nằm trên sô pha không biết giây tiếp

https://thuviensach.vn

theo sẽ phát sinh chuyện gì. Cảm giác bản thân mình đang bị yêu tinh câu hồn, tinh thần hoàn toàn trở nên không rõ ràng.

Sau đó cô còn cùng Cố Gia Thụy tới khách sạn.

Sau đó nữa…

Nhan Nghệ ngừng lại, chớp chớp mắt, nói với Đa Ninh: “Mình nói có quá thẳng thừng hay không?”

Sắc mặt Đa Ninh đỏ ửng, lắc lắc đầu. Không có việc gì, mọi người đều là người trưởng thành rồi.

“Đi vào khách sạn, đặt phòng. Cố Gia Thụy đi tắm rửa, sau đó…” Nhan Nghệ hơi ngừng lại, học như mấy tác giả, cố ý chỉ nói một chút trọng điểm.

Sau đó, tại thời điểm quan trọng nhất thì ngừng lại.

“Sau đó thế nào?” Đa Ninh không nhịn được nhanh chóng hỏi, đôi mắt sáng rực, hai má đỏ lên. Cho dù là một câu truyện ngắn, nhưng bị ngưng ngay khúc này cũng hoàn toàn không nhân đạo.

“Sau đó chính là…. Anh ta đi tắm rửa, mình bỏ trốn”. Nhan Nghệ cười ha ha nói, ha ha ha, có phải cô rất tuyệt hay không? Rất có tự chủ, một khắc cuối cùng cũng có thể trốn thoát từ trong miệng sói!

Do đó, cô thuận lợi bảo vệ danh tiết.

Đương nhiên… Cô bảo vệ danh tiết cho tên cặn bã Vương Diệp kia như thế.

Đa Ninh: …….

“Ai…!”

https://thuviensach.vn

Nói xong tất cả, Nhan Nghệ thở dài một tiếng.

“Nhan Nhan….” Đa Ninh nhìn Nhan Nghệ, cho là Nhan Nghệ cảm thấy khổ sở vì chuyện phát sinh đêm đó, đang nghĩ nên nói cái gì để an ủi cô.

Nhan Nghệ ngẩng đầu, mở miệng nói: “Cậu nói xem tại sao khi đó mình lại muốn trốn vậy thế! Thật đáng tiếc… Nếu không mình đã trở thành người phụ nữ đầu tiên ngủ với đại sư rồi!”D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Đa Ninh: “……”

Nhưng mà, cũng thiếu chút nữa là cô trở thành người phụ nữ của đại sư rồi đấy…

Nhưng khi Nhan Nghệ nói chuyện này ra, Đa Ninh đã hiểu được vì sao sau đó chỉ cần có Cố Gia Thụy xuất hiện ở bất cứ trường hợp nào, người luôn thích náo nhiệt như Nhan Nghệ sẽ tự giác không đi, không nghĩ tới đã xảy ra sự việc như vậy.

Đa Ninh gật gật đầu. Khó trách đối với việc Cố học trưởng xuất gia thì Nhan Nghệ biểu hiện vui sướng khi người gặp họa. Thật ra, người đàn ông như Cố Gia Thụy, quy y phật môn rất tốt.

Sau đó xuất phát từ tò mò, Nhan Nghệ hỏi thăm thông tin về Cố Gia Thụy từ cô. Đa Ninh không thể không nhắc nhở một câu: “Mặc kệ trước đây Cố học trưởng như thế nào, hiện tại anh ấy đã là người xuất gia rồi đấy.”

“Biết rồi” Nhan Nghệ liếc mắt đưa tình với cô, cam đoan nói: “Yên tâm, mình tuyệt đối không làm bậy”.

****

https://thuviensach.vn

Không biết có phải bởi vì Nhan Nghệ cùng cô vừa nói ra chuyện tình cảm nam nữ hay không mà ban đêm Đa Ninh cũng nghĩ đến lần đầu tiên hoan ái của cô và Chu Diệu, cũng là một lần duy nhất. Bởi vì sau đó, cô đã nhanh chóng ly hôn với anh.

Thật ra, sau một khoảng thời gian kết hôn, cô cảm thấy Chu Diệu có phần không thích hợp. Tuy rằng mỗi ngày cô trải qua đều là vui vẻ cùng hài lòng, anh thường trêu chọc để làm cô vui, giống y như trước kia không có gì khác biệt. Nhưng mà, cô lại cảm thấy Chu Diệu làm cô thấy áp lực rất lớn.

Thời gian đó, hầu như mỗi đêm Chu Diệu đều đi vào toilet, khi trở về thì cả người đều có mùi lạ.

Chu Diệu không nghiện hút thuốc, nhưng khoảng thời gian đó, anh hút rất nhiều. Một gói thuốc chỉ sử dụng trong vòng hai ngày là hết. Cô đã hỏi qua có phải Chu Diệu có tâm sự gì hay không, nhưng Chu Diệu không mở miệng.

Anh là như vậy, không muốn kể, thì không ai có thể cạy miệng được. Thế nhưng cô đã là vợ của anh rồi mà.

Buổi tối ngày hôm sau cô không ngủ, nghiêng người nhắm mắt giả bộ đã ngủ. Nửa đêm, cô phát hiện Chu Diệu lại đứng dậy, sau đó cô xoay người kéo tay anh lại…

Nếu cô đã kết hôn với anh, cô chính là vợ của anh, cô không muốn đối mặt với một Chu Diệu như vậy. Cô muốn quan hệ của hai người mật thiết hơn một chút, cô muốn thân mật chia sẻ mọi chuyện với anh …

Chu Diệu hôn lên môi cô, như một người đàn ông đang động tình hôn người phụ nữ của mình vậy. Càng ngày càng sâu càng lúc càng gấp, nhưng thời điểm tiến vào cả hai cũng đều rất khó chịu. Cô và anh quen biết từ nhỏ, vĩnh viễn là bạn tốt của nhau, bọn họ hiểu biết quen thuộc lẫn nhau, không

https://thuviensach.vn

ai có thể so được quan hệ giữa cô và anh. Nhưng mà, cô và anh không thể thân mật đột ngột như này.

Giống như đôi tình nhân chân chính yêu nhau, thuận theo tự nhiên mà chia sẻ thân thể lẫn linh hồn.

Cô cùng Chu Diệu lại không thể như vậy.

Sau đó, Chu Diệu nhanh chóng nói chuyện ly hôn với cô. Anh nói thời gian trước áp lực vì anh không biết phải nói với cô như thế nào, anh đã yêu người khác. Anh rất khổ sở nhưng không có biện pháp nào khác, anh hy vọng có thể ly hôn.

Anh rất khổ sở, anh không có biện pháp nào khác, anh hy vọng có thể ly hôn. Ba câu nói của Chu DIệu rất nhanh, chuẩn xác và ngoan độc chặn giữa mạch máu của cô, làm cho cô không thể đánh trả. Cô rất muốn mắng anh là tên khốn kiếp, nhưng cô vẫn đáp ứng anh.

Dù sao, cùng lắm thì ly hôn thôi, không có chuyện gì.

Ly hôn đối với cô mà nói cũng chỉ là mất đi một ông chồng không yêu mình. Nhưng Chu Diêu vẫn còn là bạn thân chí cốt của cô, có phải hay không?

“Đúng vậy”. Ngày đó Chu Diệu mặc áo sơ mi quần tây chỉnh tề, thoạt nhìn như thư sinh có nội hàm, lời nói ra lại giống như nước lạnh nặng trĩu trút xuống người cô. Cuối cùng anh còn chạm nhẹ vào gương mặt của cô nói: “Đa Ninh, sau khi ly hôn chúng ta vẫn là bạn chí tốt của nhau”.

Bạn tốt…. Thế nhưng, cô đã sớm yêu người bạn tốt của mình rồi.

Lạch cạch….

https://thuviensach.vn

Đa Ninh mở đèn trong phòng ngủ, lê dép lê ra khỏi cửa muốn vào toilet rửa mặt. Rửa xong rồi, hai mắt của cô vẫn ửng đỏ trong gương.

Giống như là con thỏ nhỏ bị thương.

Ngày hôm sau, Đa Ninh cũng vẽ mấy con thỏ, cuối cùng cô thành công vẽ xong một bức tranh thỏ hoạt hình 3D trong máy tính. Vì trong đơn đặt hàng muốn đặt một trăm con thỏ trước ngày một tháng sáu, cô và Nhan Nghệ đã phân công công việc. Cô có trách nhiệm vẽ bản thảo và chọn vải, bông nhồi bên trong. Nhan Nghệ phụ trách liên hệ nhà máy gia công, cùng với tính toán phí tổn và nhân công.D~~Đ~~L~~Q~~Đ

Cửa hàng thú bông Alice khai trương với đơn đặt hàng thứ nhất như thế.

Hôm nay, cô cùng Nhan Nghệ còn phải đi một chuyến đến Hải Thành, bởi vì Nhan Nghệ liên hệ được với nhà máy gia công may gấu bông tại Hải Thành, Thiên Sơn. Đó là nhà xưởng của bạn của ba Nhan Nghệ.

Hải Thành rất nhỏ, người buôn bán lại rất nhiều cho nên mỗi người đều đặc biệt thích làm ăn với người quen. Ba của Nhan Nghệ cũng là người làm ăn khởi nghiệp từ nhà máy, từ nhỏ Nhan Nghệ mưa dầm thấm đất, hơn nữa tính cách thân thiện am hiểu xã giao, bỗng chốc cô không còn lo lắng về vấn đề gia công nữa.

Khụ khụ, thật sự Nhan Nghệ rất am hiểu xã giao. Nhưng sáng sớm tinh mơ, cô nhìn vào Wechat trong điện thoại, lại không thể viết một chữ nào. Tối hôm qua, cô có thêm Cố Gia Thụy cũng chính là Nhất Thành đại sư vào mục bạn bè. Ngày hôm sau, cô phát hiện yêu cầu kết bạn đã được chấp nhận.

Ngay lập tức, cô viết một câu: “Còn nhớ tôi không?”

https://thuviensach.vn

Wechat của cô trực tiếp dùng tên thật, hình đại diện cũng là ảnh chân dung, thật không thể nào hình dung được nếu Nhất Thành đại sư không nhớ được cô gái không biết lái xe đã bị anh đưa đến khách sạn, thiếu chút nữa đã….

Rất chậm rãi, Nhất Thành đại sư trả lời: “Trịnh thí chủ, xin chào.”

Tốt lắm, anh còn nhớ rõ cô.

Nhan Nghệ lại viết tiếp: “Cố Gia Thụy, thật sự anh xuất gia hả?”

Ảnh đại diện của Cố Gia Thụy là đầu một con cá gỗ. Cô hỏi xong, đầu cá gỗ chớp nháy hai cái, bắn ra một câu: “Người xuất gia không nói dối”.

Xem ra thật sự đã xuất gia… Nhan Nghệ lại đặt câu hỏi: “Vì sao anh lại xuất gia, là bị bồ đá à?”

Cá gỗ lại chớp tắt, Cố Gia Thụy trả lời: “Những chuyện đã qua, đều là sai lầm. Trịnh thí chủ, xin đừng gợi lại chuyện quá khứ.”

Nhan Nghệ cảm thấy bị áp bức, châm chọc nói: “Thật không thể tưởng tượng được anh cũng có thể làm hòa thượng!”

“Mọi việc trên thế gian đều có nhân quả, chỉ có thể nói tiểu tăng có duyên với phật tổ.”

Đầu cá gỗ lại tiếp tục trả lời lại, cách dùng từ rất chuẩn mực, tựa như mỗi một từ đều lộ ra trạng thái thanh tâm hỏa dục, lạnh nhạt cùng siêu thoát.

Nhan Nghệ khó có thể tin Cố Gia Thụy có thể như vậy, quả nhiên làm đại sư thì khác xưa rồi. Cô vốn định nói một câu: “Đúng vậy, đây là nhân quả báo ứng”.

Ngẫm lại, vẫn là quên đi, thiện tai thiện tai.

https://thuviensach.vn

…. Ngộ nhỡ Cố Gia Thụy niệm kinh rủa cô thì làm sao đây.

Nhan Nghệ không quan tâm nữa, cùng Đa Ninh xuất phát đi Hải Thành, muốn cố gắng đi về trong ngày. Nhưng ngoài việc chạy đến xem nhà máy gia công, cô còn có một việc muốn xử lý.

“Đa Ninh…” Nhan Nghệ một bên lái xe một bên nói: “Đợi lát nữa làm việc xong ở nhà xưởng, cậu có thể theo giúp mình…”

Nhan Nghệ muốn nói lại thôi.

Ngồi ở ghế phụ lái, Đa Ninh đang chơi trò chơi yêu thích nhất, nhìn lên hỏi: “Giúp chuyện gì?”

“Theo mình đi đến nhà chồng cũ.” Nhan Nghệ có phần rối rắm mở miệng: “Mình còn có chút đồ bên kia, muốn quay về lấy.”

“Được”. Đa Ninh gật đầu đáp ứng, thả di động xuống, nhìn Nhan Nghệ nói: “Không cần sợ, mình đi với cậu.”

Editor: Xin cả nhà thứ lỗi nhưng quả thật mình không có thời gian. Ai có hứng thú thì giúp mình một tay nhé!!!

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Editor: Linh Đang

Trước tiên Đa Ninh cùng Nhan Nghệ tới nhà họ Vương lấy đồ, buổi chiều lại đến nhà xưởng Thiên Sơn vẽ mẫu thiết kế. Nguyên nhân rất đơn giản, vì hôm nay gặp Vương Diệp, Nhan Nghệ cố ý ăn diện một phen.

Nếu tới nhà xưởng trước, chắc lúc đến nhà họ Vương sẽ mặt xám mày tro. Bởi vì điều kiện của nhà máy may thú nhồi bông không tốt lắm, dễ dàng làm bẩn trang sức cùng quần áo mới.

"Đa Ninh, cám ơn cậu." Nhan Nghệ nói với cô.

Cảm ơn cái gì. . . Đa Ninh nhấp môi dưới.

"Cảm ơn đã quen mình."

Đa Ninh cười cười. Cô biết Nhan Nghệ, bởi vì hôm mẹ và ba cô ly hôn, là cô ấy chải đầu trang điểm cho mẹ cô.*

#Chỗ này mình thấy có gì đó sai sai =))

"Còn có, cậu chưa bao giờ mắng tra nam Vương Diệp trước mặt mình." Nhan Nghệ còn nói, trề môi dưới.

Đó là bởi vì nếu không chịu nổi người đàn ông kia, cũng là người đàn ông mà Nhan Nghệ đã yêu, cô không đề cập tới thì ngược lại Nhan Nghệ càng dễ dàng buông xuống. Đa Ninh nhìn Nhan Nghệ, thấy viền mắt Nhan Nghệ hơi phiếm hồng, cầm tay của Nhan Nghệ.

https://thuviensach.vn

Suy nghĩ xong, trước khi tới nhà họ Vương, có lẽ cô cùng Nhan Nghệ phải qua cửa hàng mắt kính.

Vừa khéo, đi ngang qua một cửa hàng mắt kính. Đa Ninh cùng Nhan Nghệ đi vào lựa chọn một cặp kính râm, lúc qua quầy bán mắt kính tròn, cô một lần nữa thay Nhan Nghệ tô son, dùng màu vỏ quýt Nhan Nghệ thích nhất.

Tô đẹp lắm. Cô để Nhan Nghệ soi gương, Nhan Nghệ nâng cằm, vô cùng vừa lòng."Đa Ninh, cậu nghĩ gì mà lại đi mua kính râm." Nhan Nghệ lên tiếng hỏi cô.

"Bởi vì. . ." Đa Ninh nói chi tiết với Nhan Nghệ, "Năm năm trước mình cũng cùng đi với mẹ như thế." Cùng mẹ cô đi gặp ba và người phụ nữ mang thai đôi kia.

Lúc ấy viền mắt cô cũng đỏ bừng như thế này, là Chu Diệu tìm một chiếc kính râm đeo lên cho cô; anh cong thắt lưng nói với cô: "Trong thời gian ngắn không có biện pháp để biến em trở nên cứng rắn kiên cường, mang cái kính râm giả trang đi."

Giả trang, cũng không tệ lắm.D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Nhan Nghệ gật gật đầu, bộ dáng thoải mái chỉ chỉ cô nói: "Đa Ninh, vậy cậu cũng đeo.”

Ừ. Đến tí nữa cô là người chống đỡ cho Nhan Nghệ, nhất định cần tăng khí phách. Đa Ninh đeo kính râm lên, sau đó nâng tay đẩy đẩy kính râm lên trên. Mặt cô nhỏ lại tròn, đeo kính râm lập tức che khuất nửa khuôn mặt, nhưng nếu muốn cố làm ra vẻ, nhất định phải cố ý nghiêm mặt.

Đối diện với gương, Đa Ninh rũ miệng, tốt lắm rất nghiêm túc. Coi như cô là cái bao vì tức giận mà phồng lên, đợi lát nữa tới nhà họ Vương, cũng tuyệt không thể để chọc thủng.

https://thuviensach.vn

Sau đó không nghĩ tới, Nhan Nghệ còn có nhiều đồ ném ở nhà họ Vương như vậy.

Thật ra, vốn dĩ hôm nay Nhan Nghệ thầm nghĩ muốn để một ít đồ nhỏ lại, bởi vì Vương Diệp vừa mới trả lời tin nhắn, càng nghĩ càng khó chịu, liền quyết định hễ là đồ mà cô bỏ tiền ra mua thì chuyển đi hết.

Đàn dương cầm, xe ô tô đẹp mắt, âm ly, đèn đầu giường. . . Ô, còn có một chiếc giường quý phi nữa. Toàn bộ, tất cả đều phải chuyển đi.

Có thể. Đa Ninh lập tức thay Nhan Nghệ liên hệ cho một công ty chuyển nhà.

10 phút trước, Nhan Nghệ nhắn tin cho Vương Diệp, nói lát nữa sẽ tới lấy đồ, để dì giúp việc mở cửa giúp cô. Vương Diệp cự tuyệt cô, lý do là không tiện, để ngày mai Nhan Nghệ đến. Nhan Nghệ liền gọi cho dì giúp việc nhà họ Vương. Bởi vì Nhan Nghệ mở một con mắt nhắm một con mắt đối với người suốt ngày tính toán với tiền mua đồ ăn này, dì có tình làm thuê sâu đậm với Nhan Nghệ, gió lùa báo tin nói cho cô lát nữa Ngô tiểu thư sẽ qua đây.

Ngô tiểu thư là ai, chính là mối tình đầu bạn gái đi du học của chồng trước Nhan Nghệ, cũng là người Hải thành. Ra nước ngoài du học bất đồng lý tưởng với Vương Diệp nên chia tay, kết quả sau khi về nước, lý tưởng của hai người lại nhất trí.

Không nói lời nào, trực tiếp mang người của công ty chuyển nhà vào nhà họ Vương.

Nhà họ Vương xây một biệt thự nhỏ ở phía tây bờ sông của Hải Thành, trước khi Vương Diệp cùng Nhan Nghệ kết hôn đã mua phòng mới, bởi vì Vương Diệp hiếu thuận, sau khi kết hôn Nhan Nghệ luôn ở cùng một chỗ với bố mẹ chồng. Cho nên hôm nay Ngô tiểu thư tới đây, tám phần vẫn lại là chính thức đến nhà ra mắt.

https://thuviensach.vn

Khó trách, Vương Diệp nói không tiện. Nhan Nghệ châm chọc chậc chậc hai tiếng, quay đầu nhìn về phía cửa kính xe.

Mang theo xe tải của công ty chuyển nhà tới nhà họ Vương, là Đa Ninh lái xe. Lúc sắp đến, Nhan Nghệ ngồi ở ghế phụ liên tục hít vào, hai tay đặt trên đùi có phần không khống chế được phát run. Dẫn đến trong lòng tức giận.

Thật ra, Nhan Nghệ cũng không phải là một người cường ngạnh. Nếu cường ngạnh, hai tháng trước Nhan Nghệ cũng sẽ không ly hôn dễ dàng như vậy.

Đa Ninh lại càng không phải là người cường ngạnh, nhưng hôm nay cô muốn thay Nhan Nghệ cường ngạnh một lần.

Dựa theo địa chỉ Nhan Nghệ cho, Đa Ninh lái chiếc Macan của Nhan Nghệ đứng ở ngoài biệt thự nhà họ Vương, sau đó là người của công ty chuyển nhà, một chiếc xe tải năm chỗ ngồi, uy phong lẫm liệt.

Quả nhiên, hôm nay nhà họ Vương rất náo nhiệt, bên ngoài biệt thự nhiều hơn mấy chiếc xe.

Đa Ninh quay đầu nhìn về phía Nhan Nghệ. Nhan Nghệ đeo kính râm liếc mắt nhìn cô một cái, cởi dây an toàn ra. Đa Ninh xuống xe theo Nhan Nghệ.

Mở cửa là dì giúp việc nhà họ Vương, đối mặt với Nhan Nghệ tự nhiên xuất hiện, bỗng chốc khẩn trương đến không nói ra lời.

"Nhan Nhan. . ."

Nhan Nghệ nhìn về phía phòng khách.

https://thuviensach.vn

Phòng khách to như vậy, ngồi đầy người. Có lẽ bọn họ đang tụ tập, vốn không khí thoáng đãng rộng rãi, nháy mắt đông lại khi Vương Diệp đứng lên nhìn về phía Nhan Nghệ.

"Tôi tới lấy đồ." Nhan Nghệ mở miệng, thông báo ý đồ đến.D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Sau đó Đa Ninh làm việc, hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh của Nhan Nghệ. Nhan Nghệ chấm dứt thông báo, cô lập tức sắp xếp cho mấy người của công ty chuyển nhà làm việc. Trước khi tới đây, cô cùng Nhan Nghệ đã thống kê ra một danh sách những đồ phải chuyển đi, viết lên giấy không sót thứ nào.

Như vậy thì đợi lát nữa cảm xúc của Nhan Nghệ xuất hiện dao động, đồ cần chuyển đi không phải ít. Thế thì, Nhan Nghệ sẽ không cần tới lần thứ hai.

Dựa theo Đa Ninh chỉ huy, hai người đàn ông định lên lầu chuyển giường quý phi lớn đi. Vương Diệp cất bước tiến lên, từ sô pha bên kia đi tới, anh ta kéo tay Nhan Nghệ lại, thấp giọng hỏi một câu: "Nhan Nhan, sao em lại tới đây."

"Tôi đến chuyển đồ của tôi về." Nhan Nghệ nói lại một lần.

Tự nhiên, Vương Diệp thấy được một số công nhân chuyển nhà, cũng không ít. Anh ta thấp giọng cầu xin Nhan Nghệ: "Nhan Nghệ, hôm nay có nhiều bạn bè người quen như vậy. . . Em chừa cho anh chút mặt mũi."

Nhan Nghệ đưa tay đặt trên kính râm, làm bộ muốn lấy xuống, nhưng lại không làm.

"Tại sao tôi lại phải để mặt mũi lại cho anh, bọn họ cũng không phải bạn bè thân quen của tôi." Nhan Nghệ đáp lại Vương Diệp, không hạ giọng,

https://thuviensach.vn

cũng không cố ý đề cao âm thanh. Sau đó nhìn về người cũng đứng lên ở sô pha đối diện —— Ngô tiểu thư.

Bởi vì lúc Nhan Nghệ kết hôn cô đang ở Toronto không thể về, hôm nay là lần đầu tiên Đa Ninh thấy chồng của Nhan Nghệ, "Vương gia" người thật trong truyền thuyết, một người người đàn ông rất trắng rất gầy. Đối mặt với đánh giá của Vương Diệp, bộ dáng của Đa Ninh vô cùng nghiêm túc, sau đó đẩy kính râm lên trán.

Lộ ra đôi mắt trắng đen rõ ràng đối diện với Vương Diệp.

Lúc Nhan Nghệ kết hôn cô ấy có ghi VCR*, nếu trí nhớ của Vương Diệp tốt, hẳn là có thể nhận ra cô là ai. Cô là người bạn học đại học có quan hệ tốt nhất với Nhan Nghệ. Hành động lễ phép, Đa Ninh vẫn cần xác định danh sách một chút với Vương Diệp. Cô đưa hơn mười trang giấy viết đồ cho Vương Diệp, giọng nói thật thà mở miệng: "Vương tổng, phiền anh xác minh những thứ viết trên giấy, có phải là Nhan Nhan bỏ tiền mua không, nếu không có vấn đề, tôi muốn chính thức bắt đầu."

VCR: Video Cassette Recorder

Vương Diệp kêu tên của cô lên: "Đa Ninh. . . Tại sao em cũng cùng đùa với Nhan Nghệ."

Đa Ninh không để ý đến Vương Diệp ra vẻ thân quen: "Nếu Vương tổng không cần xác nhận, tôi đây cứ dựa theo mà chuyển. Nếu chuyển lầm, Vương tổng đừng đau lòng."

Vương Diệp cười ha ha, nghiêng đầu đi.

Sau đó có một người phụ nữ cao gầy đứng lên từ sô pha đi tới, Đa Ninh cũng đối diện với cô ta, nếu không sai thì cô ta chính là Ngô tiểu thư. Ngô tiểu thư mặc một chiếc váy bông màu xám, khí chất thanh nhã. Không xinh đẹp nhưng khí chất xuất chúng.

https://thuviensach.vn

Ngô tiểu thư khí chất xuất chúng đi đến bên người Vương Diệp, nhẹ nhàng tự nhiên mở miệng: "Diệp, anh để cho ngươi vợ trước chuyển đi thôi."

Đối mặt với Ngô tiểu thư vân đạm phong khinh lại cao quý, cảm xúc của Nhan Nghệ không nhịn được có phần phập phồng, mở miệng nhưng không nói được lời nào.

Nhìn thấy người phụ nữ này một cách rõ ràng, Đa Ninh cũng có thể lý giải và hiểu được vì sao Nhan Nghệ lại đánh nhau.

"Đúng đấy, vẫn là Ngô tiểu thư nói đạo lý." Đa Ninh ưỡn lưng ra, thay Nhan Nghệ đáp lại Ngô tiểu thư, "Lần đầu gặp mặt, nhìn Ngô tiểu thư chính là một người hào sảng, dù sao không phải ai cũng có thể tiếp tục dùng chồng mà người khác không cần. . . Không cần phải nói gì cả, Ngô tiểu thư hào phóng như vậy, nhất định gu thưởng thức cũng tốt. Chờ chúng tôi chuyển hết đồ đi, Ngô tiểu thư vất vả thay Vương tổng mua mới nhé."

Ngô tiểu thư vô cùng buồn cười, mấp máy miệng, có lời muốn nói.

Đa Ninh vội vàng bỏ thêm một câu, lạnh lùng chặn lại: "Ngô tiểu thư, không cần nói nhiều." Một chiêu này, là cô học được từ chỗ Chu Diệu. Không tệ, dùng tốt lắm.

Đa Ninh là người không hay sinh sự oán giận, nhưng không chứng minh cô sẽ không. Cô chơi với Chu Diệu từ nhỏ đến lớn, Chu Diệu là ai, nếu anh muốn oán giận người, không có người là đối thủ của anh.

Tốt lắm, Ngô tiểu thư không nói nữa: ". . ."

Đồng thời, "Lạch cạch —— "

Anh chàng nhân viên chuyển nhà bắt đầu làm việc đã cầm một bộ tranh xuống huyền quan*, thấy mọi người đều nhìn mình, hà hà hơi nói:

https://thuviensach.vn

"Cái này, cái này cũng chuyển!"

Huyền quan: khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách

"Đúng."

"Đúng."

Đa Ninh và Nhan Nghệ nói cùng lúc.

"Được rồi."

Vừa kéo là, hôm nay ba mẹ Vương đều ở đây, người khác là bạn bè thân thích của nhà họ Vương. Sợ đối phương đông người, lúc Đa Ninh liên hệ với công ty chuyển nhà, bỏ thêm gấp đôi giá muốn số lượng công nhân chuyển nhà gấp đôi.

Sau đó là bức tranh treo tường khác, lầu trên lầu dưới, phòng ngủ hành lang dài, toàn bộ đều cầm xuống dưới. Một tấm cũng không thể thiếu. Tiếp tục là máy chạy bộ, xe ô tô đẹp mắt, giường quý phi. . . Dựa theo trình tự trước sau, Đa Ninh chỉ huy công nhân chuyển nhà chuyển ra cửa lớn nhà họ Vương. . . D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Phòng khách, tivi màn hình cong trên tường còn đang phát chương trình. Nhưng mà không còn ai muốn xem nữa, bạn bè người quen toàn nhìn chằm chằm công nhân chuyển nhà đang ôm xách các đồ vật, nhìn không dời mắt, nhưng cũng không hợp để tiến lên nhiều chuyện. Ba mẹ Vương cũng là người coi trọng mặt múi, không đi lên ngăn cản.

Nếu tivi không có người xem, vậy tốt nhất.

Đa Ninh gọi một công nhân tới, nói với anh ta: "Tivi này cũng thế, lấy xuống đây đi."

https://thuviensach.vn

Công nhân chuyển nhà đều biết chuyện trước rồi, làm việc giỏi giang lại không nhiều lời. Toàn bộ quá trình Đa Ninh cũng ít lời mặt lạnh, bộ dáng hờ hững. Tuy rằng cô sớm đã hốt hoảng tay chân như nhũn ra.

Ngay giữa lúc đến cô cũng không biết mình đang giả bộ cái gì, di động vang lên.

Chu Diệu gọi tới.

Không thể nhận. Mặt Đa Ninh không chút thay đổi ấn từ chối.

Sau đó, Chu Diệu lại gọi tới.

Không có biện pháp, Đa Ninh gấp gáp, nhận điện thoại ngay trước mặt bạn bè thân thích nhà họ Vương. Trong di động Chu Diệu đang muốn biếng nhác mở miệng, cô đã không kiên nhẫn mở miệng nói trước: "Có việc nói mau, có chuyện nhanh nói, hiện tại em bề bộn nhiều việc."

Giọng nói lạnh nhạt, như là nữ chủ nhân đối đãi với nam sủng trong nhà.

". . ."

Đầu di động bên kia bỗng chốc không có phản ứng.

"Nếu không phản đối, em cúp." Đa Ninh lại nói một câu. Từ khi vào cửa lớn nhà họ Vương cô nâng tác phong của mình đến một tầm cao mới, hiện tại cô thật sự đã không còn biết chính mình là ai nữa rồi.

Di động bên kia vẫn không có âm thanh, như là cúp rồi.

Đa Ninh đang muốn cúp máy, Chu Diệu vội vàng ho nhẹ hai tiếng, giọng nói có phần thăm dò truyền tới theo ống nghe——

". . . Buổi tối có thể cùng nhau ăn một bữa cơm hay không?"

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Nguyên văn là "Tối nay cùng nhau ăn bữa cơm đi." Bởi vì thay đổi tình huống, Chu Diệu cố ý nói chậm lại, dịu dàng đổi thành "Buổi tối có thể cùng nhau ăn một bữa cơm hay không?"

Kết quả, chờ được một câu trả lời cứng rắn lạnh lùng là: "Không rảnh!"

Đa Ninh nói không rảnh với anh? Còn là nói một cách chém đinh chặt sắt như vậy? Ngay tại văn phòng của tổng giám đốc tín dụng, Chu Diệu nhìn di động bị ngắt, dựa người vào ghế dựa, không thể tưởng tượng nổi chớp mắt.

Đây là dê con của anh sao? Anh có cảm giác tựa như con dê con đang biến thành nữ tướng quân của Dương gia tướng đang đánh nhau ở chiến trường, căn bản không rảnh quan tâm đến hạng vô danh tiểu tốt như anh.

Chu Diệu chạm vào trước ngực mình, giống như đang bị lựu làm hại vậy. Năm phút sau, anh bấm số điện thoại cho bạn cùng phòng của Đa Ninh. Điện thoại của Nhan Nghệ là do anh và cô cùng nhau trao đổi, Chu Diệu cố ý lưu để phòng. Chính là dùng để đối phó với loại tình huống như thế này.

Di động bên kia cũng không có ai nghe máy, Chu Diệu kiên nhẫn chờ đợi, ngay tại thời điểm muốn ngắt máy, âm thanh Nhan Nghệ cao vút theo ống nghe truyền đến: "… Ai vậy?"

"Chu Diệu."

https://thuviensach.vn

“A… Chu tổng, anh tìm em có việc gì?”

“Anh tìm Đa Ninh.” Chu Diệu cường điệu giải thích.

“….”

Khi cô nhận điện thoại của Chu Diệu, Nhan Nghệ đã ra khỏi cổng nhà họ Vương cùng Đa Ninh. Cô ấy đang chỉ huy nhóm công nhân chuyển nhà cuối cùng sắp xếp máy chạy bộ, ti vi, giường quý phi, tranh ảnh lên xe.

Bận rộn đến nỗi không rảnh để nghe điện thoại.D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Trong di động, Chu Diệu hỏi thăm Nhan Nghệ trước tiên.

Trước cổng lớn của biệt thự họ Vương, Vương Diệp đi ra, Nhan Nghệ tỉ mỉ nói với Chu Diệu: “Hôm nay Đa Ninh giúp em đối phó với với tên chồng trước cặn bã cùng tiểu tam bạch liên hoa.”

Chu DIệu thật sự hoài nghi lỗ tai mình có vấn đề, nhưng cũng có thể hiểu được thấu đáo vấn đề, sau một hồi anh trề môi dưới, ném một câu: “… Cô ấy cũng thật có năng lực.”

Vừa nhắc đến chuyện đó, Nhan Nghệ liền kích động nói quá lên với Chu Diệu về Đa Ninh: “Chu tổng, mới vừa rồi thật sự Đa Ninh rất có năng lực, rất lợi hại đó.”

Chu Diệu: “….”

Sau đó lại hỏi thêm một vài câu hỏi để biết rõ tình huống, Chu Diệu mới nâng cổ tay lên nhìn thời gian, nghĩ tới lịch làm việc hôm nay cũng không quá bận nên tốt bụng hỏi Nhan Nghệ: “Cần anh giúp đỡ gì không?”

“Không cần.” Nhan Nghệ cao giọng trả lời trước sau như một, “Hoàn toàn không cần.”

https://thuviensach.vn

“… Vậy hai người cẩn thận một chút.” Chu Diệu nói.

“Yên tâm, đã có Đa Ninh ở đây.”Nhan Nghệ trả lời.

Chu Diệu đã hết chuyện nói, ngắt di động, sau đó đưa tay nâng trán. Anh đã biết Đa Ninh hơn hai mươi năm, thật sự không tin Đa Ninh lại có thể có năng lực đối phó chuyện như vậy. Không cần nghĩ, khẳng định là muốn giúp cho bạn thân có chỗ dựa tinh thần.

Cốc cốc. Anh dùng khớp xương ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bàn làm việc vài cái, Chu Diệu cầm lấy áo khoác đứng lên, đang muốn ra khỏi cửa thì gặp phải trợ lý gõ cửa muốn tiến vào phòng.

“Chu tổng, anh muốn đi ra ngoài à?”

“Cậu quản tôi?” Chu Diệu lạnh nhạt hỏi lại trợ lý. Giống như là bạn bè thuận miệng nói, lại có chút tính cách của cấp trên.

Dĩ nhiên không dám. Trợ lý nhanh chóng lắc đầu, sau đó bắt đầu nói vào việc chính: “Không phải tối nay anh phải cùng phó tổng giám đốc của Thiên Tinh hẹn nhau ăn cơm sao… Tôi muốn đến báo cho anh biết đã đặt bàn tại nhà hàng đó rồi.”

Chu Diệu nhíu mi cúi đầu: “Chuyện khi nào?”

Trợ lý: “Đã sắp xếp từ tuần trước ạ.”

Được rồi, Chu Diệu gật đầu. Anh chỉ không xem qua thời gian biểu của bản thân thôi mà, loại tình huống này là sau khi Đa Ninh trở về mới xảy ra. Bằng không, đối mặt với một đống công việc bận rộn đến đòi mạng, anh xem xong thời gian biểu sẽ vô cùng phiền lòng.

“Phó tổng của Thiên Tín là ai?” Chu Diệu hỏi.

“Họ Diệp.” Trợ lý hơi hạ mí mắt, nói ra tên đầy đủ, “Diệp Tư Tư.”

https://thuviensach.vn

Chu Diệu cũng hạ mí mắt nói: “Đã biết, đi ra ngoài đi.”

****

Tại cửa lớn nhà họ Vương, khi Nhan Nghệ nghe điện thoại của Chu Diệu gọi đến, Vương Diệp cũng đi đến bên cạnh cô, khi nghe đến lúc cô nói đến chồng trước cặn bã và tiểu tam bạch liên hoa, không nhịn được hít vào một hơi.

Cho đến khi Nhan Nghệ cúp điện thoại, anh ta mới lên tiếng nói với Nhan Nghệ: “Nhan Nhan, anh khẳng định là em hiểu lầm rồi, hôm nay Ngô Tâm chỉ đến đây thăm ba mẹ anh… Em cũng biết, đến tận bây giờ mối quan hệ của họ vẫn luôn rất tốt đẹp.”

Trước sau vẫn bênh vực như thế, Nhan Nghệ cắn chặt răng không nói.

Vương Diệp tiếp tục nói: “Còn chuyện chúng ta ly hôn, không phải là do Ngô Tâm. Cô ấy vốn không phải là bồ nhí của anh, vì sao em cứ phải đặt tội danh lên người cô ấy…”

Đột nhiên Vương Diệp ngừng lại.

Nguyên nhân không phải vì Nhan Nghệ ngăn anh ta lại, cũng không phải là không nói tiếp được… Mà là Đa Ninh đã đi tới. Đa Ninh đứng bên cạnh Nhan Nghệ, ngẩng đầu nhìn Vương Diệp đứng đối diện.

Cũng giống như Đa Ninh, hôm nay cũng là lần đầu tiên Vương Diệp trông thấy ngoài đời Đa Ninh. Trước đó, ấn tượng của anh ta đối với Đa Ninh chính là mỗi khi Nhan Nghệ nhắc đến người bạn cùng phòng có vẻ đẹp giống như cô tiên bé nhỏ: anh ta cũng xem qua ảnh chụp, cũng xác nhận gương mặt đó rất phù hợp với điều Nhan Nghệ đã hình dung. Căn bản nếu anh ta và Nhan Nghệ không ly hôn, anh ta cũng muốn có cơ hội trông thấy tiên nữ trong truyền thuyết.

https://thuviensach.vn

Kết quả may mắn được gặp, không phải là tiên nữ, mà chính là tiểu ma nữ.

“Vương tổng, đến cuối cùng quan hệ giữa anh và Ngô tiểu thư như thế nào thì chỉ có trong lòng anh biết rõ ràng, anh không phải mất công đi giải thích.” Đa Ninh mở miệng nói, vẻ mặt bình tĩnh. Sau đó cô giữ chặt tay Nhan Nghệ, lòng bàn tay hơi phát run. Nguyên nhân không phải là do cô luống cuống, mà bởi vì những lời nói tiếp theo cô muốn nói ra làm cho cô nghĩ đến chuyện không vui trước kia, “Anh biết cái tồi tệ nhất của đàn ông là gì không? Chính là rõ ràng đã phạm sai lầm, lại còn muốn đổ chuyện đó lên đầu người khác. Loại người như thế này tôi chỉ biết có hai người, nhưng luận đến ghê tởm, thì Vương tổng anh đứng thứ nhất.”

Không muốn phí lời, Đa Ninh trực tiếp mang theo Nhan Nghệ rời đi. Vòng qua đầu xe Macan, đầu tiên cô giúp cho Nhan Nghệ mở cửa bên ghế phụ lái, sau đó mới tiếp tục đi qua bên ghế lái, lần này vẫn là cô lái xe.

Nhẹ nhàng lái xe Macan đi, cô chạy trước dẫn đầu, sau đó là đến chiếc xe tải chuyển nhà chứa đầy vật dụng trong nhà, vững vàng chạy theo ở phía sau.D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Hai chiếc xe cùng nhau chạy ra khỏi khu biệt thự của nhà họ Vương.

Hùng hổ đi đến gặp mặt, oanh phong lẫm liệt rời đi. Nhan Nghệ không nhịn được giơ ngón tay cái với Nhan Ninh, cảm giác kích động không thôi mở miệng nói: “Đa Ninh, hôm nay cậu chính là nữ thần của mình.”

“Nhan Nghệ, thực ra mình…” Đa Ninh trề môi, nói với Nhan Nghệ: “Đột nhiên mình cảm thấy chân mình run lẩy bẩy rồi.”

Nhan Nghệ: “Cậu nói thật hả?”

Đa Ninh nhếch miệng: “Giả.”

https://thuviensach.vn

Trước kia Chu Diệu cũng giỡn chơi với cô như vậy, Đa Ninh cũng muốn làm vậy cho Nhan Nghệ vui vẻ một chút. Cô hiểu rõ, tuy rằng hôm nay Nhan Nghệ cùng cô tức giận đi đến lấy đồ đạc trở về, nhưng trong lòng Nhan Nghệ vẫn sẽ có chút đau khổ.Không đau khổ, không được đau khổ. Nhan Nghệ nhìn đường cái thẳng tắp ở phía trước, từ hôm nay trở đi tuyệt đối cô sẽ không khổ sở nữa. Cô muốn sống một cuộc sống tốt đẹp hơn, cuộc sống tốt đẹp đó sẽ không có chuyện mỗi ngày phải cố ý giảm cân, ngũ âm không đầy đủ cũng phải ép mình đi học đàn dương cầm, nghĩ mọi biện pháp để lấy lòng một người đàn ông không xứng đáng…

Cô sẽ đối tốt với bản thân mình, đối tốt với người nhà của cô, còn có bạn bè nữa.

“Đa Ninh, mình yêu cậu rất nhiều.” Nhan Nghệ ngồi ở ghế lái phụ thổ lộ.

“Nói thêm lần nữa.” Đa Ninh cười hì hì.

Nhan Nghệ tiếp tục nói: “Đa Ninh, tớ yêu cậu…”

Có thể giúp cho bạn thân, chính mình cũng thấy vui vẻ. Nhan Nghệ có thể thoải mái, Đa Ninh cũng sẽ vô cùng vui vẻ. Đột nhiên, cô nhớ đến cú điện thoại với giọng nói vênh váo mà cô tiếp máy ở nhà họ Vương… là Chu Diệu sao?

****

Để có một cuộc sống tốt đẹp, thì phát triển sự nghiệp là một điều hết sức quan trọng. Bởi vì phải đi nhà họ Vương chuyển đồ làm tốn không ít thời gian, buổi chiều Đa Ninh cùng Nhan Nghệ chạy đến được thành phố công nghiệp chuyên sản xuất đồ chơi ở Thiên Sơn, thì đã tầm khoảng ba giờ chiều.

https://thuviensach.vn

May mắn chủ nhà xưởng này là bạn thân của ba Nhan Nghệ, không khó chịu khi cô cùng Nhan Nghệ đến muộn gần nửa ngày.

Bản vẽ gấu bông hình thỏ đã được thông qua, lần này cô cùng Nhan Nghệ đến nhà xưởng, là muốn trực tiếp đến đây vẽ mẫu thiết kế. Đợi khi có hàng mẫu, nếu được khách hàng chấp thuận, thì có thể tiếp tục làm ra một trăm con thỏ.

Mặt khác, hôm nay cô muốn làm thử hai kiểu gấu bông hình con thỏ, bởi vì cô đã vẽ ra hai kiểu khác nhau. Tuy rằng một trăm con thỏ này chỉ là quà tặng cho ngày một tháng sáu, nhưng với đối tượng là học sinh nhỏ tuổi, lúc vẽ Đa Ninh cố ý phân chia giới tính: thỏ mặc quần yếm dành cho bé trai, thỏ mặc váy dành cho bé gái.

Thông qua hai kiểu mẫu này, có thể giáo dục giới tính một cách đơn giản cho các bé.

Đương nhiên quan trọng nhất, chính là chất liệu làm ra thỏ bông phải là loại bảo vệ môi trường. Mặc kệ bên ngoài được làm bằng vải nhung mềm mại, hay bên trong được lót thêm bông PP, Đa Ninh đều phải làm cho thật tốt.

Yêu cầu cao, tất nhiên phí tổn cũng phải cao.

Theo đó thì đương nhiên có vấn đề cần phải giải quyết.

Ở trong phòng chứa vải của chủ nhà xưởng, Đa Ninh cùng Nhan Nghệ nhìn nhau, rốt cuộc phải quyết định xem nên sử dụng nguyên liệu rẻ hơn để giảm thiểu phí tổn, hay vẫn nên sử dụng vật liệu tốt nhất để bảo vệ môi trường.

Bởi vì đơn hàng lần này đến quá bất ngờ, Nhan Nghệ cùng cô của mình đã tính lầm phí tổn rồi. Nếu hiện tại vẫn dựa vào tiêu chuẩn để làm ra

https://thuviensach.vn

thỏ bông của Đa Ninh, mỗi con thỏ được làm ra đều cao giá hơn giá bán mà Nhan Nghệ đã báo cho cô bạn nữ sinh kia đến hai mươi đồng.

Tính toán một cách đơn giản, phí bỏ ra cho nhà xưởng gia công hàng và phí dịch vụ của cô cùng Nhan Nghệ, thiệt hại mà hai người phải gánh khoảng hai ngàn đồng.D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Đa Ninh vẫn tự nhiên yêu cầu dùng nguyên liệu tốt nhất, nhìn về phía đối tác là Nhan Nghệ xin ý kiến.

“Đúng là nên dùng cái tốt nhất nha!” Nhan Nghệ không hề chần chờ, mở miệng đáp: “Chúng ta phải bảo vệ danh tiếng, chính là cho dù có lỗ vốn cũng vẫn sẽ cam đoan làm ra hàng có chất lượng tốt nhất.”

Đa Ninh gật đầu. Thật sự rất cao hứng vì cô và Nhan Nghệ có thể cùng nhất trí tư tưởng.

Thật ra, nếu trước khi nhận đơn đặt hàng, cô nhờ Chu Diệu làm bản kế hoạch, thì có thể sẽ tốt hơn một chút.

Trở về trong xe, Đa Ninh nói chuyện muốn nhờ Chu Diệu xem qua bản kế hoạch cho Nhan Nghệ nghe, vẻ mặt Nhan Nghệ như chuyển qua trăm vạn biểu cảm, nhìn cô hỏi: “Đa Ninh, chuyện tốt như vậy tại sao không đồng ý?”

Cô không có đáp ứng, Đa Ninh liếc nhìn Nhan Nghệ, cô ấy cũng là người quăng nồi (chối bỏ) mà, nhẹ giọng nhắc nhở Nhan Nghệ: “Không phải là cậu muốn cùng bạn bè họp mặt à? Bước đầu tiên lập nghiệp, người quen cùng quan hệ trong đó… Cậu nói…”

Nhan Nghệ giải thích: “Đó là…. Biện pháp ngu ngốc nhất, vấn đề là Chu Diệu giúp chúng ta về phương hướng kinh doanh, chính là chỉ ra một con đường tắt. Hiện tại chúng ta có thể đi đường tắt, thì còn phải đi quanh co làm gì chứ?”

https://thuviensach.vn

Đa Ninh tiếp tục giải thích, cũng dùng lời nói của Nhan Nghệ trước kia: “Trước đó cậu còn nói muốn dựa vào chính mình?”

“Đó là không phải do người đàn ông của mình sao?” Nhan Nghệ phản bác, “Cho nên chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.” Lại ngừng một chút, “Nhưng hiện tại cậu có người đứng sau lưng mà, cậu không thể mang theo mình cùng dựa vào người đàn ông của cậu sao?”

Người đàn ông của cô… là Chu Diệu sao? Đa Ninh không hề tranh cãi cùng Nhan Nghệ. Nhưng cô hiểu ra rằng tài ăn nói của phụ nữ là vốn cơ bản để dựa vào, hiện tại Nhan Nghệ hoàn toàn phát huy rất tốt chuyện này, thật sự rất tốt.

Bởi vì cô bị thuyết phục.

“Đúng rồi, một lát nữa cậu nên liên hệ với Chu Diệu đi.” Nhan Nghệ nhắc nhở cô, đồng thời nói cho cô một việc khác, “Lúc trưa, Chu Diệu có gọi điện thoại đến cho mình hỏi về cậu… Mình cảm thấy anh ta có phần tức giận khi nghe nói cậu muốn giúp mình đối phó Vương Diệp. Khi cậu gọi điện thoại cho anh ta nhớ nói lời dễ nghe, nói cho hay một chút nhé.”

Đa Ninh: ….

Nhan Nghệ chỉ bảo cô: “Có thể làm nũng một chút, đàn ông đều thích được như vậy.”

Đa Ninh: ….

Có điều Nhan Nghệ không hề nói: “Được rồi, kinh nghiệm thất bại thì vẫn là kinh nghiệm.”

……

https://thuviensach.vn

Đa Ninh trở lại đường cao tốc ở thành phố A thì gọi điện thoại cho Chu Diệu, đường cao tốc hướng về phía Tây Bắc. Ánh hoàng hôn rực rỡ như là những miếng vàng vỡ vụn hắt lên kính chắn gió, che khuất một nửa tầm điều khiển xe của cô.

Một lần nữa Đa Ninh đeo lên kính râm che ánh nắng, đợi Chu Diệu nghe điện thoại liền lên tiếng hỏi: “Chu Diệu, buổi trưa anh gọi điện thoại cho em là muốn tìm em ăn cơm?”

A, không biết tại sao kính râm của cô lại bị lệch đi.

Trong di động, Chu Diệu không nói chuyện, cô chỉ có thể nghe tiếng hít thở của anh.

Ngoài mang kính râm, bên tai Đa Ninh còn đeo tai nghe bluetooth. Sau đó cô điều chỉnh lại gọng kính, da mặt cũng dày lên. Cô ho khan một chút nói: “Hiện tại em đang rảnh.”

Bên kia Chu Diệu vẫn không nói chuyện, qua một lúc, anh mới nói với cô: “Nhưng mà hiện tại anh đang dùng cơm cùng người khác.”

“……..”

“Phó tổng Thiên Tín, Diệp Tư Tư.” Chu Diệu bổ sung một câu, giọng vô cùng thật thà.

….. Diệp Tư Tư?

Chu Diệu tựa như lý giải được sự trầm mặc của cô, thay cô xác định nói: “Đúng vậy, chính là Diệp Tư Tư mà anh và em đều quen biết.”

“Vậy thôi đi.” Đa Ninh nói, thiếu chút nữa cắn luôn đầu lưỡi của chính mình.

“Đến đây đi.” Chu Diệu gần như nói cùng lúc với cô.

https://thuviensach.vn

Cái gì!

Sau đó, Chu Diệu đã báo cho cô địa chỉ của nhà hàng, còn tiếp tục nói cho cô biết: “Còn chưa bắt đầu gọi món ăn.”

Đa Ninh: “…….”

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Ngắt điện thoại di động, Đa Ninh hỏi Nhan Nghệ: “Một người đàn ông cùng bạn gái cũ vừa gặp đã yêu ngày xưa ăn cơm, lại gọi thêm một người cũ nữa, cậu cảm thấy là vì cái gì?”

Nhan Nghệ suy nghĩ nửa giây: “…… Chẳng lẽ anh ấy muốn đấu địa chủ?”

Đa Ninh không muốn nói điều gì, cô không nên hỏi Nhan Nghệ. Trước kia ký túc xá có bốn người, chỉ có Miêu Miêu phân tích phương diện cảm tình lợi hại nhất. Nhưng không biết có phải quan hệ của Ổ Giang cùng Chu Diệu hay không, dẫn đến Miêu Miêu có chút hiểu lầm với cô. Hai ngày trước cô liên hệ với Miêu Miêu, muốn đưa cho Miêu Miêu một chuỗi Phật châu hoa lê mà Cố học trưởng tặng, Miêu Miêu vô cùng khách khí cự tuyệt cô.

Đa Ninh khẽ thở dài một hơi, cảm xúc trong lồng ngực hơi phập phồng.

Nhan Nghệ liếc mắt nhìn cô một cái, giọng nói có hơi do dự hỏi: "Chẳng lẽ Chu Diệu còn có một bạn gái trước vừa gặp đã yêu?"

Đa Ninh gật đầu, tuy rằng cô không muốn nói, nhưng cũng không giấu diếm.

Nhan Nghệ không quá tin tưởng: "Không nhìn ra."

https://thuviensach.vn

Đa Ninh dùng lời của Nhan Nghệ trả lời Nhan Nghệ: "Không phải cậu nói đàn ông khó cưỡng lại cảm giác mới mẻ, sẽ mất đi hứng thú với người và vật quen thuộc sao?"

"Nói như thế không sai." Nhan Nghệ lâm vào trầm tư, suy nghĩ nửa khắc còn nói, "Nhưng bọn họ cũng sẽ có cảm giác an toàn với người và vật quen thuộc."

Đây là một câu cần tiếp thu. Đa Ninh hơi cảm nhận được lời nói của Nhan Nghệ, mở miệng nói: "Cậu nói hiện tại Chu Diệu đang luống cuống, muốn mình qua làm lá chắn?"

Nhan Nghệ gật đầu: "... Có khả năng này."

Chu Diệu khốn khiếp. Đa Ninh vòng vo một lát, lại lập tức nghĩ —— hôm nay thật đúng là cô lợi hại, đánh từng trận từng trận một cách dứt khoát.

"Nếu như vậy, nhất định phải đi." Nhan Nghệ mở miệng nói, sau đó đưa ra một quyết định hy sinh bản thân, "Đa Ninh, hiện tại cậu để mình xuống xe, cậu nhanh chóng sang đó chiến đấu đi."

Đa Ninh:...

Nhan Nghệ thúc giục cô: "Nhanh, để mình xuống xe."

Đa Ninh:...

——

"Chu tổng, anh muốn gọi thêm ai sao?" Đối diện, người phụ nữ thanh nhã hào phóng lên tiếng hỏi người đàn ông vừa nhận điện thoại.

"Người nhà tôi... Đa Ninh." Chu Diệu thả di động xuống, ngẩng đầu nói, "Hắn là cô biết."

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Tư không có bất cứ tính toán nào, cong cong môi: "Đương nhiên quen biết..." D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Đối mặt với Chu Diệu, tính tình cô ta luôn tốt. Không thể so với khi ở cùng những người đàn ông khác, người đùa giỡn sẽ chỉ là cô ta. Cho dù hiện tại hai người đã chia tay, cô ta vẫn nhân nhượng anh trước sau như một. Bằng không, ai có thể tiếp nhận việc một người phụ nữ khác đến đây.

Nguyên nhân là tại sao? Diệp Tư Tư chống má nghĩ, chẳng lẽ chỉ là vì Chu Diệu là người bạn trai đẹp trai nhất mà cô ta quen?

Chu Diệu cúi đầu, phát định vị gửi cho Đa Ninh.

"Em đoán có khả năng cô ấy sẽ không đến." Diệp Tư Tư mở miệng nói.

Chu Diệu dựa vào ghế sô pha, anh cũng không biết Đa Ninh có thể đến hay không. Anh hy vọng cô có thể đến, nhưng dựa theo hiểu biết của anh với Đa Ninh, hẳn là sẽ không đến.

"Chu Diệu... Anh đây là còn đang tức giận với em sao?" Khóe môi Diệp Tư Tư luôn cong, con ngươi ôn nhu đánh giá Chu Diệu, vui đùa đặt câu hỏi.

"Cô nói cái gì?" Chu Diệu không nhịn được nở nụ cười.

"OK, em tự mình đa tình." Vốn chỉ là một câu nói đùa, Diệp Tư Tư lập tức thay chính mình tìm bậc thang, tựa như cô ta luôn có thể tìm được lốp dự phòng đúng lúc.

"Em còn tưởng rằng là do em rời khỏi anh trong lúc khó khăn nhất, anh tức giận với em... Cho nên luôn cự tuyệt hợp tác với Thiên Tín." Diệp Tư Tư nói, đồng thời nói tới trọng điểm của bữa cơm hôm nay.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu không cười, vô cùng nghiêm túc nhìn người đối diện: "Cô suy nghĩ nhiều, luôn cự tuyệt hợp tác với Thiên Tín, là do điều kiện Thiên Tín đưa ra còn chưa đủ tốt."

Diệp Tư Tư gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được. Phụ nữ nói việc quan trọng luôn dễ dàng bị cảm tình chi phối, Diệp Tư Tư thừa nhận chính mình phạm vào tối kỵ, vòng vo chuyển con ngươi nói: "Nhưng hôm nay em muốn nói chuyện chính sự, nếu có người ngoài tham dự, có phải không tiện hay không?"

"Không có gì mà không tiện cả." Chu Diệu tùy ý nói, nhưng xác định, "Đa Ninh không phải người ngoài, cô ấy là một cổ đông của công ty hoạt động tín dụng Nhất Nguyên."

...

Đa Ninh kiên trì đưa Nhan Nghệ trở về hoa viên Lam Thiên, hơn nữa vì cướp được chỗ đậu, cô dùng xe của Nhan Nghệ đi ra ngoài nữa, mà ra ngoài tiểu khu gọi xe. Lãng phí thời gian thì lãng phí thời gian, không cản nổi thì không cản nổi đi.

Dù sao... Cô cũng không đói bụng.

Được rồi, Đa Ninh thừa nhận đây chính là điểm đáng ghét nhất trong tính cách của mình, thật ra cô có thể nói rõ ràng cho Chu Diệu, đi qua sao, cô mới không đi qua. Nhưng mà, cự tuyệt quá chậm, làm cho mình rối rắm quá nhiều.

Địa chỉ nhà hàng Chu Diệu gửi tới ngay gần công ty anh, nhưng khoảng cách đến hoa viên Lam Thiên hơi xa. Lúc Đa Ninh ngồi xe taxi nhắn cho Chu Diệu một tin: "Hai người ăn đi, em tới thì quá muộn."

Nửa phút sau, Chu Diệu nhắn lại cho cô một chữ: "Ừ."

https://thuviensach.vn

Không nghĩ nơi luôn bị vây quanh bởi các tòa nhà, giữa đó lại có một con đường thẳng tuột. Nửa giờ sau, xe taxi dừng ổn định trước cửa nhà hàng. Nhà hàng này xây trên một khu đất rộng trên mặt nước cùng với cửa thủy tinh, cách mặt nước sóng gợn lăn tăn cùng tường thủy tinh trong suốt, Đa Ninh không gần không xa thấy được Chu Diệu ngồi dựa vào cửa sổ cùng... Diệp Tư Tư.

Bọn họ ngồi đối diện nhau, không thấy rõ biểu cảm, nhưng hình ảnh thật hòa hợp.

Chu Diệu chỉ mặc áo sơ mi đen rất tuấn tú.

Tự nhiên Diệp Tư Tư đẹp rồi, trời sinh mỹ nhân, khoác cái bao tải cũng xinh, chớ nói đã ăn mặc tỉ mỉ.

Đa Ninh nhìn một thân áo sơmi trắng cùng quần bò của mình, thật sự không muốn đi vào. Vội một ngày, áo sơ mi trắng của cô cũng sắp biến thành sơ mi bụi xám... Nhìn Chu Diệu cùng Diệp Tư Tư bên trong, Đa Ninh còn nghĩ đến anh họ, trong đầu anh họ tự động biến thành bộ dáng bản in Q, sau đó cô vẽ mũ lên đầu anh.

Xanh lá.

Mỗi một quảng trường đều có shopping mall lớn, Đa Ninh thích dạo siêu thị, định vào bên trong mua chút bánh và đồ ăn linh tinh bỏ thêm vào bụng. Thuận tiện giết thời gian.

Đi dạo nửa vòng, cô mua được hai cái bánh bao nóng cùng một chai nước.

Siêu thị kín người hết chỗ, bên hành lang rộn ràng nhốn nháo có một loạt máy gắp thú. Nhưng thật sự rất ít người chơi, chỉ có một yêu nhau trẻ đang đùa. Đa Ninh có chút động tâm, đi tới trước một máy.

https://thuviensach.vn

Nếu nói cô có kỹ năng che giấu, thì phải là kỹ thuật gắp thú —— D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

10 đồng tiền xu, 3 con thú, chiến tích lần này chỉ có thể tính là bình thường. Nhưng đối lập với đôi yêu nhau ở máy bên cạnh không gắp được gì, quả thực là thành tích nổi bật.

Bởi vì bạn trai không gắp được thú bông, cô gái bĩu môi nói: "Chán ghét... Chúng ta không kẹp được cái gì cả."

Cậu nam sinh nghiêng đầu hôn trộm vào má cô gái: "Không phải có một ở trước mắt em hay sao? Anh chính là thú bông cỡ lớn của em."

Sao cách yêu hiện tại của các đôi tình nhân lại khiêu khích như thế, làm người qua đường như cô còn bị dọa đến mặt đỏ tai hồng. Đa Ninh yên lặng cầm lấy ba con thú kẹp được, định nhanh chóng rời đi.

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc gọi cô lại: "Đa Ninh —— "

Đa Ninh ôm ba con thú quay đầu lại, đột nhiên thấy anh cả Chu. Anh cả Chu mang theo túi mua sắm cỡ lớn đứng cách cô 3 thước (1m), khóe miệng ôn nhu mím môi cười.

Thật sự là thật khéo, tùy tiện dạo siêu thị như vậy còn có thể gặp được anh cả Chu.

Không khéo, anh cả Chu nói với cô: "Anh ở ngay gần đây."

Đột nhiên Đa Ninh có một dự cảm không tốt, quả nhiên câu sau của anh cả Chu là: "Chu Diệu trên lầu."

Thì ra anh cả Chu cùng Chu Diệu cùng nhau mua nhà. Nhà mới của Chu Diệu thì cô biết, ngay bên cạnh quảng trường gần công ty anh. Cô ở Toronto đã từng gửi đồ cho Chu Diệu, lúc ấy nhớ kỹ địa chỉ.

https://thuviensach.vn

Hơi phản ứng lại, Đa Ninh định giấu bánh bao thịt trong tay. Nhưng có thể giấu ở chỗ nào đây, anh cả Chu đã sớm thấy túi đồ của cô, mở miệng nói: "Còn chưa ăn cơm chiều? Đi, tới chỗ anh ăn."

Lập tức, anh cả Chu giơ túi mua sắm lên cho cô nhìn, bên trong có sườn có rau xanh có mỳ sợi."Đúng lúc có thể làm sườn xào thích nhất."

Đa Ninh thuận lợi bị anh cả Chu bắt cóc.

Anh cả Chu có tài nấu nướng trên một bậc, trong phòng bếp nhanh chóng biến hóa ra món sườn mê người. Bánh bao mua ở siêu thị Đa Ninh chỉ ăn hai miếng, không muốn nữa, vụng trộm quăng chúng vào thùng rác dưới bàn ăn.

Sau đó tiếp tục ngồi bên bàn ăn đợi sườn kho tàu của mình.

Không nhịn được, cô lấy điện thoại xem qua, xem Chu Diệu có nhắn tin khác đến hay không.

Không có... Thật tốt.

Tin nhắn dừng lại ở một chữ "Ừ" lúc 6 giờ 30 phút. Cho nên cô cũng không cần có bất kì cảm giác tội lỗi nào. Có lẽ Chu Diệu bảo cô đi qua ăn cơm chỉ là thuận miệng nói, vốn không cần cô làm lá chắn.

Sườn kho tàu trong phòng bếp càng ngày càng thơm, Đa Ninh hít hít mấy cái. Cửa bếp nhanh chóng mở ra, anh cả Chu bưng hai bát sườn đi ra, bát nhiều sườn đặt trước mặt cô.

"Đói bụng lắm không." Anh cả Chu cười nói.

Đói bụng lắm không...

Đa Ninh cảm thấy những lời này làm cô có hơi mất mặt, không đáp lời anh cả Chu, chỉ cầm lấy đũa, định yên lặng ăn hết bát mỳ. Đang muốn đẩy

https://thuviensach.vn

nhanh ——

"Đợi chút, anh chụp tấm hình." Anh cả Chu nói.

Ách... anh cả Chu ôn nhu trầm ổn cũng thích chụp ảnh trước khi ăn sao?

"Cho phép anh có chút lòng hư vinh, muốn cho nhiều người biết anh có cô em gái xinh đẹp." Anh cả Chu nói với cô, sau đó xoay webcam của điện thoại di động vào cô.

... Đột nhiên gánh nặng trong lòng thật lớn, nhưng Đa Ninh vẫn giơ ngón tay biểu tượng cái kéo lên với anh cả Chu, đối mặt với bát mỳ sườn tiên hương mê người này, hơi phẩy tay một chút.D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Hiển nhiên, ảnh mà anh cả Chu vừa chụp đã được post lên trên mạng xã hội. Đa Ninh lấy điện thoại xem, nhanh chóng có người khen ngợi. Mà người đầu tiên khen ngợi là... Chu Diệu.

Ngẩng đầu, đối diện với con ngươi mang ý cười của anh cả Chu, trong lòng Đa Ninh cảm thấy người nhà họ Chu, sẽ không có tâm tư đơn giản...

Anh cả Chu bắt đầu tán gẫu với cô vì sao mua căn phòng này. Mấy năm nay anh đầu tư một ít theo Chu Diệu, hơn nữa anh có cổ phần trong công ty của Chu Diệu, tiền lãi vô cùng khả quan.

Nói xong, anh cả Chu không nhịn được cười rộ lên, khuôn mặt hoàn toàn tương phản với Chu Diệu tràn ngập vui sướng.

Đa Ninh cắn sợi mỳ, không muốn nói tiếp. Cũng cùng đầu tư theo Chu Diệu, sao cô lại xui xẻo như vậy. Lúc ấy tiền mẹ lấy được từ nhà họ Hứa đều cho cô, cô dùng một nửa dùng để mua Tinh Hải Loan, một nửa cho Chu Diệu duy trì cho anh lập nghiệp.

https://thuviensach.vn

Cho nên, mới đầu ước chừng cô giữ một nửa cổ phần công ty Chu Diệu.

Một nửa cổ phần công ty... Khái niệm gì nhỉ, nếu dựa theo giá trị hiện tại của công ty hoạt động tín dụng Nhất Nguyên, cô có thể mua được bao nhiêu căn phòng giống của anh cả Chu như này? Ai, quên đi, bây giờ cô còn nghĩ này làm cái gì.

Cô từng có được một nửa cổ phần công ty Chu Diệu, từ lúc cô cùng Chu Diệu kí hiệp nghị ly hôn, Chu Diệu đã dùng tiền mặt trả lại đủ cho cô. Cả vốn lẫn lãi đều thanh toán hết rồi.

Thu hồi chút cảm giác phiền muộn, Đa Ninh tiếp tục ăn mỳ, gặm sườn. Không phải nói đùa, cô thật đúng là một người phụ nữ bỏ qua vài triệu.(NDT)

... Không nghĩ tới, người đàn ông làm cô bỏ qua vài triệu, nhanh như vậy đã tới trước mặt cô. Anh cả Chu đến huyền quan mở cửa cho Chu Diệu, Đa Ninh ngẩng đầu, cầm sườn đang gặm trong tay.

Mặt bàn, đã có một đống xương nhỏ.

Chu Diệu mặc áo sơ mi đen dùng tư thế oai hùng cao ngất đã đi tới, không hỏi điều gì, trực tiếp ngồi xuống hỏi anh cả Chu: "Còn không?"

Anh cả Chu cười cự tuyệt anh: "Không có."

Chu Diệu lại nhìn miếng cuối cùng còn lại trong bát của cô, Đa Ninh dừng lại, tiếp tục mặt không chút thay đổi kẹp bỏ vào trong miệng mình. Chu Diệu từ từ nở nụ cười, ngẩng đầu nóivới anh cả Chu: "Cám ơn anh, chiếu cố Đa Ninh."

Anh cả Chu cũng không chấp nhận lời này của Chu Diệu, ném lại một câu: "Quan hệ của anh với Đa Ninh tốt hơn em."

https://thuviensach.vn

"Đúng..." Chu Diệu đồng ý, vừa cười nói, "Em đưa Đa Ninh đi trước."

Anh cả Chu gật đầu.

Đa Ninh rửa tay, trước khi rời đi cảm ơn anh cả Chu. Trên người anh cả Chu còn mặc tạp dề, ấm áp nhìn cô nói: "Có thời gian đến ăn cơm nhiều chút, không tới chỗ ba mẹ anh, cũng đến chỗ anh nhé."

Đa Ninh gật đầu đáp ứng, mỗi khi ở chung với anh cả Chu, cô sẽ cảm thấy chính mình vẫn là một cô gái nhỏ.

Có thể ngoan giống như một con cừu nhỏ, nhưng bị đụng đến thì tính tình cũng vô cùng đáng sợ.

Đa Ninh đi theo Chu Diệu ra khỏi tiểu khu, trời bên ngoài đã hoàn toàn tối; ánh trăng mờ sáng treo trên bầu trời đêm; bóng của đèn đường kiểu Âu kéo dài hắt lên mặt đất đá cẩm thạch, lảo đảo theo gió đêm.

Chu Diệu đi bên cạnh cô, đột nhiên hỏi một câu không mặn không nhạt: "Cho nên đây em là lâm trận bỏ chạy sao?"

"Không có." Đa Ninh lập tức phủ định cách nói của Chu Diệu, "Nửa đường em gặp anh cả Chu, đi theo anh ấy tới đây..."

"Thế sao." Chu Diệu nói, giọng điệu cũng không tin lời của cô.

Đa Ninh: "..."

Không hiểu sao tính tình có chút nổi lên (nổi nóng), cô quay đầu, lên tiếng hỏi lại Chu Diệu: "Thế sao là như thế nào?"

"Đa Ninh..." Chu Diệu như có chút sững sờ khi thấy cô như vậy, ánh mắt híp lại, như có cái gì đang ẩn náu trong đó.

https://thuviensach.vn

"Anh ăn cơm với Diệp Tư Tư thì gọi em làm gì? Làm lá chắn cho em sao?" Đa Ninh tức giận bắt đầu oán giận người, "Anh đã rắp tâm bất lương như vậy, vì sao em phải tới, anh nghĩ em cũng không có đầu óc giống anh sao?"

Không muốn nói nhiều với người không có đầu óc thêm một câu, Đa Ninh lập tức xoay người đi về phía trước, bước chân còn nhanh hơn.

"Hứa Đa Ninh, em có ý tứ gì..." Một lát sau, Chu Diệu ở phía sau hỏi cô, "Ai không đầu óc."

Lười đáp lại, Đa Ninh không hé răng, tiếp tục đi về phía trước. Bước đi mà như mang theo gió, cả vú lấp miệng em.

Kết quả được một lúc, cô không đi nổi nữa. Đứng bất động, thật sự không có biện pháp đi rồi ——

Vốn có khoảng cách nhưng Chu Diệu ba bước thành hai đuổi theo cô, thành công giam cô lại.

Dùng một loại phương thức gần như không thể đánh trả để khống chế cô.

Đa Ninh cúi đầu nhìn chân mình đang lơ lửng, hít sâu một hơi... Bởi vì bị nâng lên như bay trên không.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Editor: Linh Đang

"Xem em còn đi hay không."

Giọng nói đàn ông trong trẻo xẹt qua bên tai, cô bị Chu Diệu giơ lên như con chó nhỏ. Thoáng cái Đa Ninh mặt đỏ tai hồng, phản kháng đạp chân hai cái; đã thế Chu Diệu còn giơ cô lên cao vài cm.

Cố tình để trọng tâm của cô không vững.

Thật biết bắt nạt người ta, Đa Ninh kìm nén đến mức hô hấp khó thông thuận, không thể tưởng được nhiều năm như vậy Chu Diệu còn dùng chiêu này đối phó với cô. . . Lúc học cao trung Chu Diệu cao rất nhanh, nháy mắt từ 1m6 đến 1m7, sau đó lại từ 1m7 bay đến 1m8, sau 1m8 còn cao lên thêm sáu cm. Mà cô chính là một người khó cao, học sơ trung sáu năm chỉ có thể gian nan leo từ 1m5 đến 1m6; bởi vì chiều cao của hai người chênh lệch nhiều, Chu Diệu có thể thoải mái giơ cô lên đu dây.

Nhưng mà, hiện giờ cô cao hơn trước kia ba cm, sao Chu Diệu còn có thể giơ cô lên như vậy; quan trọng nhất hiện tại cô và anh bao nhiêu tuổi rồi. . . Đối diện, một đôi yêu nhau trẻ đi tới, nhìn về phía cô cùng Chu Diệu như hai con khỉ đang đùa, ánh mắt lộ ra vẻ khó tin.

Lúc gắp thú trong siêu thị, cô thấy buồn nôn khi phương thức yêu hiện giờ của giới trẻ thật khiêu khích. Kết quả lập tức cô cùng Chu Diệu cũng dùng phương thức này. Hổ thẹn nóng vội nhanh chóng tăng lên, cảm giác bị sỉ nhục khó diễn tả được như đang dời sông lấp biển trong cơ thể, một bên

https://thuviensach.vn

Đa Ninh đá cẳng chân Chu Diệu, một bên hổn hển gầm nhẹ: "Chu Diệu, anh để em xuống dưới, để em xuống dưới. . ."

Cô nói hai lần, vừa vội lại nổi giận, làm cho âm cuối cùng, mang theo một chút khóc nức nở cầu xin tha thứ. Có bệnh cũ thật sự làm người ta bất đắc dĩ, cho dù tuổi tăng lên cũng không đổi được; ví dụ như cô chỉ cần cuống cuồng một chút, tuyến lệ đã hoạt động.

Đa Ninh bị Chu Diệu thả xuống dưới, người cũng bị anh dùng cánh tay dài kéo đối mặt với anh; đối diện với nhau, hai dòng nước mắt từ khóe mắt rơi lộp bộp xuống, cô nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nói với Chu Diệu: "Thật là lợi hại . . . Thật trâu bò, sao anh không giơ con trâu lên thử xem."

Anh thật trâu bò, sao không giơ con trâu lên. . . Nói gì vậy. Đối mặt với Đa Ninh đang rơi nước mắt, Chu Diệu nhanh chóng thu hồi vẻ mặt.

Nếu là ngày trước, mỗi khi anh dùng chiêu này, sau khi Đa Ninh rơi xuống đất sau sẽ căm giận thông báo chiến thuật: "Chu Diệu anh chờ đấy, chắc chắn em sẽ báo thù!"

Như một cô tiên nữ nhỏ thất bại cũng không chịu thua.

Ách, hiện tại sao cô còn chưa tìm anh báo thù. Chu Diệu nghiêm túc nhìn người trước mắt, suy nghĩ, nhẹ nhàng mở miệng nói: ". . . Hắn là anh đây không lợi hại như vậy."

Thật sự không lợi hại đến mức nâng trâu lên được. Chu Diệu lại xác định gật đầu, bộ dáng rất đứng đắn rất nghiêm túc.

Không nhịn được, Đa Ninh vẫn cắt ngang, bởi vì não hiện lên hình ảnh Chu Diệu giơ con trâu lớn lên. Cô chính là người hay thoái chí như thế, thật vất vả mới cáu kỉnh đã bị dập tắt.

https://thuviensach.vn

Sau đó đối mặt với Chu Diệu, Đa Ninh vẫn mím môi lại.

Đột nhiên chỗ hốc mắt nhiều hơn một bàn tay, Chu Diệu duỗi tay thay cô lau nước mắt rơi xuống, giải thích một câu: ". . . Sao còn khóc thế. . . Anh đang đùa với em mà."

Không phải khóc. Chỉ vì hoảng hốt nên nước mắt mới rơi xuống, không có cảm xúc khác. Nhưng Đa Ninh vẫn rống lên với kẻ bày trò trước mắt: "Chu Diệu bây giờ anh bao nhiêu tuổi, em bao nhiêu tuổi?"

Chu Diệu nở nụ cười tươi, giọng nói cực kì ôn hòa: "Thật ra, anh cảm thấy chúng ta vẫn giống như trước đây. . ." Thời gian năm năm, cũng không thay đổi bao nhiêu, không phải sao?

Đa Ninh không đáp lại lời Chu Diệu, gió đêm chầm chậm, thổi đi chút uất ức còn lại cô chưa kịp phát tác.

"Hôm nay anh không biết buổi tối đã có sắp xếp." Chu Diệu mở miệng nói, thả chậm bước chân đi bên cạnh cô, "Trợ lý nói anh mới biết tuần trước hẹn một vị phó tổng của Thiên Tín ăn cơm. . . Cũng không nghĩ tới phó tổng Thiên Tín là Diệp Tư Tư."

Phó tổng của Thiên Tín rất nhiều, Diệp Tư Tư là một trong số đó. Cho nên để Diệp Tư Tư tới đàm phán là thành ý của bọn họ cho anh sao? Chu Diệu lắc lắc trong lòng, cứ dùng cách làm việc như vậy, không biết Thiên Tín còn có thể ngồi ổn mấy năm ở trong nước.

Đa Ninh nghe Chu Diệu giải thích, hỏi lại anh: "Nếu anh đã cùng phó tổng Thiên Tín là Diệp Tư Tư bàn bạc, anh bảo em tới làm cái gì?"

". . . Anh nghĩ em nóng lòng muốn gặp anh." Chu Diệu nói, giọng điệu chắc chắc đến muốn mắng người.

Đa Ninh: ". . ."

https://thuviensach.vn

"Chẳng lẽ không phải sao?" Chu Diệu liếc mắt nhìn cô một cái. Khó có lúc cô chủ động gọi điện thoại cho anh, mở đầu đã muốn tìm anh ăn cơm; thật sự làm anh có một loại ảo giác cô vội vã muốn thấy anh.

Về phần đề cập Diệp Tư Tư với Đa Ninh, hành động cố ý bảo cô tới cùng ăn cơm, anh còn chút ý tưởng khác. Anh nhớ rõ hai người ly hôn anh lấy Diệp Tư Tư làm cớ, nhưng Đa Ninh lại vô cùng vui mừng chúc phúc anh.

"Chẳng lẽ cái quỷ." Đa Ninh đáp.D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

"Tốt lắm, là anh suy nghĩ không chu toàn." Chu Diệu đưa tay đặt lên bả vai Đa Ninh, thân thể cố ý kéo gần khoảng cách giữa hai người. Anh cao hơn cô rất nhiều, hai người lần lượt đi như vậy, cô như được ôm trong khuỷu tay anh.

Đa Ninh cũng là một người dễ dàng chịu thua, Chu Diệu cũng đã giải thích một năm một mười với cô, cô cũng nói sự thật ra: "Quả thực là em cố ý không tới."

Chu Diệu: . . . Anh biết rồi!

——

Ngồi xe quay lại hoa viên Lam Thiên, Đa Ninh nhắc tới một chuyện với Chu Diệu —— về nhà ở Tinh Hải Loan, cô không muốn bán.

Chu Diệu cũng nhắc một chuyện với cô, về nhà ở Tinh Hải Loan, anh đã bán đi.

Đa Ninh: ". . ."

Chu Diệu: "Người mua là anh."

Đa Ninh hít vào một hơi.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu không có gì nhiều lời, bởi vì anh chỉ nhờ nhân viên công ty pháp vụ mượn hợp đồng, không chuyển nhượng cùng đăng ký quyền tài sản sở hữu bất động sản. Dừng lại, anh đặt câu hỏi cho Đa Ninh: "Hiện tại có thể nói cho anh, vì sao muốn bán Tinh Hải Loan đi không?"

Nhà đều đã xử lý, Đa Ninh nói chi tiết vấn đề xảy ra trong công ty của dượng ở Toronto với Chu Diệu, Chu Diệu không đánh giá quyết định cô thay dượng bán phòng, chỉ nhìn nhận vấn đề theo góc độ của người kinh doanh: "Xuất phát từ góc độ lý tính, góc độ chính xác nhất của dượng em bây giờ là xin phá sản, dựa theo tình huống em nói, bây giờ bất luận nguồn tài chính nào rót vào không thể nghi ngờ đều là muối bỏ biển."

Đa Ninh không hé răng. Thời gian trước dì nói cho cô công ty của dượng có vấn đề cần giải quyết, nhưng cũng không nói gì thêm; cô không biết đã thật sự giải quyết, hay là vốn chưa được giải quyết, chỉ xin phá sản.

"Đúng rồi, giá nhà anh viết trong hợp đồng là bao nhiêu?" Đa Ninh cẩn thận hỏi, bởi vì cô cùng Chu Diệu đàm luận như thế vẫn có phần ngượng ngùng.

Sau đó, Chu Diệu báo một con số với cô.

Đa Ninh không nhịn được lộp bộp một chút —— ít vậy sao? Thấp hơn rất nhiều so với giá mà quản lí Chung báo cho cô. Đa Ninh nâng mắt nhìn Chu Diệu, anh là giám đốc của một công ty trên thị trường sao lại nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của thế.

Chu Diệu nghiêng mắt nhìn cô: "Tránh thuế, tránh thuế có biết không."

Đa Ninh nghĩ nghĩ, nói với Chu Diệu: "Nếu còn chưa đăng ký chuyển nhượng. . . Trước hết em sẽ không bán nhà cho anh."

https://thuviensach.vn

Chu Diệu không đáp lại Đa Ninh, bởi vì ngay từ đầu anh đã không muốn nhà của cô. Căn phòng Tinh Hải Loan kia với anh mà nói, có ý nghĩa vô cùng quan trọng vì lúc ấy Đa Ninh nói với anh bốn chữ —— kim ốc tàng Diệu.

Anh cùng cô kết hôn là cô mua phòng, lúc ấy làm cô vô cùng đắc ý, học Hán vũ đế coi anh là Trần A Kiều.D@@Đ##L$$Q%%Đ^^

Nếu Tinh Hải Loan là kim ốc cô chuẩn bị vì anh, sao anh có thể bỏ mà bán cho người khác được. Người xa lạ không được, Hà Hạo cũng không thể. . .

"Đúng rồi, nghe nói mấy năm nay dì dượng em sinh con?" Lúc sắp đến hoa viên Lam Thiên, Chu Diệu chợt nhớ đến một việc nhà. Anh cùng Đa Ninh quen biết từ nhỏ, chuyện hai nhà thân thích anh cũng biết được ít nhiều.

Bởi vì đêm nay nhắc tới bên Toronto, anh thuận miệng hỏi. Nhớ rõ lúc trước anh nghe được từ miệng cô Đỗ, hình như dì dượng Đa Ninh ở Toronto không có ý định nuôi con.

Đa Ninh chớp mắt, nói với Chu Diệu: ". . . Là một cô bé."

"Nhân tạo sao?" Chu Diệu lại thuận miệng hỏi. (Ed : mình đoán ở đây là thụ tinh nhân tạo)

Nhân tạo cái em gái anh. . . Đa Ninh không hề đáp lại.

Chu Diệu cười cười, chạy xe vào tiểu khu Lam Thiên giống mọi ngày, nói với Đa Ninh ngồi bên ghế lái phụ đang im lặng: "Được rồi, đừng keo kiệt. Anh chỉ tùy tiện hỏi, cũng không phải lời không gay. . . Dù sao cũng không phải đứa nhỏ của anh, bất kể nó có phải là thụ tinh nhân tạo hay không. . ."

https://thuviensach.vn

"Alice rất đáng yêu, anh đừng nói lung tung." Đa Ninh phun ra một câu, dặn Chu Diệu.

"Được." Chu Diệu gật đầu, "Sẽ không nói."

Đa Ninh lại nói một câu: ". . . Alice cũng không phải nhân tạo."

Chu Diệu tiếp tục gật đầu, nhân tiện khen tặng một câu: "Dì dượng em thật có phúc khí, già rồi mà vẫn còn có con."

. . . Thật sự không cách nào để cùng nhau tán gẫu nữa, Đa Ninh nhìn ánh đèn ấm áp từ cửa sổ của tiểu khu, tháo dây an toàn chuẩn bị xuống xe.

Chu Diệu bất đắc dĩ lắc đầu, đợi Đa Ninh xuống xe, quay đầu xe định trở về, kết quả còn chưa ra khỏi tiểu khu, xe anh lại bị chặn lại. Chu Diệu vỗ xuống tay lái, nếu không định bán căn Tinh Hải Loan, Đa Ninh có chuyển về Tinh Hải Loan không?

——

Trên mạng, Cố học trưởng đổi dòng tâm trạng mới —— "Không mất không được, dù cho vô cầu."

Không thể so với bốn chữ "Cùng nhau an tĩnh" lần trước, lần này gõ tám chữ, bởi vì đây là một trang về phật pháp văn chương; nội dung đại khái là giảng về sự mất được cùng quan hệ nhân quả: "Cầu không được" là đại khổ của nhân sinh, "Yêu biệt ly" là đau khổ của nhân sinh, nếu có thể thì hãy vô cầu, để nhân sinh không khổ. . . (@@@ !!)

Đa Ninh cho Cố học trưởng một biểu tượng thành kính, sau đó Cố học trưởng gửi lại cô thiện tai thiện tai. Đa Ninh có phần hối hận vì sao mình lại ngứa tay như vậy. Nhưng thật kỳ quái, vì sao trong danh sách bạn bè của Cố học trưởng không có bất cứ dấu chân nào của Chu Diệu.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau Đa Ninh nhận được hai mẫu thiết kế công tử thỏ từ bên Hải thành, sau đó Miêu Miêu cũng gửi cho cô một tin nhắn —— hỏi cô Chủ nhật có rảnh không, cô ấy cùng Ô Giang mời cô ăn cơm.

Đa Ninh cảm thấy có lẽ mình hiểu lầm Miêu Miêu, cô cho là Miêu Miêu hiểu lầm lầm, nhưng sự thật là không có.

Giống thế, Nhan Nghệ cũng nhận được lời mời của Miêu Miêu.

"Có lẽ Miêu tỷ cùng Ô Giang cảm thấy mấy lần đều là chúng ta mời khách, cố ý mời lại một lần chăng." Nhan Nghệ nói như vậy.

Nói thực ra, Đa Ninh cũng thấy là như thế này.

Nhan Nghệ lắc lắc đầu, lại nói một câu: "Thật ra mình cảm thấy Miêu tỷ này, có phần. . . Trộm gà."

Đa Ninh không ủng hộ, đáp lại Nhan Nghệ: ". . . Nếu là trộm gà còn có thể mời chúng ta ăn cơm à."

Nhan Nghệ thấp miệng: "Cậu không hiểu."D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Đa Ninh không cùng Nhan Nghệ thảo luận vấn đề tính cách của Miêu tỷ nữa. Nhan Nghệ tự mình nhàm chán lướt danh sách bạn bè, sau đó cũng lướt đến dòng trạng thái tối qua Cố Gia Thụy mới post, sau khi đọc lướt qua thốt lên một câu—— "Viết thật tốt!"

Cố Gia Thụy nhanh chóng trả lời cô: "Thiện tai thiện tai, cám ơn Trịnh thí chủ."

Có phải đầu óc Cố Gia Thụy bị nước vào thật hay không.. .

Không nhịn được, Nhan Nghệ tìm Cố Gia Thụy hàn huyên, không phải tìm đại sư ngộ đạo về ly hợp cùng đau khổ của nhân sinh nên được giải thích như nào, mà là cố ý tranh cãi —— "Cố Gia Thụy, anh viết cái gì

https://thuviensach.vn

cũng là vô nghĩa, nếu người dễ dàng buông xuống như vậy, vẫn là người sao "

Cố Gia Thụy không để ý tới cô.

Nhan Nghệ đành phải gửi đi một icon run rẩy —— Đại Thành đại sư? Anh không ở đó sao?

Mười phút sau, Cố Gia Thụy mới trả lời cô —— ở.

. . .

Cố Gia Thụy cảm thấy gần đây chính mình đã từ Nhất Thành Đại sư biến thành tình cảm đại sư. Bị nữ thí chủ họ Trịnh quấn quít hỏi chuyện đã đành, lại còn đến Chu Diệu cũng gọi điện thoại cho anh.

Lúc anh đưa ra quyết định xuất gia đã hỏi qua Chu Diệu có muốn cùng đi hay không, Chu Diệu mắng anh bệnh thần kinh. Có đôi khi đàn ông cùng đàn ông khác nhau rất lớn, Chu Diệu không có phật tính như anh thì thôi, đã vậy trên phương diện nam nữ yêu đương cũng không có tuệ căn như anh.

Quả thực Chu Diệu gọi một cuộc điện thoại đến Thiên Đà Sơn của Cố Gia Thụy, bởi vì ban đêm có chuyện suy nghĩ phiền lòng, Chu Diệu gọi một cuộc cho Cố Gia Thụy đang làm hòa thượng trên Thiên Đà Sơn; cũng bởi vì có vấn đề cầu người, nên khi đầu bên kia điện thoại có tín hiệu anh khách sáo một câu: "Cậu đang làm gì?"

Cố Gia Thụy đáp lại anh: "Niệm kinh."

Vậy không vội. Chu Diệu trực tiếp hỏi: "Tôi muốn làm Đa Ninh yêu tôi, cho tôi một ít biện pháp. "

https://thuviensach.vn

"Không phải hai người ở cùng một chỗ sao?" Cố Gia Thụy cảm giác sâu sắc lần trước bị lừa gạt, không muốn trả lời, "Người xuất gia không tán gẫu chuyện tình yêu nam nữ thế tục."

Nam nữ thế tục. . . Đôi chân dài của Chu Diệu đứng bên cửa sổ sát đất, tự có biện pháp bắt đại sư mở miệng: "Ngày mai tôi cho người đưa thêm cho cậu chút dầu vừng tiền."

Trong di động, Cố Gia Thụy im lặng một hồi, sau đó nói: "Hiện tại tôi phá giới nói với cậu ba điều, cậu phải gi nhớ cho tốt."

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 18

"Thứ nhất, mau chóng tìm cách cùng Đa Ninh phát sinh quan hệ thân thể một lần."

"Thứ hai, nếu đã thuận lợi xảy ra quan hệ lần đầu tiên, tiếp tục nghĩ biện pháp để phát sinh lần thứ hai."

"Thứ ba, sau khi lần thứ hai kết thúc, nên tìm thời cơ tốt nhất để tiến đến lần thứ ba…"

Nếu có được ba lần quan hệ thể xác thế này, hơn nữa có anh hàng đêm giúp đỡ bạn tốt tụng kinh siêu độ… Không phải, là cầu phúc… Sau ba lần, đừng nói là tình yêu, ngay cả kết tinh tình yêu cũng sẽ có.

Như vậy, giữa hai người còn có thể có vấn đề gì nữa?

Nhưng còn chưa nói xong ba câu, Cố Gia Thụy đã bị giọng nói âm u lạnh lùng của Chu Diệu ngắt lời, giọng nói theo ống nghe truyền đến: "Nhất Thành Đại sư nói những lời này không lo lắng phật chủ tìm cậu nói chuyện sao?"

Ngừng lại một chút, "Tôi khuyên cậu vẫn nên sớm ngày hoàn tục đi, đừng ở Thiên Đà Sơn gây họa nữa. Thật sự."

."..."

Chu Diệu ngắt điện thoại di động, đi đến trước của tủ lạnh, kéo ngăn giữ mát, lấy một chai nước khoáng bên trong ra. Ngửa đầu một hơi uống

https://thuviensach.vn

gần nửa bình, sau đó siết chặt chai nước, làm cho thân chai rung động.

Thật ra, phân tích từ góc độ hiện thực thì đúng là đề nghị của Cố Gia Thụy không sai… Đồng thời vấn đề mấu chốt chính là, anh còn có thể giải quyết được nhu cầu cá nhân nữa.

Quả nhiên đại sư chính là đại sư, bề ngoài dễ đổi bản tính khó dời. Cho dù tụng niệm nhiều kinh đi chăng nữa thì bản tính này cũng vẫn không thay đổi được.

Nửa nằm ở đầu giường với hai chân vắt chéo lên nhau, Chu Diệu cầm di động, soạn ra một đoạn tin ngắn. Đối diện đầu giường, kim đồng hồ báo thức trên tường đã chỉ hơn 12 giờ khuya rồi.

Nếu không có việc gì quan trọng, Đa Ninh luôn luôn đi ngủ rất sớm, từ khi còn nhỏ cô đã là một bé ngoan hay ngủ sớm dậy sớm.

Trong năm năm nay, giấc ngủ của Chu Diệu đều không được tốt lắm, thời gian ngủ không dài lại thêm chất lượng kém, thân thể cũng có chút không khỏe. Nhưng trong khoảng thời gian Đa Ninh trở về, không ngờ chất lượng giấc ngủ của anh ngày càng tốt. Ngủ ngon, dĩ nhiên tinh lực tốt, tinh lực tốt thì dục vọng trong cơ thể cũng mãnh liệt hơn, nhất là trong thời gian này, có khi anh cũng không thể áp chế được, còn phải tự mình giải quyết như thanh niên mới lớn.

Thật ra ngẫm lại, năm ấy anh không cùng Cố Gia Thụy xuất gia làm hòa thượng, là do ở phương diện nào đó hơi có chút đáng thương. Hoàn toàn khác nhau là, Cố Gia Thụy là chán ngấy chuyện nam nữ, còn anh thì mới vừa nếm được tư vị, nhưng nếm được một lần đã bị chặt đứt.

Nhắm mắt lại, Chu Diệu dựa vào đầu giường hồi tưởng lại một đêm của năm năm trước, tư vị như vậy, hắn là cả đời này anh cũng sẽ không biết chán.

https://thuviensach.vn

Sau đó tin nhắn thành công gửi đi, đợi ngày mai Đa Ninh trả lời vậy.

****

Quả thật Đa Ninh là một người quen ngủ sớm dậy sớm, cho nên ngày hôm sau thức dậy đã nhìn thấy tin nhắn của Chu Diệu: “Thứ bảy tuần này lên núi tắm suối nước nóng nhé.”

Thời gian tin nhắn được gửi đi là 12 giờ đêm.

Hiện tại Chu Diệu ngủ trễ như thế sao? Hay là do nằm mơ mới gửi nhầm tin nhắn cho cô thế… Cho dù là Chu Diệu nằm mơ gửi nhầm tin nhắn, Đa Ninh vẫn trả lời lại rất nhanh: “Không được, thứ bảy này em phải đi ăn cơm cùng Miêu Miêu.”

Đa Ninh sẽ không cố ý cự tuyệt Chu Diệu, nhưng thứ bảy cô phải cùng hai người Miêu Miêu, Ô Giang ăn cơm. Vốn muốn hẹn vào ngày Chủ nhật nhưng Nhan Nghệ phải về nhà chị gái để ăn mừng sinh nhật của cháu trai, cho nên Miêu Miêu cùng Ô Giang phải đổi thời gian mời khách thành thứ bảy.

Chu Diệu ngủ trễ, nhưng thức dậy cũng rất sớm. Tin nhắn của cô vừa trả lời không bao lâu, Chu Diệu đã trực tiếp gọi điện thoại đến.

“Miêu Miêu quan trọng hơn anh?” Trong di động Chu Diệu chất vấn cô.

“Miêu Miêu đã hẹn với bọn em từ trước rồi.” Đa Ninh giải thích với Chu Diệu, còn nói lại chuyện Miêu Miêu và Ô Giang mời cô cùng Nhan Nghệ đi ăn cơm một lần, “… Ô Giang cùng Miêu Miêu ít khi hẹn gặp bọn em, nhất định em và Nhan Nghệ phải đi.”D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Đa Ninh nói như vậy với Chu Diệu. Tuy cô không hiểu biết nhiều về Ô Giang, nhưng cũng biết tính cách Ô Giang cao ngạo và có lòng tự trọng

https://thuviensach.vn

cao, Miêu Miêu cũng là người trọng mặt mũi, cả nhóm đã được chọn địa điểm rất tốt, cô cùng Nhan Nghệ không thể để cho người ta bị leo cây.

“Vậy anh cũng đi.” Trong điện thoại, Chu Diệu quyết đoán đưa ra yêu cầu.

Đa Ninh: “...”

Qua một lúc, cô cự tuyệt yêu cầu của Chu Diệu, lý do rất chính đáng: “Bọn họ không mời anh.” Thật sự là, Đa Ninh cũng nghĩ đến khả năng vốn Ô Giang không muốn nhìn thấy anh.

“Không có việc gì.” Chu Diệu thay cô nghĩ ra lý do, “Em dẫn anh đi, anh có thể là người nhà của em.”

Đa Ninh cầm di động, thái độ vẫn thật kiên quyết: ”Không dẫn theo.”

Chu Diệu không phản đối, dừng một chút, nói với cô: “Vậy chủ nhật nhé, chúng ta cùng đi suối nước nóng vậy.”

Đa Ninh đáp ứng, hỏi Chu Diệu: “Sao anh lại đột nhiên nghĩ đến việc đi suối nước nóng thế?”

Chu Diệu đáp lại: “Nóng trong người.”

... Tắm suối nước nóng có thể giải trừ nóng sao? Tắt di động, Đa Ninh suy nghĩ đến Chu Diệu cùng Ô Giang, rốt cuộc hai người có vấn đề gì. Cô cũng không thật sự tin tưởng Chu Diệu nói Ô Giang giành này giành nọ với anh. Con người Ô Giang này luôn luôn cao ngạo, làm sao có thể giành đồ gì với Chu Diệu, huống chi thời điểm học đại học Chu Diệu có cái gì tốt để giành chứ?

Hai bạn nhỏ không hợp, phương pháp tốt nhất là bắt tay cùng nhau nói chuyện. Còn hai người đàn ông không hợp nhau, vẫn là ít nhìn thấy nhau

https://thuviensach.vn

mới tốt.

Đến hôm thứ bảy, Đa Ninh bảo Nhan Nghệ đưa giúp mẫu vẽ thiết kế tốt nhất của hai con thỏ cho cô khách hàng nữ sinh, hai ngàn đồng bị thiệt hại cũng không phải quá thiệt hại, vì cô nữ sinh tuyệt đối hài lòng với mẫu hàng này.

Dựa theo những gì Nhan Nghệ nói, quả thực là vui mừng.

Vạn lần không nghĩ mình chỉ là quà quốc tế thiếu nhi mà chất lượng có thể tốt đến như vậy, thiết kế cũng không phải như những hình thức thông thường trên thị trường. Đặc biệt, thỏ bông dành cho bé trai cùng mẫu thỏ bông dành cho bé gái, thần thái và bộ dáng đều có phong cách riêng.

Nhan Nghệ nói chuyện phát quà tặng cho Đa Ninh nghe, Đa Ninh nghĩ đến bọn trẻ được tặng quà có bộ dáng vui vẻ như thế, cũng vui mừng thỏa mãn. Hai kiểu thỏ bông này, cô muốn cho nhà xưởng làm nhiều một chút, Nhan Nghệ cũng cùng có ý tưởng như vậy.

“Còn có, mình muốn lấy hai con cho mình nữa.” Đa Ninh cũng đã sớm nói cho phía đối tác biết.

Nhan Nghệ cũng gật đầu: “Mình cũng vậy, mình muốn tặng cho cháu trai của mình.”

Đa Ninh im lặng một lúc, mới nói với Nhan Nghệ: ”Mình cũng vậy.”

Mặc kệ là lúc nào, chỉ cần cô làm ra tác phẩm mới, chắc chắn cô sẽ tặng một con cho Thiểm Thiểm ở Toronto, tuy rằng thú nhồi bông trong phòng Thiểm Thiểm nhiều đến nỗi có thể làm nên một thành phố thú nhồi bông rồi.

Thế nhưng Thiểm Thiểm thật sự rất thích chúng, trước khi đi ngủ thường thường phải cùng chúng hôn nhẹ nói chúc ngủ ngon. Tiếp xúc thân

https://thuviensach.vn

mật như vậy, nhất định thú bông phải có chất lượng tốt nhất, bởi vì rất nhiều bạn nhỏ có khả năng ôm chúng cùng nhau đi ngủ.

****

Thứ bảy, Đa Ninh cùng Nhan Nghệ gọi xe xuất phát đến Nguyệt vương phủ, nơi mà Miêu Miêu và Ô Giang đã đặt chỗ. Đây là một điểm tương đối nổi tiếng với món cay Tứ Xuyên tại thành phố A. Nổi tiếng như vậy, tự nhiên giá cả sẽ rất đắt. Cũng là món ăn khoai tây chua cay như trước kia ở ngoài trường đại học, nhưng giá ở đây cao gấp mấy lần.

“Ăn món cay Tứ Xuyên, không bằng chúng ta đi đến tiệm chị em đối diện trường đại học còn ngon hơn.” Nhan Nghệ nói, cầm trong tay một con heo hồng nhồi bông.

Bởi vì hôm nay cô muốn đưa phật châu của Cố học trưởng cho Miêu Miêu, Nhan Nghệ cảm thấy mình đi hai tay không không được tốt lắm, nên đem theo heo nhồi bông mà trước kia cô đã làm rất nhiều. D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Heo hồng này, Thiểm Thiểm cũng rất thích. Nhưng đây rõ ràng là thứ mà trẻ con thích, Đa Ninh hỏi Nhan Nghệ: “Cậu cảm thấy Miêu Miêu sẽ thích sao?”

“Đây là mình đưa trước cho con của bọn họ.” Nhan Nghệ ôm heo nhồi bông, quay đầu nói, “Chúc bọn họ sớm phụng tử thành hôn một chút.” (có con rồi mới kết hôn)

Có con rồi mới kết hôn...

“Cũng không phải như vậy.” Nhan Nghệ tiếp tục nói, “Như Miêu tỷ cùng Ô Giang luôn luôn chỉ cặp kè mà không kết hôn, cơ bản sau này chỉ có hai khả năng, một là chia tay, thứ hai chính là lỡ dính rồi phải kết hôn.”

https://thuviensach.vn

Đa Ninh không quá cân nhắc về vấn đề tình cảm, nhưng cũng không phải người não ngắn. Nhan Nghệ vừa nói như vậy, cô cũng tán thành với lời này. Bởi vì con đường của Miêu Miêu cùng Ô Giang, không phải giống như cô và Chu Diệu sao?

“Thật ra mấy năm nay Ô Giang phát triển sự nghiệp rất tốt, dựa vào chính mình mua nhà mua xe ở thành phố A, tuy là có vay mượn một chút, nhưng đối với một người đàn ông không có bối cảnh gì mà nói là vô cùng lợi hại... Dù sao không phải cứ ai có lý tưởng và năng lực thì cũng có thể trở thành Chu Diệu.”

“Bảo bối à cậu nghĩ xem, sau khi Miêu Miêu cùng Ô Giang tốt nghiệp cùng nhau thuê nhà rồi đến mua nhà, yêu nhau lâu như vậy, nếu cuối cùng vẫn không có kết quả, thật sự đáng tiếc. Hơn nữa, Miêu tỷ còn thích Ô Giang như vậy...” Nhan Nghệ nói rất nhiều, còn biện luận cho những gì cô vừa nói, “Cho nên... Mình chúc phúc cho Miêu Miêu phụng tử thành hôn, đối với Miêu Miêu mà nói không phải là lời chúc phúc tốt nhất sao?”

Đa Ninh bị những lời lừa dối của Nhan Nghệ buộc phải gật đầu, thiếu chút tán thưởng với sự thâm tình của Nhan Nghệ. Kết quả thật sự là, có lẽ cô cùng Nhan Nghệ đưa lầm quà tặng rồi. Phật châu bằng gỗ hoa lê của cô đưa lầm, heo nhồi bông của Nhan Nghệ cũng đưa lầm luôn.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 18.2

Edit: Linh Đang + Hoa Lan Nhỏ

Trên lầu ba ở Nguyệt vương phủ, Đa Ninh cùng Nhan Nghệ sớm đã có mặt, ước chừng sớm hơn mười phút. Nhưng Ô Giang và Miêu Miêu đã ngồi sẵn bên trong gọi món ăn. Miêu Miêu đứng lên đón các cô tiến vào, cười mở miệng nói: “Mình cùng Ô Giang đang gọi món ăn, là mấy món trước kia chúng ta thích ăn, các cậu đến nhìn xem còn muốn ăn gì nữa không?”

Đầu tiên Đa Ninh đưa quà tặng, Miêu Miêu nhận lấy, vòng vo thay đổi giọng điệu nói: “Thật ra mình không tin thứ này, nhưng mà Đa Ninh à, vẫn cám ơn cậu nhé.”

“Đây là do Cố học trưởng đưa. . . Mình nghĩ mọi người trong ký túc xá chúng ta đều có.” Đa Ninh giải thích nói, thật ra cô muốn đưa Miêu Miêu một chuỗi, là vì cô nhớ rõ thời điểm học đại học, Miêu Miêu muốn có một chuỗi phật châu bằng gỗ hoa lê chính tông.

Chẳng lẽ qua năm năm, Miêu Miêu đã thay đổi tín ngưỡng sao. . ? Trong lòng Đa Ninh nghĩ rối loạn.

“Cậu nói trong ký túc xá chúng ta đều có à?” Đột nhiên Miêu Miêu nở nụ cười, nhìn cô hỏi, “Cậu đã gặp qua lão đại rồi sao?”

Đa Ninh lập tức không có phản ứng: ". . .”

https://thuviensach.vn

“Hôm nay chúng ta đừng đề cập đến lão đại.” Nhan Nghệ giơ heo nhồi bông lên, khuôn mặt cũng tươi cười tiến đến nâng nó trước mặt Ô Giang: “Ô tổng, tặng cho đứa nhỏ sau này của anh cùng Miêu Miêu, chúc hai người nhanh chút sinh một chú heo con cục cưng nha.”

Ô Giang nâng mắt, bình tĩnh quét mắt nhìn con heo hồng Nhan Nghệ đưa đến. D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Nhan Nghệ nói thêm một câu, tiếp tục cười ha ha: “Do Đa Ninh thiết kế, có phải rất đáng yêu hay không.”

Đa Ninh ở phía sau duỗi tay đánh nhẹ vào mông của Nhan Nghệ, đừng nên đề cao cô, chẳng lẽ còn không biết Ô Giang luôn khinh thường cô sao?

. . . Thật ra nếu không vì Miêu Miêu, hôm nay cô cũng sẽ không qua đây cùng ăn cơm với Ô Giang.

Ngoài ý muốn, Ô Giang tiếp nhận heo nhồi bông của Nhan Nghệ đưa, còn cảm ơn cười nói: “Cám ơn. . . hai em.”

“Cám ơn nha.” Miêu Miêu cũng mở miệng, nhìn về phía cô cùng Nhan Nghệ nói, “Được rồi, dĩ nhiên bạn cùng phòng không giống người khác, còn quan tâm chúng ta có sinh cục cưng hay không, rất cảm ơn.”

“Miêu Miêu. . .” Ô Giang cúi đầu gọi Miêu Miêu.

“Ngượng ngùng.” Miêu Miêu chạm vào khóe mắt ẩm ướt của chính mình, giải thích nói, “Thật ngượng ngùng. . . Là mình thật sự thấy rất vui.”

Đa Ninh: ". . .”

Nhan Nghệ: ". . .”

Lừa quỷ à. . .

https://thuviensach.vn

Không cần phải nói bữa cơm hôm nay, theo như mở màn đã không thấy vui vẻ gì. Đa Ninh cùng Nhan Nghệ cũng không biết Miêu Miêu và Ô Giang đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết vì sao nếu quan hệ hai người không hợp nhau, lại còn muốn mời các cô đi ăn cơm.

Còn chọn nhà hàng đắt tiền như vậy.

Tiệc chiêu đãi ngày hôm nay, Miêu Miêu nhường cho cô cùng Nhan Nghệ chọn lựa mấy món đồ ăn, vẻ mặt cũng chậm rãi khôi phục một chút tự nhiên, nhìn qua Ô Giang nói: “Gần đây Ô Giang nhà mình được lên chức, các cậu đừng tiết kiệm thay bọn mình đấy.”

Thật sự Miêu Miêu có phần không giống trước kia. Còn nhớ rõ năm cuối đại học Miêu Miêu cùng Ô Giang mời các cô gái ở ký túc xá ăn cơm, thế nhưng lời nói Miêu Miêu nói ra là: “Thủ hạ lưu tình, các cậu đừng chặt chém quá mức nhé.”

Đa Ninh yên lặng nhìn qua thực đơn, sau đó không biết xuống tay như thế nào.

Nhan Nghệ như là tìm được đề tài, hưng phấn nhìn Ô Giang nói: “Không được rồi, không được rồi, Ô tổng lại tăng giá trị rồi! Thật sự là thỏa mãn luồng tiềm lực nha.” Lại lập tức nhìn Miêu Miêu nói, “Luận ánh mắt, trong ký túc xá của chúng ta Miêu tỷ là người lợi hại nhất.”

“Mắt nhìn người tốt bao nhiêu cũng không bằng có mệnh tốt.” Miêu tỷ tiếp lời Nhan Nghệ, cố ý nói, “Mệnh số như Đa Ninh mới là tốt nhất.”

Lại bị điểm danh rồi, Đa Ninh hơi ngẩng đầu, thật sự có phần không hiểu, bởi vì không biết mệnh của bản thân tốt ở chỗ nào.

“Trong nhà có núi dựa vào, có bác là ông chủ của một công ty, tìm việc làm cũng không cần lo lắng. . . Kết quả không cần hợp tác với ai, trực tiếp lập nghiệp. Hiện nay người trẻ tuổi như chúng ta, có mấy ai dám lập

https://thuviensach.vn

nghiệp đâu.” Miêu Miêu nói xong, trên mặt mang theo tươi cười, phân tích xem mệnh của cô có chỗ nào tốt, “Sau đó còn phải nói đến cậu và Chu Diệu, từ nhỏ đến lớn là thanh mai trúc mã, hiện tại Chu Diệu còn đưa công ty ra thị trường, cổ phiếu cũng một đường tăng vọt. . .”

“Đúng rồi, Ninh Ninh, cậu và Chu Diệu kết hôn rồi, đúng không.” Miêu Miêu nói đến hơn nửa, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía cô.

Đa Ninh nhìn lại Miêu Miêu, trong lòng xác định Miêu Miêu thật kì lạ, thậm chí có phần nhằm vào cô. Thế nhưng muốn cô nói như thế nào đây, đúng là bác của cô là ông chủ công ty lớn, nhưng liên quan gì tới cô, kể cả với ba thì cô cũng chẳng liên quan lắm nữa là. Cô cùng Chu Diệu là thanh mai trúc mã, vậy thì thế nào, năm năm trước vì một người phụ nữ khác mà Chu Diệu chia tay cô rồi.D~~Đ~~L~~~Q~~Đ~~

Cho nên mệnh số của cô tốt như vậy sao, tốt đến mức để Miêu Miêu đánh giá như vậy.

Không khí có phần đọng lại, Nhan Nghệ nói chuyện, giọng điệu cũng có chút thay đổi: “Miêu tỷ nha, nói chuyện thật có ý tứ. . . Nhưng hơi bất công một chút, dựa theo như cậu nói, không phải mệnh của mình mới càng tốt sao? Nhà của mình cũng có tiền, mình còn là con gái ruột của ba mẹ đấy.

Giữa lúc đó, Nhan Nghệ còn vòng vo chuyển giọng, mười phần là vui đùa.

“Nhưng cậu đã ly hôn rồi." Miêu Miêu trả lời Nhan Nghệ.

Cậu đã ly hôn. . . Mặt Nhan Nghệ không chút thay đổi dựa vào bàn, quay đầu nhìn về phía Ô Giang hỏi: “Ô tổng, có phải hôm nay Miêu tỷ bị dì cả đến thăm hay không?”

https://thuviensach.vn

Ô Giang nhìn về phía Miêu Miêu, ánh mắt không gợn sóng không sợ hãi, như thể lời của Miêu Miêu không liên quan gì tới anh.

Chung quy vẫn là bạn học đại học lại ở cùng phòng, Đa Ninh chỉ vào phần trên cùng của thực đơn, nói với Nhan Nghệ: “Không phải cậu muốn ăn đầu cá băm tiêu sao? Vừa vặn đây là món chiêu bài (nổi tiếng) của nơi này đấy, chúng ta gọi một phần đi.”

Sau đó, Đa Ninh ngẩng đầu hỏi Miêu Miêu cùng Ô Giang: “Muốn cay vừa hay là cay ít đây?”

Miêu Miêu không đáp lời cô, vui cười hỏi Ô Giang: “Ông xã . . . Anh muốn vị cay vừa hay ít cay?”

Ô Giang: “Cay vừa đi.”

Ô Giang đến từ thành phố ăn ăn cay rất đậm, yêu cầu vị cay là rất bình thường, nhưng sau khi Miêu Miêu hỏi Ô Giang xong, lại trề môi dưới nói: “Vẫn là ăn ít cay đi, gần đây em hơi nóng.”

Nóng? Đa Ninh nghĩ đến Chu Diệu cũng nóng trong người. . . Là thời tiết nóng, làm cho mọi người đều nóng sao?

Nhưng Miêu Miêu đang nóng giận còn muốn mời cô cùng Nhan Nghệ ăn món cay Tứ Xuyên? Đa Ninh lật mặt sau của thực đơn, định tm hai phần thức ăn khác vị nhẹ một chút.

“Đúng rồi, Ninh Ninh Nhan Nghệ hai cậu hiện tại ở chung một chỗ sao?” Miêu Miêu lại lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy” Đa Ninh gật đầu.

Nhan Nghệ cũng gật đầu, vẻ mặt phòng bị.

https://thuviensach.vn

“Thật hâm mộ.” Miêu Miêu dùng khăn ướt lau tay của mình, hít vào thở ra nói, “Tốt nghiệp nhiều năm như vậy, các cậu còn có thể ở cùng một chỗ.”

Nhan Nghệ kéo môi cười, đáp lại Miêu Miêu: “Nếu như Miêu tỷ hâm mộ, thì nhanh chóng vứt bỏ Ô Giang của cậu, chúng mình tuyệt đối sẽ chứa chấp cậu.”D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

“Mình không cần đâu.” Miêu Miêu nói, sau đó cúi thấp đầu, mở miệng nói: "Mình thấy cho tới bây giờ chúng ta đều tốt như vậy, nghĩ đến lão đại, làm mình nghĩ đến số mệnh rất không công bằng. Trước kia ở ký túc xá chúng ta, người cố gắng nhất học tốt nhất chính là lão đại không phải sao, kết quả. . .”

Đa Ninh: ". . .”

Nhan Nghệ: ". . .”

Chỉ cần nói đến lão đại, thì tình cảnh hiện tại chỉ là thái bình giả tạo, bữa cơm hôm nay cũng không thể ăn nổi nữa.

Sau đó, một người luôn luôn ít lời như Ô Giang lại là người điều khiển không khí mãi cho đến khi tiệc chiêu đãi chấm dứt. Di động báo có tin nhắn mới, là Nhan Nghệ lén gửi cô một câu: “Về sau, nếu mình ăn cơm do Miêu tỷ mời lần nữa, mình sẽ không mang họ Trịnh.”

Đa Ninh không hé răng, bỏ di động vào trong túi xách.

Bên ngoài, không biết khi nào thì trời nổi sương mù. Cũng không thể phân rõ được là sương hay là khói, toàn bộ con đường càng mang theo vẻ mông lung của bóng đêm, đèn nê ông phát ra ánh sáng năm màu giống như là đang biểu diễn.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh cùng Nhan Nghệ đứng ở bên ngoài nhà hàng chào tạm biệt Miêu tỷ.

“Các cậu không lái xe à?” Miêu tỷ nói, “Mình bảo Ô Giang đưa các cậu về, chỉ cần đừng chê xe của chúng mình rẻ tiền là được.”

Hôm nay cô cùng Nhan Nghệ không lái xe đến đây, ở trung tâm thành phố rất khó đậu xe, hơn nữa trở về vào buổi tối, chắc là ở tiểu khu cũng không còn chỗ trống để đậu xe. Đối với ý tốt của Miêu tỷ, Đa Ninh vẫn lắc đầu nói: “Không cần phiền phức, chúng mình gọi xe là được rồi.”

“Thật không cần đâu.” Nhan Nghệ cũng mở miệng nói, lý do lại không giống nhau, “Chúng mình có Chu tổng đến đón rồi.”

Chu tổng. . . Là Chu Diệu sao? Đa Ninh nhìn qua Nhan Nghệ đang nói dối không đỏ mặt, thật sự bội phục Nhan Nghệ luôn, bởi vì mặt cô đã đỏ lên rồi. Đúng lúc này, cô thấy được một chiếc xe đang dừng ở ven đường.

Đèn sau xe lóe lên, tựa như đã ngừng một hồi lâu, nếu không phải thấy xe rất đẹp, còn nghĩ đó là một chiếc xe đang chờ ở ven đường để nhận khách. Lập tức, cửa xe đẩy ra, bên trong có một người bước ra.

Quần dài màu đen, áo sơ mi cũng màu đen, hàm dưới góc cạnh rõ ràng, cộng thêm mắt một mí tuấn tú. . . Hơi ngẩng đầu liếc qua, không phải Chu Diệu thì còn có thể là ai đây

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Chu Diệu có một đức hạnh rất tệ, nhất là khi mặc trang phục đen, nhìn rất lạnh lùng.

Tuy rằng hai ngày trước Nhan Nghệ còn khoa trương hiện tại Chu DIệu càng ngày càng mê người: Vốn là một người đàn ông có khí chất gọn gàng chỉnh tề, sinh ra đã có giọng nói lịch sự nho nhã của người thành phố lớn, cộng thêm bẩm sinh cũng đã là công tử kiêu kì còn mang theo chút hơi thở lưu manh, nhất quyết là hình ảnh lý tưởng trong lòng đại đa số phụ nữ.

Nhưng đối với Đa Ninh mà nói, Chu Diệu chính là Chu Diệu, bộ dáng tính cách thậm chí đức hạnh của anh đều tệ chỉ vì anh là Chu Diệu.

Chẳng hạn như thời khắc này anh ra vẻ đạo mạo thong dong rời xe đi tới, cùng với bộ dáng năm nhất anh giả vờ giả vịt lên bảng đen viết chữ không khác gì nhau.

Lời nói cũng là làm ra vẻ. Chu Diệu đi đến bên cạnh cô, sau đó đưa tay nhẹ nhàng quàng trên bả vai cô, kéo khóe miệng lên cười một chút nói với Ô Giang: “Vốn là định đi cùng nhưng mà thật sự quá bận.”

Rõ ràng là một người không được mời đến, còn nói như mình rất được hoan nghênh!

Sau đó, Ô Giang cũng không khách khí đáp lễ Chu Diệu: “Chính là lo lắng Chu tổng quá bận rộn, không dám mời”.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu nhếch môi dưới, ý cười trên khóe miệng càng tăng lên, bộ dáng giống như là bạn học cũ cần gì phải khách khí: “Tất cả mọi người đều là bạn học cũ, cái gì mà mời hay không mời chứ….. Có thời gian thì trực tiếp đến nhà của tôi ăn. Cũng không phải khoe khoang, cơm của hai vị lớn tuổi nhà họ Chu cũng không tệ lắm… Đúng hay không, Đa Ninh?”

Đa Ninh không quan tâm, đưa tay đặt sau lưng Chu DIệu, nhẹ nhàng vỗ vỗ một chút.

Kết quả Chu Diệu nhanh chóng cầm lấy tay cô, hơi xoay ngược lại một chút, trực tiếp cầm tay cô đưa về phía trước, lại nhíu mi nói: “Sao lại làm chuyện mờ ám quá mức như vậy.”

Đa Ninh: “...”

“Nếu Chu tổng đã tới, mình sẽ không kêu Ô Giang chở các cậu về nữa.”

Miêu Miêu mở miệng nói, cũng cười cười theo, ánh mắt mang cảm xúc phức tạp nhìn về phía Đa Ninh, “Còn có Đa Ninh à, cảm ơn quà tặng của cậu….. Thật sự, cậu vẫn luôn là người lương thiện tốt đẹp.”D~~Đ~~L~~Q~~Đ!!

“Miêu Miêu …..” Miêu Miêu cố ý khen, làm cho Đa Ninh có chút khó chịu, cũng không biết nên đáp lời như thế nào.

Đối mặt với Miêu Miêu đêm nay, cô xác định đã có chuyện gì xảy ra với Miêu Miêu nếu không Miêu Miêu sẽ không như vậy. Chỉ là hiện tại không ai biết tình huống là gì, không có biện pháp đoán được cụ thể gì cả.

Như tình huống của cô và Miêu Miêu lúc này, đã lâu rồi không muốn liên hệ gì với nhau , thì đừng nên sinh ra hiểu lầm.

https://thuviensach.vn

“Miêu Miêu, mình cùng Nhan Nghệ đi trước nhé.” Đa Ninh nói với Miêu Miêu, cố gắng làm cho giọng điệu được bình thản.

“Được, về sau nếu có cơ hội thì gặp vậy.” Miêu Miêu gật đầu, tầm mắt vừa chuyển, đột nhiên giật lấy con heo hồng trong tay Ô Giang, hít vào một hơi, đưa nó cho Nhan Nghệ, “Nhan Nghệ, con heo hồng này trả lại cho cậu cùng Đa Ninh nha.”

Nhan Nghệ mở miệng: “...Cậu làm gì thế?”

“Bởi vì mình cùng Ô Giang…. Căn bản không cần đến.” Miêu Miêu nói, hít vào thật sâu, mũi hơi phập phồng.

Có lẽ Ô Giang cũng không nghĩ đến đêm nay Miêu Miêu lại có cảm xúc kịch liệt như vậy. Cúi đầu nhìn về phía Miêu Miêu, trong con người tràn ngập vẻ không tưởng tượng nổi. Anh ta thử đưa tay kéo Miêu Miêu, Miêu Miêu không phản kháng tùy ý để Ô Giang nắm tay.

“Nếu hai người không cần thì cho tôi đi.” Chu Diệu không mặn không nhạt lên tiếng nói, “Con heo này tôi đã xin Đa Ninh nhiều lần, cô ấy đều không cam lòng cho…. Hôm nay vừa vặn có được lợi lớn rồi.”

Lấy lại heo nhồi bông như chuyện đương nhiên, Chu Diệu ném nó vào trong lòng Đa Ninh, nhân tiện liếc mắt nhìn cô một cái nói: “Em cầm giùm anh trước, anh đi qua hiệu thuốc đối diện mua thuốc hạ hỏa.”

Kèm theo đó, chìa khóa xe cũng đưa cho cô như vậy.

. . . . . .

Miêu Miêu cùng Ô Giang lên xe đi, Chu Diệu cũng đến nhà thuốc tây mua thuốc. Đa Ninh cùng Nhan Nghệ hai người đứng ở đầu đường nhìn nhau, qua một hồi, Nhan Nghệ nói vào trọng điểm bất hòa của cặp đôi Ô

https://thuviensach.vn

Giang đã rời đi: ”Hai người bọn họ làm gì không biết, vợ chồng bất hòa thì nên giải quyết trước ở nhà đi chứ.”D~~Đ~~L~~Q~~Đ!!

Đa Ninh một tay ôm heo hồng, một tay vỗ vỗ Nhan Nghệ đang nổi giận. Nhan Nghệ xoay người, càng không ngừng dậm chân phát tiết cơn giận, sau đó lên tiếng hỏi cô: “Đa Ninh, cậu không tức giận à?”

Tức giận, hình như cũng có một chút. Nhưng Miêu Miêu khó chịu như vậy cũng chỉ có cô ấy thiệt thôi, cũng không biết do phát sinh chuyện gì.

Đương nhiên, thói quen suy nghĩ cho người khác của Đa Ninh không thể áp đặt cho Nhan Nghệ, mỗi người đều có tư tưởng và tính khí khác nhau mà.

“Vẫn là Chu tổng tốt. . . . .” Nhan Nghệ vỗ vỗ ngực, dịu đi một chút nói, “Biết chắc chắn chúng ta sẽ tức giận, cố ý đi mua thuốc hạ hỏa cho chúng ta. Hai chữ, săn sóc. Ba chữ, đủ săn sóc!”

Đừng khen trước như vậy----

Đa Ninh nhìn về phía nhà thuốc tây mà Chu Diệu đi vào, cảm thấy rằng thuốc hạ hỏa là anh mua cho chính bản thân anh. . .

Đương nhiên, thuốc hạ hỏa đó là Chu Diệu mua cho chính mình.

Trên đường trở về, Đa Ninh cùng Nhan Nghệ đều cùng nhau ngồi ở băng ghế sau xe. Nhan Nghệ cấp bách kể lại với Chu Diệu mọi chuyện phát sinh lúc Ô Giang cùng Miêu Miêu mời khách trong đêm nay. Chu Diệu lái xe, miệng ngậm kẹo nhuận hầu thỉnh thoảng sẽ quay lại nói à hoặc vậy à.

Trong xe bao phủ mùi của kẹo ngậm, thuần một mùi hương riêng biệt của bạc hà, trong lành thanh khiết quanh quẩn theo Chu Diệu lúc anh quay về sau, từ phía trước lan đến chỗ ngồi phía sau, cuối cùng là toàn bộ khoang xe.

https://thuviensach.vn

“Chu tổng, anh cho em một miếng kẹo Tam Kim Phiến đi.” Nhan Nghệ nói với Chu Diệu, sau một phen xả ra, thì miệng đắng lưỡi khô rồi.

Chu Diệu tiện tay, đưa kẹo nhuận hầu ra phía sau, nói với Nhan Nghệ: “Không phải Tam Kim Phiến, là Thảo San Hô.”

Nhan Nghệ mặc kệ là Tam Kim Phiến hay là Thảo San Hô, trực tiếp lột một cục bỏ vào miệng, đồng thời đưa cho Đa Ninh: “Cậu cũng ăn một viên đi.”

Đa Ninh cầm lấy, xem nó giống như kẹo ăn một viên.

Ba người ăn kẹo nhuận hầu cùng một lúc, nên mùi bạc hà trong xe càng đậm hơn.

“Thật không hiểu nổi, nếu tâm tình Miêu tỷ không tốt, sao lại muốn mời cơm chúng ta chứ?” Nhan Nghệ hít vào, khó hiểu hỏi.

Đúng vậy đó. Đa Ninh gật đầu, đó cũng là điều cô nghĩ mãi cũng không hiểu.

“Có khả năng người muốn mời hai người ăn cơm không phải là Miêu tỷ, mà là Ô Giang.” Phía trước, Chu Diệu lạnh nhạt nhắc nhở người ngồi phía sau, một câu đã vạch trần được vấn đề mấu chốt.

“Có thể đấy, so với Miêu tỷ, Ô Giang này là người không thích thiếu nợ người khác.” Nhất thời Nhan Nghệ hiểu ra, nói phụ họa theo Chu Diệu, “Chu tổng thật anh minh.”

Đa Ninh: “ ...”

“Nhưng em nghĩ mãi mà không hiểu, vì sao Miêu Miêu lại đối xử với chúng em như vậy!” Nhan Nghệ lại không rõ, tiếp tục hỏi Chu Diệu đang lái xe phía trước, “Chu tổng, anh thông minh, anh cảm thấy là tại sao?”

https://thuviensach.vn

“Chuyện của phụ nữ làm sao anh biết được.” Chu Diệu trả lời, bộ dáng không hề hứng thú.

Nhan Nghệ gật đầu, vẻ mặt buồn bực nhích về chỗ ngồi phía sau, sau đó nhìn về phía Đa Ninh không hé răng, như là nghĩ đến điều gì, mở miệng nói: “Nói thật ra, Miêu Miêu cùng Ô Giang thành như vậy, hơn nữa bọn họ còn đặc biệt nhằm vào Đa Ninh, em nghĩ duy nhất chỉ có thể là. . . . .”

Nói đến mấu chốt, Nhan Nghệ ngừng lại, không biết có nên nói tiếp hay không.

“ . . . .Chỉ có thể gì?”

“Cái gì?”

Đa Ninh cùng Chu Diệu đồng thời lên tiếng hỏi Nhan Nghệ, nhưng giọng điệu bất đồng. Đa Ninh là tò mò, còn Chu Diệu như là xác nhận.

“Chỉ có thể là Ô Giang thích Đa Ninh.” Nhan Nghệ mở miệng nói, giải thích nguyên nhân cụ thể hơn, “Miêu Miêu ghen tị!”

Đa Ninh: “ ...”

Chu Diệu: “ ....”

Hai người cùng nhau trầm mặc, Đa Ninh không nói gì, Chu Diệu là không muốn nói tiếp. Vừa vặn có đèn đỏ ở phía trước, Chu Diệu vững vàng cho xe ngừng lại sát vạch đường kẻ dành cho người đi bộ.

Rất nhiều người di chuyển trên đường, người đi đường ở hai chiều bắt đầu lục tục băng ngang qua đường cái.

Người ngồi sau vẫn không nói chuyện, Chu Diệu đưa tay đặt trên tay lái kiên nhẫn chờ đợi, chờ xem người ngồi phía sau sẽ phản ứng như thế nào.

https://thuviensach.vn

A…. Đa Ninh thật sự không tin, lắc đầu, làm ra vẻ mặt một vạn lần không tin được với Nhan Nghệ. Bỗng nhiên, cô trêu ghẹo nói: “Mình tình nguyện tin tưởng là Miêu Miêu yêu mình, yêu mình quá rồi hóa hận.”

Ô Giang thích cô? Đùa gì vậy. . . Chỉ cần Đa Ninh nghĩ đến khả năng này, đã cảm thấy đây là chuyện hết sức buồn cười.

Xác thật, nhìn qua Ô Giang không có điểm nào là thích Đa Ninh, Nhan Nghệ đồng ý cách nói này của Đa Ninh, sau đó cũng lắc lắc đầu, tỏ vẻ phỉ nhổ nói với Đa Ninh: “Cậu tự kỷ thật đấy.”

Ha ha, Đa Ninh căng môi dưới, cô chỉ muốn chuyển đề tài thôi, bởi vì quả thật trong lòng đoán được là Chu Diệu, nhất định là Chu Diệu làm chuyện gì phiền hà đến cô!D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Anh có thể làm cái gì chứ . . . . Đèn xanh, Chu Diệu tiếp tục lái xe, khóe miệng hơi nhấp thành một đường thẳng, đèn đuốc bên đường nhanh chóng hiện ra, chiếu qua gò má của anh.

Trong khung cản nửa sáng nửa tối, gương mặt như bị thay đổi liên tục.

Vừa rồi, theo như Nhan Nghệ xả ra nói cho hả giận thì anh đã chỉ ra vài điểm chính, cảm thấy sự tình có chút vấn đề.

Vốn là có một số việc không đáng để hồi tưởng lại, nhưng không nghĩ tới có người lại nhớ dai như vậy. Đương nhiên, anh tình nguyện để cho Ô Giang nhớ chuyện, không cần phải nhớ người.

Việc Ô Giang để bụng với Đa Ninh, là Cố Gia Thụy nhắc nhở anh; bởi vì cậu ta chơi bóng với anh bị thua, mới ghé vào bên tai nói: “Chu đệ, gần đây tình thế cậu rất tốt, tôi cố ý cho cậu một quả, nhắc nhở cậu một chút, cẩn thận bị đào tường.”

https://thuviensach.vn

Lúc đó chuyện tình cảm trai gái đều không chạy khỏi con mắt của Cố Gia Thụy. Bởi vì Cố Gia Thụy nhắc nhở, anh mới phát hiện ra Ô Giang thích Đa Ninh đã lâu. Mỗi ngày đều cố ý đi đến lầu ba Đồ Thư Quán để gặp mặt ngẫu nhiên, cố ý đứng xếp hàng sau lưng Đa Ninh ở căn tin, thậm chí còn lưu ảnh chụp trong di động.

Đó là tấm ảnh chụp Đa Ninh ghé vào Đồ Thư Quán, tựa trên mặt bàn ngủ.

Sau đó mọi chuyện đều thông suốt, vì sao lúc đó không ai ở ký túc xá đồng ý hỗ trợ, chỉ có Ô Giang chạy đi. Bởi vì bạn cùng phòng Đa Ninh bị bệnh. Đương nhiên anh không biết, lúc ấy có phải do anh không nói rõ ràng hay không, làm cho Ô Giang hiểu lầm là Đa Ninh sinh bệnh, nên mới chạy qua rồi sinh ra chuyện sai lầm.

Nhưng mà Ô Giang không biết dùng đầu óc suy nghĩ lại, nếu là Đa Ninh sinh bệnh, có thể đến phiên hắn đi qua sao?

Bất kể như thế nào, bởi vì sự kiện đó mà Ô Giang được nâng lên trở thành nam thần của ký túc xá 606, bao gồm Đa Ninh cũng thường xuyên nói Ô Giang tốt như thế nào ở trước mặt anh.

Sau nữa, Đa Ninh đưa anh hai mươi đồng, bảo anh thay cô trả lại cho Ô Giang. Hai mươi đồng là do Ô Giang thay Đa Ninh trả tiền cơm. Hóa ra Ô Giang tới gần Đa Ninh là do chính anh không chú ý mới xảy ra sơ sẩy. Cầm hai mươi đồng Đa Ninh đưa, anh cố ý chờ ở phòng vệ sinh, nhét tiền vào tay Ô Giang, tỉ mỉ thuật lại lời Đa Ninh nói: “Trả lại cho cậu hai mươi đồng, cám ơn cậu.”

Ô Giang không nói chuyện, trực tiếp bỏ tiền vào túi quần rồi đi ra ngoài.

“Ảnh chụp trong di động của cậu, tôi đã xóa rồi.” Hết sức trực tiếp, anh mở miệng làm rõ sự tình.

https://thuviensach.vn

“Ảnh chụp gì?”

Ô Giang còn giả ngu với anh, anh quay đầu nói: “Cậu cảm thấy là gì?”

Lúc đó hắn Ô Giang rất tức giận, ít nhất đây là lần đầu tiên anh gặp phải người đàn ông có sắc mặt trắng bệch như vậy, lại nói: “Cậu dựa vào gì chứ?” Ô Giang chất vấn anh.

Dựa vào cái gì, dựa vào anh là Chu Diệu.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 19.2

Bởi vì là bạn chung phòng, Chu Diệu cũng không muốn cãi nhau dẫn đến bế tắc không còn tình bạn, nên hảo tâm nhắc nhở một câu: “Đa Ninh sẽ không thích cậu, đừng hy vọng nữa.”

“Cậu có ý gì. .. Đây là ý của cậu hay là ý của cô ấy?”

“Tôi và cô ấy thì có gì khác nhau? Tóm lại hai người không hợp, rất không hợp!”

....

Sau đó Chu Diệu có chút không nhớ rõ, không nhớ tại sao anh và Ô Giang lại đánh nhau một trận, hình như là Ô Giang nói rằng anh chiếm hầm cầu nhưng không sử dụng, anh vừa nghe liền phát hỏa.

Đa Ninh? Hầm cầu?... Nói cái gì vậy!

Xe nhanh chóng chạy đến hoa viên Lam Thiên, Chu Diệu dùng heo hồng nhồi bông gõ hai hai cái vào cửa kính xe, nhắc nhở người nào đó đang đi xuống: “Chủ nhật, đừng có quên.”

.... . Đúng vậy, ngày mai cô còn phải theo Chu Diệu lên núi ngâm suối nước nóng giải nhiệt. Đa Ninh ừ một tiếng, sau đó đối mặt với ánh mắt tò mò của Nhan Nghệ, kéo tay của Nhan Nghệ lên lầu mới kể sau.

Nhìn theo Đa Ninh lên lầu, Chu Diệu nhếch miệng cười cho nên đánh rơi một mảnh kẹo nhuận hầu, nhất thời mùi bạc hà mát lạnh mất đi làm cho

https://thuviensach.vn

anh không thể cảm thụ sự khoan khoái được nữa.D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Về phần Ô Giang, Chu Diệu tiếp tục nghĩ nếu cậu ta và bạn gái thật sự bởi vì Đa Ninh mà náo loạn thành như vậy, chỉ có thể nói tên Ô Giang này thật đúng là... Mặt người dạ thú.

****

“Ngâm suối nước nóng!” Vẻ mặt Nhan Nghệ rất phong phú, ép buộc Đa Ninh phải di chuyển đến tận mép sô pha, còn liên tục nói tốt đến ba lần.

Đa Ninh cũng hiểu được là đi tắm suối nước nóng rất không tệ, có thể để cho Chu Diệu thấy rõ dáng người hiện tại của cô đã có bao nhiêu thay đổi.

“Bởi vì Chu Diệu gần đây bị nóng, nghĩ rằng đi tắm suối nước nóng sẽ giải được.” Đa Ninh mở miệng nói, giải thích vì sao muốn đi ngâm suối. Sau đó cô hỏi Nhan Nghệ, “Ngâm suối nước nóng có thể giải nhiệt trong người sao?”

“Có thể... Bởi vì…” Nhan Nghệ gật đầu sau đó làm một tư thế ám chỉ, nhìn Đa Ninh nói, “Có khả năng Chu tổng muốn dùng cách này để hạ hỏa?”

Nhan Nghệ đưa tay ám chỉ như thế.. . Đa Ninh nhìn thấy, khuôn mặt liền hồng.

Đối với một lời mời có mục đích không trong sáng như vậy, Nhan Nghệ cũng ngồi xuống bên cạnh Đa Ninh, mặt nghiêm trọng hẳn lên sau đó tự hỏi: “Đa Ninh, cậu muốn đi sao?”

“Mình muốn... “ Đa Ninh trả lời.

https://thuviensach.vn

Nhan Nghệ phủi tay, vậy không có gì phải lo lắng rồi. Hồ điệp bên suối, thanh mai trúc mã, cứ trực tiếp tiến lên thôi!

“Mình muốn làm cho Chu Diệu yêu mình trước.” Đa Ninh nhìn Nhan Nghệ, mục tiêu của cô vẫn xác định rõ ràng. Cô muốn Chu Diệu yêu cô, cô muốn thay đổi hoàn toàn quan hệ của hai người, không phải là thanh mai trúc mã, cũng không phải là bạn thân từ nhỏ đến lớn gì cả.

Mà phải là tình yêu nam nữ chân chính.

“Ừ... “Bởi vì động cơ của hai người hoàn toàn khác nhau cho nên Nhan Nghệ lại lâm vào trầm tư.

“Đa Ninh, cậu phải vùng lên” Sau một lúc lâu, Nhan Nghệ ngẩng đầu lên nói.

Đa Ninh “.... Vùng lên?” Vùng lên cái gì?!

“Thế này đi.” Nhan Nghệ giữ chặt tay Đa Ninh, truyền thụ mỹ nhân tâm kế trong ba mươi sáu kế, “Cậu phải quyến rũ Chu Diệu nhưng không thể để cho anh ta thực hiện được hành vi, cậu hiểu ý mình không?”

“Hiểu.” Đa Ninh gật đầu, nhịn không được cười cười.

“Mình nghiêm túc đó.”

Đa Ninh cũng tỏ ra giống như vậy: “... Mình hiểu thật mà.” Cô cũng không phải là con gái mới lớn, hoàn toàn hiểu được ý tứ của Nhan Nghệ. Hơn nữa cô cảm thấy điều Nhan Nghệ nói cũng có chút đạo lý, nhất là đối với người như Chu Diệu... Người đàn ông xấu xa!

“Đúng rồi, gần đây mình có theo dõi blog cá nhân của phó tổng Thiên Tín Diệp Tư Tư, giúp cậu xem xem rốt cuộc Chu Diệu thích cô ta ở điểm nào. Nếu muốn đánh bại đối thủ thì phải hiểu biết về đối thủ của mình!”

https://thuviensach.vn

Thời điểm trở về phòng mình, Nhan Nghệ lại ghé vào khung cửa nói với Đa Ninh.D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Đây là do nửa năm trước cô dùng tinh thần tác chiến này để đối phó với mối tình đầu của chồng trước.

Đa Ninh cười cười, dùng ánh mắt nhìn Nhan Nghệ biểu đạt ý cảm tạ; cảm thấy không đủ, lại làm tư thế vỗ ngực. Cho dù Nhan Nghệ là một đồng đội như heo, cô cũng thật sự thấy cảm kích.

Nhan Nghệ rất hưởng thụ, ngẩng đầu đi về phòng. Trong di động, Nhất Thành đại sư Cố Gia Thụy trả lời cô, ngắn gọn năm chữ: “Cô muốn hãm hại ai?”Nhan Nghệ dựa vào tường, gửi đi bốn chữ: “Chồng trước của tôi.”

Cố Gia Thụy nhất thời không đáp lại, nửa giờ sau mới gửi cô hai chữ nêu lên ý khuyên bảo: “Tái - hôn.”

.....

Tái hôn.... Hiện tại đàn ông nếu không phải là heo thì là sói. Nếu cả hai thứ đều không phải, khẳng định cũng là mặt người dạ thú đầy xấu xa. Dù cho cô tìm kiếm như thế nào cũng đều thành một tổ hợp ‘giai nhân và quái vật’!

Tái - hôn cái quỷ gì chứ!

Ngày hôm sau, Nhan Nghệ đi đến nhà của chị gái để mừng sinh nhật cháu trai, lúc trước Đa Ninh đã chuẩn bị quà sinh nhật nay nhờ Nhan Nghệ mang tặng giúp. Nhan Nghệ vừa cảm động vừa vui mừng sờ sờ mặt của cô.

“Đừng làm chuyện buồn nôn.” Đa Ninh cười, nhắc nhở Nhan Nghệ, “Mình đã trang điểm đấy.”

https://thuviensach.vn

“Khó trách được như tiên nữ vậy.”Nhan Nghệ làm bộ muốn hôn miệng.

Đa Ninh đẩy Nhan Nghệ ra, không thể được!

Nhan Nghệ vẫn sán đến, sau đó khôi phục vẻ mặt lại dặn dò một lần nữa: “Nhớ kỹ, có thể quyến rũ anh ta nhưng không thể để anh ta đạt được mục đích.”

Đã biết... Đa Ninh gật đầu với Nhan Nghệ, là rụt rè quyến rũ, sau đó ở thời điểm mấu chốt thì vô tình cự tuyệt, có đúng hay không?

Thông minh!

Nhan Nghệ yên tâm mà lái xe rời đi, ở cửa tiểu khu vừa vặn gặp được Chu Diệu lái xe tiến vào, hai xe gặp nhau. Nhan Nghệ bấm còi hai cái, hạ kính cửa xe hướng về xe của Chu Diệu nói: “Chu Diệu đi chơi vui vẻ nha.”

Chu Diệu đáp lại một tiếng cảm ơn, trực tiếp chạy qua, rất sát với xe của Nhan Nghệ.

Thật là... kĩ thuật chạy xe rất tốt!

Chu Diệu cho xe chạy đến dưới lầu, Đa Ninh cũng vác một cái túi xách lớn ra cổng, bên trong là đồ dùng Nhan Nghệ chuẩn bị cho cô. Hôm nay váy cô mặc cũng là do Nhan Nghệ hỗ trợ chọn giúp.

Một bộ váy thuần màu trắng dài đến mắt cá chân.

Khí chất như tiên, khi ngồi vào trong xe lại có chút lạnh, nên Đa Ninh lại mặc vào áo khoác màu đen bằng tơ tằm. Sau đó đeo mắt kính dựa vào ghế phụ lái, nhắm mắt muốn ngủ một chút.

“Tối hôm qua ngủ không ngon sao?” Chu Diệu liếc mắt nhìn một cái cất tiếng hỏi.

https://thuviensach.vn

“Rất ngon.” Đa Ninh đáp lại.

Chu Diệu ừm một tiếng, hỏi hôm nay muốn đi ngâm suối nước nóng ở đâu, lại giới thiệu núi Ôn Tuyền rất đặc sắc, có rất nhiều thứ để xem, anh cùng cô ở lại một đêm có vẻ rất được.

Đa Ninh vẫn không có phản ứng gì, ngừng một lúc mới nói với Chu Diệu: “Anh tự sắp xếp là được.”

Chu Diệu im lặng, cũng dừng lại một lúc mới mở miệng thương lượng: “Đa Ninh, có thể cởi mắt kính của em ra được không?”

Đa Ninh.....

Thành phố A cổ kính cũng không có suối nước nóng nổi danh gì cả nhưng kế bên lại có một huyện có đất đai tài nguyên phong phú, có rất nhiều khách sạn và resort nghỉ dưỡng có suối nước nóng. Trước đây Đa Ninh đi theo gia đình của bác có ở qua khách sạn suối nước nóng. Lúc ấy cả nhà cô còn cùng nhau ở đây vui chơi, trở về cô còn viết được tác phẩm báo cáo kết quả công tác, gọi là “Suối nguồn hạnh phúc”.D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Còn bây giờ thì sao, có phải suối nguồn hạnh phúc đó đã biến thành suối nhuộm màu rồi hay không? Trong lòng Đa Ninh nhẹ nhàng than thở một tiếng, người không biết cô thường khen tính tình của cô đoan trang khéo léo, thật ra cô rất rõ ràng bản thân mình có bao nhiêu ngông cuồng....

Đến khu nghỉ dưỡng suối nước nóng, bên ngoài ánh mặt trời ấm áp, Đa Ninh để đầu trần hứng lấy ánh mặt trời cùng Chu Diệu xuống xe, sau đó làm vẻ mặt bình tĩnh thong dong đi bên cạnh Chu Diệu.

Chu Diệu bỏ chìa khóa xe vào túi quần, bước đi không nhanh không chậm. Hai người đi trên đường vào resort nơi có những bông hoa hải đường

https://thuviensach.vn

nở rộ, anh giống như đang nghĩ đến chuyện gì, mở miệng nói: “Anh đặt hồ tắm dành cho hai người... Chắc không sao chứ?”

Sự thật, hồ tắm hai người là anh cố ý sửa đổi cách gọi, tên gốc gọi là hồ uyên ương dành cho tình nhân.

“... Không sao.” Đa Ninh quay về phía Chu Diệu, khẽ ngẩng đầu, khuôn mặt tươi cười nhìn về phía Chu Diệu.

Trước đây cô và anh cùng nhau học bơi lội, lớn lên còn làm qua chuyện vợ chồng, hai người cùng nhau ngâm suối nước nóng có sao đâu, nhưng mà thay đổi dĩ nhiên phải có... Không thể nào giống như trước khi cô ngâm suối chỉ mặc qua loa áo tắm liền thân, hôm nay thứ cô mang đến là một bộ bikini rất sexy.

Đa Ninh đi phía sau mím môi cười một cái với Chu Diệu đang đi ở phía trước.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Ôn tuyền sơn trang không chỉ có suối nước nóng, ngoài suối nước nóng ra, những hạng mục giải trí khác cũng có rất nhiều. Cưỡi ngựa, chèo thuyền, trượt cỏ, còn có trò điên cuồng bắt heo, gọi là heo nhỏ thi chạy.

Trò heo nhỏ thi chạy chủ yếu dành cho các cặp ba mẹ có đưa theo trẻ con vui đùa. Đa Ninh và Chu Diệu cùng nhau đứng bên ngoài hàng rào quan sát tình hình chiến đấu bên trong, Chu Diệu mặc bộ đồ cowboy áo sơ mi trắng đứng bên cạnh cô, cười cười nói: "Đa Ninh, hôm nay anh đưa em đi chơi, có phải giúp em tìm cảm hứng hay không?"

Tìm cảm hứng... Quả thật, vừa rồi trong đầu Đa Ninh hiện lên hình ảnh một con heo nhỏ đáng yêu chạy điên cuồng. Nhưng đối với cách nói đảo ngược tranh công của Chu Diệu, Đa Ninh tỏ vẻ không chấp nhận; cô xoay người, ngửa đầu, nhìn Chu Diệu nghiêm túc hỏi lại: "Không phải em với anh tới đây ngâm nước nóng... Dập lửa sao?"

Tại sao đột nhiên lại biến thành anh đưa cô đi chơi rồi?

Cũng bởi vì Nhan Nghệ đã phân tích một tầng ý nghĩa khác của hai chữ dập lửa, lúc Đa Ninh nói ra thì cẩn thận tạm dừng lại. Cũng bởi vì sự tạm dừng không tự nhiên này, tim Chu Diệu đập nhanh hơn một chút, thiếu chút nữa cho là Đa Ninh nghe hiểu ý nghĩa chân chính của hai chữ dập lửa.

"Đúng, em đi theo anh... Không phải là anh với em." Chu Diệu thỏa hiệp nói, phản ứng tim đập nhanh vừa rồi của anh, theo góc độ sinh lý học chính là do sự điều tiết nhanh hơn của thận tạo ra. Bởi vì trông người trước

https://thuviensach.vn

mặt quá mức ra vẻ, tiện tay, Chu Diệu lấy kính râm mà Đa Ninh vẫn luôn đeo xuống.

Sau đó, tự đeo lên cho mình.

Mặt Đa Ninh nhỏ, kính râm của cô có phần làm lỗ tai anh bị kẹt, nhưng Chu Diệu hoàn tòan không ghét bỏ chút nào. Sau khi đeo lên, nhếch môi lên với Đa Ninh, khoe một nụ cười nhe răng tiêu chuẩn.

Kính râm cứ thế bị đoạt đi... Đa Ninh duỗi tay thử cướp về. D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

"Đừng keo kiệt, để anh đeo một lúc." Chu Diệu ấn tay của Đa Ninh, sau đó chống lại đôi mắt đen xinh đẹp của Đa Ninh, ăn ngay nói thật, "Em không đeo kính râm rất đẹp."

Đa Ninh:... Cô cũng không phải vì xinh đẹp!

"Em muốn ngăn nắng." Đa Ninh mở miệng nói, vẻ mặt có phần không vui nhìn về phía người đàn ông giành kính râm của cô.

"Anh thay em che." Chu Diệu trấn an nói, sau đó kéo cô đè lên cái bóng trên mặt đất của anh, dùng thân thể của mình thay cô chắn đi ánh mặt trời giữa trưa.

Hai người lần lượt đứng, Chu Diệu dùng vóc dáng cao to của anh thay cô cản toàn bộ ánh mặt trời, Đa Ninh ngơ ngác, vòng vo thay đổi đề tài hỏi Chu Diệu: "Không phải đợi buổi tối mới ngâm suối nước nóng sao?"

"Ừ..." Chu Diệu đáp lại cô, lại nghiêm túc nói tiếp, "Ngâm nước nóng thì phải vào buổi tối mới tốt, lúc đó thì làn da càng dễ dàng hấp thu khoáng chất trong nước, mỹ dung dưỡng nhan; đồng thời ngâm vào buổi tối thì không bị gấp rút, làm máu trong cơ thể tuần hoàn nhanh hơn, còn trợ giúp giấc ngủ."

https://thuviensach.vn

Đa Ninh gật đầu, vẻ mặt nghe hiểu được: "Thì ra là như vậy."

Chu Diệu cũng gật đầu: "Chính là như vậy." Lập tức, cười cười, lộ ra hàm răng trắng đều. Quan trọng nhất tối nay anh không phải là Chu Diệu chính nhân quân tử, mà là sói xám lớn • Diệu; một con sói xám lớn luôn toan tính làm sao để nuốt sống được con cừu nhỏ.

"Đa Ninh, em xem con heo kia thật buồn cười." Thu hồi tâm tư đàn ông, Chu Diệu nâng ngón tay chỉ về một con heo đang chạy phía trước mà nói, mặt đẹp mày kiếm tràn đầy ý cười.

"Ha..." Đa Ninh phối hợp nở nụ cười, sau đó yên lặng, trề khóe môi xuống.

Ít có người đứng phơi nắng dưới mặt trời tháng năm, xem xong heo con thi chạy, Đa Ninh phải về phòng khách sạn ngủ trưa một lúc. Đương nhiên Chu Diệu đồng ý, cùng Đa Ninh đi về khách sạn. Trong lòng tính toán ngủ trưa một giấc cũng tốt...

Đi ngang qua khách sạn có cửa hàng lớn, Chu Diệu nhìn thấy áo tắm bảy sắc bên trong, hỏi người bên cạnh: "Mang áo tắm không? Nếu không có, mua trước một chiếc."

"Mang theo." Đa Ninh mỉm cười, áo tắm hai mảnh đấy.

Chu Diệu gật đầu, vậy là tốt rồi. Dừng lại, "Anh không mang, đi vào mua một chiếc với anh đi." Chu Diệu nói.

Đa Ninh chọn cho Chu Diệu một chiếc quần bơi tứ giác màu đen, Chu Diệu không quá vừa lòng, cẩn thận quan sát rồi nhắc nhở cô: "... Có lẽ cái này hơi nhỏ một chút."

"Chẳng lẽ anh thích cái rộng rãi?" Đa Ninh quét mắt tới khu vực quần cộc thích hợp cho mấy ông cụ mặc, nhìn xem có đẹp hay không. Chu Diệu

https://thuviensach.vn

không hề soi mói, trực tiếp cầm chiếc quần bơi tứ giác màu đen cô vừa mới chọn, thanh toán tiền.

"Nếu như nhỏ, mặc không quá thoải mái." Trên đường trở lại phòng khách sạn, Chu Diệu vẫn còn rối rắm về vấn đề quần bơi nhỏ.

Có đôi khi Chu Diệu thật sự rất đồng bóng, Đa Ninh nhìn về phía Chu Diệu, than thở một câu: "Nếu không anh đừng mặc."

"..." Nhất thời Chu Diệu không kịp phản ứng, lập tức nở nụ cười, đang muốn đáp lại, di động vang lên.

Là một cuộc điện thoại liên quan đến công việc. Trước tiên Chu Diệu nghiêng người đẩy cửa phòng khách sạn ra cho Đa Ninh, sau đó mím môi, đi sang một bên nói chuyện điện thoại.

Sói xám lớn • Diệu lập tức khôi phục gương mặt giám đốc Chu khôn khéo, lạnh lùng phủ định phương án mà người đầu bên kia mới đưa ra: "Không được, như vậy không đủ lợi nhuận."

Đa Ninh liếc mắt nhìn Chu Diệu một cái, im lặng vào phòng siute của khách sạn.

Phòng khách sạn thuộc kiểu suite của Nhật Bản, bên trong có hai phòng đối diện. Buổi sáng lúc chọn kiểu phòng, cô cướp lời nói với nhân viên tiếp tân của khách sạn: "Chúng tôi muốn một phòng suite."

Chu Diệu đứng bên cạnh cũng nói thế với nhân viên tiếp tân: "Đúng, chúng tôi chỉ cần phòng suite." Khóe miệng hơi trề ra một cái.

Hai gian phòng đối lập nhau đều có cửa bằng gỗ, Đa Ninh đi vào gian phòng bên trái. Túi lớn của cô đang để trên một tấm thảm tương tự tatami, rèm vải màu vàng nhẹ nhàng ma sát xuống mặt đất, cửa sổ nửa mở, gió núi thổi hiu hiu rèm cửa sổ như treo ngọc, thanh thúy rung động.

https://thuviensach.vn

Bên ngoài, Chu Diệu còn đang gọi điện thoại, giọng nói lúc nhẹ lúc nặng. Đa Ninh kéo rèm cửa lên, sau đó lấy áo tắm hai mảng thơm mát từ trong túi ra, thầm nghĩ có lẽ buổi tối phải uống chút rượu...

Phòng bên ngoài, Chu Diệu gọi điện thoại xong rồi, thấy Đa Ninh đã trở về phòng, đi đến phòng bên trái, duỗi tay đẩy cửa theo thói quen.

... Kết quả là khóa trái.

Ban ngày ban mặt, có gì quan trọng mà phải khóa trái sao? Chu Diệu bất đắc đi vào căn gian bên phải của mình, sau đó lại quay ra gõ cửa gỗ bên trái hai cái, nói với người muốn ngủ trưa bên trong: "... Anh gọi cơm chiều cho em rồi."

Hai giây sau, bên trong truyền ra giọng nói cảm ơn khách khí.

Chu Diệu gật gật đầu, nhìn thời gian trên di động, vậy mà đã là hai giờ chiều rồi.

Buổi tối vẫn là tiệc đứng, nhưng hình thức lại biến thành tự mình nướng, BBQ ngoài trời, ghế ăn trắng đặt trong vườn hoa, đầu bếp đội mũ đứng một góc đang lật toàn bộ số thịt dê lại.

Không khí náo nhiệt, lại thích ý.

Chu Diệu ăn hai miếng thận dê nướng, Đa Ninh tròn hai mắt hỏi: "Không phải anh bị nóng trong sao?"D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

"Đúng..." Chu Diệu gật đầu đáp lại cô, "Nhưng uống thuốc nhuận tràng rồi, không có việc gì."

Đồ nướng Chu Diệu thích nhất chính là thận dê, Đa Ninh mặc kệ anh, một mình uống rượu trái cây. Uống lên một ly, lại lấy ly thứ hai; lúc quay lại, không cẩn thận đụng phải một cô bé đang chạy lảo đảo.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh thuận tay đỡ lấy cô bé.

Cô bé mặc váy hoa rất đáng yêu, lúc uống rượu Đa Ninh luôn nhìn chằm chằm cô bé, khóe môi nhàn nhạt nhếch lên. Chu Diệu duỗi tay quơ quơ trước mắt cô, cô thu hồi tầm mắt nhìn về phía Chu Diệu.

Ý cười trên mặt chưa tan.

Đa Ninh như vậy thật ôn nhu, Chu Diệu nhìn một hồi lâu.

"Chu Diệu, anh thích bé trai hay bé gái?" Đột nhiên Đa Ninh mở miệng hỏi người trước mắt.

"Bé trai." Chu Diệu trả lời vô cùng xác định, không cần nghĩ ngợi.

Đa Ninh gật đầu.

"... Không phải trọng nam khinh nữ." Chu Diệu giải thích, nghĩ nghĩ rồi nói, "Chủ yếu là bé gái rất nũng nịu, anh không ứng phó được. Hồi nhỏ anh và anh trai, luôn luôn là em và anh trai chơi chung vui vẻ."

Vì chứng thực lời mình nói, Chu Diệu nhắc tới chuyện cũ.

Đa Ninh nghĩ nghĩ, hình như đúng là vậy. Sau đó, lại uống một ngụm rượu trái cây, giữa răng môi, tất cả đều là hương thơm của rượu trái cây.

Bởi vì uống hai ly rượu trái cây, lúc từ khách sạn đến hồ nước nóng, Đa Ninh không có bất cứ gánh nặng nào ở trong phòng thay đồ với áo tắm hai mảnh. Phần thể khêu gợi mang theo hương thơm, còn có tác dụng của ngực nữa.

Tám giờ tối, bóng đêm hoàn toàn buông xuống. Hơi nóng lượn lờ trong hồ nước nóng, ánh sáng đèn làm bụi cây hoa cỏ như nhiễm một tầng sương mù ấm áp; từng cánh hoa hồng trên mặt hồ, làm nổi lên màu trắng ngà tự nhiên của nước trong hồ, kiều diễm động lòng người.

https://thuviensach.vn

Bên cạnh hồ, Chu Diệu quấn một chiếc khăn tắm màu trắng. Không ngăn được dáng người đẹp chân dài lưng rộng.

Đa Ninh mặc áo choàng tắm màu trắng đi ra, đi một đôi guốc gỗ, ngẩng đầu nhìn Chu Diệu đứng cạnh hồ, không khỏi đặt câu hỏi: "Anh còn chưa xuống à?"

Xuống? Xuống hồ sao? Chu Diệu cũng liếc nhìn người đang quấn kín người nói: "Chờ em cùng xuống."

Đa Ninh không đồng ý: "Anh bước xuống thử độ ấm trước..."

"Ờ..."

Chu Diệu cởi khăn tắm, thoải mái lộ ra cảnh tượng không bị che, quần bơi tứ giác nhỏ bó chặt lấy bắp đùi rắn chắc, tối đen không rõ ánh sáng, hình ảnh trêu người lại tràn đầy sức mạnh. Anh đã trở thành một người đàn ông hoàn toàn thành thục, dáng người đã sớm không còn gầy yếu như thời kì thanh niên, dù không phải điển hình là kẻ khoa trương cơ bắp, cũng là kiểu mặc quần áo thì gầy, cởi quần áo thì là thân hình móc áo hoàn hảo.

Trước khi xuống nước, anh cố ý đi qua Đa Ninh đang bọc áo choàng tắm, rũ mắt nói: "Anh đây xuống trước."

Đa Ninh gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh. Trừ việc khoác áo choàng ra, đầu còn mang một chiếc băng đô hồng nhạt hình con mèo, tóc dài búi cao trên đầu, băng đô vừa vặn kề sát hai lỗ tai và cái trán.

Thoạt nhìn, như một con mèo con chuẩn bị tắm rửa.

Sau khi Chu Diệu xuống nước, Đa Ninh bỏ guốc gỗ ngồi bên cạnh hồ nước, đặt chân vào trong hồ nước. Không định lập tức xuống luôn.

https://thuviensach.vn

Nước hồ, Chu Diệu nửa nằm tựa vào bên cạnh hồ, nói với người phía trên: "Độ ấm rất được." Sau đó, anh đưa một bàn tay ra, đôi mắt được bao phủ bởi hơi nước, nhìn qua vô cùng chân thành.

Đa Ninh nhàn nhạt liếc mắt một cái, bất vi sở động (không có động tĩnh, không bị thuyết phục). Qua một lúc, cô đưa ra yêu cầu với Chu Diệu: "Anh nhắm mắt lại."

Tự nhiên Chu Diệu nhếch miệng, cười cười, bộ dáng không có gì quan trọng. Sau đó, anh vẫn nhắm hai mắt lại. Lúc này Đa Ninh mới cởi áo choàng, đứng lên, chỉ mặc áo tắm hai mảnh đi tới một chỗ khác trong hồ.D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Hồ uyên ương hình trứng, vẫn có phân chia, ngăn cách ở giữa bằng một tảng đá trơn bóng.

Đối diện, Chu Diệu đã sớm mở mắt, nhìn hình ảnh Đa Ninh xuống nước không dời mắt. Sau đó, chớp chớp lông mi ướt nhẹp, như thể bị hơi nước làm mờ.

Nhiệt độ của hồ nước nóng, dường như bỗng chốc nóng đến không chịu nổi.

Quần bơi, căng đến mức gần như không chịu được.

...

Hai phía đối lập, Chu Diệu cười vô cùng thoải mái, mở miệng nói chuyện: "Đa Ninh, hình như phong cách hiện giờ của em khác rồi."

"Ừ..." Đa Ninh xoay người, lộ ra da thịt trắng nõn sau lưng, sau đó đưa lưng về phía Chu Diệu, cô lên tiếng hỏi, "Chỗ nào khác thế?"

Quá rõ ràng, Chu Diệu không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Hơi nóng trong hồ xông lên làm Đa Ninh đỏ như tôm luộc, cô khom người, tiếp tục chậm rãi trả lời: "Con người đều sẽ thay đổi... Em cũng thế."

"Còn anh." Chu Diệu lại hỏi cô, "Em cảm thấy anh thay đổi nhiều sao?"

"Không nhiều lắm... Vẫn giống bộ dáng lúc trước." Đa Ninh nửa nằm úp sấp như trước, giọng nói cũng như được ngâm trong nước nóng, phát âm từng chữ đều nhẵn bóng, vừa trơn trượt lại vừa mềm mại.

Chu Diệu ngửa đầu, thở ra một ngụm khí.

Đa Ninh nói đều là lời nói thật, càng tiếp xúc càng cảm thấy Chu Diệu thay đổi không nhiều. Dù cho là điểm cô thích, hay là chỗ chọc cô chán ghét, gần như vẫn là bộ dáng hồi trước.

Sau một lúc lâu, Đa Ninh ra khỏi nước, đối mặt với Chu Diệu nói: "Em có chút choáng váng đầu, về phòng trước."

Chu Diệu:...

Chu Diệu cũng không ngâm thêm bao nhiêu, bởi vì giữa lúc đó nhận một cuộc điện thoại, đợi anh trở lại phòng khách sạn, Đa Ninh đã sấy khô mái tóc dài, đang gác hai chân ngồi trên sô pha.

Trong tay, cầm một ly rượu.

"Đã trở lại." Cô quay đầu, chào hỏi với anh, nở nụ cười.

Chu Diệu đi lên trước, nhìn thấy trên bàn gỗ có hai ly rượu, Đa Ninh lắc lắc ly rượu trong tay với anh: "Nhân viên phục vụ vừa đưa tới."

"Uống ngon không?" Chu Diệu không nhịn được tới gần, giọng nói có phần ôn nhu.

https://thuviensach.vn

"Uống ngon." Đa Ninh trả lời, sau đó đứng lên nói, "Em đi ngủ, ngủ ngon."

Đợi chút. Chu Diệu tiếp tục tiến lên một bước, giọng nói có chút khàn, cúi đầu mở miệng: "Tán gẫu một lúc nữa, được không?"

"Tán gẫu cái gì?" Đa Ninh đứng ở trước người Chu Diệu, cũng nhẹ nhàng hỏi. Giọng nói của cô nhẹ, là vì giọng nói của Chu Diệu cũng rất nhẹ. Nhưng chỉ có hai người trong phòng khách, vậy là đủ rồi.

"Tán gẫu... Chúng ta trước kia." Chu Diệu dựa vào càng ngày càng gần, khuôn mặt tuấn tú phóng đại gần như dán vào trước mặt Đa Ninh. Sau đó, anh đưa tay đặt trên thắt lưng Đa Ninh.

Người trong lòng cứng ngắc trong chớp mắt.

Chu Diệu thật sự không khống chế được, ôm vào. Hai tay anh đều đặt ở bên hông Đa Ninh, đẩy lui vào, Đa Ninh đã bị anh đặt bên tường. Anh tiếp tục cúi đầu, gần sát cổ Đa Ninh, ngửi ngửi khó có thể tự kiềm chế."Đa Ninh, anh..." Miệng khẽ nhếch, anh đã nóng đến mức nói không ra lời, trong miệng ngậm một viên kẹo nhuận hầu, nhưng không giảm bớt khí nóng anh thở ra chút nào.

Hương bạc hà nhàn nhạt, dán xuống cổ.

Đa Ninh nghiêng đầu, tùy ý để Chu Diệu dán vào cổ cô.

Sau đó, cô giật giật thân thể cứng ngắc, cúi đầu hỏi người đàn ông đặt cô bên tường: "Chu Diệu, anh muốn làm gì..."

Sau đó, Chu Diệu không trả lời vấn đề này, anh càng ngày càng nóng, thầm muốn giao thân xác khô nóng này cho người nhỏ bé trong lòng.

Tinh trùng xông lên não là cảm giác gì, chính là như bây giờ.

https://thuviensach.vn

"Đa Ninh, chúng ta có thể hay không..." Chu Diệu khàn khàn mở miệng, trong mắt có vết hồng nhẹ. Anh như một con sói già đói đến mức sắp phát điên, cuối cùng cũng bắt được con cừu con, ngay lúc này muốn một miếng nuốt chửng con cừu con vào miệng.

"Không được." Một giọng nói kiên định cự tuyệt anh.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 21

"Chu Diệu, em biết anh muốn làm gì." Đa Ninh ngẩng đầu, đôi mắt ánh lên sự kiên quyết, sau đó không cần thương lượng cự tuyệt anh, "Nhưng mà không được."

Cả thân thể đều căng cứng, dù cho có chiếc xe cứu hỏa đến dập lửa cũng vô dụng. Cho nên Chu Diệu muốn cứu lấy tình thế một chút: "Đa Ninh..."

Không hề cho thương lượng, Đa Ninh đã vô tình lấy tay anh ra, xoay người trở về phòng.

Ngay sau đó, bên trong còn truyền ra âm thanh khóa chốt.

Chu Diệu chớp chớp ánh mắt đỏ bừng, tiện đà nhích cơ thể lại gần tường, không nói gì, bởi vì anh đã sắp... Nổ!

Kết quả, đã xong rồi.....

Rốt cuộc..... Đã xong!

Trong phòng, trái ngược với Chu Diệu một thân mồ hôi nóng ở bên ngoài, cả người Đa Ninh cũng toàn mồ hôi, trái tim đã lâu không đập bùm bùm như lúc trước. Đi đến mép giường, cô ngồi ngay ngắn trên giường, không thể tin nổi bắt đầu hồi tưởng lại hết mọi việc phát sinh đêm nay.

Dùng xong cơm chiều, cô ở trong phòng thay quần áo tuy rằng không ngại thay áo tắm hai mảnh, nhưng khi đẩy cửa ra vẫn có chút kinh hãi, đành

https://thuviensach.vn

phải mặc một cái áo choàng tắm rồi đi ra.d. đ. L. Q. Đ~~

Tại hồ nước nóng, cô xuống nước thì lập tức xoay người, sau đó hầu như đưa lưng về phía Chu Diệu nói chuyện. Vì làm bộ bình tĩnh, cô ghé vào bên cạnh hồ nước vụng trộm cắn mu bàn tay. Kết quả không làm bộ được bao lâu, cô đã ra khỏi hồ trước thời gian, mặc lại áo choàng tắm lúc trước đã cởi ra.

Sau đó trở lại phòng khách sạn, vì muốn lấy thêm can đảm nên cô lại uống hai ly rượu.....

Đa Ninh nằm xuống giường sau đó đưa mu bàn tay lên, trên đó còn lưu lại một dấu răng nhợt nhạt, là khi cô ở hồ nước nóng lưu lại “chứng cớ." Mặc kệ quá trình như thế nào, cô đã thành công, tất cả kế hoạch đều được hoàn thành.

Thật ra ngẫm lại, đêm nay bản thân Đa Ninh cũng không ngoài ý muốn phát huy tốt như vậy. Từ nhỏ đến lớn, cô luôn là một người chấp hành rất tốt kế hoạch. Chỉ cần định ra kế hoạch, dù gặp khó khăn gì cô cũng sẽ cắn răng cố gắng vượt qua để hoàn thành nó.

Không thể so sánh với Chu Diệu là người hay ra lệnh, cô hoàn toàn là một người phục tùng mệnh lệnh.

Trong di động, Nhan Nghệ gởi tin đến tìm hiểu tình báo, Đa Ninh nhắn lại một hành động thắng lợi. Sau đó đưa điện thoại di động đặt ở ngực, tiếp tục thở ra, vẫn cảm nhận được dư vị của chiến thắng.

Phòng bên phải, Chu Diệu còn đang dội nước lạnh, đồng thời di động trên giường cũng vang lên. Anh cầm lấy, quét mắt qua dãy số hiển thị trên màn hình, trực tiếp từ chối...

Ngày hôm sau, Đa Ninh ngủ dậy, sau đó mở cửa phòng ngủ ra ngoài muốn tìm nước uống. Hiện tại mới có 5 giờ sáng, cô nghĩ cô thức sớm hơn

https://thuviensach.vn

so với Chu Diệu, kết quả mới vừa đi ra liền bắt gặp Chu Diệu còn thức sớm hơn cô.

Chu Diệu tà tà dựa trước quầy bar mộc mạc, trong tay vẫn còn cầm một chai nước khoáng.

Thể chất của Chu Diệu dễ dàng phát nhiệt, cho nên từ nhỏ đến lớn uống nước rất nhiều. Uống vài hớp đã giải quyết xong một chai nước khoáng.

Trong phòng khách sạn ngoại trừ chai nước mà Chu Diệu đang uống, hẳn là còn hai chai nước khoáng tặng miễn phí nhưng Đa Ninh tìm hoài không thấy. Cô nhìn nhìn Chu Diệu, không còn chai nào sao?

“Tối qua anh hơi say nên khát nước, đã uống hết.” Chu Diệu mở miệng nói với cô.

Đa Ninh không biết nói gì: “...”

Trong tay Chu Diệu còn cầm chai nước khoáng còn phân nửa đưa cho cô. Đa Ninh đón lấy, miệng nhỏ nhấp hai ngụm, sau đó trả lại cho anh nói: “Cám ơn.”

“..... Đừng khách sáo.” Chu Diệu cũng khách khí đáp lại, khẩu khí thản nhiên, mang theo vài phần làm bộ làm tịch.

Đúng vậy, dù một chút cũng là đúng. Đa Ninh khẳng định ý nghĩ trong lòng. Tối hôm qua cô không để cho Chu Diệu thực hiện được ý đồ đúng là một quyết định chính xác. Bởi vì mục đích của cô và Chu Diệu hoàn toàn không giống nhau.

******

https://thuviensach.vn

Hôm nay là thứ hai, Chu Diệu phải đến công ty làm việc. Đa Ninh tự nhiên sẽ quay về hoa viên Lam Thiên tiếp tục thiết kế bức tranh vẽ bé trai của cô. Dù sao tối hôm qua hai người thiếu chút nữa đã xảy ra quan hệ nam nữ. Dọc đường về, gần như Đa Ninh không có gì để nói, Chu Diệu cũng vậy.

Cho đến khi cô muốn xuống xe, đột nhiên Chu Diệu mở miệng nói với cô: “Chuyện tối hôm qua..... ngại quá.”

Ngại quá... Đây là Chu Diệu nói xin lỗi với cô sao? Nguyên là Đa Ninh cảm thấy một Chu Diệu biết ân hận như vậy, ngược lại có một chút giống như người chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ. Cô mím môi, tận lực khách khí quay lại nói với Chu Diệu: “Không có gì...

Không phải chúng ra còn chưa làm sao?”

“Đúng vậy.” Chu Diệu gật đầu, hơi nghiêng đầu tiếp tục nói với cô, “Thỉnh thoảng đàn ông không nhịn được sẽ trở nên kích động.”

Âm thanh của Chu Diệu thật thà lại bình bĩnh, như đang giảng giải kiến thức về sinh lý với cô, hoặc như đang tự kiểm điểm chính mình.

Đa Ninh khiến cho Chu Diệu tự kiểm điểm, nhưng cô cũng đã làm chuyện xấu còn không biết ngượng, hiện tại không biết nói như thế nào cũng chỉ có thể gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: “Em biết....Không sao đâu.” Bởi vì tối qua cô cố ý làm cho anh nhịn không được, đến thời điểm quan trọng lại vô tình cự tuyệt.d~~đ. l. Q. Đ~~

“..... Tối qua không làm em sợ chứ?” Chu Diệu vừa nói vừa nhìn cô.

Đa Ninh lắc đầu.

“... Vậy là tốt rồi.” Chu Diệu liếm môi, vẫn là bộ dáng xin lỗi sau đó nói với cô, “Gần đây em có thích gì không, anh mua cho em.”

https://thuviensach.vn

Đa Ninh....

Rõ ràng khẩu khí của Chu Diệu là muốn bồi thường, Đa Ninh cũng hoàn toàn thông suốt. Cho dù cô bị Chu Diệu ôm lên giường đi nữa, kết quả còn chưa thực hiện được, chưa thỏa mãn nha!

Hiện tại giá cả thị trường tốt đến như vậy sao, ngay cả chưa được thỏa mãn cũng được bồi thường? Đa Ninh nhìn Chu Diệu, nhìn đến ánh mắt còn vương tơ máu của anh, có chút bất an trong lòng, nên nuốt một ngụm nước bọt nói: “Chu Diệu, quan hệ của chúng ta như vậy, anh không cần quá để ý.....”

“Được.” Chu Diệu lại gật gật đầu, rốt cuộc bình thường trở lại, sau đó cười nói với cô, “Anh cũng nghĩ thế .....”

“Đúng vậy nha.” Đa Ninh nhóm lên một chút ý cười, cỗ vũ Chu Diệu một chút.

“Bất kể như thế nào, anh vẫn muốn mua tặng em chút quà.” Thái độ Chu Diệu rất ngang bướng, xoay chuyển lời nói, “Đây là lần đầu tiên anh đối với phụ nữ như vậy, mà người đó vẫn là em..... Như vậy đi, hôm nay em chọn thứ gì em muốn rồi gởi cho anh xem, anh cũng bớt được thời gian chọn cho em.”

“...”

Không đợi cô cự tuyệt lần nữa, Đa Ninh bị Chu Diệu kéo xuống xe, bởi vì anh còn muốn đến công ty mở hội nghị. Trong tay Đa Ninh mang theo túi xách, chầm chậm đi ở dưới bóng cây trong tiểu khu, cảm thấy từng bước đi đều chìm trong mộng ảo.

Sau đó, cô muốn hủy bỏ lời nói vào tối hôm qua rằng Chu Diệu vẫn y như cũ. Bởi vì mới vừa rồi Chu Diệu đã biểu hiện tư thế của một thân sĩ lễ phép làm cho cô ngoài kinh ngạc còn có chút không tài nào thích ứng nổi.

https://thuviensach.vn

Cảm giác như cả người đều lâng lâng.

Nhưng Đa Ninh thật sự không muốn gì cả, trong một lúc cũng không nghĩ ra mình thiếu cái gì. Sau khi trở về, cô nói chuyện sáng nay Chu Diệu muốn tặng quà với Nhan Nghệ, Nhan Nghệ cũng không thể hiểu nổi nguyên nhân giống như cô.

Sau đó, Nhan Nghệ và cô cùng nhau cân nhắc về một vấn đề khác không quá rối rắm... đó là bảo Chu Diệu mua gì thì tốt?

Cuối cùng, hai người nhất trí quyết định mua một cái máy tinh lọc không khí. Bởi vì hoa viên Lam Thiên là một khu dân cư đã cũ không có hệ thống lọc gió như hiện tại. Sau khi cô và Nhan Nghệ chuyển vào hoa viên Lam Thiên thì tính mua một cái máy lọc không khí, nhưng chưa chọn được nhãn hiệu nào tốt nên vẫn chưa mua.Nếu Chu Diệu đã khách khí như vậy, Đa Ninh cũng không ngại ngùng nữa, lập tức lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Chu Diệu. Tin nhắn là... Em muốn một cái máy tinh lọc không khí, loại gia dụng thông minh.

Trong một chốc Chu Diệu không trả lời tin nhắn, có khả năng còn đang họp. Nửa giờ sau, cuối cùng anh cũng trả lời lại... Anh sẽ cho người thay luôn máy điều hòa cho em được không?”

Đa Ninh....

Rõ ràng anh muốn mua quà tặng cho cô, nên cô muốn máy lọc không khí, giờ anh lại có ý kiến khác? Chẳng lẽ ông chủ của một công ty thì không thích tặng lễ vật dưới một trăm đồng hay sao?

Đa Ninh không quá quan tâm đến suy nghĩ của Chu Diệu, bởi vì bị bắt chẹt, nghĩ nghĩ vẫn tiếp tục trả lời anh... Không cần, em chỉ muốn một cái máy tinh lọc không khí.

.... “Được.”

https://thuviensach.vn

Năm phút sau Chu Diệu mới trả lời tin nhắn, còn ghi thêm một câu: “Nhất định anh sẽ tặng cho em loại tốt nhất.”

...

Có đôi khi đàn ông thật sự rất kì quái, giống như ngày hôm qua mặc dù Chu Diệu chưa được như ý nguyện lại muốn tặng quà cho Đa Ninh, Nhan Nghệ gởi một đoạn hội thoại, cố ý nhắn tin thỉnh giáo Nhất Thành Đại sư.

Tuy rằng Cố Gia Thụy đã xuất gia, nhưng bản tính chưa thay đổi, những vấn đề như thế này hẳn là anh có thể hiểu được nguyên nhân trong đó.

Không phụ kỳ vọng, Cố Gia Thụy trả lời rất nhanh, giải thích lời ít ý nhiều, “Vì đàn ông cũng muốn có cơ hội thứ hai.”

Lợi hại! Một câu nói toạc ra ý chính. Nhan Nghệ không thể không giơ ngón cái với Cố Gia Thụy.

Cố Gia Thụy vẫn lạnh nhạt trả lời bốn chữ với cô như trước: “Thiện tai thiện tai.”

...

Nhà xưởng ở Thiên Sơn Hải thành gọi điện thoại đến, 100 công tử thỏ đã thuận lợi hoàn thành. Sau đó gởi đến hai hình mẫu của hai loại thỏ nam và nữ đã được đóng trong hộp giấy, còn đáp ứng rằng hôm nay sẽ giao hàng cho các cô.

Đơn đặt hàng đầu tiên đã thuận lợi lỗ vốn hoàn thành, Đa Ninh và Nhan Nghệ vỗ tay hoan hô chúc mừng. Sau đó, Đa Ninh hỏi giám đốc điều hành công ty của cô: “Sau đó thì sao?”

https://thuviensach.vn

Nhan Nghệ lắc đầu: “Còn chưa biết...”

Cho nên cuối cùng vẫn phải đưa bản kế hoạch cho Chu Diệu xem qua, nêu ra một quy hoạch khởi nghiệp cụ thể. Đa Ninh quyết định đi đến công ty của Chu Diệu, dùng thái độ đi cửa sau để giải quyết việc công.d. đ. L. Q. Đ

Nói thật ra bây giờ Chu Diệu tốt như vậy, nhưng từ lúc cô từ Toronto trở về còn chưa đi đến công ty của Chu Diệu. Bởi vì cô đã từng là cổ đông đã rút vốn của công ty đó, nên cô không muốn đi đến đó nếu không cần thiết.

Cũng không biết trong công ty đó, ngoại trừ Hà Hạo, thì còn ai biết được quan hệ giữa cô và Chu Diệu.

Sự thật là, cô lo lắng nhiều rồi. Cô tìm được trên mạng số điện thoại quầy tiếp tân của công ty hoạt động tín dụng Nhất Nguyên, nữ nhân viên quầy tiếp tân khách khí nói với cô: “Thật xin lỗi, Chu tổng của chúng tôi không nhận lịch hẹn trước như vậy."

“Tôi họ Hứa, gọi là Đa Ninh.” Đa Ninh giới thiệu chính mình với nữ nhân viên ở quầy tiếp tân.

“Ngượng ngùng, Hứa tiểu thư.” Nữ nhân viên càng trở nên lễ phép tiếp chuyện, “Nếu như cô muốn gặp Chu tổng, phải liên hệ với trợ lý của Chu tổng. Quầy tiếp tân của chúng tôi thật sự không có cách nào đặt trước lịch hẹn cho tổng giám đốc.”

Nhưng mà trợ lý của Chu Diệu là ai...

Giải quyết việc công thật là phiền toái, Đa Ninh trực tiếp gọi điện thoại cho Chu Diệu, đi thẳng vào vấn đề chính: “Em muốn gặp anh, cùng anh nói chuyện về bản kế hoạch của em, chừng nào thì anh có thời gian?”

https://thuviensach.vn

“Luôn có.”

Rõ ràng "Luôn có” là một lời nói vui đùa, trong di động Chu Diệu nhanh chóng đổi giọng, thương lượng hỏi cô: “Giữa trưa có thể lại đây hay không? Anh được nghỉ một tiếng đồng hồ từ một giờ đến hai giờ... Giữa trưa em đến đây, chúng ta có thể cùng nhau ăn bữa cơm.”

Tự nhiên Đa Ninh không có vấn đề: “Vậy giữa trưa em tới tìm anh.”

“Anh cho tài xế đến đón em.” Chu Diệu thay cô sắp xếp.

Đa Ninh: “... Anh có tài xế à?”

Nhất thời Chu Diệu không trả lời cô.

Đa Ninh hơi cảm thấy có lỗi, không phải cô cố ý hỏi như vậy, cũng không có bất cứ ý tứ chế nhạo gì cả. Bởi vì mỗi lần cô gặp mặt Chu Diệu, Chu Diệu đều tự lái chiếc xe Tesla đặc biệt kia, tự nhiên cô sẽ cảm thấy Chu Diệu không có tài xế riêng.

Sau đó, ngừng một chút Chu Diệu mới nói với cô: “Đúng vậy, anh có tài xế... Là một tài xế béo!”

Bác tài đến đón cô quả nhiên rất béo, đang mở cửa một chiếc xe thương vụ màu đen. Xe dừng ở ven đường của hoa viên tiểu khu, Đa Ninh mang bản kế hoạch đã soạn tốt lên xe.

Bác tài là người lái xe của công ty hoạt động tín dụng Nhất Nguyên, tuy rằng cô từng là cổ đông của công ty nhưng chưa từng gặp qua vị bác tài béo này. Dù sao lúc cô vẫn còn là cổ đông, Nhất Nguyên chỉ là một công ty khoa học kỹ thuật nhỏ trên mạng Internet.

Bác tài rất khách khí giúp cô mở cửa, đóng cửa, sau đó còn cười nói: “Nếu không phải là người hợp tác làm ăn, Chu tổng sẽ không bảo riêng tôi

https://thuviensach.vn

đến đây đón người đâu.”

“Cháu và Chu Diệu... Quan hệ tốt lắm.” Đa Ninh giải thích nói một câu như vậy.

“Phải nha, quan hệ không tốt thì làm sao Chu tổng lại an bài như vậy đây.” Bác tài béo nói với cô.

Đa Ninh gật gật đầu, kỳ thật cô đã rất khiêm tốn, nếu nói quan hệ của cô và Chu Diệu ra, tuy rằng chỉ là vợ trước kiêm cổ đông, nhưng chỉ như vậy đã rất khác thường rồi.

Trong di động có một tin nhắn mới. Đa Ninh nhìn tin nhắn có phần không tin nổi. Bởi vì đây là tin do Cố học trưởng gởi đến...

Cố học trưởng nói với cô thứ bảy tuần này anh xuống núi làm việc, hỏi cô có thời gian hay không, anh mời cô ăn một bữa cơm.

Thời gian thì có, Đa Ninh đang muốn hỏi Cố học trưởng có phải muốn cùng Chu Diệu ăn cơm với nhau hay không, thì Cố học trưởng đã gởi thêm một câu đến, “Đừng mang theo Chu Diệu.”

Cái gì... Không mang theo Chu Diệu?

Đa Ninh có thể chấp nhận chuyện ăn cơm một mình với Cố học trưởng, nhưng không phải là Nhất Thành Đại sư, chỉ vừa mới tưởng tượng mình cùng một vị hòa thượng khoác áo cà sa ngồi đối diện nhau ở nhà hàng, Đa Ninh đã cảm thấy hình ảnh tuy thật đẹp, nhưng cũng thật áp lực.

Cho dù, Cố học trưởng là một hòa thượng có diện mạo xuất chúng đi nữa.

Nhưng cô tình nguyện là Cố học trưởng không có diện mạo xuất chúng, để không bị người ra chú ý nhìn chăm chú với những suy nghĩ miên

https://thuviensach.vn

man bất định.

“Cố học trưởng, sao lại không thể mang theo Chu Diệu?” Đa Ninh trả lời, nghiêm túc hỏi. Thật sự không nghĩ ra Cố học trưởng xuống núi làm việc còn mời cô ăn cơm, nhưng vì sao không thể mang theo Chu Diệu.

Đại sư nói chuyện tất nhiên là chậm, tin tức gởi đi cũng rất chậm, cho đến khi đến công ty Chu Diệu rồi, Cố học trưởng mới trả lời tin nhắn.

“Bởi vì tôi không muốn gặp anh ta.”

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Editor: Hoa Lan Nhỏ.

“Vì tôi không muốn gặp lại anh ta.”

Tin nhắn của Cố học trưởng gởi đến thẳng thắn nói ra lý do làm cho Đa Ninh có chút rầu rĩ: ngoài Ô Giang không hợp với Chu Diệu ra, hiện giờ quan hệ giữa anh và Cố học trưởng cũng không được tốt sao?

Đột nhiên Đa Ninh nhớ tới lúc trước, cô và Chu Diệu cùng nhau lớn lên với một đám bạn thời thơ ấu, vì tính tình của Chu Diệu không tốt lại là một đứa bé khôn khéo quỷ quyệt, nên mấy đứa bạn không dám chơi với anh. Cô và Chu Diệu lại rất thân thiết, nên khi cô và đám bạn chơi trò chơi, họ đều nhắc nhở cô: Ninh Ninh, cậu đừng gọi Chu Diệu chơi chung được không?

Thật sự cô không kêu Chu Diệu đi, là Chu Diệu muốn đi với cô...

Với những lời mà Cố học trưởng vừa gởi, Đa Ninh nhanh chóng nghĩ rằng... đây là sự giận dỗi trong truyền thuyết.

Dù sao thời học đại học hay là chuyến đi Thiên Sơn lần trước, thoạt nhìn quan hệ của Cố học trưởng và Chu Diệu không tệ lắm. Chu Diệu không thích liên lạc với bạn học, mà bạn học sẵn lòng để liên lạc càng không có, Cố học trưởng là một trong những người đó. D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

https://thuviensach.vn

Tất nhiên, Cố học trưởng cũng là một người... đặc biệt nhất trong số đó.

Suy cho cùng cô không muốn đi gặp Cố học trưởng một mình. Nếu không thể đi với Chu Diệu, vậy có thể đi với người khác hay không?... Ví dụ như Nhan Nghệ.

Rất nhanh đã đến công ty của Chu Diệu.

Hoạt động tín dụng Nhất Nguyên nằm ở phía tây thành phố A gần công viên thương mại, công viên lớn nhất thành phố A, nó cũng nằm gần với công viên nước lớn nhất khu vực này.

Xe thương vụ chạy vào cổng công viên, bác tài béo chạy theo đại lộ vào bên trong, cảnh vật xung quanh thật làm cho lòng người dễ chịu. Dù là một tòa nhà cao tầng hay là một dãy văn phòng vài tầng đều được sắp xếp so le chằng chịt với nhau trong công viên, hai bên trồng cây cối thích hợp cho mùa hè xanh um tươi tốt.

Ngoài ra, công viên thương mại còn phân chia khu vực kinh doanh rất rõ ràng.

Hoạt động tín dụng Nhất Nguyên của Chu Diệu nằm ở khu A 102, là một tòa nhà gồm hai tầng và một tầng lửng, tường sơn màu trắng kết hợp với gạch lót nền màu đỏ tạo nên không khí rất đặt biệt. Bức tường ở phía ngoài có một dãy màu xanh lục, có tên công ty sừng sững trên đó và logo là đồ án hình chim bồ câu đưa tin đang giương cánh bay lượn. D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Đồ án bồ câu đưa tin này Đa Ninh biết rất rõ, đó là khi cô ở Toronto đã vẽ giúp cho Chu Diệu, lúc ấy Chu Diệu tìm cô hỏi xem động vật nào mang lại cảm giác tin tưởng, đầu tiên cô nghĩ đến là chó con; nhưng Chu Diệu không thích sử dụng chó con làm logo, cho nên cô nghĩ ra bồ câu đưa tin.

https://thuviensach.vn

Chúng nó giỏi về bay lượn, lại am hiểu di chuyển và rất mạnh mẽ, dù phải bay xa bao nhiêu cũng có thể trở về đúng thời gian. Nếu phải dùng một loại động vật tượng trưng cho tín dụng, dùng bồ câu đưa tin là thích hợp nhất.

Sau đó, cô còn vẽ nhiều logo khác nữa, nhưng Chu Diệu chọn ra một cái có xúc cảm tốt nhất làm logo công ty Nhất Nguyên mới. Nói cho cùng thì Chu Diệu có ánh mắt khá tốt.

Giống như con bồ câu màu trắng đang bay lên trên theo bảng màu xanh lục thế này, thoạt nhìn sẽ cho người ta cảm giác hăm hở muốn tiến về phía trước.

Lần đầu tiên cô đến nơi này, lại thấy được bức vẽ logo của mình biến thành vật thật sự tồn tại, Đa Ninh có ý tưởng chụp ảnh lưu niệm. Nhưng lại e ngại Chu Diệu bị mất mặt, nên không lấy điện thoại ra.

Cô ngẩng đầu, đi theo vị tài xế béo.

Bác tài béo dừng chân ở trước sân, cười nói với cô: “Tôi không lên trên được, lát nữa còn phải đón một người khách. Chu tổng ở lầu ba.” Sau đó chỉ chỉ thang lầu bên trong, ý hướng dẫn cho cô nên đi từ đâu. D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Đa Ninh gật đầu, nói lời cảm tạ: “Cảm ơn chú.”

Bác tài béo: “... Khách khí khách khí.”

Một mình Đa Ninh bước vào cửa, trong công ty cũng không có người nào, ngoại trừ hai người đang ngồi ở khu vực chính giữa sảnh. Bọn họ chỉ quét mắt nhìn cô một cái sau đó tiếp tục thảo luận công việc.

Đa Ninh xem thời gian, đã là giữa trưa.

https://thuviensach.vn

Cô tiếp tục đi vào phía trong, thấy được cầu thang thì muốn lên lầu. Từ phía sau một người đàn ông vừa mới thảo luận công việc hướng về cô kêu lên: “Tiểu mỹ nữ, em đến phỏng vấn à?”

Không đợi cô trả lời, cậu ta lại nói với cô: “Bây giờ nhân viên đều ra ngoài ăn cơm hết rồi, em phải đợi lâu lắm đấy”.

Đây là câu nói có ý nhắc nhở nhưng lại làm cho Đa Ninh có chút xấu hổ, cô quay đầu, giải thích với bọn họ: “Tôi không phải đến phỏng vấn... “

Cô... tới gặp giám đốc của bọn họ.

Vì cô chưa nói câu sau, nên bọn họ nhíu mày, vẻ mặt trở nên nghi hoặc.

Đa Ninh càng ngượng ngùng. Thật ra... Không thể trách bọn họ nhận lầm, đúng là cô rất giống người đến đây xin phỏng vấn, áo sơ mi quần jean túi vải bố, trong tay còn đang cầm bản kế hoạch, nhìn qua giống như là sơ yếu lý lịch.

“Vậy em đến làm gì?” Một người đàn ông khác cũng trêu ghẹo hỏi cô, trong lời nói mang theo ý cười. Vì lúc này chưa đến giờ làm việc, câu hỏi của bọn họ có chút tùy ý, thậm chí còn mang theo một chút khôi hài.

Nhưng bọn họ biết người mà bọ họ đang trêu chọc là ai sao, là vợ trước của tổng giám đốc!

Đa Ninh vẫn đỏ mặt, đang định trực tiếp lên lầu.

Một trong hai người còn nhiệt tình sắp xếp giùm cô: “Hay là em ngồi chờ trong phòng họp trên lầu một đi, cà phê của công ty chúng tôi không tệ lắm, anh pha cho em một ly.” D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Đa Ninh..... Vì sao chỉ muốn lên lầu thôi cũng khó như vậy?

https://thuviensach.vn

Hay là chấp nhận sự sắp xếp của bọn họ, đến phòng họp chờ Chu Diệu đi xuống? Đúng lúc này, có tiếng bước chân không nặng không nhẹ từ hành lang truyền đến, theo mỗi bậc cầu thang từ phía trên đi xuống dưới. Đa Ninh ngẩng đầu, đập vào mắt là cái chân dài đang mặc quần tây của Chu Diệu.

..... Thật tốt quá, cô không cần đi lên rồi. Vì Chu Diệu đã đi xuống.

Chu Diệu không nhanh không chậm đi xuống, hai tay đút vào túi quần, hơi nổi cáu nhìn vào mắt cô làm cho Đa Ninh nghĩ đến chuyện trước kia, cô đi đến ban của Chu Diệu tìm anh tặng quà, sau đó bị đám nam sinh chặn lại không ngừng đặt câu hỏi, Chu Diệu bước ra từ phòng học cũng có bộ dạng như vậy.

Có chút phiền, có chút bất đắc dĩ, sau đó ác liệt liếc mắt nhìn đám nam sinh đang ngăn đón cô.

Nhưng hiện giờ, nam sinh biến thành nhân viên cấp dưới. Chu Diệu hoàn toàn không cần trừng mắt, chỉ cần nhẹ nhàng đảo qua, thì hai người vốn rất nhiệt tình đã trở thành hai nhân viên nói năng thận trọng.

Không rên một tiếng cúi đầu cùng một lúc.

Chu Diệu không nói lời nào, đặt tay lên vai đang đeo túi vải bố của Đa Ninh, trực tiếp đưa cô ra khỏi công ty. Hai người kia sinh năm 95 vừa mới vào công ty làm sinh viên thực tập, thật không thể tưởng tượng nổi Đa Ninh lại bị họ ngăn đón không lên trên được!

Đa Ninh.....

Công viên thương mại thành tây rất lớn, khu vực trung gian có mấy dãy phố buôn bán. Chu Diệu nói buổi trưa có thể đến đó ăn, sau đó hỏi cô muốn ăn món Pháp hay món Thái, còn có món cay Tứ Xuyên, món ăn

https://thuviensach.vn

Quảng Đông, đương nhiên cũng có thể lựa chọn món ăn Nhật mà anh ghét nhất.

Chu Diệu dễ dãi như vậy, Đa Ninh cũng rất tùy tiện chọn một nhà hàng nhìn có phong cách một chút.

Đối với lựa chọn của cô, Chu Diệu cũng rất vừa lòng: “Ừm, đây cũng là lần đầu tiên anh đến nhà hàng này.”

Đa Ninh do dự một chút, còn Chu Diệu thì lập tức đưa cô vào bên trong.

Nhà hàng sáng tạo, trang trí bên trong cũng rất khác lạ. Nhưng lượng khách lại không nhiều lắm, so với nhà hàng mì nước rất đông khách ở bên kia đường.

Đa Ninh có chút hiểu ra, tuy làm việc ở khu công viên thương mại làm người ta có cảm giác nhẹ nhàng thích chí, nhưng cuộc sống thật sự không dễ dàng gì..... Ngồi xuống ghế, cô hỏi Chu Diệu: “Bình thường buổi trưa anh ăn gì, ăn ở đâu?”

Chu Diệu nói với cô, gần đây có một nhà hàng, ông chủ nơi đó là khách hàng của công ty tín dụng cho nên nơi đó cơ bản là căn tin của công ty anh. Đương nhiên sẽ được giảm giá.

Đa Ninh gật đầu, có chút hối hận vì đã chọn một nhà hàng có ít thực khách, nhưng cô lại đổ lỗi cho Chu Diệu: “Vậy sao anh không đưa em đến nơi đó?”

“Buổi trưa ở đó toàn là nhân viên công ty anh, nếu gặp bọn họ....” Chu Diệu nhìn cô, dáng vẻ nghiêm túc, chớp mắt nói: “Anh sợ em ngại ăn không nổi.”

Đa Ninh.....

https://thuviensach.vn

Chu Diệu cười cười, sau đó thu lại ý cười, ăn ngay nói thật: “Thật ra nơi đó rất đông, anh cũng không muốn đưa em đến chỗ đông đúc như vậy.”

A! Không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào..... Chỉ cần trong lòng Đa Ninh vui vẻ, sẽ biểu lộ trên gương mặt.

Chu Diệu nhìn cô một cái, vì thức ăn còn chưa mang lên nên xem qua bản kế hoạch mà cô mang đến. Như là thời còn đi học trước kia, Chu Diệu thường xem bài giúp cô, sợ rằng có sai sót gì đó. Còn Đa Ninh thì chống má nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhìn một người lại một người đang đi bên ngoài, khi bọn họ nhìn lại cô, cô lập tức thu hồi tầm mắt. D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Ở đối diện, Chu Diệu vẫn đang xem bản kế hoạch của cô. Chu Diệu là một người rất tập trung khi đọc bất cứ thứ gì, Đa Ninh không quấy rầy anh, cho đến khi nhân viên phục vụ bưng đồ ăn lên, Chu Diệu mới buông bản kế hoạch, nói với cô: “ Ăn trước đi, chút nữa về công ty anh sẽ hướng dẫn cho em.”

Đa Ninh nhịn không được hỏi: “Em viết như thế nào?”

“Tự nghĩ xem.” Chu Diệu đáp lời cô.

Thì là..... Không được tốt. Đa Ninh cúi thấp đầu, may mắn là từ nhỏ đến lớn cô luôn bị Chu Diệu đả kích, có thể chịu đựng được thất bại, quệt miệng một cái, bắt đầu ăn thức ăn.

“Được, rất tốt.” Chu Diệu mở miệng bổ sung, đồng thời liếc mắt nhìn cô một cái.

“Thật hả?” Đa Ninh có chút không tin. Kế hoạch của cô được Chu Diệu đánh giá là rất tốt..... Như vậy, có nghĩa là được hơn 60 điểm rồi?

https://thuviensach.vn

Sau đó, Chu Diệu lại nói thêm một câu: “Đã khi nào anh lừa gạt em đâu.” Giọng điệu không một chút do dự.

Đa Ninh gật đầu, đúng như vậy! Về căn bản, Chu Diệu sẽ không lừa cô, cho nên 5 năm trước khi anh nói anh yêu Diệp Tư Tư, cô phản ứng thật lâu, xác định Chu Diệu không nói giỡn với cô.....

Không thèm nghĩ chuyện đó nữa, Đa Ninh tiếp tục ăn rau. Sau đó hiểu rằng nhà hàng này vắng khách không phải vì nó quá đắt đỏ. Bởi vì ngoài mắc ra thức ăn cũng không ngon.

Cũng may Chu Diệu không kén chọn, sức ăn của cô cũng không nhiều, nên hai người qua loa ăn xong bữa cơm, Chu Diệu đưa cô quay lại công ty của anh.

Không thể so với công ty trước kia chỉ có vài người, sau khi cô và Chu Diệu ăn cơm xong trở về, khu làm việc ở lầu một đã ngồi đầy người. Đối mặt với ánh mắt chiếu đến của mọi người, Đa Ninh chỉ có thể tận lực xem nhẹ, đi bên cạnh Chu Diệu.

Trong lòng hi vọng nhanh chóng lên lầu, đến phòng làm việc của anh.

“Đúng rồi, để anh giới thiệu với em một chút.” Chu Diệu đột nhiên ngừng lại, nói với cô.

Giới thiệu? Không cần đâu... Về sau cô cũng không đến đây làm gì nữa... Đúng không.

Trong nháy mắt, Đa Ninh nhắc nhở Chu Diệu không cần giới thiệu cô, chỉ cần đưa cô đến văn phòng của anh là được rồi. Bình thường ngôn ngữ lẫn thần thái của cô Chu Diệu nhìn qua đã hiểu, nhưng lần này không có.

Anh kéo cánh tay của cô, trực tiếp đưa cô đi đến khu vực phòng ban thứ nhất, giọng điệu trong vắt nói: “Đây là bộ phận mở rộng thị trường.”

https://thuviensach.vn

Đa Ninh đứng ở bên cạnh Chu Diệu gật đầu với nhân viên bộ phận mở rộng thị trường.

Chu Diệu cũng đưa mắt nhìn về phía bọn họ, giải thích cụ thể bộ phận mở rộng thị trường: “Nói chung họ làm về nghiên cứu thị trường, lập quan hệ với khách hàng, ngày thường cũng phụ trách về đàm phán nghiệp vụ,làm hợp đồng nghiệp vụ... Ừm, tương đối quan trọng.”

..... Tổng giám đốc nói bọn họ tương đối quan trọng. Nhân viên bộ phận mở rộng thị trường cùng lúc ngẩng đầu, nhìn vào Đa Ninh mỉm cười thăm hỏi.

Đa Ninh lập tức hơi khom người, gật gật đầu đáp lễ bọn họ.

Không nói gì thêm ở nơi này, Chu Diệu lại nắm cánh tay cô, đưa cô đi đến một văn phòng khác, tiếp tục giới thiệu nói: “Nơi này là bộ phận nghiên cứu và phát triển sản phẩm.”

Cũng như trước đó, anh giới thiệu đại khái về công việc của bộ phận này: “Họ là nguồn lao động chủ lực cho việc thiết kế và phát triển việc cho vay tại Đài Loan. Do đó, công việc rất bận rộn, phải tham dự vào các hạng mục công việc, quyết sách, thống kê phân tích số liệu, phương án cải tiến, còn có nhiệm vụ phải duy trì và nâng cao chất lượng công việc ở Đài Loan này..... À, bọn họ rất quan trọng.”

..... Rất quan trọng, bọn họ rất quan trọng nha. Sau khi tổng giám đốc giới thiệu bọn họ, thì nhóm kỹ sư của bộ phận nghiên cứu và phát triển sản phẩm cũng gật đầu chào hỏi Đa Ninh.

Đa Ninh tiếp tục lễ phép đáp lễ những kĩ thuật viên quan trọng này.

“Nơi này là bộ phận khống chế tin tức, bộ phận khống chế phiêu lưu mạo hiểm.” Chu Diệu lại đưa cô đến một bộ phận khác. Mỗi nơi anh đều

https://thuviensach.vn

dùng ngôn ngữ cụ thể để giới thiệu mọi người. Cuối cùng, đều thêm vào một câu rất quan trọng.

.....

Lầu một, lầu hai, đều được Chu Diệu giới thiệu qua với cô, Đa Ninh cảm thấy cô giống như là Lưu bà bà bị Chu Diệu dẫn đi tham quan công ty lớn của anh. Ngoại trừ có một chút khẩn trương, còn lại chỉ có khâm phục sát đất.

Khâm phục Chu Diệu dùng thời gian 5 năm làm cho công ty kinh doanh tốt đến vậy.

Giống như anh giới thiệu, từng bộ phận đều rất quan trọng, bao gồm luôn cả lúc anh đem cô đi gặp qua bộ phận mở rộng kinh doanh tiêu dùng, bộ phận tài vụ, bộ phận chăm sóc khách hàng.

Bộ phận chăm sóc khách hàng là nơi cuối cùng tham quan, bởi vì nơi này rất ồn ào, thời gian Chu Diệu dắt cô đến đây cũng ngắn nhất. Nhưng ở đây Đa Ninh lại thấy được một gương mặt có chút quen thuộc, Trịnh tiểu thư.

Bạn gái của Hà Hạo.

Trịnh tiểu thư mỉm cười, đi đến phía cô và Chu Diệu, đang muốn mở miệng, thì Chu Diệu đã lên tiếng nói: “Không cần tiếp đãi.” Sau đó, đưa cô lên lầu ba, là văn phòng tổng giám đốc của anh.

Từ lầu hai đi lên còn có một tầng lửng, chỉ có phòng làm việc của Chu Diệu. Thêm vào đó là một sân thượng rất lớn. Nơi này có tầm nhìn tốt nhất, hoàn cảnh xử lý công việc cũng tốt nhất.

Ông chủ đều là nhà tư bản, Chu Diệu cũng vậy.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh đến văn phòng của Chu Diệu, Chu Diệu cũng giới thiệu một chút: “Đây là văn phòng tổng giám đốc, là nơi anh làm việc, công việc của anh chính là trông nom bọn họ.”

Đa Ninh không cần gật đầu thăm hỏi, ngồi xuống sô pha đối diện với bàn làm việc của Chu Diệu. Bởi vì vừa mới đi tham quan một vòng nên chân cô hơi mỏi.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa. Một nhân viên trẻ tuổi có khuôn mặt tròn đi vào, cậu ta gật đầu chào cô.

Một lần nữa Đa Ninh đứng lên từ sô pha, hai tay nắm lại, hướng về phía cậu ta gật đầu.

Không hứng thú! Chu Diệu đi đến bàn làm việc của mình.

Người vào là trợ lý, bưng hai tách cà phê, một tách đặt ở phía trước Chu Diệu, một tách bưng cho Đa Ninh. Đa Ninh đón lấy: “Cảm ơn.”

“Hứa tiểu thư, đừng khách sáo.” Trợ lý nói.

Cậu ta biết cô họ Hứa..... Vậy cậu ta có biết cô là..... Đa Ninh không tiếp tục dòng suy nghĩ, bởi vì rất nhanh trợ lý đã bị Chu Diệu đuổi ra ngoài.

Văn phòng chỉ còn lại hai người, Đa Ninh nghĩ đến Chu Diệu chỉ có một tiếng đồng hồ để nghỉ ngơi, lập tức muốn bóc lột anh. Cô lấy vở và bút trong túi vải ra, nói với Chu Diệu: “Anh nói đi.”

“Được.” Chu Diệu gật đầu nói, “Hiện nay cũng không có đề nghị cụ thể gì, anh chỉ có mấy vấn đề cơ bản muốn nói với em.” Ngưng một chút, anh lại nói thêm một câu: “Không cần ghi chép.”

Phải ghi, cô phải ghi lại để tiếp tục thương lượng với Nhan Nghệ chứ. Hơn nữa, nếu Chu Diệu nói quá phức tạp cô nghe không hiểu thì phải làm

https://thuviensach.vn

sao bây giờ.

Chuyện này không có khả năng xảy ra.

Bởi vì cho dù thuật ngữ thương vụ có phức tạp bao nhiêu đi chăng nữa, Chu Diệu cũng sẽ chuyển đổi thành ngôn ngữ thường ngày, vô cùng đơn giản đưa ra vài ý tưởng khi anh xem hết bản kế hoạch, cùng vài đề nghị của anh.

Đây là bản kế hoạch khởi nghiệp của một cửa hàng thú bông, tuy rằng Chu Diệu không biết rõ về ngành sản xuất thú bông, nhưng anh là một thương nhân, thương nhân nhìn vấn đề chỉ có hai góc độ: phát triển và lợi nhuận.

Hai phương diện này, cũng là hai thứ thiếu sót nhất trong bản kế hoạch của Đa Ninh, anh có thể giúp cô trù định một kế hoạch khác.

Ví như trong bản kế hoạch mà Đa Ninh viết việc làm ăn bắt đầu từ cửa hàng, Chu Diệu không đồng ý.

“Nếu em muốn phát triển thương hiệu, bước đầu tiên phải biểu diễn nhạc dạo thật tốt.” Nãy giờ Chu Diệu vẫn ngồi trên sô pha, sau đó thay đổi kế hoạch từ tiệm thú bông thành kế hoạch mà anh đề nghị: “Anh cảm thấy tốt nhất nên lập ra một trang web chính thức cho cửa hàng.”

Cái gì..... Đa Ninh lập tức bị dọa sợ. Mở ra website nghĩa là phải nhờ sự giúp đỡ của người khác tại Đài Loan, thành lập trang web thì cô chính là người đầu tiên làm ở Đài Loan, chuyện này có phải là làm quá lớn hay không.

Hơn nữa, còn phải lo lắng tình hình thực tế, hiện nay cô và Nhan Nghệ không có năng lực thiết kế một trang web.

https://thuviensach.vn

Vấn đề này, nếu Chu Diệu nói như vậy, khẳng định không phải là một lời nói suông.

“Anh giúp em thiết kế.” Chu Diệu thản nhiên nói, tiếp theo xem bản vẽ chó mèo trong bản kế hoạch, cảm thấy rằng nếu những thiết kế này đặt trên trang web rất thích hợp. Huống chi tạo một trang web với anh mà nói là không khó.

Anh đã có sẵn đội ngũ kỹ thuật.

Chu Diệu vừa nói như vậy, Đa Ninh cũng nghĩ đến Chu Diệu muốn dùng nhân lực của công ty anh giúp cô làm việc. Nhưng như vậy có phải không tốt lắm không.

“Không có gì, để bọn họ tăng ca thêm vài ngày thì xong rồi.” Chu Diệu nói, đồng thời nói thêm một câu, “Em không phải người ngoài.” Đều là làm công, bọn họ giúp anh hay giúp cô cũng không có gì khác biệt.

Nhưng tăng ca vài ngày.... Đa Ninh vẫn cảm thấy không tốt lắm.

Chu Diệu có chút bất đắc dĩ, chầm chậm nói: “Không sao đâu, cùng lắm thì em mời bọn họ một bữa cơm, mua chút cà phê đến đây cho bọn họ.”

Đa Ninh có chút do dự, hỏi Chu Diệu: “..... Anh có trả lương tăng ca cho bọn họ không?”

Chu Diệu ngẩng đầu, đương nhiên là không có chuyện này... Anh nhìn người trước mặt, cắn chặt răng nói: “Trả, dĩ nhiên là trả! Anh là một ông chủ rất tốt.”

Thành lập một trang web chính thức là sự mê hoặc rất lớn đối với Đa Ninh, hơn nữa có Chu Diệu nguyện ý hỗ trợ, Đa Ninh vui vẻ nhiều hơn rối rắm. Cô lập tức gởi tin cho Nhan Nghệ, Nhan Nghệ cũng rất hưng phấn,

https://thuviensach.vn

trực tiếp gởi tin nhắn âm thanh trở lại: “Chấp nhận, nhất định phải chấp nhận.....”

Đa Ninh nhanh tay bấm nút tắt để ngăn lại giọng nói, không muốn Chu Diệu nghe được.

Chu Diệu cũng không mấy quan tâm.

“Vậy chúng ta có nên viết hợp đồng gì hay không.” Đa Ninh mở miệng, cố gắng không muốn lợi dụng Chu Diệu.

“Viết, dĩ nhiên phải viết chứ.” Chu Diệu quay sang cô, liếc mắt nói: “Cho em bên A, anh bên B.”

Đa Ninh.... . Cô không có ý này.

Thời gian nói chuyện qua mau, Đa Ninh nhìn di động, nghĩ đến Chu Diệu nói anh chỉ có một giờ nghỉ ngơi, lúc này đã lấn hơn nửa giờ rồi. Dĩ nhiên trong vòng một giờ này, bản kế hoạch đã được bàn thảo xong rồi.

Thời gian bị lố chẳng qua là do Chu Diệu đưa cô đi tham quan các ban ngành trong công ty gần nửa giờ.

“Thôi em về trước đây.” Đa Ninh nói với Chu Diệu.

“Về?” Chu Diệu dựa vào sô pha, “Không ở lại chờ anh.... cùng ăn cơm chiều à?”

Không được, Đa Ninh lắc đầu: “Em phải trở về cùng Nhan Nghệ thương lượng cụ thể một chút, cô ấy là đối tác của em.”

“Phía đối tác rất quan trọng đấy.” Chu Diệu nhắc nhở cô, rõ ràng ý nói cô đã chọn sai đối tác.

“Nhan Nghệ rất tốt.” Đa Ninh bênh vực Nhan Nghệ.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu cũng không phải người nhiều chuyện, trưng ra biểu tình tùy ý cô và Nhan Nghệ muốn thế nào cũng được, sau đó nhìn cổ tay, lát nữa anh còn có việc phải xử lý. Nếu Đa Ninh ở lại thì anh sẽ bị phân tâm.

Đa Ninh đứng lên, trước khi đi thì nghĩ đến tin mà Cố học trưởng gởi cho cô. Cố học trưởng bảo cô đừng đưa Chu Diệu theo, nhưng không nói là không được cho Chu Diệu biết có phải không... Cho nên, những gì có thể nói Đa Ninh đều nói ra, bao gồm cả việc Cố học trưởng không muốn gặp anh.

Chu Diệu trầm mặc, nhìn cô: “Chẳng lẽ em muốn đi?”

..... Có thể không đi hay không? Đa Ninh nhìn lại Chu Diệu, cô cũng không muốn đi. Nhưng khó có một lần Cố học trưởng xuống núi, còn mời cô đi ăn cơm. Đương nhiên nếu cô đi, nhất định phải giành trả tiền mới được.

“Tùy hai người.” Chu Diệu nói một câu. Bộ dáng không quan tâm cũng không muốn đi.

Nhưng cô hi vọng Chu Diệu đi cùng với cô. Rất nhanh Đa Ninh đã nghĩ ra biện pháp, mở miệng thương lượng: “Chu Diệu, thứ bảy này nếu anh có thời gian, có thể giả vờ ngẫu nhiên gặp bọn em hay không.”

Chu Diệu..... Không nói lời nào, chỉ nhìn cô.

Được rồi, cô biết Chu Diệu sẽ không đáp ứng.

Chu Diệu không đi, không biết Nhan Nghệ có thể đi hay không? Bác tài béo lại đưa cô trở về hoa viên Lam Thiên. Đa Ninh nói với Nhan Nghệ chuyện Cố học trưởng xuống núi muốn mời cô ăn cơm, hỏi Nhan Nghệ có thể đi cùng với cô hay không.

https://thuviensach.vn

“Có thể chứ!” Ánh mắt Nhan Nghệ sáng rực, bộ dáng kích động còn hưng phấn hơn chuyện muốn tạo trang web chính thức, “Phải đi cùng chứ!”

Thật tốt quá, may mắn là Nhan Nghệ không ngại năm đó Cố học trưởng thiếu chút nữa đã.... Đa Ninh lập tức gởi tin nhắn cho Cố học trưởng, hỏi có thể đưa Nhan Nghệ theo cùng có được không.

Nửa giờ sau, Cố học trưởng phúc đáp lại... có thể.

Nhan Nghệ cũng nhắn tin. Trong hộp thư thoại có vài tin nhắn tán gẫu cùng Nhất Thành Đại sư, nhưng lại ngừng tại một địa chỉ trang web.

Ngày hôm qua, cô hỏi Cố Gia Thụy, nếu đại sư hiểu rõ mọi chuyện như thế, vậy có thể chỉ điểm cho tôi làm sao tìm được đối tượng tái hôn hay không?

Qua nửa giờ sau, cô nghĩ Cố Gia Thụy không trả lời, Cố Gia Thụy lại gởi cho cô một địa chỉ trang web. Cô tức giận mở ra xem, lương duyên XX, là trang web có uy tín của quốc nội chuyên giúp nam nữ tìm kiếm đối tượng yêu đương và kết hôn.

Cmn, cô không nên tìm Cố Gia Thụy nói chuyện phiếm! Cho nên thứ bảy này nhất định cô phải đi, xem thử rốt cuộc Cố Gia Thụy biến thành cái dạng gì.

Không, không phải, phải nói là có thể giả bộ đến trình độ nào rồi!

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Editor: Hoa Lan Nhỏ.

Đa Ninh và Nhan Nghệ còn muốn mở một cửa hàng. Việc đăng kí địa chỉ cho cửa hàng thì Chu Diệu đã đề cử một địa điểm gần công ty của anh ở công viên thương mại, trong khu vực văn hóa và sáng tạo, cửa hàng thú bông rất phù hợp với yêu cầu để đăng kí.

Đa Ninh và Nhan Nghệ thương lượng một chút, quyết định đăng kí mở cửa tiệm, Chu Diệu giúp các cô liên hệ với ban quản lý khu vực văn hóa và sáng tạo, sau đó để cho quản lý Lý lại bàn bạc với hai cô. Theo sự hướng dẫn của quản lý Lý, bước đầu tiên để đăng ký văn phòng làm việc là phải đặt tên cho cửa tiệm.

Ngay cả danh thiếp cô và Nhan Nghệ cũng đã in rồi. . . .

Chuyên ngành đại học của cô và Nhan Nghệ trước kia giống như là trò đùa. Nhan Nghệ nói với cô: “Ninh Ninh cậu biết không, mình tốt nghiệp xong thì kết hôn, không có kinh nghiệm làm việc gì cả.” **D**Đ**L**Q**Đ**

Cô cũng vậy. . . . . .

Đa Ninh nghĩ đến vài năm trước khi cô ở Toronto, năm đầu tiên cô đã hoàn thành một sứ mệnh quan trọng nhất trong cuộc đời, sau đó học thêm tiếng anh, lại có duyên nhận được cơ hội hợp tác với một công ty thiết kế thú nhồi bông, tác phẩm thiết kế heo hồng và cá heo nhỏ của cô may mắn được chọn trúng, sau đó cũng không còn gì khác . . .

https://thuviensach.vn

Nói thật ra, làm việc ở trong nước khó khăn hơn so với nước ngoài. Nhưng bây giờ cô và Nhan Nghệ cố gắng chắc cũng không quá muộn.

Nói thế nào thì cô và Nhan Nghệ cũng còn một ít vốn đúng không? Tuy rằng ý nghĩ này không đúng lắm, nhưng vốn chính là tư bản. Đa Ninh nâng mắt nhìn Nhan Nghệ, cười ủng hộ nói: “Cố lên. . . dù sao đi nữa, khi lỗ vốn thì cậu vẫn có thể bán thân đúng không hả?”

Đây là Nhan Nghệ nói khi quyết định hợp tác làm ăn, nhưng bây giờ lại chối bay chối biến, còn giả vờ muốn cù người cô. Đúng lúc này, di động rung rung, Đa Ninh vừa lấy điện thoại di động ra vừa tránh khỏi Nhan Nghệ, nói: “Dì mình gọi điện thoại, để mình đi nghe một chút. . .”

Đa Ninh đi vào phòng, nhìn cuộc gọi được nối máy thành công, đập vào mắt không phải là dì mà là khuôn mặt hân hoan nho nhỏ của Thiểm Thiểm: “Good morning, Đa Ninh. . .” Trong video chat, Thiểm Thiểm ngẩng đầu chào hỏi cô.

Bên kia vẫn còn là sáng sớm, bên này trời đã vào đêm. Ngoài cửa sổ nổi lên cơn gió, nhánh cây cũng theo đó mà lay động.

Sáng nay Thiểm Thiểm ăn mì Ý, khóe miệng dính toàn sốt cà chua. Đa Ninh xem video thấy Thiểm Thiểm dùng dao nĩa ăn mì trong chén với vẻ mặt rất đắc ý, cùng lúc đó cô cũng nói chuyện với dì dượng của mình.

Sẵn có dượng ở nhà nên Đa Ninh hỏi chuyện công ty của dượng. **D**Đ**L**Q**Đ**

Video bị chuyển sang khuôn mặt của dượng. Dượng không trả lời câu hỏi của cô, mà ôn hòa hỏi: “Đa Ninh, con ở trong nước có khỏe không?”

Đa Ninh gật đầu trả lời: “Con khỏe, tốt lắm ạ.” Bởi vì lúc trước dượng phải lo chuyện công ty, mỗi lần cô và dì nói chuyện video, dượng cũng

https://thuviensach.vn

không ở nhà. Hôm nay hiếm có lắm mới có dịp cả ba người cùng ở nhà ăn điểm tâm.

"Vậy là tốt rồi." Dượng thân thiết cười, sau đó có chút do dự mở miệng nói, "Thật ra, dượng không đồng ý với dì con chuyện cho con trở về. . . . ."

Đa Ninh biết dượng lo lắng, ông sợ cô về nước bị khinh bỉ sẽ ủy khuất vì cha của cô hay là Chu Diệu. Sự thật là, cha của cô thì cô đã sớm biết trước, không cần nghĩ đến chuyện cô chịu được hay không, vì cô đã lớn như vậy nên không cần tình thương của cha như lúc nhỏ nữa. Về phần Chu Diệu, dù trước kia hay là hiện tại, cô luôn cảm thấy Chu Diệu không xấu. . . . . Cô và Chu Diệu quen biết lâu như vậy, còn có gì cô không biết hoặc không hiểu đâu.

Ban đầu kết hôn là vì anh muốn giúp cô hoàn thành tâm nguyện của mẹ.

"Dượng, dượng cho con coi Alice chút nữa đi. . . được không ạ?" Đa Ninh cười đưa ra thỉnh cầu. Cô muốn tiếp tục xem Thiểm Thiểm ăn mì.

"Không thành vấn đề." Dượng thay đổi góc quay camera, dừng một chút mới cười mang theo chút xin lỗi nói: "Thật ngại quá. . . dì con phải dẫn nó đi toilet rồi." **D**Đ**L**Q**Đ**

"I want to pee. . ." Nhìn màn hình, Thiểm Thiểm tuột xuống khỏi ghế bàn ăn, không ngừng níu chặt quần yếm nhỏ, bộ dáng thật sự sốt ruột.

Sau đó, bị dì ôm đi.

Đa Ninh mím môi, nhịn cười không được.

Như biết cô còn đang xem, Thiểm Thiểm ghé vào bả vai của dì, hướng về màn hình vẫy tay bye bye, sau đó há miệng thở dốc, có chút luyến tiếc

https://thuviensach.vn

mở miệng nói với cô: “Tạm biệt. . . . . Đa Ninh.” Nhưng không thể làm gì khác, đi pee quan trọng hơn.

Đa Ninh cũng vẫy tay với Thiểm Thiểm, cho đến khi dì ôm Thiểm Thiểm đi lên lầu.

Tạm biệt, bảo bối.

Sau khi tạm biệt dượng qua video chat, Đa Ninh xem giá cả vé máy bay hai chiều đến Toronto rồi thở dài. Giá khá tốt, nhưng cô đã mua trước vé khứ hồi vào tháng 8 này rồi.

. . . . . .

Về việc thiết kế cửa tiệm ở khu công viên, quản lý Lý yêu cầu cô và Nhan Nghệ phải đưa ra vài cái tên dự phòng, vì sẽ có những cái tên cửa hàng bị trùng lập. Sau một lúc động não dữ dội, cô và Nhan Nghệ đã đặt được hơn mười cái tên cho cửa tiệm.

Trong đó, Đa Ninh ghi thêm tên tiếng anh của Thiểm Thiểm vào. . . Alice.

Xưởng thiết kế thú bông Alice. Đa Ninh cảm thấy nghe rất hay, cũng không biết có thể được chọn hay không đây.

Thứ sáu, Đa Ninh và Nhan Nghệ cùng nhau đi đến công viên thương mại thành tây, đăng kí tư liệu, sau đó đăng kí làm giấy phép buôn bán và đăng kí mã số thuế. Trên đường đi, Đa Ninh nghĩ đến việc mấy ngày trước cô và Nhan Nghệ đã hoàn thành vụ buôn bán đầu tiên, nên nhẹ nhàng hỏi Nhan Nghệ: “Trước đó chúng ta bán ra một trăm con thỏ, như vậy có phải trốn thuế hay không. . .”

Dựa vào khái niệm thu nhập trong kinh doanh và việc lưu thông hàng hóa, từ đầu đến cuối cô và Nhan Nghệ không hề tính đến thuế giá trị gia

https://thuviensach.vn

tăng. . . Lẽ đương nhiên cô khách hàng nữ sinh kia cũng không đề cập chuyện này với Nhan Nghệ. **D**Đ**L**Q**Đ**

Không biết cơ quan thuế vụ có tra ra chuyện này hay không. . . .

Trốn thuế? Đây là một chuyện rất nghiêm túc, cho nên Nhan Nghệ cũng nghiêm trang suy nghĩ, rồi lắc đầu nói: “. . . Tớ cảm thấy chắc không sao.”

Tại sao?

Nhan Nghệ quay sang nói: “Bởi vì chúng ta không những không kiếm được tiền, còn bị lỗ hai ngàn nữa. Không có tiền làm sao nộp cho nhà nước?!”

Đa Ninh. . . .

Đăng ký rồi lại đăng ký, vừa vặn đến giờ tan tầm của nhân viên ở công viên thương mại. Khoảng năm giờ rưỡi chiều, công ty của Chu Diệu chắc cũng đã tan ca. Buổi chiều trước khi Đa Ninh đến đây đã nhắn tin cho Chu Diệu, buổi tối cô và Đa Ninh mời anh đi ăn tối, muốn hỏi xem anh có thời gian hay không.

Hiện giờ Chu Diệu mới trả lời tin nhắn của cô: “Có.”

Không cần nghĩ cũng biết, cả buổi chiều Chu Diệu bận đến tối mày tối mặt.

Đúng vậy, hôm nay Chu Diệu có bề bộn công việc, vốn là muốn cùng bọn Hà Hạo tăng ca. Nhưng nhìn tin tức Đa Ninh gửi đến, khi anh dựa vào bàn hội nghị trả lời, nhìn đồng hồ đã là 5 giờ rưỡi.

Chu Diệu cầm di động, gọi Hà Hạo lại nói: “Có chuyện giao cho cậu.”

Hà Hạo gật đầu, nghe phân phó.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu từ từ mở miệng: “Buổi tối cậu và bọn họ tiếp tục tăng ca, sau khi xong việc thì dẫn theo tổ viên đi ăn khuya.”

“Vâng, không thành vấn đề.” Hà Hạo còn tưởng là chuyện gì, không khỏi cười cười: “Chu tổng, vậy còn anh? Đêm nay muốn cùng mọi người đi ăn khuya không?” **D**Đ**L**Q**Đ**

“Không được.” Chu Diệu cúi đầu, sau đó lại ngẩng đầu nói: “Tôi sẽ đi ăn ngay bây giờ.”

Hà Hạo. . . . .

Trước khi đi, Chu Diệu còn vỗ vào bả vai của Hà Hạo hai cái nói: “Nhớ rõ đó.”

Đa Ninh và Nhan Nghệ mời Chu Diệu đi ăn tối ở gần quảng trường thương mại, khoảng cách từ nhà mới của Chu Diệu đi đến quảng trường cũng rất gần. Đa Ninh nghĩ đến tuần trước gặp được anh trai Chu ở đây, không biết hôm nay anh ấy có trở lại đây hay không.

Không thể so với người thường xuyên về nhà là Chu Diệu, một tuần lễ anh cả Chu chỉ ở đây một hai ngày. Cho nên, lần trước cô và anh cả Chu gặp nhau ngoài ý muốn ở siêu thị, còn được ăn món sườn mật của anh cả Chu làm, cô thật là có lộc ăn.

Vì vậy chiều nay cô cũng gởi tin cho anh cả Chu.

Vừa vặn hôm nay anh cả Chu từ bệnh viện nha khoa về nhà. So với Chu Diệu đến trễ, anh cả Chu đến đây sớm hơn 5 phút. . . .

Đa Ninh thật không nghĩ đến, vì cô gọi thêm anh cả Chu mà Chu Diệu lại tức giận với cô.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng Chu Diệu đưa cô quay về hoa viên Lam Thiên rồi tiễn đến tận cửa nhà, tuy vẻ mặt vẫn rất kiềm chế, nhưng lúc đóng cửa rồi Nhan Nghệ cũng cảm giác được Chu Diệu không bình thường, nên nhỏ giọng hỏi cô: “Đa Ninh, mình cảm thấy tối hôm nay, Chu tổng không vui. . .”

“Mình đi xuống một lúc.” Đa Ninh nói với Nhan Nghệ.

Nhan Nghệ gật đầu, dặn dò nói: “Đừng lấy đá chọi đá nha.”

Từ nhỏ đến lớn, Đa Ninh và Chu Diệu ầm ĩ không biết bao nhiêu lần, nhưng một nửa trong đó cô cảm thấy là do tính tình không thể hiểu nổi của Chu Diệu. Anh là Chu đại gia, vui hay không vui thì tất cả mọi người đều phải theo ý của anh phải không.**D**Đ**L**Q**Đ**

Anh vui vẻ, người ta phải theo anh vui vẻ; không vui thì lập tức trưng ra bộ mặt thật đáng ghét.

Đa Ninh chạy xuống cầu thang đuổi theo Chu Diệu, giống như là cơn gió, miệng thở hồng hộc, cuối cùng đi ra thêm một trăm thước ngoài hành lang thì thấy được xe của Chu Diệu. Cũng may xe còn đậu ở đó chưa chạy đi.

Cô bước đến, thấy Chu Diệu ngồi trong xe, cách một tấm kính thủy tinh mờ mờ ở cửa xe, Chu Diệu nghiêng đầu nhìn về phía cô. . . Trong xe được chiếu sáng bằng ánh sáng vòm, ánh sáng màu trắng tinh tế trang nhã bao phủ khuôn mặt rõ ràng của Chu Diệu, cùng đôi mắt kiêu ngạo không chớp lấy một cái của anh.

Đa Ninh đứng ở dưới đèn đường, tức giận trừng mắt nhìn người ở trong xe, sau đó cô giơ tay gõ lên kính cửa xe.

Kính cửa xe bị cô gõ không ngừng.

“Đa Ninh. . . .” Bên trong xe, Chu Diệu gọi tên của cô.

https://thuviensach.vn

“Chu Diệu, anh nói cho rõ ràng đi, tối nay anh làm mặt lạnh cho ai xem, anh đang tức giận cái gì chứ?” Đa Ninh lên tiếng chất vấn. Không phải cô chỉ gọi thêm anh Chu ra ăn cơm thôi sao? Không nói đến chuyện Chu Diệu và anh Chu là anh em ruột thịt, cô mời hai người cùng lúc thì có sao đâu!

Quan trọng nhất. . . . . Cô không muốn anh hiểu lầm chuyện gì hết.

Chu Diệu nghiêm mặt trong một lúc, sau đó anh cười rộ lên: “Anh thế nào?”

Đa Ninh cúi thấp đầu, lần nào cùng như vậy, luôn như vậy!

“Được rồi. . . . .” Chu Diệu mở miệng nói: “Hôm nay công ty anh có rất nhiều việc phải xử lý, tâm tình không thoải mái, lát nữa còn muốn đến công ty xem một chút.”

Đa Ninh. . . . .

“Thật sự không liên quan đến em.”

Bên trong và bên ngoài xe, đèn đường và đèn xe, không khí giống như muốn đọng lại trong phút chốc. Đa Ninh nhìn vào bên trong nói: “Nếu có nhiều việc, anh có thể không đến. . . Sau này em lại mời anh ăn tối.”

Chu Diệu vươn một bàn tay, nghiêm mặt nhìn cô một lúc, sau đó chậm rãi nói: “Khó có dịp em mời anh ăn cơm. . . Anh sợ lần sau phải chờ đợi rất lâu.”

“Em hẹp hòi như vậy sao?” Đa Ninh hỏi lại Chu Diệu, âm thanh rất nhẹ.

Chu Diệu lắc đầu, nói với cô: “. . . Là lòng dạ anh hẹp hòi.”

https://thuviensach.vn

Đa Ninh hít vào, mở miệng lần nữa: “Sau này đừng như vậy nữa.” Suy nghĩ một lát, “Nếu tâm tình anh không tốt, hoặc cảm thấy phiền thì đừng để nghẹn giống hôm nay. Nếu anh không có thời gian đến đây, có thể nói với em một tiếng. Thời gian của em nhiều hơn anh, lúc nào cũng có thể mời anh ăn cơm. . .”

Chu Diệu gật đầu vài cái.

“Đa Ninh, thật ra hôm nay. . . .” Trước khi đi, Chu Diệu nói đùa một câu, “Em xem như chồng của dì cả* của anh đến đi.”

****

Kéo rèm cửa ------

Ban mai!

Chu Diệu cho rằng loại tình huống như cảm xúc đột nhiên không tốt giống như đàn ông có kinh nguyệt vậy. Phụ nữ tới chu kì là tuần hoàn sinh lý bình thường, còn anh bị là do mất cân bằng nội tiết tố.

Cũng may sự rối loạn cảm xúc đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Ngày hôm sau, Chu Diệu tỉnh lại ở công ty, thấy được ánh nắng đầu tiên của ngày mới như luồng sáng xuyên thủng mây mù; anh vừa chợp mắt một chút thì cảm giác trời đã sáng, ánh mặt trời cũng đang gắt gao như thiêu đốt ở bên ngoài.

Anh lấy điện thoại di động ra, tìm số điện thoại của Đa Ninh. Anh gởi tin hình ảnh một con chim. Dường như chưa thấy đủ, nên gởi tiếp một con côn trùng.

Sáng sớm, chim non có côn trùng để ăn. . .

https://thuviensach.vn

Đa Ninh cũng đã tỉnh dậy, xem tin nhắn thấy Chu Diệu gửi đến hình chim non và côn trùng, nên nhắn lại cho Chu Diệu hình một chậu côn trùng. Nếu anh là con chim thức dậy sớm như vậy, nhất định sẽ ăn hết một chậu côn trùng.

Năm sáu phút sau, Chu Diệu gửi lại cô hình một con chim ưng. Ý nói với cô, anh không phải là chim non, là Diều Hâu mới đúng.

Thật ngây thơ!

Hôm nay là thứ bảy, sáng sớm Đa Ninh đồng thời nhận được tin nhắn của Cố học trưởng, là địa chỉ một quán trà. Một lát sau, lại ghi thêm thời gian: 11 giờ.

Nghĩa là 11 giờ gặp mặt tại quán trà sao?

Đa Ninh lập tức rời giường gọi Nhan Nghệ còn đang trong mơ màng, sau đó cô nhìn lại tin nhắn, gửi lúc năm giờ mười lăm phút.

Cố học trưởng còn thức dậy sớm hơn Chu Diệu. . .

Do có Nhan Nghệ đi cùng nên Đa Ninh cũng không gọi Chu Diệu đi nữa, dù sao Cố học trưởng đã nói rõ ràng là không muốn gặp Chu Diệu. Gặp mặt lúc 11 giờ, chắc hẳn sẽ cùng nhau đi ăn trưa.

Đa Ninh chọn trong tủ một bộ quần áo thanh lịch tao nhã, đi ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy Nhan Nghệ mặc một thân đỏ chói.

Nhan Nghệ mặc một bộ áo váy liền thân màu đỏ, tóc cũng cột lên cao cao ở phía sau đầu. Sau đó Nhan Nghệ nói với cô: “Áo này tớ mua năm ngoái để chụp hình chân dung, bình thường cảm thấy màu rất chói nên không muốn mặc.”

Vậy hôm nay . . . . . có thể mặc sao?

https://thuviensach.vn

Nhan Nghệ cười rất to nói: “Cuối cùng cũng có cơ hội mặc nó.”

Đa Ninh và Nhan Nghệ lái xe cùng nhau đi đến địa chỉ quán trà mà Cố học trưởng đã đưa cho. Vì Nhan Nghệ liên tục hối thúc, trước giờ hẹn nửa tiếng đã chạy đi, nên khi đến quán trà thì mới 10 giờ 55 phút.

Cố học trưởng còn chưa đến, cô và Nhan Nghệ cùng đứng bên ngoài chờ đợi.

“Đa Ninh, cậu đoán xem chút nữa Cố Gia Thụy sẽ lái xe đến, hay là đi bộ đến?” Nhan Nghệ đứng bên cạnh hỏi cô.

Bây giờ Đa Ninh mới hiểu được vì sao Nhan Nghệ nhất định muốn đợi ở bên ngoài. . .Thật là người có lòng hiếu kì mạnh mẽ. Trong suy nghĩ của cô, dù hòa thượng có đi đến nơi nào cũng sẽ luôn đi bộ. . . Chỉ là Đa Ninh không tin Cố học trưởng sẽ đi bộ từ Thiên Sơn tới đây.

Cho nên, cô nói với Nhan Nghệ: “Chắc là chạy xe đến đây.”

Đa Ninh đoán trúng rồi.

10 giờ 59 phút, có một chiếc xe taxi thường gặp ở thành phố A dừng lại ở ven đường, ngồi bên trong chính là Cố Gia Thụy. . . Nhất Thành đại sư.

“Bác tài, bao nhiêu tiền vậy?” Cố Gia Thụy ngồi ở ghế phụ lái, không nhanh không chạm hỏi tài xế taxi lúc xe ngừng lại.

“Dạ thưa Đại sư, tổng cộng là hai mươi ba đồng. . .” Chú tài xế taxi vụng trộm liếc nhìn một cái, có chút khẩn trương, nhưng giọng điệu rất thành kính.

Cố Gia Thụy lấy tiền từ cổ tay áo ra, đưa cho bác tài.

https://thuviensach.vn

Tờ một trăm đồng giá trị lớn, chú tài xế taxi đang muốn nhận tiền, nhưng nghĩ nghĩ rồi cự tuyệt: “Đại sư, tôi không có tiền lẻ. . . không thôi tôi cho ngài đi miễn phí.”

Không phải ông chưa lái xe chở hành khách là hòa thượng, chỉ là hôm nay vị này không giống như hòa thượng bình thường, vừa nhìn thấy đã biết là cao tăng rồi. Chính là người chân chính xuất gia, trán rộng mũi cao, ánh mắt sáng ngời, là người luôn biết nhìn xa trông rộng. . .

Tóm lại có cơ hội gặp gỡ, ông cũng muốn tích công đức làm việc thiện.

“Bác tài, bác là người tốt, nhất định Phật tổ sẽ phù hộ bác.” Cố Gia Thụy thản nhiên mở miệng, trên vẻ mặt ôn hòa lộ ra ý cười, sau đó chuyển giọng điệu tiếp tục nói, “Nhưng bác không cần làm vậy, hai mươi ba đồng này là do bác lao động kiếm được. . . Như vậy đi, nếu bác không có tiền lẻ thối lại, tôi cũng có thể dùng Alipay để trả tiền xe.”

Nói xong, Cố Gia Thụy lại lấy ra một cái điện thoại di động từ tay áo rộng thùng thình, mở ra Alipay rồi hỏi bác tài: “Bác quét thẻ hay là để tôi quét?”

Bác tài taxi nghẹn đến đỏ mặt: “. . . Tôi, tôi quét.”

Nhìn xem, Cố học trưởng làm cho tài xế taxi rất khẩn trương. . .

Đa Ninh và Nhan Nghệ cùng nhau đứng ở ven đường, xem hết toàn bộ quá trình Cố học trưởng trả tiền xe, sau đó Cố học trưởng chắp hai tay lại hướng về tài xế taxi, cố ý cảm tạ một cái.

Sau đó bước ra khỏi xe, đi về phía các cô.

Rất có phong cách. Đột nhiên Đa Ninh đứng thẳng lưng, trộm nhìn Nhan Nghệ bên cạnh. Thật bội phục trước sự bình tĩnh của Nhan Nghệ,

https://thuviensach.vn

không ngờ đến cô không có phản ứng gì cả.

Khoảng cách giữa hai bên chỉ có năm sáu bước, rất nhanh Cố học trưởng đã đứng đối diện các cô, cũng chắp hai tay lại giống như một động tác chào hỏi.

Khụ khụ, Nhan Nghệ ngước đầu, thật ra mới vừa rồi cô không phản ứng, là vì bị khí chất tăng nhân lạnh nhạt của Cố Gia Thụy làm cho kinh hãi. . . Sau đó nhìn người đàn ông đang chắp hai tay ở trước mắt, Nhan Nghệ mới thật sự hoảng hồn.

Người đàn ông đã từng thiếu chút nữa đưa cô lên giường, giờ gặp lại, cô không thể đánh anh, mắng anh, còn muốn cô . . . bái anh?!

Nhan Nghệ muốn xem thử Đa Ninh sẽ làm thế nào.

Đa Ninh ở bên cạnh rất nhu thuận chắp tay đáp lễ Cố Gia Thụy, điệu bộ như là đang lạy một pho tượng Phật. Làm cho tâm của Nhan Nghệ trở nên phức tạp.

Tâm tình của Đa Ninh cũng rất rối rắm, bởi vì cô mới vừa thăm hỏi đáp lễ Cố học trưởng xong, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Chu Diệu ở phía trước.

Vậy mà anh sử dụng cách tình cờ đến gặp. . .

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Tình cờ gặp, hoặc là do trùng hợp, hoặc là đã có sự sắp xếp trước. Đây rõ ràng là Chu Diệu cố ý "tình cờ".

Điều lạ là sao Chu Diệu lại biết thời gian địa điểm gặp mặt mà chạy tới đúng vào mười một giờ? Đa Ninh nhớ rõ mình chưa từng nói với Chu Diệu về quán trà và thời gian, cô nhìn sang Nhan Nghệ.

Nhan Nghệ nháy mắt hai lần, làm như không biết.

Đa Ninh hơi hiểu rồi.

Không phải đâu, cô thực sự không nói địa chỉ quán trà và cuộc hẹn lúc mười một giờ. Nhan Nghệ bày tỏ mình thật rất oan uổng. Chỉ là vừa nãy, Chu Diệu nhắn tin cho cô, hỏi có phải hôm nay hai người hẹn nhau ở quán trà Hòa Tĩnh lúc mười một giờ không. Chu Diệu hỏi như vậy, đương nhiên Nhan Nghệ cho rằng hai người đã nói trước với nhau, anh chỉ muốn xác nhận lại thôi…

Chẳng lẽ không phải là Đa Ninh nói cho Chu Diệu biết sao? Nếu không phải, thì nhất định là Cố Gia Thụy báo cho Chu Diệu!

Sau đó Chu Diệu đến đây cũng là phải thôi, bởi vì thằng nhãi Cố Gia Thụy này mỗi lần xuống núi đều hẹn anh gặp mặt ở quán trà Hào Tĩnh lúc mười một giờ trưa! Cách hẹn vạn năm không đổi như vậy, căn bản anh không cần tốn công đoán.

https://thuviensach.vn

Chân dài bước vượt qua, Chu Diệu tới đứng cạnh Đa Ninh, đối diện với Cố Gia Thụy. Ánh mắt tràn đầy phòng bị, giống như nhìn một vị đại sư đang muốn bắt cóc hai vị nữ thí chủ ngu si.

Cố học trưởng khẽ thở dài một cái, từ đầu tới cuối không liếc mắt đến Chu Diệu, mà cứ nhìn về phía Đa Ninh…

Đối mặt với ánh mắt thoáng hoang mang của Cố học trưởng, Đa Ninh vô cùng chột dạ, quay đầu nhìn về phía Chu Diệu hỏi: “Sao anh cũng ở đây…”

Chu Diệu không trả lời cô.

Cố học trưởng thông cảm cười cười, mở miệng nói: “Không sao… Đa Ninh. Em không cần quá để ý.”

Vậy là tốt rồi... Đa Ninh gật đầu với Cố học trưởng. Sau đó Cố học trưởng nhìn Nhan Nghệ, cố ý chào hỏi: "Trịnh thí chủ, đã lâu không thấy." Nói xong, hai tay tạo thành hình chữ thập hướng về Nhan Nghệ, hơi hơi vuốt cằm.

Nhan Nghệ không nhịn được, cứng ngắc gật gật đầu, kìm nén nói một từ thường xuyên nói lúc gặp mặt: “… Hi!”

Cố học trưởng đáp lại: "A di đà Phật."

Nhan Nghệ: "..." Cứng ngắc.

...

Chu Diệu cũng có vẻ mặt chó Nhật như thế, thật sự là tất cả dồn nén đều là bị Cố Gia Thụy ban cho!

Bạn học cũ đột nhiên xuất gia là trải nghiệm như thế nào? Người có quyền lên tiếng nhất chắc chắn là Chu Diệu rồi. Cố Gia Thụy xuất gia là do

https://thuviensach.vn

lần công ty cậu ta gặp chuyện không may mà thành, thế là còn cố tình đến hỏi anh có muốn đi cùng không.

Lúc ấy anh mới vừa ăn mặn một lần, xuất gia? Bệnh thần kinh!

Sau đó anh và Đa Ninh li hôn, Cố Gia Thụy cũng thuận lợi xuất gia; lên núi Thiên Lũ làm đệ tử Phật Môn. Nửa năm đó, là nửa năm anh khó khăn nhất. Nửa năm sau Cố Gia Thụy trở về thành phố A làm việc, hẹn anh gặp mặt. Cho dù lúc đó anh đang bận sứt đầu mẻ trán, vì nghĩ đến Cố Gia Thụy bế quan đã khoảng nửa năm tìm mình, anh vẫn rút thời gian đến gặp.

Cũng là ở trong quán trà Hòa Tĩnh này gặp mặt Cố Gia Thụy.

Lúc ấy anh cho rằng Cố Gia Thụy nhịn không quá nửa năm, cố ý trở về có khả năng là đã hoàn tục, không ngờ Cố Gia Thụy ngồi trước mặt anh nghiễm nhiên lại là một hòa thượng thực sự. Bế quan nửa năm sau thuận lợi thành nghề rồi! Nói với anh, mở miệng đều là a di đà Phật với thiện tai thiện tai. Thật sự anh không muốn tán gẫu nhiều với Cố Gia Thụy, cũng không tán gẫu nổi, tính toán tìm một chỗ mời Cố Gia Thụy ăn một bữa, sau đó để cho cậu ta chạy về núi Thiên Lũ.

Xấu hổ, Cố Gia Thụy thật sự từ chối chiêu đãi của anh, sau đó từ túi càn khôn mang theo bên người biến ra hai cái bánh bao chay, nói với anh: "Chu đệ cậu không cần mời tôi ăn cơm, tôi sợ bản thân không kìm giữ được, đã tự mang lương khô rồi."

Sau đó, lại đưa cho anh một cái: "Thi thoảng ăn lương khô, rất tốt. Nhất là đối với người nóng tính như Chu đệ."

Là bạn học, Chu Diệu cảm thấy mình rất tốt tính, tận lòng tận nghĩa, không cắn răng rời đi, mà cùng ăn một bữa bánh bao chay với Cố Gia Thụy; anh cũng hỏi Cố Gia Thụy vì sao mà phải làm hòa thượng kết quả Cố Gia Thụy ném cho anh một câu: "Tôi cảm thấy làm hòa thượng thú vị hơn làm người."

https://thuviensach.vn

(editor: nhà Phật không xưng anh/em nên mình để “tôi” nhé, với cả ngôn ngữ cổ trang hơn tẹo)

... Anh còn có thể nói gì!

Một nhóm bốn người vào quán trà, Đa Ninh cực kì cảm kích và may mắn hôm nay Cố học trưởng không khoác tấm cà sa, chỉ mặc một chiếc áo dài xám, không quá bắt mắt. Nhưng lúc đi vào quán trà, cô vẫn theo bản năng nhìn xung quanh xem có nhiều người không.d. đ. L. Q. Đ

Cố học trưởng cho rằng cô đang đánh giá quán trà, nói cho cô biết: “Đây là quán mà một vị tăng hữu giới thiệu cho tôi, không tệ đâu.”

Đa Ninh: … Bảo sao lại lịch sự tao nhã còn có Phật khí như vậy.

Vỉa hè bên ngoài, treo một bức tranh chữ rồng bay phượng múa rất to: “Lấy trà ung dung ngắm hồng trần, mượn trà chuyên chú mấy xuân thu”, bức thư pháp phóng khoáng ngẫu hứng, nhìn lại, người đề danh vẫn là… Nhất Thành.

Bên dưới vẫn chế thêm vài cái trạc.

Đa Ninh yên lặng thu hồi tầm mắt, Chu Diệu kéo cánh tay cô, dứt khoát ấn cô xuống ghế ngồi. Bởi vì cô và Chu Diệu ngồi một bên, đương nhiên Nhan Nghệ phải ngồi bên Cố Gia Thụy. Đối với chuyện này Nhan Nghệ cũng không ngại, thậm chí vui vui; mặc váy đỏ, thướt tha duyên dáng đi tới chỗ Cố Gia Thụy bên này.

Váy có hơi ngắn, Cố Gia Thụy không cẩn thận nhìn thấy thứ không nên nhìn, khẩn trương niệm chú: “A di đà Phật."

Nhan Nghệ hất mặt, bây giờ tâm lí phòng bị của cô chưa xây xong, tạm thời không nói lời nào.

https://thuviensach.vn

Trong số họ đương nhiên là Cố học trưởng quen thuộc quán này nhất, sau khi tất cả đã ngồi xuống, tiến cử với họ Bích Loa Xuân Nhà và Thái Bình Hầu Khôi (hai loại trà ngon), sau đó, lại thay cô và Nhan Nghệ đổi thành Hồng Trà ôn tính và Trà Lài.

Thật sự là giang sơn dễ đổi, làm hòa thượng, đối với phụ nữ lại vẫn dịu dàng tinh tế như vậy!

“Lần này cậu hạ phàm làm gì?” Chu Diệu đi thẳng vào vấn đề.

"Làm việc." Cố học trưởng đáp lại ngắn gọn.

"Chuyện gì?" Chu Diệu lại hỏi, nâng mí mắt lên.

Cố Gia Thụy lắc đầu, như thể tiếc nuối sao Chu Diệu vẫn có bộ dáng tính tình thối tha như thế, dừng một chút mới trả lời: "Lên lớp."

Lên… lớp!

Đa Ninh tò mò nháy mắt, Nhan Nghệ trực tiếp hỏi thẳng, nâng mặt hỏi: "Học cái gì?"

"Thực ra không phải là đi học, chỉ là tới chùa Bắc Đồng trao đổi Phật học, thuận tiện lại giảng chút kinh cho đệ tử Phật gia.” Cố Gia Thụy nói cực kì khiêm tốn, nhưng tin tức lộ ra tuyệt không khiêm tốn, ít nhất cũng dọa được Đa Ninh Nhan Nghệ.

Nhưng Chu Diệu thì không.

Quả thật thành phố A có một học viện Phật Giáo, chùa Bắc Đồng cũng ở chân núi phía nam thành phố A, cho nên sau này Cố học trưởng muốn nán thành phố A một thời gian sao? Đa Ninh hiểu biết gật đầu, từ đáy lòng khen ngợi Cố học trưởng nói: "Cố học trưởng, anh thật lợi hại."

Ba sáu nghề nghề nào cũng có trạng nguyên, lời này thực không giả.

https://thuviensach.vn

"Không có, Đa Ninh em khen lầm rồi." Cố học trưởng khiêm tốn mở miệng: “Thực ra hai năm trước bọn họ đã muốn mời tôi xuống núi giảng bài, là tôi không muốn mà thôi.”

Đa Ninh: …

Bên cạnh, Chu Diệu rót thêm cho cô li trà nữa, lành lạnh mở miệng: "Chụp nhầm cứt ngựa rồi."

Đa Ninh mặt đỏ hồng, nhỏ giọng nói: "Em đâu có vuốt mông ngựa."

Đối diện, Cố Gia Thụy hết than lại thở, lại lắc lắc đầu. Một dạng không thể nề hà lại không có cách nào nói rõ.

Thật sự. Ra vẻ làm dáng, hiện tại người Nhan Nghệ phục nhất là Cố Gia Thụy, phục sát đất! Mấp máy môi, Nhan Nghệ nhịn không được mở miệng: "Chu tổng, cũng là người tốt nghiệp đại học A, em bội phục nhất chính là phòng kí túc các anh, người nào cũng luyện thành tuyệt đỉnh như vậy… Đặc biệt Cố học trưởng, không nói cái khác... Cố học trưởng có phải bây giờ anh chỉ cần đứng trước mặt người khác, họ sẽ tự dâng tiền cho anh không?”

Hai câu sau cùng, Nhan Nghệ nhìn về phía Cố Gia Thụy hỏi, vẻ mặt nghi hoặc.

Cố Gia Thụy kia nghe không hiểu Nhan Nghệ đang chế nhạo, nếu trước kia anh ta nhất định sẽ trả lời một tràng ha ha, nhưng cảnh giới và thân phận bây giờ đã khác rồi, mặt mỉm cười mà nói một câu: “A di đà Phật, Trịnh thí chủ khoa trương rồi."

Nhan Nghệ:... Hít vào.

"Cố học trưởng, em có chuyện muốn thỉnh giáo.” Sợ Nhan Nghệ tiếp tục tranh cãi, Đa Ninh vội vàng mở miệng, chuyển đề tài.

https://thuviensach.vn

Cố học trưởng dịu dịu dàng dàng nhìn cô: “Đa Ninh, em nói.”

Sự thật cô chẳng có gì muốn thỉnh giáo, đành nhiều chuyện: “Anh đến học ở học viện Phật giáo, sẽ học như trên núi Thiên Lũ ạ?” Cô ở núi Thiên Lũ, đã từng trông thấy Cố học trưởng đi học buổi sáng.

"Cũng không phải." Cố học trưởng giải thích nói, "Đối tượng của lớp buổi sáng chỉ có đệ tử Phật Môn đã quy y, người học ở học viện Phật giáo là mấy Phật tử."

Đa Ninh hiểu rõ, gật gật đầu nói: "Cho nên đi học ở học viện Phật giáo có rất nhiều người bình thường tu hành phải không ạ… Anh giảng bài cho họ, giống như… người lôi kéo Phật giáo đúng không ạ?” Đa Ninh tìm một ví dụ so sánh.

“Rất đúng, hoàn toàn có thể hiểu như vậy.” Con ngươi Cố học trưởng sáng ý cười, khen cô một câu: “Ngộ tính và tuệ căn của Đa Ninh thật không tầm thường.”

Nhất là, so với hai người còn lại.

Ngộ tính và tuệ căn kiểu này, thật sự là không cần cũng được... Chu Diệu nhích lại gần vỉa hè của quán, đề xuất một vấn đề sống còn: “Trưa nay ăn gì? Uống trà không sao?”

Hôm nay Cố Gia Thụy không mang theo túi càn khôn, nên sẽ không tự mang theo lương khô đúng không. Chu Diệu ngồi đối diện Cố Gia Thụy, hỏi cũng là hỏi Cố Gia Thụy. Bởi vì trong số này anh ta là đặc biệt nhất, cần chăm sóc đặc biệt.

Tự nhiên, buổi trưa cần phải ăn cơm. Cố Gia Thụy có thể chủ động mời Đa Ninh ăn cơm, đương nhiên đã chọn được một nơi vừa ý, anh ta mở miệng nói: “Một vị tăng hữu khác nói cho tôi biết, kế bên này có một quán ăn chay rất ngon…”

https://thuviensach.vn

Đa Ninh gật đầu, có thể.

Chỉ là Cố học trưởng chưa dứt lời đã bị Nhan Nghệ cắt ngang: “Ăn chay ư?”

Không được sao?

"Không được, em không thể một bữa không có thịt.” Nhan Nghệ nói ra yêu cầu của cô ấy.

Đa Ninh: …

“Vậy đi, tôi biết có một quán, có thể làm món mặn cũng có thể ăn món chay.” Chu Diệu mở miệng, giải quyết vấn đề.

“Được đấy!” Nhan Nghệ hết ý kiến.

Chu Diệu gọi phục vụ thanh toán, ông chủ tự mình đi đến, nói với Chu Diệu không cần thanh toán.

Cố Gia Thụy gật đầu với Chu Diệu, dùng ánh mắt nói cho anh biết… Anh ta đã chào hỏi trước rồi.

Chu Diệu từ bỏ, bất kể thế nào, hôm nay Cố Gia Thụy không lấy bốn cái bánh bao chay từ trong túi ra, lại còn đồng ý cùng đi tới quán ăn là anh đã cảm ơn trời đất rồi!

Nếu trước đây anh ta tự mang bánh mỳ là sợ chịu không nổi hấp dẫn, nói vậy trải qua vài năm tu hành, hiện tại nhất định có thể kháng cự lại sự hấp dẫn đi.

Quán ăn cách quán trà hơi xa, Chu Diệu và Nhan Nghệ mỗi người có một xe. Ra khỏi quán, Chu Diệu ra tay trước chiếm lợi thế giơ tay sắp xếp: “Nhan Nghệ, cô chở Nhất Thành đại sư nhé.”

https://thuviensach.vn

Nhan Nghệ: "... Không thành vấn đề!"

Sau đó mở cửa xe bên ghế phụ, Nhan Nghệ khách khí nói với Cố Gia Thụy: “Đại sư, mời.”

Cuộc đời này, cuối cùng cũng có ngày cô được mở cửa xe cho đại sư rồi! Đối với hành động này, Cố Gia Thụy lại nói lời cảm ơn, sau đó phong độ lỗi lạc ngồi vào ghế phụ.

Hô!

Đa Ninh đi theo Chu Diệu ngồi xe anh, có chút ý kiến với sắp xếp của anh: “Anh để Nhan Nghệ và Cố học trưởng đi cùng một xe, có vẻ không ổn lắm…”

“Có gì không tốt đâu.” Chu Diệu đúng lý hợp tình trả lời: “Người xuất gia không gần nữ sắc, nhưng ngồi xe cũng không phải lái xe."

Lái xe... Đa Ninh nghe hiểu chứ? Chu Diệu liếc mắt một cái, lại bỏ thêm một câu: "Yên tâm, Cố Gia Thụy đã tu luyện thành tinh, không phải đạo hạnh mà một hòa thượng có thể đạt đến.”

Lời này Đa Ninh tán thành, đạo hạnh của Cố học trưởng không đơn giản.

Cho nên, Chu Diệu và Nhan Nghệ cứ đối đãi với Cố học trưởng như vậy sao? Trong quán ăn, đầu tiên Chu Diệu gọi cho Cố vài món chay kiểu như rau xanh đậu hủ thức ăn chay, sau đó bắt đầu gọi vài món cho bọn họ.

Chân giò kho tàu, sườn xào chua ngọt, thịt bò ngũ vị hương... Bàn này có Chu Diệu chỉ điểm, có Nhan Nghệ cố ý gọi thêm; cuối cùng dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Nhan Nghệ, Đa Ninh cũng chọn một món.

Một đĩa rau trộn nhẹ nhàng… Ngó sen chua cay.

https://thuviensach.vn

"Quả nhiên ngộ tính và tuệ căn khác người nha." Chu Diệu xả một câu, nhìn Cố học trưởng hỏi: "Đúng không, Nhất Thành đại sư."

Đa Ninh: …

Đương nhiên cô có thể nghe hiểu ý mỉa mai trong lời Chu Diệu, bởi vì mỗi khi Chu Diệu và Nhan Nghệ gọi một món mặn, Cố học trưởng đều niệm một câu A di đà Phật; chỉ có lúc cô gọi ngó sen chua cay, rõ ràng Cố học trưởng niệm Thiện tai thiện tai.

Rõ ràng là phân biệt đối xử.D. đ. L. Q. Đ

Nhưng Đa Ninh không phải cố ý giả bộ thành kính trước mặt Cố học trưởng, cô chỉ thấy hành vi gặm chân của Chu Diệu và Nhan Nghệ trước mặt Cố học trưởng, thật sự có hơi tàn nhẫn. Nếu cô nhớ không lầm, Cố học trưởng thích nhất là gặm chân.

Trước đây trong tiệc nướng giao lưu của kí túc xá, lần nào Cố học trưởng cũng nhất định ăn chân nướng. Chắc chắn Nhan Nghệ cũng biết, liền gọi một đĩa chân giò kho tàu…

Về sau, Đa Ninh vẫn cùng ăn ba món chay kia với Cố học trưởng, trong lúc đó Chu Diệu có gắp một miếng sườn xào chua ngọt bỏ trong bát cô. Đa Ninh yên lặng gắp ra ngoài.

Đây là hết mực... Có phải không!

Cơm trưa kết thúc, Chu Diệu lại sắp xếp Nhan Nghệ đưa Cố Gia Thụy trở về chùa Bắc Đồng ở chân núi phía Nam. Nhan Nghệ vẫn cực kì vui vẻ, lại mở cửa xe mời Cố học trưởng.

Đa Ninh bị Chu Diệu đẩy mạnh lên xe.

Cố học trưởng nhìn một cái, lại lắc lắc đầu, lên xe.

https://thuviensach.vn

...

Đột nhiên Cố học trưởng niệm tình bạn bè, nói một câu đầy thâm ý: “Trẻ con không thể dạy, gỗ mục không thể đẽo!"

Đa Ninh ngồi trong xe Chu Diệu nghe thấy, không biết Cố học trưởng nói tới ai, song ngẫm lại thấy khả năng nhất chính là Chu Diệu. Cho nên cô nhắc nhở Chu Diệu: “Chu Diệu, Cố học trưởng nhớ tình bạn bè, anh xuống xem xem.”

"Xem cái gì, sớm ngăn cách rồi.” Chu Diệu nói.

Đa Ninh: …

Chu Diệu lái xe, nói nốt: “Từ sau ngày anh ta lấy thân phận Nhất Thành đại sư, thì ngăn cách rồi.” (ý là không chơi cùng.)

Đa Ninh: …

Sau đó Chu Diệu lại bày tỏ phỉ nhổ với việc cô lấy làm vui vẻ vì được Cố học trưởng coi là bạn bè trên núi Thiên Lũ ngày đó: “Sao thế, gần đây mỗi ngày được làm bạn với đại sư, có phải thấy cảnh giới của mình đã khác trước rồi không.”

Đa Ninh: …

"Đúng vậy." Khẽ cắn môi, cô đáp lại Chu Diệu: “Bây giờ em thấy cảnh giới của mình cao hơn anh, không muốn nói chuyện với anh.”

Chu Diệu ha ha cộc lốc, dừng một chút lại vặc lại một câu: “… May mà Cố Gia Thụy không nhận đệ tử nữ. Chẳng thế thì có khi anh lại biết hai vị đại sư đấy.”

Đa Ninh: … Cô thật sự không muốn nói chuyện với Chu Diệu.

https://thuviensach.vn

Cũng không biết Nhan Nghệ bên kia thế nào?

Khoảng tám giờ tối Nhan Nghệ mới trở về khu Lam Thiên, Đa Ninh cố ý ngồi trên sô pha với Nhan Nghệ, quan tâm hỏi cô ấy: “Sao lại về trễ thế…” Cho dù chùa Bắc Đồng ở ngoại ô, nhưng cũng không đến mức lâu như vậy chứ.

Cô hỏi Nhan Nghệ mấy câu, cô ấy nới trả lời: “Mình còn đang đợi sơ hở."

Nhan Nghệ nói chờ sơ hở, tự nhiên là chờ Cố học trưởng lộ ra sơ hở, nhưng hẳn là Cố học trưởng thực sự xuất gia rồi...

"Ai, khó có thể tưởng tượng đó!" Nhan Nghệ ngồi thừ trên sô pha, nghĩ đến cái gì, nghiêng đầu hỏi cô: “Chu Diệu không giữ cậu lại à? “

Đa Ninh trả lời: “Anh ấy đưa mình về rồi đi luôn, muốn đến công ti.”

Nhan Nghệ không thể không cảm khái: "Vẫn là làm đại sư thoải mái."

Cúi xuống, khó chịu nhìn cô nói: “Cậu biết không mình vất vả hộ tống Cố Gia Thụy đến chùa Bắc Đồng, anh ta đối xử với mình thế nào chứ? Đến một cốc nước cũng không cho uống, trực tiếp đuổi người! Nói muốn ngủ trưa hai tiếng, không thể chiêu đãi mình…”

Cái này... Đa Ninh vỗ vai Nhan Nghệ bày tỏ an ủi. Tính cách Nhan Nghệ không giống cô, nếu là cô đưa Cố học trưởng về, chắc chắn là cô sẽ nghĩ cách mau chóng chào Cố học trưởng rồi lủi luôn. Dù sao nữ thí chủ ngồi cùng xe với đại sư, có vẻ không tốt lắm…

Nhan Nghệ dựa vào sô pha, còn đang hít sâu hồi phục tâm trạng. Đa Ninh trở về phòng trước, sau đó mở máy tính, gọi video cho dì ở Torono. Giờ hai bên chênh lệch, thêm nữa Thiểm Thiểm thường ngủ sớm, cơ bản cô chỉ có thể gọi video cho dì vào buổi sáng hoặc tối.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày nay, cô thường xuyên ngày hai lần gọi video cho dì.

Nhan Nghệ ở chung tự nhiên biết mỗi đêm cô đều muốn gọi cho dì, ban đầu rất kinh ngạc trước quan hệ thân thiết của hai người, sau vài lần nhìn thấy Thiểm Thiểm, bày tỏ nếu cô cũng có một em họ đáng yêu xinh đẹp như thế, cũng vui vẻ mỗi ngày đều gọi video. Hoàn toàn khác với cháu trai con chị gái, cứ y như con khỉ.

Lời của Nhan Nghệ khiến cho Đa Ninh rất vui vẻ, bởi vì Thiểm Thiểm thật sự siêu cấp đáng yêu. Mới đầu, Nhan Nghệ cứ khăng khăng Thiểm Thiểm là con lai, bởi vì da trắng mắt to, đương nhiên quan trọng là… Tiếng phổ thông có vẻ không tốt lắm.

Mỗi lần phát âm đều như khiến lòng người quẫn bách.

Thật ra cô và dì đã hết lòng dạy Thiểm Thiểm nói tiếng Trung. Nhưng mà dượng lại là Hoa Kiều, có thói quen nói chuyện với bé bằng tiếng Anh.

Video được kết nối. Cơ bản vẫn là cô nói chuyện với Thiểm Thiểm, dì làm việc ở bên ngoài, trong phòng Thiểm Thiểm hát cho cô nghe một bài hát thiếu nhi, đó là một bài đồng dao Trung Quốc, Thiểm Thiểm hát rất mơ hồ. Nếu không phải bài này là có cô dạy bé, chắc Đa Ninh cũng không nghe ra bé đang hát cái quỷ gì…

Cho dù rất mơ hồ, cũng đáng yêu như vậy. Đa Ninh vừa cười vừa sửa lại phát âm cho Thiểm Thiểm, quá nhập tâm, nên nhất thời không phát hiện cửa phòng ngủ của mình bị mở ra.

… Chu Diệu đang đứng bên ngoài.

Chu Diệu đứng một hồi lâu, Nhan Nghệ mang theo cái đầu hóng chuyện đi vào, vui vẻ nói với cô: “Đa NInh, buổi đêm Chu tổng đến trả chúng ta máy điều hòa.”

https://thuviensach.vn

Đa Ninh quay đầu lại, lại quay trở lại, video vẫn mở, Thiểm Thiểm đang hát cũng không hát nữa. Bởi vì bé cũng thấy có người lạ, nháy mắt tò mò, lại có chút thẹn thùng.

Chu Diệu vào theo Nhan Nghệ, Nhan Nghệ nhìn thấy Thiểm Thiểm, lập tức chào hỏi bé, giả bộ đáng yêu: “Thiểm Thiểm, thơm chị Nhan một cái.”

Thiểm Thiểm nhìn thấy Nhan Nghệ cũng rất vui sướng, lập tức gửi cái hôn gió moa moa moa.

"Khụ!" Chu Diệu ho khan một tiếng. d.d.l.q..d

… Đa Ninh chỉ Thiểm Thiểm trong video, ngồi im ở ghế dựa không đứng dậy, nói cho Chu Diệu: “Em nói chuyện phiếm cùng dì.”

Chu Diệu gật đầu, anh không ngốc, đương nhiên biết Đa Ninh đang nói chuyện với người nhà bên Toronto. Mặt khác cô bé nhỏ này không phải là tiểu cô nương của dì dượng Đa Ninh sao?

Bộ dáng thật đáng yêu... Thật là phúc khí!

Lấy dáng vẻ khách khí lịch sự, Chu Diệu khom lưng, nhìn về phía bé gái nhỏ trong video, khẽ… cong môi, lên tiếng chào hỏi: "Xin chào, bé gái nhỏ.”

“Bé là Alice..." Đa Ninh nói cho Chu Diệu tên tiếng Anh của Thiểm Thiểm, không nên xưng hô tùy tiện với trẻ còn.

Chu Diệu gật đầu, sửa lại xưng hô: "Hello, Alice "

Trong clip, Thiểm Thiểm vẫn nhìn Chu Diệu, chớp chớp mắt to, trong mắt có tò mò có vui vẻ. Sau đó một giây sau … Thiểm Thiểm giơ hai bàn tay nhỏ, che khuôn mặt trứng tròn của mình.

https://thuviensach.vn

... Đây là không cho xem sao?

“Bé làm gì vậy?” Chu Diệu nhịn không được nở nụ cười, kỳ quái hỏi Đa Ninh. Nhan Nghệ đằng sau cũng thấy kì lạ. d.d.l.q.d.

Trong clip, Thiểm Thiểm che khuôn mặt nhỏ nhắn chặt chẽ, nhưng không che được nét vui vẻ.

Vì sao độ nhiên Thiểm Thiểm lại như vậy, hành vi này chỉ có Đa Ninh mới có thể giải thích, cô cũng đỏ mặt, nhẹ giọng nói với Chu Diệu: “Bé đang thẹn thùng…”

Thiểm Thiểm là cô bé có chút hoạt bát lại hay thẹn thùng, lại còn hơi háo sắc, thấy anh đẹp trai thường sẽ như vậy, nhất là anh đẹp trai Trung Quốc…

Nghiễm nhiên, Chu Diệu trong mắt Thiểm Thiểm là anh siêu cấp đẹp trai rồi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thiểm Thiểm, cho nên con đang vui vẻ sao?

Thiểm Thiểm: Gật đầu.

Sau đó: Cố học trưởng nói người nào gỗ mục, mọi người thông minh như thế, chắc hẳn đã biết. d.d.l.q..d

Chu Diệu: Cho nên, phải ngăn cách sớm…

PS: Cảm thấy đại sư là người dễ dàng hoàn tục, các người thật sự coi thường, người xuống núi tự mang theo bánh bao chay chống cự hấp dẫn, há sẽ tùy tiện hoàn tục chăng…

Nhan Nghệ: Bánh bao? Bánh bao gì?... Của tôi ư?

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Rất nhanh, Chu Diệu cũng hiểu được nguyên nhân Thiểm Thiểm che mặt, nụ cười trên mặt càng rõ hơn, anh lại ngoắc ngoắc đôi môi, nói một câu tiếng anh với Thiểm Thiểm: "Bé xinh đẹp... em có thể hôn gió anh không?"

Bàn tay nhỏ bé của Thiểm Thiểm bụm mặt, che được hai mắt nhưng không che được lỗ tai, nghe được lời Chu Diệu nói, bé vui vẻ gật gật đầu, sau đó khờ dại buông tay nhỏ bé, bắt đầu bắn hôn gió với Chu Diệu: biubiubiu...

Đa Ninh:...

Được rồi, con hồ ly giảo hoạt Chu Diệu này nhất định có cách nhìn được mặt của Thiểm Thiểm. Sau đó, Chu Diệu nhìn thẳng vào camera, nghiêm túc quan sát Thiểm Thiểm, từ mũi đến mắt, từ mắt rồi đến miệng...

"Em và Alice going giống nhau.” Chu Diệu nghiêng đầu, đột nhiên nói một câu.

Nhất thời Đa Ninh không nói gì, cúi đầu: “Alice xinh xắn hơn em nhiều.”

Chu Diệu không có nhận xét gì về lời này của cô.

Ngồi ghế phía sau, Nhan Nghệ cũng nhìn mặt Alice, cười ha hả vuốt cằm nói: "Không phải em họ nhìn giống chị là rất bình thường sao, điều này chứng tỏ gen của mẹ Đa Ninh rất tốt."

https://thuviensach.vn

Nghe Nhan Nghệ nói, Đa Ninh không biết nên lắc đầu hay gật đầu.

Chu Diệu cũng không có nghĩ nhiều, bởi vì không có kiểu tự luyến này. Đa Ninh tiếp tục nhìn Thiểm Thiểm trong video, nói với Thiểm Thiểm: "Alice, đây chính là anh Chu Diệu…”

Thiểm Thiểm mím mím môi nhỏ, bởi vì xấu hổ, không nói ra được.

Chu Diệu hỏi cô: "Tiếng Trung của Alice thế nào?"

"Khá tốt..." Đa Ninh trả lời.

Sự thực, cũng không tốt lắm. Alice từ nhỏ sống trong môi trường song ngữ, hiện tại 4 tuổi rồi nhưng ngôn ngữ biểu đạt kém hơn nhiều so với các bạn cùng tuổi, nhưng mà vẫn có thể nghe hiểu cơ bản, chỉ là không biết diễn tả quá nhiều, thi thoảng mới nói được một câu đầy đủ.

"Anh dùng tiếng Trung hỏi bé một chút." Chu Diệu nói, câu hỏi đầu tiên là câu phổ biến nhất: “Alice, năm nay em mấy tuổi?"

Trong video, Thiểm Thiểm nghe Chu Diệu đặt câu hỏi, chớp mắt bắt đầu suy nghĩ, như là đang rơi vào trạng thái suy tư. Cùng một trạng thái rơi vào suy nghĩ còn có Đa Ninh bên ngoài, cô nhìn Thiểm Thiểm trong video, thật là nhớ lúc cụng đầu với bé.

Trải qua một phen suy nghĩ, Thiểm Thiểm giơ tay lên, ra dấu OK với Chu Diệu, cong cong ba đầu ngón tay nho nhỏ.

Đa Ninh nhịn không được, đập vào trán mình một cái.

"Ba tuổi?" Chu Diệu nói thay Thiểm Thiểm.

Thiểm Thiểm gật đầu, dáng điệu rất nghiêm túc, cũng rất khẳng định.

...

https://thuviensach.vn

Chu Diệu cũng không phải là một người đàn ông thích trẻ con, nhất là không thích hỏi đáp mấy câu trẻ con này; không giống anh cả Chu rất kiên nhẫn chơi cùng trẻ con họ hàng đưa đến.

Chu Diệu sẽ chê chúng ầm ĩ, phiền toái, thậm chí... xấu.

Cho nên cô nên lấy làm may cho Alice vì bé rất đáng yêu… không bị Chu Diệu ghét từ cái nhìn đầu tiên? Quả nhiên, sau khi Chu Diệu hỏi Thiểm Thiểm mấy câu nữa liền nói: “Alice, hoan nghênh em sau này đến Trung Quốc chơi, bây giờ em nói tạm biệt với chị Đa Ninh, lần sau chị ấy sẽ gọi cho em, được không?” Giọng nói thương lượng thân thiết, mang theo chút lừa gạt.

Đa Ninh: …

Thiểm Thiểm cũng:...

Cuối cùng, Thiểm Thiểm cũng nghe lời gật đầu một cái, sau đó vẫy tay về phía màn hình tạm biệt, hôn gió biu biu biu, sau cùng vui vẻ khum tay hình trái tim.

Chu Diệu hài lòng, lại cong môi, đang muốn nhìn về phía Đa Ninh, Đa Ninh đã ngẩng đầu lên nhìn anh:" Chu Diệu, anh có thể đi ra ngoài trước không."

Chu Diệu:"..."

Chu Diệu đi ra, an phận ngồi chờ ở phòng khách. Đêm nay anh cố ý tới đây tặng máy lọc không khí, không ngờ bị một nhóc con làm tiêu tan bao nhiêu công sức.

Không sai, từ nhỏ đến lớn, Chu Diệu không có bao nhiêu hứng thú với trẻ con, trong nhận thức của anh, trẻ con chia làm ba loại, ghét, không ghét

https://thuviensach.vn

và tùy cảm xúc. Thiểm Thiểm trong video tuy là rất đáng yêu, nhưng với anh cũng chỉ thuộc loại thứ hai, không ghét.

Nhưng còn Đa Ninh, luôn luôn thích trẻ con, sáu bảy tuổi liền rất kì lạ mà có tình thương của mẹ rồi. Còn nhớ khi còn bé có một lần người thân mang theo một đứa bé nhỏ hơn cô một chút, cô lại có thể nói với anh hai anh: “Anh Chu, chúng ta chơi gia đình được không, anh làm ba, em là mẹ, sau đó cùng nhau chăm sóc."

Thực sự, quá buồn chán.

"Vậy anh thì sao?" Anh tiến lên một bước. Anh xem thường trò chơi gia đình kiểu này, nhưng cũng không muốn bị lạc đàn.

".. Nếu không anh cũng là con của em và anh Chu." Cô suy nghĩ một chút, thương lượng với anh.

Không thể không nói, khi còn bé da mặt Đa Ninh dày hơn bây giờ nhiều.

Máy làm sạch không khí đặt ở phòng khách, vì Đa Ninh chậm chạp chưa ra xem, Chu Diệu mở bưu kiện ra, lắp ráp đơn giản một chút. Ngày đó từ suối nước nóng trở về anh muốn tặng quà cho Đa Ninh, chỉ đơn giản là muốn lấy lòng cô, không nghĩ đến cô lại chọn quà thực dụng như vậy.

Lắp đặt xong, cắm điện vào, Chu Diệu thử thêm công năng tạo độ ẩm, bên trong thoát ra âm thanh hơi nước ùng ục ùng ục. Cuối cùng Đa Ninh cũng đi ra. Chu Diệu đứng lên: "Đồ đã được đưa đến, vậy anh về đây.”

Đa Ninh gật đầu: "Được..." dừng lại, thêm một câu: "Cảm ơn"

Cảm ơn về máy làm sạch không khí.

https://thuviensach.vn

"Không cần, khách sáo rồi." Chu Diệu cố ý đi tới trước mặt người nào đó trả lời, sau đó đi tới cửa, đi hai bước, vẫn là quay lại hỏi: “Không tiễn anh một đoạn à?”

Đa Ninh tiễn Chu Diệu đến cửa, phải đóng cửa tiễn anh xuống tầng, Chu Diệu bảo thôi. Hành lang quá tối, anh là một người đàn ông trưởng thành còn cần cô tiễn sao. Quay người lại, anh mở miệng: "Ngày mai chủ nhật, cùng đi công viên xem một chút... anh với em tìm một chỗ thích hợp mở cửa hàng bán thú bông.”

Từ lúc rời phòng ngủ, tâm trạng Đa Ninh có phần ngu ngơ, dẫn đến việc trò chuyện hơi tẻ nhạt: “Chu Diệu, cảm ơn anh."

"Cảm ơn cái gì." Chu Diệu cúi thấp đầu, mở miệng cười nói: "Từ nhỏ đến lớn đều bắt nạt em, cũng phải làm giúp em ít việc chứ…”

Đa Ninh à một tiếng rồi thở ra: "..."d. Đ. L. Q. Đ

"Nói giỡn thôi." Chu Diệu tiếp tục nở nụ cười, thay đổi nói: "Là từ nhỏ đến lớn em bắt nạt anh.”

Đa Ninh dụi mắt, mở miệng nói: "Ngày mai mấy giờ?"

"Buổi chiều được không?" Chu Diệu có chút mệt mỏi nghiêng người dựa tay vịn cầu thang: "Gần đây quá mệt mỏi, ngày mai anh muốn ngủ nướng."

Đa Ninh: "Vậy chiều mai gặp."

Chu Diệu gật đầu, xoay người đi xuống.

Đa Ninh cũng xoay người lại, quay về không hiểu sao cửa bị đóng lại, giơ tay lên gõ hai cái: "Nhan Nhan, giúp tớ mở cửa được không?"

https://thuviensach.vn

Đương nhiên có thể, Nhan Nghệ bên trong gần như mở ra luôn, bởi vì dán ngay trên cánh cửa. Hai người đối mặt nhìn nhau, gương mặt Nhan Nghệ tươi cười: "… Vào rồi nói.”

Nhan Nghệ đi nấu một ấm trà, trà cao sơn mang từ chùa Bắc Đồng về. Hôm nay mất công đưa Cố Gia Thụy đoạn đường dài cũng không phải không có lợi lộc gì, chí ít Cố Gia Thụy vì muốn đuổi cô đi, đã phải dâng tặng cô vài hộp trà.

Bộ đồ uống trà là Hải Thành cầm về từ bên kia, đồ sứ thượng hạng; phía dưới ấm trà đốt nến, nhảy ra ngọn lửa nhỏ.

"Thực ra... Đa Ninh, mình không biết cậu đang suy nghĩ cái gì..." Nhan Nghệ ngồi xếp bằng ở ghế sô pha, vắt chân nói: “Sao lại suy nghĩ nhiều thế, coi như Chu tống chỉ có tình cảm thanh mai trúc mã với cậu, điều này cũng đủ để hai người bên nhau.”

"Hiện tại nam nữ ở bên nhau, căn bản không cần quá nhiều tình cảm." Nhan Nghệ buông tay, lấy chính bản thân mình làm ví dụ: "Không nói đến vấn đề kết hôn, thế hệ chúng ta áp lực rất lớn, rất nhiều người không được lãng mạn như hai cậu…”

Đa Ninh dựa vào ghế sô pha, trong chốc lát yên lặng không lên tiếng. Nhan Nghệ nói khéo léo, nhưng cô có thể nghe hiểu được ý tứ của Nhan Nghệ. Hiện tại điều kiện Chu Diệu rất tốt, cô cũng nên nhanh chống nắm bắt thời điểm này, nói như thế nào thì cô và Chu Diệu cũng là cảm tình thanh mai trúc mã, đừng có khác người muốn chờ Chu Diệu yêu cô.

Tình yêu, quá mộng mơ rồi. Nhất là đối với nam nữ trẻ tuổi, ở nhà đẹp xe đẹp, đều thực tế hơn tình yêu.

Thế nhưng cô và Chu Diệu không giống thế, Đa Ninh cụp mắt, đôi mắt lấp loáng nước vô cùng yếu đuối nhìn Nhan Nghệ, nói:"Nhan Nghệ,

https://thuviensach.vn

mình cũng đã li dị..." Trong mắt có nước là bởi vì khóc, yếu đuối là bởi không có cách nào.

Cái gì? Nhan Nghệ: "..."

Đa Ninh nói nốt câu: "Mình đã ly dị, với Chu Diệu."

Cái gì? Nhan Nghệ cảm giác mình muốn ngã trên ghế sô pha, khó có thể tin được gãi đầu một cái, tiếp tục không thể tin được nhìn lại Đa Ninh. Nhưng mà Đa Ninh hoàn toàn không có vẻ gì giống như đang lừa gạt, mà là bộ dạng vừa nghiêm túc vừa khó khăn nói cho cô sự thật này.

Nhưng chuyện này... quả thực, còn khiếp sợ hơn cả việc Cố Gia Thụy xuất gia làm hòa

thượng.

Đa Ninh với Chu Diệu đã ly hôn? Hai người họ kết hôn từ lúc nào... Nhan Nghệ chỉ chỉ ngón tay về phía Đa Ninh, tức giận nói: "Hứa Đa Ninh, đêm nay không không nói rõ ràng toàn bộ sự việc, đừng mong được ngủ."

Đa Ninh gật đầu, nhẹ nhàng nói một tiếng được.

Nhưng sự việc nói từ chỗ nào, bắt đầu từ lúc cô tốt nghiệp mẹ kiểm tra bị ung thư đi. Đoạn thời gian đó, cô và Nhan Nghệ gần như mất liên lạc bởi vì cô không có thời gian lên mạng, cũng không muốn lên mạng.

Đoạn thời gian đó, thật sự đã xảy ra quá nhiều chuyện, lúc đó Chu Diệu vẫn ở bên cạnh cô.

Cùng cô chăm sóc mẹ, rồi sau đó ba mẹ cô ly hôn, rồi cùng cô đưa tiễn mẹ. … Muốn cô kết hôn với Chu Diệu là tâm nguyện của mẹ cô, bởi vì mẹ cô đã lén nhìn nhật ký của cô, biết cô thích Chu Diệu. Cũng bởi vì mẹ cô lấy của Hứa gia một nửa gia sản, để cho bà nội bên kia rất không vừa mắt

https://thuviensach.vn

mẹ cô, cộng thêm bà ngoại cô chỉ có một dì sống ở Toronto, mẹ cô sợ sau này cô chỉ có một mình. Lúc ở trên giường bệnh, mẹ cô mới hỏi Chu Diệu: “Chu Diệu, con đồng ý chăm sóc Ninh Ninh thay dì được không? “

Mẹ cô dùng giọng điệu cầu xin hỏi Chu Diệu.

Chu Diệu trả lời rất nhanh, nhanh hơn nữa là buổi chiều anh lấy sổ hộ khẩu, nói với cô: “Đa Ninh, bây giờ chúng ta phải mau đi đăng kí kết hôn, buổi tối chúng ta đem cho dì xem giấy chứng nhận kết hôn, để mẹ em vui vẻ.”

Cô nghe theo Chu Diệu, cũng cầm sổ hộ khẩu, cùng Chu Diệu đi lấy giấy kết hôn.

Mẹ của cô mất vào đêm hôm đó, cô nằm trong ngực Chu Diệu khóc hết nước mắt, cảm thấy trời sập xuống cũng chỉ đau như vậy. Sau đó vào tang lễ của mẹ cô bố mẹ và anh trai Chu Diệu mới biết, cô cùng Chu Diệu đã đăng kí kết hôn.

Khi đó, bọn họ cũng không nói gì với cô và Chu Diệu.

Khi đưa tang, Chu Diệu đội khăn tang, lấy thân phận con rể cùng cô đưa tiễn mẹ vợ, để cho mẹ cô yên lòng đi đến thế giới khác… Đối với việc này, cô vẫn luôn cảm kích Chu Diệu.

Được rồi.

Nếu nói tại sao kết hôn, bây giờ phải nói vì sao lại li hôn. Không nói chi tiết như kết hôn, Đa Ninh chỉ nói sơ qua, lời ly hôn là do Chu Diệu nói ra. “Bởi vì Diệp Tư Tư?” – Nhan Nghệ đoán.

Đa Ninh trợn trừng hai mắt, thật ra thì bây giờ cô cũng không rõ, nhưng năm năm trước cô đã tin lời của Chu Diệu. Lúc cô đi Toronto, nhiều

https://thuviensach.vn

lần cô gọi điệu thoại cho Chu Diệu, hỏi anh đang làm gì, Chu Diệu đều trả lời là đang hẹn hò.

Đang hẹn hò. Ba chữ, khiến cho cô không biết nói mọi chuyện cho anh như thế nào…

Lúc ấy trang web trường đã rất phổ biến, cô len lén tìm tên Diệp Tư Tư trên đó, Chu Diệu quả thật không lừa cô, cô thấy Diệp Tư Tư đăng lên ảnh chụp chung với anh.

Nếu như nói Chu Diệu ly hôn với cô là vì theo đuổi Diệp Tư Tư, như vậy năm năm trước, có phải Chu Diệu đã theo đuổi được rồi hay không …

"Đa Ninh, sao cậu không nói gì với mọi người." Nhan Nghệ lên tiếng chất vấn.

"Bởi vì..." Đa Ninh nhìn Nhan Nghệ, không biết mở miệng thế nào, cô không nói gì không phải vì muốn tuân thủ đề nghị của Chu Diệu, không nói với người khác về cuộc hôn nhân ngắn ngủi của hai người, mà là không muốn cho người khác bàn tán quá nhiều về cô và Chu Diệu.

Cô không đúng khi không nói với Nhan Nghệ, nhưng càng không muốn Nhan Nghệ đứng dưới góc độ của cô mắng Chu Diệu. Bọn họ không biết về Chu Diệu lâu như cô, càng không hiểu rõ Chu Diệu hơn cô, nếu như nói ra sẽ rất không công bằng. Cô không muốn bọn họ vì giúp cô hả giận, cùng chung mối thù, mà coi Chu Diệu như kẻ thù.

Thậm chí nếu nghe một số lời qua khích, sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của bản thân. Bởi vì chính cô rõ nhất, Chu Diệu không xấu, không xấu một chút nào.

Sau một hồi lâu Nhan Nghệ, mới bình phục tâm tình, sau đó nói với cô: "Được rồi, mình không trách cậu... Đa Ninh... Mình không trách cậu giấu giếm mình..."

https://thuviensach.vn

Không cẩn thận, Đa Ninh rơi nước mắt.

Nhan Nghệ rút khăn giấy, muốn giúp cô lau nước mắt, kết quả lại không cẩn thận khóc ra tiếng trước:"... Nhưng lòng mình thương cậu mà."

Hai tờ khăn giấy, Nhan Nghệ dùng để che đôi mắt đang rơi lệ của mình; sau một lát, đưa khăn giấy nhăn nhúm cho cô.

Đa Ninh không ngại mà nhận lấy, lau lau, sau đó cùng Nhan Nghệ nín khóc mà cười.

...

Qua lúc lâu, Nhan Nghệ một lần nữa tựa vào ghế sô pha, nhấp môi nói: "Đa Ninh, mình không nghĩ chuyện lại như vậy..."

Đa Ninh cười cười, nói đùa: "Cho nên, ly hôn cũng không có gì quá to tát, phải không?"

"Đúng." Nhan Nghệ hoàn toàn đồng ý, dừng một lát, hình như là nghĩ đến cái gì, mở miệng nói đùa: "Nhưng dựa theo cốt truyện tiểu thuyết cẩu huyết, cậu nên mang theo một đứa bé trở về, giống như Alice đáng yêu vậy... ngược Chu Diệu thê thảm."

Mang Thiểm Thiểm trở về sao? Đa Ninh nở nụ cười.

Nhan Nghệ là người nhạy bén, lập tức khôi phục một nửa nghiêm túc, thẳng tắp nhìn cô, dè dặt đặt câu hỏi: "... Alice không phải là của Chu Diệu chứ..."

Cẩn thận từng ly từng tí, nhưng mà hoàn toàn không dám xác nhận.

Đa Ninh hít một hơi, không giấu giếm, nói cho Nhan Nghệ: "Đúng, Thiểm Thiểm là con mình và Chu Diệu."d. Đ. L. Q. Đ

https://thuviensach.vn

Alice là tên tiếng Anh của Thiểm Thiểm, tên tiếng Trung là Thiểm Thiểm, Thiểm Thiểm trong tiếng Trung nghĩa là làm cho ta người yêu thích, cũng có nghĩa là ánh sáng lấp lánh lung linh…

Nhan Nghệ cảm giác thật muốn ngã lăn ra… Nhưng cuối cùng vẫn phải tỉnh táo lại, suy nghĩ lại tất cả những gì Đa Ninh vừa nói, cùng với việc vì sao mỗi ngày hai người lại gọi video, mọi thứ đều có thể lý giải rồi.

Cô tin, thật sự tin...Tin hơn 800 loại tình tiết tiểu thuyết cẩu huyết, lại thực sự phát sinh trên người bạn tốt nhất của cô. Thậm chí tình tiết còn mang lại nhiều cảm xúc hơn.

“Mình giúp cậu.” Nhan Nghệ ngồi ngay ngắn, khôi phục bộ dáng nghiêm túc trăm phần trăm, mở miệng nói: “Phải khiến cho ba Alice thích mẹ nó, giúp cho Alice được về nước sớm một chút.”

Bất kể như thế nào, Đa Ninh vẫn tiếp nhận ý tốt của Nhan Nghệ. Hoàn toàn chính xác, Nhan Nghệ cũng nói ra ý tưởng của cô, sở dĩ cô trở về trước, chính là muốn cho cô và Chu Diệu một cơ hội, để mọi chuyện trở nên tốt đẹp hơn. Đương nhiên không trông mong gì quá cao xa, cũng không cần thay đổi cái gì.

Dù sao những an bài trước kia của dì dượng cô cảm thấy cũng không tồi. Đương nhiên, khi đó cũng là không có biện pháp. Nếu không... Cô căn bản không có cách sinh hạ Thiểm Thiểm.

Thời điểm trở về nước, cô có đọc qua một quyển sách, trên sách có đôi lời như này: lời nói dối cần dùng tình yêu để hóa giải. Cô cảm thấy rất đúng, rất trúng, cô không thể mạo hiểm. Thiểm Thiểm giống như tiểu thiên sứ đáng yêu, cô không thể để Chu Diệu phải tiếp nhận Thiểm Thiểm một cách miễn cưỡng, mà phải là vui vẻ đón chào.

Nếu không... thà rằng không biết.

https://thuviensach.vn

Sau đó không nghĩ nữa, Nhan Nghệ nhanh chóng có ý tưởng, đồng thời lại ngay lập tức hành động.d. đ. L. Q. Đ

Vai diễn máu chó như vậy, làm sao có thể thiếu nam phụ số hai đáng yêu trợ giúp đây. Cho nên đêm qua, Nhan Nghệ lập tức lừa "Cự Tư" giúp Đa Ninh mời một nam phụ số hai, chính là em họ xa mới tốt nghiệp học viện điện ảnh. Thỏa Thỏa có dung nhan của một tiểu thịt tươi, dù cho bây giờ chỉ được đóng các vai phụ, nhưng thực ra kỹ thuật biểu diễn cũng không tệ lắm.

Chí ít không phải cái loại người đáng xấu hổ kia.

Rất may, em họ cũng rất vui lòng giúp đỡ, diễn tròn vai nam phụ số hai, bởi vì tâm nguyện lớn nhất của cậu ta bây giờ là từ vai phụ thứ năm thứ sáu lật người thành nam phụ thứ hai, có thể luyện tập trước một chút. Quan trọng nhất là ngoại hình của em họ rất hợp với hình tượng nam phụ lưu hành hiện nay.

Má lúm đồng tiền thật sâu, mắt to, da trắng. Không nhìn kỹ thì thôi, nhìn kỹ liền bị dọa cho giật mình, nếu như so sánh với ảnh chụp Thiểm Thiểm, nhìn càng giống cha bé hơn là Chu Diệu...

Ngày thứ hai, Chu Diệu còn chưa được ngủ nướng đã bị một cú điện thoại của bảo vệ đánh thức. Nói cửa sổ xe anh bị người cạy mở rồi, yêu cầu anh xuống xác nhận có mất đồ quan trọng hay không.

Trong xe anh có vài thứ quan trọng, một laptop và một chú lợn bông. Trong laptop có tài liệu rất quan trọng, thế nhưng anh đã thiết kế bảo mật đặc biệt, chỉ cần có người phá khóa, tư liệu bên trong sẽ tự động tiêu hủy.

Nhưng lợn đâu...

Nhìn cửa xe bị phá, Chu Diệu rất phiền não mà đá đá cửa xe. Trộm laptop thì trộm laptop, lại còn trộm lợn của anh làm cái gì?!

https://thuviensach.vn

Điên dại! Chu Diệu lại đá sập cửa xe xuống.

Buổi trưa, Chu Diệu đến chỗ Đa Ninh từ sớm, vừa vặn nhìn thấy Đa Ninh làm sủi cảo, có chút tức giận nói: “Không có lương tâm, làm sủi cảo cũng không gọi anh.”

Đa Ninh thực sự muốn lấy bột mì trát lên mặt Chu Diệu. Là ai tối hôm qua nói muốn ngủ nướng, buổi chiều hẵng gặp?

Cũng may, sủi cảo Chu Diệu vẫn ăn ngon lành, ăn liền hai bát to. Nhan Nghệ kinh hãi: “Chu tổng, sức ăn thật lớn nha.”

Chu Diệu có chút không nói lên lời: “Đàn ông không phải đều như vậy sao?”

Nhan Nghệ lắc đầu, chí ít chồng trước của cô Vương Diệp không phải như vậy, Vương Diệp mỗi bữa chỉ ăn một chén, còn ít hơn cô…

Không đề cập tới Vương Diệp nữa, trên đường đi, Nhan Nghệ ngồi ghế sau xe Chu Diệu, cầm điện thoại di động âm thầm liên lạc với em họ, cảm giác có gió thổi, đưa tay nhấn cửa sổ xe, phát hiện ấn không được --

“Chu tổng, sao cửa sổ xe anh lại không đóng được...” Nhan Nghệ hỏi.

Chu Diệu không muốn trả lời, sau một lát: “Tháo rồi.”

Tháo thế nào… Nhan Nghệ sờ sờ cổ hơi lạnh, vẫn là lấy hết dũng cảm, bắt đầu hỏi Đa Ninh đang ngồi cạnh người đang lái xe: “Ninh Ninh, em họ mình muốn hẹn cậu buổi tối xem phim, có thể chứ?”

Đa Ninh:... làm trò thật nhanh nha!

Rốt cuộc là cái quỷ gì vậy... Chu Diệu liếc người bên cạnh. d.d.l..qd.

https://thuviensach.vn

"Em họ là bạn bè tôi giới thiệu cho Đa Ninh.” Nhan Nghệ chủ động khai báo, tận lực cười trừ, nhưng vẫn là không có can đảm dùng từ “bạn trai” thay cho “bạn bè”như trong dự định.

Nhưng là hai chữ bạn bè cũng đủ làm cho Chu Diệu cười lạnh một tiếng, trực tiếp hỏi: ”Bạn, là bạn nam à?”

“Cứ thế trước đã…” Nhan Nghệ trả lời Chu Diệu, máy móc nắm tay, hỏi Đa Ninh: “Ninh Ninh, cậu muốn đi không?”

“Cô ấy không đi.” Chu Diệu thay Đa Ninh trả lời. d.d.l.q.d.

Ai nói cô không đi, Đa Ninh tự mình mở miệng, trả lời Nhan Nghệ: “Mình đi...”

Cô đi? Cô muốn đi?! Chu Diệu chợt dẫm chân ga, bởi vì phía trước vừa vặn đèn đỏ. Tốc độ giảm đột ngột, khiến người ngồi sau không có cửa sổ, Nhan Nghệ bị gió thổi vào run rẩy một chút. d.d.l.q..d

A---hắt xì

Trong điện thoại di động, vang lên tiếng bíp bíp, nỗ lực mở tin nhắn của em họ ảnh đế: “Chị, chị yên tâm. Diễn cảnh hôn và cùng giường em đều nhận.”

Tác giả nói suy nghĩ của mình: Tiểu thịt tươi nam số hai xuất hiện!

Hai tháng sau, em họ trả lại cho Nhan Nghệ năm nghìn đồng: Em không muốn diễn nữa! Em đùa mà thành thật, em muốn ở bên Ninh Ninh, em muốn cho Thiểm Thiểm một người ba...

Nhan Nghệ: con mẹ nó cậu lặp lại lần nữa, được! Trước nói cho chị đây biết cậu mấy tuổi?

https://thuviensach.vn

Em họ: Mười chín…Nhưng mười chín thì làm sao, nữ hơn (nam) ba tuổi như ôm một cục vàng, Đa Ninh có thể ôm hai cục, quan trọng là em và Thiểm Thiểm không khác biệt!

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Chu Diệu cũng gây dựng sự nghiệp tại khuân viên A, khoảng cách tới công ty anh... Rất gần, bởi vì ở ngay đối diện. Vốn là một phòng triển lãm các ý tưởng sáng tạo khoa học kĩ thuật, bởi vì ông chủ gây dựng sự nghiệp thất bại nên không hề kinh doanh.

Lầu trên của phòng triển lãm được một ông chủ Hoàng thuê để làm công việc xuất bản sách báo; chỉ còn lại một phòng triển lãm này, còn đang bỏ trống. Về phần ông chủ ban đầu của phòng triển lãm các ý tưởng sáng tạo khoa học, là một người phú nhị đại, hiện đã chết tâm về nhà an dưỡng.

Biết được chân tướng, Nhan Nghệ không thể không cảm khái một câu: "... Đây mới là hiện thực."

Đa Ninh liếc mắt nhìn Nhan Nghệ một cái: Vừa mới bắt đầu đấy, không thể tiêu cực.

Nhan Nghệ phủ định cô: "Không, hiện tại mình càng tràn đầy ý chí chiến đấu."

Đa Ninh gật đầu, vậy là tốt rồi.

Nhan Nghệ ho khan: "Hắc hắc, chờ chúng ta thất bại, mình cũng sẽ có thể về nhà an dưỡng rồi."

Đa Ninh: "..."

https://thuviensach.vn

"Nói đùa." Nhan Nghệ cười cười, lại đánh giá điều kiện của phòng triển lãm này, xác thực vô cùng thích hợp để làm văn phòng thiết kế thú bông. Cô mở miệng hỏi Chu Diệu, "Chu tổng, chắc là tiền thuê của nơi này không rẻ."

"Đúng, không rẻ." Chu Diệu mở miệng nói, nhất là đối với người vốn chỉ định lấy mười vạn để lập nghiệp. Nếu thuê phòng triển lãm này, ít nhất phải đầu tư cao hơn mười lần.

Nhưng mà, đầu tư cao hơn chút cũng không là gì, anh và Đa Ninh đều không còn là mấy tuổi lúc nhỏ nữa. Cho dù qua giai đoạn thất bại cũng không sao. Phía đối tác của cô có thể về nhà dưỡng lão, cô cũng không phải không có chỗ để dưỡng...

"Hứa tổng, thế nào?" Chu Diệu tiến lên hai bước, nhìn chăm chú vào người đêm nay còn muốn cùng người khác xem phim, sau đó nâng nâng đầu, tiếp tục đánh giá một phen. Anh rất thích chỗ này, theo góc nhìn của anh thì chỗ này vô cùng thích hợp để làm thành phòng thiết kế thú bông. Mấu chốt là khoảng cách tới công ty anh gần, anh đứng ở văn phòng lầu ba là có thể nhìn thấy nơi đây, vô cùng tuyệt vời.

Sau đó thì xem ý tưởng của Đa Ninh thôi.

Về phần bạn cộng sự Nhan, Chu Diệu hoàn toàn có thể thấy được cô cũng không phải thật sự muốn lập nghiệp, chỉ là ly hôn không có việc gì làm, vừa lúc có thời gian cùng tinh lực lăn qua lăn lại với Đa Ninh.

Ngược lại là Đa Ninh, chỉ cần hạ quyết định quyết tâm làm việc, ý tưởng luôn luôn rõ ràng. Quen biết từ nhỏ đến lớn nhiều năm như vậy, anh giới thiệu chỗ này cho Đa Ninh trước, chủ yếu là đã nói rõ điều kiện với ông chủ đã về nhà dưỡng lão kia.

Cũng giống thế, Đa Ninh cũng rất thích nơi này, chỉ suy nghĩ mỗi về giá. Cô nâng mắt nhìn về phía Chu Diệu, không cần lên tiếng hỏi nhiều,

https://thuviensach.vn

Chu Diệu đã trả lời cho cô biết. D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

... Đa Ninh lập tức có chút hơi sợ. Không phải cô không có ý tưởng mở cửa hàng lớn, mà là vốn lập nghiệp của cô căn bản không đủ. Cô cũng không muốn Nhan Nghệ cầm thêm nhiều tiền tới đây.

"Tiền, em không cần lo lắng." Chu Diệu nhàn nhạt mở miệng, sau đó nghiêng đầu sang bên, thông qua cửa sổ sát đất trong suốt nhìn về phía công ty của mình, "Nhìn thấy không, đối diện em còn có một công ty hoạt động tín dụng."

Đa Ninh:... Bọt nước hồng dâng lên tan biến trong nháy mắt.

Một giây trước Chu Diệu nói bảo cô đừng lo lắng tiền, cô còn tưởng rằng Chu Diệu muốn đầu tư một khoản, thì ra chỉ là tìm cô PR cho công ty mình. Đa Ninh mím môi dưới, nói với Chu Diệu: "Em suy nghĩ một chút, ngày mai lại quyết định có được không?"

"Có thể." Chu Diệu gật đầu, sau đó không mặn không nhạt khuyên một câu, "Nơi này thật sự tốt lắm, giá cả anh đã nói tới mức thấp nhất, anh cho rằng không nên bỏ qua thì hơn."

Đa Ninh: "... Em biết rõ."

Chu Diệu không cần phải nhiều lời nữa, nói nhiều hơn lỡ giấu đầu lòi đuôi thì xong mất. Đè lại ý cười nơi khóe môi, anh lại mở miệng: "Hôm nay giúp em làm việc, dù sao buổi tối cũng phải mời anh ăn chứ."

Đa Ninh: Đêm nay sao?

Đúng, đêm nay. Đúng đêm nay! Chu Diệu chớp mắt, mỉm cười.

Tuy rằng mắt Chu Diệu là mắt một mí, nhưng mí mắt mỏng mà đuôi mắt giương lên, thuộc về kiểu mắt xếch không quá chính tông, nhưng nhìn

https://thuviensach.vn

rất đẹp. Bởi vì đồng tử mắt rất đen, lúc cười, ý cười bên trong lóe ra.

Đa Ninh chớp mắt một cái, nhưng không quên chuyện buổi tối phải tới rạp xem phim với nam số 2.

"Không sao đâu!" Nhan Nghệ đẩy đẩy cánh tay cô nói, "Bên em họ mình để ngày mai cũng được, hôm nay chúng ta mời Chu tổng ăn cơm mới quan trọng, đúng hay không..."

Cho nên, kéo dài đến hôm nay, không phòng được ngày mai? Chu Diệu đưa tay đặt bên túi quần, ha ha hít vào, gần đây thật sự anh rất muốn đuổi vị Nhan Nghệ này về Hải Thành...

Cơm tối không mời bên ngoài, mà là tới căn phòng mới của Chu Diệu ở hoa viên lân cận. Từ quảng trường đến chỗ này, mất năm phút đi xe, Chu Diệu nói có hai túi nguyên liệu nấu ăn mới mua, cùng với một ít dụng cụ phòng bếp; khi vào cửa, nhắc nhở với người đằng sau một câu: "Hôm nay anh cả anh về nhà, không tới chỗ này."

Cho nên lát nữa không cần mời nhiều.

Đa Ninh ôm một quả dưa hấu, tỏ vẻ mắt điếc tai ngơ với lời nói của Chu Diệu. Phía sau, Nhan Nghệ ôm một cái nồi to, một bên vào cửa một bên nói: "Lần đầu tới cửa mời khách, còn phải mang theo nồi đến."

Đa Ninh nhìn Nhan Nghệ đang ôm nồi, có chút buồn cười.

Nhan Nghệ cũng rất sung sướng, nhìn Chu Diệu nói: "Không thể không nói, mấy năm nay Chu tổng là mười ngón không dính nước xuân."

Chu Diệu đẩy cửa phòng bếp ra, trả lời nói: "Đúng là anh ăn bên ngoài tương đối nhiều."

https://thuviensach.vn

Cái gì cũng không nói, Đa Ninh đặt quả dưa hấu xuống trước; đi đến quầy bar, mặt quầy bar hình chữ U trơn bóng như mới, cũng có thể thấy được Chu Diệu căn bản không sử dụng nó. Cô ngẩng đầu hỏi Chu Diệu: "Tủ lạnh ở đâu?"

Chu Diệu trực tiếp thay cô mở ngăn tủ giữ đồ tươi, một tay nhận lấy quả dưa hấu từ tay cô. Sự thật là, anh mua chỗ này rồi dọn vào, còn không đến nửa năm, cho nên cơ bản là hoàn toàn mới.

Đương nhiên, anh thật sự không làm cơm.

Cơm chiều là Đa Ninh cùng Nhan Nghệ phô diễn tài nấu nướng. Nhưng từ sau khi Nhan Nghệ kết hôn có dì nấu cơm, tay nghề thoái hóa không ít, chỉ có thể hỗ trợ, nhìn động tác thành thạo của Đa Ninh với các loại nguyên liệu nấu ăn, có phần kinh ngạc.

Mấy năm nay Đa Ninh làm đồ ăn cơ bản là cho Thiểm Thiểm ăn. Dinh dưỡng chiếm vị trí thứ nhất, khẩu vị nghiêng về ngọt.

Sau đó nhìn cà rốt được khía thành hình con thỏ trên bàn ăn, Nhan Nghệ không nhịn được phê bình nói: "Đáng yêu thế này lúc ăn thật xấu hổ."

Một bàn đồ ăn này đều trang trí hoa. Đa Ninh đưa đĩa cá sốt chua ngọt cho Nhan Nghệ, quay đầu lại phát hiện người nhận là Chu Diệu. Chu Diệu cũng nhìn đồ ăn cô làm, lời nói ác độc: "Chẳng lẽ là hương vị không tốt, trang trí để vớt vát?"

Đa Ninh lười đáp lại Chu Diệu, dừng một chút, không ngờ còn dám đùa giỡn uy phong của đầu bếp, nói với Chu Diệu: "Kẻ sĩ thì chỉ cần ba ngày đã làm người ta nhìn với cặp mắt khác xưa, tới lát nữa anh đừng ăn nhiều đấy."

https://thuviensach.vn

Chu Diệu gật đầu, dựa vào thành bếp từ chối cho ý kiến... Xác thực, con cừu nhỏ thật lợi hại, mặc kệ là phương diện nào.

"Còn nữa, tài nghệ nấu nướng của em đã được anh cả Chu truyền thụ." Đa Ninh cúi đầu mở nồi nước đang đun, bỏ thêm một câu.

Chu Diệu đứng thẳng người, rời khỏi phòng bếp, đi đến đẩy cửa, vẫn nói vọng vào với người bên trong: "Có cần chỗ nào cần hỗ trợ, bảo anh."

"Không cần."

Thật kiên cường, cuối cùng là xương canh măng, Chu Diệu vẫn tự giác tiến vào bưng nồi canh màu tím. Sau đó tổng cộng là ba mặn một canh, cộng thêm một nồi cơm dứa, Đa Ninh cởi tạp dề ra cười cười, khiêm tốn nói với Nhan Nghệ cùng Chu Diệu: "Hai người có thể bắt đầu."

Trong khoảng thời gian này, Đa Ninh cùng Nhan Nghệ cũng ở bên ngoài ăn nhiều lắm, làm cho Nhan Nghệ cũng không biết tài nấu nướng của Đa Ninh lại tốt như vậy, nhìn ba món mặn một món canh được trang trí rất đẹp trên bàn ăn, nếm một miếng, không nhịn được vui vẻ: "Trời ạ, hương vị cũng tuyệt quá... Về sau mình thực sự có lộc ăn."

Nhan Nghệ vừa ăn vừa tán thưởng.

Chu Diệu nghiêng mắt đi, không muốn nói chuyện. Sợ chính mình mở miệng ra, sẽ oán giận người.

Hồi nhỏ, ba mẹ Đa Ninh bận, cô sẽ ăn cơm ở nhà anh; nếu ba mẹ anh cũng bận, thì anh trai anh sẽ nấu cơm. Một phần cơm rang ba người chia nhau, bát lớn bát vừa bát nhỏ. Cho nên anh một mực cho rằng, Đa Ninh không nên có tài nấu nướng tốt như vậy.

Cô nên là cô gái nhỏ vĩnh viễn chỉ ngồi đợi ăn, sau đó còn chọn đồ ăn, làm cho tài nấu nướng của anh trai anh càng ngày càng tốt. Từ cơm rang

https://thuviensach.vn

trứng đơn giản nhất, bắt đầu học được cách làm mỳ sợi, đến bây giờ thành bác sĩ nha khoa kiêm đầu bếp....

Là đồ bên Toronto không thể ăn, hay là dì dượng cô không làm cơm, Đa Ninh qua bên đó thành người giúp việc?

Một bữa cơm, làm Chu Diệu suy đoán không ít, cuối cùng dọn dẹp xong bàn đồ ăn còn lại. Sức ăn của anh lớn, trước kia cơm rang trứng bát lớn bát vừa bát nhỏ, bát lớn là của anh, bát vừa mới là của anh trai anh.

Sau khi ăn xong, Chu Diệu đưa Đa Ninh cùng bạn cùng phòng của cô trở về, đã sắp đến 9 giờ tối. Nhan Nghệ cuốn lại mái tóc đã bị gió làm loạn, Đa Ninh duỗi tay thay Nhan Nghệ giữ lại tóc...

Chu Diệu ngồi ở trong xe, nhìn hai người thân thiết bên ngoài, nghĩ nghĩ, cảm thấy chính mình vẫn không thể đắc tội Nhan Nghệ, nói với Nhan Nghệ ngoài xe: "Ngại quá, ngày mai anh phải đi thay kính."

"Không có việc gì..." Nhan Nghệ quay đầu, chỉ vào mái tóc rối nói, "Xe mui trần, mát mẻ lắm."D~~Đ~~~L~~Q~~Đ~~

Chu Diệu đi, tiếp tục lái chiếc xe thể thao thiếu một cửa kính về phía tây; không nghĩ tới gặp anh trai trong thang máy, có phần chột dạ đặt câu hỏi: "Anh ở đây à."

Anh cả Chu có phần không hiểu tại sao.

Chu Diệu lên lầu.

Ngày hôm sau, Chu Diệu cùng anh cả Chu đánh bóng bàn. Trong lúc đánh, Chu Diệu không ngừng đập bóng, anh cả Chu không ngừng nhặt quả bóng nhỏ bị đánh về góc tường màu trắng, bất đắc dĩ đặt câu hỏi ông em trai mình: "Thế nào, lại phát hỏa?"

https://thuviensach.vn

Tính cách của hai anh em hoàn toàn khác nhau, cũng bởi vì tính cách khác nhau, một người theo nghề của ba làm nha sĩ, một người mạo hiểm bước vào vòng tài chính.

Có đôi khi Chu Diệu nghĩ, nếu anh là Đa Ninh, cũng sẽ thích anh trai anh mà không phải anh. Cũng không phải anh thiếu tự tin, chỉ là... Nếu nói Đa Ninh là một con cừu nhỏ, từ nhỏ đến lớn anh trai anh chăm sóc Đa Ninh như một người chăn cừu, mà anh lại như một con cáo luôn đứng bên lan can nhìn chằm chằm. Đương nhiên cáo sẽ không ăn cừu nhỏ, bởi vì cáo và cừu nhỏ là bạn tốt.

Đánh bóng bàn nửa giờ, Chu Diệu ngồi trên ghế dựa vàng uống nước, anh cả Chu ở đối diện đang nhặt bóng bỏ lại trong hộp, mười phần kiên nhẫn.

"Anh, đợi lát nữa em thu." Chu Diệu mở miệng nói.

Anh cả Chu vốn không cần, nhặt về quả bóng cuối cùng, nhắc tới Đa Ninh nói: "Ba mẹ bảo em lúc rảnh rỗi mang Đa Ninh trở về ăn cơm."

"Xem tình huống đã." Chu Diệu trả lời nói, "Gần đây em và cô ấy đều rất bận."

Anh cả Chu chỉ cười cười, cố ý nói: "... Ý nghĩ của ba mẹ, em hẳn là hiểu rõ."

"Hiểu rõ." Chu Diệu gật đầu, tiếp tục uống nước.

"Đa Ninh rất tốt... Xứng với em, dư dả." Anh cả Chu thêm một câu.

Chu Diệu chỉ cười, hạ mí mắt, người đầy mồ hôi nhìn xuống anh cả Chu, đặt câu hỏi: "Anh, anh thành thật nói cho em, anh thích Đa Ninh sao?"

https://thuviensach.vn

"Thích chứ." Anh cả Chu trả lời không cần nghĩ ngợi, nhanh đến mức Chu Diệu không kịp phản ứng.

"Anh thích Đa Ninh, là kiểu cảm tình của anh trai dành cho em gái." Anh cả Chu vỗ vỗ bả vai Chu Diệu, cười giải thích nói.

Chu Diệu kéo hạ miệng: "Đã biết."

Nhưng anh biết rõ, Đa Ninh từng thích anh trai anh, là thích theo kiểu nam nữ. Nhưng anh sẽ không nói cho anh trai, hoàn toàn không! Chu Diệu đi lên, nói với anh trai: "Em đi đây."

"Đi đâu?" Anh cả Chu tò mò hỏi. Hôm nay không phải Chủ nhật sao...

"Xem phim." Chu Diệu đi đến cửa chính, quay đầu, bổ sung một câu, "Cùng Đa Ninh."

Đa Ninh cùng em họ Nhan Nghệ hẹn 9h50 sáng xem phim điện ảnh, 9 rưỡi chạy tới con đường phía trước rạp chiếu phim trong trung tâm thành phố, xa xa đã nhìn thấy trước tấm áp phích, một thiếu niên dáng người cao to.

Thiếu niên ôm một con gấu bông cao đến nửa người, môi đỏ răng trắng, mặt mang nụ cười mê người, hấp dẫn người qua đường lui tới.

.. Không sai, đó chính là anh chàng nam 2 của cô; đã đến hiện trường trước thời gian.D~~Đ~L~~Q~~Đ~~

Trong lúc nhất thời, Đa Ninh xuống xe thật sự không dũng khí tiến lên.

Vừa rồi ngồi trong xe Nhan Nghệ đã nói cho cô, người thiếu niên kia chính là em họ của cô ấy, huyệt thái dương của cô liền nhảy dựng lên. Định tìm lý do từ bỏ, bị Nhan Nghệ đẩy xuống xe. Tiếp đó Nhan Nghệ lái xe rời

https://thuviensach.vn

đi, để lại cô, một mình đối mặt với em họ tiểu thịt tươi đang ôm gấu bông đứng phía trước.

Rất nhanh, em họ cũng thấy được cô, vẫy tay thăm hỏi: "Chị Đa Ninh."

Mặc kệ như thế nào, đối phương cũng kêu cô một tiếng chị, Đa Ninh ra vẻ thoải mái mà đi lên trước: "Chào em... Em họ."

"Chào chị Đa Ninh, em tên là Lưu Hi." Em họ giới thiệu với cô, sau đó khí phách bổ sung một câu, "Lưu Bang Lưu, Khang Hi Hi." (Ed: chắc là Lưu trong Lưu Bang, Hi trong Khang Hi)

Đa Ninh: "... Tên rất hay."

Em họ tiểu thịt tươi tên thật là Lưu Hi, nhũ danh Lưu Tiểu Hi, năm nay mới tốt nghiệp từ học viện điện ảnh. Bởi vì học nghệ sớm hai năm, năm nay mới 19 tuổi. Hai người đối mặt, sau khi âm thầm đánh giá, mắt Lưu Hi đã sáng rực càng thêm sáng: "Chị Đa Ninh, chị còn xinh đẹp hơn trong ảnh, thật sự rất cao hứng khi trở thành nam 2 của chị."

Em cũng nhỏ hơn trong tưởng tượng... Mặt già của Đa Ninh đỏ lên, hổ thẹn không chịu được, chỉ có thể nói lời cảm ơn: "Cám ơn em hỗ trợ."

"Không cần cảm ơn, em lấy bức ảnh làm thù lao." Vẻ mặt Lưu Hi rực rỡ, lộ ra hai lúm đồng tiền sâu, "Không nghĩ tới nữ nhân vật chính đẹp như vậy, em cũng rất vui vẻ."

Trẻ nhỏ bây giờ thật biết nói chuyện, Đa Ninh tiếp tục nói lời cảm ơn: "Mặc kệ như thế nào, đều cảm ơn em."

"Thật không cần... Đúng rồi, cái này cho chị." Lưu Hi đưa gấu bông cố ý mua đến cho Đa Ninh, "Chị của em nói chị thiết kế thú bông, em liền mua con gấu này đến đây, hy vọng chị thích."

https://thuviensach.vn

Lòng Đa Ninh không muốn cho lắm.

Lưu Hi vội vàng nói: "Yên tâm, tiền gấu bông, em sẽ tìm chị của em đòi."

Vậy là tốt hơn chút, Đa Ninh lại nói lời cảm ơn, duỗi tay nhận lấy. Nhưng Lưu Hi không đưa tới, nói với cô: "Nó có phần lớn, em ôm thay chị trước."

Trẻ nhỏ bây giờ... Thật là lợi hại.

"Em là nam 2 đã định sẵn, nhất định cần như vậy." Lưu Hi nửa nói đùa nửa nói nghiêm túc, sau đó ôm gấu bông đi mua đồ uống cùng bỏng. Mặt Đa Ninh vừa già vừa dày, đuổi kịp trước.

"Đúng rồi, chị Đa Ninh, đợi lát nữa em sẽ không gọi chị là chị Đa Ninh. Bởi vì bố trí cần, em phải gọi chị là Đa Ninh ơi." Mua xong đồ uống, Lưu Hi quay đầu sớm nói với cô.

Đa Ninh có phần đâm lao phải theo lao, gật đầu: "Không có việc gì... Đều có thể."

Lưu Hi ngẩng mặt lên khuôn mặt tràn đầy tươi cười, trấn an cô: "Không cần khẩn trương, lần đầu tiên diễn trò đều như vậy, em sẽ dẫn dắt chị."

Quả nhiên tốt nghiệp học viện điện ảnh chính là khác biệt...

Trước khi phim bắt đầu ngồi nói chuyện phiếm, làm Đa Ninh càng hiểu biết cậu con trai Lưu Hi này, cùng với giấc mộng muốn thành ảnh đế vĩ đại của cậu; sau đó chậm rãi theo cậu vào trạng thái. Lời kịch của Lưu Hi có công lực rất tốt, bởi vì đã được huấn luyện chuyên nghiệp, từng lời chuẩn xác lại mang theo cảm tình, hơn nữa lúc diễn sẽ nhìn vào mắt cô, thâm tình chờ câu tiếp theo của cô.

https://thuviensach.vn

Như là được ảnh đế tương lai cổ vũ, Đa Ninh có phần get được hành động này kia.

Như vậy, kế tiếp chính là chờ nhân vật nam chính vén màn.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Đa Ninh và Lưu Hi dẫn nhau vào rạp IMAX số sáu, xem bộ phim hoạt hình 3D hay nhất hiện nay. Bởi vì là suất chiếu buổi sáng, nên quầy bán vé không có bao nhiêu người, chỉ có mấy người cứ nhìn về phía cô và Lưu Hi, và con gấu bông Lưu Hi ôm trong ngực.

Lưu Hi tốt nghiệp khoa diễn xuất, máy quay còn không sợ huống chi chỉ bị người ngoài nhìn ngó, cùng cô bước lên từng bậc thang, còn ngọt ngào vươn tay ra: "Đa Ninh, chỗ này hơi tối, chị có thể cầm tay em."

Nam thứ có ý tốt, Đa Ninh xua tay từ chối… Nam chính còn chưa tới mà.

Nữ chính dường như không quá hợp tác… Lưu Tiểu Hi tìm chỗ ngồi xuống, là hai ghế mười hai và mười ba hàng cuối gần lối đi. Lưu Hi ngồi bên trong, nhường cho Đa Ninh ghế ngoài.

Đa Ninh ngồi xuống, phim hoạt hình sắp bắt đầu.

Bỏng ngô lại tinh tế được đưa tới trước mặt cô, Đa Ninh lễ phép nói lời cảm ơn, tay lấy một viên. Lưu Hi cực chẳng đã, mở miệng nhắc nhở nữ chính: "Đa Ninh, đừng giữ ý với em như thế, nên tự nhiên một chút."

Ơ, vì sao? Đa Ninh khó hiểu, nhìn anh bạn nhỏ thắc mắc.

"Bởi vì em là nam thứ mà." Lưu Hi nhe răng cười to, phòng chiếu phim lờ mờ tối không thể che hết vẻ mặt sáng lạn tươi cười của cậu, sau đó

https://thuviensach.vn

cậu cố nhỏ giọng, nói với cô: “Nữ chính chính là để ngược nam thứ, tóm lại chị cần phải ngược em.”

… Đa Ninh không muốn ngược cậu ta, cô muốn đánh cơ, đánh cái suy nghĩ ấu trĩ của cậu ta.

“Ha ha, em trêu chị đó.” Lưu Hi nhét hai nắm bỏng ngô vào trong miệng mình, Đa Ninh nhìn hai má lúm đồng tiền hõm sâu của cậu ta, cảm thấy dường như bên trong đã nhét đầy bỏng rồi.

Trong đầu hiện lên hình ảnh chú khỉ con nghịch ngợm đắc ý. Đa Ninh cong môi, lấy điện thoại ra nhìn nhìn.

Tên rạp chiếu phim và suất chiếu hôm nay, Nhan Nghệ đều đã “Cực kì khó xử” nói hết cho Chu Diệu.

Nếu Chu Diệu đến, chứng minh rằng trong lòng anh để ý cô, năm nghìn đồng mời nam thứ đã không phụ sự kì vọng của mọi người mà phát huy tác dụng. Nhưng mà, mọi chuyện đều chỉ mới bắt đầu, cô không thể vênh váo đắc ý, càng không được để loạn thế trận… Khiến cho Chu Diệu đoán được cô và em họ đang diễn trò.

Tóm lại bây giờ cô không thể xem em họ tiểu thịt tươi này là nam thứ năm nghìn đồng mình mời đến, mà phải là một người con trai trẻ tuổi đang theo đuổi cô thật sự.

… Nhớ lại mấy câu hôm qua Nhan Nghệ nhấn mạnh với cô, Đa Ninh không khỏi hết than lại thở. Sức quyến rũ của cô tụt giá thảm thế nào đây, đến cả người theo đuổi cũng phải bỏ tiền tìm đến.

Nhưng cũng không kì lạ, từ nhỏ đến lớn cũng không có mấy người theo đuổi cô, cũng không có người để cùng yêu sớm.

https://thuviensach.vn

Di động, vẫn không có bất kì phản ứng nào. Đa NInh nhìn màn hình trước mặt đã bắt đầu chiếu phim. Phim này trước khi về nước cô đã xem cùng Thiển Thiển một lần, nhưng không ảnh hưởng đến bây giờ cô vẫn rất thích thú xem lại.

Lưu Hi cũng rất thích xem tập phim hoạt hình này, đây là do cậu ta chọn, đương nhiên xem cực kì nhập tâm. Gặp được người cùng chung sở thích, hai người cùng nhau phá lên cười.

Sau đó, Chu Diệu vào lúc hai người cùng cười, ngồi vào cạnh Đa Ninh, ghế mười bốn. Vé anh mua tất nhiên không có khả năng ở vị trí này, nhưng người trong phòng chiếu phim buổi sáng rất ít, vừa vặn bên cạnh Đa Ninh có ghế trống. Diễn đàn lê quý đôn ~~

…

Chu Diệu khí thế mạnh mẽ ngồi xuống, chống lại tầm mắt của Đa Ninh, không nói câu nào, hai chân bắt chéo, thật sự xem phim. Từng mảng tối sáng xẹt qua màn chiếu hắt lên mặt Chu Diệu, nổi bật lên con ngươi chợt tối chợt sáng của anh.

Không khí yên lặng mà khẩn trương.

Chu Diệu nhích lại gần ghế dựa, vẻ mặt không chút thay đổi.

Đa Ninh nâng nâng cằm, nghĩ thầm, tại sao mình lại phải khẩn trương, cô cũng đâu có vượt tường? Năm năm trước cô và Chu Diệu đã li hôn, cô đã là người độc thân hợp pháp năm năm trước rồi! Phụ nữ độc thân đều có quyền kết bạn, bây giờ cô và em họ tiểu thịt tươi kết bạn là bình thường mà cũng là hợp pháp!

Chỉ là em họ tiểu thịt tươi kia…

https://thuviensach.vn

“Ha ha ha! Ha ha ha!” Lưu Hi hoàn toàn cuốn theo bộ phim, tuỳ tiện cười há miệng thật rộng, luôn tay bỏ bỏng ngô vào miệng, bẹp bẹp.

Tính sai rồi! Nam chính đã đánh tới ghế, nam thứ vẫn còn đang ăn bỏng. Đứng là đã tốn tiền tìm, cũng không thể tìm người còn nhỏ tuổi… Đa Ninh chớp chớp mắt, đúng lúc này, cảm giác vai nằng nặng.

Bên cạnh, đột nhiên Chu Diệu đưa tay lên, đặt trên vai cô, tiếp đó mắt không chuyển hướng xem phim hoạt hình.

Đa Ninh:…

Bởi vì Chu Diệu đưa tay ra, lập tức cô thành một đôi với Chu Diệu, mà em họ tiểu thịt tươi về một đội với gấu bông lớn.

Đa Ninh giật giật bả vai, muốn tránh khỏi tay Chu Diệu.

Nào có dễ dàng như vậy, Chu Diệu cố ý đè ép, còn kéo theo người về phía anh, thêm một chút.

“Ha ha ha, Đa Ninh chị xem… Thật buồn cười!” Lưu Hi còn đang cười, sau đó nghiêng nghiêng đầu, đưa một nắm bỏng về phía cô, ô, sao chỗ này lại có nhiều hơn một bàn tay đàn ông.

Rất nhanh, Lưu Hi nghiêm túc vòng nắm bỏng trở về miệng mình.

Lại có một cái móng heo đặt trên vai nữ chính của cậu. Tuy nhiên, cái móng heo này cũng xem như vừa mắt, theo cái nhìn của một người nửa thẳng nam như cậu thấy cũng rất có thẩm mỹ. Thon dài mạnh mẽ, cổ tay rắn chắc điểm thêm cái đồng hồ nam đắt tiền, không tiếng động mà ngạo mạn tuyên bố thân phận và giá trị con người của anh ta.

Nhưng mà, không thể che giấu được sự thật… nó chính là một cái móng heo!

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên tám chín phần nó là móng heo… của nam chính.

Lưu Tiểu Hi lập tức chọc chọc cái móng heo, chống lại cái nhìn nhạt nhẽo của Chu Diệu, rất có khí thế bạn trai mở miệng: “Mời anh lập tức bỏ… Tay anh ra.”

Cái gì? Chu Diệu không để ý, coi Lưu Tiểu Hi là một người ngoài không liên quan, thậm chí còn đang ảnh hưởng tới việc anh và Đa Ninh xem phim. Nhất thời Lưu Tiểu Hi không biết xử trí thế nào, gọi Đa Ninh một tiếng.

Đa Ninh nâng cánh tay, dù rạp chiếu phim buổi sáng vắng người, nhưng cô cũng không muốn gây sự chú ý, cứng rắn mở miệng: “Chu Diệu, anh buông tay ra đã.”

“Được thôi.” Chu Diệu sảng khoái gật đầu, buông tay.

Tha thứ cô cũng không biết chính xác kịch bản gốc diễn biến như nào. Đa Ninh cười một cái thật có lỗi với Lưu Hi, đối với người đến muộn Chu Diệu chỉ giới thiệu qua loa: “Anh ấy là Chu Diệu, một người bạn của chị.”

Một người bạn… Đối với lời giới thiệu này Chu Diệu cũng không chất vấn gì thêm. Bởi vì anh cũng đang cố thêm vào chữ “trai” một lần nữa.

Biết rồi, nam chính thôi mà! Lưu Hi đánh giá vài lần, đích xác có phong vị nam chính, không giống cậu con đường diễn viên u tối, cố lắm cũng chỉ được làm nam thứ, đương nhiên vai nam thứ này cũng là do cậu hạ thù lao mà lấy được. Nếu không chỉ có thể làm… Manh sủng của nữ chính.

Cách đây không lâu Lưu Hi vừa mới đóng một bộ phim, là loại phim thần tượng huyền huyễn, cậu ta sắm vai manh sủng của nữ chính, một con khỉ tinh.

https://thuviensach.vn

Nhưng nam thứ là gì, mặc kệ nam chính có cường thế bá đạo thế nào, đều phải tìm mọi cách xen vào giữa nam nữ chính, không tự tôn không lí lẽ yêu nữ chính, đạt được sự yêu thích đồng tính của người xem. Lưu Hi mấp máy miệng với Chu Diệu, bày tỏ mình không ngại, không thèm để ý quan hệ giữa anh và Đa Ninh là gì.

Bởi vì cậu là được người tốn tiến mời đến… Ha ha ha!

Chu Diệu:…

Thực ra Chu Diệu rất tò mò, Nhan Nghệ sẽ giới thiệu loại đàn ông nào cho Đa Ninh. Chờ đến khi anh tới phòng chiếu phim, thấy hai người cùng nhau xem phim hoạt hình, lại thấy đối phương chỉ là một anh bạn nhỏ, nhất thời cảm thấy bản thân mình đã hiểu nhầm rồi.

Đa Ninh sao có thể tìm hiểu một người kém hơn sáu tuổi.

Cảm giác nguy cơ giải trừ một nửa, Chu Diệu ngồi cùng với Đa Ninh cùng nhau xem một bộ phim hoạt hình đang nổi. Tuy anh đã qua ngày quốc tế thiếu nhi hai mươi mấy năm, vẫn có thể theo cô xem hết tập phim hoạt hình này; anh bạn nhỏ bên cạnh đưa bỏng ngô sang, anh cũng không khách sáo lấy lấy viên, còn lịch sự cảm ơn: “Cảm ơn nhé.”

Lưu Tiểu Hi:...

Đa Ninh nhìn Lưu Hi một cái, ánh mắt thật có lỗi có chút phức tạp. Diễn đàn lê quý đôn **

Lưu Hi lắc đầu, làm cái mặt quỷ với Đa Ninh, bắt chước vẻ mặt một nhân vật đáng yêu trong bộ phim vừa rồi. Lưu Hi bắt chước rất giống, Đa Ninh nhịn không được cười ra tiếng.

Chu Diệu: …

https://thuviensach.vn

Được rồi, bọn nhóc 95 đã tốt nghiệp đi làm, anh không thể coi thường đám 00 được.

Nhưng mà rút cục tên nhóc này mấy tuổi rồi hả? Sau khi hết phim, Chu Diệu đứng bên cạnh Đa Ninh, không mặn không nhạt hỏi Lưu Hi: "Cậu trường nào?" Không trung học cùng lắm là đại học.

"Chào chú ạ, con đã tốt nghiệp đại học rồi." Lưu Hi cười trả lời, chủ động vươn tay ra chỗ Chu Diệu, muốn cũng cách giao tiếp của đàn ông bắt tay với Chu Diệu.

Chu Diệu: …

"Thực ra, trông con có vẻ hơi nhỏ." Lưu Hi lại cười, ánh mắt dịu dàng nhìn Đa Ninh, cố ý mở miệng: "Nhưng mà con đã đến tuổi tìm bạn gái rồi."

"Tốt nghiệp đại học rồi hả?" Anh thật sự nhìn nhầm, lại hỏi tiếp: "… Vậy cậu mấy tuổi rồi hả?" Bất kể thế nào, không thể lớn hơn Đa Ninh, càng không lớn hơn anh được.

"Hai hai ạ." Lưu Hi trả lời, ăn gian hơn hai tuổi, nửa thật nửa giả trả lời nam chính: "Mới vừa tốt nghiệp năm nay."

Chu Diệu thật sự không muốn nhiều lời, càng không muốn thừa nhận tên nhóc miệng còn hôi sữa này, đứng một chỗ với Đa Ninh trông cũng xứng đôi, mà anh lại giống như giáo viên chủ nhiệm tra hỏi học sinh yêu sớm.

Giọng điệu nghiêm khắc, còn mang theo một bụng tức giận.

"Vừa mới tốt nghiệp à, giờ đang làm ở đâu?" Chu Diệu lại hỏi, ỷ vào tuổi tác, tư cách và sự từng trải của mình.

https://thuviensach.vn

“Chú à ngại quá… Con chưa có việc làm ạ.” Lưu Hi có vẻ có hơi xấu hổ, miệng phụng phịu, nhưng lời nói không vừa: “Người nhà đều mong con trước thành gia sau mới lập nghiệp.”

Chu Diệu: …

Đa Ninh: … Không cần nói gì cả, cô muốn thu hồi câu tính sai vừa nãy!

“Tôi không phải chú cậu.” Chu Diệu lạnh lùng nói với Lưu Hi, nhấn mạnh.

“Vậy em gọi là anh?” Lưu Hi rất dễ thương lượng.

Anh cũng không phải anh cậu ta… Chu Diệu thật không nghĩ tới sinh thời mình lại có thể ghi hận với một tên quỷ nhỏ, mặc kệ, danh tính là quan trọng nhất: “Cậu tên gì?” Chu Diệu tiếp tục đặt câu hỏi.

"Lưu Hi. Lưu Bang Lưu, Khang Hi hi." Lưu Hi vẫn dùng câu cực kì khí phách giới thiệu tên mình.

“Tốt!” Chu Diệu khẽ động khóe môi, đáp lễ người bạn nhỏ: “Bạn học Lưu, nhớ kĩ tôi tên là Chu Diệu. Chu trong Chu Du, Diệu trong Hỏa vũ chuy diệu. Có thể chữ này câu không biết, nhưng mà cậu quen với Khang Hi, có thể về tra thêm Khang Hi tự điển.” (Từ điển Khang Hi, một trong những bộ tự điển đồ sộ bậc nhất Trung Hoa.)

Lưu Hi: … Nam chính đang mắng cậu không có văn hóa sao?

Ghi hận không ai có thể là đối thủ với Chu Diệu, kể cả ảnh đế tương lai phái hành động cũng không được.

Lưu Hi lựa chọn nhìn về phía Đa Ninh, đưa ra gấu bông lôi một đường đến tận rạp chiếu phim: “Đa Ninh, hôm nay em thật sự rất vui vì đã được

https://thuviensach.vn

làm quen với chị, hi vọng chúng ta còn có cơ hội liên lạc.”

Đa Ninh máy móc nhận gấu bông: “… Chị cũng thế.”

Chu Diệu quăng ánh mắt đến, cảm thấy mình từ giáo viên chủ nhiệm biến thành cha vợ, túm lấy gấu bông, nói với Lưu Hi: “Cậu có thể đi rồi.”

Thừa dịp anh chưa bùng phát.

Muốn kết thúc sớm vậy sao… Lưu Hi rất không cam lòng, trong khoảng thời gian ngắn lại không biết nói gì, đột nhiên linh quang lóe sáng, nghĩ đến hai câu thoại, nói luôn: “Vậy em đi trước nha, Đa Ninh buổi tối về chị nhớ gọi điện thoại cho em… Bất kể muộn mấy em cũng chờ chị.”

Còn không đi... Chu Diệu muốn đánh người.

Đa Ninh cũng bất chấp Chu Diệu đang sắp bùng nổ, đồng ý: “Ừ…”

“Dù thế nào, hôm nay em thật sự rất vui vẻ, đây là ngày vui nhất trong đời em.” Lưu Hi nói xong câu cuối cùng, thấy sắc mặt Chu Diệu không ổn, nhanh chóng chuồn ra ngoài, chạy đến thềm đá lảo đảo hai bước, lại tìm đường chết gào lên: “Nhớ gọi điện thoại cho em, đừng khiến em lo lắng!”

Mẹ nó… Chu Diệu tính toán muốn cầm gấu trong tay trực tiếp đập bẹp cậu ta. Con khỉ ở đâu ra, có tin anh tìm sư phụ đến thu phục hay không!

Bàn chân Lưu Tiểu Hi như bôi dầu, chạy thần tốc, để lại Đa Ninh và Chu Diệu đứng ở cửa rạp chiếu phim. Nam thứ chạy trốn nhanh như vậy, nữ chính hơi xấu hổ, Đa Ninh xoay xoay đầu, cười với Chu Diệu: “… Lưu Hi đáng yêu nhỉ?”

Đáng yêu? Đáng yêu cái khỉ mốc ấy! Chu Diệu không để ý Đa Ninh, cứ xoay xoay đầu như đang tìm cái gì.

Đa Ninh nhịn không được hỏi: “Anh tìm gì vậy?”

https://thuviensach.vn

“Thùng rác.” Chu Diệu đáp: “Quăng con gấu này đi.”

Đa Ninh túm lấy con gấu, ôm đi mất. Trên đường về, Nhan Nghệ nhắn tin đến, Đa Ninh ngồi ở ghế lái phụ mở xem, cô ấy không dặn cái khác, chỉ nhắc cô không được để lộ.

Không có khả năng lộ… Bởi lên xe một lúc lâu, Chu Diệu không hề nói chuyện với cô.

Gấu bông bị Chu Diệu vô tình ném vào cốp xe, Đa Ninh cúi đầu nói chuyện phiếm với Nhan Nghệ. Mà Chu Diệu vẫn im lặng lái xe, cũng không biết Đa Ninh đang nói chuyện cùng ai, có phải cùng cái cậu trai nhỏ kia không.

Thật ra, nếu Đa Ninh không phải một người dễ bị bắt cóc, Chu Diệu cho rằng mình sẽ không tới đó. Cảm tình hai mấy năm của anh và Đa Ninh, cho dù không tu được thành người yêu, cũng sẽ không tùy tiện bị ai đó đánh bại hay thủ tiêu.d.d.l.q.d.

Sở dĩ mấy năm trước thua trận, là vì lòng tham của anh quá lớn. Mới khiến cho ông trời nhìn anh không vừa mắt.

Xe dừng tại cửa khu Lam Thiên, Chu Diệu mở miệng nói chuyện trước, nghiêng đầu hỏi người còn ở ghế phụ chưa xuống: “Sao lại đột nhiên muốn quen bạn mới vậy?”

Bởi vì cô muốn kích thích anh chứ sao.

Đa Ninh không biết nên trả lời thế nào, dừng một chút, nói một lí do dễ chấp nhận: “Chu Diệu, em thấy em cũng không còn trẻ nữa, muốn dự tính tương lai của mình…” Đây là câu nửa thực nửa giả, trừ việc dự tính cho mình, cô còn phải dự tính vì Thiểm Thiểm. d.d.l.q..d

https://thuviensach.vn

Dự tính? Xem ra hôm nay cô thực sự muốn gặp mặt kiểu nam nữ rồi. “Cậu kia sao…” Chu Diệu khó có thể tin, thốt ra một câu châm chọc.

Chu Diệu như vậy thật khiến người ta chán ghét, cho dù Lưu Hi là do cô và Nhan Nghệ tốn tiền mời đến.

Đa Ninh cởi dây an toàn, nói với Chu Diệu: “Cảm ơn anh đưa em về, em xuống xe đây.”

“Chờ một chút.” Chu Diệu ngăn cô, giọng điệu vô cùng đứng đắn: “Em đừng xuống vội.”

Đa Ninh: …

Chu Diệu: “Anh muốn nói ra suy nghĩ của mình.”

Đa Ninh quay đầu, anh muốn nói gì…

Chu Diệu cũng nghiêng đầu, nhìn cô hỏi một cậu: “… Nếu em muốn tìm người yêu, sao không thử nghĩ đến anh một lần?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: buổi tối, rốt cục Lưu Tiểu Hi cũng nhận được điện thoại của nữ chính, lập tức quan tâm hỏi: "Đa Ninh, chị có khỏe không? Sao muộn như vậy chị mới gọi cho em, em thực sự lo lắng cho chị…” bla bla. d.d.l.q.d.

Sau đó bị một câu làm cho tắt điện: "Tôi là Chu Diệu."

Mẹ nó! Yêu cầu thay đổi thuộc tính đàn ông.

Thừa thắng, Chu Diệu gọi điện thoại cho Cố Gia Thụy: “Có thể thu nạp giúp mình một tên yêu tinh không?”

Trông thế nào?

https://thuviensach.vn

“Như cậu.”

“… Cút.”

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

"... Nếu em muốn tìm người yêu, sao không thử nghĩ đến anh một lần?" Vừa nói xong, Chu Diệu phát hiện mình nhỡ miệng nói giấu đầu lòi đuôi rồi.

Nhưng mà, anh cũng rất tò mò câu trả lời của Đa Ninh.

Ánh mặt trời buổi trưa hơi chói mắt, Đa Ninh thoáng dời tầm mắt, nghiêng đầu nhìn cái thùng rác sặc sỡ ngoài cửa kính. Chỉ có thế cô mới không khẩn trương, phải cẩn thận nếu không muốn Chu Diệu moi ra sơ hở.

"Nghĩ đến anh… cái gì?"

Tới bây giờ tác phong của Đa Ninh vẫn là cẩn thận và nhát gan, hai mươi mấy năm qua việc ấm đầu nhất đã từng làm chính là chuyện đi lấy giấy kết hôn với Chu Diệu năm năm trước, mặc dù không hối hận, nhưng cô thừa nhận lúc đó cô giống như con dê ngu ngơ bị Chu Diệu kéo đi. Anh nói kết hôn liền kết hôn, nói li hôn liền li hôn. Bây giờ thì sao? Nếu cô còn vì một câu Chu Diệu nói mà gật đầu đồng ý, từ bỏ tính toán ban đầu, đợi đến mấy năm nữa lại có một Diệp Tư Tư khác xuất hiện thì làm thế nào đây? Cô không sao, nhưng còn Thiểm Thiểm?

Cho nên, cô ném lại vấn đề cho Chu Diệu… Cô chờ anh trả lời.

Chu Diệu dựa vào ghế, đầu nhớ tới mấy lời hôm trước cô giáo Đỗ gọi anh về nhà nói với anh, anh cảm thấy rất có sức thuyết phục. Không giống

https://thuviensach.vn

ở chỗ là cô giáo Đỗ nói để thuyết phục anh, còn giờ anh muốn thuyết phục Đa Ninh.

“Thật ra Đa Ninh… Lần này em trở về, anh có chút suy nghĩ.” Chu Diệu nhìn thẳng phía trước, thẳng thắn bày tỏ tâm ý. Câu ”có chút suy nghĩ” là một cách nói không rõ ràng, bao gồm cách nghĩ của anh từ trước tới nay, mấy điều Cố Gia Thụy can gián anh, cùng với cha mẹ khuyên bảo.

“…Suy nghĩ gì?” Đa Ninh hỏi, nhìn sang Chu Diệu.

“Lần nữa bên nhau đó.” Chu Diệu trả lời đơn giản.

Đa Ninh vẫn nhìn thẳng phía trước, lâm vào suy tư. Cô cảm thấy đang ở điểm mấu chốt, giống như năm năm trước đi đăng kí kết hôn chỉ cần cô gật đầu, sẽ lập tức khôi phục quan hệ với Chu Diệu.

Nhưng mà, có thể sao?

“Chu Diệu, sao anh lại nghĩ đến chuyện này?” Đa Ninh đặt câu hỏi, cố gắng để bản thân trông thản nhiên một chút.

Chu Diệu nhìn nhìn cô, sắp xếp lại câu chữ: “Đầu tiên, chúng ta cùng nhau lớn lên, từ nhỏ đã quen biết, không có ai thân thiết hơn chúng ta, tiếp đó em cũng thân thuộc với người nhà cha mẹ anh, hẳn sẽ không nảy sinh những hiểu nhầm lớn, họ cũng nhìn em lớn lên, đều rất thích em. Quan trọng nhất là công ti của anh cũng đã vào quỹ đạo…” Chu Diệu mở to mắt nói lại những lời cô giáo Đỗ.

Song anh lại cảm thấy đàn ông khoe thành tựu và sự nghiệp là rất ngây thơ, thở ra một hơi, tìm lí do thay thế: “Với lại, chúng ta đã từng là vợ chồng thực sự, không phải sao?”

Vợ chồng thực sự? Có ý gì… Đa Ninh không nói chuyện.d. đ. l. Q. Đ

https://thuviensach.vn

Chu Diệu cũng yên lặng. Nếu không phải bắt buộc, anh cũng không muốn nhắc tới chuyện hai người đã có quan hệ nam nữ, không muốn làm cho cô xấu hổ. Lại càng không muốn lấy cái này làm lí do.

Không nghĩ tới, Đa Ninh lại trả lại anh một câu: "Nhưng mà, em cũng không phải là người phụ nữ duy nhất."

Tốt, rất tốt. Chu Diệu cong môi dưới, tự mình nói vui: "Nhưng anh phải mà." Anh là người đàn ông duy nhất…

Câu nói vui này khiến Đa Ninh nở nụ cười, muốn nhắc nhở anh còn có Diệp Tư Tư nữa, lời đến miệng lại không muốn nói ra. Lần này cô trở về, chính là muốn mình buông bỏ hoàn toàn chuyện cũ.

Chỉ tiếc, hôm nay Chu Diệu không thuyết phục được cô. Năm năm trước cô đã bị Chu Diệu lôi đi, nhưng giờ thì không. Nhưng cô cũng đã học được trò mèo lá mặt lá trái, cong cong môi nói: "Được rồi, em sẽ suy xét."

Sau đó, còn chêm vào một câu: "Bởi vì quan hệ đặc biệt của chúng ta, em sẽ đặc biệt suy xét."

Hiểu rõ rồi. Chu Diệu gật gật đầu, thấy mình từ nộp thẻ báo danh cạnh tranh vị trí bạn trai, bây giờ đã nộp xong thẻ, đã có tư cách cạnh tranh. Nhưng Đa Ninh nói sẽ đặc biệt suy xét, anh cần xác định lại: "Đặc biệt suy xét, là ưu tiên suy xét à?"

Nghĩ hay thật. Đa Ninh lườm anh, cởi dây an toàn, trả lời Chu Diệu: "… Không phải." Phủ định triệt để, cô nhanh chóng đẩy cửa, xuống xe.

Anh cho rằng cô sẽ nói có sao? Có cần cô cho anh thêm vài điểm tình bạn, trực tiếp trúng tuyển luôn? Cô còn lâu nhé… Đưa lưng về phía Chu Diệu, Đa Ninh rất tức giận, dồn sức vào đôi gày trắng dưới chân suýt nữa đá vào cầu thang.

https://thuviensach.vn

Trong xe, Chu Diệu đặt khuỷu tay lên cửa kính, nhìn theo Đa Ninh lên nhà. Khó hiểu nhíu mày, anh phải làm thế nào giành cô về…. Chu Diệu không biết phải làm gì với bản thân mình.

Từ nhỏ tới giờ anh là một người hay nóng nảy tức giận, lại có một đoạn tình cảm dài dòng rối bời với Đa Ninh. Nhung mà thanh mai trúc mã, bạn bè tốt nhất, hai thân phân này không hề thua kém người yêu, thậm chí là quan hệ vợ chồng bây giờ. Đó chính là cơ sở để anh tùy thời tiến hành hình thức ở chung nước ấm nấu ếch với cô mong muốn cô trở về bên cạnh anh.

Nước ấm nấu ếch, không nóng không lạnh. Không có gì tốt hơn cái này, cũng không có gì tệ bằng.

Cứ ngồi trong xe không rời đi, Chu Diệu để tay phải lên vô lăng, đầu trôi dạt về quá khứ. Năm năm này anh sống không dễ dàng, gây dựng sự nghiệp được ngân hàng như bây giờ lại càng gây bất ngờ. Người ngoài truyền thông thổi phồng lên, toàn là nói phét. Chỉ có chính anh hiểu rõ, năm năm này anh phải trải qua những gì, được thành công gì và mất cái gì.

Nhớ lại năm năm, điều anh nghĩ đến đầu tiên là quyển nhật kí của Đa Ninh; quyển vở màu hồng nhạt, mặt trên vẽ một con dê. Có mấy cô gái đại học rồi mà còn viết nhật kí? Chu Diệu không biết, nhưng biết trong đó có Đa Ninh.

Cô sẽ vẽ tranh, ghi lại tâm trạng mỗi ngày trong đó, đây là thói quen tốt đẹp cô duy trì từ nhỏ.

Đương nhiên, anh không phải là người không có phẩm hạnh đến mức đi nhìn lén nhật kí của cô, hôm đó quả thất là vô tình thấy được, ai bảo cô viết dở đặt trên bàn học, hơn nữa ở cuối trang còn vẽ một con dê đang nâng một trái tim to đùng.

https://thuviensach.vn

Tùy tiện dùng ngón chân để suy nghĩ cũng biết… Thiếu nữ hoài xuân rồi.

Năm đó anh là sinh viên năm thứ hai, cô học năm nhất, anh đến rủ cô đi chơi, thấy Đa Ninh đang ở phòng tắm gội đầu, anh đẩy cửa thấy không đóng, trực tiếp vào phòng ngủ của cô. Anh tựa vào ghế lại phát hiện nhất kí đang mở, lật qua loa. Nhận ra là cuốn nhật kí, không định xem, nhưng lại nhịn không được, cứ thế nhìn thoáng qua.

Mở đầu cuốn nhật kí viết về anh cả anh, phía dưới vẽ một con dê ôm ấp tình yêu. Anh thấy thật ngây thơ! Lại có chút tức giận! Còn chưa kịp phát tác, Đa Ninh đã xuất hiện ở cửa phòng vệ sinh vội vàng tiến lên, giật lấy nhật kí trong tay anh, mặt đỏ gay hét lên: “Chu Diệu, sao anh lại quá đáng như thế, xem trộm nhật kí của người khác!”

“Em để ở đây, anh vô tình nhìn thấy thôi!” Anh phản bác, nhìn người lao đến ướt sũng, thật sự buồn cười. Cô cần gì phải sốt ruột như vậy…

Đương nhiên, anh vẫn tức giận. Bạn tốt nhiều năm như vậy, có người thế mà lại cất giấu nhiều ý nghĩ méo mó như vậy. Tức giận làm anh không kịp suy nghĩ, không thèm giấu giếm lập tức hỏi: “Thì ra em thích anh cả anh?”

“… Em đâu có!”

“Còn chối, anh đã thấy hết rồi!” Anh vỗ mặt bàn, hung hăng nhìn cô: “Thì ra em muốn làm chị dâu anh, nghĩ hay lắm.”

“Chu Diệu, em nói em không có!” Đa Ninh ôm nhật kí, hét lên với anh, mắt đỏ hoe. Mái tóc ướt rượt bết vào trán, chặn lại ánh mắt cô.

Xem ra, cô rất khẩn trương, rất để ý.

https://thuviensach.vn

Anh không muốn cãi nhau, cũng không muốn nhiều lời, anh cần thời gian để bản thân bình tĩnh lại, bỏ lại một câu dối trá thật xin lỗi, đi thẳng ra ngoài. Tiện tay, vẫn đóng cửa giúp cô, sau đó chửi thầm trong lòng một câu em thật không có mắt nhìn.

Nhưng dù không có mắt nhìn thế nào, một tuần sau hai người lại bình thường với nhau. Bỏ qua chuyện anh nhìn lén nhật kí, bỏ qua chuyện cô chiến tranh lạnh với anh một tuần, anh với cô vẫn có thể nhanh chóng trở lại mối quan hệ không hề có mâu thuẫn.

Hắn là anh không quá tức giận với cô, cô cũng không thực sự không để ý tới anh.

Cho dù biết rõ bí mật cô thích anh cả, thì sao chứ? Người cùng cô chơi đùa vẫn là anh.

Cứ thế tốt nghiệp đại học, lên năm ba anh muốn thổ lộ, làm một cú thừa thắng xông lên, kết quả ở giữa lộn xộn; nghĩ lại từ bỏ, anh với cô quen lâu như thế, chuyện thổ lộ này hơi xa lạ nha.

Kết quả Đa Ninh tốt nghiệp không lâu, hai người ngoài ý muốn đi đăng kí.

Hi vọng anh có thể chăm sóc Đa Ninh là dì Hứa nhờ anh lúc nằm trên giường bệnh, anh lập tức mượn cơ hội xông lên, vào thời điểm Đa Ninh đau đớn khổ sở nhất, không cho cô thời gian suy nghĩ, trực tiếp đưa cô đi đăng kí.

Chuyện kết hôn này, Chu Diệu vẫn cảm thấy bản thân có chút vô sỉ, nhưng vô sỉ thì sao? Chỉ có như vậy, anh mới đúng lí hợp tình cướp được thân phận chú rể của anh trai.

Chỉ là đôi khi làm người có thể vô sỉ, nhưng không thể quá tham lam. Vì để cho anh mở rộng quy mô công ti, Đa Ninh lấy toàn bộ tài sản mẹ cô

https://thuviensach.vn

tranh đấu đến hơi thở cuối cùng, một phần nghe anh đề nghị mua một căn hộ, phần còn lại giao toàn bộ cho anh gây dựng sự nghiệp.

Giống như lúc nhỏ, cô đưa cả cái hộp đựng đồ quý báu cho anh bảo quản. Bởi vì anh nói với cô, sau này muốn mở ngân hàng. Cho nên cô sẽ trở thành khách hàng đầu tiên của anh.

Cô tín nhiệm anh như vậy, khiến cho anh không thể không hỏi cô một câu: "Đa Ninh, em cứ thế tin tưởng anh?"

Cô gật đầu, nói với anh: "Mọi người trong nhà em đều cho rằng bác cả rất lợi hại, vì ông ấy là ông chủ của một công ti, nhưng em chẳng thấy thế. Chu Diệu, về sau nhất định anh sẽ lợi hại hơn cả bác cả… Bởi vì anh là người lợi hại nhất mà em biết!"

Anh thông minh lanh lợi như thế, không làm ông chủ lớn thì quá đáng tiếc. Cô vẫn thường trêu ghẹo anh như vậy.

Anh đi theo gật đầu, không sai, anh là một gã hồ li thông minh lanh lợi.

Chỉ là đôi khi hồ li có thông minh lanh lợi, cũng không chống lại được sự hấp dẫn của mạo hiểm. Bởi vì đó là tất cả tiền bạc dì Hứa để lại cho cô, anh vẫn còn nơm nớp lo sợ, cuối cùng đánh liều hỏi cô: "Nếu mất cả vốn lẫn lãi thì làm thế nào?"

Nhất thời Đa Ninh không trả lời anh, sau đó cười cười, lộ ra má lúm đồng tiền nhàn nhạt, nhìn anh: "Vậy em sẽ khóc cùng anh."

…

Về sau có khoảng thời gian, anh thật sự sợ cô phải khóc, càng sợ mẹ Đa Ninh trên trời hối hận đã phó thác Đa Ninh cho anh. Dì trong lúc hấp hối đã dùng hết sức nhờ anh chăm sóc cô thật tốt, anh lại lừa gạt hết tiền

https://thuviensach.vn

bạc của cô.Quyết định mạo hiểm dẫn đến công ti gặp chuyện không may. Ngoại trừ ngân hàng có nguy cơ dừng hoạt động còn có thể bị khởi tố. Đa Ninh không chỉ là vợ anh, còn là cổ đông lớn trong công ti. Làm sao bây giờ, anh chỉ nghĩ được một ý duy nhất là li hôn, nhanh chóng trả lại cô tiền.

Người vỡ nợ phải là anh, không phải cô, bởi vì đó là tiền mẹ chô tranh đấu đến hơi tàn cuối cùng giành về cho cô. Lúc đưa cho anh khoản tiền này, trong mắt Đa Ninh ngoài tin tưởng còn có đau lòng, so với việc trước đây cô đưa hộp báu vật cho anh giữ còn đau lòng hơn.d. đ. L. Q. Đ

Lúc đưa hộp báu vật cô nói: “Chu Diệu, anh là ngân hàng lớn, không được lấy trộm đồ của em.”

Lúc đầu tư nhập cổ phiếu, cô nói: “Chu Diệu anh nên cẩn thận một chút.”

Thật xin lỗi, là anh quá mạo hiểm rồi.

Về sau anh dùng thời gian nửa tháng suy xét có li hôn hay không, muốn lật lại tình thế; đương nhiên không có khả năng lật lại, mà càng buộc anh mau chóng quyết định. Lúc ấy có người phụ nữ theo đuổi anh, tự tin khiến người ta muốn nôn.

Cuối cùng anh quyết định, phải nghĩ ra cách để li hôn, anh nói với người đó: “Được thôi, để tôi về nhà li hôn đã.”

Đêm đó, anh đề nghị li hôn với Đa Ninh, tìm một lí do. Đương nhiên Đa Ninh không tin, anh không có cách nào, để cho người phụ nữ kia chụp một tấm ảnh đưa đến cho Đa Ninh xem: “Trong rất được nhỉ?”

Đa Ninh mắng anh: “Chu Diệu, anh thật là một người đàn ông nông cạn.”

Đúng, anh là một người đàn ông nông cạn.

https://thuviensach.vn

Li hôn thuận lợi hơn anh tưởng, Đa Ninh đồng ý rất nhanh, cô còn chúc phúc anh.

Trước khi dì Hứa gặp chuyện không may, Đa Ninh vốn đã muốn đến Toronto học nghiên cứu sinh, vì dì qua đời và kết hôn với anh mà bỏ dở. Bây giờ kết thúc, cô có thể tiếp tục hoàn thành bài vở, tạm thời rời xa anh và thành phố này. Chu Diệu cảm thấy rất tốt, sau này mặc kệ bao nhiêu khó khăn, anh đều có thể đập nồi dìm thuyền (chó cùng rứt giậu) rồi!

Rốt cục, năm ngày mười hai tháng sáu năm trước, một hệ thống hoạt động tín dụng thành công tại Mỹ chuẩn bị ra mắt thị trường, trở thành tập đoàn giao dịch trực tuyến trong nước có giá cổ phiếu cao nhất tại thị trường quốc tế. Anh đứng ở tầng cao nhất của một khách sạn ở Newyork gọi điện thoại cho Đa Ninh, báo cho cô ngân hàng của anh sắp ra thị trường, ngày kia sẽ có tiệc chúc mừng ở Newyork, hỏi cô có thể đến không.

Đa Ninh cực kì vui vẻ chúc mừng anh, nói cô thật mừng thay cho anh, sau đó, rất khó xử từ chối: “Xin lỗi, Chu Diệu, em không đến được.”

“Vì sao chứ, Toronto và Newyork không xa mà.” Năm trăm dặm Anh là tới không phải sao? Anh cố gắng tranh thủ: “Đến đi mà, anh cho em vé máy bay. Với lại anh có vài ngày nghỉ, có thể đưa em đi chơi hai ngày.”

“Chu Diệu, em thật sự không tới được.” Đa Ninh vẫn từ chối anh, còn tìm một lí do: “Em… Dì sinh bệnh, em muốn chăm sóc di.”

Anh cười cười: “Không phải còn có dượng em sao?”

Đa Ninh vẫn không đồng ý, còn nói: “Hay là, tiệc chúc mừng anh chụp ảnh gửi cho em được không?”

“Được.” Anh nhận lời, cúi đầu, thêm một câu: “… Nhưng mà hôm đó anh bận lắm, phải xem đã.”

https://thuviensach.vn

Hôm tiệc chúc mừng, còn chừa kết thúc anh đã rời khỏi nơi náo nhiệt, ra bên ngoài nhìn ánh trăng, có thật sự tròn hay không, nghĩ đêm nay mình có bao nhiêu vui vẻ.

Ánh trăng không xa hơn, anh cũng không thật vui vẻ. Anh nhớ tới lời Đa Ninh từng nói, dù bác cả cô có là ông chủ công ti, cô cũng không cảm thấy gì.

Đúng, Đa Ninh nói không sai. Đưa ra thị trường thật sự không có gì, ngoài không có gì, còn không có ý nghĩa gì nữa.

…

Radio phát ra bài hát rất cũ, "Đừng nói" của Trương Quốc Vinh. Bài hát này, Chu Diệu rất quen thuộc, bởi vì Đa Ninh rất thích, anh từng học để hát cho cô nghe. Giờ nghe lại, cảm thấy lời hát đi sâu vào lòng người.

Nhất là câu cuối cùng… "Rốt cục muốn sau này, dù thế nào vẫn gặp lại…" Chu Diệu hừ hừ hát theo, cảm thấy tâm tình ngột ngạt nóng nảy, mở cửa xe.

Đi lên hành lang, còn chưa gõ cửa, anh lại nhận được điện thoại từ cục cảnh sát, nói đã bắt được tên trộm máy tính của anh, muốn anh đến cục nhận và làm ghi chép.

Sau khi cảm ơn tắt máy, anh gõ cửa chống trộm phòng 201 hai lần, Đa Ninh đứng bên trong cửa nghi hoặc nhìn anh:"… Sao anh lại tới đây?"

"Anh chưa đi." Anh giải thích, sau đó thương lượng: "Có thời gian không, đến cục cảnh sát với nhé."

"Làm gì…"

"Tìm được lợn của anh rồi."

https://thuviensach.vn

Trên đường tới cục cảnh sát, Đa Ninh mới biết chuyện cửa xe Chu Diệu bị mở, bị trộm mất máy tính, và cả con lợn bông. Đa Ninh không nói được gì, không biết ai đến cả… lợn cũng không tha.

Chưa tới cục cảnh sát, Đa Ninh lại nhận được một cuộc gọi xa lạ. Không giống Chu Diệu không bao giờ nhận số máy lạ, Đa Ninh hầu như đều nghe, kể cả nhân viên tiếp thị cũng là lễ phép từ chối xong mới cúp máy.

Song dù số máy xa lạ, nhưng người gọi cũng không xa lạ.

“Xin chào, xin hỏi…”

“Tôi là Ô Giang.”

... Ô Giang?!

Chu Diệu đang lái xe liếc mắt một cái, tiếp tục thờ ơ lái xe, Đa Ninh cầm di động hỏi: “Ô Giang, có chuyện gì à?”

“Mấy ngày nay Miêu Miêu có liên hệ với cô không?” Ô Giang khách khí xa cách hỏi cô.

“Không, không có.” Đa Ninh trả lời nhanh, đoán có thể đã xảy ra chuyện, nhịn không được nhiều chuyện: “Miêu Miêu sao vậy?”

Ô Giang không trả lời cô, nghe cô nói không gặp Miêu Miêu, càng xa cách khách khí nói một câu quấy rầy, lập tức cúp máy.d.d.l.q.d.

Đa Ninh: … Miêu Miêu bỏ nhà ra đi sao?

Cho dù Ô Giang không nói gì, cơ bản Đa Ninh có thể đoán được hẳn là Miêu Miêu rời nhà ra ngoài, cho nên Ô Giang mới tìm cô. Đồng dạng, lái xe Chu Diệu nghe cô trò chuyện cùng Ô Giang, mỉm cười cười một tiếng nói: "Có lầm không, vợ bỏ đi lại tìm chỗ em?”

https://thuviensach.vn

Đa Ninh: …

“Thực thú vị. Lợn của anh tìm được, vợ của hắn lại bỏ đi.” Chu Diệu cong môi, tiếp tục bày tỏ, "Thật sự là một nhà vui mừng một nhà buồn a."

Đa Ninh: … Có thể đừng nói mát không..đ.l.q.d.

Chu Diệu đáp ứng, đổi lời: "Cho nên nói có đôi khi ứng xử, nghìn vạn lần đừng ăn trong bát ngó trong nồi."

Đột nhiên Đa Ninh nghe ra chút hàm ý trong lời Chu Diệu, đoán Chu Diệu có thể biết được gì đó, nhíu mi, hỏi thẳng: “Anh nói, Ô Giang cũng có… bên ngoài sao?”

Cho nên lần trước Miêu Miêu mới không khống chế được cảm xúc như vậy.d.d.l.q.d.

Bên ngoài...? Chu Diệu lắc đầu, giữ nguyên ngụ ý: "Anh không biết."

Đa Ninh:... Không biết còn nói nhiều thế làm gì!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đại Châu xếp mức độ tình trường cho nam Chính Chu so với anh em kí túc bằng một biểu thức

Cố Gia Thụy > Chu Diệu > Hà Hạo> Ô Giang

Cho nên?

Chu Diệu xin đệ nhất cao thủ tình trường Cố Gia Thụy chỉ giáo: “Lúc ấy loại tình huống ấy, cậu làm thế nào?”

Cố Gia Thụy thật sự không muốn đáp lại, mãi mới nói: "Chu đệ, kỳ thật năm năm trước ta đã chỉ đường cho cậu.”

Đường nào? Xuất gia với cậu ta à?

https://thuviensach.vn

Cố Gia Thụy: "Thiện tai thiện tai."

Chu Diệu:...!

PS: Công đạo rõ ràng, mọi người cũng biết vì sao ban đầu Chu Diệu phản đối Đa Ninh gây dựng sự nghiệp rồi.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 29.1

Editor: Linh Đang

Ô Giang đều đã gọi điện thoại cho cô, chứng minh thật sự anh ta không tìm thấy Miêu Miêu. Cho nên rốt cuộc Miêu Miêu đi đâu vậy?

Trước kia trong bốn người ở kí túc xá thì nhà cô và Nhan Nghệ gần đây, lão đại cùng Miêu Miêu đều là người tỉnh ngoài; nhất là Miêu Miêu, đến từ một thành phố tây bắc còn xa hơn lão đại; gần như không có bạn bè người quen nào. Cho đến nay cô không rõ lắm chuyện của Miêu Miêu cùng Ô Giang, nhưng lúc cô đang ở Toronto, Miêu Miêu từng đề cập đến chuyện của mình và Ô Giang trong nhóm "Các thiếu nữ phòng 606", cười nói chính mình là vì yêu mới ở lại thành phố A, để cô cùng Nhan Nghệ làm nhà mẹ đẻ của cô ấy.

Sau đó hai năm trước, Ô Giang đón mẹ của mình đến, nghe nói thân thể không tốt. Đối với việc này, Nhan Nghệ chỉ nói một câu: Về sau sẽ có lúc cậu phải khóc. Sau đó, Miêu Miêu rất ít đề cập đến chuyện của cô ấy và Ô Giang trong nhóm...

Đa Ninh vẫn gọi một cuộc cho Nhan Nghệ, Nhan Nghệ nói cô ấy cũng nhận được điện thoại của Ô Giang, nhưng mà Miêu Miêu cũng không liên hệ với cô ấy.

"Lần trước nháo thành như vậy, cậu nói xem sao Miêu Miêu có thể liên hệ với bọn mình chứ." Giọng điệu Nhan Nghệ có phần khó chịu nói, "Dù sao thì mình cũng mặc kệ, phù hộ đừng gặp chuyện không may là tốt rồi."

https://thuviensach.vn

"Cậu cũng đừng quản đấy." Nhan Nghệ lại dặn cô nói, "Miêu tỷ cũng không phải đứa nhỏ."

Đa Ninh nhẹ nhàng ừ một tiếng, cúp điện thoại.

"Yên tâm, thật sự không tìm thấy còn có cảnh sát." Chu Diệu cũng nói với cô, "Hiện tại cảnh sát làm việc rất năng suất, em xem xem con lợn của anh cũng còn tìm được nữa là."

... Đa Ninh có phần im lặng, trọng điểm là máy tính, không phải con lợn bông có được không? Bằng không anh thử báo án tìm con lợn bông đi, xem cảnh sát có thèm để ý đến anh không.

Đúng vậy, cho nên anh thật sự muốn cảm tạ cái máy tính bị mất. Chu Diệu cong cong miệng, mặt mày lộ ra ý cười hài lòng, tiếp tục nhàn nhã lái xe.

...

Chỉ là, vẫn không tìm được con lợn.

Chú cảnh sát chỉ đưa cho Chu Diệu một cái laptop, vô cùng may mắn nói: "May mắn cậu báo án sớm, vận may không tệ, đối phương còn chưa kịp mang máy tính tới cửa hàng bán."

Máy tính này của Chu Diệu trị giá hơn một vạn, lúc chú cảnh sát đưa tới còn nhìn nhiều hơn mấy lần. Chu Diệu chỉ hỏi: "Con lợn kia đâu?"

Chú cảnh sát cắn cắn môi:... Con lợn gì?

Chu Diệu thật sự bất đắc dĩ, nói với chú cảnh sát: "Cùng bị lấy với chiếc máy tính còn có một con lợn bông." Rõ ràng lúc báo án, anh còn viết con lợn bông trước mà.

https://thuviensach.vn

Chú cảnh sát thực sự có chút khó hiểu, ho khan hỏi: "Con lợn bông... Rất đắt sao?"

"Rất đắt." Chu Diệu nói, ánh mắt cũng không nháy mắt một cái.

Có thể đừng lừa gạt cảnh sát như vậy hay không. Đa Ninh vội vàng kéo cánh tay Chu Diệu, cảm kích nhìn chú cảnh sát nói: "Cám ơn chú đã giúp anh ấy tìm thấy máy tính, con lợn bông không đắt chút nào." Sau đó cô nói một cái giá, chỉ hơn một trăm.

Chú cảnh sát trề môi, nhìn Chu Diệu nhíu mày. Ý tứ rõ ràng thế rồi, cậu còn lời nào muốn nói.

"Tôi muốn thấy tên trộm kia." Chu Diệu thỉnh cầu.

"..." Chú cảnh sát thật sự không muốn quan tâm đến tên đàn ông khó chơi này nữa, nhìn người phụ nữ đi bên cạnh, gật đầu đồng ý. Ai bảo bộ dạng người phụ nữ này dễ thương như vậy chứ... Có lẽ thật sự là một con lợn bông rất quan trọng.

Người trộm máy tính bị nhốt trong phòng tạm giam, một người đàn ông nhìn qua rất trung thực, tuổi khoảng ba mươi. Đa Ninh và Chu Diệu cùng nhau đi vào trong phòng tạm giam, người đàn ông kia đang trầm mặc ngồi dựa vào ghế, đầu tóc lộn xộn rủ xuống.

Chu Diệu đứng ở bên ngoài, trực tiếp hỏi con lợn bông ở đâu rồi, cùng với vì sao lại trộm con lợn của anh.

Người đàn ông ngẩng đầu, khuôn mặt đen, ánh mắt đen, nhưng không nói lời nào như trước.

Đa Ninh cũng thấy kỳ quái vì sao người đàn ông này muốn trộm luôn cả con lợn, bởi vì đối phương lộ ra bộ dáng sợ hãi, cô ngẩng đầu nói với Chu Diệu: "Quên đi, có tìm được thì anh cũng sẽ không muốn nữa."

https://thuviensach.vn

"Vì sao lại thế." Vẻ mặt Chu Diệu không dễ nói chuyện, anh không chấp nhận được nhất là những kẻ trộm như này, tuổi còn trẻ mà không làm lụng gì, đã vậy còn đi trộm xe. Còn quá đáng xuống tay với đồ tốt nhất của người khác.

Có lẽ người đàn ông cũng biết Chu Diệu là ai, mở miệng, qua một lúc, khoa tay múa chân với Chu Diệu một phen. Thì ra thật sự là người câm điếc.

Chu Diệu hoàn toàn không hiểu người đàn ông biểu đạt cái gì, nhưng mà vẻ mặt đã thu liễm lại.

Bởi vì lúc Đa Ninh ở Toronto đã tham gia một cuộc thi thiết kế thú bông cho trẻ em câm điếc, đã học qua ngôn ngữ của người câm; cũng có thể xem hiểu người đàn ông nói cái gì, cô dùng tay ra hiệu không có chuyện gì với người đàn ông, sau đó nói với Chu Diệu: "Em biết rõ con thú bông đang ở chỗ nào... Anh đừng đi tìm nữa, lúc khác em làm cho anh một con, thủ công."

Chu Diệu cũng không phải là không tìm lại được heo thì không chấp nhận được, chỉ thật sự không rõ một người đàn ông đi trộm lợn bông làm gì? Chẳng lẽ có bệnh nghiện thú nhồi bông? Nếu như vậy, anh muốn còn đánh anh ta đấy.

"... Mấy ngày nữa là sinh nhật của con gái anh ta, anh ta đưa con lợn kia cho con gái làm quà sinh nhật." Đa Ninh đi ra khỏi cục cảnh sát, giải thích với Chu Diệu.

"Em bịa ra à?" Chu Diệu không quá tin tưởng.

"Thật đấy, em không lừa anh." Đa Ninh nâng đầu, đương nhiên cô biết rõ người đàn ông kia trộm đồ là không đúng, nhưng trừ bỏ là kẻ trộm, anh ta vẫn là một người cha.

https://thuviensach.vn

"Vậy giá của tình thương của cha thật rẻ mạt." Chu Diệu lại đánh giá.

Không hiểu sao Đa Ninh có phần không hài lòng, phản bác nói: "Chu Diệu, không nhất định tất cả mọi người đều lợi hại như anh. Người đàn ông kia là một kẻ câm điếc, có lẽ anh ta đến từ nơi xa xôi nghèo khó, hoặc là anh ta vừa bị sa thải công việc, mất đi năng lực sinh tồn.

Đương nhiên, những điều này cũng không thể trở thành lý do để anh ta làm kẻ trộm. Cho nên dù cho anh ta đáng thương, là một người ở tầng dưới của xã hội, cảnh sát vẫn phải giam anh ta mười ngày.

Thêm đó, Chu Diệu càng thêm có lý không sợ hỏi lại cô: "Cho nên anh ta đáng thương, anh phải đồng tình với anh ta, không tính toán chuyện anh ta trộm máy tính và thú nhồi bông của anh? Anh còn phải đưa cho anh ta thêm chút tiền, để chứng tỏ lương thiện?"

Đa Ninh bị phản bác nói không nên lời, dừng một chút, cô cường điệu nói: "Em chỉ cảm thấy tình thương của cha không nên bị nói thành giá cả thôi mà."

Có người quýnh lên, sẽ dễ dàng đỏ mặt đỏ mắt.

Chu Diệu không tranh cãi với Đa Ninh nữa, hít vào rồi thở dài. Anh hiểu rõ Đa Ninh mềm lòng, cũng so thiện lương hơn mình rất nhiều... Không sao hết, như vậy anh mới xứng với cô. Chu Diệu đưa tay đặt ở bả vai Đa Ninh, ngược lại cười cười rộng rãi nói: "Được rồi, cho nên anh không đòi lại lợn bông có đúng không? Sẽ để lại cho con gái anh ta."

Đa Ninh:...

"Nhưng anh thật sự cảm thấy, nếu sau này con gái của anh ta biết được con lợn bông đó là đi ăn trộm được, khẳng định sẽ không cao hứng, ngược lại cảm thấy rất mất mặt." Chu Diệu vẫn kiên định với thuyết pháp của

https://thuviensach.vn

mình, từ từ chậm rãi, bỏ thêm một câu, "Cha, không phải người nào tùy tiện cũng có thể làm."

Cha, không phải người nào tùy tiện cũng có thể làm... Thật sự là một câu rất lợi hại.

Đa Ninh mở miệng, thật không nghĩ tới có người còn rất có lòng và nguyên tắc."Xem ra về sau anh nhất định sẽ là một người cha tốt." Đa Ninh không nhịn được bật ra một câu, coi thường nói.

"Đúng thế." Chu Diệu ung dung gật đầu một cái, không quên dát thêm vàng lên mặt mình, "Lúc này dù cho là ở phương diện nào, anh đều có thể đảm nhiệm chức cha." Nói xong, còn cười cười với cô.

Đa Ninh:... Thế nhưng có một số việc, không phải chỉ nói là được.

Cứ như vậy cho tới đề tài về cha này, Đa Ninh ngồi bên ghế phụ ngẩng đầu, thoáng nhìn sườn mặt Chu Diệu; tay trái trượt ảnh chụp trong di động, cúi đầu nhìn bộ dáng đáng yêu của Thiểm Thiểm bên trong.

Trong ngọt ngào mang theo chua chát.

"Chu Diệu, vậy anh cảm thấy một người cha tốt có bộ dáng như nào?" Đa Ninh quay đầu hỏi Chu Diệu.

Đa Ninh hỏi như vậy, thật ra Chu Diệu cũng khó trả lời, dù sao lúc nãy anh cũng chỉ nói bừa thế thôi.

"... Không đánh đứa nhỏ?" Nghĩ nghĩ một chút, anh nói một lời để Đa Ninh tham khảo.

Màn hình di động nhanh chóng tối xuống, Đa Ninh thả lại điện thoại di động vào trong túi... Cô không nên mong đợi quá nhiều.

https://thuviensach.vn

"Thật sự mà nói thì, về sau anh sẽ là một người cha nghiêm khắc. Bởi vì anh không đồng ý với việc cưng chiều đứa nhỏ." Chu Diệu mở miệng nói, tiếp tục nói vài quan điểm nuôi dạy con của mình, "Cưng chiều là hành động hoàn toàn không phụ trách của cha mẹ với đứa nhỏ, hơn nữa lúc tuổi còn nhỏ, vô cùng dễ dàng cổ vũ đứa nhỏ hình thành nhân cách không kiện toàn; ăn ngay nói thật, tuy rằng hồi nhỏ anh thường bị cha anh đánh, nhưng anh đồng ý với cách giáo dục của cha—— giáo dục bằng nắm đấm. Đánh trẻ nhỏ nhiều một chút không có gì là không tốt. Em xem hiện tại vì sao nhiều đứa nhỏ hay đòi hỏi như vậy, cơ bản đều là kết quả của việc bị cha mẹ làm hư..."

Đa Ninh thật sự không biết nên trả lời Chu Diệu như nào, cắn chặt răng nói: "... Anh cho là tất cả trẻ nhỏ đều giống anh lúc còn bé sao?"

"Không khác lắm, mười đứa nhỏ thì chín đứa giống thế." Chu Diệu cười nói, hồi tưởng chuyện trước kia, vẫn cường điệu một chút, "Nhưng em là một phần mười kia."

"Cho nên, lần trước anh nói thích con trai, là vì..." Đa Ninh nhắc tới lời Chu Diệu nói lúc ở suối nước nóng, nói ra lý giải của mình, "Để tiện cho anh thực thi chuyện giáo dục bằng nắm đấm?"

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 29.2

Editor: Linh Đang

"... Cái này cũng không phải." Chu Diệu trề một bên môi, không khỏi thích thú khi thảo luận vấn đề này với Đa Ninh, thảo luận trước, anh mới có cơ hội làm cha, hoặc là đảm đương vai cha."Không phải mọi người đều nói con gái giống cha, con trai giống mẹ sao?" Chu Diệu lôi ra cách lí giải của thế hệ trước, "Anh chỉ cảm thấy con gái giống anh... Không tốt lắm."

Giống anh? Nghĩ cũng hay lắm.

Giọng điệu Chu Diệu càng nói càng khoái trá, lại phân tích tiếp cho cô: "Em xem nếu con gái giống anh, sẽ dễ dàng mắt một mí, mũi to, nhiều lông, nói không chính xác thì tính cách còn táo bạo, ngẫm lại thật đáng sợ."

Đầu tiên Đa Ninh cười haha một tràng, sau đó chớp chớp mắt, may mà không giống như Chu Diệu nói, điều này thực sự may mắn.

"Nhưng dù sao cũng là đứa nhỏ của mình ——" Chu Diệu nhếch nhếch môi, lộ ra một chút ý cười, "Xấu chút cũng có thể tiếp nhận, dù sao cũng là của mình."

Đa Ninh yên lặng lơ đi, không tệ, rốt cục cũng nói một câu coi như có thể chấp nhận được. D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Sau đó chuyện phòng triển lãm tranh đối diện công ty Chu Diệu, Đa Ninh trải qua một phen suy nghĩ, vẫn quyết định thuê. Đương nhiên Nhan

https://thuviensach.vn

Nghệ cũng không có ý kiến gì. Kiểu gì cũng phải thuê nhân viên, có một phòng làm việc đẹp rất quan trọng.

Vốn phòng triển lãm trang trí cũng đã rất ổn, đơn giản lại rộng rãi, sau này cô cùng Nhan Nghệ chỉ cần mua thêm tủ đựng cùng sô pha là tốt rồi. Tủ là dùng để trưng bày hàng mẫu, Đa Ninh nhớ đến trong phòng Thiểm Thiểm có một "Thành phố động vật", rất muốn chuyển một nửa tới đây.

Sáng sớm ngày hôm sau cô cùng Thiểm Thiểm gọi video, mới biết được Thiểm Thiểm phát sốt, trên trán có một miếng dán hạ sốt hoạt hình. Qua video, Thiểm Thiểm ngồi trên đệm chơi đùa, chun buộc tóc còn chưa cởi ra, bất mãn cúi xuống.

Tuy rằng Thiểm Thiểm nói chuyện với cô thì vẫn không sao, trong tay còn cầm đồ chơi trò xếp gỗ, Đa Ninh vẫn thật sự lo lắng.

Mùa đông ở Toronto dài hơn ở trong nước, tuy rằng hiện tại khí hậu ở Toronto cũng chuyển ấm, nhưng chỉ cần hạ nhiệt độ, Thiểm Thiểm sẽ dễ dàng phát sốt ho khan. Bởi vì Thiểm Thiểm phát sốt, Đa Ninh không nói chuyện phiếm nhiều với Thiểm Thiểm, bảo dì để Thiểm Thiểm ngủ sớm một chút.

"Đa Ninh... Khi nào thì chị quay lại thăm em?" Cuối cùng lúc tạm biệt, đột nhiên Thiểm Thiểm hỏi cô, nói một câu dài bằng tiếng phổ thông. Bởi vì sinh bệnh, Thiểm Thiểm không hoạt bát như những lúc khác, nhưng đôi mắt to vẫn chớp chớp.

"Thiểm Thiểm... Em nhớ chị sao?" Đa Ninh hỏi, thật sự muốn bay đến ôm Thiểm Thiểm một.

Sau đó Thiểm Thiểm nhìn thẳng cô, nghiêm túc gật đầu một.

...

https://thuviensach.vn

Ban đêm, Đa Ninh mơ một giấc mơ, mơ thấy Thiểm Thiểm nhào vào trong lòng mình, thân thể nhỏ bé mềm mại dán chặt vào ngực cô, như một cô tiên nho nhỏ... Rạng sáng ba giờ, Đa Ninh tỉnh lại từ trong mộng, phát hiện chính mình ôm không phải Thiểm Thiểm, mà là một công tử thỏ.

Hai ngày trước, Nhan Nghệ đề nghị có thể đón Thiểm Thiểm về trước, sau đó không để Chu Diệu biết thân phận của Thiểm Thiểm, để Chu Diệu tự mình phát hiện ra quả trứng màu lớn này.

Thế nhưng, Đa Ninh vẫn cảm thấy có phần mạo hiểm, bởi vì cô vẫn không dám xác định rốt cuộc với Chu Diệu thì Thiểm Thiểm là trứng màu, hay là... Bom. Thiểm Thiểm hoạt bát lại thích cười, nhưng vẫn có sự mẫn cảm nhạy bén của trẻ nhỏ. Bây giờ Thiểm Thiểm mới chỉ có bốn tuổi, còn sống ở trong thế giới mà người nào cũng thích bé...

Đa Ninh lên mạng, mở APP của công ty Chu Diệu ra, phát hiện trang web lại có đổi mới, nổi bật trên cùng là sản phẩm của một công ty mới lập nghiệp. Đa Ninh lướt trang web từ trên xuống dưới, phát hiện có không người tự thân lập nghiệp, hơn nữa đều cung cấp kế hoạch lập nghiệp. Cùng với đó, không ít người đều được cho vay.

Đa Ninh nghiên cứu một phen, gọi điện thoại cho Chu Diệu, đi thẳng vào vấn đề nói: "Em muốn vay một khoản từ công ty của anh."

Chu Diệu: "..." Qua một lúc, anh trả lời cô, "Có thể."D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Đa Ninh nói ra phương thức cho vay cô vừa nhìn thấy, sau đó hỏi ý kiến của Chu Diệu. Chu Diệu bên kia phát ra tiếng ghế ma sát với mặt sàn, cùng với tiếng bút gõ cộc cộc lên mặt bàn, sau đó anh nói với cô: "Hình thức hoạt động tín dụng này cũng không tệ lắm, em có thể thử xem."

Thật ra Đa Ninh không nhất định phải dùng phương thức đi vay để gom góp tài chính, phần nhiều là muốn thông qua quá trình này để tìm hiểu

https://thuviensach.vn

phương thức đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm của Chu Diệu, bởi vì cô thật sự không biết gì về vấn đề tài chính cả.

"Nhưng kiểu cho vay để lập nghiệp này rất khó được thông qua xét duyệt." Chu Diệu nói với cô, là đơn vị đặc biệt liên quan, ông chủ sẽ đặc biệt chiếu cố, "Như vậy, buổi tối anh sẽ tới viết báo cáo cùng em, như vậy tỷ lệ được thông qua sẽ lớn hơn."

Đa Ninh: "Cám ơn."

"Không khách khí." Chu Diệu nhắc nhở cô nói, "Anh còn đang cạnh tranh lên top đấy."

...

—— thật xin lỗi, phương thức xin vay khởi nghiệp của cô chưa được thông qua.

Ba ngày sau, Đa Ninh thông báo kết quả bị từ chối cho Chu Diệu, đây chính là báo cáo mà chính tay Chu tổng hướng dẫn cô, kết quả đến sơ thẩm cũng không được thông qua. Quả nhiên... Rất khó được thông qua xét duyệt.

Rất nhanh, Chu Diệu trả lời cô: "Anh đến hỏi bộ phận bảo hiểm."Nửa giờ sau, báo cáo xin vay được thông qua; nhanh hơn là, 10 vạn được cho vay của cô có luôn—— chủ nợ là Chu Diệu.

Đa Ninh ra khỏi phòng, đứng ở cạnh cửa nói với Nhan Nghệ: "Mình mượn từ chỗ Chu Diệu 10 vạn, lãi suất năm đầu là 12 phần trăm, cậu cảm thấy thế nào?"

Nhan Nghệ nằm trên sô pha đắp mặt, nghe thấy lời của cô, bật ngồi dậy: "... Chu Diệu anh ta điên rồi sao?!"

https://thuviensach.vn

Đa Ninh chỉ cười cười.

Nhan Nghệ duỗi tay chỉ cô, nhanh chóng hiểu ra, cho dù có mặt nạ che rồi, nhưng toàn bộ biểu cảm trên mặt đều rất sinh động: "Đa Ninh cậu lợi hại, tâm cơ thật... Hay là cậu đã nghĩ thông suốt phương thức bán mình gán nợ này rồi?" Hắc hắc hắc hắc hắc hắc!

Đa Ninh:... Thật sự không có chuyện này mà. Nhưng cách nói này của Nhan Nghệ, cô cũng có thể suy nghĩ đấy.

Không nhịn được, Đa Ninh tiếp tục cười cười, đi đến trước mặt Nhan Nghệ, mở miệng thương lượng nói: "Nhan Nhan, mình định tháng sau sẽ đưa Thiểm Thiểm từ Toronto về, đến chỗ mình ở một thời gian."

Nhan Nghệ lập tức giơ hai tay lên tán thành, nói với cô: "Mình cảm thấy tốt lắm... Đương nhiên nếu Chu tổng không nhận ra được, vậy mình sẽ nhào đến làm cha của Thiểm Thiểm."

Đa Ninh gật đầu, không thành vấn đề.

Nhan Nghệ nâng mặt, cảm khái nói: "Trời ạ, mình thật sự hy vọng Thiểm Thiểm đến đây nhanh chút."

Đa Ninh cũng hy vọng Thiểm Thiểm có thể tới đây nhanh chút, nhưng mà cô không thể không nói với Nhan Nghệ: "Có đôi khi Thiểm Thiểm sẽ tương đối ầm ỹ, sẽ ảnh hưởng tới cậu." Bởi vì là trẻ nhỏ, lúc ầm ỹ lên sẽ không có chừng mực.. Nhưng Thiểm Thiểm cũng đã rất ngoan rồi.

Nhan Nghệ lắc đầu, cường điệu nói với cô: "Đa Ninh, cậu không biết mình dung túng với trẻ nhỏ nhiều như thế nào đầu! Như con của chị gái mình đó, cái đứa nhóc nghịch ngợm kia kìa. Mình còn có thể chịu được mà."

https://thuviensach.vn

"Vậy anh rể của cậu có đánh đứa nhỏ không?" Đa Ninh muốn hỏi. Khụ khụ!

Nhan Nghệ gật đầu nói: "Đánh, đương nhiên đánh... Mỗi ngày treo đứng lên đánh!"

Đa Ninh: "... Ồ."

Sau đó, Nhan Nghệ cũng nói tới một việc, bộ dáng có phần rối rắm: "Ngày hôm qua mình nhàm chán nghe lời đại sư đi học."

Đại sư? Cố học trưởng sao? Đa Ninh vỗ xuống bả vai Nhan Nghệ nói: "Cũng được đấy... Tu thân dưỡng tính." Đương nhiên, nếu Nhan Nghệ có mục đích khác, cô sẽ làm như không biết.

"Kết quả cậu biết mình nhìn thấy ai không?" Đột nhiên Nhan Nghệ đổi đề tài, giọng nói cũng có chút trầm xuống.

Ai? Đa Ninh không thể tưởng được sẽ là ai. Chẳng lẽ có nữ thí chủ khác sao?

"Mẹ chồng trước của mình cùng Ngô tiểu thư." Nhan Nghệ nói.

Đa Ninh:...

"Hai người đó cố ý từ Hải thành tới đây tham gia nghe Cố Gia Thụy giảng, lợi hại không." Nhan Nghệ nhìn cô, toét miệng nói, "Fan... Hai người đó lại là fan của Nhất Thành Đại Sư ôi chao!"

Điều này, làm sao có thể?

Hoàn toàn có khả năng này sao! Vật họp theo loài, Cố Gia Thụy đầy phật khí kia tự nhiên hấp dẫn sự chú ý của Ngô tiểu thư vân đạm phong khinh. Nhan Nghệ nhích lại gần sô pha, sau đó lâm vào suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh nhìn Nhan Nghệ một, lấy sự hiểu biết của cô về Nhan Nghệ, chắc chắn Nhan Nghệ sẽ muốn làm cái gì đó, mới sẽ không cô phụ phần cơ duyên... trời ban này.

Đúng vậy! Nhan Nghệ hơi gật đầu một, kéo lớp mặt nạ ra.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: "Đại sư, cầu anh giúp giúp tôi!"

"Trịnh thí chủ... Đừng làm khó dễ bần tăng được không?"

"Nhất Thành Đại Sư, anh cũng không nể tình tình duyên sớm còn chưa hoàn thành của chúng ta, giúp tôi một chút à."

Cố Gia Thụy: "..." Không phải còn chưa hoàn thành sao?

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

- - Đa Ninh, em là Tiểu Hi (nam thứ của chị.)

Đa Ninh nhận được một tin nhắn. Có thêm một lời mời kết bạn, nhìn dòng ghi chú trong ngoặc đơn, không nghi ngờ gì nữa, người gửi lời mời là Lưu Hi. Thông qua lời mời, nhìn thấy ảnh đại diện của Lưu Hi, không hiểu sao thấy hơi quen quen.

Là Thiểm Thiểm nhà cô mà…

Ảnh đại diện của Lưu Hi lại là hình vẽ chibi của Thiểm Thiểm. Lưu Hi lấy ảnh lần trước Nhan Nghệ đưa cho cậu vẽ lại thành hình hoạt hình, sau đó lấy làm ảnh đại diện của cậu.

“Đúng, là mình đưa ảnh cho Lưu Hi.” Nhan Nghệ ngồi bên cạnh đưa ra lí do cực kì hoàn mĩ: “Lưu Hi nói lần trước cậu ấy không phát huy được hết là do chưa hiểu kĩ cậu và nam chính. Cho nên cậu ấy muốn biết những người thân của cậu để hiểu rõ hơn, lần sau mới diễn tròn vai được…”

Vẫn còn có lần sau? Đa Ninh không quá hiểu cách sắp xếp của Nhan Nghệ, sao lại vẫn có lần sau, bây giờ đã có phần rất chân thực rồi…

Không chỉ có ảnh đại diện, tất cả những bài viết gần đây của Lưu Hi đều xoay quanh cô. Có bài đăng lần trước đi xem phim cùng nhau, chụp con gấu lớn và hai vé xem phim.

https://thuviensach.vn

Dưới bài đăng, có thể nhìn thấy bình luận khen ngợi của Nhan Nghệ rất thống nhất với dòng trạng thái Lưu Hi – Cảm ơn mọi người quan tâm, cuộc hẹn rất thành công.

Nhan Nghệ ho khan, cười nói: “Mình thật không ngờ Lưu Hi có thể chuyên nghiệp như vậy. Chắc là cậu ấy sợ lộ cho nên mới chu toàn tất tần tật như vậy.”

Đa Ninh:…

Sau đó Nhan Nghệ lướt một vòng trang của Lưu Hi, cảm khái: “Năm nghìn này thật giá trị, mình còn muốn trả thêm cho cậu ấy nữa kìa.”

Đa Ninh hỏi Nhan Nghệ một vấn đề: “… Lưu Hi còn diễn đến lúc nào?”

“Lúc bàn thù lao chưa nói thời gian cụ thể.” Nhan Nghệ nghĩ nghĩ, quay đầu nói cho cô: “Nhưng cậu ấy nói muốn diễn đến khi cậu và Chu Diệu thực sự về với nhau.”

Đa Ninh cúi đầu.

Nhan Nghệ: “Có phải rất tuyệt hay không?”

Đa Ninh: “… Rất tuyệt.”

Đây là màn nam chính không lên đài, nam phụ mãi theo sau đây mà. Đa Ninh mệt mỏi hít sâu, cảm thấy các bạn nhỏ bây giờ kiếm tiền tiêu vặt thật không dễ dàng.

Không sai, xã hội hiện tại tiêu tiền như sét đánh không kịp bưng tai, kiếm tiền lại khó như lên trời xanh.

Cô và Nhan Nghệ “gây dựng sự nghiệp” còn chưa kiếm được xu nào mà mỗi ngày đã phải chi không biết bao nhiêu loại tiền. Đa Ninh nghĩ đến

https://thuviensach.vn

lúc Chu Diệu gây dựng làm ăn đã từng nói một câu “Con đường kiếm tiền, bét nhất mới nghĩ dùng thể lực, ngu vừa thì dùng tri thức, khôn là phải lấy tiền sinh tiền.”

Khỏi phải bàn cũng biết hiện tại cô và Nhan Nghệ là đang bán sức kiếm tiền. May mà mỗi ngày bận bịu trong phòng làm việc với tâm trạng tích cực sục sôi ý chí chiến đấu, cảm giác ngày mai nhất định sẽ có bước ngoặt lớn.

Trạng thái đó, chưa từng xuất hiện trên người Nhan Nghệ, cô cũng vậy. Bởi vì tháng sau Thiểm Thiểm sẽ đến, cô rất muốn mau chóng đưa cửa hàng vào hoạt động ổn định.

Tên cửa hàng cũng đã đăng kí xong, khiến Đa Ninh vui mừng kinh ngạc là trong mười mấy cái tên thì “cửa hàng thiết kế thú bông Alice” đã được chọn.

Nếu tên cửa hàng đã là tên tiếng Anh của Thiểm Thiểm thì Đa Ninh cũng muốn lấy tên trang web chính thức là “Thành phố thú cưng Alice”. Cần phải bắt tay vào thành lập web nên cô gửi bản thiết kế cho Chu Diệu xem qua, cả kế hoạch tuyên truyền cũng chuyển cho anh xem.

Gửi xong, Chu Diệu nhắn lại: “Anh cảm thấy “Thành phố thú cưng Dolly” sẽ hay hơn.”

Dolly… Đây là tên một con cừu trong sách giáo khoa trung học, nhưng hiển nhiên Chu Diệu đang muốn nói đến cô. Bởi vì tên tiếng Trung của Dolly là Đa Lợi na ná tên cô, nên hồi cấp hai Chu Diệu đã đặt biệt danh cho cô là Hứa Đa Dương (Dương là dê). Biệt danh này có sức sống rất thần kì, ban đầu cô rất dị ứng, sau Chu Diệu cứ gọi mãi thành ra tiếp nhận lúc nào không hay. Nhưng bây giờ hai người đều đã lớn rồi, hẳn là anh sẽ không gọi cô là Đa Dương nữa.

https://thuviensach.vn

Về đề nghị đặt lên web chính thức là Thành phố thú cưng Dolly, cô từ chối, Chu Diệu cũng không miễn cưỡng, nhưng lại hỏi một câu: “Alice là tên bé con nhà dì em à?”

Ngón tay Đa Ninh dừng trên bàn phím, cô do dự, chưa gõ lại được.

Chu Diệu lại nhắn thêm một tin: “Cũng được, đỡ mất tiền thay tên.”

Đa Ninh: “…” Tay không cẩn thận ấn phải phím S, trực tiếp bắn qua đó.

Đương nhiên, Chu Diệu trả cô hai chữ B… (B là ngu ngốc còn S có phải Shit không?)

Đa Ninh đỡ trán, đôi khi cô rất tò mò Chu Diệu đối xử với người khác như thế nào? Có giống như với cô không? Có ông chủ lớn nào giống như anh không cơ chứ!

Ông chủ lớn dù sao cũng có dáng vẻ của ông chủ lớn. Thứ bảy này Chu Diệu giao cho kĩ thuật viên và nhà thiết kế cao cấp của công ti giúp anh thành lập một web là Thành phố thú cưng Alice; vì việc này không nằm trong công việc của họ, nên lúc nhờ vả Chu Diệu tương đối khách khí, còn tính việc này thành một hạng mục sẽ trích phần trăm cho họ cộng thêm tiền trợ cấp đặc biệt.

Ông chủ lên tiếng, cả một nhóm người đang hoạt động trong lĩnh vực ngân hàng chẳng ai có ý kiến, thậm chí còn vui vẻ tăng cả. Lập một trang web đối với bọn họ hoàn toàn không khó khăn gì. Chỉ là rất tò mò vì sao ông chủ lại muốn lập một trang chuyên về thú bông, chẳng lẽ Chu tổng thấy trước ngành tài chính đang quá áp lực nên muốn đổi nghề sang bán thú bông ư?

Nhưng đến thứ bảy khi nhìn thấy cô gái lần trước đến đây, bọn họ đã hiểu rồi. Vị Hứa tiểu thư này họ đều đã biết, bởi vì lần trước ông chủ cố ý

https://thuviensach.vn

đưa cô đến tìm hiểu công việc công ti. Hóa ra không phải ông chủ đưa Hứa tiểu thư đến giới thiệu với họ, mà là đi theo họ giới thiệu bà chủ tương lai. Sau hôm ấy, bọn họ còn len lén bàn tán vài lần, suýt nữa đã quên ông chủ của mình không chỉ là một nhà tư bản trẻ tuổi giỏi bóc lột, mà còn là người đàn ông đến tuổi lấy vợ.

Thế mà trước đó có người nói ông chủ đã kết hôn? Lại còn có lời đồn…

Thứ bảy Chu Diệu để cho các nhân viên tăng ca lập web, đương nhiên Nhan Nghệ và Đa Ninh cũng đứng ở bên bộ phận nghiên cứu và phát triển sản phẩm nhìn. Vì ở đây cơ bản đều là những kĩ thuật viên trẻ tuổi, Nhan Nghệ tán gẫu với bọn họ khí thế ngất trời.

Tán gẫu xong, lại bổ họ một đao: “Chu tổng à, công ti anh nhiều đàn ông độc thân như vậy, anh không phụ trách giải quyết sao?”

“Bản thân anh còn đang tìm cách giải quyết, sao có thể phụ trách họ đây.” Chu Diệu trả lời Nhan Nghệ, đồng thời liếc mắt nhìn Đa Ninh. Ngữ khí nhẹ nhàng thản nhiên, lại mang theo chút tự giễu.

Lập tức, tất cả nhóm nhân viên bắt đầu dựng lỗ tai, một bên viết số liệu một bên nghe lén ông chủ nói chuyện. Thì ra ông chủ còn đang trong giai đoạn tán gái nha…

Thì ra ông chủ của bọn họ còn có thể tán gái!

Hai tay Đa Ninh nhẹ nhàng nắm vào nhau, nói với Chu Diệu: “Em đi mua ít cà phê với đồ ăn với Nhan Nghệ nhé.”

“Ừ.” Tâm trạng Chu Diệu rất tốt, cũng dặn dò cô: “Mua nhiều đồ ăn một chút, dạ dày của bọn họ có thể chứa được mọi thứ. Cà phê của anh cho nhiều đường sữa nhé.”

https://thuviensach.vn

Bây giờ vẫn thích ăn ngọt thế, không sợ bệnh tiểu đường à… Đa Ninh cảm thấy Chu Diệu hay nóng nảy là có nguyên nhân. Cũng may chú Chu là nha sĩ, nên giờ Chu Diệu mới may mắn có được hàm răng tốt. Không thì dựa vào thói quen lúc nào trong miệng cũng ngậm viên kẹo của anh trước đây, thật sự rất dễ bị sâu cả hàm.

Đa Ninh và Nhan Nghệ ríu rít ra khỏi công ti mua đồ, trên đường hai người cùng phân tích tình hình hiện tại cảm thấy mọi chuyện phát triển rất tốt. Cô và Chu Diệu chỉ cần làm thêm vài chuyện tạo tia lửa điện, tạo khích thích hưng phấn khiến cho mấy thứ kiểu như Dopamine* rồi cả hormone tình yêu (do tuyến yên tiết ra) bùng nổ rạo rực trong người, là có thể rước chàng về dinh rồi.

(có liên quan đến sự ham muốn và cảm xúc của con người, nó truyền đạt thông tin vui mừng và hạnh phúc. Ngoài ra, dopamine cũng liên quan đến các hành vi gây nghiện khác nhau. Baidu), Phenylethylamine (Nó thường được gọi là ma túy của tình yêu. Theo công ti giới thiệu thuốc.)

Đứng vậy, Đa Ninh cũng hiểu được tình trạng bây giờ tốt hơn rất nhiều so với dự đoán của cô trước khi về nước; phân tích nguyên nhân thì có hai khả năng, một là sau năm năm tóc cô đã dài ra, tỏa ra sức quyến rũ hơn, hoặc là Diệp Tư Tư đã như ý muốn trở thành bạn gái của anh họ cô, Chu Diệu đã biết quay đầu là bờ rồi.

Đa Ninh mang theo túi cà phê lớn, tự nhiên ưỡn ngực cao đầu. Là phụ nữ đương nhiên cô mong mình ở loại một, dùng sức quyến rũ đánh bại tình địch, mà không phải tình địch chuyển đánh đồn khác, cô trở về sửa lại mái nhà dột…

Cà phê và đồ ăn hai người mua ở khu phố gần công ti Chu Diệu. Thứ bảy nhân viên không có nhiều, Đa Ninh và Nhan Nghệ trên đường về có đi ngang qua cửa hàng của các cô, không hẹn mà cùng nhìn lướt về phía tủ kính.

https://thuviensach.vn

Qua một phen trang trí, cửa hàng đã có vẻ bừng bừng sức sống. Hàng giá gỗ bên trong trống từng chậu cây xanh tốt; đó là thành quả mấy ngày nay hai cô đi chọn ở vườn ươm cây. Đúng lúc này một chiếc xe BMW màu đen đột nhiên đứng trước cửa hàng, Đa Ninh thấy hơi chói mắt, bởi vì lúc xe chạy lướt qua, hình như cô nhìn thấy một cái đầu trọc…

Đa Ninh và Nhan Nghệ đứng lặng, nhìn cửa xe BMW bị đẩy ra. Trên ghế lái một người đàn ông trung tuổi mặc áo sơmi vàng, cửa ghế sau cũng được mở, ló ra một đôi chân dài đi giày vải xám.

Cố học trưởng!

Đa Ninh và Nhan Nghệ cứ như dán mắt vào, sau đó Nhan Nghệ kéo cô đi lên, nhảy nhót vui vẻ gọi tên hiệu của Cố học trưởng: “Nhất Thành đại sư, Nhất Thành đại sư!”

Cố học trưởng quay người lại, tự nhiên cũng thấy các cô, cũng tỏ vẻ thật khéo quá, hai tay chắp lại, vái chào hai người.

Đúng là bây giờ, Đa Ninh không có cách nào đáp lễ, bởi vì trong tay cô và Nhan Nghệ đều có túi cà phê và đồ ăn.

“Khéo quá! Không ngờ có thể gặp được đại sư ở đây!” Nhan Nghệ hoàn toàn thích ứng với phân phận Cố Gia Thụy, đóng miệng đại sư mở miệng cũng đại sư, cô nàng nhìn nhìn con bảo mã (tên tiếng Trung của BMW) đời thứ 7 tự điều khiển, chậc hai tiếng, dò xét hỏi: “Nhưng mà hôm nay đại sư tới làm lễ hay là hóa duyên?”

Làm lễ hay hóa duyên… Tay Đa Ninh không cẩn thận run lẩy bẩy, cảm giác cà phê trong túi sắp đổ hết.

Đối mặt với Nhan Nghệ đang nhiệt tình, Cố học trưởng vẫn duy trì tư thái khiêm tốn, chỉ cười không nói nhìn cô và Nhan Nghệ.

https://thuviensach.vn

“Nhất Thành đại sưu là tôi mời đến.” Trả lời là người đàn ông trung niên áo vàng, tiến lên hai bước nhìn các cô nói: “Nói vậy hai cô đây chắc là bà chủ nhỏ thuê gian trưng bày dưới lầu đi?”

Bà chủ nhỏ… Còn ông là ông chủ lớn đây mà?

“Ông là ông chủ Hoàng của nhà xuất bản trên tầng trên sao ạ?” Nhan Nghệ mỉm cười hỏi.“Đúng, kẻ hèn này họ Hoàng.” Ông chủ Hoàng gật đầu chào các cô, nói một câu khách sáo: “Thật vinh hạnh được làm hàng xóm lầu trên lầu dưới với các cô.”

Vì lầu trên là một công ti xuất bản, Đa Ninh cơ bản có thể nghĩ Cố học trưởng đến đây làm gì rồi.

Nhan Nghệ cũng hỏi thẳng: “Cho nên đại sư tìm ông chủ Hoàng là để in sách kinh sao?”

Cố học trưởng bất đắc dĩ lắc đầu, phủ định suy đoán của Nhan Nghệ.

Người giải thích vẫn là ông chủ Hoàng, nói với các cô: “In ấn kinh sách gì chứ, là tôi cố ý mời Nhất Thành đại sư đến kí hợp đồng sách mới.”

“…”

Khiến người kinh ngạc vẫn là Cố học trưởng, không chỉ làm đại sư, còn là một tác giả sách bán chạy! Lúc cáo từ, Đa Ninh chỉ về phía đối diện Cố học trưởng: “Công ti Chu Diệu ở đối diện.”

Cố học trưởng từ từ gật gật đầu, nói với cô: "Tôi biết."

"Anh đã từng đến?" Đa Ninh chớp chớp mắt.

"Không phải, tôi từng rà soát ở bản đồ vệ tinh thấy rồi.” Cố học trưởng mỉm cười trả lời.

https://thuviensach.vn

"... A...."

Trong não hiện lên hình ảnh Cố học trưởng ngồi xếp bằng cầm di động rà soát bản đồ vệ tinh quan sát chúng sinh... Đa Ninh không nhịn được có chút cảm thán, có đôi khi người mạnh không phải đứng ở chỗ cao bao nhiêu, mà là tấm lòng trải rộng bao nhiêu cõi.

Tấm lòng Cố học trưởng, chắc là còn mênh mông hơn biển lớn đi!

Nhan Nghệ Đa Ninh xách đồ về công ti, tự nhiên nói cho Chu Diệu biết, Cố học trưởng đến đây, đang kí hợp đông với công ti "hàng xóm" của họ. Chu Diệu trưng vẻ mặt "Anh đã biết", nói với cô: "Hôm qua cậu ta đã nói với anh."

Cho nên, chẳng lẽ Cố học trưởng tới đây, mà không đi gặp sao?

Chu Diệu nhìn cửa sổ, thản nhiên nói: "Một tên hòa thượng thấy lợi là ham, có gì tốt mà phải gặp?"

Thấy lợi là ham...

Đa Ninh không quá tán thành lời này, Cố học trưởng là đại sư mới được mời xuất bản sách, chính Cố học trưởng cũng nói mình là kẻ khuân vác đạo Phật. Sao Chu Diệu lại nói thành thấy lợi là ham chứ?

"Đâu chỉ thấy lợi là ham." Nhan Nghệ nhấp cà phê, tăng thêm vài câu: "Quả thực là vàng đỏ nhọ lòng son, thấy tiền sáng mắt, hòa thượng bại hoại."

"Nói đúng." Chu Diệu gật đầu, khẳng định cách nói của Nhan Nghệ.

Hai địch một. Đa Ninh không nói gì nữa, chỉ có thể im lặng tiếc hận thay Cố học trưởng kết nhầm bạn xấu.

https://thuviensach.vn

Song sau khi Chu Diệu vô tình mắng nhiếc Cố học trưởng một phen, lúc chiều tà xong việc vẫn để cho cô đi xem tình hình Cố học trưởng bên kia, hẹn buổi tối cùng ăn cơm.

Nhan Nghệ cũng vô cùng đồng ý: "Bất kể như thế nào, đều là bạn học một nhà… Chúng ta không thể bởi vì anh ta xuất gia liền kỳ thị."

...

Xấu hổ. Trước xe BMW, Cố học trưởng từ chối lời mời của cô, giọng điệu ôn hòa thật có lỗi: “Đa Ninh, nếu chỉ là em mời tôi, nhất định tôi sẽ đi; nhưng có thêm hai người họ, tôi không đi đâu.”

Đa Ninh ho khan, trong lòng vụng trộm oán thầm, chẳng lẽ Cố học trưởng có năng lực của Thuận Phong Nhĩ, nghe được Chu Diệu và Nhan Nghệ thi nhau bôi xấu anh?

“Hay là thế này Đa Ninh, em cùng tôi và ông chủ Hoàng đi ăn cơm chay?” Cố học trưởng lại đưa một đề nghị. Ông chủ Hoàng ngồi trong xe cũng vẫy vẫy tay với cô.

Chẳng lẽ ông chủ Hoàng này cũng từng là tăng hữu của Cố học trưởng? Đa Ninh lắc đầu, cũng phải từ chối. Cô không thể mời người tới còn bị bắt cóc theo.

Cố học trưởng lộ ra vẻ mặt tiếc nuối: “Lần trước thật là đáng tiếc, có thời gian tôi còn muốn ăn một bữa cơn chỉ có hai chúng ta.” Nói xong lại chắp tay, thản nhiên rời xa hồng trần.

Đại sư rất bận... Đa Ninh nhìn theo Cố học trưởng ngồi trên Bảo mã rời đi, vẫn có hơi thắc mắc vì sao Cố học trưởng nhất định muốn ăn một bữa chỉ có hai người với cô…Lí do duy nhất có thể nghĩ ra là, chẳng lẽ Cố học trưởng thực sự cảm thấy cô có tuệ căn, muốn khuyên bảo cô cùng quy y cửa Phật?

https://thuviensach.vn

Đa Ninh vội vã lắc lắc đầu, quả là một suy đoán đáng sợ.

Sự thật cô nào có tuệ căn gì đó, vừa rồi Nhan Nghệ chỉ tùy tiện nhắc tới, trong đầu cô đã tràn đầy các hình ảnh làm thế nào để tạo được các tia lửa điện kích tình cuồng nhiệt rồi.

Có đôi khi cô cũng cần phải chủ động một chút, đúng không? Ban đêm sau khi kết thúc video với Thiểm Thiểm liền hẹn Chu Diệu tối mai đi xem phim, Chu Diệu hỏi cô: "Nếu anh không đi, em sẽ không tìm người khác chứ?"

"Hẳn là không…"

Sau đó Chu Diệu vô cùng khó xử từ chối cô, tối mai anh có bữa tiệc nhất định phải tham gia, lần sau sẽ mời cô đi.

Nếu đã nói thế, Đa Ninh không không nói gì nữa.

…

Thực sự không phải không muốn đi xem phim với Đa Ninh, thật sự Chu Diệu có một bữa tiệc rất quan trọng vào ngày mai, trợ lí Hà Hạo cũng phải đi. Đối phương là một nhóm người tự xưng là đến từ nơi uống rượu giỏi nhất, lại còn có lối suy nghĩ kì quái…

Có thành ý hay không phải xem có uống hết sức hay không.

Phương thức bàn chuyện như vậy Chu Diệu rất thích, bởi vì nó lộ ra bản chất thật thà lắm tiền của họ. Tửu lượng Chu Diệu rất tốt, song gần đây không hay uống, lúc đi vệ sinh xong nhìn mình trong gương cạnh bồn rửa mặt, cả người đã đỏ lừ.

Rõ ràng, cũng chẳng có mấy chén. Nhưng anh luôn là như vậy, uống vài chén, sẽ đỏ mặt đỏ mắt, có vẻ ngấm men nhưng thực ra vẫn thanh tỉnh.

https://thuviensach.vn

Trợ lí đi đến đỡ anh: “Chu tổng… Không có việc gì chứ?”

"Có việc." Chu Diệu đáp.

Vậy thì không có việc gì... Trợ lý tiếp tục hỏi an bài: “Đợi lát nữa tôi đưa ngài trở về, hay là để lái xe đến đón?”

Chu Diệu thở ra luồng khí nóng, nhìn người trong gương đang nóng lên, ném di động trong túi quần cho trợ lí: “Anh giúp tôi gọi một số, là người đầu tiên trong danh bạ.”

Đã hiểu! Trợ lí mở danh bạ, tìm được người đầu tiên… Dê của anh.

Càng thêm hiểu rồi! Trợ lý bắt đầu quay số điện thoại.

“Nhanh nhạy chút.” Hai tay Chu Diệu chống lên bồn rửa mặt, dặn dò một câu.

Biết! Trợ lý gật đầu, nghe tín hiệu, thấy bên kia nghe liền mở lời: “… Xin chào, Dê tiểu thư."

"Thực xin lỗi... Thực xin lỗi, là Hứa tiểu thư." Trợ lý thấy ánh mắt hung hăng của Cha Diệu bắn tới, sửa lại xưng hô, bắt đầu nói sự tình: "Là như vậy, Chu tổng đêm nay uống rất nhiều, hiện tại đã say đến bất tỉnh nhân sự rồi..."

Bất tỉnh nhân sự?! Chu Diệu nghe thấy lí do thoái thác của trợ lí, không nhịn được giận, thật sự chịu không được, lại trừng mắt liếc trợ lý. Bất tỉnh nhân sự... Anh ta nói vậy lát nữa anh biết làm thế nào? Giả vờ thế nào? Làm chuyện xấu thế nào?

Trên đời này khó nhất là làm trợ lí, trong đó khó nhất chính là làm trợ lí cho Chu tổng. Trợ lí thấy được ánh mắt giết người bắn tới, vẫn cố nói hết

https://thuviensach.vn

câu: “Hứa tiểu thư... Cô có thể tới đây được không? Được được được… Tôi sẽ nhắn địa chỉ cho cô ngay.”

Trợ lí nam gian nan nói hết câu, đưa di động cho Chu tổng đối diện: “Chu tổng, của anh.”

Còn nữa, có cần anh ta đặt một phòng trên tầng quán rượu này không?

…

Tốt lắm, trợ lí ngu ngốc của anh đã giúp anh làm đúng một chuyện duy nhất đêm nay – giúp anh đặt một phòng trên tầng có giường lớn, sau đó đỡ người “Say đến bất tỉnh nhân sự” là anh lên đó.

Dê của anh, cũng đang trên đường tới đây rồi.

Be be be, Chu Diệu nằm trên giường vừa đau đầu vừa buồn cười nhíu mày, may mắn Đa Ninh là con dê dễ lừa gạt, không hoài nghi trăm ngàn lỗ hổng trong cuộc điện thoại.

Nhưng bây giờ tất cả những thứ này đều không quan trọng, mà là nghĩ xem lát nữa lấy cớ gì để “tỉnh lại” một cách tự nhiên...

Và thỏa đáng.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Editor: Linh Đang

Đa Ninh cầm thẻ mở cửa phòng đi ra từ thang máy, thiếu chút nữa đụng phải một quản lí khách sạn nam. Ngay lập tức quản lí mặc tây trang phẳng phiu lễ phép lui về phía sau hai bước, gật đầu chào hỏi cô; Đa Ninh càng thêm nho nhã lễ độ đặt câu hỏi: "Chào anh, xin hỏi phòng 1921 ở đâu vậy?"

"Đi về bên trái, sau đó, quẹo vào phòng thứ hai ở bên phải." Quản lí nam nói, sau đó còn nâng tay lên chỉ phương hướng cho cô.

"Cám ơn..." Đa Ninh nói lời cảm ơn, bước chân nhanh hơn, trong lòng vẫn đang rất lo lắng cho tình hình của Chu Diệu. Cô đã thấy bộ dáng Chu Diệu uống nhiều say rượu một lần, cả khuôn mặt đỏ hồng như bác Quan (Quan Vân Trường trong Tam quốc diễn nghĩa???), sau đó ôm cô hát ngôi sao nhỏ.

"Chợt lóe chợt lóe sáng trong suốt, cả bầu trời đều là ngôi sao nhỏ, treo trên bầu trời tỏa sáng lung linh, giống như rất nhiều... Ninh mắt to..." Chu Diệu như thế, ngốc nghếch như một con tinh tinh lớn. Nhất là đối lập với hình tượng hồ ly khôn khéo lúc bình thường của anh.

Nhưng trợ lý nói Chu Diệu đã bất tỉnh nhân sự, chẳng lẽ tình huống lần này nghiêm trọng hơn? Đa Ninh không khỏi lo lắng.

Thẻ phòng cô cầm trong tay chính là do trợ lí đợi ở đại sảnh của quán rượu giao cho. Đối mặt với trợ lý cứ giải thích mãi, trước khi lên trên cô

https://thuviensach.vn

không thể không hoài nghi hỏi một câu: "Nghiêm trọng như vậy, tại sao không đưa đến bệnh viện?"

Trợ lý nhìn cô một hồi, ánh mắt chân thành, nói với cô: "Bởi vì trước khi Chu tổng bất tỉnh nhân sự, luôn luôn gọi tên của Hứa tiểu thư..."

Luôn luôn gọi tên của cô? Cô thật sự biến thành nữ nhân vật chính sao? Mặt khác anh ta xác định là Chu Diệu kêu tên cô, mà không phải Dê tiểu thư...?

Hoặc là Dương tiểu thư?

Cảm giác của Đa Ninh về phương hướng không tốt, hơn nữa hành lang dài của khách sạn được thiết kế hình cung, quanh đi quẩn lại cuối cùng cũng tìm được phòng 1921. Trước khi dùng thẻ mở cửa phòng, cô gõ cửa hai cái trước, hỏi vọng vào bên trong một câu: "Chu Diệu, anh ở bên trong sao?"

Ở, đang nằm chờ đây... Chu Diệu mở to mắt nằm trên giường lớn, nghĩ đến một vấn đề, không phải trợ lý của anh không đưa thẻ phòng cho Đa Ninh chứ? Nếu như vậy, anh còn phải tỉnh lại từ trạng thái bất tỉnh nhân sự, mở cửa cho Đa Ninh.

Chu Diệu thở phì phò, thật sự không ai làm nhiều chuyện ngớ ngẩn như người trợ lí này. Công tác không xuất sắc, đến việc nhỏ như thế này cũng làm không xong.

... Đột nhiên bên ngoài không có tiếng động gì, sợ Đa Ninh cứ như vậy mà đi rồi. Chu Diệu xoa xoa cái trán, định đứng lên mở cửa. Đúng lúc này, cạch một tiếng, cửa phòng khách sạn mở ra.

Chu Diệu đột ngột ngã xuống, nhắm mắt lại. Từ nhỏ đến lớn, anh chưa từng giả bộ như này...

https://thuviensach.vn

Đa Ninh không nhịn được nhướn mày, cô đã quẹt thẻ tiến vào, đứng ở trước kệ tivi nhìn thấy người nằm trên giường. Vừa mới rồi là mắt cô hoa sao? Hình như cô nhìn thấy cơ thể Chu Diệu bắn một cái, từ trên xuống dưới, bắn một cái...

Mặc kệ như thế nào, Đa Ninh ở trong lòng lắc lắc đầu, cảm thấy chính mình không nên hoài nghi Chu Diệu, dù sao trên giường bộ dáng của anh có vẻ thật sự rất giống say rượu bất tỉnh. Cho nên vừa rồi hẳn là đèn trong phòng khách sạn quá sáng, mắt cô bị hoa.

Đa Ninh đi đến bên giường, quan tâm kêu tên Chu Diệu một tiếng: "Chu Diệu —— "

Không phản ứng.

Hai má người đàn ông trên giường đỏ bừng, mày nhíu chặt, áo sơ mi trắng cởi ba nút áo, bên trong lộ ra ngực cũng hơi phiếm hồng. Đa Ninh duỗi tay sờ trán Chu Diệu, thế nhưng có chút nóng.

"Chu Diệu..." Đa Ninh lại gọi một tiếng. Nếu còn bất tỉnh, cô định cấu cả người anh đấy.

Đúng lúc này, mí mắt người đàn ông trên giường hơi run lên hai cái, mở đôi mắt nhập nhèm hẹp dài, đối diện với cô. Cùng với đó, tròng trắng mắt cũng là một mảnh hồng, bị đầy tơ máu che phủ.

Đêm nay rốt cuộc anh uống bao nhiêu thế? Đa Ninh hỏi người đã tỉnh lại: "Cảm thấy thế nào?"

"Đa Ninh, sao em lại tới đây..." Chu Diệu không đáp lại, giọng nói hơi khàn.

Không phải anh luôn kêu tên cô sao...

https://thuviensach.vn

Đa Ninh nghĩ đến lúc nghe điện thoại thì trợ lí gọi cô là Dương (Dê) tiểu thư, cũng không xác định Chu Diệu kêu là mình, nhưng vẫn là mở miệng nói: "Là trợ lý của anh gọi điện thoại cho em, nhờ em tới đây chăm sóc anh."

"Cám ơn..." Chu Diệu nhìn cô, cúi đầu nói lời cảm ơn. Giọng nói Chu Diệu dễ nghe, nếu đè thấp giọng, nghe sẽ rất ôn nhu.

Đều thế này rồi, thì không cần khách khí như thế. Đa Ninh gật đầu, nói với Chu Diệu: "Lúc trợ lí của anh gọi tới, em mới vừa tắm xong." Bằng không nếu cô còn đang ở trong nhà tắm, sẽ không nhận được điện thoại.

Vậy thì thật đúng lúc... Chu Diệu nhếch môi dưới, sau đó đưa ra một bàn tay.dien@@dan##le$$quy%%don^^

Hiển nhiên, Đa Ninh không thấy được hành động vươn bàn tay ra này, đứng thẳng người nói: "Đúng rồi, em đi xuống dưới mua thuốc giải rượu cho anh."

Chu Diệu: "..."

Qua một lúc, "... Đa Ninh, anh không cần."

Tiếp đó, anh khởi động thân thể, nói với người bên giường: "Hình như đỡ hơn không ít... Em lấy cho anh chai nước là được rồi."Đa Ninh lấy một chai nước từ tủ lạnh nhỏ phía đối diện, mở nắp ra đưa cho Chu Diệu, sau đó lại rụt lại. Bởi vì cô đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: Cô không nên nhân cơ hội biểu hiện tốt một chút hay sao? Bày ra một chút ôôn nhu cùng quan tâm của phụ nữ?

"Em đút cho anh nhé." Đa Ninh nói với Chu Diệu.

Ánh mắt Chu Diệu hơi hơi híp, sau đó gật đầu nói: "Tốt."

https://thuviensach.vn

Đa Ninh ngồi bên giường, đút cho cái miệng nhỏ của Chu Diệu uống. Uống nước Chu Diệu luôn uống nước như trâu, hiện tại Đa Ninh như đút cho một con chim, thực sự không thể làm anh giải khát, vì vậy anh một bên uống một bên yêu cầu, “Không đủ, không đủ..."

Đa Ninh lại sợ Chu Diệu uống nhiều nước thì bụng không thoải mái, thấy vừa đủ liền dừng tay. Cô cũng không biết hiện tại tình huống của Chu Diệu như thế nào, nhìn có phần bình thường, lại có chút không quá bình thường.

Bởi vì lúc tới cô nhìn thấy bên cạnh khách sạn có một cửa hàng thuốc mở cửa 24h, vẫn nói với Chu Diệu: "Em xuống dưới mua chút thuốc cho anh.. Anh nằm xuống trước đi, bằng không ngày mai tỉnh lại anh lại đau đầu."

Nói xong, không đợi Chu Diệu đáp lời, Đa Ninh cầm lấy thẻ phòng cùng ví tiền, đi ra khỏi phòng khách sạn.

Cửa phòng lại đóng lại, không mang theo bất cứ do dự gì.

Từ từ chậm rãi, Chu Diệu đứng lên khỏi giường, đi đôi dép lê mềm mại của khách sạn tới phòng vệ sinh. Người với người chính là không giống nhau, anh tương đối thành thật, không có thể nào làm ra bộ dáng ăn dấm chua như Cố Gia Thụy kia.

...

Dưới lầu, Đa Ninh đã đi ra khỏi khách sạn. Bây giờ đang là 8 rưỡi tối, đúng vào lúc thành phố đang náo nhiệt nhất về đêm. Khách sạn ở trung tâm thành phố A, cho nên cô từ hoa viên Lam Thiên tới đây cũng không phải xa, lái xe lại đây không đến 10 phút.

Lúc đến đây, cô đi xe của Nhan Nghệ, nghĩ là nên đưa Chu Diệu về nhà, kết quả trợ lý đã dàn xếp ổn thỏa cho Chu Diệu rồi.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh gọi điện thoại cho Nhan Nghệ, giọng Nhan Nghệ ở đầu bên kia nghe qua có phần mơ hồ, lại có chút kích động: "Âm mưu, nhất định là âm mưu!"

Đa Ninh dừng bước, hỏi Nhan Nghệ: "... Nói như thế nào?"

Nhan Nghệ bắt đầu phân tích, Đa Ninh cầm di động nghe, mãi đến khi Nhan Nghệ phân tích ra đáp án, Đa Ninh hít thật sâu một hơi. Bởi vì trong lòng cô cũng có ý nghĩ này.

"Đa Ninh, cậu tính toán làm như thế nào?" Nhan Nghệ hỏi cô.

Đa Ninh nhìn dòng người cùng xe cộ như nước chảy trên đường, mở miệng nói: "Mặc kệ Chu Diệu say thật hay giả, mình phải bắt anh ấy uống thuốc trước."

Cửa hàng thuốc ở ngay phía trước, Đa Ninh đang muốn kết thúc cuộc điện thoại với Nhan Nghệ, nhìn thấy người từ bên trong đi ra, mở miệng, gọi tên của cô ấy: "Miêu Miêu..."

Không nghĩ tới, Miêu Miêu luôn không liên hệ được lại tình cờ gặp ở cửa hàng thuốc ngay trung tâm thành phố.

Đoạn Miêu Miêu cũng không nghĩ tới, cô sẽ đụng phải Đa Ninh ở cửa hàng thuốc, đối lập với mái tóc đen dài mềm mại của Đa Ninh, thoạt nhìn tươi mát lại ngọt ngào; cô cũng có mái tóc dài, lại buộc lộn xộn sau đầu. Hai người đều mặc áo ngắn tay quần jean, lại là hai bức tranh khác nhau. Rõ ràng trước kia lúc học đại học, cô trang điểm còn đẹp hơn Đa Ninh.

Hiện tại năm năm sau, mỗi lần nhìn thấy Đa Ninh đều đẹp hơn lúc trước, bộ dáng cô lại bị cuộc sống sớm cải biến.

Nhưng mà, Đa Ninh như vậy Miêu Miêu cũng không phải thật sự ghen tị, quan hệ lúc học đại học của cô cùng Đa Ninh thật sự rất tốt. Cô chỉ cảm

https://thuviensach.vn

thấy không công bằng, vì sao cô cố gắng nỗ lực, lại không bằng Hứa Đa Ninh không làm cái gì. Thì ra lúc học đại học cảm thấy chênh lệch chỉ là tiền chi tiêu của mọi người có hơi khác nhau, đi ra xã hội mới phát hiện chênh lệch giống như trên trời và dưới đất: Thứ cô muốn dùng cả đời để phấn đấu, đối phương tốt nghiệp là có thể có được.

"Miêu Miêu..." Đa Ninh kéo tay của Miêu Miêu theo bản năng. Sợ người ta sợ hãi chạy mất.

Miêu Miêu tùy ý để Đa Ninh cầm lấy, bày ra một nụ cười: "Đa Ninh, thật khéo."

"Mấy ngày này, cậu đi đâu vậy?" Đa Ninh trực tiếp đặt câu hỏi, ánh mắt lo lắng.

"Sao thế, Ô Giang tìm ngươi?" Miêu Miêu cũng hỏi cô, ánh mắt tối sầm.

"Ô Giang không chỉ tìm mình, còn tìm Nhan Nghệ." Đa Ninh trả lời Miêu Miêu, nhiều hơn một câu, "Hắn là anh ấy liên hệ tất cả bạn học có thể liên hệ."

Miêu Miêu thu lại vẻ mặt, không có nói nữa.

Đa Ninh đành phải tiếp tục hỏi: "Mấy ngày nay, cậu đi đâu vậy? Có phải cậu với Ô Giang ..."

"... Mình không đi đâu hết." Miêu Miêu đáp lại cô, "Mình ở gần chỗ này, trong nhà của một người bạn tốt."

Đa Ninh yên tâm một chút, mặc dù có chút tiếc nuối cô cùng Nhan Nghệ đã không còn là bạn tốt của Miêu Miêu. Sau đó kéo kéo tay Miêu Miêu, lúc này Đa Ninh mới phát hiện tay mình còn đặt trên cổ tay Miêu Miêu.

https://thuviensach.vn

Cầm lấy tay Miêu Miêu như vậy không tốt lắm, Đa Ninh buông lỏng tay ra. Nhưng nếu đã gặp nhau, từng là bạn cùng phòng có quan hệ tốt, cô vẫn mở miệng nói: "Miêu Miêu... Chúng ta có thể tâm sự sao? Tìm một chỗ ngay gần đây."

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 31.2

Editor: Linh Đang

Trong phòng khách sạn, Chu Diệu súc miệng xong rồi, kết quả người mua thuốc vẫn chưa trở về. Chẳng lẽ Đa Ninh phát hiện ra mục đích của anh, cho nên liền tìm lý do bỏ anh lại? Trong lòng Chu Diệu lắc đầu, anh không thể nghĩ Đa Ninh vô tình như vậy được.

Đa Ninh là một con dê thiện lương, dù cho biết rõ anh có rắp tâm bất lương, vẫn sẽ đưa thuốc cho anh trước.

Sau đó, Chu Diệu lại tắm giặt sạch, mặc áo ngủ ngồi một mình trên sô pha khách sạn, nhìn kim đồng hồ trên tường tự hỏi về cuộc sống. Trong tay cầm di động.

Anh quyết định qua năm phút nữa, sẽ ấn số điện thoại. Trên màn hình di động, đã hiện lên số điện thoại của Đa Ninh.

Sau đó năm phút, Đa Ninh vẫn không trở về, Chu Diệu đứng lên quay số điện thoại, tầm mắt đổ từ cửa sổ khách sạn xuống, cuối cùng cũng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đi vào đại sảnh khách sạn.

Trong lòng, cuối cùng cũng được thả lỏng. Có người đi lâu như vậy không trở lại, anh sẽ lo lắng cô có bị người xấu bắt đi hay không...

Đời này người tệ nhất Đa Ninh quen biết cũng chính là Chu Diệu. Sau đó ngoại trừ mua thuốc giải rượu cho Chu Diệu, cô còn mang về một ly trà xanh. Kết quả mở phòng khách sạn ra, nhìn người đàn ông đã dậy còn tắm

https://thuviensach.vn

rửa xong và mặc áo ngủ rồi, lông mi không nhịn được chớp chớp mấy cái: "Anh... Ổn rồi?"

"Anh nóng..." Chu Diệu giải thích nói, "Cho nên tắm nước lạnh."

Đa Ninh trầm mặc rũ mắt xuống, tự nhiên trong lòng có một chút ý tưởng, cô để thuốc cùng trà xuống, nói với Chu Diệu: "Anh đã tốt rồi, em đi về trước."

Chu Diệu đã tiến lên một bước, không đồng ý cho cô trở về: "Không thể, đã khuya. Em không thể trở về một mình, bằng không anh sẽ lo lắng."

Lời này là thật, Đa Ninh lại không quá tin."... Em lái xe, rất an toàn!" Cô nói với Chu Diệu.

"Anh đây đưa em về." Thái độ của Chu Diệu cường thế, định cởi đai lưng của áo ngủ ra, sau đó vòng vo một lúc, tìm quần áo của mình. Thì ra áo sơmi cùng quần tây đã sớm ướt đẫm, để một bên trong phòng vệ sinh.

Chu Diệu không chê bẩn nhặt áo sơmi ẩm ướt lên, định mặc vào một lần nữa.

Sau đó, Đa Ninh nhìn hành động 99 phần trăm của Chu Diệu, thỏa hiệp: "Đừng thay đồ... Em không đi."

Chu Diệu quay đầu lại, ghét bỏ nhìn qua áo sơmi của mình, nói với cô: "... Hình như mặc vào không tốt lắm."

"Vâng." Đa Ninh gật đầu, nhấp môi dưới, giấu ý cười ở giữa hàm răng.

Chu Diệu vẫn uống một viên giải rượu, sau đó nằm ở giữa giường. Tuy rằng giường lớn, nhưng Chu Diệu nằm bá đạo như vậy, Đa Ninh không

https://thuviensach.vn

ý kiến, nhưng cô cũng sẽ không không tính toán gì với một người giả bộ say rượu, nghiêng người nằm xuống.

Tỉ lệ dáng người của hai người quá cách biệt. Dù cho Đa Ninh nằm bên mép giường, cũng đã đủ cho cô ngủ. Nhưng cơ thể nhanh chóng bị Chu Diệu ôm lấy, toàn bộ lưng cô dán vào ngực Chu Diệu.

"Ngủ bên kia sang bên, không sợ ngã xuống sao?" Chu Diệu ôm lấy cô hỏi.

Đa Ninh không nói lời nào, là ai nằm bá đạo như vậy...

Thể chất Chu Diệu nghiêng về nóng, lúc nào nhiệt độ cơ thể cũng cao hơn người bình thường một ít. Đa Ninh chỉ cảm thấy cô tới gần Chu Diệu một chút, không khí giữa hai người sẽ sinh động hơn một ít, bởi vì nhiệt độ tăng lên.

Càng nóng hơn là, hô hấp của Chu Diệu, nóng bỏng lướt qua làn da sau gáy của cô.

"Chu Diệu, anh đang phát hoả sao?" Đa Ninh hỏi, hơi động người.

Nhất thời Chu Diệu không trả lời, qua một lúc mới khàn giọng nói: "Anh rất ít khi phát hỏa."

Đa Ninh trề môi, đột nhiên Chu Diệu lật người cô lại, mặt đối mặt với anh, sau đó cầm lấy tay của cô nói: "Không lừa em, em xem trong mắt của anh, có phải có gì đó hay không."

Nói xong, híp mắt lại.

Trong lòng Đa Ninh hoài nghi, vẫn tới gần một chút, duỗi tay đẩy mí mắt của Chu Diệu.

"Là mí mắt dưới." Chu Diệu nói.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh đẩy mí mắt xuống, quả thực nhìn thấy bên trong nhiều hơn mấy đốm trắng nhỏ. Cô nhớ rõ hồi nhỏ Chu Diệu từng bị bệnh mắt hột, liền hỏi: "Là bệnh mắt hột sao?"

"Không phải, đều là do bình thường hay phát hỏa đưa đến." Chu Diệu nói với cô, tay đặt trên thắt lưng cô...

Lúc này Đa Ninh mới ý thức được, nửa người cô đều đặt trên ngực Chu Diệu, hai người cứ dán vào nhau như vậy. Bởi vì cô cúi đầu xem mắt cho Chu Diệu, tóc dài chảy xuống một nửa.

Ánh mắt hai người yên lặng giao nhau một lát, Chu Diệu không nói một câu nào, chỉ ôm cô chặt hơn một ít. Đa Ninh để Chu Diệu tùy ý ôm, lỗ tai dán vào lồng ngực rắn chắc của Chu Diệu.

Trong khoảng thời gian ngắn, anh cùng cô đều không nói chuyện, trong phòng im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng còi xe inh ỏi của phố xá sầm uất ở bên dưới, cùng với tiếng tim đập mạnh mẽ của Chu Diệu.

Từng chút từng chút đập vào màng tai cô.

Không hiểu sao mũi Đa Ninh có phần ngứa. Trong cái ôm chặt và yên lặng như vậy, cô có thể ngửi được rất nhiều mùi trên người Chu Diệu, mùi hương vừa tắm rửa thơm ngát, mùi hương nhàn nhạt lại quen thuộc, cùng với mùi rượu còn chưa hoàn toàn mất đi.

"Chu Diệu, đêm nay anh cố ý sao?" Cô vẫn hỏi. Hy vọng Chu Diệu có thể thành thật trả lời cô.

"Đúng." Chu Diệu thật thành trả lời.

Đa Ninh hừ hừ.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu chỉ cười cười, một bàn tay đặt bên hông Đa Ninh, một bàn tay lướt qua mái tóc dài đen mượt của Đa Ninh. Trong ấn tượng, vẫn là lần đầu tiên Đa Ninh nuôi tóc dài như vậy.

Lòng bàn tay anh rất nóng, vuốt lên sợi tóc hơi lạnh rất thoải mái.

Càng làm lòng anh thoải mái hơn là, anh có thể ôm Đa Ninh như vậy. Ngực kề ngực, Đa Ninh nhu thuận cuộn vào trong lòng anh như con dê con. Cảm giác như vậy, Chu Diệu cảm thấy còn tốt hơn so việc làm chuyện nam nữ.

Tuy rằng, anh còn đang có áp lực ** trong cơ thể.

Nhưng mà, Đa Ninh nửa đặt trên ngực anh như vậy, đè nặng nhịp tim của anh, là một loại phóng thích dục vọng càng vi diệu hơn. Dường như lồng ngực đã trống rỗng từ rất lâu rồi, một lần nữa được lấp đầy, lại đầy ắp như xưa.

Đột nhiên môi bị khẽ hôn một chút. Chu Diệu chớp mắt mạnh một cái.

Đa Ninh cũng chớp mắt, nhìn thẳng mắt anh nói: "Bởi vì anh thành thật trả lời, thưởng cho anh."

Bỗng dưng bên môi cứng ngắc một chút, Chu Diệu chẳng biết xấu hổ yêu cầu: "Lại một cái nữa."

Mặt Đa Ninh đỏ hồng: "Sáng mai lại cho tiếp."

Còn phải đợi đến sáng mai... Chu Diệu có phần tức giận, đợi như thế nào!

Dù cho như thế nào, ban đêm Đa Ninh ngủ, Chu Diệu nhìn người đang cong mình nằm trên cánh tay anh, cảm thấy anh cách khoảng cách đến vị trí

https://thuviensach.vn

bạn trai gần hơn một chút. Tuy rằng thân phận bạn trai có vẻ kém thân phận từng là bạn đời của anh.

Nhưng mà anh cùng Đa Ninh còn chưa nói qua yêu đương đâu!

Thoáng nghiêng đầu, Chu Diệu muốn chính mình hôn sớm, đặt môi bên môi Đa Ninh, đụng vào; không nhịn được, còn liếm một chút.

Đàn ông trời sinh đã biết đùa giỡn lưu manh.

Ngày hôm sau, về Đa Ninh đáp ứng anh một cái hôn, tự nhiên cũng không thể thiếu.

Bởi vì ngày hôm qua áo sơmi cùng quần tây đều ném vào cái giỏ quần áo bẩn trong nhà vệ sinh, vừa ẩm vừa hôi nên không thể nào mặc tiếp, Chu Diệu chỉ có thể gọi cho phục vụ khách sạn, thông báo chiều cao rồi nhờ phục vụ mua ở cửa hàng cạnh đó cho anh một bộ tây trang.

Sau đó chiều dài không có vấn đề, phong cách lại khó nắm chắc.

Tuy rằng dáng người cùng vóc dáng Chu Diệu không chọn quần áo, nhưng quần tây kẻ sọc cùng áo sơ mi hoa văn rồng, thật sự vô cùng làm tuổi tăng lên. Dù sao bộ quần áo này, để chú Chu (ba Chu Diệu) mặc cũng không có chút nào không ổn. Nhãn hiệu quần áo này cũng có tiếng trong mảng thời trang giành cho người trung niên.

"Không cho phép." Chu Diệu đưa Đa Ninh trở về hoa viên Lam Thiên, từ trong xe đi ra nói với cô, sau đó lôi kéo cổ áo.

Không cười đâu. Đa Ninh nhìn Chu Diệu, chỉ là trong lòng cô có phần ngọt ngào, khóe miệng cong cong. Thật sự không phải cười quần áo của anh, nói như thế nào nhỉ, Chu Diệu khí chất sắc bén mặc thành như vậy ngược lại lại có vẻ trầm ổn.. Lời nói thật lòng.

https://thuviensach.vn

Trầm ổn chính là ông chú đúng không.

Chu Diệu hạ mí mắt xuống, tầm mắt dời đến phía trước, liền thấy một cậu con trai đang đứng ở hành lang. Sao thế, có người còn chưa từ bỏ ý định, nên đánh cậu ta đúng không!

Cậu là nam số 2 cũng không phải vật hi sinh, tại sao có thể chết nhanh như vậy... Lưu Hi mang theo một túi đồ đầy tình yêu đến sớm, cũng nhìn "Ông chú" phía trước, sau đó không đành lòng cúi mặt xuống.

... Gu ăn mặc của nam chủ thật là một lời khó nói hết.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chu Diệu: Vì sao an bài nhiều đất diễn cho tôi như vậy!

... Bởi vì nam chủ anh hành động cũng không tệ!

Chu Diệu: Người với người chính là khác biệt, bản thân tôi tương đối thành thật.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Vì đưa bữa sáng tình yêu cho nữ chính, Lưu Hi cố ý chỉn chu một phen: Đắp mặt nạ, gội đầu, áo sơ mi xanh nhạt phối với quần ka ki bó, nhẹ nhàng trong lành; nhất là được đón gió sớm, mỗi sợi tóc trên đầu cùng với lỗ chân lông đều căng ra hít thở bầu không khí mới mẻ.

Không cần nghi ngờ, phong cách hôm nay của cậu chính là phong cách thịnh hành nhất trong phim thần tượng chiếu các buổi tối.

Nhưng mà nam chính đâu? Ông chú mặc áo ngắn tay in hoa văn rồng với quần tây kẻ sọc... Đừng nói đến việc diễn với cậu, đứng chung một chỗ với nữ chính, cũng cực kỳ không xứng. Giống y như phim thần tượng đụng độ mấy bộ phim tình yêu nông thôn lỗi thời.

Nhưng mà, nam chính phim tình yêu nông thôn, hình như là nhân vật trưởng thôn.

Sau đó nam chính trưởng thôn từng sự bước từng bước về phía cậu, Lưu Hi cầm theo bữa sáng lui về phía sau nửa bước, nhìn nam chính trước ngực có vẽ hình đầu rồng sơn vàng, quay đầu nhìn Đa Ninh: "Đa Ninh..."

Đa Ninh cũng rất bất ngờ khi nhìn thấy Lưu Hi ngoài tiểu khu, chỉ có thể dùng ánh mắt hỏi Lưu Hi, chẳng lẽ hôm nay cũng có lịch diễn à?

Hôm nay không phải lịch, là cậu nhàn rỗi không có việc gì nên đến diễn thêm. Lưu Hi trả lại Đa Ninh một ánh mắt long lanh.

https://thuviensach.vn

Thật thú vị… Chu Diệu mắt lạnh liếc xéo, ngoan độc lườm tên tiểu quỷ mí mắt đang rút gân này. Tên gì nhỉ? Lưu Hi? Đúng, Lưu Hi! Đối với tình địch, đàn ông nhất định không được đánh mất phong độ, nhưng mà đối với tên Lưu Hi này, Chu Diệu cảm thấy cho cậu phong độ, không bằng cho dạy dỗ. Anh chưa từng gặp qua kẻ thứ ba tiểu nhân vô liêm sỉ như vậy, trèo tường còn mang theo ghế và thang cuốn.

Theo lẽ thường, nam chính không bao giờ thích nam thứ.

Lưu Hi cầm bữa sáng đến trước mặt Đa Ninh, lộ núm đồng tiền cười tươi, nhấc bịch bánh rán và sữa đậu nói: “Mấy cái này em xếp hàng rất lâu mới mua được, đều là những món em thích nhất, mong là chị cũng thích.”

“Cô ấy không thích.” Trả lời là Chu Diệu, gằn từng chữ, miệng lạnh cứng rắn nói cho tiểu quỷ đang tự mình đa tình.

Lưu Hi mặc kệ coi như không nghe thấy, đưa bữa sáng vào tay Đa Ninh: “Nếu chị thích, em rất vui ngày ngày đều đưa cho chị.”

"Lưu Hi..." Đa Ninh có phần khó xử, thật sự không cách nào diễn tiếp. Bởi vì cô không hiểu đây là lời kịch… hay là thật lòng.

Chu Diệu nhấc tay lấy đi bữa sáng: “Em lên trước đi.” Chu Diệu nói với cô, giọng nói coi như bình tĩnh.

Đa Ninh cảm thấy mình không thể bỏ lại Lưu Hi, không phải vì cảm thấy Chu Diệu sẽ đánh Lưu Hi; kể cả Chu Diệu thật sự động thủ, tốc độ chạy trốn của Lưu Hi với lòng bàn chân bôi mỡ cô đã gặp qua, cô chỉ sợ Lưu Hi bị Chu Diệu ép ra chân tướng.

Sau đó Lưu Hi cũng nói với cô: "Đa Ninh, chị cứ lên trước đi, không cần lo lắng cho em. Có thể anh Chu Diệu chỉ muốn tìm em nói chuyện thôi.”

https://thuviensach.vn

Anh Chu Diệu… Lưu Hi thực sự cái gì cũng nói được.

Đa Ninh cảm thấy đi lên cũng tốt, cô đi lên, có thể gọi Nhan Nghệ xuống dưới.

Nhan Nghệ vẫn ghé vào ban công nhìn mà. Bên dưới Lưu Hi bị Chu Diệu bức đến đầu tường, vẫn đang duỗi cổ không yếu thế… Nhan Nghệ xem cảnh đó say sưa, nói với Đa Ninh: "Không thể đi xuống, chúng ta đi xuống sẽ lộ mất.”

Đa Ninh nghĩ nghĩ, thương lượng nói: "Mình cảm thấy bây giờ mình và Chu Diệu tiến triển rất tốt… Hay là bảo Lưu Hi đừng diễn nữa.”

“Không được đâu.” Nhan Nghệ không ủng hộ, "Rất có thể chính là do tác dụng của Lưu Hi, nên mới tiến triển như này.”

Lời Nhan Nghệ, Đa Ninh không thể phản bác:...

Bên dưới, Lưu Hi đã đi rồi, trước khi lên xe Chu Diệu gọi cho cô. Không biết Lưu Hi và anh nói gì với nhau, cảm xúc Chu Diệu thật bình tĩnh, chỉ nói với cô: “Anh đến công ty, buổi tối tìm em ăn cơm.”

"Không cần." Đa Ninh ngồi xổm trên ban công, cướp lời: “Buổi tối em tìm anh ăn cơm."

“Chiều nay em và Nhan Nghệ phải qua khu đó một chuyến.” Cô bổ sung, nâng mắt nhìn sang Nhan Nghệ, cong cong môi.

Chu Diệu đồng ý.

Đa Ninh và Nhan Nghệ trở lại sô pha phòng khách. Đương nhiên Nhan Nghệ muốn hỏi chuyện tối qua của cô và Chu Diệu có tiến triển thế nào, cô lại muốn nói với cô ấy chuyện gặp Miêu Miêu. Cũng may Nhan

https://thuviensach.vn

Nghệ cũng rất quan tâm đến chuyện của Miêu Miêu, tuy rằng giọng điệu vẫn có phần cứng rắn.diễn

"Nếu là mình va phải Miêu tỷ, cũng chẳng để ý cậu ấy.” Nhan Nghệ nói như vậy.

Lời này, thật sự một chữ Đa Ninh cũng không tin tưởng.

Hôm qua cô ngồi uống trà với Miêu Miêu, thoạt nhìn cô ấy rất mỏi mệt, có lẽ thời gian này trải qua không quá tốt đẹp. Cũng đúng, Miêu Miêu thích Ô Giang như vậy, thế nhưng hôm qua lại nói với cô: "Mình và Ô Giang chia tay rồi.”

Cho nên đương nhiên không ở cùng nhau nữa.

Cứ ra đi như vậy sao? Tối qua cô cũng mới biết tuy rằng mấy năm nay hai người bọn họ chưa kết hôn, nhưng họ cùng nhau mua nhà mua xe. Kết quả một câu chia tay, Miêu Miêu liền chuyển đi?

"Mình nào có tiền mà cùng mua nhà mua xe với Ô Giang chứ, tiền kiếm được hàng tháng đều để mua thức ăn, mua đồ dinh dưỡng biếu mẹ anh ấy…” Miêu Miêu nói.

"Nhưng mà mình cũng có dành dụm một ít.” Qua một lúc, Miêu Miêu lại nhìn cô nói, "Cho nên Đa Ninh, cậu không cần lo lắng cho mình… Mình có gửi ngân hàng.”

Miêu Miêu nói mấy câu, ngăn mấy lời cô muốn nói.

“Thật ra mình cũng muốn xem, Ô Giang sẽ tìm mình bao lâu.” Miêu Miêu cắn môi dưới: "Đều nói mất đi mới biết quý trọng. Vừa rồi cậu nói Ô Giang liên lạc với bạn học để tìm mình, nói thật trong lòng mình rất vui vẻ.”

https://thuviensach.vn

“Khiến mình cảm thấy bản thân cũng không thất bại thảm hại cho lắm.”

“Được rồi, mình phải đi… Nể mặt chúng mình từng là bạn học còn cùng phòng, cậu đừng nói với Ô Giang đã gặp mình nhé.”

...

Tất cả những lời Miêu Miêu nói trong quán trà, Đa Ninh nói hết với Nhan Nghệ, Nhan Nghệ hai tay ôm ngực dựa vào sô pha, lắc đầu nói: "Miêu tỷ chính là quá coi trọng thể diện. Chết vì sĩ diện, khổ thân.”

"Cho nên chúng ta có cần nói cho Ô Giang không?” Đa Ninh hỏi Nhan Nghệ.

Nhan Nghệ bĩu môi, suy nghĩ nói: "Chúng ta vẫn nên bất động đã."

Đa Ninh gật đầu. Bản thân cô không phải là người thích xen vào chuyện của người khác, chỉ là có chút khổ sở thay Miêu Miêu. Nhưng thật sự cô và Nhan Nghệ không thể đi sâu vào chuyện này được. Tuy rằng Miêu Miêu từng nói cô và Nhan Nghệ là nhà mẹ đẻ, nhưng hiện giờ quan hệ dù gì cũng không thể giống như lúc cùng chung kí túc trước đây được.

"Lo lắng chuyện Miêu tỷ chỉ phí sức không thu được kết quả.” Nhan Nghệ còn nói, bỏ thêm một câu: "Cái tâm này không bằng đi xem lão đại."

Lão đại...

Đa Ninh nói thêm: "Nhan Nghệ, đợi phòng làm việc khai trương chúng ta đi thăm lão đại đi."

"Ừ." Nhan Nghệ gật đầu, sau đó nâng đầu nói, "Thật ra mấy năm nay không phải mình không muốn đi thăm lão đại, mình sợ.”

Đa Ninh gật đầu tỏ vẻ thấu hiểu, bởi vì cô cũng không khác gì.

https://thuviensach.vn

Buổi chiều, Đa Ninh cùng Nhan Nghệ đi đến hoa viên nhanh chóng làm biển hiệu. Biển hiệu và logo đều là do cô tự thiết kế, chỉ nhờ công ti quảng cáo hỗ trợ làm ra sản phẩm. Công ti quảng cáo là Chu Diệu giới thiệu, vì họ cũng có quan hệ hợp tác với Nhất Nguyên, nên tiền công có thể được chiết khấu.

Ngoài trời nắng đẹp, sau khi nhân viên quảng cáo rời đi, Đa Ninh bê mấy chậu hoa hướng dương chuyển ra ngoài, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy mấy người ở bên đường đối diện với cô.

Đa Ninh vỗ vỗ bùn trong tay, chậm rãi đứng dậy.

Hình như nhà họ Hứa đều là những người nhanh chóng, ba cô cũng thế. Song xuống xe không chỉ có ba cô, còn có anh họ.

Giữa trưa ba cô có gọi điện thoại, hỏi cô dạo này thế nào, sau đó bảo cô về nhà ăn cơm. Cô thật sự không muốn về nhà đó, liền tìm lý do nói dạo này cô đang bận làm việc, không có thời gian.

Ba cô lại hỏi cô bận làm việc gì. Bởi vì cũng không phải việc quan trọng gì, nên cô nói cho ba biết chuyện mở cửa hàng. Không nghĩ tới là, nhanh như vậy ba đã tới rồi, còn dẫn theo anh họ cùng đến.

"Chu Diệu đối diện ngay đây đúng không?" Anh họ tiến lên hỏi cô, mặt mũi tươi cười nhắc đến Chu Diệu: "Muốn anh gọi nó ra, cùng đi uống cà phê không?"

Đa Ninh từ chối thay Chu Diệu: "Anh ấy thường phải họp buổi chiều."

Nhan Nghệ bên cạnh cũng tiếp lời, cười hì hì nói với ba và anh họ cô: "Chu tổng rất bận mà, nào giống như Đa Ninh của chúng ta, lúc nào cũng có thể gặp."

https://thuviensach.vn

“Không sao.” Ba mở miệng nói với anh họ: "Văn Nghiệp, cháu đợi lát nữa hãy tìm Chu Diệu… Chúng ta hãy trò chuyện cùng Tiểu Ninh trước đã.”

Anh họ gật đầu, sau đó giống như làm ảo thuật biến ra một tấm thiệp mời, đưa cho cô nói: "Tháng sau anh kết hôn với Tư Tư, nhất định phải tới."

Anh họ kết hôn với Diệp Tư Tư? Đa Ninh kinh ngạc tiếp nhận thiệp hồng.

Anh họ lấy lòng nói: "Tiểu Ninh, em thế mà lại là người đầu tiên anh tự tay đưa thiệp hồng đấy.”

Đa Ninh nhấp môi dưới, nói một câu chúc mừng: "Anh, chúc mừng anh."

"Cám ơn." Anh họ cười đến rạng rỡ: "Cho nên... Hứa tiểu thư của chúng ta có thể nể mặt chú rể này, tìm chỗ nào gần đây ôn chuyện không.”

Đa Ninh không từ chối được, cũng không có cách nào từ chối, nói với hai người họ: “Con đi rửa tay đã.”

Cạnh khu Viên có cửa hàng Starbucks. Buổi chiều bên trong có không ít người, Đa Ninh và anh họ tìm chỗ ngồi cùng một phía, đối diện cha cô. Từ lần về nhà bà đến giờ, hình như cũng khá lâu rồi.

Ba mở miệng hỏi cô chuyện lập nghiệp, Đa Ninh trả lời chi tiết.

“Cũng tốt, con gái cũng có thể làm nên sự nghiệp.” Ba nhớ lại: “Ba nhớ trước kia con rất thích vẽ vời… Bây giờ được làm việc mình hứng thú, ba lấy làm mừng cho con.”

Đa Ninh cảm ơn: “Cám ơn ba." Đáp lại lời cổ vũ của ba.

https://thuviensach.vn

"Vậy đi, ba mua cho con một cái xe nhé.” Ba cô còn nói.

Thì ra không phải chỉ cổ vũ, Đa Ninh lắc đầu từ chối theo bản năng, anh họ liền hòa giải: “Đa Ninh, chú có ý tốt, em không nên từ chối.”

Đa Ninh không nói chuyện, anh họ lại nói một chuyện khác: “Đúng rồi, trường em trước kia có phải có một người tên là Ô Giang không? Em có quen không?”

Đa Ninh kinh ngạc nghe cái tên Ô Giang thoát ra từ miệng anh họ, vì hai người này vốn dĩ không liên quan gì đến nhau. Anh họ cười cười, nói cho cô biết: “Đại tiểu thư của Thiên Tín hình như có ý với anh ta, nhờ Tư Tư giật dây. NHưng mà Tư Tư lại không phải sinh viên đại học A, tuy rằng là cấp trên của Ô Giang, nhưng cũng không tiện…”

Đa Ninh hiểu được, lần trước Chu Diệu cũng đề cập qua Diệp Tư Tư là phó tổng Thiên Tín. Mà, Ô Giang sau khi tốt nghiệp cũng vào Thiên Tín làm việc. Chỉ là không ngờ lại có chuyện như vậy, dường như con người luôn có những sợi dây liên hệ khác nhau nối lại cùng một chỗ.

Nhưng đại tiểu thư của Thiên Tín có ý với Ô Giang? Miêu Miêu có biết chuyện này không…

Đa Ninh mở miệng nói: "Em biết Ô Giang, nhưng không quen anh ta."

"Anh biết mà… Đừng đề phòng anh được không?” Anh họ vô cùng bất đắc dĩ nói với cô: “Sao anh có thể nhờ em đi giật dây chứ, anh chỉ muốn tìm chuyện tâm sự với em, buôn dưa lê chút chút thôi.”

Không hiểu sao trong lòng cô lại cảm thấy hơi không thoải mái, nói với anh họ: “Đàn ông các anh mà cũng buôn dưa như vậy à?”

Anh họ méo mó gật đầu, tra lời cô: “Buôn dưa giảm sức ép, đàn ông bọn anh áp lực lớn lắm… Đứng không, chú?” Anh họ cười ha ha nhìn về

https://thuviensach.vn

phía ba cô.

Ba cô đối với loại đề tài này của anh họ không muốn tiếp chuyện, chỉ nhìn cô nói: “Đừng quá mệt mỏi, có cái gì cần trong nhà hỗ trợ, nói với ba.”

Đa Ninh gật đầu, một câu như trước: "Cám ơn ba."

Có lẽ cũng biết cô không thích đối mặt với bọn họ, ba cô nói với anh họ: "Thiệp mời đã đưa đến, chúng ta đi về trước… Để Tiểu Ninh tiếp tục làm việc.”

"Được ạ." Anh họ kéo môi, không quên nói cho cô: "Anh cũng đưa thiệp mời cho Chu Diệu, đến lúc đó hai người cùng nhau đến nhé."

Đa Ninh lại gật đầu. Trong lòng cũng có chút tò mò, rốt cuộc anh họ có biết Chu Diệu với Diệp Tư Tư từng có một thời hay không nhỉ.

Anh họ lại cười: "Tháng sau, anh và Tư Tư chờ lời chúc phúc của các em!”

Đa Ninh vẫn gật đầu... Anh họ kết hôn cùng Diệp Tư Tư, cô có thể thành tâm chúc phúc, Chu Diệu thì cô không dám cam đoan.

Sau khi ba và anh họ rời đi, Đa Ninh còn ngồi ở quán cà phê một lúc, bởi vì nhận được điện thoại của Chu Diệu.

Anh sắp tan làm.

Chu Diệu biết chuyện, đương nhiên là do Nhan Nghệ báo tin. Nhiều lần anh họ muốn thông qua cô tìm Chu Diệu, Đa Ninh không biết chuyện gì, nhưng anh họ càng như vậy, cô càng không thể để Chu Diệu gặp anh họ.

Kết quả Chu Diệu vẫn muốn lại đây... May mắn, ba cô đã đưa anh họ đi rồi.

https://thuviensach.vn

"Đã đi rồi sao?" Chu Diệu vào Starbucks, nhìn qua vị trí trống không hỏi cô. Buổi chiều Chu Diệu đã thay bộ com lê đứng tuổi lúc sáng, giờ đang mặc quần bò áo thun trắng đơn giản lại đẹp trai.

Đối diện với Chu Diệu đi tới, Đa Ninh cầm thiệp mời nói với anh: "Bọn họ tới đưa em thiệp hồng.”

Đã thấy, Chu Diệu đây cho ta đưa thiệp mời."

Thấy được, Chu Diệu biết rõ đây là thiệp mời của anh họ Đa Ninh, chỉ tin cô một nửa nói: "Vậy ba em đâu, tìm em làm cái gì?" Giọng điệu này, lại sợ cô sẽ bị bắt nạt.

Đa Ninh có phần bất đắc dĩ, nói với Chu Diệu: "... Ba muốn mua cho em một chiếc xe."

Chu Diệu hít một hơi, sau đó nhìn cô.

Chu Diệu nhìn chăm chú, Đa Ninh tiếp tục nói: "... Em không biết phải từ chối ông ấy như thế nào."

"Anh từ chối giúp em." Chu Diệu nói, vươn tay về phía cô.

Đa Ninh do dự, đưa di động cho Chu Diệu. Chu Diệu trực tiếp dùng di động cô, tìm được số điện thoại ba cô, bấm gọi ——

"Chú Hứa... Là cháu, Chu Diệu." Thân thể Chu Diệu dựa vào ghế dựa, liếc mắt nhìn cô một cái, tiếp tục nói lời khách sáo: “Vừa nãy đang họp, Đa Ninh cũng không gọi cho cháu. Hiếm khi chú đến một chuyến cháu lại không đón tiếp, cháu xin lỗi chú.

Đầu Đa Ninh cúi thấp, cũng thở phào nhẹ nhõm. Chu Diệu luôn có thể nói mấy lời khách sáo một cách hợp lí. d.d.dl.q.d.

https://thuviensach.vn

"Đúng rồi, Đa Ninh nói chú muốn mua cho cô ấy xe?” Chu Diệu nhắc tới chuyện mua xe.

Đa Ninh vẫn ngẩng đầu nhìn Chu Diệu, tò mò Chu Diệu sẽ từ chối cho cô như thế nào.

"—— thật là khéo, gần đây cháu cũng muốn mua cho Đa Ninh một chiếc xe." Chu Diệu mở miệng nói, cười cười, giọng nói kia vừa tự nhiên lại đương nhiên, "Nếu không thì chú Hứa, vẫn nên để cháu mua đi, quan hệ của cháu và Đa Ninh, chú cũng biết..."

"Được, chú Hứa. Nếu không có việc gì thì cháu cúp máy trước, chú chú ý thân thể."

Nói hai ba câu liền kết thúc, Chu Diệu tắt máy, trả lại cho cô.

Toàn bộ quá trình đầu Đa Ninh đều không load được, nhận di động nói: "... Cám ơn anh."

Chu Diệu nhìn cô nói: "Tuy rằng để ba mua xe cho em cũng có chỗ tốt, nhưng… Anh thấy lúc em đứng tên sẽ chẳng vui vẻ gì.”

Đầu Đa Ninh còn đang ở đoạn nói chuyện của Chu Diệu với ba cô.

"Cái xe kia..."

"Cái xe kia ——" Chu Diệu cũng nói.

Đa Ninh vội vàng cướp lời: "Em vốn không dùng đến xe... Anh đừng thật sự mua cho em.”

Chu Diệu nói cho hết câu: "Anh muốn nói cuối tuần này có thời gian, chúng ta cùng đi chọn một chiếc."

https://thuviensach.vn

Đa Ninh vẫn lắc đầu, mặt đỏ hồng, nhưng cô lại nhớ đến một việc, nếu Chu Diều muốn mua đồ, cô hy vọng là...

"Chu Diệu, tháng sau có thể Alice sẽ tới đây chơi một thời gian." Đa Ninh mở miệng nói việc chính sự: “Anh có thể mua quà cho con bé được không?”

Đa Ninh nói rất cẩn thận, bởi vì căng thẳng.

Chu Diệu cũng thấy được vẻ căng thẳng của cô, cười: "Không thành vấn đề... Nhưng em phải đi chọn quà với anh, anh chưa từng mua đồ cho trẻ nhỏ." Bất luận là thân đến mức nào, đến cả cái kẹo anh cũng chưa từng mua cho trẻ con. d.d.l.q.d.

Đa Ninh gật đầu, mặt mày lóe ra, có phần vui vẻ.

Chu Diệu cong cong môi, nói đùa: "Đương nhiên nếu tháng sau anh tranh lên top được, còn tặng cả một hồng bao lớn.”

Đa Ninh:...

Nghĩ đến một chuyện, cô hỏi Chu Diệu chuyện khác: “Lúc sáng anh nói chuyện gì với Lưu Hi đó?”

Nói đến Lưu Hi, Chu Diệu cảm thấy chính mình đã coi thương đối phương. Một năm một mười, Chu Diệu chuyển lời Lưu Hi cho người trước mặt: “Cậu ta nói dù cho bị anh đánh gãy chân, cũng muốn thân tàn chí kiên theo đuổi em."

Đa Ninh: "..."

Chu Diệu lộ một tia cười mỉm, sau đó không chút để ý hỏi: "Cảm động sao?"

https://thuviensach.vn

Cảm động... Đa Ninh thật sự cực kì cảm xúc gật đầu, cảm động trước tinh thần chuyên nghiệp của Lưu Tiểu Hi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đoạn kịch ngắn ——

Thiểm Thiểm nhận được quà gặp mặt của Chu Diệu, vui vẻ giống như đóa hoa hướng dương nhỏ, ngửa khuôn mặt nhỏ nhìn Chu Diệu không ngừng xoa tay.

Chu Diệu nhìn nhìn động tác không ngừng xoa tay của Thiểm Thiểm... Ách, ý đây là không muốn quà, mà muốn tiền sao?

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Chạng vạng, Đa Ninh ngồi bên ghế phụ lái theo dõi dòng xe cộ chen chúc ngày một đông đúc trên đường. Một dãy đèn sau của ô tô nối đuôi nhau liên tục chớp tắt, xếp thành một hàng thật dài, đèn đường cũng lần lượt sáng lên ở hai bên lề, tạo nên một không gian sáng sủa hoàn hảo.

Sắc trời mơ hồ, thành thị rực rỡ lên đèn.

Bang Toronto ở Canada không như thành phố A náo nhiệt và đông đúc thế này. Bởi vì bị kẹt xe đến nửa tiếng đồng hồ khiến một người luôn kiên nhẫn như Đa Ninh cũng phải thở dài. Chu Diệu ngồi ở bên ghế lái lại mang dáng vẻ thường thấy của mấy bác tài, đưa tay khoát lên vô lăng, thỉnh thoảng ngâm nga vài câu theo tiếng nhạc trong radio.

Giọng hát của Chu Diệu rất hay và hát theo giai điệu rất chuẩn. Thời còn đi học anh tặng cho cô một đĩa CD làm quà sinh nhật, trong đó toàn là ca khúc mà anh hát. Lúc đó cô nghĩ Chu Diệu thật tự kỷ thế nhưng khi cô cân nhắc nên mang những hành lý gì đi Canada, lại mang theo đĩa CD đó. Đôi khi lễ vật giá trị không phải vì được người khác yêu thích mà đáng quý, mà vì nó mang một ý nghĩa nào đó nên được trân trọng thế thôi.

Vậy nên cô mong Chu Diệu nhanh chóng chuẩn bị một món quà quà gặp mặt thật đáng yêu cho Thiểm Thiểm.

Hôm nay hai người cùng nhau đi đến trung tâm thành phố để chuẩn bị chọn một món quà. Thiểm Thiểm rất thích được nhận quà tặng, thích đến nỗi nhiều Hoa kiều hàng xóm ở Toronto đưa quà sinh nhật cho bé rồi bắt bé gọi một tiếng ba ba, bé thật có thể nhận quà tặng rồi kêu ba ba.

https://thuviensach.vn

Không một chút do dự nào cả.

Thật ra mà nói hai chữ ba ba đối với Thiểm Thiểm không có ý nghĩa gì cả. Ở Toronto Thiểm Thiểm cũng không gọi dượng của Đa Ninh là ba ba, mà xưng hô bằng một từ khác. Chữ ba ba với Thiểm Thiểm mà nói hoàn toàn là một khái niệm trống rỗng. D*Đ*L*Q*Đ

Vậy Chu Diệu có thể lấp đầy khoảng trống hay không? Đa Ninh đưa mắt nhìn Chu Diệu, Chu Diệu cũng quét mắt nhìn lại cô rồi nói: “Nhìn lén anh làm gì!”

Đa Ninh hạ mắt, quay về hướng Chu Diệu: “Em không nhìn lén anh.” Cô đang đường đường chính chính nhìn.

Chu Diệu cong cong môi, đột nhiên tâm tình tốt hơn. Thật ra nếu bình thường anh lái xe trong tình trạng giao thông trì trệ như vậy anh đã muốn chửi má nó rồi.

Chậm rì rì di chuyển cuối cùng xe cũng chạy được vào bãi đỗ xe dưới hầm.

Thành phố đồ chơi rất náo nhiệt, mỗi một tầng đều có người hóa trang thú bông đáng yêu làm bằng sợi tổng hợp. Lúc Đa Ninh đi ngang qua một con mèo Jingle thì nói với Chu Diệu: “Em mong có một ngày, nhân vật hoạt hình của em cũng có thể trở thành một nhân vật hoạt hình kinh điển.”

Đây là một ý tưởng cao xa, khi Đa Ninh nói xong thì cả hai mắt đều tỏa sáng, miệng cũng cười hì hì.

Chu Diệu cúi đầu nhìn, nghĩ đến dáng vẻ Đa Ninh kéo cánh tay của anh nói về mơ ước, thật sự rất đáng yêu. Vì vậy anh đặc biệt phối hợp gật đầu một: “Nhất định được.”

https://thuviensach.vn

Chu Diệu chắc chắn như vậy làm Đa Ninh rất ngượng ngùng bởi vì cái đó không khả năng thực hiện được. Muốn một nhân vật trở thành kinh điển, điều kiện tiên quyết là tác phẩm hoạt hình đó phải trở thành kiệt tác, nhưng điều này với cô mà nói là hoàn toàn vượt khỏi tầm với. Song, cô đã rất thỏa mãn vì cô sẽ sớm được sở hữu một cửa hàng thú bông.

Chu Diệu chuyển tầm nhìn thì thấy cả thành phố đồ chơi toàn là trẻ em; một trong số đó còn ngồi bệch dưới đất gào khóc, trong tay còn ôm một máy bay mô hình không chịu buông, nước mắt nước mũi đều chảy vào trong miệng. D*Đ*L*Q*Đ

Chu Diệu lắc đầu nói với Đa Ninh: “Em chọn đi, xong rồi anh trả tiền.”

Đa Ninh mở miệng: “… Quà anh tặng, đương nhiên anh phải chọn mới đúng.”

Chu Diệu gật đầu nói được, đi hai bước tiện tay lấy một con gấu bông, hỏi người bên cạnh: “Thế nào?”, thêm vào một bao lì xì nữa?

Hay vẫn là cô chọn vậy. Đa Ninh dẫn Chu Diệu lên tầng ba, cự tuyệt với một đống quà tặng mà Chu Diệu cảm thấy rất tốt, sau đó thấy được một vòng ngựa gỗ xoay tròn biết kể chuyện và khiêu vũ. Ngựa gỗ được chế tác bằng thủ công thật tinh xảo, chỉ cần nhấn nhẹ phía trên, chúng nó sẽ biết ca hát khiêu vũ và kể chuyện cổ tích.

Hình dạng mỗi con ngựa gỗ đều khác biệt, hình thái rất thật và sống động. Sở trường của mỗi con đều không giống nhau.

Ở một bên Chu Diệu cũng nói: “Không tệ.”

“Chắc là rất mắc.” Đa Ninh cười nói, quyết định lấy vòng xoay ngựa gỗ này, cúi đầu nói, “Có điều cho anh mua mắc một chút cũng không sao.”

https://thuviensach.vn

Đa Ninh nói xong, Chu Diệu cũng cười cười, hỏi cô một việc: “Vậy Alice ở đây bao lâu?”

Đa Ninh: “… Khoảng một tháng.” Nếu như lúc đó Chu Diệu nhận ra Thiểm Thiểm hoặc cô thẳng thắn nói hết với Chu Diệu, hắn là Thiểm Thiểm phải ở đây lâu hơn nữa. D*Đ*L*Q*Đ

“Một tháng?” Chu Diệu suy nghĩ một chút mới hỏi cô: “Như vậy có hơi lâu không?”

Đa Ninh biết Chu Diệu không thích trẻ con, nhưng cô lại mèo khen mèo dài đuôi nói: “Chu Diệu, Alice thật sự rất đáng yêu, em nghĩ anh nhất định sẽ thích con bé.”

Chu Diệu mím môi: “… Đương nhiên rồi.”

Bởi vì trong lòng trông đợi cho nên dù bộn bề nhiều việc, thời gian qua đi cũng không nhanh không chậm.

Cuối cũng cũng đến tháng sáu, cửa hàng thú bông đã thuận lợi thành lập. Đa Ninh cũng đã mua xong vé máy bay đi Toronto vào giữa tháng bảy, việc dẫn Thiểm Thiểm trở về ở một tháng cô đã thương lượng qua với dì dượng, đối với quyết định của cô, bọn họ không hề bác bỏ.

Dĩ nhiên Đa Ninh cũng biết suy nghĩ của dì dượng, Thiểm Thiểm sinh ra ở Toronto, nếu như biểu hiện của Chu Diệu làm họ không hài lòng, họ có thể tùy thời dẫn Thiểm Thiểm trở về.

Buổi tối gọi video call, Thiểm Thiểm đang ăn bánh bích quy chocolate. Đa Ninh mở miệng hỏi Thiểm Thiểm đang ăn bánh tây rằng có muốn tháng sau đi du lịch ở Trung Quốc hay không. Vấn đề này cô đã hỏi bé rất nhiều lần, mỗi lần Thiểm Thiểm đều rất vui vẻ hướng về cô gật đầu.

Biểu hiện rất sẵn lòng.

https://thuviensach.vn

Sau đó dượng sẽ giả bộ rất thương tâm.

Trên màn hình Thiểm Thiểm sẽ ngoẹo đầu nhìn dượng, chớp chớp mắt rồi trưng ra vẻ mặt không biết phải làm sao bây giờ. Sau đó nếu Đa Ninh vẫn tiếp tục hỏi muốn đi hay không, Thiểm Thiểm vẫn vui vẻ gật đầu. Thật ra trong lòng Đa Ninh cũng có chút lo âu, một mặt cô sợ Thiểm Thiểm không chịu rời khỏi dì dượng, mặt khác cũng sợ dì dượng luyến tiếc Thiểm Thiểm.

Nhưng hiện giờ cô cũng không biết làm sao cho tốt.

Trên màn hình Thiểm Thiểm đang cầm bánh cắn một ngụm, đột nhiên ngừng lại, hướng về phía dượng nói ra một câu tiếng anh.

Khó được một câu nói hiếm hoi như vàng, dì dượng đều nở nụ cười, Đa Ninh cũng cười. Bởi vì tất cả đều nở nụ cười, dường như Thiểm Thiểm cũng hiểu rõ mình nói đúng rồi, lộ ra hàm răng nhỏ trắng xinh, vui mừng đứng dậy. D*Đ*L*Q*Đ

Thiểm Thiểm vừa nói với dượng: Pete, Đa Ninh có thể đưa con về!

Với Thiểm Thiểm mà nói, hiện tại Toronto mới nhà là của bé, cuối tháng này bé chỉ đến Trung Quốc du lịch. Bé vui vẻ bởi vì Trung Quốc có gấu trúc, có Tôn Ngộ Không, có dê cừu đẹp… cùng với thật nhiều mứt hoa quả.

Tháng sáu ở thành phố A có chút âm u. Trước khi Đa Ninh trở về Toronto đã cùng Nhan Nghệ đi một chuyến để thăm lão đại ở bên kia. Lão đại đến từ một thành cổ ở phương Bắc, từ thành phố A có chuyến bay thẳng đến đó.

Thời gian lão đại gặp chuyện không may, Nhan Nghệ và Miêu Miêu đã đi chung một lần. Lúc đó cô ở Toronto không thể trở về, năm thứ hai mới từ đó bay thẳng đến thủ đô rồi chuyển qua xe buýt đi thăm lão đại.

https://thuviensach.vn

Sau khoảng thời gian đó, cô và Nhan Nghệ cũng không thăm nữa, không phải là không tiện mà vì khó có thể đối mặt.Lão đại là người khỏe mạnh nhất trong ký túc xá của các cô, cũng là người có sức sống nhất. Cho dù thức đêm học bài đến hai giờ khuya thì ngày hôm sau tinh thần vẫn tràn đầy như cũ. Nhưng hiện giờ cô ấy nằm trên giường bệnh không có một chút sức sống, cũng không có bất kỳ phản ứng nào; mỗi ngày đều dựa vào tiêm chất dinh dưỡng để duy trì sinh mệnh.

Miêu Miêu nói rằng trong bốn người ở ký túc xá, lão đại luôn là người cố gắng nhất lợi hại nhất, Đa Ninh hết sức đồng ý. Không chỉ vì lão đại đậu vào đại học A mà còn là sinh viên giỏi hàng đầu trong lớp nghệ thuật địa phương. Bạn nam học chung lớp dĩ nhiên là người cô thích; hai người học chung trung học, lão đại chủ động biểu lộ rồi bắt đầu yêu sớm. Sau đó dẫn dắt bạn trai cùng nhau học tập, rồi cùng thi đậu đại học A.

Một cặp đẹp đôi như vậy làm cho mọi người đều cảm thấy tình yêu của họ tràn đầy năng lượng tích cực.

Hai người cùng nhau thi vào đại học, thời gian lão đại ở chung với các cô là ít nhất, do luôn kề cận bạn trai. Bất kể là thư viện hay căn tin đều như hình với bóng, cảm tình tốt đến nỗi bọn họ không cảm thấy có gì không hợp.

Sau khi tốt nghiệp, hai người quyết định cùng trở về thành cổ phương Bắc làm việc. Tất cả đều là chuyện tốt đẹp như nước chảy thành sông. D*Đ*L*Q*Đ

Thế nhưng nếu việc gì diễn ra quá tốt cũng đều bị ông trời ghen tị. Một đêm nọ trên đường từ công ty về nhà thì lão đại bị một tài xế say rượu đụng phải. Đó cũng là lần duy nhất mà bạn trai Trương Khởi Dương không đi đón lão đại tan ca…

Kết quả xảy ra chuyện như thế.

https://thuviensach.vn

Hôm nay trong phòng bệnh ngoài ba mẹ của lão đại ra còn có Trương Khởi Dương; nhiều năm như vậy, người bạn trai đã bị lão đại lôi kéo đi học ở đại học A vẫn làm bạn bên người, không hề vứt bỏ cô. Trước giường bệnh, dì chú vẫn nói với Nhan Nghệ và Đa Ninh rằng Tiểu Dương tốt biết bao nhiêu, tốt đến mức bọn họ đều có chút không nỡ.

Trong lời nói đầy chua xót và dày vò, Đa Ninh và Nhan Nghệ dù ít dù nhiều cũng có thể hiểu được, đặc biệt nhìn đến khuôn mặt u sầu của dì và chú cùng mái tóc bạc của hai người, viền mắt của cô và Nhan Nghệ đều ửng đỏ. Sau đó Nhan Nghệ không chịu nổi, đỏ vành mắt rời khỏi phòng bệnh.

Từ trong túi xách Đa Ninh lấy ra một khoản tiền đựng trong một bì thư đưa cho chú và dì. Đầu tiên bọn họ cự tuyệt, sau đó liên tục nói cảm ơn cô.

Cô nói lời tạm biệt rồi rời đi.

Lúc ra khỏi phòng bệnh, Trương Khởi Dương đưa cô một đoạn, trên đường ra hành lang nói với cô: “Đa Ninh, cám ơn em.”

Đa Ninh ngẩng đầu nhìn Trương Khởi Dương.

“Mấy năm nay, mỗi năm đều có một khoản tiền gởi từ Toronto…” Trương Khởi Dương nhắc đến chuyện này, mười phần cảm kích nhìn về phía cô, “Anh biết người gởi tên Dolly kia chính là em.”

Hai tay Đa Ninh nắm lại, nhẹ giọng nói: “Cũng không có bao nhiêu tiền.” Trợ giúp của cô cũng chỉ như muối bỏ biển.

Trương Khởi Dương lắc đầu, mở miệng nói: “Mấy năm nay có rất nhiều người tốt bụng gởi tiền giúp tiểu Mãn, cũng cảm ơn vì có nhiều người giúp đỡ như vậy, tiểu Mãn mới có thể kiên trì đến giờ phút này.” D*Đ*L*Q*Đ

https://thuviensach.vn

Viền mắt của Đa Ninh càng thêm đỏ, bởi vì mấy lời nói trấn an đều có vẻ vô lực, cô nói với Trương Khởi Dương: “Em đi về trước ạ.”

Trương Khởi Dương muốn lưu cô và Nhan Nghệ: “Các em không ở lại một đêm sao?”

Đa Ninh cự tuyệt, nếu cô và Nhan Nghệ ở lại, sẽ sinh thêm phiền phức cho ba mẹ lão đại và Trương Khởi Dương.

Nhan Nghệ ngồi ở trên ghế dài dưới lầu chờ cô, giơ tay lau nước mắt. Đa Ninh ngồi xuống, vỗ vai Nhan Nghệ. Nhan Nghệ ngẩng đầu, hít mũi vài cái rồi nói: “Đa Ninh, mình chỉ sợ….”

Nói được phân nửa đã nghẹn ngào.

Đa Ninh vẫn tiếp tục vỗ vai Nhan Nghệ, cô biết và hiểu rõ.

“Mình rất ái ngại khi nhìn thấy ba mẹ lão đại và Trương Khởi Dương… Mình rất cảm động chuyện họ luôn bên cạnh lão đại nhưng mà mình cũng lo lắng không biết bọn họ có thể kiên trì bao lâu…” Sau đó Nhan Nghệ khóc vì không chịu được nữa.

Nước mắt của Đa Ninh cũng rơi xuống, không dám nghĩ tới vấn đề này: Có thể lão đại sẽ không tỉnh lại, có thể sẽ bị bỏ rơi… Đã năm năm trôi qua, nhưng sau này năm tháng còn dài, nếu lão đại vẫn không tỉnh vậy phải làm sao đây?

Từ đầu đến cuối Đa Ninh không muốn nghĩ đến vấn đề này, rút khăn giấy ra đưa cho Nhan Nghệ, chẳng qua Nhan Nghệ lại quay đầu hỏi cô: “Cậu nói Trương Khởi Dương sẽ không bỏ rơi lão đại chứ?”

Đa Ninh không dám trả lời. Chỉ vì mặc kệ cô trả lời có hay không có, đáp án đều rất tàn nhẫn.

https://thuviensach.vn

Đi về trong vòng một ngày, lúc trở về đến nơi đã là ban đêm. Ngồi ở hai vị trí cuối cùng ở khoang phổ thông, Nhan Nghệ dựa vào bả vai cô nói: “Đa Ninh, cậu có cảm thấy mấy người trong ký túc xá của chúng ta đều rất không may không?”

Đa Ninh biết tâm tình của Nhan Nghệ còn chưa hồi phục, đưa tay sờ đầu Nhan Nghệ.

“Cậu và mình đều đã ly hôn, Miêu Miêu cũng chia tay với Ô Giang. Lão đại và Trương Khởi Dương vốn được người người ao ước, kết quả lại biến thành một đôi thê thảm nhất.” Nhan Nghệ nhịn không được thở dài, đột nhiên đưa ra kết luận như vậy, quay đầu hỏi cô: “Cậu nói xem có phải phong thủy của ký túc xá chúng ta không được tốt không hả?”

Đa Ninh: …

Nhan Nghệ suy nghĩ một chút, càng thêm xác định nói: “Vì phong thủy không tốt dẫn đến số phận của chúng ta rất thảm?” D*Đ*L*Q*Đ

Theo suy nghĩ của Đa Ninh, cô không hề cảm thấy số cô xui xẻo, dù sao cô còn có Thiểm Thiểm thật đáng yêu bên cạnh. Nhưng khi Nhan Nghệ nói như vậy, cô cũng nói theo: “Hết cơn bỉ cực đến hồi thái lai.*”

(*trải qua nhiều nỗi cực khổ rồi sẽ được sung sướng về sau).

“Chỉ mong là vậy!” Nhan Nghệ ngửa đầu, có chút bất bình, “Cậu xem đều cùng ở chung ký túc xá đại học, sao ký túc xá của Chu Diệu ai cũng được tốt đẹp như vậy, làm ông chủ thì có thể đưa công ty ra thị trường, làm hòa thượng cũng trở thành đại sư…”

Đa Ninh nêu ví dụ: “Không phải còn Hà Hạo và Ô Giang sao?”

“Đừng nói nữa —” Nhan Nghệ phủ định, “Tóc Hà Hạo bạc trắng nhưng đã tìm được mỹ nữ chân dài làm bạn gái… Còn Ô Giang, không

https://thuviensach.vn

phải hắn được tiểu thư coi trọng à?”

“Tuy rằng vị đại tiểu thư kia là rổ rá cạp lại. A, sai rồi, là kết hôn lần thứ ba.” Tùy tiện tìm cũng biết tin đại tiểu thư của Thiên Tín đã kết hôn hai lần, người chồng đầu tiên là người nước ngoài, người thứ hai là một luật sư.

Cũng không biết Ô Giang có vui vẻ khi được làm người thứ ba hay không đây.

*****

Tác giả có lời muốn nói: Thiểm Thiểm vẫn chưa về nhưng lại được gửi đến nhà hát kịch.

Thiểm Thiểm phải thay răng sữa lần thứ nhất, ba Chu được ủy nhiệm trọng trách mang bé đi tìm anh cả Chu để nhổ răng, anh cả Chu không thể từ chối. Sau đó dù có cẩn thận thế nào đi chăng nữa, Thiểm Thiểm sợ đau nên luôn khóc lóc.

Ba Chu lập tức ôm Thiểm Thiểm đã nhổ răng xong, dụ dỗ: “Thiểm Thiểm đừng khóc nữa, bác cả thật đáng xấu hổ, sao lại nhổ răng của Thiểm Thiểm chứ, sau này chúng ta không bao giờ… để ý tới bác cả nữa có được không…”

Anh cả Chu: …

P/s. Lão đại nói: Đoạn mở đầu tác giả tặng tôi một vai, nói đây là một vai diễn có thể nằm trên giường từ đầu mùa đến cuối mùa, tôi đây… cảm ơn tác giả!

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Nhan Nghệ càng nói càng mơ hồ, Đa Ninh để cho cô nói thỏa thích thì thôi, kết quả Nhan Nghệ càng nói càng nghiêm túc.

Nhưng có ai hiểu biết về phong thủy không?

Có đấy! Không phải các cô quen biết trước một vị đại sư rồi hay sao?

Lúc Đa Ninh cùng Nhan Nghệ đến sân bay của thành phố A thì cũng đã gần 9 giờ đêm, bởi vì máy bay liên tục tiếp đất, hành khách chờ taxi xếp thành hàng dài. Cùng nhau đứng ở cuối hàng, Nhan Nghệ ngáp dài một, miệng khoa trương ngoác thành hình chữ O; Đa Ninh nghiêng đầu, cũng che miệng ngáp một.

Sau đó đều tự lấy điện thoại di động của mình ra.

Đa Ninh trả lời tin nhắn của Chu Diệu, còn Nhan Nghệ thì tìm đại sư hỏi vấn đề phong thủy của ký túc xá, chân tựa vào rào chắn ở hành lang. Bởi vì là cầu người giải thích nghi hoặc, thái độ rất khách khí.

"Nhất Thành Đại Sư, anh đã ngủ chưa?" Trước tiên Nhan Nghệ nhắn một tin ân cần hỏi thăm.

... Kết quả là thái độ của cô tốt như vậy, nhưng Cố Gia Thụy lại không trả lời.

Không biết là ngủ thật, hay là ngủ giả? Nếu không thì đang gõ mõ niệm kinh!

https://thuviensach.vn

Lúc xếp hàng đợi được xe taxi, Nhan Nghệ chân thành mở cửa xe nhìn Đa Ninh: "Bảo bối, có thể đưa điện thoại của cậu cho mình mượn dùng một chút được không?"

"À... Được." Đa Ninh không có bất kì phòng bị gì với Nhan Nghệ, đúng lúc cô cũng nhắn tin xong cho Chu Diệu rồi, trực tiếp đưa di động cho Nhan Nghệ.

Ngồi phía sau xe taxi, Nhan Nghệ thuần thục mở màn hình khóa của Đa Ninh. Quay lưng lại, mở WeChat, cũng tìm được WeChat của Nhất Thành Đại Sư. Nhắn đến một tin.

"Cố học trưởng, xin hỏi anh đang ở đâu?"

Quả nhiên không có ngủ... Bởi vì không đến nửa phút, Cố Gia Thụy đã nhắn lại cho "Đa Ninh": "Đây" Tuy rằng chỉ có một chữ.

Nhan Nghệ thật sự cảm nhận sâu sắc được cái gì là đối đãi khác nhau, Đối với Cố Gia Thụy, Đa Ninh chính là thiện nam tín nữ, cô chính là ác nữ tránh không kịp. Càng như vậy, Nhan Nghệ càng cảm thấy thú vị.

"Cố học trưởng, em có việc muốn thỉnh giáo anh." Nhan Nghệ dùng giọng điệu của Đa Ninh tiếp tục gửi tin nhắn.

—— "Em nói đi." Hai chữ lời ít mà ý nhiều.

Đối xử với Đa Ninh đáng yêu mà cũng có thể lạnh lùng như vậy, Nhan Nghệ bĩu môi, nhắn lại: "Không biết Cố học trưởng anh có hiểu phong thủy hay không, em muốn hỏi anh chuyện liên quan đến vấn đề phong thủy."

Tạm thời Cố Gia Thụy bên kia chưa nhắn lại, Nhan Nghệ đợi một hồi lâu, nhắn một tin nữa: "Chẳng lẽ học trưởng không hiểu?"

Cố Gia Thụy: "Hơi biết một ít, em hỏi đi."

https://thuviensach.vn

Nhan Nghệ bắt đầu hỏi, chính là chuyện về ký túc xá đại học khu 16 phía nam phòng 606 của các cô; sợ Cố Gia Thụy không nhớ rõ ở đâu, cô còn đặc biệt miêu tả một chút, phía sau có một con sông, phía trước là sân bóng rổ.

Lúc học đại học, Cố Gia Thụy cùng Chu Diệu thường đến sân bóng rổ phía dưới ký túc xá của các cô chơi bóng rổ.

"... Phía trước có chỗ trống, phía sau lưng dựa vào nước, có phải không tốt hay không?" Nhan Nghệ nhắn, sau đó chủ động đề cập, "Em chỉ cảm thấy mấy năm nay thời vận không tốt, mới nghĩ như vậy."

Nói xong một câu cuối cùng, Nhan Nghệ vừa lòng, bắt đầu đợi Cố Gia Thụy trả lời.

Cố Gia Thụy bắt đầu gõ chữ, nhắn lại rất nhanh; Nhan Nghệ nhìn đoạn chữ này, mím môi. Lúc trước Cố Gia Thụy đều nhắn lại từ từ, không phải một chữ chính là hai chữ, như là tay chân không nhanh nhẹn, không nghĩ tới lần này tốc độ gõ chữ rất nhanh.

"Em lý giải lầm rồi, dựa theo thuyết phong thuỷ học mà nói, phòng ký túc xá 606 của các em địa thế cao thấp rõ ràng, bốn phía cân bằng, là nơi tàng phong tụ khí rất tốt. Tuy rằng phía sau có nước, cũng có tốt xấu, đằng sau là dương liễu rủ xuống sông, nước chảy từ bắc xuống nam, hình dạng phi thường khó kiếm đai ngọc thắt lưng. Ngoài ra, ban công hướng về vị trí văn xương, đặc biệt thuận lợi cho học tập và vận thế. Nếu tôi nhớ không nhầm thì người học kém nhất trong phòng ký túc xá bọn em là Trịnh Nhan Nghệ cũng không bị treo bằng.”

Nhưng khi xem xong nội dung rồi, Nhan Nghệ:...

Cố Gia Thụy nói ai học tập kém cỏi nhất?! Hít vào một hơi thật sâu, Nhan Nghệ không nhịn được trả lời: "Cố học trưởng, anh có thể nói cho tôi, rốt cuộc anh làm thế nào mà có thể nghiêm túc nói hươu nói vượn vậy?"

https://thuviensach.vn

"Vậy cô nói trước cho tôi, vì sao cô lấy di động của Đa Ninh để tìm tôi, Trịnh thí chủ."

"..."

Nhan Nghệ trả di động lại cho Đa Ninh, chủ động thẳng thắn: "Mình vừa mới dùng di động của cậu để thỉnh giáo Cố Gia Thụy một vấn đề."

Đa Ninh: "Ô..." Sau đó, nhìn lịch sử trò chuyện, chẳng qua sao lại có thể tán gẫu thành như vậy! Đa Ninh nhìn về phía Nhan Nghệ, Nhan Nghệ chu môi về phía cô: Hôn nhẹ bảo bối.

Đa Ninh đẩy đầu Nhan Nghệ ra, cảm thấy mình vẫn nên giả bộ không biết gì thì hơn.

Những tin cuối cùng, Nhan Nghệ hỏi Cố học trưởng: "Anh phát hiện tôi không phải Đa Ninh từ lúc nào?"

Cố học trưởng trả lời: "Câu đầu tiên."

Nhan Nghệ: "Dẹp đi, kẻ nói dối còn lừa đảo."

Cố học trưởng nhàn nhạt giải thích: "Vốn Đa Ninh sẽ không tìm tôi vào buổi tối."

"Đa Ninh, cái tên hòa thượng Cố Gia Thụy kia còn ghét bỏ mình!" Nhan Nghệ ô ô hai tiếng, nhào vào trong lòng Đa Ninh. Ghế sau xe taxi, Đa Ninh bất đắc dĩ đẩy cái đầu hai ngày không gội của Nhan Nghệ ra, để Nhan Nghệ đừng làm loạn trước.

Bởi vì anh lái xe ngồi phía trước nghe được hai chữ hòa thượng, lập tức lộ ra ý cười bát quái lại vi diệu, không nhịn được, trực tiếp hỏi: "... Hòa thượng?"

https://thuviensach.vn

Nhan Nghệ hữu khí vô lực trả lời anh ta: "Đúng thế, hòa thượng, anh có hứng thú sao?"

Anh lái xe taxi cười, đáp lại Nhan Nghệ: "Bây giờ cửa phật cao như vậy, tôi đâu có cách để vào!" Qua một lúc, lại nói một câu nữa, "Hiện tại chùa miếu thông báo tuyển dụng, chính quy là yêu cầu thấp nhất!"

Cái gì? Hiện tại giá thị trường của xuất gia đáng sợ như vậy? Nhan Nghệ khó tin nhìn Đa Ninh, thì ra là Cố Gia Thụy dựa vào bằng tốt nghiệp đại học A để làm đại sư?

Đa Ninh lắc đầu, cô cảm thấy Cố học trưởng làm đại sư, vẫn là do tư chất tương đối cao. Nhất là đối lập với Chu đại lão tổng gỗ mục không thể đẽo.

...

Đa Ninh không nghĩ tới trở lại hoa viên Lam Thiên còn có thể nhìn thấy Chu Diệu. Đi xe từ sân bay về cũng phải mất một giờ, mười giờ đêm ở khu nhà này, mèo còn nhiều hơn người.

Đêm dài rã rời, xe Chu Diệu đỗ ở đối diện sảnh, người dựa vào thân xe. Xe đã tắt máy.

Bởi vì đèn đường đối diện sảnh cũng hỏng rồi, trên người Chu Diệu chỉ còn ánh trăng tối nay, nhàn nhạt chiếu trên người anh. Đa Ninh đến gần một chút, mới nhìn rõ khuôn mặt đẹp trai góc cạnh rõ ràng của Chu Diệu.

Sau đó anh nhếch miệng với cô.

Bóng đêm đều trở nên sinh động hơn, Đa Ninh hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

https://thuviensach.vn

Trong tay Chu Diệu cầm theo một hộp đồ giữ tươi, nhấc nhấc, nói với cô: "Mẹ bảo anh mang bánh dày đến cho em, anh sợ ngày mai không ăn được nữa, mới mang đến cho em luôn."

Trường hợp như này, đương nhiên Nhan Nghệ rút lui trước, nhận bánh dày từ trong tay Chu Diệu nói: "Chu tổng anh tán gẫu với Đa Ninh đi, em cầm đồ lên nhà trước."

Chu Diệu: "Cảm ơn." Cảm ơn Nhan Nghệ đã thức thời.

Đa Ninh vẫn đứng phía trước Chu Diệu. Lúc ở sân bay đợi xe taxi cô nhắn tin lại cho Chu Diệu, nói với Chu Diệu hôm nay cô với Nhan Nghệ đi thăm lão đại. Sau đó Chu Diệu không nói gì, không nghĩ lại trực tiếp tới đây.

"Chu Diệu..." Đa Ninh đang muốn mở miệng. Chu Diệu đưa một bàn tay ra, không nhẹ không nặng nắm lấy thắt lưng của cô, sau đó thuận tay, để cô dựa vào lồng ngực anh...

Ánh trăng trốn vào mây đen, bốn phía càng thêm mờ tối, qua một lúc lại lộ ra đường cong, như ngọn đèn chiếu xuống từ một khe cửa nào đó.

Vừa vặn dừng ở gót chân Đa Ninh.

Đa Ninh kiễng chân, ngửa đầu đón nhận nụ hôn của Chu Diệu.

Không biết vì sao, Đa Ninh khẩn trương đến mức bắp chân phát run. Mãi đến khi vầng trăng chui ra hẳn khỏi tầng mây, cô mới đẩy Chu Diệu ra. Môi anh rời khỏi môi cô, còn nửa phần ấm áp lưu lại, Chu Diệu liếm răng nói: "... Anh không kìm lòng được."

Chu Diệu giải thích làm sắc mặt Đa Ninh đỏ lên, lại càng không trách cứ gì, bởi vì vừa rồi, cô cũng không kìm lòng được.

https://thuviensach.vn

Hôm nay cô thấy lão đại nằm im trên giường không mang biểu cảm gì, tâm tình rất nặng nề; giữa trưa lúc đi ra khỏi phòng bệnh, cô vô cùng muốn gặp Chu Diệu, với Thiểm Thiểm đang ở Toronto với dì. Cô vô cũng hy vọng, ba miệng ăn trong nhà được ở bên nhau sớm một chút.D@@Đ##L$$Q%%Đ^^

Thế nhưng, dù cho tâm ý của cô đã sáng tỏ như ánh trăng, vẫn hay bị mây đen kiêu ngạo che mất.

Ngày hôm sau, Đa Ninh gọi video với Thiểm Thiểm. Thiểm Thiểm giơ hộ chiếu của mình lên cho cô nhìn, dùng tiếng Trung nói với cô: "Đa Ninh, đây là hổ — chiếu... của em."

Hổ chiếu! Đa Ninh dùng tay đụng vào mũi, phát âm tiếng Trung của Thiểm Thiểm luôn làm cô buồn cười.

Không nghĩ tới visa của Thiểm Thiểm lại được xử lí nhanh đến vậy. Đa Ninh sợ Thiểm Thiểm sẽ ném hộ chiếu đi, nói với bé: "Đưa hộ chiếu cho mẹ xinh đẹp."

Thiểm Thiểm lập tức nghe lời đưa hộ chiếu cho dì đang ngồi một bên. Lực hấp dẫn của hộ chiếu với Thiểm Thiểm cũng không mạnh, có vẻ kém sách báo về động vật. Tuy rằng vừa khoe hộ chiếu với cô, nhưng cũng không biết là cái gì, có vẻ hai chữ hộ chiếu vẫn là dì dạy bé, kết quả biến thành "Hổ — chiếu". (虎照: hổ chiếu - 护照: hộ chiếu)

Dì ngồi bên cạnh ôm lấy Thiểm Thiểm, nói với cô, bảo tháng sau cô không cần bay đến Toronto, qua lại một chuyến quá mệt mỏi."Dì và dượng con sẽ cùng đưa Thiểm Thiểm về, vừa vặn thăm người thân." Dì nói như vậy.Đa Ninh chớp mắt.

Thế của dì luôn mạnh, chỉ cần đưa ra quyết định: "Cứ như vậy nhé, cháu hủy vé đi."

https://thuviensach.vn

Đa Ninh chỉ có thể đồng ý.

Sau đó dì muốn dẫn Thiểm Thiểm tắm rửa, bảo Thiểm Thiểm nói hẹn gặp lại với cô. Thiểm Thiểm biubiubiu với cô một hồi, sau đó vẫy vẫy tay nói với cô: "Đa Ninh, I "m going to take a bath..."

"Đừng nhìn lén." Dì lại dạy Thiểm Thiểm tiếng Trung.

Không biết có phải "Hổ chiếu" bị cô cười nhạo hay không, Thiểm Thiểm ngậm miệng không nói tiếng Trung. Tuy rằng nghe hiểu lời dì dạy mình là có ý gì, nhưng mà không muốn nói, tự mình đổi thành tiếng Anh: "Close your eyes."

Thiểm Thiểm của cô thật thông minh! Đa Ninh cong môi, lập tức màn hình thoại tối lại. Cô gập máy tính xuống, dựa lưng vào ghế dựa, có phần hiểu được vì sao dì dượng muốn dùng nguyên nhân thăm người thân mang Thiểm Thiểm về nước.

So với việc cô trực tiếp mang Thiểm Thiểm về làm mọi người sinh nghi, bọn họ mang về Thiểm Thiểm cũng có lý do. Có lẽ bọn họ mang Thiểm Thiểm trở về còn muốn khảo sát Chu Diệu một phen, nếu không qua khảo sát, chắc chắn Thiểm Thiểm sẽ bị bọn họ mang về...

Mặc kệ dì dượng nghĩ như thế nào, Đa Ninh đều không có ý kiến gì, cũng không có tư cách ý kiến.

Mấy năm nay dượng dì đối với Thiểm Thiểm ra sao cô hoàn toàn nhìn thấy, mới có thể cho Thiểm Thiểm cuộc sống không lo không nghĩ, còn vào nhà trẻ tốt nhất Toronto học tập... Nhưng mà công ty của dượng thế nào, bây giờ không bận sao?

Đa Ninh xé một tờ lịch, khoảng cách đến ngày Thiểm Thiểm tới đây còn một tuần.

https://thuviensach.vn

Sau đó phòng làm việc thành lập, cô cùng Nhan Nghệ nhận được đơn hàng đầu tiên từ sau khi khai trương —— ông chủ Hoàng tầng trên tìm các cô thiết kế linh vật biểu tượng cho công ty sách báo.

Khu vực tiếp khách của phòng làm việc, Đa Ninh hỏi ông chủ Hoàng: "Là kiểu động vật trong phim hoạt hình sao ạ?"

Ông chủ Hoàng gật đầu: "Kiểu thế, đáng yêu đường nét rõ ràng hơn thì càng tốt."

Bởi vì lần nào ông chủ Hoàng cũng mặc áo sơmi màu vàng, Nhan Nghệ hỏi ông chủ Hoàng: "Hoàng tổng, chú thích con vật nào?"

Mặc dù hành vi của ông chủ Hoàng có hơi thô nhưng bề ngoài vẫn là đại thúc trung niên văn nhã, đẩy kính đen trên mũi, chớp mắt nhìn Nhan Nghệ: "—— Cháu đoán xem?"

Nhưng mà, không cẩn thận lộ ra nụ cười của tổng giám đốc bá đạo.

Không nghĩ tới Hoàng tổng bá đạo lại còn muốn trêu chọc cô! Nhan Nghệ mỉm cười, suy nghĩ trả lời: "Chẳng lẽ là chồn?"

Ông chủ Hoàng: "..."

Tại sao lại có thể đối đãi với hàng xóm như vậy, đương nhiên trọng điểm là đối phương vẫn là khách hàng của các cô, còn là vị khách hàng đầu tiên sau khi khai trương. Đa Ninh vội vàng đưa một ly nước ấm, nói với ông chủ Hoàng: "Cháu đoán hẳn là koala đúng không ạ?"

"Vẫn là tiểu Hứa thông minh!" Ông chủ Hoàng nở nụ cười, nụ cười có phần tà mị, mở miệng hỏi cô: "Mà cháu nói xem, làm sao mà biết chú thích koala nhất?"

https://thuviensach.vn

Bởi vì công ty xuất bản của chú gọi là công ty sách báo koala... Đa Ninh lại bưng một ly đường lên cho ông chủ Hoàng, chủ động nói: "Hoàng tổng, nếu không chú nói yêu cầu trước cho cháu đi?"

Đa Ninh nhận đơn đặt hàng này của Hoàng tổng. Nhưng về phí thiết kế, sau khi Hoàng tổng rời đi, cô gọi điện hỏi Chu Diệu ở phía đối diện.

Đối diện lầu ba, Chu Diệu đứng ở cửa sổ sát đất, một bên nhìn người ở đối diện phòng làm việc, nói chuyện với nhau, cảm thấy tốt lắm.

Phí thiết kế, anh báo giá thay Đa Ninh.

"Có phải rất cao hay không?" Đa Ninh hỏi anh, rõ ràng không đủ tự tin.

"Quả thực cao hơn bên ngoài 30%." Chu Diệu nói, "Nhưng 30% này là phí thương hiệu của em."

Nhưng giờ cô có thương hiệu gì đâu.

"Đa Ninh, rất nhiều lúc giá trị thương hiệu được biểu hiện thông qua giá."

Đa Ninh vẫn không tin: "Giá này, Hoàng tổng chê cao thì làm sao bây giờ?" Lúc đó không phải đơn hàng đầu tiên của cô sẽ bị ngâm nước nóng sao?

Cùng trong một khu, lại đối diện nhau, mọi người cũng biết nhau một chút. Trước khi Chu Diệu báo giá như thế với Đa Ninh thì anh cũng đã suy nghĩ việc ông chủ Hoàng kia có đồng ý hay không, anh cam đoan nói: “Em yên tâm. Ông chủ Hoàng sẽ đồng ý thôi.” D~~Đ~~L~~Q~~Đ~~

Đa Ninh: "... Nếu không tiếp đồng ý thì làm sao bây giờ."

Chu Diệu: "Anh bồi thường tổn thất cho em.”

https://thuviensach.vn

Đa Ninh quyết đoán, dựa theo chỉ đạo của Chu Diệu, báo cho Hoàng tổng. Không nghĩ tới, thành công. Nhưng mà, người bảo cô báo giá là Chu Diệu chao ôi...

Chu Diệu lợi hại như thế, có thể thông qua khảo nghiệm của dì dượng cô, hoặc là nhận ra Thiểm Thiểm là bảo bối của nhà họ Chu hay không.

Chuyến bay của Thiểm Thiểm được định rồi, gần 10 giờ bay, nếu không đến trễ, lúc đến sân bay của thành phố A sẽ vào khoảng 3h chiều thứ hai.

Đa Ninh sớm nói với Chu Diệu việc này. Hai lần.

Chu Diệu vô cùng hiểu được, cũng sẽ nắm chắc cơ hội này: "Yên tâm, ngày đó anh rảnh, nhất định sẽ đi đón bọn họ với em, sau đó buổi tối mời bọn họ ăn cơm."

"Đúng rồi, dì dượng em ở nước ngoài nhiều năm, hôm đó chúng ta ăn cơm Trung hay là cơm Tây?"

Đa Ninh: "Cơm Trung đi." Sau đó lại bỏ thêm một câu, "Nhưng mà không được ăn cay." Bởi vì Thiểm Thiểm không ăn được cay.

Chu Diệu: "Yên tâm, nhất định anh sẽ chọn chỗ thật tốt."

Đa Ninh vẫn có phần lo lắng, nhưng lại không thể nói thêm cái gì, nói thực ra tâm tình cô đang ở trên chuyến bay của Thiểm Thiểm, luôn luôn bị vây trong trạng thái vi diệu lại khẩn trương.

Cảm thấy như trong tay đặt một quả bóng hơi đầy nước, nằm nặng trịch trên lòng bàn tay, hơi nước phồng lên có thể vỡ tan bất cứ lúc nào. Nhưng bây giờ cô còn có thể đẩy nước bên trong ra, để một chỗ chật vật ẩm ướt, chỉ có thể thật cẩn thận bưng nó lên.

https://thuviensach.vn

Có lẽ, người cất giấu bí mật luôn cảm thấy như vậy.

Chuyến bay của Thiểm Thiểm thứ hai tới, buổi chiều Đa Ninh cùng Chu Diệu xuất phát tới sân bay; Nhan Nghệ cũng muốn đi theo, lại sợ chính mình nói nhiều tiết lộ thân thế công chúa nhỏ của Thiểm Thiểm, lái xe đến học viện Phật giáo, đi nghe giảng bài.

Lúc dừng xe, không ngờ lại thấy chiếc xe Land Rover màu trắng biển số đuôi 66 đến từ Hải Thành.

Hôm nay Ngô tiểu thư lại cùng với mẹ chồng trước của cô đến nghe Cố Gia Thụy giảng chương trình học Phật giáo? Không, không phải hoa hướng dương, cá gỗ nhỏ..

Nhan Nghệ dừng xe của mình ở một góc tối. Cô biết rõ Cố Gia Thụy có một phòng nghỉ ở học viện Phật giáo, cố ý men theo đường nhỏ đến phòng nghỉ đợi anh. Đợi đến nhàm chán, hái một bông hồng màu nhạt ngồi thưởng thức.

Quả nhiên, Cố Gia Thụy dạy được nửa khóa thì trở về từ phòng học, bước chân đoan chính lại mang theo khí khái.

Nhưng Nhan Nghệ hiểu rõ, Cố Gia Thụy chỉ thừa dịp thời gian 15 phút này, trở lại sương phòng nghịch di động.

Vì sao cô lại biết, đương nhiên là bị cô nhìn thấy một lần rồi!

Bởi vì Nhan Nghệ ngồi bên cạnh một gốc cây đa, lúc Cố Gia Thụy vào sương phòng không nhìn thấy. Đang muốn đẩy cửa ra, phía sau vang lên một giọng nói ôn nhu kêu to ——

"Nhất Thành Đại Sư..."

https://thuviensach.vn

Ngại quá, bởi vì Cố Gia Thụy bị một chút kinh hách, thiếu chút nữa bị thành cửa dưới chân làm cho vấp. Quay đầu nhìn về phía người đứng lên khỏi bồn hoa, vái chào cũng lược bớt, trực tiếp đặt câu hỏi: "Hôm nay lại có chuyện gì thế, Trịnh thí chủ?"

Giọng điệu biếng nhác, không khác gì hoa hoa học trưởng lúc còn học đại học.

——

Sân bay của thành phố A, Đa Ninh cùng Chu Diệu cùng nhau chờ ở cửa số 2, chuyến bay từ Toronto đến trễ nửa giờ. Rốt cục lúc tiếp đất dì cũng nói qua WeChat với cô, bọn họ đã sắp đi ra.

Đa Ninh nhìn phía trước, lại nghiêng nhìn Chu Diệu, Chu Diệu một tay đút túi, nhếch miệng lên với cô. Bộ dáng tỏ vẻ anh vẫn kiên nhẫn, sau đó đặt một bàn tay lên bả vai của cô.

Đa Ninh động bả vai, đừng để loạn.

Vào lúc này, Đa Ninh thấy được một bóng người nho nhỏ đang chạy ra, là Thiểm Thiểm. Bé con đi còn nhanh hơn dì dượng, sau đó dừng lại trước 20m, không biết tiếp tục chạy đi đâu.

"Thiểm Thiểm!" Đa Ninh kêu lên tên của Thiểm Thiểm.

Thiểm Thiểm nghe được, đầu nhỏ ngó nghiêng mãi, cuối cùng nhìn thấy cô, cũng kêu lên tên của cô: "Đa ——Ninh!" Bộ dáng hưng phấn lại vui vẻ.

Đây có phải là Alice đóa hướng dương nhỏ không?

Cùng với đó, Chu Diệu cũng thấy được Alice ở phía trước, bím tóc tết chỉnh tề, váy nhỏ màu vàng, khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ như một đóa

https://thuviensach.vn

hướng dương, sau đó còn cười cong thắt lưng, bưng lấy mặt.

Không nhịn được, Chu Diệu nhếch môi một, đây là lâu lắm không gặp mặt, còn thẹn thùng. Nhưng Đa Ninh vừa gọi là gì? Thiểm Thiểm?

Đóa hướng dương nhỏ còn có tên tiếng Trung sao?

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Thiểm Thiểm có chút xấu hổ nhưng không phải vì đối mặt với một đại soái ca như Chu Diệu mà vì đã lâu không gặp Đa Ninh; cảm thấy vừa vui vẻ vừa ngại ngùng đứng phía trước trạm kiểm tra hành lý.

Tuy mỗi ngày đều gọi video call nhưng cảm giác khi thấy người thật lại không giống thế. Đa Ninh cũng cảm thấy như thế nên cố không rơi lệ, dang hai cánh tay hướng về Thiểm Thiểm.

Cùng lúc đó ở cửa ra phía trước dì dượng đã lấy được hành lý, hai cái va ly lớn và một va ly yêu thích của Thiểm Thiểm. Ngoài ra còn một ba lô nhỏ Thiểm Thiểm đeo sau lưng nữa.

Ngượng ngùng của trẻ em giống như bong bóng xà phòng vậy, tuy tỏa ra rất nhiều nhưng biến mất cũng rất nhanh.

Vì cô đưa cánh tay ra nên Thiểm Thiểm nhanh chóng chạy đến. Thiểm Thiểm chạy rất nhanh không nhìn người xung quanh buộc lòng Đa Ninh phải nhắc nhở Thiểm Thiểm, sợ rằng Thiểm Thiểm sẽ đụng trúng những hành khách khác.

Nhưng không, bất kể hành khách có màu da gì, cô chú cậu dì hay là ông bà đi chăng nữa, ai cũng đều chú ý tới cô bé con đang hết sức phấn khởi này và mỉm cười nhường đường.

Cứ như vậy Thiểm Thiểm thuận lợi chạy ngang qua trạm kiểm tra hành lý cuối cùng, ngay cả nhân viên sân bay đẹp trai cũng không ngăn cản Thiểm Thiểm, còn hòa nhã sờ đầu Thiểm Thiểm một.

https://thuviensach.vn

Thiểm Thiểm rụt đầu lại tiếp tục chạy về hướng Đa Ninh đang đứng, rốt cuộc thuận lợi tựa vào trong lòng Đa Ninh. Đa Ninh ngồi xuống ôm Thiểm Thiểm lại. Hai tay Thiểm Thiểm ôm lấy cổ cô, đầu ghé vào bả vai, mở miệng nhỏ giọng nói: “Em nhớ Đa Ninh rất nhiều.”

“Chị cũng rất nhớ em…” Thiểm Thiểm.

Đa Ninh ôm Thiểm Thiểm đáp lại lời bé.

Thiểm Thiểm lại nói một câu nữa: “Mỗi ngày đều nhớ đến.”

… Mẹ cũng vậy.

Thật hiếm có Thiểm Thiểm nói liên tục hai câu tiếng Trung. Vì khi mọi người xuống máy bay, mẹ xinh đẹp vừa chải đầu cho Thiểm Thiểm vừa nói cho bé biết: khi đến Trung Quốc phải nói bằng tiếng phổ thông nếu không sẽ bị cảnh sát bắt.

Thiểm Thiểm nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về phía “Chú cảnh sát” vừa sờ đầu bé, rồi một lần nữa ôm chầm lấy Đa Ninh.

Anh chàng mặc đồng phục sân bay: …

Đa Ninh cũng sờ đầu nhỏ của Thiểm Thiểm, ngước mắt liếc nhìn Chu Diệu đang đứng trước mặt. Dáng người Chu Diệu thẳng tắp, con ngươi hạ xuống, nói với cô: “Anh đi giúp dì dượng lấy hành lý.”

Trước khi đi còn cười hỏi thăm Thiểm Thiểm: “Alice, em còn nhớ anh không?”

Hai người chỉ nói chuyện bằng video call một lần. Thiểm Thiểm nghiêng đầu đánh giá anh. Đầu và mắt đều ngước lên nhìn Chu Diệu, nhất thời không có phản ứng. Đa Ninh nghĩ Thiểm Thiểm sẽ lắc đầu, vì cô bé thích nhìn đàn ông đẹp mã nhưng lại không biết phân biệt ai là ai.

https://thuviensach.vn

Ngoài ý muốn Thiểm Thiểm hướng về Chu Diệu gật đầu một, sau đó quay lại ôm lấy Đa Ninh.

Đa Ninh bị Thiểm Thiểm ôm chặt chỉ có thể đứng yên tại chỗ. Cách đó không xa dì dượng đang đi tới, Chu Diệu nhanh chóng bước về phía đó.

Ân cần thăm hỏi rồi hỗ trợ mang hành lý và khách sáo hàn huyên đôi câu.

Chu Diệu đã gặp qua dì của Đa Ninh, đó là một người phụ nữ rất lạnh lùng và mạnh mẽ, Chu Diệu cùng dượng Đa Ninh bắt tay và nói chuyện nhiều hơn. Nhưng dù anh không thích dì của Đa Ninh cũng không thể làm phật lòng bà. Quan hệ của Đa Ninh và ba ruột không tốt, không thể nghi ngờ rằng hiện tại dì của cô mới là trưởng bối quan trọng nhất.

Nếu sau này anh và Đa Ninh tổ chức hôn lễ lần nữa, còn phải nhờ người dì này làm chủ tọa đây!

Trái lại dượng là một Hoa kiều hết sức thân thiện và dịu dàng; lần đầu tiên gặp mặt thoạt nhìn trẻ hơn nhiều so với tưởng tượng của anh. Dì của Đa Ninh định cư Toronto là do lúc trước đi du học thì gặp được một giáo sư kinh tế người Hoa. Sau này vị giáo sư này cũng mở một công ty tài chính.

Đáng tiếc đã bị phá sản.

Chu Diệu cũng tham gia lĩnh vực tài chính đương nhiên hiểu rất rõ lý thuyết tài chính khác xa so với thực tiễn, dù cho có thuận lợi làm việc thì khi gặp phải một cuộc khủng hoảng tài chính thì cũng rơi vào trường hợp cửu tử nhất sinh. Cho nên việc Đa Ninh muốn bán nhà để giúp dượng có vốn quay vòng là một hành vi hết sức ấu trĩ.

Dĩ nhiên anh mong rằng tất cả chuyện đó chỉ là Đa Ninh cam tâm tình nguyện làm chuyện dại dột mà không phải bị người khác giựt giây.

https://thuviensach.vn

“Chu Diệu cảm ơn cậu.” Dì dùng giọng điệu hờ hững nói làm cảm tạ với anh, “Cậu bận rộn như vậy còn phải đón chúng tôi.”

“Dạ.” Chu Diệu lễ phép tươi cười nói, “Ba mẹ cháu biết mọi người trở về nhưng không biết ở lại bao lâu, muốn cùng mọi người ăn một bữa cơm… Dì và ba mẹ cháu đã lâu rồi không gặp.”

“Đúng vậy, lâu lâu mới trở về nước một lần.” Dì quay lại nhìn Chu Diệu, tầm mắt hạ xuống quét qua Alice, nói thêm: “Sau khi Alice được sinh ra, dì không về được vì bận chăm sóc bé.”

“Alice rất đáng yêu, chúc mừng hai người.” Chu Diệu nói thêm một câu chúc mừng.

“Cảm ơn cháu!” Cuối cùng dì cũng cười nhẹ nói với Chu Diệu, “Đây là lễ vật hết sức quý giá mà ông trời đã ban cho dì và Putte.”

Lễ vật quý giá… Thật khiến người ta hoài nghi đấy.

Chu Diệu nhìn Đa Ninh và Alice dính lấy nhau, mím môi nói: “Thật là có phúc.”

“Được rồi, lần này dì và Putte sẽ ở lại một thời gian dài, chắc chắn sẽ có dịp ăn cơm với ba mẹ cháu.” Dì nói.

Chu Diệu gật đầu phụ họa: “… Hiếm khi trở về dĩ nhiên phải ở lại lâu một chút.”

Giao tiếp với trưởng bối không phải sở trường của Chu Diệu nhưng lại không thể không làm. Nhất là dì của Đa Ninh, sau nụ cười có cất giấu dao găm. Chu Diệu nhếch miệng một, một tay đẩy xe hành lý đi về phía trước.

Nhưng đi đã lâu như vậy sao chỉ đi được từ cổng số hai sang cổng số sáu… Nguyên nhân là do có một cô bé chân ngắn, đã chân ngắn còn muốn

https://thuviensach.vn

vừa tự đi vừa nhìn ngắm xung quanh nữa.

Do lần đầu tiên tới Trung Quốc nên rất tò mò sao?

Không thể nghi ngờ chân ngắn đang gây trở ngại chính là Alice, cô bé chẳng những muốn đi một mình còn không cho Đa Ninh mang ba lô giùm. Cả nhóm đều phải chiều theo Alice, tất cả đều đi thật chậm. Tội nghiệp cho đôi chân dài của Chu Diệu phải đi một bước rồi dừng lại một bước.

Thật chịu hết nổi, Chu Diệu xoay người ôm lấy Alice, trong nháy mắt Alice đã ở trên cao.

Theo bản năng Đa Ninh nhìn về phía Chu Diệu, dì và dượng cũng nhìn Chu Diệu, nhất là ánh mắt dò xét ghê gớm quét đến của dì.

“Cho anh ẵm một lúc được không?” Chu Diệu hạ mắt thân thiết hỏi Thiểm Thiểm.

Khi đối mặt với một anh chàng đẹp trai, Thiểm Thiểm luôn là một cô bé lơ tơ mơ. Thiểm Thiểm nghiêm túc gật đầu với yêu cầu của Chu Diệu rồi đặt hai tay lên vai anh.

Đa Ninh không phản đối: … Thiểm Thiểm là một cô bé rất dễ bị gạt.

Bên này Đa Ninh và Chu Diệu đi đón người thân, bên kia Nhan Nghệ cũng đuổi kịp Cố Gia Thụy; hơi suy yếu gọi một tiếng: “Cố Gia Thụy…”

Bộ dáng nịnh nọt như có việc muốn nhờ vả.

Cố Gia Thụy rất tao nhã đứng trước cánh cửa sơn son đỏ thắm, nhớ lại lời Phương trượng nói, phụ nữ dưới chân núi đều là cọp, nếu gặp phải ngàn lần vạn lần nên né tránh… Chẳng qua với anh mà nói, gặp qua rất ít đàn bà có thể so với cọp nhưng trước mắt lại chính là một người như vậy. Diễn đàn lê quý đôn ***

https://thuviensach.vn

Làm hòa thượng phải đoạn tuyệt quá khứ nhưng quên đi không có nghĩa là mất trí nhớ; Cố Gia Thụy làm hòa thượng năm năm, dù ít hay nhiều thì cũng bị ảnh hưởng bởi chuyện xưa.

Hơn nữa trời sinh anh có tâm địa tốt, luôn nhớ đến tình bạn ngày xưa nên khi bạn học cũ có chuyện cần anh hỗ trợ thì anh sẽ không cự tuyệt. Kể cả người đáng ghét như Chu Diệu, anh vẫn nguyện ý giúp bạn sớm tu thành chính quả.

Thế nhưng —— khi Nhan Nghệ nói lên điều thỉnh cầu, Cố Gia Thụy rất nguyên tắc lắc đầu từ chối: “Không thể.”

Cô muốn anh làm thầy tướng số lừa tiền của mẹ chồng? Đàn bà á, yêu cầu vô lý gì cũng đều có thể nói được.

“Cố Gia Thụy, coi như là bạn học cũ… giúp tôi chút đi?” Nhan Nghệ cắn môi chơi chiêu năn nỉ, đưa tay kéo áo cà sa của Cố Gia Thụy.

Cố Gia Thụy nhìn xuống, nhắc nhở: “Trịnh thí chủ, nam nữ khác biệt, xin đừng lôi kéo bần tăng như vậy.”

Anh nhắc nhở Nhan Nghệ thân phận khác biệt, thật sự một lòng một dạ làm hòa thượng. Nhan Nghệ hoàn toàn nhận định vị thế và thân phận của anh cũng là một loại nghề nghiệp mà cái nghề này có khả năng lung lay tâm của mọi người. “Cố Gia Thụy, xin giúp tôi một lần này thôi mà.” Nhan Nghệ tiếp tục cầu xin.

Cố Gia Thụy vẫn từ chối, thái độ rất kiên quyết. Anh không phải là một hòa thượng dễ dàng bỏ đi nguyên tắc của mình.

Được! Nhan Nghệ hít sâu một hơi, ném ra đòn sát thủ, nhìn Cố Gia Thụy nói: “Xem như chúng ta từng có một đoạn tình duyên ở KTV, giúp tôi một lần đi?”

https://thuviensach.vn

Tình duyên ở KTV?! Là chuyện kia? Cố Gia Thụy: …

Cố Gia Thụy nhớ lại, vào ngày anh xuất gia thì chuyện nam nữ cũng đã tiêu tan rồi, chỉ cần không nghĩ đến thì sẽ không quá phức tạp; tâm thành thì sẽ thanh tâm quả dục. Nhưng anh lại là một hòa thượng có trí nhớ rất tốt, chỉ một hồi ức thoáng qua là có thể nhớ đến cảnh tượng trước đây và cảm nhận được cả xúc cảm kinh người kia nữa.

“Thầy coi như bồi thường tôi thiếu chút nữa bị thầy…” Nhan Nghệ mười phần không biết xấu hổ uy hiếp người khác.

Thiếu chút nữa gì chứ? Cố Gia Thụy không thèm nhìn người trước mắt, trong lòng nguyền rủa chửi mắng… Thật là tức chết mà, anh đã làm hòa thượng mà vẫn bị bắt trả nợ phong lưu nữa à?

“Vào trong rồi nói.” Cố Gia Thụy mở miệng nói với người trước mặt.

“… Cảm ơn đại sư nhé!”

Cái sương phòng này Nhan Nghệ đã đến một lần rồi, chính là lần mà cô bắt gặp Cố Gia Thụy nằm chơi điện thoại di động. Lười biếng nằm nghiêng trên giường, vẻ mặt trời quang trăng sáng, nhưng không thể che được điện thoại di động cầm trong tay,

Chơi vui vẻ, thao tác thành thạo.

Đã làm đại sư mà vẫn chơi game trong điện thoại… Buồn cười! Cũng bởi vì đức hạnh làm hòa thượng của Cố Gia Thụy, Nhan Nghệ mới dám đưa ra ý tưởng kia với anh, thêm vào chủ ý lừa tiền của mẹ chồng trước.Có một số việc khá bất đắc dĩ, cũng không phải Nhan Nghệ muốn trả thù gì.

Hải Thành là một thành phố nhỏ nhưng đông dân, tin bát quái thoáng cái một đồn mười mười đồn một trăm. Cô và Vương Diệp mới ly hôn mấy

https://thuviensach.vn

tháng, Vương gia lại muốn làm đám cưới! Hôm qua mẹ gọi điện thoại cho cô, nan giải mở miệng nói chuyện này.

Nói về mẹ chồng trước kia tìm người xem ngày sinh tháng đẻ cho Vương Diệp và Ngô tiểu thư, rõ ràng muốn cưới vợ mới, còn nói cô và Vương Diệp không hợp nên phải ly hôn…

Ly hôn thì ly hôn, tự Nhan Nghệ nghĩ không có chuyện gì lớn. XX phối XX là hợp lẽ, thiên trường địa cửu. Chỉ là không muốn ba mẹ của cô uất ức cho cô.

Có đôi khi hàng xóm trái phải hai bên rảnh rỗi cố tình ăn nói linh tinh, rõ ràng người làm sai là Vương gia, nhưng vì nhà đó nhanh chóng làm đám cưới nên thiếu chút đều giơ ngón tay cái với Vương gia! Chê cười hay xem náo nhiệt, bọn họ vĩnh viễn không cần hiểu rõ nguyên nhân hay nói đạo lý, chỉ hi vọng sự việc càng nháo càng lớn thì những lúc trà dư tửu hậu mới có chuyện để bàn luận.

Được, cô sẽ thỏa mãn bọn họ!

Không phải người nhà họ Vương muốn xem ngày sinh tháng đẻ cho Vương Diệp và Ngô tiểu thư sao, cô sẽ lập tức tìm cho bọn họ một đại sư! Quan trọng là mẹ chồng trước hoàn toàn tín nhiệm Cố Gia Thụy.

Cố Gia Thụy: …

Khi đối mặt với những thỉnh cầu lặp đi lặp lại của Nhan Nghệ, Cố Gia Thụy chỉ âm thầm lắc đầu. Sở dĩ người thế tục có thân ở thế tục là vì trong lòng luôn có các loại chấp niệm. Là một hòa thượng, bất kể sự việc như thế nào, anh cũng chỉ muốn khuyên giải chứ không muốn nối giáo cho giặc.

Phải giúp cô trừ bỏ nghiệp chướng.

https://thuviensach.vn

Thật ngại quá. Nhan Nghệ không muốn nghe phật pháp và đạo lý của Cố Gia Thụy, cô không muốn thấy nhà họ Ngô và Vương được nở mày nở mặt, cô chỉ muốn nhà họ Ngô và Vương trở thành trò cười thôi…

Nghiệp chướng quả là nghiệp chướng! Cố Gia Thụy thở dài một hơi: “Nhan Nghệ, sao cô muốn gây khó dễ người khác như vậy?”dienndan Lê quý đôn @@

Khó có được lúc Cố Gia Thụy không xa lạ gọi cô là Trịnh thí chủ, mà gọi thẳng tên cô. Thường khi quan hệ đã thân hơn một chút, có uất ức sẽ thổ lộ hết ra, Nhan Nghệ hít mũi một, ngẩng đầu nhìn cái đầu trơn bóng của Cố Gia Thụy nói: “Anh biết chuyện ly hôn đối với một người phụ nữ là tổn thương sâu đậm đến cỡ nào không… Hòa thượng như anh làm sao hiểu được!”

Trong lúc không để ý thì viền mắt đã nổi lên hơi nước.

Cố Gia Thụy không có cách nào đành phải nhân nhượng, tất nhiên anh hiểu…

Nhưng anh lại không muốn hiểu.

Chẳng qua trí thông minh và khả năng nhận định của anh đều rất cao, tuy có thể giữ vững lý trí nhưng cũng dễ cảm thông với những người khác.

Coi như giúp người ác làm việc xấu một lần thôi, về chuyện có lưu lại nghiệp chướng hay không… Thiện tai thiện tai, vậy nên để giáo lý nhà Phật khuyên bảo người phàm tục làm việc thiện từ từ thôi.

——

Hai cánh tay nhỏ bé ôm sít sao cổ Chu Diệu làm anh có chút khó chịu nhưng vẫn luôn duy trì nụ cười. Anh chưa từng ẵm em bé bao giờ, hôm nay là lần đầu tiên, trước đây trong nhà có đứa bé con họ hàng đưa tay muốn

https://thuviensach.vn

anh ẵm, anh trực tiếp chuyển qua cho anh cả. Ôm em bé thì có cảm nhận gì đây? Đứa bé còn là một bông hoa hướng dương mềm mại nho nhỏ, thành thật mà nói thì nó khá thú vị.

Có lẽ vì đóa hoa hướng dương nhỏ này không những không bài xích anh, mà còn rất tin tưởng và vô cùng cao hứng ngồi trên bả vai anh.

Tại bãi đậu xe ngầm của sân bay, Đa Ninh đẩy xe hành lý đi bên cạnh dì, thỉnh thoảng nhìn cảnh Chu Diệu cõng Thiểm Thiểm trên vai. Vì đây là lần đầu tiên Chu Diệu ôm Thiểm Thiểm khiến cho cảm xúc của cô có chút khác thường nên cúi đầu xuống.

Sau đó mọi người dừng lại ở một chiếc xe thương vụ màu đen.

Hôm nay đi đón khách nên Chu Diệu không chạy chiếc xe Tesla đặc biệt kia, chỉ lấy một chiếc xe thương vụ của công ty. Nhà hàng cũng đã an bài thỏa đáng, đặt trước một bàn ẩm thực địa phương không xa trung tâm thành phố, cũng gần nơi nghỉ ngơi của dì dượng đêm nay.

Sau khi kết thúc bữa tối, tiễn mọi người về khách sạn thì anh có thể chở Đa Ninh đi rồi.

Chu Diệu tự lái xe thương vụ, tất cả mọi người đều ngồi phía sau xe khá rộng rãi. Lúc Đa Ninh lên xe, anh giúp cô mở cửa bên ghế phụ lái thế nhưng lại bị cự tuyệt.

Như là một hướng dẫn viên du lịch của nhà trẻ, Đa Ninh ngồi phía sau giới thiệu với Alice tất cả các thứ dọc đường đi.

Trên kính chiếu hậu, Alice hết sức hăng hái giương hai mắt to tròn của mình dán trên cửa sổ thủy tinh. Xe đã chạy đến đường cao tốc, Chu Diệu vô thức chuyển làn đường, giảm tốc độ từ một trăm sang tám mươi cây số một giờ.

https://thuviensach.vn

Như vậy tiện cho Alice nhìn ngắm phong cảnh ven đường và cũng để Đa Ninh giải thích dễ dàng hơn.

Nhưng ngược lại dì nhắc nhở Đa Ninh: “Đừng nói chuyện với Alice nữa, càng nói càng phấn khởi, trên máy bay con bé không ngủ được bao lâu.”

Đa Ninh im lặng ngay lập tức.

“… Nhưng trời vẫn chưa tối mà?” Alice đột nhiên mở miệng nói tiếng Anh.

Do đứa nhỏ không biết khái niệm trái múi giờ nên mới nói câu này, khiến Chu Diệu đang lái xe phía trước cũng toét miệng cười. Dì nhắc nhở làm cho Đa Ninh có chút xấu hổ. Thiểm Thiểm phấn khởi làm cô cũng hưng phấn theo.

Xém chút quên mất Thiểm Thiểm đã ngồi mười tiếng đồng hồ trên máy bay rồi.

Thành thật mà nói, tuy mấy năm nay cô nhìn Thiểm Thiểm lớn lên, nhưng vì dì chăm sóc Thiểm Thiểm quá tốt nên có đôi khi cô cũng không biết làm thế nào mới có thể sánh bằng dì.

Ngược lại Thiểm Thiểm không hề cảm thấy buồn ngủ, lôi kéo mẹ xinh đẹp của bé thương lượng: “Khi bầu trời tối đen thì con sẽ ngủ được không ạ?” Lúc thương lượng thì Thiểm Thiểm sẽ gọi dì bằng tên tiếng Anh.

Dì nghiêm túc trưng ra một biểu cảm ---- cho phép.

Ngoại trừ kêu tên của dì Thiểm Thiểm còn gọi thẳng tên của dượng Putte. Nhưng việc Thiểm Thiểm gọi tên của người lớn không phải là không lễ phép, chỉ là dì dượng cố ý dưỡng thành thói quen này cho bé, vì trẻ em nước ngoài gọi thẳng tên ba mẹ rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Lúc ngồi xuống ghế cạnh bàn tròn lớn kiểu Trung Quốc để dùng cơm, Thiểm Thiểm kêu vài tiếng Putte và Đa Ninh khiến Chu Diệu phải đưa mắt nhìn mấy lần, dì giải thích với anh: “Tập quán của đứa bé sống ở nước ngoài và trong nước không giống nhau, Alice có thói quen gọi tên của chúng tôi.”

Chu Diệu gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, bỗng nhiên hỏi: “Hình như cháu nghe Alice còn có một tên tiếng Trung nữa ạ?”

Thiểm Thiểm ngồi đối diện Chu Diệu, hiểu lời nói của anh, gật đầu một. Đúng vậy, bé có hai tên lận.

“… Thiểm Thiểm phải không?” Chu Diệu nhìn Thiểm Thiểm hỏi thăm.

Thiểm Thiểm gật đầu một. Đúng rồi!

Đa Ninh cúi đầu, lúc ở sân bay nhìn thấy Thiểm Thiểm, cô quá kích động nên lớn tiếng gọi tên tiếng Trung của Thiểm Thiểm.

“Không phải là Thiểm Thiểm, là San San…” Dì mở miệng cải chính với Chu Diệu.

Thiểm Thiểm và San San*, khả năng nghe tiếng trung của Thiểm Thiểm không đạt tiêu chuẩn nên hoàn toàn không nhận ra sự khác nhau, khi dì bảo bé là San San, bé cũng gật đầu một. Đúng vậy, bé gọi là San San.

(* 闪闪 [Shǎnshǎn] = Thiểm Thiểm và 姗姗 [shān shān] = San San, hai chữ phát âm gần giống nhau nên Alice còn nhỏ không phân biệt được)

Đa Ninh vừa không biết làm sao vừa cảm thấy buồn cười, ngẩng đầu nhìn phía trên bàn tròn lớn treo một đèn lồng kiểu Trung Quốc, Thiểm Thiểm nhìn theo cô chỉ tay lên chiếc đèn, cái miệng nhỏ nhắn ô một tiếng rồi nói: “Đây là… đèn lồng.”dien dan le quy@$don**

https://thuviensach.vn

Không sai, cách phát âm và cách biểu đạt đều rất tốt. Trình độ tiếng Trung của Thiểm Thiểm cứ luôn như vậy, khi hay khi dở.

Chu Diệu chấp nhận cách giải thích tên San San này. Hình như có rất nhiều đứa bé tên là San San, họ hàng của anh cũng có một đứa tên San San thì phải…

Anh cầm thực đơn giao cho dì, cùng lúc đưa cho Alice một máy vi tính màn hình phẳng, trên đó có trò chơi gọi món ăn. Thiểm Thiểm… à không phải, San San rất vui vẻ tiếp nhận, không quên nói với anh: “Cua cua*.”

(* Alice muốn nói 谢谢 [Xièxiè] = cám ơn, nhưng lại nói thành 蟹蟹 [Xiè xiè]= cua cua)

San San hay Thiểm Thiểm không thể phân rõ, Chu Diệu nghi hoặc không biết anh có nghe nhầm khi ở sân bay hay không. Nhưng nếu thật là Thiểm Thiểm thì cũng chẳng sao. … Thiểm Thiểm làm cho người ta yêu thích, chợt lóe lên lấp lánh trong suốt… không nhất thiết là Thiểm Thiểm của anh đâu.

Câu hỏi vừa rồi chỉ vì trong lòng anh toát lên một suy đoán, bởi vì anh thấy Alice khá giống Đa Ninh.

Ôm một chút hi vọng mong manh, nhân lúc mấy người Đa Ninh gọi món ăn, Chu Diệu lấy điện thoại di động, một bên giới thiệu món ăn, một bên gửi đi một tin nhắn – “Lần đầu tiên thì có nhiều khả năng thụ thai không?”

Sau khi tạm dừng, anh lại ghi thêm mấy chữ phía trước câu hỏi kia: Cả hai đều là lần đầu tiên.

“Cả hai đều là lần đầu tiên thì có nhiều khả năng thụ thai không?”

https://thuviensach.vn

******

Tác giả có lời muốn nói: bắt đầu trinh thám và phản trinh thám.

Alice, con là Thiểm Thiểm đúng không?

_Đúng rồi.

Con là San San đúng không?

_Đúng luôn.

Rốt cuộc con là Thiểm Thiểm hay San San?

_Con là Alice.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Là một hòa thượng, có rất nhiều cách khiến cho người ta mời cơm cúng dâng, cũng có cực kì nhiều cách nghiêm trang mà nói hươu nói vượn.

Lúc tan học cùng bà Vương với Ngô tiểu thư nói thêm mấy câu đạo Phật, hai người liền đưa ra lời mời cùng dùng cơm. Cố Gia Thụy tự nhiên đồng ý. Bên ngoài học viện Phật giáo đều là quán cơm chay, tùy ý vào quán nào cũng được.

Có người tin Phật là thật sự có tín ngưỡng, cũng có người tin Phật hoàn toàn chỉ là mê tín. Bà Vương đây rõ ràng là loại sau.

Đương nhiên, Cố gia Thụy là người xuất gia hắn không ghét bỏ bất kì một vị Phật tử nào, dù cho họ là Phật tử theo kiểu nào, dù sao chúng sinh muôn hình, quan trọng nhất là dung hòa và vị tha. Đến cả Chu Diệu kia mà anh còn có thể dễ dàng tha thứ, đừng nói đến vị phu nhân lớn tuổi này vô cùng sùng bái và tín nhiệm anh.

Đến như Ngô tiểu thư đây, dù đã cố gắng làm một cô gái xuất trần xuất thế, ăn mặc cũng cực kì thanh lịch giản lược, tựa như lớn lên cùng với tấm lòng dịu dàng tính tình điềm đạm vô cầu. Nhưng ánh mắt lại giản đơn dễ hiểu, chỉ thấy hời hợt, không thấy lí cốt.

Trước khi Cố Gia Thụy xuất gia nhìn phụ nữ hai mươi mấy năm, sau khi xuất gia lại nhìn Phật tổ năm năm. Cô gái nào thật sự có Phật tính, chỉ cần liếc nhìn đã biết, cần dò xét cái gì đâu!

https://thuviensach.vn

Nói vậy, vị Ngô tiểu thư này là con dâu tương lai mà nhà họ Vương muốn chọn. Có lẽ cũng vì dáng vẻ Ngô tiểu thư rõ ràng có chỗ không ổn, mới khiến cho bà Vương lo lắng trùng trùng. Suy cho cùng người như Trịnh thí chủ cũng là tướng mạo hiếm có, cũng không tầm thường.

À, quên chưa giới thiệu… Đối với nhân tướng học Cố Gia Thụy cũng nghiền ngẫm sơ sơ. Tiêu chuẩn kết bạn đầu tiên của anh là nhìn tướng mạo đối phương tốt xấu thế nào, ví dụ như Chu Diệu, tuy rằng người này tính cách đáng ghét, nhưng bộ mặt lại rất tốt, người như sao sáng, lòng cũng không quá mức thối rữa.

Đa Ninh cũng là người có tướng mạo tốt, là cô gái chân thật dịu dàng hiền lành.

Còn vị Ngô tiểu thư này, anh chỉ nhìn qua cũng không thể võ đoán. Cơ mà Nhan Nghệ đoán không sai, bà Vương tìm một lí do để cho Ngô tiểu thư rời đi, nhanh chóng mở miệng hỏi anh: “Nhất Thành đại sư, tướng mạo cô gái này có được không?”

Mục đích như vậy thật khiến người ta không biết nói gì. Cố Gia Thụy không nói chuyện, nhấp một ngụm trà.

“Thực không dám giấu diếm, Ngô Tâm là cô gái con tôi thích, chúng nó đã định hôn lễ vào mùng hai tháng mười năm nay.” Nói xong, bà Vương lấy từ trong bao ra một tờ giấy, bên trên có viết ngày tốt mà một đại sư xem cho, bà muốn nhờ Nhất Thành cũng xem hộ xem thế nào.

Cố Gia Thụy từ chối, ba chữ: “Không cần xem.”d, đ, l, q đ

Đôi khi những lời lập lờ lại có tác dụng hơn ngàn vạn lời dông dài. Anh chưa nói gì, bà Vương đã bồn chồn hỏi: “Nhất Thành… Ngài cảm thấy không ổn sao?”

https://thuviensach.vn

Cố Gia Thụy đặt chén trà xuống, không nói có được hay không, mà đi thẳng vào vấn đề: “Con trai bà là… Tái hôn?”

… Một câu trúng đích!

Ánh mắt bà Vương nhìn Cố Gia Thụy càng thêm thành kính và tín nhiệm, chắp tay hỏi: “Nhất Thành, vì sao ngài biết?”

Cố Gia Thụy không trả lời. Anh không thể nói cho bà Vương đây biết, là con dâu trước của bà tìm tới tôi lừa dối bà… Lừa dối bề trên thật sự là hành vi không tốt lắm, cho nên Cố Gia Thụy hết sức ăn ngay nói thật.

May mà, bản thân cô Ngô tiểu thư kia cũng không phải người có phúc khí. Sở dĩ bà Vương hỏi thêm người khác, là vì trong lòng còn chút lo lắng.

“Nói cho tôi biết ngày sinh tháng đẻ của con trai bà.” Cố Gia Thụy mở miệng nói.

Lập tức bà Vương lấy một tờ giấy khác trong túi ra, bên trên không chỉ có ngày sinh tháng đẻ con trai bà, còn có cả bát tự của vị Ngô tiểu thư kia.

Cố Gia Thụy nhận lấy, hai mắt không nhanh không chậm quét qua. Vị Vương tiên sinh này cùng tuổi với Ngô tiểu thư, đều hơn Nhan Nghệ hai tuổi.

“Người kết hôn với con trai bà, tốt nhất là nên kém hai tuổi.” Cố Gia Thụy nói.

Tim bà Vương dồn dập một phen.

“Nhìn qua bát tự hai người này, con trai bà mộc nhiều, mà vị Ngô tiểu thư này lại kim nhiều, kim sinh thủy, mộc sinh hỏa, thủy khắc hỏa, hỏa

https://thuviensach.vn

khắc kim.” Cố Gia Thụy trả lại tờ giấy cho bà Vương, giọng nói trầm ổn, nói thêm một câu: “Hai người họ khắc nhau đấy!”

Khắc nhau! Cả người bà Vương bồn chồn, bởi vì không chỉ Nhất Thành đại sư nói như vậy: “Có cách hóa giải không ngài?”

“Có.” Cố Gia Thụy mở miệng.

Bà Vương hít một hơi.

Cố Gia Thụy: “Nếu con trai bà là kết hôn lần đầu, tự nhiên có cách hóa giải, tìm một cô gái mệnh thổ, nhưng bây giờ anh ta là tái hôn, vậy thì không có.” Cúi xuống, bỏ thêm một câu: “Người không biết phúc, cho dù cho anh ta phúc của trời, cũng không giúp gì được.”

Bà Vương:…

“Tôi còn có việc, đi trước một bước.” Cố Gia Thụy đứng dậy, từ đầu tới cuối chỉ uống một ngụm chè xanh. Vừa văn Ngô tiểu thư trở về, Cố Gia Thụy vuốt vuốt cằm, sau đó nhìn sắc mặt không tốt lắm của bà Vương, nhắc nhở: “Tôi thấy sắc mặt dì Vương không tốt lắm, nên chú ý bệnh về tim thận.”

Sau đó dưới cái nhìn tiếc nuối của bà Vương và Ngô tiểu thư, Cố Gia Thụy bước ra khỏi quán ăn.

Dù sao nếu anh ăn cơm họ dâng mời, thì sẽ thành một hòa thượng tham ăn. Cũng vậy, không cần nói nhiều, có tác dụng là được.

Tin nhắn đến. Là từ ngân hàng, có người nạp tiền vào tài khoản, đó là Trịnh thí chủ đưa tặng sáu nghìn sáu trăm sáu mươi sáu đồng. Cố Gia Thụy nhận có chút ghét bỏ, anh tùy tiện hóa duyên cũng không phải con số này.

https://thuviensach.vn

Sau nghìn sau trăm sáu mươi sáu… Xem ra là anh vừa hóa duyên cho một hòa thượng nghèo rồi. Tiện tay, anh chuyển số tiền này tặng cho người bạn đáng yêu nhất trong số bạn bè.

- -

Bóng đêm buông xuống, bữa cơm Đa Ninh và Chu Diệu mời dì dượng cũng kết thúc. Lần này đến, dì dượng đã đặt trước khách sạn, nhưng Đa Ninh muốn họ đến Tinh Hải Loan.

Cô hi vọng dì dượng có thể đưa Thiểm Thiểm đến ở trong Tinh Hải Loan, khách sạn có tốt mấy cũng không thể so sánh với nhà mình.

Dì nói với cô: “Nói sau đi, khách sạn đã đặt rồi, bọn dì cứ ở hai ngày đã.”

“Được ạ.” Đa Ninh gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Thiểm Thiểm. Đêm nay Thiểm Thiểm ăn tương đối nhiều, từ đầu đến cuối đều là tự mình dùng đũa ăn, tuy ở Toronto cũng có quán Trung Quốc ngon, nhưng hôm nay họ đã dùng cơm ở quán ăn nổi tiếng nhất thành phố A này.

Đương nhiên hương vị rất tốt.

Lúc đầu ở Toronto Thiểm Thiểm không quá thích đồ ăn Trung Quốc, Đa Ninh còn tưởng rằng dạ dày nhóc con này đã bị đồ ăn Tây thuần hóa, hóa ra là nhóc chỉ là không thích dùng đũa…

Ra đến cửa nhà hàng. Thiểm Thiểm được dượng ôm, ngước cổ nhìn ánh sao trên đỉnh đầu, ánh sao nhỏ lóe lóe chớp chớp trông như những đèn lồng nhỏ. Thiểm Thiểm nhìn ánh sao, sau đó chỉ chỉ cho Đa Ninh thấy.

Đó chính là Thiểm Thiểm nha. (edit: Thiểm Thiểm = ánh sao lấp lánh)

https://thuviensach.vn

Đương nhiên Đa Ninh hiểu điều Thiểm Thiểm biểu đạt, hiểu ý mỉm cười.

Nhưng động tác nhỏ này của Thiểm Thiểm, Chu Diệu không thấy được. Anh đang đứng ở chỗ để xe không xa, một người bảo vệ của nhà hàng chạy tới, thay anh gọi một cú điện thoại cho bên kéo xe. Bởi vì có một chiếc Ferrari màu đỏ hung hãn chặn trước xe bọn họ.

Đây là nhà hàng nổi tiếng lâu đời ở trung tâm thành phố A, khách nhiều xe không thiếu. Nhưng để xe không khiêng nể gì như vậy quả là hiếm thấy. Đa Ninh nói với dì: "Để con đi xem."

Dì gật đầu, dặn dò: "Đừng nóng vội, có chuyện gì từ từ nói."

Đa Ninh biết dì nói chuyện gì, ngay từ đầu dì dượng cũng không quá tán thành cô về nước. Thiểm Thiểm trên vai dượng không hiểu gì, cũng hùa theo gật gù: "…Đúng."

Đa Ninh: …

Thiểm Thiểm đáng yêu của cô, Thiểm Thiểm ngây thơ hồn nhiên chưa biết gì, là cô bé vô ưu vô lo ngày ngày vui vẻ nhất. Nhưng đợi đến đến khi Thiểm Thiểm lớn thì sao đây?

Đa Ninh đi về phía Chu Diệu bên kia.

Chu Diệu dáng người cao to đang đứng trước mũi xe, vì có dì dượng nhìn sang, từ đầu đến cuối anh đều cố gắng chịu đựng đám người kéo xe. Ra vẻ đàn ông Trung Quốc cao cấp có tố chất.

Đa Ninh là phương thuốc tốt nhất để anh hạ hỏa, anh đưa tay ra với cô. Đa Ninh đang muốn vượt qua chiếc Ferrari thì đột nhiên đèn xe sáng lên. Đa Ninh nghiêng đầu, cách đó không xa một người phụ nữ cao ráo thon thả ung dung bước đến, cả đầu vàng óng, tay đung đưa chìa khóa xe.

https://thuviensach.vn

Phụ nữ tóc vàng dáng đi lả lướt, miệng cười lả lơi.

“Xấu hổ quá, Chu tổng…” Người phụ nữ mở miệng nói, đứng cạnh Ferrari, đối diện Chu Diệu.

Họ biết nhau sao? Đa Ninh nhìn Chu Diệu theo phản xạ.

Chu Diệu lười phản ứng lại, đi thẳng đến chỗ Đa Ninh, thấy chủ xe còn không bắt đầu di chuyển, giọng anh lành lạnh: “Sao đây Dương tiểu thư, cô còn muốn tôi gọi cảnh sát đến mang xe đi giúp cô à?”

“Nào có, Chu tổng cứ nói đùa.” Dương tiểu thư xoay xoay chì khóa xe trong tay, nhẹ nhàng cười hai tiếng: “Tôi đã nhận ra đây là xe của Chu tổng, bởi vì tất cả mọi người đều là người quen, mới dám mạn phép… Còn nữa, bởi vì chúng ta khó lòng gặp mặt, nên mới cố ý muốn khách sáo vài câu nha.”

Đa Ninh chớp chớp mắt, khó có thể tin.

Nhưng mà, hình như vị Dương tiểu thư này có mắt không tròng, không thấy ý cười trào phúng của Chu Diệu. Cô ta nhấn nhấn chìa khóa, cửa xe đỏ chóe mở ra.

Nhưng mà cô ả vẫn không lên xe, mà xoay đầu, gọi một người đi từ nhà hàng ra đang tiến lại đây: “Quản lí Ô, thật sự anh không ngồi xe em à?”

Quản lí Ô… Đa Ninh bình tĩnh nghĩ thật khéo quá đi.

Ngoài cửa lớn nhà hàng xuất hiện một đám người, vóc dáng xuất chúng của Ô Giang nổi bật trong đám người. Càng khiến người khác hiếu kì là tất cả đám đàn ông béo gầy cao thấp cùng đó đều có vẻ cố gắng lấy lòng Ô Giang.

https://thuviensach.vn

Xem ra cô Dương tiểu thư này, chính là đại tiểu thư Thiên Tín rồi! Những người đứng cùng anh ta, chắc là đồng nghiệp.

Nhưng, sao Chu diệu và Dương tiểu thư này cũng biết nhau? Gió đêm từ từ quất vào mặt, Đa Ninh vuốt sợt tóc vướng trên mặt, tiếp tục chớp mắt, dường như gió đêm vừa thổi cát vào mắt cô.

Cuối cùng, Dương tiểu thư đi tới chỗ Ferrari, đi ngang qua chỗ Ô Giang mở cửa kính. Không biết nói gì, sau mới ngồi vào xe rồi lao như xé đường.

Ô Giang vẫn đứng trên bậc thang, mặt nghiêm lại. Anh ta nhìn về phía cô và Chu Diệu một lát rồi thu mắt.

Chu Diệu đã mở cửa xe. Vì Chu Diệu không chào hỏi Ô Giang, tự nhiên Đa Ninh cũng cúi đầu thấp hơn. Chủ yếu là vì cô cho rằng một màn vừa rồi không nên có người nhìn thấy, nếu cô là Ô Giang, hẳn sẽ có chút xấu hổ.

Tuy là cô tiểu thư kia rất phóng khoáng theo đuổi tình yêu, nhưng ở trước mặt đồng nghiệp Thiên Tín, hình như có chút ỷ thế hiếp người.

Xe trở lại khách sạn, Thiểm Thiểm bị dì dượng ôm đi, bởi vì bé đã ngủ thiếp trên vai dượng. Đôi mắt nhắm chặt, lông mi dài quét qua hốc mắt.d, đ, l, q, đ

Thực ra Đa Ninh rất muốn đưa Thiểm Thiểm về khu Lam Thiên ngủ cùng cô, nhưng xem ra là không được rồi.

Dì cũng không muốn cô đưa Thiểm Thiểm đi, nói trước mặt Chu Diệu: “Dì biết quan hệ của con và Thiểm Thiểm rất tốt, nhưng hôm nay thì thôi đi, mấy hôm nữa thì giúp dì trông bé vài ngày… Dì và dượng con muốn đi về quê mấy hôm.”

https://thuviensach.vn

Quê chính là nhà bà ngoại cô. Dì đã sắp xếp như vậy, Đa Ninh không có lí do không đồng ý, chỉ có thể vâng lời.

Vì nhắc đến hai chữ Thiểm Thiểm, đột nhiên Thiểm Thiểm từ phía sau nhoài lại, nhếch nhếch miệng, vui vẻ nói với họ: “Con không ngủ, là Play!”

Thật là một nhóc con nghịch ngợm. Tay dượng véo mũi bé. Thiểm Thiểm né tránh nhào về phía vai dì.

Bên cạnh, Chu Diệu cứ trơ ra nhìn, nhìn tới nhìn lui, anh phủ định suy đoán của chính mình. Ý nghĩ của anh thực sự quá kì lạ rồi… Thiểm Thiểm có phần giống với Đa Ninh, có vẻ là do ghen bên mẹ Đa Ninh quá mạnh mẽ.

Đều là mắt to da trắng mũi cao… Trong trí nhớ, hình như dì Hứa đã qua đời cũng có khuôn mặt như vậy. Nếu Thiểm Thiểm thực sự là bảo bảo của Chu Diệu, thì hóa ra tất cả gen của anh đều bị gạt bỏ sao?

Hay là do gen nhà họ Chu đều là gen lặn?

Không đâu, có rất nhiều điểm của Thiểm Thiểm là di truyền của nhà học Chu, vành tai khuôn miệng xinh đẹp đều giống Chu Diệu, nhưng khuôn mặt mũm mĩm thì không dễ nhận ra. Đương nhiên di truyền lợi hại nhất chính là bộ tóc quăn của cô giáo Đỗ, tóc của Thiểm Thiểm hình như là cong tự nhiên, vì tết tóc mà chỉ trông thấy vài sợi uốn uốn lòa xòa trên trán.

Chắc là vì Thiểm Thiểm mắt to da trắng tóc quăn quăn, cộng thêm tiếng phổ thông không rõ, nên thường bị nhầm là con lai.

…

Trở về xe, Đa Ninh nhớ tới chuyện hôm khai giảng lớp mười, cô giáo Đỗ vừa giới thiệu xong liền ngay lập tức lập nội quy - -

https://thuviensach.vn

“Nữ sinh không để tóc quá vai, nam sinh tất cả đều phải húi cua, mỗi ngày đều phải để cho cô nhìn thấy lỗ tai các em, tiêu chuẩn là trước không chạm lông mày, sau không che áo. Đồng phục giống nhau, không được uốn nhuộm tóc. Làm chủ nhiệm lớp, cô sẽ làm gương tốt.”

Sau đó, giải thích mái tóc của mình: “Tóc của cô, các em không cần nghi ngờ, là quăn tự nhiên. Cho nên mấy bạn tóc như cô, ở lại đăng kí nhé.”

Nói thật ra, ba năm trung học của Đa Ninh có chút đáng sợ.

“Gần đây cô giáo Đỗ thế nào anh?” Đa Ninh hỏi Chu Diệu.

“Rất tốt, chăm thêm một lớp cấp ba nữa là về hưu rồi.” Chu Diệu cười nói, nhớ đến Thiểm Thiểm đêm nay, cố ý gợi chuyện: “Về sau có thể yên tâm ôm cháu trai cháu gái rồi.”

“…” Đa Ninh cũng nở nụ cười, không trả lời Chu diệu. Cúi xuống, hỏi lại anh: “Anh biết Dương tiểu thư đó à?”

“Biết chứ, phụ nữ nổi tiếng như thế đương nhiên anh biết chứ.” Chu Diệu trả lời cô. Nghe giọng điệu, hình như từ “nổi tiếng” không phải để ca ngợi.

Thiên Tín là công ty hàng đầu trong ngành của Chu Diệu, Đa Ninh không ngạc nhiên khi Chu Diệu biết đến nữ tổng giám đốc của Thiên Tín. Nhưng giọng điệu của anh lại khiến cô có hơi nghi hoặc. Nếu cô nhớ không nhầm, Diệp Tư Tư cũng là phó tổng Thiên Tín đi.

Đương nhiên Chu Diệu biết không ít chuyện của vị Dương tiểu thư kia, thuận miệng tám cùng Đa Ninh, mấy cái chuyện cô ta có tiếng trong giới thượng lưu thành phố A, chuyên phá của và phá chồng. Li hôn hai lần, người đầu tiên là ngoại quốc, người sau là một luật sư.

Dù sao chỉ cần đẹp trai, đều có thể theo đuổi.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh a một tiếng, cũng nói cho Chu Diệu một chuyện: “Anh họ em nói Dương tiểu thư đang theo đuổi Ô Giang.”

"Là sao?" Chu Diệu thật sự không biết việc này, bất quá anh đoán tên Ô Giang tính cách cao ngạo kia hẳn là không đáp ứng. Phải xem Dương tiểu thư có bản lĩnh thế nào đây. Nếu Ô Giang thực sẽ làm con rể Thiên Tín, điều anh càng quan tâm là, vận mệnh Thiên Tín có thay đổi hay không.

Đây là một vấn đề khá xa, Chu Diệu chỉ tùy tiện nghĩ đến thôi.

… Đa Ninh nhìn ra ngoài của sổ xe, trong lòng nghĩ đến Thiểm Thiểm, chủ động hỏi một câu: “Anh họ em và Diệp Tư Tư muốn kết hôn, anh đi không?”

“Đi chứ, anh đi cùng em.” Chu Diệu nói như vậy.

Anh nói quá tùy ý, Đa Ninh không nhịn được nhắc nhở anh: “Diệp Tư Tư đó…”

Chu Diệu lái xe, biết Đa Ninh muốn hỏi điều gì. Nhưng anh cũng không muốn nhiều lời chuyện năm năm trước, anh cũng không biết bản thân mình nghĩ như thế nào. Dù sao cũng không muốn nói cho Đa Ninh biết, năm năm trước là anh nói dối cô, do anh gây dựng sự nghiệp thất bại.

Là lòng tự trọng đàn ông sao? Chính anh tự cảm thấy nói như nào cũng không đúng… Chu Diệu ngập ngừng. Anh quen biết Đa Ninh hai mươi mấy năm, anh hiểu biết quen thuộc cô, lại không có cách nào định nghĩa rõ ràng tình cảm hai người.

Nói như thế nào, một người mơ mơ hồ hồ không biết suy nghĩ, một người ngu ngốc không biết yêu là gì..

“Đa Ninh, anh và Diệp Tư Tư không có gì thật… Anh quên cô ấy lâu rồi.” Lúc Đa Ninh xuống xe, Chu Diệu mở miệng. Sau đó nhìn cô hỏi: “Em

https://thuviensach.vn

tin không?”

“… Tin.”

Đa Ninh đứng ngoài xe, nhả ra một chữ. Tin anh là thằng đàn ông đứng núi này trông núi nọ không biết quý trọng tình cảm sao?.

Ban đêm Đa Ninh tắm rửa xong, nằm trên giương mới phát hiện lúc chiều Cố học trưởng gửi cho cô một bao lì xì, cô sợ chuyển sai, hỏi một câu: “Cố học trưởng?”

Cố học trưởng trả lời hai chữ: "Cổ vũ."

Cái gì cổ vũ? Cổ vũ cái gì...

Cố học trưởng bỏ thêm một câu: "Cổ vũ em mỗi ngày chịu đựng tên gỗ mục Chu Diệu ngốc nghếch.”

Đa Ninh:... QAQ!

Đêm khuya Chu Diệu cũng ở trên mạng, lúc tối trước khi ăn cơm anh chỉ nhìn vài lần xem xét nội dung, từ bỏ. Vừa rồi sờ đến di động vẫn thấy dừng lại ở trang đó, lại dựa vào đầu giường rà xoát lại một phen.

Đáp án rất nhiều, câu trả lời khoa học nhất là xem thời kỳ rụng trứng; khoa học thứ hai là xem lại quá trình hai người ấy ấy..đ.l.q.d.

Quá trình đêm đó tự nhiên vô cùng… Đầy đủ. Làm cực kỳ đầy đủ, anh cũng nhớ cực kỳ đầy đủ.

Lại nói đến thời kỳ rụng trứng, thời gian Đa Ninh hành kinh rất chuẩn, hai tám ngày. Anh nhớ rõ hôm đó là mười sáu tháng ba, Chu Diệu tính tính thời gian rụng trứng. Toán học anh rất tốt, còn xem thêm lịch vạn niên, đầu giường đầy giấy bút, rất nhanh tính được ngày mười sáu tháng ba năm năm trước...

https://thuviensach.vn

Chu Diệu tì bút vào mũi, nhìn tờ giấy công thức và kết quả, ngày đó quả thật là kì rụng trứng của Đa Ninh…

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Editor: Hoa Lan Nhỏ.

Chu Diệu cố khống chế bản thân không nên suy nghĩ quá nhiều, cho dù ngày 16 tháng 3 năm năm về trước thật sự là thời kỳ rụng trứng của Đa Ninh, cũng không chứng minh được gì cả. Trừ khi anh mang Alice đi làm giám định DNA. Nhưng giám định DNA trong nước yêu cầu phải có sự đồng ý của cả hai bên. Đứa trẻ chỉ gặp một lần đã đinh ninh đó là con mình, bất luận là Đa Ninh hay là dì dượng của cô đều sẽ nói đó chỉ là suy nghĩ chủ quan của anh mà thôi.

Thật vậy, hành vi của anh hiện tại đặc biệt phù hợp với chứng bệnh ảo tưởng, tốt hơn hết là nên nghĩ đến về những chuyện thực tế khác.

Chu Diệu nhắm mắt lại, hồi tưởng đến một ít hình ảnh, đứng dậy rót một ly nước lạnh; sau đó cầm ly nước dựa vào quầy bar ngắm nhìn đèn đóm bên ngoài cửa sổ hướng bắc. Bóng đêm trầm lắng nhưng tâm trạng tựa như có ngọn lửa đang thiêu đốt. Buổi tối, Chu Diệu đi xuống lầu nơi ở của ông lão trung y để giác hơi, muốn rút bớt chút nóng nảy trong người.

Tấm lưng rắc chắc lưu lại một số vòng tròn màu đỏ sậm. *D*Đ*L*Q*Đ*

Ngày hôm sau, Chu Diệu xuất hiện ở bàn ăn sáng tại nhà họ Chu, khiến cho ba mẹ Chu và anh cả Chu đều cảm thấy kì quái. Bởi vì bọn họ không biết Chu Diệu trở về từ lúc nào, là từ tối hôm qua hay là sáng hôm nay.

https://thuviensach.vn

Sáng nay Chu Diệu vội vã chạy về nhà họ Chu cộng thêm tối qua mất ngủ cả đêm, nên không có tâm trạng đối mặt với gia đình. Dáng vẻ có chút mệt mỏi.

“Có chuyện gì vậy?” Anh cả Chu hỏi.

“Không có gì.” Chu Diệu nhích lại gần bàn ăn ngồi xuống ghế, hỏi người nhà: “Còn điểm tâm không?”

“Còn cháo và bánh bao.” Ba Chu nói, lắc đầu không hài lòng.

Chu Diệu: “Vậy cho con ít cháo đi.”

Ba Chu không thể chịu nối, hét lên: “Con đang ở nhà hay đang ở tiệm ăn sáng vậy hả?”

Chu Diệu đau đầu, đứng lên tự mình đi lấy cháo. Anh cả Chu ngồi đối diện cười một tiếng. Lúc Chu Diệu đứng dậy thì cô giáo Đỗ chú ý tới vết tích để lại của việc giác hơi, quan tâm hỏi: “Con mới giác hơi à?”

“Dạ, có chút nóng trong người.” Khi Chu Diệu quay lại, nghĩ đến mục đích trở về hôm nay thì hỏi mẹ mình: “Mẹ, album của nhà chúng ta để đâu vậy?”

“Album hình à?” Cô giáo Đỗ đẩy gọng kính.

“Là quyển có hình con và Đa Ninh chụp chung đó.” Chu Diệu nói cụ thể một chút.

Cô giáo Đỗ suy nghĩ, lớn tuổi rồi nên trí nhớ không được tốt lắm, nhất thời nhớ không nổi để ở chỗ nào, phàn nàn hỏi Chu Diệu: “Sao tự nhiên lại muốn xem hình chụp khi còn bé vậy?”

Chu Diệu cắn một cái bánh bao, trả lời: “Nghi ngờ* —— chuyện xưa.”

https://thuviensach.vn

Nhớ chuyện xưa? Cô giáo Đỗ và ba Chu đồng thời không lên tiếng, nhất là ba Chu, trào phúng cười lên: “Con cứ việc hoài niệm, còn Đa Ninh thì để người khác theo đuổi đi.” *D*Đ*L*Q*Đ*

(*Chu Diệu nói "怀 —— 旧." (chữ 怀 đứng một mình nghĩa là nghi ngờ), nhưng khi vào tai của ba mẹ Chu thì thành 怀旧? (nghĩa là hoài cựu/ nhớ chuyện xưa).

Chu Diệu lười phản ứng. Hiện tại anh chưa có kết luận chắc chắn nên không muốn kích thích bọn họ. Nếu như quả thật có khả năng đó, nhất định sẽ để bọn họ biết cái gì gọi là chiến thắng tại vạch xuất phát.

Đúng vậy, đêm qua anh có một giấc mộng du xuân cùng Đa Ninh và Alice, anh lại có thêm một chút ý chí kiên định.

“Anh biết quyển album đó ở đâu.” Anh cả Chu đứng lên, nói với anh: “Anh đi lấy cho em.”

“Cám ơn anh.” Chu Diệu kéo môi dưới rồi hỏi: “Trong nhà có cà phê không? Loại hòa tan cũng được.”

“Ở ngăn kéo thứ hai bên trái em đấy.” Anh cả Chu trả lời, lên lầu kiếm quyển album.

Hai anh em nhà họ Chu có tính cách hoàn toàn khác biệt. Một người luôn ở nhà, người kia thì không bao giờ ở đó.

Mà nhà họ Chu có cô giáo Đỗ ngoài là giáo viên chủ nhiệm thâm niên ra, còn là một cô giáo có thành tích ưu tú nữa. Chu Diệu rót một ly cà phê, nghĩ đến vấn đề tối hôm qua, hỏi mẹ: “Mẹ à, có một câu hỏi toán học muốn hỏi mẹ.”

Câu hỏi toán học? Cô giáo Đỗ có chút kinh ngạc: “Con hỏi đi.”

https://thuviensach.vn

“Một phụ nữ hai mươi bảy tuổi, nếu cô ta hành kinh sáu ngày, trong một vòng tuần hoàn 28 ngày, có thể chuẩn xác tính ra thời kỳ rụng trứng vào lúc cô ta 30 tuổi không.”

Đây là loại câu hỏi gì vậy… Cô giáo Đỗ trả lời con trai: “Trên lý thuyết thì có thể, tổ hợp có thể tính ra nhưng thực tế thì không được.”

“Tại sao?”

“Bởi vì lúc phụ nữ 27 tuổi là độ tuổi có điều kiện tốt nhất để sinh dục, sau khi sinh ra một đứa bé thì thời gian hành kinh sẽ bị thay đổi.”

Vậy mà tối qua anh lại quên mất chuyện này? Miệng Chu Diệu như bị bánh bao chặn họng, sau đó tiếp tục ham học hỏi: “Sao lại như vậy?”

Cô giáo Đỗ: “…”

Ba Chu chẳng buồn nói gì chỉ trực tiếp mắng một câu: “Bỉ ổi.” Là người làm cha, đương nhiên ông biết con trai đang tính toán thời kỳ rụng trứng của người nào đó.

Chu Diệu: “…”

Cô giáo Đỗ cũng không trả lời, ngừng lại một chút mới mở miệng hỏi: “… Lẽ nào Triệu Quang Vinh không dạy con?” Triệu Quang Vinh là giáo viên dạy môn sinh lý ở trường trung học thành phố A. *D*Đ*L*Q*Đ*

Chu Diệu đã thôi không còn hứng thú bàn về vấn đề này nữa, nhấn mạnh nói: “Học sinh trung học nam nữ học tách ra mà.” Mà đời này phụ nữ anh tiếp xúc nhiều nhất ngoài mẹ anh ra cũng chỉ có Đa Ninh mà thôi.

Cô giáo Đỗ đẩy gọng kính, ánh mắt nhìn con trai như một đứa ngốc, than thở lẫn nhắc nhở con mình: “Kế hoạch cũng sẽ có biến đổi, con phải

https://thuviensach.vn

lấy được sự chú ý mới được.” Thật là, tính toán cái gì mà thời kỳ rụng trứng khi Đa Ninh ba mươi tuổi chứ.

“Cảm ơn mẹ.” Chu Diệu gật đầu, anh cũng ăn no rồi.

Cùng lúc, anh cả Chu từ gian phòng của mình tìm ra quyển album rồi đi xuống lầu. Chu Diệu nhận lấy album muốn đem nó đi.

Anh cả Chu cẩn thận dặn: “Chỉ có một quyển duy nhất, đừng làm mất.”

Đương nhiên là không rồi. Quyển album này anh tìm đã lâu, thì ra là bị anh cả cất giấu. Nhưng mà lần này anh đem đi cũng sẽ không mang về. Trong xe, Chu Diệu lật ra trang thứ nhất của cuốn hình cũ.

Trang đầu chính là anh và Đa Ninh chụp lúc đầy tháng. Hiện giờ Đa Ninh nhỏ nhắn tinh tế nhưng khi con bé thì tựa như một viên bột trắng trẻo. Khuôn mặt cánh tay khắp nơi đều là thịt, mắt vừa lớn vừa sáng ngời, giống như quả nho màu đen vừa được ngâm trong nước.

Thật sự Alice rất giống Đa Ninh khi còn bé.

Chu Diệu nhìn trang thứ hai, bên trong có hình ảnh anh và Đa Ninh lúc bốn tuổi. Không biết có phải do tâm lý ảnh hưởng hay không, thật sự càng xem càng thấy giống… Cũng không biết khi đem hai tấm hình để cùng một chỗ thì sẽ như thế nào đây. *D*Đ*L*Q*Đ*

——

Ngày thứ hai, Đa Ninh để dì dượng đến nhà hàng trong khách sạn ăn buffet sáng, còn mình thì giúp Thiểm Thiểm ăn. Tối qua cô đã thức khuya vẽ được ba con gấu kaola, để hôm nay có thời gian chơi với Thiểm Thiểm.

https://thuviensach.vn

Hôm nay dì dượng phải đi thăm đồng hương, tổng cộng đi bốn ngày, xử lý chuyện nhà thờ tổ tiên; còn cô sẽ chăm sóc Thiểm Thiểm ở thành phố A. Dì dượng chăm sóc Thiểm Thiểm đã thành thói quen, xa cách bốn ngày có chút không nỡ nên trước khi đi dặn dò cô đủ thứ chuyện.

Không được cho Thiểm Thiểm ăn nhiều kem, không được ngủ trễ hơn 11 giờ đêm, không được...

Đa Ninh và Thiểm Thiểm cùng nhau gật đầu ưng thuận.

Cuối cùng, cô đã có thể mang Thiểm Thiểm về hoa viên Lam Thiên, buối tối được ôm Thiểm Thiểm vào giấc ngủ. Điều duy nhất làm cô cảm thấy tiếc nuối là dượng thật sự bị phá sản cho nên mới có thời gian về nước thăm người thân. Nhưng tâm tình của dượng ung dung như vậy làm Đa Ninh nhớ Chu Diệu đã từng nói với cô, có đôi khi phá sản cũng xem như được giải thoát.

Xuống xe taxi, Đa Ninh sờ đầu Thiểm Thiểm. Hôm nay Thiểm Thiểm không cột tóc, mái tóc vừa chấm vai. Được tự do rời khỏi dì, dường như dáng vẻ Thiểm Thiểm như đang bay bồng bềnh vậy.

Lúc tiến vào tiểu khu, một bên lôi kéo tay cô, một bên nhìn ngó dáo dác. Một tay Đa Ninh nắm tay Thiểm Thiểm, một tay kéo theo vali của bé. Thiểm Thiểm vẫn thích đeo ba lô một mình, cái miệng nhỏ liếng thoắng nói chuyện.

Nhưng không phải nói với cô mà là tự mình nói chuyện, một hồi tiếng phổ thông, một hồi tiếng Anh. Mong muốn biểu đạt của Thiểm Thiểm hết sức mạnh mẽ, thế nhưng do bị song ngữ chi phối dẫn đến khả năng ngôn ngữ kém hơn bạn bè đồng trang lứa một chút, thường hay nói vài câu không rõ nghĩa.

May là về cơ bản Đa Ninh vẫn có thể hiểu được.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm ở sân tập thể có rất nhiều trẻ em, bọn họ hết sức tò mò nhìn Thiểm Thiểm, Thiểm Thiểm cũng tò mò nhìn lại.

Có lẽ cho tới hiện tại cũng chưa thấy qua nhiều bạn đồng trang lứa cùng màu da như thế, mà họ vẫn đang nhìn bé, Thiểm Thiểm khẩn trương nắm lấy tay cô, trốn ra phía sau.

Đa Ninh ngồi xổm người xuống, dùng tiếng phổ thông nói với Thiểm Thiểm: “Thiểm Thiểm đừng sợ, các bạn rất thích con, muốn làm quen với con đó. Nhưng các bạn cũng rất ngại ngùng, con có thể chủ động chào hỏi các bạn không nào?” *D*Đ*L*Q*Đ*

Rõ là chính mình không giỏi về dạy dỗ em bé, Đa Ninh cũng không phải là người hay chủ động, lại muốn Thiểm Thiểm phải chủ động niềm nở. Thế nhưng Thiểm Thiểm hoạt bát hơn cô, nghe lời cô, bỏ qua rụt rè xấu hổ chào hỏi các bạn trong tiểu khu.

Cách Thiểm Thiểm chào hỏi hay biubiubiu*…

(*bản raw để như vậy, mị đã nhờ google ca ca tìm giúp nhưng chả biết nó nghĩa là gì luôn. Pó tay toàn tập!)

Các bậc phụ huynh dẫn theo các bé đi dạo, thấy Thiểm Thiểm nhiệt tình như vậy, bọn họ tự nhiên cũng sẽ bắt chuyện. Thiểm Thiểm lộ ra khuôn mặt tươi cười, nhào vào trong ngực Đa Ninh. Cô bé cúi thấp đầu… hình như cũng đang đỏ mặt.

Đa Ninh đã gởi email bản vẽ ba con gấu koala bằng cho ông chủ Hoàng, ông sảng khoái trực tiếp đến gặp và giúp cô có được đơn đặt hàng thứ hai. Về phần tháng tám này Nhất Thành đại sư có buổi ký tên tọa đàm, cần chuẩn bị một ít vật tặng phẩm, ví như phiên bản tiểu hòa thượng Q cũng rất được.

https://thuviensach.vn

Ông chủ Hoàng và cô dốc lòng suy nghĩ, Đa Ninh cảm thấy phiên bản tiểu hòa thượng rất đáng yêu. Nhưng ông chủ Hoàng nhanh chóng đưa ra một đề khó: “Nhất Thành đại sư không đồng ý dùng ngoại hình thầy ấy để tạo hình tượng.”

Đa Ninh: …

Trùng hợp trong máy vi tính có hình tiểu hòa thượng mô phỏng theo Chu Diệu, Đa Ninh đưa ông chủ Hoàng xem: “Cái này thế nào?”

Ông chủ Hoàng: “… Đây là tổng giám đốc Chu à?”

Không ngờ ánh mắt của ông chủ Hoàng lại sắc bén như vậy, Đa Ninh trả lời: “Đúng vậy.”

Ông chủ Hoàng: “Tiền bản quyền của tổng giám đốc Chu chắc sẽ mắc hơn đấy.”Đa Ninh: …

Tiền bản quyền của hình tượng tiểu hòa thượng là bao nhiêu, Đa Ninh còn phải gọi điện thoại hỏi Chu Diệu mới biết. Kết quả đường dây lại bận. *D*Đ*L*Q*Đ*

Gọi thêm lần nữa cũng vẫn đang bận. Nửa giây sau, Chu Diệu gởi cho cô một tin nhắn ngắn: “Em đừng gọi nữa, anh sẽ gọi em.”

Thì ra vừa rồi cô và Chu Diệu cùng lúc gọi điện thoại cho đối phương.

“Có chuyện gì vậy?” Điện thoại di động vừa kết nối, hai người lại đồng thanh đặt câu hỏi.

Trước tiên Đa Ninh nói muốn bán hình mẫu tiểu hòa thượng của anh cho ông chủ Hoàng, thu tiền sữa bột cho Thiểm Thiểm. Dĩ nhiên Đa Ninh chỉ nói vế trước.

https://thuviensach.vn

“Đa Ninh, người hâm mộ Cố Gia Thụy đều là các dì các thím đấy.” Chu Diệu nhắc nhở cô: “Không lẽ em muốn tặng anh cho các bà ấy?”

Vấn đề này Đa Ninh không hề nghĩ tới, nói một câu: “Xin lỗi.” Cô chỉ muốn kiếm tiền sữa bột thôi.

“Không sao, chỉ cần em không ngại là được.” Chu Diệu nói, sau đó nói chuyện của anh, “Dì dượng của em…”

“Họ về quê rồi.”

“Alice…”

Đa Ninh: “Đang ở chỗ em.” Bé đang đứng kế Nhan Nghệ, mặc thử váy mới mà Nhan Nghệ mua cho bé. Một người vừa hào phóng vừa có tiền như Nhan Nghệ đã nhanh chóng mua mười chiếc váy làm lễ gặp mặt Thiểm Thiểm.

“Buổi tối anh sẽ đến gặp các em.” Chu Diệu nói.

Đa Ninh: “Dạ…”

Bên kia, Chu Diệu đứng dậy từ ghế làm việc, lúc anh gọi điện thoại cho Đa Ninh, đã dùng máy vi tính tổ hợp lại hình ảnh anh và Đa Ninh khi còn bé, thiết lập được gương mặt của một cô bé.

Cô bé trong ảnh tổng hợp có mắt một mí, mũi to, miệng rộng cười toe toét.

Nhá nhem tối, Chu Diệu tới gặp Đa Ninh, trên người cô vẫn đang mặc tạp dề đi ra mở cửa cho anh. Alice đang cầm một quả đào lớn ngồi trên sô pha. Chân nhỏ đong đưa trên sàn, vừa ăn đào vừa xem ti vi.

Đa Ninh và Nhan Nghệ cùng nhau làm bánh bao.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu đi tới gần đóa hoa hướng dương nhỏ nhắn Alice, Thiểm Thiểm quay đầu lại nhìn anh, ngửa mặt cười. Chu Diệu ngồi xuống, không hiểu sao tim lại đập nhanh hơn, Chu Diệu lại nhắc nhở bản thân không nên hoang tưởng nữa, Alice không thể nào là con anh được.

Anh thong thả mở miệng hỏi Alice: “Em ăn gì đó?”

“Trung Quốc… quả đào.” Thiểm Thiểm dùng tiếng phổ thông trả lời Chu Diệu. Vì trái đào ở đây không giống ở Canada nên nói thêm hai chữ Trung Quốc phía trước. *D*Đ*L*Q*Đ*

Quả đào Trung Quốc… Chu Diệu ngồi xuống, nhéo môi, nói với Thiểm Thiểm: “Anh cũng muốn ăn, cho anh một trái nhé?” Con của người khác thì sai bảo chút chắc không sao chứ.

Không thành vấn đề! Thiểm Thiểm gật đầu, tuột xuống sô pha. Trái đào đều ở chỗ Đa Ninh, Thiểm Thiểm liền đi tìm cô. Đa Ninh nhìn đại gia Chu Diệu đang ngồi ở phòng khách… Thiệt tình, lại sai Thiểm Thiểm đi lấy trái đào.

Thật lòng Đa Ninh muốn cầm trái đào trực tiếp chọi ngay đầu của Chu Diệu, nhưng vì Thiểm Thiểm đang ở đây, cô cần phải biểu hiện những cử chỉ lễ độ khiêm nhường. Đa Ninh rửa quả đào rồi đưa Thiểm Thiểm đem đến tận tay đại gia Chu.

Chu Diệu nhận lấy trái đào, mở miệng cắn một miếng thật to.

Mắt Thiểm Thiểm sáng lên: “… Wow!”

Thiểm Thiểm bò lên sô pha, ngồi ăn đào với Chu Diệu, bắt chước Chu Diệu cắn một ngụm thật lớn nhưng lại cắn không nổi. Chu Diệu sờ đầu Alice, còn Alice thì cầm quả đào đưa cho anh.

https://thuviensach.vn

… Chu Diệu hiểu rõ ý của Alice, nhưng trên vỏ quả đào đều là nước bọt của con bé … Đời này thứ anh không ghét bỏ nhất chỉ có của Đa Ninh thôi. Tối hôm qua đến giờ, cuối cùng Chu Diệu đã tỉnh táo lại, cảm tình với Alice cũng trở lại bình thường rồi. Dù sao cô bé cũng là con người khác; cho dù đáng yêu thế nào cũng là của người khác mà thôi.

"… Anh đi rửa lại." Chu Diệu lấy trái đào của Alice, mở miệng nói.

Thiểm Thiểm không biết mình bị chê, vẫn vui vẻ lắc chân nhỏ nói: "Cua cua*".

(*đồng âm với từ cám ơn của tiếng Trung)

Đa Ninh và Nhan Nghệ làm bánh bao không mấy thành công. Thì ra làm vỏ bánh lại khó như vậy. Đa Ninh đã nướng bánh đủ thời gian thế nhưng bánh ra lò lại có chút thê thảm.

Chu Diệu mở miệng nói: "Anh nhìn thấy đối diện tiểu khu có một tiệm hải sản mới khai trương, anh đi mua thêm một ít thức ăn nhé?"

"Được đó!" Nhan Nghệ hoàn toàn đồng ý, giơ tay: "Em muốn ăn tôm hùm."

Thiểm Thiểm cũng nâng cánh tay bé nhỏ, sau đó phát âm chậm rãi hỏi Chu Diệu: "… T..ô..m h..ù..m là cái gì?"

Chu Diệu thuận miệng hỏi: "Muốn đi với anh không?"

Thiểm Thiểm gật đầu, tuột xuống ghế.

Đa Ninh: …

Phía sau, Nhan Nghệ kéo tạp đề của cô, dùng ánh mắt nói với cô: Để Chu Diệu và Thiểm Thiểm có thời gian riêng tư bên nhau đi.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu hoàn toàn không nghĩ tới Alice dễ dụ như vậy, chỉ có thể mang theo Thiểm Thiểm đi mua tôm hùm; lúc trở lại một tay cầm tôm hùm, một tay nắm tay Thiểm Thiểm, chậm rãi đi dưới ngọn đèn đường dọc theo tiểu khu.

Ánh sáng đèn đường nhu hòa, tay nhỏ dán vào bàn tay to. Vì đi khá chậm nên Chu Diệu mở miệng nói với Thiểm Thiểm: “Không biết ba mẹ em dạy như thế nào, là con nít không được tùy tiện đi theo người lạ biết chưa?”

Thiểm Thiểm lắc đầu, chứng tỏ không hiểu.

“Em như vậy rất dễ vị bắt cóc.” Chu Diệu lại nói thêm một câu.

Đại não của Thiểm Thiểm nhất thời không thông, sau một lát ngẩng đầu nói: “Cái gì là bắt cóc…” *D*Đ*L*Q*Đ*

Chu Diệu: …

Đi một hồi lâu anh bắt đắc dĩ mở miệng: “Em đi chậm quá, anh ẵm em chịu không?”

Thiểm Thiểm lắc đầu từ chối, có lẽ hiểu được bị chê nên chân nhỏ bước nhanh hơn một chút.

Chu Diệu có chút buồn cười, còn bé đã cố gắng như vậy thật sự rất hiếm có.

“San San…” Chu Diệu kêu tên tiếng Trung của Alice.

Thiểm Thiểm gật đầu, trả lời anh.

“Thiểm Thiểm.” Chu Diệu thay đổi cách phát âm.

Thiểm Thiểm vẫn gật đầu trả lời anh.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên đứa bé sống ở nước ngoài không phân biệt được Thiểm Thiểm hay San San. Chu Diệu hỏi mấy lần đều có kết quả giống nhau. Đúng lúc này, Alice quay qua anh chỉ ngôi sao trên bầu trời, mở miệng nói: "… Thiểm Thiểm."

Phát âm rất chuẩn, là Thiểm Thiểm.

Chu Diệu cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, không kịp phản ứng. Alice lại nói thêm một lần nữa Thiểm Thiểm, đầu vẫn ngước nhìn trời.

… Chẳng lẽ là Thiểm Thiểm lấp lánh lung linh. Chu Diệu phản ứng lại, ngồi xổm xuống, nắm cánh tay của Aicle hỏi: "Em là Thiểm Thiểm, là ngôi sao lấp lánh* Thiểm Thiểm có đúng không?"

Đúng rồi! Thiểm Thiểm vui vẻ gật đầu vì Chu Diệu giải thích tên bé rất chính xác.

Sau đó, Thiểm Thiểm còn nhìn Chu Diệu chớp mắt liên tục, hết sức cố gắng nháy mắt, trông thật đáng yêu.

Chu Diệu hít một hơi, càng hiểu rõ ngôn ngữ của Thiểm Thiểm hơn, cũng nháy mắt một cái hỏi: "Là đôi mắt to chớp chớp* có đúng không?"

(* Thiểm Thiểm có nghĩa là lóng lánh, lấp lánh, lập lòe, cũng có nghĩa là chớp mắt).

Đúng nữa rồi! Thiểm Thiểm lại gật đầu lần nữa.

Chu Diệu chỉ cảm thấy cả quả tim đều muốn nhảy ra ngoài, anh chỉ ngọn đèn đường trên cao, hỏi Thiểm Thiểm: "Cũng là ngọn đèn lập lòe phải không?"

Tuy nhiên từ này khá phức tạp, Thiểm Thiểm không hiểu rõ lắm nên lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Mặc kệ là thế nào, dáng vẻ và giọng nói của Chu Diệu càng trở nên nghiêm túc, kể cả hô hấp cũng trở nên nặng nề. Nhìn vào đôi mắt hồn nhiên to tròn của Thiểm Thiểm, anh mở miệng nói: “Thiểm Thiểm, em biết làm trẻ con quan trọng nhất là gì không?”

Thiểm Thiểm nghiêm túc lắc đầu, bé không biết.

“Là thành thật.” Chu Diệu nói.

Thiểm Thiểm gật đầu, à… thì ra là thành thật.

“Đúng vậy.” Chu Diệu đặt câu hỏi, “Vậy bây giờ em nói cho anh biết, rốt cuộc em mấy tuổi rồi?”

Thiểm Thiểm: …

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

“Em thông minh như thế, nhất định biết mình mấy tuổi đúng không?”

Thiểm Thiểm chầm chậm gật đầu, nhận lời khen ngợi dối trá này. Cô bé đang mặc váy mới, trên đầu cài bờm mới, mái tóc xoăn mềm lòa xòa vài sợi bên tai, tựa như một thiên sứ nhỏ ngây thơ hồn nhiên.

Giống như lần trước, bé giơ tay ra dấu OK với Chu Diệu, xòe ba ngón tay.

Chu Diệu hơi tin, xem ra thật sự là ba tuổi. Chắc chắn, Alice là cô bé ba tuổi.

“I…am five.” Đột nhiên Thiểm Thiểm mở miệng nói cười tùy tiện, còn dùng tiếng Anh.

Chu Diệu lảo đảo, đây là trêu anh à, hóa ra là không nhớ được chữ số…

Chu Diệu xòe năm ngón tay với Thiểm Thiểm, nói cho bé biết: “Đây mới là năm, nhớ kỹ chưa?"

Thiểm Thiểm cong cong miệng, lộ ra hai lúm đồng tiền, học Chu Diệu vươn năm ngón tay, nhẩm một tiếng “five”, sau đó đưa hai ngón tay nhỏ chạm vào ngón tay lớn của Chu Diệu, tự nhiên lanh lợi mở miệng: “Give me five.”

https://thuviensach.vn

Chu Diệu:... Bé cho rằng anh đang chơi trò chơi với bé à?

Dừng một chút, anh đành phải mở tay chạm vào lòng bàn tay của bé, đáp lại một câu: "Give me five."

Sau đó cứ để tay nhỏ trong tay lớn, đến cầu thang, muốn bế Thiểm Thiểm lên tầng, vừa cúi đầu, một bác gái từ tầng trên đi xuống, nhìn thấy Alice lập tức thân thiết chào hỏi Chu Diệu, nhưng Chu Diệu lại không biết là ai.

Bác gái cong khom lưng, cười ha ha hỏi Chu Diệu: "Cô bé này thật đáng yêu, mấy tuổi rồi?”

Chu Diệu không biết trả lời thế nào, hỏi lại một câu: “… Cô đoán thử đi ạ?”

Thiểm Thiểm ngửa đầu, bắt chước Chu Diệu: “Cô… Đoán đi ạ?”

"..." Bác gái nhìn nhìn, đoán một số: "Bốn tuổi rồi hả?"

Thiểm Thiểm gật đầu.

Chu Diệu:… Bây giờ anh thật không muốn nói gì cả.

Nhưng mà, Thiểm Thiểm không biết mình mấy tuổi là có nguyên nhân. Bởi vì bé mới được dạy tuổi mụ và tuổi thật là khác nhau, lại còn dùng hai ngôn ngữ để dạy, thế là bé hoàn toàn không phân biệt nổi. Chỉ biết, tính ra thì bé đi học muộn hơn so với các bạn.

Xét đến cùng, là do di truyền cái gen dốt toán học.

Cái gen dốt toán này, đương nhiên không phải từ Chu Diệu.

Đa Ninh học toán không tốt, không tốt đến mức nào, chính là thành tích kém nhất trong các môn. Dù điểm số cũng coi là tàm tạm, nhưng so với

https://thuviensach.vn

các môn khác, thì thật sự có hơi chênh lệch quá mức. Cũng vì như vậy, cô thường bị cô giáo Đỗ gọi đến văn phòng khuyên bảo và kèm cặp sát sao.

Câu mà cô giáo Đỗ nói với cô nhiều nhất là: Đừng có áp lực và kháng cự việc học toán.

Nhưng cô sao có thể không áp lực? Mỗi lần thi đều khổ sở như vượt núi. Nói thật, sau khi lấy giấy kết hôn với Chu Diệu, Đa Ninh cực kì bội phục mình, có mẹ chồng là cô giáo dạy toán kiêm chủ nhiệm lớp…

Trong khi Thiểm Thiểm và Chu Diệu đi mua tôm hùm, Đa Ninh và Nhan Nghệ đã tán gẫu xong ám ảnh thời trung học ấy.

Nhan Nghệ không nhịn được cảm khái: “Đa Ninh, cậu thật là một trang hảo hán!”

Thật ra rất tốt… Dù sao cô giáo Đỗ vẫn rất thương cô. Đa Ninh cắn môi dưới, so với áp lực thi toán thời trung học, bây giờ cô áp lực vì bí mật này, không biết sau này phải đối mặt với cô giáo Đỗ và ba Chu như thế nào.

Dường như Nhan Nghệ biết cô đang nghĩ gì, an ủi: “Đa Ninh, cậu không sai… Có khi nhà họ Chu còn muốn cảm kích cậu ấy.”

Đa Ninh lắc đầu nở nụ cười, cảm kích cái gì. Cô sinh Thiểm Thiểm không phải vì muốn họ cảm kích, mà là vì chính cô.

Lựa chọn giấu giếm, nhưng mà không có cách nào. Thiểm Thiểm đáng yêu như thế, lúc ở Toronto nhìn bé con lớn lên mỗi ngày, mọi người đều hi vọng thời gian có thể chậm một chút.

Thiểm Thiểm và Chu Diệu trở lại, Chu Diệu mua hai loại tôm hùm cay và không cay. Đa Ninh lột vỏ đút cho Thiểm Thiểm, dỗ dành buổi tối chỉ có thể ăn năm con, Thiểm Thiểm vươn hai bàn tay bày tỏ: Không được,

https://thuviensach.vn

bé muốn mười con, thiếu một con cũng không được. Bởi vì Thiểm Thiểm không nhớ được con số, thực tế Đa Ninh chỉ cho bé ăn sáu con.

Nhưng mà, sáu con cũng là rất nhiều. Nếu dì ở đây, căn bản sẽ không cho Thiểm Thiểm ăn mấy thứ này.

Đối mặt với một đống vỏ tôm, Chu Diệu hỏi: “Alice, vừa xong em ăn mấy con?”

Thiểm Thiểm vươn tay, xòe mười ngón: "Ten.”

Chu Diệu mỉm cười, thật sự là một lời khó nói hết.

Buổi tối, Chu Diệu muốn đợi Thiểm Thiểm ngủ mới rời đi, tranh thủ nói với Đa Ninh mấy câu. Nhưng bé con một mực, chắc là do trong nhà còn khách, lại là một anh đẹp trai, mãi mà bé không ngủ.

Đa Ninh chỉ có thể yêu cầu Chu Diệu về trước, Chu Diệu không có cách nào: “Vậy anh ra ngoài trước.”

Chu Diệu đứng chờ ngoài hiên, dựa vào cửa chống cháy. Đại não hơi rối, có chút mơ hồ, nghĩ đến rất nhiều chuyện. Nếu anh nhớ không nhầm, Đa Ninh từng nói bé con tên là Thiểm Thiểm, có nghĩa là những điều lấp lánh.

Anh nhớ đến hồi cấp hai, Đa Ninh thường vẽ những con vật theo phong cách hoạt hình, anh thường đi theo hỏi chúng tên là gì. Sau đó, cô nói với anh: “Về sau lấy tên này đặt cho con cái cũng tốt mà.”

“À… Thế gọi là gì?”

Đa Ninh nói cho anh, đó là một cái tên tiếng Anh. Chu Diệu không nhớ kĩ, lúc đó chỉ cảm thấy Đa Ninh thật nhàm chán, đã mười hai tuổi mà

https://thuviensach.vn

còn ngây thơ như vậy. Hoặc nói cô quá thừa tình thương của mẹ, cười nhạo cô có phải muốn lấy chồng rồi không.

Đa Ninh đỏ mặt phản bác không phải, cô chỉ nghĩ tên gọi trước mà thôi. Cô còn giúp anh đặt tên con sau này, còn anh cứ cười nhạo cô…

Cười nhạo cười nhạo, Chu Diệu lại đặc biệt nhớ kĩ hai chữ Thiểm Thiểm. Thiểm Diệu Thiểm Diệu (thiểm diệu có nghĩa là lóng lánh), rất dễ nhớ mà. Lúc đại học, có lần anh nhắc tới muốn đặt tên con trai là Thiểm Thiểm, Đa Ninh bên cạnh gật đầu: “Ừ, Thiểm Diệu mà!”

Cho nên, cô cũng còn nhớ, đúng không? Về phần vì sao lại là con trai, hai chữ Thiểm Diệu là tên dành cho đàn ông còn gì?

Trong phòng ngủ, Đa Ninh tắm rửa cho Thiểm Thiểm, lau người rồi dỗ bé ngủ, kể cho bé nghe hai câu chuyện cổ tích mới dỗ được Thiểm Thiểm nhắm mắt lại, ngoan ngoãn ngủ thiếp đi. Đa Ninh sờ mái tóc hơi xoăn của bé, di động bên cạnh sáng lên.

Có một tin nhắn: “Anh đang ở bên ngoài.”

Đa Ninh vuốt trán, suýt chút nữa là quên Chu Diệu vẫn còn ngoài hiên…

Cô nhẹ nhàng bước ra ngoài, phòng khách vẫn sáng, Nhan Nghệ mặc áo ngủ đi ngang qua, dùng khẩu hình hỏi: “Thiểm Thiểm ngủ rồi à?”

Đa Ninh gật đầu, chỉ chỉ bên ngoài, đi tới.

Nhan Nghệ không rõ, chờ xem Đa Ninh mở cửa, nhìn thấy Chu Diệu đứng bên ngoài, không nhịn được há hốc. Còn chưa đi sao?

Ánh đèn phòng khách chiếu ra cửa, kéo dài cái bóng Chu Diệu. Đa Ninh áy náy: “Thật xin lỗi…” Nếu Chu Diệu không nhắn tin, có khi cô thật

https://thuviensach.vn

sự đã quên anh còn ở đây rồi.

Lập tức, lại có chút buồn cười.

Bên trong, Nhan Nghệ tiếp tục đi ngang qua phòng khách, trong tay cầm một cốc nước.

Sau đó, đột nhiên hành lang tối sầm, một tiếng đóng cửa nhẹ nhàng vang lên. Là Chu Diệu, anh vòng tay qua cô, trực tiếp khép cửa.D. đ. L. Q. Đôn

Hai người, cùng đứng bên ngoài.

“Đa Ninh, anh có chuyện muốn hỏi em.” Chu Diệu nói.

“Chu…” Đa Ninh cũng mở miệng, nhưng lời vừa thốt ra lại cố nén lại.

Đèn hành lang là đèn cảm ứng, không hiểu sao tự dưng lại không nhạy, không sáng đèn. Mắt Đa Ninh cần thích ứng với bóng tối, sau nhìn mặt Chu Diệu, rồi chạm vào ánh mắt anh.

Tròng mắt đem trầm xuống.

“Alice tên là Thiểm Thiểm, không phải San San, đúng không?” Chu Diệu hỏi, giọng điệu chắc chắn.

Đa Ninh hơi ngẩng đầu, gật gật: Vâng ạ.

“Thiểm Thiểm là…” Chu diệu còn nói.

Tim Đa Ninh nhảy tới cổ họng.

“Là tên con trai anh.” Chu Diệu cắn chặt răng, nhắc nhở Đa Ninh có còn nhớ việc này.

https://thuviensach.vn

Vậy là, Chu Diệu chờ cô ngoài này, là muốn hỏi tội cô dùng tên con trai anh à? Đa Ninh khó tin, mím môi hỏi: “Thiểm Thiểm là tên anh đăng kí à?”

Chu Diệu:…

Đa Ninh bỏ thêm một câu: “Anh đã không đăng kí thì sao Alice không thể lấy tên đó chứ.”

Lại còn mở miệng bảo con trai.

Chu Diệu: “Anh chỉ… tùy tiện hỏi thôi.”

Đa Ninh cúi đầu: "Còn việc gì không, em vào đây.”

Mọi ý nghĩ của anh đều rất kì lạ, Chu Diệu cẩn thận, lại cũng không thể nói rõ được, chỉ đành thăm dò: “Nhưng hôm qua lúc ăn cơm dì nói Alice tên là San San…”

Nói xong, Chu Diệu thở ra một hơi. Lòng bàn tay ẩm ướt vì mồ hôi. Dù chỉ có một phần trăm khả năng, anh cũng cực kì căng thẳng.“Từ đầu đúng là Alice tên là San San, nhưng mà ở nước ngoài tên Susan quá nhiều, nên đổi thành Thiểm Thiểm…” Đa Ninh giải thích. Nhưng ở trên hộ chiếu, đúng là tên phiên âm ShanShan. Mà San San chính xác là tên dì dượng đặt cho Thiểm Thiểm.

Là cô yêu cầu đổi thành Thiểm Thiểm.

Thật ra, dì mẫn cảm và cường thế không quá hài lòng khi cô đổi tên tiếng Trung cho bé là Thiểm Thiểm, cho rằng cô không quên được Chu Diệu.

Chu diệu gật đầu: “… Hóa ra là như vậy.”

https://thuviensach.vn

Di động vang lên, Đa Ninh lấy ra, là dì gọi tới. Cô nói với Chu diệu: “Dì gọi cho em… Anh còn việc gì không?”

Chu Diệu lắc đầu, anh đã tỉnh táo lại, cảm thấy phán đoán của mình thật ngớ ngẩn. Sao có thể thấy Alice đáng yêu lập tức cho rằng là con anh đây. Nếu thật sự là đứa trẻ Đa Ninh sinh năm năm trước, tại sao anh không biết chút gì. Trong năm năm đó không phải cô không về nước, cũng không phải anh chưa từng đến Toronto. Quan trọng hơn, Đa Ninh không có vẻ gì là đã từng sinh con…

Trong mắt Chu Diệu, Đa Ninh vẫn là cô gái nhỏ trong hồi ức…

Đa Ninh nhận điện thoại của dì trước, tự nhiên dì sẽ hỏi tình hình Thiểm Thiểm, đã ngủ chưa, tối ăn gì. Cô nói ăn sáu con tôm hùm nhỏ, dì liền dạy bảo cô.

“Đa Ninh, chẳng lẽ con không biết những con tôm đó đều được rán qua dầu bẩn sao? Dầu bẩn là gì, có cần ta nhắc lại không?”

Dì có hiểu biết đối với tình hình thực phẩm trong nước, đối mặt với trách cứ của dì, Đa Ninh nói xin lỗi. Thật ra đôi khi cô cảm thấy dì cứ lo lắng thái quá, nhưng cô cũng giống Thiểm Thiểm, không dám khiêu chiến quyền uy của dì.

Đương nhiên, Chu Diệu cũng nghe được âm thanh không hờn không giận lạnh lùng của dì. Đa Ninh thừa dịp Chu Diệu mở miệng, cúp điện thoại.

"Chẳng lẽ mấy năm nay, em ở Toronto là làm giúp việc cho họ?” Chu Diệu hỏi lúc cô đang cất máy.

“Chu Diệu… Anh nói gì vậy?”

https://thuviensach.vn

“Em trông con giúp họ, không cần khúm núm như vậy.” Chu Diệu nói tiếp, giọng rất khó chịu. Bởi vì thấy Đa Ninh bị sai sử giáo huấn như vậy.

Đa Ninh hít sâu, không nói gì.

Chu Diệu cũng không muốn nhiều lời, Đa Ninh cùng dì, anh chỉ là người ngoài. Thật sự khó có thể tưởng tượng, tính cách dì Đa Ninh như vậy lại có thể sinh được Alice đáng yêu như này.

Không hề nghi ngờ, mấy năm nay Đa Ninh giúp họ trông con.

Chu Diệu đi, Đa Ninh gõ gõ cửa, Nhan Nghệ mở cho cô. Nhan Nghệ ở góc tường nghe lén không ít, kéo tay cô: “Vào đây, chúng mình tâm sự.”

Đa Ninh kể cho Nhan Nghệ khoảng thời gian cô đến Toronto phát hiện mang thai rồi sinh Thiểm Thiểm.

Lúc đó cô đã nhiều lần liên lạc với Chu Diệu, nhưng qua điện thoại thì cô lại không nói được. Cô sợ ảnh hưởng tới Chu Diệu, càng sợ Chu Diệu sẽ nói với cô: ”Đa Ninh, có thể bỏ đứa bé không?”

Từ nhỏ đến lớn, cô vào Chu Diệu cùng chơi cùng học, có chuyện đều là anh quyết định cô làm theo. Duy có chuyện sinh Thiểm Thiểm, cô một mình một người quyết định. Quyết định của cô, đương nhiên là dì phản đối, nhưng bởi cô quá kiên trì, bất đắc dĩ dì đành phải đồng ý, điều kiện phải đưa Thiểm Thiểm cho dì dượng nuôi. Đó là vì cô, cũng là vì Thiểm Thiểm.

Mấy năm nay, dì chăm sóc Thiểm Thiểm vô cùng chu đáo cẩn thận, cẩn thận đến độ cô không cần nhúng tay vào…

Sớm hôm sau, Đa Ninh và Nhan Nghệ ăn nốt bánh bao hôm qua, mà Thiểm Thiểm thì ăn bữa sáng dinh dưỡng cho trẻ em. Bữa sáng dinh dưỡng là dì mang từ Toronto qua, đưa cho cô khẩu phần bốn ngày.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh cũng cho Thiểm Thiểm một cái bánh bao, Thiểm Thiểm cắn một miếng: “Đa Ninh vẫn đưa cho Thiểm Thiểm một cái bánh bao, Thiểm Thiểm cắn một miếng: "Yummy!”

Ăn xong vẫn còn rất nhiều bánh bao, làm sao bây giờ? Hôm qua Đa Ninh muốn đưa Chu Diệu mang đi một ít, nhưng hai người tan rã không vui, cô còn nhớ gì đến bánh bao nữa…

Nhan Nghệ gửi tin nhắn cho Cố Gia Thụy: “Này, Cố Gia Thụy…”

"Tôi làm bánh bao, anh muốn ăn không?”

“Là bánh bao chay.”

"Nếu anh muốn, tôi cho anh một ít.”

Một câu, Nhan Nghệ chia làm vài câu. Cố Gia Thụy trả lời: “Cảm ơn Trịnh thí chủ phóng khoáng, nhưng mà không cần, bánh bao tự miếu có rất nhiếu.”

Nhan Nghệ: “…À.”

Nhan Nghệ muốn đăng lên mạng, cô bày biện số banh bao còn lại, chụp ảnh, kèm theo lời dẫn:”Còn mười cái bánh bao, là do tôi và tiên nữ cùng phòng tự gói lấy, tặng miễn phí, để kết thiện duyên. Có ai muốn không… Chẳng lẽ lại để ế à!”

Ngoài ảnh bánh bao, còn có một tấm Đa Ninh cúi đầu gói bánh. Tối qua Nhan Nghệ cố tình tìm góc chụp, Quả thực Đa Ninh trong ảnh là nàng Tây Thi bánh bao.

Lập tức, một đám người tranh cướp, đến cả chồng trước của cô Vương Diệp cũng khen ngợi. Sao Vương Diệp vẫn còn trong danh sách bạn bè? Nhan Nghệ tiện tay kéo vào danh sách đen.

https://thuviensach.vn

Trong số người cướp đoạt có Lưu Hi: “Thật là Đa Ninh gói ạ?”

Nhan Nghệ: “Lừa cậu làm gì.”

Lưu Hi: "Em đến đây, lập tức."

Nhan Nghệ: "Không phải cậu đang quay phim ở Hoành Điếm à?”

Lưu Hi gửi một mặt khóc, giải thích: “Tạm thời bị đổi.”

Nhan Nghệ: “… Đứa bé xui xẻo.”

Lưu Hi: “Vai nam thứ của em bên đó vẫn còn chứ? Chưa bị đổi đâu đúng không?”

Nhan Nghệ: “Đương nhiên vẫn còn, biểu hiện của cậu tốt vậy cơ mà.” Gần đây gây dựng sự nghiệp tài chính eo hẹp, cô nào có tiền bạc đi đổi nam thứ cái gì.

Rất nhanh Lưu Hi đã chạy tới, lại còn mang theo một bó hoa. Đa Ninh mở cửa, hai tay Lưu Hi dâng lên bó hoa đọng sương: “Đa Ninh, tặng chị này.”

“Oa oa!” Bên dưới truyền tới một tiếng reo thán phục đáng yêu.

Lưu Hi cúi đầu mới nhìn thấy cô bé con đứng cạnh Đa Ninh. Bởi vì bé con quá đáng yêu, cậu có hơi ấp úng: “… Hi.”

“Hi.” Bé con đáp lại.

Lưu Hi: "Chào bé, anh là Lưu Tiểu Hi."

"...Chào anh, em là Thiểm Thiểm." Thiểm Thiểm đứng cạnh Đa Ninh, tay ôm một chân Đa Ninh.

https://thuviensach.vn

Thật hiếm có khi Thiểm Thiểm lại nói được một câu tiếng Trung dài như vậy.

Càng ngạc nhiên là, Lưu Hi lại có thể chơi cùng Thiểm Thiểm cả một ngày, sáng đến, chiều vẫn còn đây. Giữa trưa Nhan Nghệ ra ngoài gặp khách hàng, kết quả lúc trở về, Lưu Hi còn chưa đi.

Giữa trưa, Đa Ninh làm cơm dứa cho Thiểm Thiểm, mời Lưu Hi ở lại ăn cùng.

Buổi chiều, Lưu Hi đã chủ động nói với cô: "Đa Ninh, cơm tối em cũng ăn ở đây nhé.”

Đa Ninh gật đầu… Được.

Đoàn phim đều bao cơm hộp, theo lí cô cũng nên mời Lưu Hi ăn cơm.Nhưng hôm nay Nhan nghệ lại muốn mời khách ăn tối. Nguyên nhân là vị khách giữa trưa, người đó liên lạc qua trang web, tuy chưa nói chuyện cụ thể thành công, nhưng cực kì thích phong cách của “thành phố thú cưng Alice”.

Chuyện tốt như vậy, đương nhiên muốn ra ngoài ăn cơm chúc mừng. Nhan Nghệ đặt một bàn ăn trên du thuyền, sau đó trở lại phòng ngủ thay quần áo, còn thay váy mới cho Thiểm Thiểm.

Nhan Nghệ mua cho Thiểm Thiểm mười bộ váy mới, mỗi ngày một bộ, có thể mặc mười ngày.

Nhan Nghệ tô chút son môi, Thiểm Thiểm ngửa đầu nhìn, ánh mắt chăm chú. Nhan Nghệ ngồi xổm xuống, cũng tô một chút cho bé con.

Lưu Hi đứng phía sau, nhìn giày cao gót mười phân trên chân Nhan Nghệ: “Chị… Chị có nhất định phải ăn mặc thế không?”

https://thuviensach.vn

“Chẳng lẽ cậu không biết là tôi li hôn rồi hả? Phải ăn mặc như vậy mới có thể câu mấy tên ngốc chứ… Đúng không, Thiểm Thiểm?” Nhan Nghệ hỏi Thiểm Thiểm, lại lấy son chấm một chấm mỹ nhân lên trán bé. d.d.l.q.d.

Thiểm Thiểm gật gù: “…Đúng.”

“Đêm nay giúp chị Nhan đây câu kẻ ngốc được không?” Nhan Nghệ còn nói.

Thiểm Thiểm gật gù, vẻ mặt vui vẻ. d.d.l.q.d.

Đa Ninh vừa thay quần áo xong:…

Hai người phụ nữ, hai đứa trẻ con cùng ra ngoài. Lưu Hi dắt Thiểm Thiểm, vì giày Nhan Nghệ quá cao nên khi xuống cầu thang Đa Ninh phải đỡ cô ấy.

Không nghĩ tới, vừa xuống tầng, lại nhìn thấy Chu Diệu, lúc này đang đóng cửa xe.

Tầm mắt Chu Diệu trực tiếp bỏ qua Nhan Nghệ, nhìn về phía Đa Ninh và Thiểm Thiểm, lại nhìn thấy Thiểm Thiểm nắm tay Lưu Hi, ánh mắt lại trở về chỗ Đa Ninh. Cô ấy cũng đi giày cao gót, nhíu nhíu mày hỏi: "Mọi người đi… đâu vậy?”

"... Câu kẻ ngốc."

Đáp lời là Thiểm Thiểm, hất đầu, giòn giã nói cho Chu Diệu. Ba chữ, phát âm chuẩn đến bất ngờ. d.d.l;.q.d.

Chu Diệu:...

Nhan Nghệ:...

https://thuviensach.vn

Đa Ninh càng: … Quả nhiên ngữ cảnh rất quan trọng.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Chu Diệu tự mình đưa các cô đi câu kẻ ngốc.

Cùng đi còn có Lưu Tiểu Hi, bởi vì Đa Ninh muốn ngồi ghế sau với Thiểm Thiểm, Lưu Tiểu Hi chủ động ngồi vào vị trí ghế phụ, cài dây an toàn lên.

"Cậu cũng đi?" Chu Diệu nghiêng người liếc mắt một.

Lưu Tiểu Hi ngồi thẳng người, chỉ nói một câu: "Cám ơn anh Chu Diệu."

Chu Diệu xoay cổ, không hề nói cái gì. Trong kính chiếu hậu có hai lớn một nhỏ, có thể gọi là tiên nữ, tiểu tiên nữ cùng với vương mẫu nương nương, tham dự với trang phục lộng lẫy, như muốn tham gia hội bàn đào.

Không. Alice nói, là hội câu kẻ ngốc.

Ghế sau, Đa Ninh cài dây an toàn lên cho Thiểm Thiểm, Thiểm Thiểm lắc lư hai chân nhỏ.

Vừa rồi Thiểm Thiểm trả lời kinh người với Chu Diệu, là vì lúc ở trên lầu Nhan Nghệ nói câu kẻ ngốc hai lần. Nhưng là nhớ kỹ không có nghĩa là hiểu rõ, Thiểm Thiểm ngồi trong xe hỏi cô: "Đa Ninh... Kẻ ngốc là cái gì?"

Có đôi khi đầu óc của trẻ con cũng rất kỳ quái, lúc trước những từ tiếng Trung cô dạy thì Thiểm Thiểm không nhớ được, nhưng kẻ ngốc lại

https://thuviensach.vn

làm Thiểm Thiểm tràn đầy tò mò. Sắc mặt Đa Ninh đỏ hồng, hơn nữa phải đối mặt với người đang ngồi vị trí lái.

Nhưng trong cùng khoang xe, cô nói gì cũng sẽ bị nghe thấy. Nhưng cô lại không thể không trả lời Thiểm Thiểm.

"Kẻ ngốc là..." Đa Ninh nghĩ nghĩ, khó có thể mở miệng. Nói như thế nào mới tốt đây, là một loại ba ba? Rùa? Hay là con tôm nhỏ?

"Kẻ ngốc là coi tiền như rác." Nhan Nghệ trả lời Thiểm Thiểm, thuận tiện sờ soạng đầu Thiểm Thiểm. Lập tức, nhíu mày cười với Đa Ninh.

Thiểm Thiểm vẫn đang lắc đầu, có lẽ không nghe hiểu, lại hỏi Nhan Nghệ: "Vậy coi tiền như rác là cái gì?"

Nhan Nghệ cũng có chút khó trả lời: "Coi tiền như rác là..."

"Là một loại cá mè hoa." Đa Ninh giành trước trả lời Thiểm Thiểm, sau đó dùng tiếng Anh giải thích một lần, "Bighead..."

Thiểm Thiểm hiểu rõ, chen mắt to lại, binggo!

Phía trước, Chu Diệu ho khan hai tiếng, chạy xe vào tiểu khu. Thật sự có người có bản lĩnh lừa dối trẻ nhỏ rất lợi hại... Nhưng giáo dục trẻ nhỏ, không phải lấy thân làm gương tốt sao?

Một bên mang theo Alice câu kẻ ngốc, một bên lừa Alice kẻ ngốc là cá mè hoa?

Chu Diệu có phần lo lắng cho tương lai của Alice, may mắn không phải Đa Ninh là mẹ người ta. Bằng không Alice... Chu Diệu không hề nghĩ vấn đề này, ngược lại ngẫm lại, về sau con của cô và anh, vẫn nên để anh phụ trách vấn đề giáo dục này thì hơn.

https://thuviensach.vn

Sau một đêm thanh tỉnh, gần như Chu Diệu lại xác định Alice không có khả năng là con của anh và Đa Ninh; xét đến cùng có thể là anh rất muốn làm cha. Ngẫm lại vấn đề sâu hơn, anh cũng không hy vọng Alice là đứa nhỏ của anh cùng Đa Ninh. Năm năm không dài không ngắn, nhưng thời gian bỏ qua vẫn không có cách nào bù đắp.

Cũng là tối hôm qua, anh nhận ravô cùng rõ ràng đến anh và Đa Ninh đã bỏ lỡ thời gian năm năm. Thế nhưng, có lẽ bởi vì hai mươi hai năm trước hai người đều ở cùng một chỗ, làm anh có phần tự cho là đúng.

Và khăng khăng một mực.

Coi trọng việc thích, nhưng lại xem nhẹ việc yêu.

Nhan Nghệ đặt chỗ tại một nhà hàng trong phố cổ cạnh bờ sông của thành phố A, con sông ngăn cách thành phố cổ và thành phố hiện đại. Hai bên đều là nhà cao tầng, vào ban đêm những ngọn đèn rực rỡ của các tòa cao ốc thay đổi trong nháy mắt, in bóng lên mặt sông trông rất rực rỡ. Như ánh đèn chiếu sáng bốn phương, một dòng nước giữa ngân hà.

Nhà ăn lầu hai, ghế cho bốn người lớn cộng thêm một đứa trẻ.

Thiểm Thiểm nằm úp sấp trên cửa sổ ngắm nhìn dòng sông bên ngoài, thỉnh thoảng kêu oa, phía dưới có người thả câu, Thiểm Thiểm quay đầu nói với cô: "Ha ha, câu được một con... Cá mè hoa!"

Đa Ninh mỉm cười, niết mũi của Thiểm Thiểm. Thiểm Thiểm cao hứng nói tiếng Trung càng ngày càng lưu loát, may mà vừa rồi Thiểm Thiểm chỉ nói cá mè hoa, không phải cái gì mà kẻ ngốc.

Thiểm Thiểm tiếp tục ngắm sông, Đa Ninh thu ánh mắt, tầm mắt xẹt qua Chu Diệu.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu luôn nhìn Đa Ninh, nhân tiện nhìn Alice vài lần, tâm tình như sóng gợn lăn tăn trên mặt sông, hơi phập phồng. Anh cảm thấy Đa Ninh không giống như người làm mẹ, thế nhưng nhìn Đa Ninh cùng Thiểm Thiểm như một khuôn, nhất cử nhất động hài hòa như thế, tâm tư lại có chút sóng, giống như gió nổi lên khi sóng lặng nước êm.

Nhất là vừa rồi anh nhìn khóe môi Alice... Hình như lại có chút giống anh. Là hoa mắt sao? Chu Diệu nhắm mắt. Cảm thấy vẫn tiếp tục như vậy, anh vẫn nên vụng trộm xác nghiệm DNA một chút; không phải xét nghiệm có khả năng không, mà để chính mình hoàn toàn hết hy vọng. Bằng không cứ tiếp tục như vậy, người cũng sắp điên rồi.

Một ngày hai mươi tư giờ, hai mươi giờ đều hoài nghi cô bé giả nước ngoài (ngụy ngoại quốc) là con anh... Quả thực làm anh không còn gì để nói với mình. Chu Diệu thở ra một hơi, Lưu Hi ngồi bên cạnh anh hỏi một câu: "Anh Chu Diệu, anh rất phiền chán sao?"

Chu Diệu nghiêng đầu.

Lưu Hi ngậm miệng, vẫn là nói chuyện với Thiểm Thiểm thích hơn. Nguyên một bàn nói chuyện nhiều nhất với Thiểm Thiểm, cũng là Lưu Hi, nhất là phương diện thần thái ngôn ngữ, trình độ phong phú của hai người rất tương xứng.

... Tất nhiên trẻ nhỏ với trẻ nhỏ chơi thân với nhau rồi. Chu Diệu mím môi, thờ ơ lạnh nhạt, vốn tâm tư đang dao động, đột nhiên cả người giống như lật thuyền ——

Chuyện là Lưu Hi kéo hai lỗ tai lớn của mình nhìn Alice, hỏi Alice giống cái gì; Alice cũng học Lưu Hi kéo lỗ tai nhỏ của bé, hỏi Lưu Hi giống cái gì. Sau đó lúc Alice kéo lỗ tai nhỏ của mình, anh nhìn thấy lỗ tai Alice là xương chẩm. (??)

... Giống với anh, là xương chẩm.

https://thuviensach.vn

"Ha ha..." Thiểm Thiểm và Lưu Hi cùng nhau cười, hồn nhiên ngây thơ.

Chu Diệu hoàn toàn lờ mờ, cả người giống như thuyền lớn bị lật trên sông, tuy rằng sắc mặt vẫn như cũ. Sau đó, anh mở miệng với Lưu Hi: "Có Wechat không? Thêm nhau vào."

Lưu Hi cũng có chút lờ mờ, cũng may cậu chuẩn bị đầy đủ. Nhưng vì sao anh muốn thêm thế!

"... Thêm một đi." Nhan Nghệ đã nhanh trí xóa mấy đoạn trò chuyện của Lưu Hi với bạn bè đi, nâng mí mắt với Lưu Hi. Thêm chứ! Bỏ thêm mới có thể phát huy tác dụng!

Hai người thuận lợi thêm Wechat, Chu Diệu dựa vào ghế dựa xem list bạn bè của Lưu Hi, trạng thái mới nhất là khoe đồng hồ. Chu Diệu liếc mắt về phía cổ tay Lưu Hi.

... Đồng hồ còn ở đó.

"Cảm ơn bảo bối đã vẽ đồng hồ cho anh." Buổi chiều lúc chơi cùng Thiểm Thiểm, Lưu Hi khoe đồ với bạn bè. Ngoài ra còn có một loạt hình động trái tim, tràn đầy tình yêu.

Cùng với đó, cổ tay Alice cũng có đồng hồ tự vẽ, là hai cái. Hai tay nhỏ mỗi bên một.

...

"Đa Ninh, cậu nói có phải Chu tổng phát hiện gì đó hay không?" Trong toilet, Nhan Nghệ đứng đằng sau hỏi.

Đa Ninh đang ôm Thiểm Thiểm rửa tay trên bệ rửa, Thiểm Thiểm vô cùng đau lòng đồng hồ cũng bị tẩy đi, nói với cô: "Đa Ninh... Đừng rửa

https://thuviensach.vn

đồng hồ trên tay của em, nó rất đắt tiền..."

Lại một lần Thiểm Thiểm nói ra lời làm người khác kinh hãi.

Đúng vậy... Rất đắt. Buổi chiều lúc Lưu Hi vẽ đồng hồ cho Thiểm Thiểm, cố ý cường điệu với Thiểm Thiểm hai chiếc đồng hồ đều vô cùng nổi tiếng... Giá trị hơn mười vạn.

Đa Ninh ôm Thiểm Thiểm xuống dưới, lắc đầu với Nhan Nghệ, cô cũng không biết. Hai ngày này, cô cũng đang rối rắm khi nào thì nói chuyện của Thiểm Thiểm cho Chu Diệu... Cho dù dì còn chưa cho cô nói.

Lần này Thiểm Thiểm về nước, chính là hy vọng thông qua tiếp xúc Chu Diệu sẽ yêu thích Thiểm Thiểm, sau đó cô sẽ nói cho anh chân tướng. Mà không phải bởi vì là đứa nhỏ của anh Thiểm Thiểm, để anh tiếp nhận Thiểm Thiểm.

Mỗi ngày tâm tình đều rất mâu thuẫn, nhưng là suy nghĩ thật của Đa Ninh

Trong toilet nữ, Nhan Nghệ nhận được một cuộc điện thoại, là khách hàng giữa trưa đã liên hệ qua. Đa Ninh ôm Thiểm Thiểm về chỗ ngồi trong nhà ăn trước, Chu Diệu cùng Lưu Hi ngồi không nói với nhau lời nào. Nhan Nghệ trở về rất nhanh, hưng phấn nói nội dung cuộc điện thoại vừa nhận được: "Khách hàng lớn hẹn gặp mặt chúng ta vào ngày mai, nếu thành... Là đơn đặt hàng một vạn con!"

Một vạn con...!

Đa Ninh cùng Thiểm Thiểm cùng mở to hai mắt, một lớn một nhỏ, biểu cảm đồng bộ rất giống nhau. Tuy rằng đứa nhỏ hoàn toàn không nghe hiểu. Nhưng trẻ nhỏ giỏi cảm nhận nhất, có thể thông qua vẻ mặt của người lớn để cảm thụ ngôn ngữ. Tuy rằng Thiểm Thiểm không nghe hiểu Nhan

https://thuviensach.vn

Nghệ nói cái gì, nhưng có thể cảm nhận được sự hưng phấn qua lời nói của Nhan Nghệ!

Tự nhiên là, cũng cùng hưng phấn theo.

Thế nhưng, nếu ngày mai phải gặp khách hàng, Thiểm Thiểm làm sao bây giờ? Cùng đi sao?

"Anh trông Thiểm Thiểm."

"Em..."

Chu Diệu nhanh hơn Lưu Hi hai giây, hai giây này, chiếm trước tiên cơ. Chu Diệu nhìn về phía Đa Ninh, còn nói một lần: "Ngày mai em đi gặp khách hàng, anh trông Thiểm Thiểm."

Thiểm Thiểm:...

Bởi vì cảm xúc phức tạp, trên mặt Chu Diệu không có ý cười. Chu Diệu như vậy làm Thiểm Thiểm đã có chút kháng cự, lắc lắc đầu, tỏ vẻ không cần.

Vẻ mặt nghiêm túc của Chu Diệu:...dienndan3leequys đôn

Ngày hôm sau, vẫn là Chu Diệu trông Thiểm Thiểm. Bởi vì dẫn mang theo đồ ăn ngon tới, Thiểm Thiểm đã quên kháng cự hôm qua, tuy rằng vẫn có phần luyến tiếc Đa Ninh, lôi kéo góc áo Đa Ninh hỏi thời gian cô trở về.

Lần trước ở sân bay Toronto, Thiểm Thiểm cũng hỏi cô như vậy.

Nhưng Thiểm Thiểm lại rất nghe lời, dặn dò nhẹ nhàng, đều sẽ đồng ý với sự sắp xếp của người lớn. Đa Ninh cùng Thiểm Thiểm đang chia tay ở bên ngoài phòng làm việc, tuy rằng cô chỉ rời đi ba giờ.

https://thuviensach.vn

Giao Thiểm Thiểm cho Chu Diệu, cũng hy vọng Chu Diệu cùng Thiểm Thiểm có thêm thời gian ở chung. Sau đó giống dì dặn cô, cô dặn Chu Diệu.

Chu Diệu gật đầu, hiếm khi vẻ mặt có phần trịnh trọng, đáp ứng cô: "Yên tâm đi, anh đưa Thiểm Thiểm tới văn phòng. Thật sự không ổn, tìm mấy nhân viên tới chơi cùng con bé."

... Cái này thì không cần, Thiểm Thiểm rất ngoan, chỉ cần đưa cho bé đồ chơi hoặc bút để vẽ.

"Hey." Xe Nhan Nghệ đã dừng ở phía trước, ngó đầu, lộ ra ý cười ý vị sâu xa.

Cùng với đó, Chu Diệu nhếch môi một, vẻ mặt cũng có chút ý tứ hàm xúc không rõ...

Chu Diệu ôm Thiểm Thiểm vào công ty, từ tầng một đến tầng hai, từ tầng hai đến tầng ba, sau đó ôm vào văn phòng của anh. Đóng cửa lại.

Trên đường đi Thiểm Thiểm kéo cổ Chu Diệu, tò mò nhìn mọi người chăm chú.

Tò mò hơn, là nhân viên công ty, tròng mắt đều rơi xuống. Trong đó có một nhân viên nữ đang uống nước, thiếu chút nữa làm nghiêng miệng cốc nước; vội vàng rút khăn tay lau miệng.

Trợ lý tiến vào, bưng cho Chu Diệu một ly cà phê, sau đó nhìn cô bé đáng yêu trên sô pha, cười hỏi: "Bạn nhỏ cháu muốn gì?" Chỗ này của anh ta, trừ cà phê ra còn có nước trái cây uống rất ngon!

Nhưng mà Thiểm Thiểm:...

https://thuviensach.vn

Bạn nhỏ không để ý tới mình, trợ lý có phần xấu hổ, chưa từng chiều trẻ nhỏ mà.

Qua một hồi lâu, Thiểm Thiểm dùng tiếng Anh mở miệng: "Ice cream..."

Bản thân ở hoàn cảnh xa lạ, đối mặt với người xa lạ, Thiểm Thiểm nói tiếng Anh theo bản năng.

A? Kem ly... Bạn nhỏ muốn ăn kem ly làm sao bây giờ? Trợ lý nhìn về phía Chu tổng.

Chu Diệu: "Đi mua."

Thiểm Thiểm có thể nghe hiểu ý tứ đi mua, sau khi trợ lý rời đi, có phần vui vẻ nằm úp sấp trên sô pha, cẳng chân đạp đạp. Động tác nhỏ như vậy... Cùng với vẻ mặt vui mừng khi vui vẻ, quả thật giống Đa Ninh như đúc.

Vừa rồi Chu Diệu đã dùng máy tính tìm thông tin về cơ sở xét nghiệm DNA tư nhân trong nước, hoàn toàn hạ quyết tâm. Nhớ đến hôm kia Đa Ninh nghe điện thoại của dì, cùng với lời nói, anh cảm thấy toàn bộ phương hướng của mình đều lầm rồi.

Suy nghĩ trái chiều một chút, có thể là dì dượng thay Đa Ninh nuôi đứa nhỏ hay không. Nghĩ như vậy, Chu Diệu cảm thấy ngược lại ý nghĩ càng thông, cả người như là ăn bột thuốc thông khí.(thông khí tán0

Bởi vì Thiểm Thiểm ở chỗ này, Chu Diệu không còn tâm trí đâu mà làm việc, cầm một xấp giấy A4 cùng bút ký tên đưa cho Thiểm Thiểm chơi... Thế nhưng bút ký tên rất nặng, Thiểm Thiểm cầm rất khó, trả lại cho anh.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu cũng không biết chơi cùng với trẻ nhỏ như thế nào, thứ duy nhất anh biết là gấp máy bay.

Sau đó anh lập tức gấp một, lại một...

Những chiếc máy bay giấy đó bay đến bệ cửa sổ sát mặt đất, bay đến bàn làm việc, bay đến cạnh cửa... Toàn bộ quá trình miệng Thiểm Thiểm há thành hình chữ A, bất chợt, đã không còn thấy nơi này xa lạ.

Thiểm Thiểm cũng phi một chiếc máy bay giấy, kết quả là đánh rơi giày của mình. Chu Diệu xoay người nhặt về, phi một lần nữa, bay đến bàn làm việc bên kia. Thiểm Thiểm hoan hô, sau đó quay đầu lại nói với anh Chu Diệu: "Em cũng bay tới." Dừng một chút, lại bỏ thêm một câu, "Bay máy bay lớn tới."

Nói đều là tiếng Trung, mặc dù có chút cố hết sức.

... Một tay Chu Diệu đặt ở phía sau lưng Thiểm Thiểm, cười hỏi: "Vậy em bay từ đâu tới?"

"Toronto." Thiểm Thiểm trả lời, lộ ra những chiếc răng nhỏ.

Tâm tư khẽ động. Đáy mắt Chu Diệu lộ vẻ phức tạp, nhìn bóng dáng nhỏ bé trước mắt hỏi: "Thiểm Thiểm, vậy em biết rõ em đến như thế nào sao?"

Vấn đề hoàn toàn khác biệt, Thiểm Thiểm lại trả lời đáp án giống nhau: "Toronto..." Ngồi máy bay lớn bay đến.

Chu Diệu lắc lắc đầu: "Ý anh nói là, em biết em là ai sinh, đi vào thế giới này như thế nào?"

Vừa mới dứt lời, Chu Diệu cũng có chút buồn cười, làm sao Thiểm Thiểm có thể hiểu rõ. Anh lại có thể hỏi một đứa nhỏ vấn đề này.

https://thuviensach.vn

Ngoài ý muốn, Thiểm Thiểm gật đầu với, tỏ vẻ chính mình hiểu rõ.

Không đợi Chu Diệu phản ứng, Thiểm Thiểm bắt đầu nói; toàn bộ quá trình bật tiếng Anh, như đang kể chuyện xưa với anh, mở đầu là one day, ở giữa phối hợp động tác tay cùng biểu cảm khuôn mặt phong phú.

Tiếng Anh của Chu Diệu à, đạt tới trình độ đàm phán các bản hợp đồng với người nước ngoài.

Nhưng, hình như anh không nghe hiểu Thiểm Thiểm đang nói cái gì.

Thiểm Thiểm vẫn còn nói, mồm miệng rõ ràng hơn nói tiếng Trung một chút, nhưng hẳn là đoạn này rất quen thuộc với bé, đọc làu làu, tốc độ quá nhanh. Bởi vì nghe hiểu một ít, Chu Diệu rũ đôi mắt nói với Thiểm Thiểm: "Có thể nói lại cho anh một lần không?"

Thiểm Thiểm gật đầu, lại bắt đầu nói từ đầu: "#￥￥%%... @##￥%... & "

Chu Diệu nghe rất nghiêm túc, lúc này đây anh cơ bản nghe hiểu. Vừa rồi Thiểm Thiểm kể một câu chuyện xưa, hẳn là Đa Ninh kể chuyện này cho bé, bởi vì bên trong xuất hiện cái tên Dolly.

Có một ngày, bởi vì Dolly mất đi tất cả nên ngồi trên tảng đá khóc khổ sở, sau đó trên trời xuất hiện một tiên nữ, tiên nữ đưa cho Dolly một đóa hoa màu sắc rực rỡ, đóa hoa đó có thể làm Dolly biến những thứ xung quanh thành thứ nó muốn. Dolly dùng hồ nước thay ánh mắt, lại biến bèo trong hồ thành tóc, nó biến ra một thiên sứ nhỏ đáng yêu nhất thế giới.

Sau đó bang một tiếng, thiên sứ nhỏ rơi từ trên trời xuống...

Thiểm Thiểm dùng tiếng Anh nói thêm một lần, lúc nói đến bang, khoa trương múa tay, ngửa đầu nhìn về phía Chu Diệu.

https://thuviensach.vn

Viền mắt Chu Diệu đã hơi phiếm hồng.

Thiểm Thiểm không phát hiện cảm xúc của Chu Diệu dị thường, cho rằng anh Chu Diệu không nghe biết, có phần hơi uể oải. Bé chính là thiên sứ nhỏ kia...

"Alice, em chính là thiên sứ nhỏ kia sao?" Chu Diệu hỏi, âm thanh rất thấp.

Thiểm Thiểm nhếch miệng, gật đầu. Giống như cũng có chút ngượng ngùng. diễnnddafnleeequys@#đôn^^

"Dolly cũng chính là Đa Ninh sao?" Chu Diệu lại hỏi. Lời nói đơn giản, nói ra lại khó khăn ngoài ý muốn, yết hầu như bị gì đó chặn lại.

Mặt Thiểm Thiểm kề lại Chu Diệu, mặc quần trắng tựa vào đầu gối Chu Diệu, tiếp tục gật đầu. Dolly chính là Đa Ninh oh...

Qua một hồi lâu, Chu Diệu lại mở miệng, cũng là lời thỉnh cầu: "Thiểm Thiểm, em có thể hôn anh một chút không?"

Thiểm Thiểm vẫn cười, sau đó gật đầu, không đợi Chu Diệu ôm lấy bé, thấp mặt, ở đầu gối Chu Diệu, nhẹ nhàng đụng vào.

Hạ xuống một nụ hôn của thiên sứ nhỏ.

...

Đúng vậy. Đa Ninh thật sự biến ra thiên sứ nhỏ đáng yêu nhất trên đời.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 40

"Tổng giám đốc Chu có thích trẻ con không vậy?"

Trên đường đi gặp khách hàng lớn, Nhan Nghệ hỏi Đa Ninh vấn đề này. Sở dĩ hỏi như vậy, là do phát hiện Chu Diệu không quá yêu thích con nít, nhất là khi so với Lưu Tiểu Hi ấy. Tối qua ăn cơm, chủ yếu là Lưu Hi và Thiểm Thiểm tương tác lẫn nhau, Thiểm Thiểm cũng rất thích Lưu Hi, lúc chia tay hai người đều lưu luyến không rời mà hôn trên má nhau.

Nói chung, đó chính là phương thức tốt nhất để thúc đẩy tình cảm cha con.

Thấy Nhan Nghệ hoài nghi, Đa Ninh từ chối cho ý kiến rồi nở nụ cười, đả thông tư tưởng cho Nhan Nghệ: "Thật ra Chu Diệu với Thiểm Thiểm… đã khá tốt so với tưởng tượng của mình rồi." Dừng lại chút rồi lại nói: "… Chu Diệu còn chưa biết mà, đúng không?"

Nhan Nghệ gật đầu, cô có thể hiểu được nhưng vẫn có chút bất mãn: "Thật là kỳ quái, Thiểm Thiểm đáng yêu như vậy, Chu tổng lại chẳng làm gì hết."

Đa Ninh cúi thấp đầu, sau đó ngẩng lên nói với Nhan Nghệ: "… Từ trước đến giờ Chu Diệu không mấy quan tâm đến trẻ con. Với anh ấy mà nói, trẻ em chỉ có hai loại đáng ghét và không đáng ghét."

Hầu như mỗi lời nói đều giải thích thay cho Chu Diệu.

Nhan Nghệ hé miệng a một tiếng.

https://thuviensach.vn

Thật ra cô không có ý nói đùa. Đa Ninh thì nhìn về phía trước. Ngoại trừ việc Chu Diệu không có lòng yêu thích trẻ con ra, thì còn không mấy kiên nhẫn. Nhớ trước kia cô đến chơi ở nhà họ Chu, có một bé gái con họ hàng muốn Chu Diệu ẵm, Chu Diệu lập tức chuyển bé gái đến trong ngực cô. Không hề khoa trương, lúc đó cô bé sợ hãi nên khóc lớn. Sau nữa, Chu Diệu còn đưa ra lý lẽ: "Nam nữ thụ thụ bất thân."

Khi ấy Chu Diệu chỉ mới mười ba tuổi thôi mà!?

"Đa Ninh… Nếu như Chu tổng không phát hiện ra thân phận của Thiểm Thiểm, cậu sẽ chủ động nói chứ?" Nhan Nghệ lại đặt ra một vấn đề khác.

Vấn đề này, Đa Ninh suy nghĩ một chút đáp: "… Mình còn đang suy nghĩ nên nói thế nào với Chu Diệu."

Trên đời này rất nhiều chuyện đều có hai mặt. Không nói đến chuyện phải lo lắng khi nói ra sự thật, thì cũng phải lo lắng đến chuyện sau đó. Lần này dì dượng đưa Thiểm Thiểm về nước thăm người thân chỉ trong vòng một tháng. Điều này có nghĩa là một tháng sau, dì dượng sẽ đưa Thiểm Thiểm quay về Canada. Thế nhưng với tính cách của Chu Diệu, nếu anh biết Thiểm Thiểm là con gái của anh, chắc không thể nào chấp nhận chuyện này.

Thậm chí, có khả năng đầu tiên anh sẽ tước quyền giám hộ của dì dượng với Thiểm Thiểm. Đến lúc đó…

Thật ra về vấn đề này, Đa Ninh đã suy nghĩ rất nhiều lần, càng nghĩ càng rối. Cô mong có thể giải quyết chuyện này một cách viên mãn nhất, càng hy vọng cô và Chu Diệu cùng nhau giải quyết vấn đề này. Trong đó, có lẽ cần Chu Diệu tạm thời thỏa hiệp, nhưng vấn đề then chốt là… Chu Diệu không phải là một người dễ dàng thỏa hiệp.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh khẽ thở dài một. Chính vì hiểu quá rõ cho nên mới lo lắng đến nhường này.

Cô càng sợ chuyện tình bên trong sẽ tổn thương Thiểm Thiểm. Tuy rằng Thiểm Thiểm còn trong tuổi ngây thơ chưa biết gì, nhưng không phải cái gì bé cũng không hiểu. Bốn tuổi, chính là độ tuổi đứa bé bắt đầu khám phá thế giới. Nếu như dì dượng và Chu Diệu xảy ra tranh chấp, người bị tổn thương sâu sắc nhất không phải là cô, mà là Thiểm Thiểm.

Người lớn khổ sở thì có thể tìm cách giải quyết, còn đứa bé lại không thể làm gì ngoài khóc mà thôi.

“Yên tâm đi, nhất định sẽ có cách giải quyết mà.” Nhan Nghệ mở miệng nói, muốn chia sẻ sự thông hiểu cuộc sống và cảm giác của mình, “Từ khi mình và Vương Diệp ly hôn đến nay, mình đã hoàn toàn hiểu rõ một đạo lý —— đó chính là xe đến chân núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng*!”

(*Câu này có nghĩa là trên đời này mọi chuyện đều đã được sắp xếp sẵn rồi, chỉ cần thuận theo nó mà làm thôi).

Đa Ninh gật đầu, hoàn toàn đồng ý.

“Đúng không, hiện tại đang có đơn đặt hàng một vạn* con vẫy gọi chúng ta đó.” Còn chưa thấy khách hàng mà Nhan Nghệ đã hết sức phấn khởi rồi.

(* Một vạn = mười nghìn).

Không phải nói chứ, vẫn cần thảo luận với khách hàng vào buổi chiều để xác định chuyện hợp tác mà?

“Bởi vì phương diện đối mặt thảo luận nên mình hết sức tự tin, cũng tràn ngập lòng tin với cậu đấy!” Nhan Nghệ nói rồi nhướng mắt hỏi cô:

https://thuviensach.vn

“Còn cậu thì sao?”

Từ trước đến này Đa Ninh luôn là người ủng hộ nên sẽ không dội nước lạnh, hết sức phấn khởi đáp lại Nhan Nghệ: “Dĩ nhiên bản thân mình cũng… tràn đầy niềm tin rồi, càng hết sức tin tưởng vào chúng ta nữa.”

Thêm vào đó là niềm tin vào cuộc sống và tương lai sau này nữa chứ!

Có đôi lúc trong đời người ngoại trừ xe chạy đến núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, còn có một chút duyên phận và cơ hội bất ngờ nữa.

Vốn trước kia khách hàng mà Nhan Nghệ đã gặp đều không phải tự mình tìm được, mà là khách hàng của giám đốc công ty có quen biết, đến hôm nay mới tìm được một khách hàng lớn, lại là khách hàng tự bản thân tìm được.

Nói thì vòng vo nhưng sự việc lại không phức tạp như vậy. Lúc trước cô và Nhan Nghệ lái xe đã đụng phải một người đàn ông cũng chính là vị khách hàng lần này… Khi đó cô và Nhan Nghệ vội vã đi gặp bạn học đã cọ quẹt với vị chủ xe kia, nào biết đó chính là ông chủ của một công ty lớn và là nhà từ thiện nổi tiếng ở thành phố A, tiên sinh Tạ Tư Nguy.

Lần này Tạ tiên sinh liên lạc với các cô, là do lần trước đụng xe Nhan Nghệ đã đưa danh thiếp cho đối phương. Dĩ nhiên người nhận danh thiếp là bác tài của Tạ tiên sinh, từ đầu tới cuối Tạ tiên sinh không hề bước xuống xe.

… Trăm triệu lần không ngờ nổi, va quẹt xe đồng thời cũng va vào một đơn hàng lớn nữa.

Hôm qua Nhan Nghệ đã gặp và thảo luận với người phụ trách, bây giờ cùng Đa Ninh một lòng đàm phán đơn hàng như mơ này, lúc hai người ngồi

https://thuviensach.vn

trong phòng chờ, đã sử dụng điện thoại di động để tìm hiểu thông tin cụ thể về vị Tạ Tư Nguy này.

Không tìm không biết, tìm rồi mới hết sức bất ngờ, người kia đúng là một nhân vật tai to mặt lớn.

Nhưng càng có danh vọng thì lại càng bình dị gần gũi. Tuy nhiên bình dị gần gũi và hiền lành thân thiết lại là hai chuyện khác nhau. Nói sao đi nữa Tạ tiên sinh cũng không phải ông chú tầm thường hay đứng mua bánh quẩy bánh bao bên vệ đường.

Lúc vừa xuống xe, cô và Nhan Nghệ nhắc nhở nhau chút nữa phải làm ra vẻ đẳng cấp một chút… Nhưng hiện tại lại không cần thiết làm vậy nữa rồi, vì sự giả trang của các cô bỗng chốc tựa như một đĩa mầm đậu, chỉ khác nhau ở chỗ là mầm đậu xanh hay là mầm đậu nành thôi.

Nhưng nói cho cùng, người nổi tiếng cũng chỉ là một con người.

...

Tạ tiên sinh là một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, dáng người không cao không thấp, gương mặt bình thường nhưng tinh thần sáng sủa thong dong, mặc áo dài nam và quần dài may bằng vải bông, bên cạnh đó trên tay ông còn đeo một chuỗi Phật châu. Không cần các cô giới thiệu, ông đã kêu rõ tên họ của các cô rồi.

Một người là Trịnh tiểu thư, người còn lại là Hứa tiểu thư. Hoàn toàn biết rõ thân thế và thông tin chi tiết của hai người.

Nếu đã vậy, chắc chắn Tạ tiên sinh cũng biết tấm danh thiếp kia có bao nhiêu cân lượng. Đa Ninh thật sự không rõ tại sao Tạ tiên sinh lại muốn hợp tác với các cô. Tạ tiên sinh cười, nhìn cô nói: “Cháu ngoại của chú rất thích con thỏ nhồi bông của các cháu.” *

https://thuviensach.vn

Con thỏ…

Đa Ninh mở to đôi mắt, không thể tưởng tượng nổi.

Tạ tiên sinh lại giải thích: “Bé tham gia lớp huấn luyện được mang quà Quốc tế thiếu nhi về.”

“Trời ạ!” Nhan Nghệ cảm khái nói, “… Tạ tiên sinh thật có phúc quá! Nhìn không ra Tạ tiên sinh đã có cháu ngoại đâu ạ.”

“Cám ơn cháu.” Tạ tiên sinh mỉm cười, nói với Nhan Nghệ, “Tuy biết Trịnh tiểu thư đang tâng bốc chú nhưng chú cũng rất vui đấy.”

Nhan Nghệ: “…” Tiếp theo chỉ có thể gật đầu. Đúng là vừa rồi cô mới a dua nịnh hót chú ấy.

Đa Ninh không giỏi xã giao, chỉ gật đầu theo Nhan Nghệ. Đúng nha, cô mới nghe Nhan Nghệ khen tặng Tạ tiên sinh, hình như có hơi cường điệu thì phải.

Tạ tiên sinh: “… Ha ha!”

Sau đó, Tạ tiên sinh bàn chuyện công việc, lần này ông tìm các cô muốn đặt mười ngàn con thỏ bông, để tặng cho một vài viện phúc lợi trẻ em trong nước. Sau đó, còn thêm vào một đơn đặt hàng, muốn các cô thiết kế một kiểu thú bông khác nữa.

Hoàn toàn không thành vấn đề!

Vì ý nghĩa khác thường, Đa Ninh mở miệng nói: “Tạ tiên sinh, chúng cháu nhất định đưa giá ưu đãi cho chú.”

“Không cần.” Tạ tiên sinh cười, “Chú là người làm ăn, nhìn thấy chất lượng con thỏ của các cháu rất tốt, cho nên mới tìm các cháu. Chú thích người trung thực, các cháu cứ buôn bán theo lợi nhuận là được.”

https://thuviensach.vn

Đa Ninh… Vâng.

Trong lòng cũng hiểu rõ, vị tiên sinh Tạ Tư Nguy này vốn không cần ưu đãi của cô.

Sau đó, Tạ tiên sinh còn có việc phải làm nên không tiếp chuyện với các cô nữa, mà sắp xếp vị quản lý mà Nhan Nghệ đã từng gặp qua tiếp đãi hai cô. Đa Ninh và Nhan Nghệ không hẹn trước cùng nhau từ chối bữa tối.

Quản lý cũng không miễn cưỡng hai người.

Đa Ninh và Nhan Nghệ thong dong ngồi vào xe, đang cầm theo bản hợp đồng, không thể giữ bình tĩnh nổi nữa. Sau khi viên quản lý giúp các cô mở cửa xe thì đứng bên ngoài gật đầu với hai cô rồi tiễn các cô rời đi.

Đa Ninh và Nhan Nghệ cười lại với viên quản lý, cố giữ bình tĩnh chạy khỏi một đoạn, năm phút sau Nhan Nghệ cho xe dừng ở ven đường. Đa Ninh xuống xe, chạy đi mua hai ly nước ngọt và một túi gà chiên. Lúc trở lại trong xe, hân hoan cầm ly Coca cụng một, dùng phương thức chúc mừng thời đại học ăn mừng cho đơn hàng thành công lần này.

Hơn nữa còn ngoài ý muốn còn có được khách VIP như Tạ tiên sinh.

Không nhịn được vui vẻ, Đa Ninh nhắn một mấu tin đến cho Chu Diệu: “… Em xong rồi!”

Bởi vì có một dấu chấm than, Chu Diệu biết rằng đã ký hợp đồng thành công. Anh lập tức nhắn tin lại: “Tốt, anh và Thiểm Thiểm đợi em ở công ty.”

Sau khi đến công ty, Đa Ninh lấy khăn tay lau miệng, lúc xuống xe còn hỏi Nhan Nghệ: “Có đoán được mình vừa ăn gà chiên không?”

https://thuviensach.vn

Lau rất sạch sẽ, hoàn toàn đoán không ra… nhưng Nhan Nghệ lại có chút không hiểu.

Đa Ninh cười giải thích với Nhan Nghệ: “Không thể để Thiểm Thiểm phát hiện ra, nếu không bé sẽ tức giận.” Tiếp đó cô dọn dẹp sạch sẽ hộp gà chiên giòn nhằm tiêu diệt chứng cứ.

Nhan Nghệ… Thì ra là như vậy.

Tại văn phòng của Chu Diệu, trợ lý mua vài hộp kem nhiều mùi vị trở về. Tuy Thiểm Thiểm đều thích nhưng chỉ lựa mùi sô cô la. Sau đó tựa như mèo con, ăn một muỗng lại một muỗng gần nửa hộp.

Rồi đưa cho Chu Diệu.

Đây là chừa một nửa lại cho anh à? Chu Diệu nhìn cả quá trình Thiểm Thiểm ăn kem, đáy lòng cũng muốn tan chảy. Cuối cùng khi Thiểm Thiểm đưa anh một nửa còn lại, lòng anh hoàn toàn hóa thành một vũng nước ngọt.

“Đa Ninh nói trẻ em chỉ có thể ăn một nửa thôi… Nếu không sẽ bị đau bụng.” Thiểm Thiểm giải thích với Chu Diệu, khoát tay ngồi trở lại sô pha. Tuy nhiên ánh mắt vẫn còn nhìn chằm chằm hộp kem kia.

Chu Diệu nhìn nửa hộp kem, tim vừa đau vừa xót, hít vào mở miệng nói với Thiểm Thiểm: “Còn thêm một muỗng nữa mới đúng là dư nửa hộp.”

Thiểm Thiểm: … Còn thêm một miếng nữa à? *D*Đ*L*Q*Đ*

“Cho nên em có thể ăn thêm một chút.” Chu Diệu lại nói.

Thiểm Thiểm hạ mắt, sau đó gật đầu, có chút vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng một muỗng này Chu Diệu đút cho Thiểm Thiểm, Thiểm Thiểm liếm liếm, rồi cảm thấy vừa lòng thỏa ý ngồi ở sô pha. Về phần nửa ly kem còn lại, Chu Diệu hỏi Thiểm Thiểm: "Cho anh ăn à?"

Vốn kem còn thừa một nửa Thiểm Thiểm cùng không biết để làm gì, khi Chu Diệu vừa hỏi thì nghĩ tới chuyện đó, lắc đầu với Chu Diệu, có chút khó xử nói: "… Em muốn cho Đa Ninh ăn." Vì khi bé và Đa Ninh ăn kem luôn là bé một nửa, Đa Ninh một nửa.

"Nhưng Đa Ninh còn chưa trở lại, anh ăn trước… Sau này lại mua cho các em chịu không?" Chu Diệu nói. Mua cả đời, được không?

Giọng điệu Chu Diệu như đang thương lượng, tuy Thiểm Thiểm không nỡ nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Thương lượng thành công. Chu Diệu sờ đầu Thiểm Thiểm: "Cảm ơn… Thiên sứ nhỏ."

Thiên sứ nhỏ Thiểm Thiểm lắc bắp chân, mặt đỏ hồng, tỏ vẻ không cần cảm tạ.

Thật sự không cần làm DNA nghiệm chứng, tảng đá trong lòng Chu Diệu đã rơi xuống. Thiểm Thiểm chính là thiên sứ của anh và Đa Ninh. Thời điểm Thiểm Thiểm cúi đầu hôn lên đầu gối anh, tảng đá trong lòng cũng biến thành kẹo đường mềm mại.

Trong nháy mắt, thân thể anh cứng ngắc, trái tim chấn động, máu huyết cả người lập tức sôi trào. Tâm vừa vui mừng vừa đau đớn, vừa thuần túy vừa chân thật. Dường như ngực bị cái gì đó đánh trúng, lại phát hiện ra đó là một bàn tay nhỏ bé mềm mại.

Thiểm Thiểm vỗ hai cái tay nhỏ bé, nghĩ tới Đa Ninh, hỏi Chu Diệu: "Đa Ninh… trở về chưa?"

https://thuviensach.vn

Cách biểu đạt bằng tiếng phổ thông của Thiểm Thiểm khá đơn giản so với tiếng Anh, hơn nữa còn có chút đứt quãng. Lần trước nói chuyện qua webcam, Chu Diệu còn cảm thấy cô bé không thể nói quá nhiều, hiện tại ý nghĩ này đã biến mất.

Giờ đây, người không thể nói nên lời không phải Thiểm Thiểm… Mà là anh.

Cuối cùng, Đa Ninh cũng đã trở về.

Khi cô đi vào thấy Chu Diệu vừa ăn kem vừa nhìn Thiểm Thiểm, Thiểm Thiểm đang mở đôi mắt to tha thiết mong chờ. Kem trong hộp đã sớm tan chảy hòa vào nước bọt của Thiểm Thiểm nhưng anh cũng không ngại, vừa ăn vừa nói với Thiểm Thiểm: "… Ăn ngon thật."

Thiểm Thiểm tươi cười vui vẻ, nói theo Chu Diệu: "Ăn ngon thật!"

Đa Ninh dựa sát người vào cửa nhìn hai người trên ghế sô pha và thật nhiều máy bay giấy rơi vãi lung tung trong phòng làm việc. Một chiếc, hai chiếc, ba chiếc… Vừa đếm vừa nghĩ.

Có lẽ chuyện đó sẽ thực hiện được thôi.

Cùng lúc, nhân viên trợ lý cũng đi tới cửa phòng làm việc, lúc đưa mấy hộp kem đến anh ta đã hết sức cẩn thận để không đạp phải mấy chiếc máy bay giấy, hiện giờ cầm nhiều văn kiện trên tay, cũng vẫn không thể giẫm lên chúng nó.

Phải đối mặt với Chu tổng và cô nhóc đáng yêu trong văn phòng, cả buổi chiều anh ta đều không có tâm tình làm việc, sau đó nghĩ đến hai khả năng lớn nhất đó là Chu tổng thích được làm cha và... sắp được làm cha.

Nguyên một buổi chiều Chu Diệu cũng không làm việc. Đa Ninh tính đưa Thiểm Thiểm về cửa hàng thú bông, Chu Diệu trở lại bàn làm việc, nói

https://thuviensach.vn

với cô: “Đi chung đi, chờ anh ký tên một.”

Thiểm Thiểm muốn vẫy tay chào tạm biệt, nhưng lại buông bàn tay nhỏ xuống.

“Đa Ninh, em ăn kem…” Trở lại sô pha, Thiểm Thiểm chủ động nói cho Đa Ninh nghe, sau đó chỉ Chu Diệu bên bàn làm việc, nói với Đa Ninh là ai mua cho bé.

Ờ… Cô cũng đã ăn gà chiên mà. Nhưng là người lớn lại không thành thật như trẻ con, Đa Ninh thương tiếc nhìn Thiểm Thiểm, dùng tiếng anh hỏi: “Did you leave me a half?*”

(* Em có chừa một nửa cho chị không?)

Thiểm Thiểm không trả lời, ngượng ngùng lắc đầu.

Đa Ninh sờ gương mặt nhỏ nhắn của Thiểm Thiểm rồi giơ một ngón tay lên, Thiểm Thiểm cũng đưa ra một ngón tay khẽ chạm với nhau một. Đây là một động tác nhỏ, Chu Diệu nhìn thấy nhưng không hiểu.

Tại bàn làm việc, Chu Diệu cúi thấp đầu, rũ lông mi tinh tế xuống che giấu suy nghĩ trong lòng. Sau đó tay phải cầm bút, trên một phần hợp đồng hoạt động tín dụng hạ bút ký tên, phô bày nét chữ hết sức cứng cáp.

Áy náy, đau lòng, hối hận, tiếc nuối…

Toàn bộ tâm tình như là cây bút trong tay anh, vẽ ra những ưu tư trong lòng, đáy mắt nhìn thấy hình ảnh vui đùa của Đa Ninh và Thiểm Thiểm, bên tai còn vang lên câu nói của Thiểm Thiểm: “Dolly mất hết tất cả, ngồi trên tảng đá thương tâm buồn bã…”

Anh có bao nhiêu ngu ngốc mới cho rằng Đa Ninh ly hôn với anh là chuyện không đáng để thương tâm. Anh tự xem thường chính mình, hay là

https://thuviensach.vn

xem thường Đa Ninh đây.

Hoặc khinh thường tình cảm của bọn họ…

Đa Ninh và Thiểm Thiểm có bí mật nhỏ. Lúc Đa Ninh trở về, Chu Diệu và Thiểm Thiểm cũng có bí mật nhỏ khác. Tuy rằng Thiểm Thiểm nghe không rõ lắm nhưng lại rất nghiêm túc hỏi lại anh: “Không cần nói với Đa Ninh… em không về Toronto à?”

… Không cần thiết.

Sau đó Thiểm Thiểm gật đầu.

Bữa cơm chiều, Đa Ninh và Nhan Nghệ mời Chu Diệu đi ăn cơm, bởi vì ký được hợp đồng lớn. Trên bàn ăn, Chu Diệu tự động không để ý tới Nhan Nghệ. Nhan Nghệ cũng rất tự giác tự mình lái xe quay về hoa viên Lam Thiên.

Đa Ninh và Thiểm Thiểm đều để lại cho Chu Diệu đưa về.

Giao thông ở thành phố A không tốt lắm, dễ dàng bị tắc nghẽn. Đa Ninh và Thiểm Thiểm ngồi đằng sau, Chu Diệu ngồi phía trước mở miệng nói: “… Có phải nên mua ghế ngồi trẻ em cho Thiểm Thiểm không?”

Mặc dù là câu nói thương lượng nhưng miệng đã xác định rồi. Chu Diệu biết trẻ con cần phải có ghế ngồi riêng biệt là do người ta nói như vậy. Lúc vừa bước lên xe, anh thấy Đa Ninh cài dây an toàn cho Thiểm Thiểm, nên nghĩ đến vấn đề này.

Chu Diệu vừa đề cập tới chuyện này, dĩ nhiên Đa Ninh hiểu ngay ý tứ của Chu Diệu. Nhưng cô và Nhan Nghệ đã mua một rồi…

“Không sao, anh mua thêm một nữa.” Chu Diệu nói.

Đa Ninh…

https://thuviensach.vn

Hoa viên Lam Thiên, Nhan Nghệ về sớm hơn Chu Diệu mười phút vì chạy nhanh hơn Chu Diệu, cũng vì phải về trước để tiếp đón người đang đứng chờ ngoài cửa… cô giáo Đỗ.

Mẹ của Chu Diệu.

Hôm nay cô giáo Đỗ chỉ đơn giản muốn đến thăm Đa Ninh, thuận thiện mang theo một ít thức ăn. Đợi không lâu đã thấy Đa Ninh và Chu Diệu cùng nhau trở về, còn dẫn theo một đứa bé.

Nhìn sao cũng giống một nhà ba người nha… Nhưng sao lại có chuyện tốt đẹp như vậy. Cô giáo Đỗ suy nghĩ một hồi mới vui vẻ hỏi Đa Ninh: “Đây là con gái của dì con sao?”

Đa Ninh đứng cạnh Chu Diệu… ngượng ngùng gật đầu.

“Bộ dáng thật đáng yêu.” Cô giáo Đỗ nói, mắt bà bị cận thị nhẹ, khi không lên lớp sẽ không đeo mắt kính. Lúc không mang kính, cả người đều có vẻ ôn hòa dễ gần, khi nhìn Thiểm Thiểm thì vẻ mặt đều là ý cười: “Sao vẻ ngoài lại đẹp như vậy… giống con lai quá.”

“Con tên gì? Là con lai à?” Cô giáo Đỗ ngồi xổm xuống, tự mình hỏi Thiểm Thiểm rồi mỉm cười thật thân thiết.

Vớ vẩn… Đúng là mắt mờ hơn so với anh!

Chu Diệu đứng ngoài cửa không muốn mở miệng, ngước mắt nhìn lên.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Bà nội Đỗ gặp cháu gái giả con lai, một người không nhận ra, một người không nói được.

Đối với cách nói con lai này, Thiểm Thiểm lắc đầu trong lòng: Bé không phải con lai… bé là thiên sứ nhỏ. Sau đó cô giáo Đỗ khen, lại khiến Thiểm Thiểm vừa vui sướng vừa thẹn thùng, cười chúm chím với Đa Ninh phía sau. Làm sao bây giờ!

Đa Ninh từ từ ngồi xổm xuống, nói với Thiểm Thiểm, gọi bà nội đi.

Bà nội…

Đột nhiên cô giáo Đỗ ho khan, đối với loại xưng hô bà nội này, có chút khó xử mở miệng: "…Đa Ninh, nên gọi là dì thôi chứ?" Năm nay bà còn chưa về hưu, vẫn đang ở tuyến đầu của sự nghiệp giáo dục, bắt một bạn nhỏ gọi là bà nội có phải hơi già quá không?

Đa Ninh: …

Thiểm Thiểm đã nhỏ nhẹ gọi một tiếng bà nội, hai tay nhỏ níu chặt, còn quay đầu nhìn Đa Ninh. Phía sau ngoài Đa Ninh còn có Chu Diệu, đối phương cũng phối hợp gật đầu: "Đúng vậy… Mẹ còn trẻ, thực không thể để nhóc con gọi già đi được."

https://thuviensach.vn

Cô giáo Đỗ không nể mặt lườm con trai một cái, hỏi Đa Ninh: “Dì dượng con về thăm quê à?”

Đa Ninh trả lời cô giáo Đỗ: “Vâng, họ về quê xử lí chút chuyển ở nhà tổ ạ.”

“Vậy bao giờ họ về?”

“Chắc là xế chiều mai ạ.”

“Vậy con hỏi xem lúc nào dì dượng con rảnh, chúng ta mời họ một bữa cơm nhé.” Cô giáo Đỗ thân mật dặn dò, cười cười, lại nhìn về mái tóc quăn quăn của Thiểm Thiểm, thuận tay vuốt ve.

Quá đáng yêu, giống như búp bê vậy. Thật sự không phải con lai sao?

Sắp xếp của cô giáo Đỗ, Đa Ninh không dám từ chối: “Vậy để chiều con hỏi dì dượng…”

“Tốt.” Vẻ mặt cô giáo Đỗ vô cùng hòa ái, dặn dò: “Khó có khi dì dượng con về một chuyến, nhất định là nhiều việc bề bộn, lấy thời gian nào tiện cho họ nhất nhé.”

Đa Ninh gật đầu đáp ứng.

Thì ra đây chính là dáng vẻ từ cô chủ nhiệm trung học trở thành mẹ chồng nha, cho dù bây giờ chỉ là mẹ chồng cũ mà thôi. Nhưng như vậy cũng tốt, hoàn toàn không có vấn đề mẹ chồng nàng dâu, bởi vì mẹ chồng nói gì cũng đúng! Đương nhiên là đúng! Nhan Nghệ trong bếp cắt ít hoa quả mang ra, cười tít mắt mời cô giáo Đỗ, chào một tiếng “Cô giáo khỏe ạ!”

Cô giáo Đỗ mỉm cười, cầm miếng dưa hấu nhỏ đưa cho cô bé “em gái họ” của Đa Ninh tới từ Toronto.

https://thuviensach.vn

Thiểm Thiểm ngẩng đầu, xua tay không nhận nói: “… Dì, người lăn (ăn) trước đi.” Đa Ninh đã nhiều lần nói với bé là nên để khách ăn trước.

“Tiếng Trung của Alice không tốt lắm.” Nhan Nghệ bên cạnh giải thích.

Thật dễ thương. Cô giáo Đỗ vui vẻ không kiềm chế được, cúi đầu cười, nhẹ nhàng nói: “Thank you!”

Thiểm Thiểm lắc đầu, ánh mắt lấp lánh, cực kì lễ phép đáp lại: “… Anytime.”

Cô giáo Đố hơi mấp máy môi, không phải là You" re wele à?

Cô giáo Đỗ gọi xe đến, thuận đường mang cho ít đồ ăn, cũng không ở lại lâu. Trước khi đi còn lưu luyến sờ sờ mái tóc quăn của Thiểm Thiểm, cười hỏi: “Con còn chưa nói cho dì biết con tên là gì?”

Thiểm Thiểm trả lời: “Alice.”

Elise? Hay quá! Cô giáo Đỗ đi tới, quay đầu, vẫy vẫy Chu Diệu: “Con… Đi với mẹ một đoạn.”

Chu Diệu nhẹ nhàng đồng ý: “…Vâng…”

Hai mẹ con cùng đi ra ngoài hành lang, hai người đều cao to, cái cầu thang không chật không rộng lại có vẻ chen chúc. Cô giáo Đỗ là người phụ nữ hiếm có cao một mét bảy, nhất là trong những người cùng thời, cho nên mới có thể sinh ra hai người cao to như thế.

Cho đến nay, cô giáo Đỗ bề ngoài nghiêm túc nội tâm dịu dàng đều rất muốn có một cô con gái nhỏ nhắn đáng yêu như Đa Ninh, cuối cùng cũng chờ được đến ngày Đa Ninh trở thành con dâu của mình. Nhưng mà kết quả con trai bà vừa lừa vừa gạt con gái con gái người ta… ai!

https://thuviensach.vn

Bà không quan tâm con trai có nỗi khổ tâm gì, sự nghiệp công ti gì đó, đàn ông mà để mất vợ, còn gọi gì là đàn ông! Thế mà trước kia còn tự xưng là đệ nhất trung học A.

Thời của anh, đã là chuyện mấy trăm năm trước rồi… Chu Diệu nghiêng người dựa vào tay vịn, thật bất đắc dĩ.

Bà mẹ hơn một mét bảy đứng cùng con trai 1m87, khí thế tương đương.

“Mẹ, con gọi xe cho mẹ. Con còn muốn ở đây… Sẽ không đưa mẹ về được.” Trên hành lang, Chu Diệu mở miệng, không có ý định đi tiếp. Tay trái bỏ trong túi, tay phải cầm di động chuẩn bị gọi xe.

“Không cần, tôi không cần anh đưa, xe tôi cũng tự mình gọi.” Cô giáo Đỗ không nhận sắp xếp của Chu Diệu: “Tôi gọi anh xuống là muốn dặn dò anh hai câu.”

Chu Diệu gật gật đầu: “Mẹ nói đi.”

Đầu tiên cô giáo Đỗ xoay xoay tầm mắt, hít một hơi, cắn chặt răng, bắt đầu nói: “… Tôi van cầu anh Chu Diệu tổng giám đốc Chu ông chủ Chu, khẩn trương mạnh mẽ đưa Đa Ninh trở về được không! Đừng chỉ cứ rê bóng bên ngoài mãi không chịu ném thế, đừng để cả nhà chúng ta cứ lo lắng không yên có được không? Anh làm một cú ba điểm – ném người vào rổ mình đi chứ (thuật ngữ bóng rổ). Tôi chốt ở đây nhé, hiện tại tôi chờ anh và Đa Ninh tái hợp, cuối năm bổ sung một cái hôn lễ, sau đó hai đứa nhanh nhanh sinh con!”

Hai câu chốt này, thật đúng là đủ dài.

Nhưng mà sinh con… Không phải vừa có người không nhận nổi xưng hô bà nội hay sao? Chu Diệu hàm ý không rõ cười cười, cúi đầu thấp hơn,

https://thuviensach.vn

thật không thể liên tưởng bộ dáng lúc trước phản đối như thế nào, khó có được lúc anh lại chân thành gật đầu: "…Con biết ạ."

Cô giáo Đỗ thở ra, lại chêm một câu: "Sang năm tôi về hưu rồi, phần lớn thời gian đều nhàn rỗi không có việc gì làm, hẳn là anh không muốn tôi đi nhảy múa ở quảng trường đi?"

Vị trước mắt này là cô giáo Đỗ có tiếng tăm trong giới trí thức, lại là một bác gái Trung Quốc điển hình. Chu Diệu nở nụ cười, giọng điệu cũng mềm hơn hẳn: "… Con cũng thấy không ổn ạ."

Con trai đã tỏ thái độ như vậy, cô giáo Đỗ cũng không dài dòng nữa, cầm theo túi sách bước đi, đi vài bước lại quay lại dặn dò: "Để tâm một chút cho tôi!"

Rất nhiều khi, không phải cái gì cha mẹ cũng nắm rõ, nên họ hay lo lắng. Con cái cũng thế, có những khi cảm thấy dường như lời cha mẹ nói là càm ràm vô dụng, cũng cần phải tìm hiểu rõ mới có thể cảm nhận được nó biểu thị cho sự ấm áp, quan tâm. Lần đầu tiên, Chu Diệu không phản cảm với mấy câu "Ân cần dạy bảo" của cô giáo Đỗ.

Thậm chí, mấy lời vừa rồi của mẹ còn khiến cảm xúc vốn đã bình tĩnh của anh lại chợt lăn tăn gợn sóng.

Có là loại cảm xúc áy náy, cắn rứt lại thấy may mắn vì nhận ra, dạy cho anh không được lại ngây thơ tự cho mình là đúng, cũng không còn cuồng vọng không ai bì nổi… Tài sản đến mấy triệu thì sao, công ti được đưa lên sàn thì thế nào, anh vẫn chỉ là một thằng con trai khiến cho ba mẹ đau lòng lo lắng quan tâm, giống như bất kì thằng con trai và các bố mẹ trên khắp thế gian này chẳng khác biệt.

Bóng đêm âm trầm, đèn đường le lói. Chu Diệu lấy tay sờ mũi mình, có chút buồn cười, sao tự dưng lại sướt mướt thế? Chẳng lẽ là do hôm nay anh thăng cấp lên chức ba sao?

https://thuviensach.vn

…

Về chuyện Thiểm Thiểm, bởi vì Đa Ninh vẫn giấu anh, tự nhiên Chu Diệu cũng không vội vàng nói với ba mẹ. Miễn cho bọn họ lại sốt ruột khó nén, không cẩn thận lại làm hỏng chuyện.

Anh không biết Đa Ninh đang suy nghĩ gì, nhưng cô đưa Thiểm Thiểm trở về, để bé xuất hiện trước mặt anh, chắc không tính toán muốn giấu anh.

Vậy sao vẫn không nói cho anh, hay là vẫn giận anh? Hay là cảm thấy anh không đủ tư cách làm một người cha?

Chu Diệu lên nhà.

… Thật không nghĩ tới Chu Diệu lại trở lại. Phòng khách không đóng của, đối mặt với người đang đứng trước cửa, Đa Ninh và Nhan Nghệ ít nhiều có hơi xấu hổ, nhất là Nhan Nghệ.

Bởi vì vừa giây trước Nhan Nghệ gào vào micro: “Thời đại này, người phụ nữ hạnh phúc nhất là người có tiền có con, nhưng không có chồng, khà khà - -“

Sau đó, liền ngừng lại. Bởi vì nhìn thấy Chu Diệu ngoài cửa.

Có tiền có con, không có chồng…

Trong khoảnh khắc tất cả đều có chút xấu hổ, nhất lại Nhan Nghệ, còn cả Đa Ninh vừa rồi còn phối hợp gật gù với cô. Song điều này càng thêm giải thích vì sao mấy năm nay cô không về nước, bởi vì có chồng như anh đôi khi cũng chẳng quan trọng!

Chu Diệu: … Xấu hổ, anh nghe thấy hết rồi.

Đa Ninh nhìn ra ngoài cửa, hơi giật mình: “…Sao anh lại quay lại?”

https://thuviensach.vn

Chu Diệu nhìn người trên sô pha, giải thích: “Mẹ anh muốn tự về, không cần tiễn bà.”

Đa Ninh: “… A…”

Thiểm Thiểm đang dựa trong lòng Đa Ninh cũng gật đầu: “A!” dù bé chẳng hiểu có chuyện gì, nhưng cảm thấy thú vị nhếch nhếch miệng.

Hai ngày này, Nhan Nghệ đổi ảnh đại diện. Đó là khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiểm Thiểm từ từ nhắm mắt ngủ, tên cũng đổi thành Thiểm Thiểm má lúm đồng tiền nhỏ. Sau đó Lưu Tiểu Hi cũng đổi ảnh đại diện giống cô, đổi tên thành Thiểm Thiểm mi cong cong.

Nhan Nghệ và Lưu Tiểu Hi lại là anh chị em họ xa, không thiếu bạn bè chung, không biết chân tướng còn tưởng rằng cô và Lưu Tiểu Hi có con.

Tư tưởng dơ bẩn gì thế… Thế giới này, thực sự quá đen tối rồi!

Sở dĩ Nhan Nghệ đổi ảnh và tên, chính là muốn làm lại cuộc đời, bỏ bùn đen trở về làm thiếu nữ thời đại chân thành thuần khiết! Thiếu nữ thành thiếu phụ không hiếm, thiếu phụ trở về làm thiếu nữ mới lợi hại không đúng sao!

… Không chỉ có thế, mấy ngày nay Nhan Nghệ còn chịu đựng không nhắn tin làm phiền Cố Gia Thụy. Không hỏi gì, cũng không đi học ở học viện Phật giáo. Từ lần Cố Gia Thụy từ chối bánh bao chay, Nhan Nghệ cũng hơi rụt rè. Đương nhiên cũng không phải chuyện mấy cái bánh bao, mà rõ ràng Cố Gia Thụy đối xử với cô vô cùng lạnh nhạt, làm như không thấy, cô cảm thấy mặc dù cô là phụ nữ li hôn da mặt dày cỡ nào, cũng phải có chút gì đó gọi là tự tôn tự ái chứ.

Bây giờ Cố Gia Thụy đúng là một hòa thượng… Ôi hòa thượng!

https://thuviensach.vn

Trong mắt cô Cố Gia Thụy căn bản chỉ là một kẻ cố làm ra vẻ Hòa thượng, nhưng anh … giả rất giống! Đương nhiên, Nhan Nghệ rất rõ ràng vì sao mình lại nghĩ đến anh nhiều đến vậy, cảm tình biến chuyển vi diệu thế là do lần trước anh đã giúp cô.

Cô không biết Cố Gia Thụy nói gì với mẹ chồng trước của cô, sau ngày đó mẹ chồng trước nhiều lần gọi điện cho cô, hỏi han ân cần… Nhưng mà có vẻ như Cố Gia Thụy giúp nhầm cô rồi, cô đâu có chút ý nghĩ muốn quay lại với Vương Diệp đâu!

Trước khi gặp hòa thượng Cố đã không có, sau khi gặp càng không.

Không nhịn được, Nhan Nghệ lại nhắn tin cho Cố Gia Thụy, vì cô mới đổi tên và ảnh, nên hỏi dạo một câu: “Biết tôi là ai không?”

Bây giờ, Cố Gia Thụy trả lời rất nhanh: “Biết, Trịnh thí chủ.”

Nhan Nghệ: “… Anh ghi chú rồi hả?”

“Không.” Cố Gia Thụy đáp lại: “Xem lịch sử nói chuyện.”

“…” Nhan Nghệ tìm đề tài: “Anh đang làm gì?”

Cố Gia Thụy: “Niệm kinh.”

Thật khó nói chuyện. Nhan Nghệ chỉ có thể hỏi: “Niệm kinh mà có thể nghịch di động sao?”

Cố Gia Thụy: “Vừa mới niệm xong.”

Có đề tài rồi. Nhan Nghệ lại hỏi: “Vậy anh… Mỗi ngày niệm mấy giờ?”

Ông trời ơi! Đối phó Cố Gia Thụy thật rất khó, đã vậy còn là một hòa thượng, đến đề tài nói chuyện cũng khó tìm.

https://thuviensach.vn

Nhất thời Cố Gia Thụy không trả lời, Nhan Nghệ đang cho rằng anh sẽ không nói nữa, đang muốn đổi chuyện khác, Cố Gia Thụy lại nhắn lại: “Xem tâm tình.”

Ồ, niệm kinh cũng cần tâm tình sao.

Nhan Nghệ lại hỏi: “Vậy anh thích niệm kinh lúc tâm tình tốt, hay là lúc tâm tình không tốt mới niệm kinh vậy?”

Xấu hổ, Cố Gia Thụy không trả lời cô.

Cơ mà đêm nay có thể nói chuyện nhiều như vậy, Nhahn Nghệ đã cảm thấy rất khó tin, hỏi: “Sao hôm nay anh lại nói với tôi lâu thế?”

“… Hình đại diện.” Sau nửa phút, Cố Gia Thụy nhắn lại.

Do ảnh Thiểm Thiểm ư? Đây gọi là không nể mặt thầy tu cũng nể mặt Phật tổ à, tự nhiên Nhan Nghệ sẽ không nói cho Cố Gia Thụy đó là ảnh con Đa Ninh với Chu Diệu, nhưng vẫn muốn nói chuyện tiếp, hỏi Cố Gia Thụy: “Là bé con thân thích nhà em, đáng yêu nhỉ?”

Cố Gia Thụy: “Thân thích của cô là Đa Ninh?”

Nhan Nghệ: “…”

Lúc sau, vẫn là: “…”

Làm sao Cố Gia Thụy biết?! Làm sao anh lại biết! Anh thật sự tu đạo thành thần rồi?!

Cố Gia Thụy: “Xem ra thật là thế rồi.”

Nhan Nghệ: “… Sao anh biết?”

https://thuviensach.vn

Cố Gia Thụy không đành lòng nhắc nhở: “Bạn bè của cô có ba người để ảnh như vậy.”

Nhan Nghệ mất bò mới lo làm chuồng: “… Nói đùa, thật ra đây là con của dì dượng Đa Ninh.”

Cố Gia Thụy chỉ hỏi cô: “Thiểm Thiểm má lúm đồng tiền nhỏ? Bé tên là Thiểm Thiểm à?”

Nhan Nghệ:… Thật xin lỗi! Cô không phải Thiểm Thiểm má lúm đồng tiền nhỏ, cô là chị heo của Thiểm Thiểm, là đồng đội ngu như lợn của Đa Ninh.

“Tóm lại, Thiểm Thiểm không phải của Chu Diệu… Anh đừng nói lung tung.” Bởi vì quan hệ của Cố Gia Thụy và Chu Diệu, Nhan Nghệ phải nhấn mạnh một phen. Dùng từ cũng không còn khách khí.

“Cho nên, Chu Diệu vẫn chưa biết?” Cố Gia Thụy còn hỏi lại.

Nhan Nghệ thật muốn lật giường, đạo hạnh Cố Gia Thụy như vậy, cô còn vọng tưởng muốn quyến rũ anh! Quả thật là một con yêu tinh lợn ngu xuẩn tính kế thông đồng với Như Lai Phật tổ! Đương nhiên, cho dù là yêu tinh lợn, cũng là một con lợn đáng yêu thành tinh.

Nhan Nghệ kéo chăn, Cố Gia Thụy nhắn tin cho cô: “Yên tâm, tôi sẽ không nhiều lời.”

Nhan Nghệ nhắn lại: “…Cám ơn.”

Nằm thẳng cẳng trên giường, trong lòng có chút cảm kích mơ hồ. Cảm ơn Cố Gia Thụy ngoài một thân đạo hạnh, còn có chút chủ nghĩa nhân đạo… Sao vậy nhỉ? Tim cô lại có thể vì một hòa thượng mà nhanh chóng sục sôi. Biết làm sao, Cố Gia Thụy xuất gia làm hòa thượng, nhưng đâu có bị hủy dung.

https://thuviensach.vn

Mà cô, cực kì dễ dàng bị vẻ ngoài mê hoặc.

…

Có một số việc, Cố Gia Thụy không nhiều lời, chính là cái gọi là “Phật nói, không thể nói, không thể nói”. Nhưng nếu tất cả là sự thật, bấm đốt tính toán, không quá hai ngày Chu Diệu sẽ gọi cho anh.

Không cần hai ngày, hôm sau Chu Diệu đã gọi cho Cố Gia Thụy.

Cũng thần kỳ, hai người có thể trở thành bạn tốt. Bạn nam giới tốt nhất của Chu Diệu là một tên ngụy hòa thượng, còn bạn thế tục tốt nhất của Cố Gia Thụy cũng lại là tên Chu Diệu không hề có chút tuệ căn này.d.d.l.q.d.

Đương nhiên, Chu Diệu gọi cho Cố Gia Thụy trước tiên, không chỉ vì anh (ta) là người biết rõ nhất tình cảm của anh với Đa Ninh, mà còn vì Cố Gia Thụy xem xét chuyện tình cảm quả thực rất chính xác.

“Nói cho cậu một chuyện, Đa Ninh sinh cho tôi một bé gái.” Trong điện thoại, Chu Diệu nói cho Cố Gia Thụy. Cố gắng dùng giọng điệu bình tính lạnh nhạt nhất nói ra mọi chuyện.

Cố Gia Thụy mỉm cười: “Thiện tai thiện tai, chúc mừng chúc mừng."

Chu Diệu còn nói: "Nó tên là Thiểm Thiểm.”

Cố Gia Thụy vẫn mỉm cười như cũ: "Thiểm Thiểm, tên rất hay."

"... Nhưng Đa Ninh còn chưa nói cho tôi biết.” Chu Diệu nói ra chỗ khó xử. d.d.l.q.d.

Trong lời nói Cố Gia Thụy vẫn mang ý cười, phun ra hai chữ: "Xứng đáng."

https://thuviensach.vn

"..."

Tâm trạng Chu Diệu rất tốt, hoàn toàn tiếp thu hai chữ “Xứng đáng” này, sau hỏi ý kiến đại sư: “… Cậu cảm thấy tôi nên xử lí chuyện này thế nào mới tốt?” Hiện tại anh không thể bứt dây động rừng, anh muốn con thỏ nhỏ trong đống cỏ từ từ nhảy vào lồng sắt cơ.

Cố Gia Thụy không nói lời nào.

Thôi, mỗi lần nói chuyện phiếm đều phải giả bộ! Chu Diệu mở miệng: "... Thôi, tôi tự nghĩ vậy.” Thật ra anh cũng không thật sự muốn hỏi ý kiến Cố Gia Thụy, sau này phải làm thế nào, anh cũng đã nghĩ ra. Anh chỉ muốn tìm người tâm sự, Chu Diệu anh có một cô gái bảo bối, cùng cô gái bảo bối đó có một thiên sứ nhỏ đáng yêu.

Từ trên trời giáng xuống, xuất hiện trong sinh mệnh của anh. d.d.l.q..d

Mà anh tìm Cố Gia Thụy, là muốn tìm người xác nhận xem có phải anh đang nằm mơ không thôi.

Đang muốn cúp điện thoại, Cố Gia Thụy ho khan ra tiếng, thản nhiên nói: "Thôi, nể mặt Đa Ninh, tôi nói với cậu ba câu, cố mà ghi nhớ.”

…

Ba điều này, hai người khó có khi không mưu mà hợp.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đoạn kịch nhỏ:

“Thiểm Thiểm tới đây, sờ sờ đầu."

Thiểm Thiểm đi qua, vươn tay nhỏ, sờ sờ quả đầu bóng lưỡng của Cố Gia Thụy.

Cố Gia Thụy:... Không phải, ý của anh là lại đây cho anh sờ sờ đầu.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 42

"Thứ nhất, nhanh chóng hóa thân vào vai cha."

"Thứ hai, thường xuyên bộc lộ ngươi tình thương của cha."

"Thứ ba, đợi Đa Ninh nói cho cậu tất cả."

Đây là ba lời khuyên Cố Gia Thụy đưa ra, không khác với suy nghĩ của Chu Diệu lắm. Sau đó vấn đề của Cố Gia Thụy là: "Lần trước đưa cho cậu ba lời khuyên, cậu thực thi đến cái thứ mấy?"

Chu Diệu lành lạnh đáp lời: "Một hòa thượng như cậu hỏi điều này thích hợp sao?"

Cố Gia Thụy:...

Không đợi mở miệng, Chu Diệu đã cúp điện thoại, cái tên xoay người vô tình, trở mặt!

Cố Gia Thụy:... Tại sao lại không thích hợp? Đó không phải là ba chủ ý mà anh phá giới mới đưa ra sao?

Làm một hòa thượng lâu như thế, thì phải thường phá tiểu giới, điều tiết một chút để thể xác và tinh thần khỏe mạnh. Cố Gia Thụy xuất đạo làm hòa thượng năm năm, sớm phá không ít tiểu giới, nhưng còn giữ đại giới.

Con người vốn tham lam, bắt đầu từ phóng túng đến tự hạn chế cần vất vả tu hành; nhưng từ tự hạn chế đến phá giới, thường thường chỉ cần một chút tạp niệm.

https://thuviensach.vn

Cúp điện thoại, Cố Gia Thụy chơi điện tử (chỗ này là 1 trò gì đó trên QQ Speed Mobile, mình cũng k rõ), lại niệm kinh Kim Cương hai lần. Chẳng qua vừa chơi được một nửa đã bị lag, Cố Gia Thụy không nhịn được mắng một câu **, ném điện thoại di động xuống.

Thật sự WIFI ở chùa miếu dưới chân núi rất yếu, không có cáp quang thì thôi, còn nhiều người dùng nữa. Hơn nữa sau đấy, một đám tiểu hòa thượng ở sương phòng cách vách login tập thể.

Quên đi... Không tranh không tranh.dienanlê3quy5đôn

Cố Gia Thụy click vào hình đại diện của Trịnh Nhan Nghệ, quan sát bé con ở ảnh đại diện, bé con lớn lên giống Đa Ninh nhiều hơn Chu Diệu... Anh rất thích. Cũng không thể không nói, thật sự thằng nhãi Chu Diệu này tốt số.

Ngày hôm qua anh hoàn toàn đoán mò, sở dĩ có thể đoán đúng, hoàn toàn là do người nào đó ngực lớn nhưng ngốc nghếch trước sau như một. Ngốc nghếch, ngốc nghếch cũng tốt... Đầu óc nhẹ nhõm, ít phiền não.

Về phần ngực lớn... Ngực lớn... Cũng tốt.

Đa Ninh lại nhận được một lì xì từ Cố Gia Thụy, mức còn có chút lớn, 200 đồng. Chẳng lẽ này lại là Cố học trưởng cổ vũ cô? Đa Ninh cầm di động, định tìm một lí do trả tiền lại cho Cố Gia Thụy. Cô không thể lấy tiền lì xì của một người xuất gia được.

Đang muốn trả lời, Cố học trưởng lại gửi một loạt lì xì tới. Bởi vì lì xì đều có mức quy định sẵn.

Đa Ninh hoàn toàn:...

Sau đó, Cố Gia Thụy gửi hai chữ tới: "Mỏi tay."

https://thuviensach.vn

Đa Ninh đã không biết nói gì, hoàn toàn không thể lý giải hành động của Cố Gia Thụy. Chẳng lẽ Cố học trưởng từ hòa thượng biến thành tán tài đồng tử (đứa trẻ phá của) rồi sao? Hay là thần tài thăng cấp...

Nửa phút sau, Cố Gia Thụy nói với cô: "Lúc học đại học mượn Chu Diệu hai ngàn, lúc ngồi thiền mới nhớ, trả lại cho em."

Đa Ninh vẫn có phần lờ mờ: "Lúc học đại học?"

Cố Gia Thụy không hề nói, chỉ gửi lại một khuôn mặt tươi cười —— nhưng cười không nói.

Bởi vì là lì xì hai ngàn đồng, đương nhiên Đa Ninh tìm Chu Diệu hỏi một câu, không nghĩ tới sáng tinh mơ xe của Chu Diệu đã dừng ở dưới hoa viên Lam Thiên. Bên cạnh Thiểm Thiểm còn nhắm mắt lại đang ngủ say, Đa Ninh hôn Thiểm Thiểm một cái, rón rén xuống giường; trước khi xuống dưới, xin lỗi gõ cửa phòng Nhan Nghệ, nhờ Nhan Nghệ trông Thiểm Thiểm một chút. Sợ Thiểm Thiểm tỉnh lại không tìm thấy cô.

Nhan Nghệ đã đứng lên, cho cô một ánh mắt yên tâm.

Đa Ninh mặc áo ngủ lỡ tay cùng quần ngủ, trực tiếp khoác một chiếc áo khoác mỏng ở ngoài, đi xuống lầu. Chu Diệu đang dừng xe, sở dĩ Đa Ninh xuống lầu là muốn mua bữa sáng, không nghĩ tới Chu Diệu cũng đã mua bữa sáng mang tới đây.

Sau khi đi đỗ xe, một tay cầm chìa khóa xe, một tay cầm theo túi giấy chứa một đống đồ ăn sáng.

"Sớm." Đa Ninh nói sớm.

"Sớm..." Chu Diệu đáp lại, vóc dáng cao cao đi tới trước mặt Đa Ninh. Hiếm khi hai người có thể đứng với nhau một lúc, anh có phần luyến tiếc lên lầu, ánh mắt nhìn thẳng người trước mắt.

https://thuviensach.vn

Dù cho khóe mắt cô còn chút gỉ mắt, cũng vẫn đáng yêu mê người như thế.

Mê người. Lúc trước học đại học bao gồm cả thời điểm hai người kết hôn Chu Diệu cũng không biết có thể dùng từ đó để hình dung Đa Ninh. Có lẽ trong mắt trong lòng anh, Đa Ninh luôn mang bộ dáng của một cô gái. Thế nhưng cô gái của anh, vào năm năm trước đã sinh cho anh một cô bé.

Tâm tình Chu Diệu mềm mại xen lẫn áy náy, hỏi Đa Ninh: "Thiểm Thiểm dậy chưa?"

"Còn đang ngủ." Đa Ninh mở miệng nói, "Em định xuống dưới mua chút đồ ăn sáng."

"Không tồi, anh mua sớm hơn một chút." Chu Diệu nói, sau đó vươn tay, đặt ngón cái dưới khóe mắt của cô, nhẹ nhàng lau một cái."Gỉ mắt." Anh nói.

Đa Ninh: "... À." Cô còn chưa rửa mặt.

Thật sự hai người rất quen thuộc, lấy gỉ mắt, Đa Ninh cũng không có gì xấu hổ. Chỉ cảm thấy hai ngày nay Chu Diệu có gì đó khác biệt, nghĩ rằng có phải Chu Diệu phát hiện gì đó hay không.

Đa Ninh cùng Chu Diệu lên lầu, sau đó trước khi cô mở cửa, đột nhiên Chu Diệu duỗi tay kéo cô lại, hai người cùng đè trước cửa."Đợi một lát hãy đi vào." Chu Diệu nói bên tai cô, giọng nói trầm thấp lại mềm mại.

Cứ như vậy mà ôm một chút.

Một tay cầm theo bữa sáng, một tay ôm cô. Đây là một ôm mang theo hương vị của bữa sáng, như có sự tốt đẹp của khói lửa nhân gian. Đa Ninh cũng có chút quyến luyến, ngửa đầu nhìn Chu Diệu.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Chu Diệu làm bộ còn muốn hôn xuống. Lập tức Đa Ninh dùng hai tay che miệng, không thể, cô còn chưa đánh răng.

Chu Diệu vẫn cúi đầu, hôn xuống, nụ hôn dừng ở mu bàn tay cô.

Không có cách nào mà, hai ngày nay anh tràn ngập nhu tình không có chỗ phát tiết, lại còn là nhu tình mang theo lửa nóng nữa chứ; dường như nụ hôn sáng sớm nóng rực này, dừng ở mu bàn tay của Đa Ninh.

Đúng lúc này, cửa mở ——

Hai người đột ngột tách ra.

"... Good morning!" Thiểm Thiểm được Nhan Nghệ ôm, vẻ mặt hân hoan chào buổi sáng với bọn họ. Thiểm Thiểm cũng chưa rửa mặt đánh răng, bên cạnh đôi mắt to cũng có một chút gỉ mắt.

Chút gỉ mắt này, cũng là Chu Diệu thay Thiểm Thiểm lau. Cho nên sáng sớm tinh mơ anh tới đây, là tới lau gỉ mắt sao?

Lúc đang ăn bữa sáng, lại có một vị khách không mời mà đến nữa. Nhan Nghệ mở cửa, nhìn Lưu Hi cầm bữa sáng đứng ở bên ngoài, cũng có chút kinh ngạc: "Sao cậu lại tới đây?" Hôm nay hoàn toàn không có vai diễn của nam hai.

"Em mang bữa sáng đến." Lưu Hi cười vô cùng rực rỡ.

Nhan Nghệ:... Được rồi.

"Cậu tới chậm." Trên bàn ăn, Chu Diệu không mặn không nhạt mở miệng nói.

Không sao, nam hai không thèm để ý sớm muộn, chỉ cần biểu đạt tâm ý là tốt rồi. Tuy rằng cậu chậm, nhưng bữa sáng của cậu được yêu thích! So

https://thuviensach.vn

với cháo dinh dưỡng cùng sủi cảo tôm mà mua Chu Diệu, Thiểm Thiểm càng thích bánh bích quy nhỏ có hình động vật của cậu hơn.

Thiểm Thiểm thích, đương nhiên Đa Ninh cũng thích.

Đa Ninh:... Đúng.

"Chu Diệu, lúc học đại học Cố học trưởng mượn của anh hai ngàn sao?" Đa Ninh hỏi Chu Diệu, nói đến chuyện sáng tinh mơ nhận được lì xì hai ngàn của Cố học trưởng: "Sáng nay anh ấy gửi cho em."

Bởi vì nhắc tới Cố học trưởng, lỗ tai Nhan Nghệ cũng dựng thẳng lên.

Hai ngàn? Lông mày Chu Diệu nhướn lên, lập tức nghĩ hai ngàn là liền lì xì Cố Gia Thụy tặng Thiểm Thiểm, gật đầu nói: "Đúng..."

Đa Ninh: "Vậy lát nữa em sẽ chuyển trả lại anh." Thuận miệng một câu, cũng không có ý gì.

Chu Diệu ngẩng đầu, mím môi nói: "... Để mua đường cho Thiểm Thiểm ăn."

Thiểm Thiểm gật đầu không có khái niệm gì về hai ngàn, sau đó cắn miếng bánh bích quy, vô cùng vui vẻ.

Hai ngàn để mua đường ăn... Cậu chụp ảnh mới được năm ngàn... Không hiểu sao Lưu Hi bên cạnh Thiểm Thiểm có chút bi thương. Khi nam chính bá đạo bắt đầu vung tiền, nam phụ sẽ không còn đất diễn nữa.

Nhưng mà, tiền có quan trọng như vậy không? Dù cậu không có nhiều tiền như vậy, nhưng cậu có tình yêu! Lưu Hi nhìn về phía Đa Ninh, ném cho Đa Ninh một ánh mắt bi thương lại ẩn chứa thâm tình.

Đa Ninh:... Bởi vì nữ chính không thể giải thích, chỉ có thể nở nụ cười xin lỗi.

https://thuviensach.vn

Sau đó, bị nam chính liếc xéo một cái.

Trong chớp mắt Lưu Hi khôi phục bình thường, ngại quá... Nhập vai quá nhanh.

——

Dượng dì trở về từ quê, đi thăm phòng làm việc của Đa Ninh. Đa Ninh cùng Nhan Nghệ giới thiệu phòng làm việc, cường điệu hai ngày trước nhận được đơn đặt hàng lớn.

Bởi vì ngoại trừ đơn đặt hàng một vạn con thỏ này, những thứ có thể giới thiệu quá ít. Đúng rồi, còn có trang web chính thức nữa, Đa Ninh mở ra cho dì dượng xem, nói với bọn họ: "Đây là Chu Diệu hỗ trợ làm."

Trang web chính thức được thiết kế rất đẹp, nếu hậu kỳ phát triển tốt, có thể thanh toán, tăng thêm một cách thức giao dịch. Đây cũng là đề nghị Chu Diệu đưa ra cho cô.

"Vậy suy nghĩ của chính cháu đâu?" Dì hỏi.

Đa Ninh bị hỏi bất ngờ không kịp đề phòng, trả lời dì: "Suy nghĩ của cháu cũng như vậy..."

"Vậy Alice thì sao?" Về thời gian của hai người, dì lại đưa ra một vấn đề, "Một người là ông chủ, một người lập nghiệp, hai người đều bận rộn như vậy, ai chăm sóc con bé?"

Đa Ninh:...

Hoàn toàn không nghĩ tới dì sẽ hỏi như vậy. Lúc về nước cô và dì đã nói chuyện với nhau, đợi cô về nước thu xếp cuộc sống và công việc ổn thỏa, là có thể đưa Thiểm Thiểm về, để Thiểm Thiểm sống ở trong nước.

https://thuviensach.vn

Sở dĩ cô bắt đầu sự nghiệp, cũng hy vọng để bản thân mình càng độc lập hơn. Bởi vì năm năm này, cô luôn không phải là một người mẹ độc lập.

Đối với việc bản thân không đủ ưu tú xuất sắc, có đôi khi Đa Ninh cũng rất khổ sở. Nhất là đêm trước khi về nước cô nghe thấy dì dượng nói chuyện trong phòng, giọng dì lo lắng: "Anh xem tính cách Đa Ninh như thế thì làm sao bây giờ? Con bé với Chu Diệu là một mạnh một yếu, bây giờ Chu Diệu kia còn xuất sắc như vậy, Đa Ninh ở bên cạnh cậu ta chỉ càng chịu thiệt hơn..."

Đa Ninh có thể lý giải lo lắng cùng suy nghĩ của dì, dù cho là trước khi cô về nước, hay là vấn đề dì vừa đề xuất. Thế nhưng, cô cũng không có cách nào để nhanh chóng cường đại được... Điều duy nhất có thể làm chỉ có nỗ lực và nỗ lực.

Thế nhưng hai chữ này, lúc đối mặt vấn đề lại thường có vẻ bất lực và bất đắc dĩ.

"Bất kể hai ngày nay như thế nào, cháu nên lo về đơn đặt hàng." Dì nói với cô: "Dì và dượng sẽ mang Thiểm Thiểm đi vài ngày."

Đa Ninh đồng ý, sau đó chủ động là dịu tính tình của dì, duỗi tay ôm lấy bà, lấy lòng giống Thiểm Thiểm: "Dì... Cháu biết dì yêu cháu nhất."

"Dì mới không yêu cháu nhất... Dì yêu Alice nhất." Vẻ mặt dì nhanh chóng dịu đi, tiếp tục nói năng khó chịu nhưng lòng mềm nhũn.

"Không sao, cháu không ăn giấm dì yêu Thiểm Thiểm nhiều một chút." Đa Ninh cười nói. Từ nhỏ dì đã thương cô, dù là trước hay sau khi cô ra nước ngoài, tuy rằng phương thức có phần cường ngạnh; nhưng cô không đến mức không rõ tâm ý cùng tình yêu của dì.

Sau đó dì lắc người, hỏi cô: "Chu Diệu còn chưa biết đúng không?"

https://thuviensach.vn

Đa Ninh cũng lắc đầu. Vui đùa với dì một chút. Thật ra là... Cô cũng không biết có phải Chu Diệu đã biết hay không. Hai ngày nay biểu hiện của Chu Diệu có phần kỳ quái, cô cảm thấy có thể là Chu Diệu đã biết.

Vừa mua ghế ngồi an toàn, còn giơ Thiểm Thiểm lên cao, sáng sớm ngày hôm qua còn không chê ăn cháo dinh dưỡng thừa của Thiểm Thiểm. Chu Diệu như thế, hoặc là đoán được, hoặc là là thật sự thích Thiểm Thiểm.

Đa Ninh trề môi, cô càng hy vọng là người sau.

Dì cũng vừa lòng gật gật đầu, nói với cô: "Nếu Chu Diệu không thể làm cha tốt của Alice, dì và dượng cháu sẽ không trả Alice lại cho nhà họ Chu... Trên đời này không có chuyện tiện nghi như vậy."

Đa Ninh cầm tay dì, cô không cảm thấy cái gì tiện nghi hay không tiện, chỉ hy vọng có phương thức vẹn toàn đôi bên. Sau đó cô nói đến chuyện cô giáo Đỗ muốn mời ăn cơm.

Dì và cô giáo Đỗ cũng quen biết nhau, hiếm khi về nước một lần, cô giáo Đỗ mời bọn họ ăn cơm là bình thường. Đột nhiên dì nhớ đến anh cả Chu: "Thật ra dì rất thích cậu con trai khác của nhà họ Chu, tính tình cũng hợp với cháu hơn."

Đa Ninh đỏ mặt: "Dì..."

Chu Diệu không nghĩ tới mình chỉ mở một cuộc họp, Thiểm Thiểm đã bị dì dượng Đa Ninh mang về khách sạn. Đối với chuyện này Chu Diệu cũng không có gì có thể nói, dừng lại, mở miệng: "Ở khách sạn không quá tiện."

Đa Ninh giải thích: "Chỉ là về khách sạn trước, buổi tối phải đi Tinh Hải Loan."

https://thuviensach.vn

Buổi tối, Chu Diệu tự mình lái xe tới đưa dượng dì Đa Ninh đến Tinh Hải Loan. Tinh Hải Loan là căn phòng lớn, Đa Ninh đã quét dọn xong, lại mang thêm đồ dùng sinh hoạt.

Hoàn toàn tốt hơn khách sạn.

Chỉ là Thiểm Thiểm có phần luyến tiếc hoa viên Lam Thiên, nhưng đồng thời cô bé cũng yêu dì dượng.. Chỉ tiếc bên trong phòng trẻ em vẫn trống không.

Đa Ninh có phần hơi tiếc nuối.D@@Đ##L$$Q%%Đ^^

Tinh Hải Loan là căn nhà trang hoàng thống nhất, lúc ấy cô chỉ bố trí phòng ngủ vốn không nghĩ tới phòng trẻ em. Không biết dì nói với Thiểm Thiểm cái gì, trong phòng Thiểm Thiểm đứng ở bên cạnh dì, nâng đầu, nói một câu: "Đa Ninh... Chị bận đúng không..."

Bên ngoài, Chu Diệu luôn đứng ở bên cạnh.

Không hiểu sao Đa Ninh có phần khó chịu, ngồi xổm xuống nói: "Thiểm Thiểm, hôn chị một chút."

Thiểm Thiểm cười lộ răng nhỏ, chủ động chụt một cái lên gò má cô, sau đó vui tươi hớn hở chạy về phía dì. Mẹ xinh đẹp nói Đa Ninh là một người lớn, người lớn phải làm rất nhiều chuyện, không thể ngày nào cũng chơi với bé.

Mà bé là thiên sứ nhỏ của Đa Ninh, thiên sứ nhỏ nghe lời...

Bởi vì sáng mai phải cùng Nhan Nghệ đi xem nhà xưởng Thiên Sơn ở Hải thành, sắp xếp xong xuôi cho dượng dì cùng Thiểm Thiểm, Đa Ninh ngồi xe Chu Diệu trở về. Xe Chu Diệu dừng ở bên ngoài, hai người đi qua bể bơi của Tinh Hải Loan, gió đêm chầm chậm thổi tới.

https://thuviensach.vn

Áo sơmi của Chu Diệu hơi tung bay, váy của Đa Ninh cũng dán vào cẳng chân. Bên tai, giọng nói nhẹ nhàng của Chu Diệu tiến vào: "Anh mua ba vé vào Disney, thứ bảy tuần sau tới thành phố S chơi đi."

Đa Ninh vòng vo: "Chúng ta cùng với Thiểm Thiểm sao?"

"Đúng vậy." Chu Diệu trả lời, một tay đút vào túi, con ngươi trầm sáng nhìn về Đa Ninh. Chẳng lẽ ngoại trừ Thiểm Thiểm, còn có khác thiên sứ nhỏ khác sao?

Nghi hoặc trong lòng Đa Ninh càng sâu, lúc lên xe, tất cả hoài nghi đều được khẳng định bởi một tin nhắn. Tin nhắn nhìn thấy trong điện thoại của Chu Diệu, bởi vì cô nhận điện thoại của cô giáo Đỗ thay Chu Diệu, di động của anh trong tay cô.

Tin nhắn được gửi từ trang web Amazon, một tin nhắn nhắc nhở giao hàng, trên đó hiện ra thông tin mua bán hôm qua của khách hàng ——

《 Người cha tốt nhất trên đời 》

《 Dù bận rộn cũng phải làm một người cha tốt 》

《 100 chuyện nhất định cha phải làm 》

Cùng với ——《 mang thai cùng với vợ 》

... Quyển cuối cùng là cái quỷ gì thế?

"Chu Diệu... Anh biết Thiểm Thiểm?" Đa Ninh nắm di động, nhẹ nhàng đặt câu hỏi.

"Đúng." Chu Diệu trả lời cô.

"Làm sao mà biết được?" Đa Ninh lại hỏi.

https://thuviensach.vn

"Dolly turned lake into eyes, weeds into hair..." Chu Diệu cúi đầu mở miệng, kể lại chuyện xưa mà Thiểm Thiểm đã kể với anh, một câu trong đó.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Dolly biến hồ nước thành đôi mắt, lại biến bèo trong hồ thành tóc, nó biến ra một thiên sứ nhỏ đáng yêu nhất thế giới... Dùng tất cả nước mắt của mình.

Tuy rằng nó mất đi rất nhiều, thế nhưng trước mắt vẫn đang còn rất nhiều thứ tốt đẹp; lúc thương tâm khổ sở không nên buông bỏ hy vọng, nhất định sẽ có xuất hiện sự ngạc nhiên ngoài ý muốn.

...

Ở trên đều là những lời cô từng nói với Thiểm Thiểm, bởi vì Thiểm Thiểm rất thích những câu chuyện xưa này, nên cô kể cho Thiểm Thiểm nghe rất nhiều lần. Mỗi lần Thiểm Thiểm nghe đều rất nghiêm túc, sau khi nghe xong nghiêm túc hỏi cô: "Đa Ninh, em thật sự là thiên sứ nhỏ kia sao?"

Cô gật đầu nói đúng, đổi lại nói với Thiểm Thiểm: "You are my angel."

Sau đó mỗi lần cô trả lời đúng, Thiểm Thiểm sẽ vô cùng vui vẻ, cười hì hì ngẩng đầu nhỏ, như thể đang nhìn nơi mà bé rơi xuống. Bởi vì thiên sứ đều rơi xuống từ trên trời...

Bởi vì vẫn là thiên sứ nhỏ đáng yêu nhất thế giới này, Thiểm Thiểm cũng sẽ ngượng ngùng che mặt, ngọt ngào cảm nhận phần độc nhất vô nhị này.

https://thuviensach.vn

Lúc khả năng biểu đạt ngôn ngữ tốt hơn một chút, Thiểm Thiểm còn có thể hỏi cô: "Đa Ninh, em cũng là niềm vui ngoài ý muốn của chị, có đúng hay không?"

Đúng, tuy rằng lúc ấy có phần ngoài ý muốn, thế nhưng thật sự cô rất vui mừng; từ lúc Thiểm Thiểm sinh ra đến bây giờ, cô vẫn luôn rất cảm kích.

dien3đnalê34quy%đôn

Câu chuyện thiếu nhi đại diện cho việc Thiểm Thiểm sinh ra này, cách một khoảng thời gian Thiểm Thiểm sẽ bắt cô kể cho bé một lần, kể nhiều hơn, lập tức nhớ kỹ.

Nhưng hiện tại Thiểm Thiểm không biết, câu chuyện xưa ngắn này chỉ là một câu chuyện thiếu nhi mà cô bịa đặt ra, bởi vì tạm thời cô chưa có cách để nói tất cả với Thiểm Thiểm. Nhưng Thiểm Thiểm cũng giống các bạn cùng tuổi, cũng rất tò mò với việc mình sinh ra.

Càng không nghĩ tới, Chu Diệu cũng biết câu chuyện xưa này.

Bầu trời bên ngoài kính chắn gió lóe lên hai đốm sáng, xe dừng ven đường dưới cột đèn; bóng đêm đã sâu, tầng tầng bóng cây ven đường bên cạnh đèn đường có hơi lay động, dường như ngã tư đường xuất hiện cơn gió nhỏ; đối diện có một tiệm trà sữa, bên cạnh có tốp năm tốp ba người qua đường đi qua... Đa Ninh cúi mặt xuống, trong khoảng thời gian này cô đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng giờ này khắc này nói thân phận của Thiểm Thiểm cho Chu Diệu, ngực vẫn đang có phần hoảng hốt, có phần trống rỗng.

Sau đó, cô đụng vào tầm mắt của Chu Diệu, đen tối lại thâm trầm; anh yên lặng dừng tầm mắt trên khuôn mặt cô, khoang xe im lặng, nhưng dường như trong mắt anh ẩn chứa rất nhiều lời muốn nói.

https://thuviensach.vn

Anh đang đợi cô nói trước.

Đa Ninh hít một hơi thật sâu. Bí mật ẩn dấu năm năm này, ngoài ý muốn nó không biến thành bom, mà là hóa thành một vũng nước trong tim. Ánh trăng chiếu vào tâm ý của cô, cho dù đáy lòng vẫn có phần chua chát, có phần gợn sóng; nhưng rất ôn nhu.

Thật sự ôn nhu, dường như khuôn mặt tươi cười của Thiểm Thiểm xuất hiện trước mắt cô.

"Thiểm Thiểm rất đáng yêu... Có đúng không?" Đa Ninh quay đầu, nói với Chu Diệu. Đây là câu đầu tiên cô thốt ra.

Đúng, rất đáng yêu. Chu Diệu gật đầu, duỗi tay chạm vào cái mũi của mình.

"Thật xin lỗi... Cho tới nay đều không nói cho anh." Đa Ninh nói tiếp, đây là câu thứ hai của cô.

Chu Diệu nhắm mắt, đáy mắt đã ẩm ướt.

"Thế nhưng... Chu Diệu... Là anh khốn khiếp trước..." Câu thứ ba, Đa Ninh không thể không bật khóc. Giọng nói mang theo tiếng nức nở nhỏ; viền mắt ửng đỏ, bên trong đầy ắp nước mắt.

Đây là lần đầu tiên sau năm năm, cô lên tiếng chỉ trích Chu Diệu khốn khiếp. Lúc anh đề nghị ly hôn cô đã mắng khốn khiếp, hiện tại là một lần nữa. Hai lần, thoắt cái thời gian đã trôi qua năm năm, Thiểm Thiểm của anh và cô đã bốn tuổi.

Thật ra cô định không bao giờ nói cho Chu Diệu, bởi vì không muốn Thiểm Thiểm biết bé có người cha khốn khiếp. Thế nhưng con gái của cô và anh lại tên là Thiểm Thiểm, "Tổ hợp lóng lánh" Thiểm Thiểm. Đó là cái

https://thuviensach.vn

tên cô đã nghĩ ra từ rất lâu rất lâu, cô luyến tiếc vứt bỏ cái tên này, càng luyến tiếc vứt bỏ cảm tình hơn hai mươi năm của anh và cô.

Cho dù phương diện này không có tình yêu.

Thế nhưng cảm tình lớn lên sớm chiều với nhau, đâu kém cái gọi là tình yêu nam nữ một ngày! Chẳng qua tình yêu là kết quả phân bố tạm thời của nội tiết tố, mỗi một ngày cô và anh cùng nhau vượt qua từ nhỏ đến lớn, chia sẻ mỗi một phần trưởng thành cùng vui vẻ, sớm đã dung nhập vào thời gian cùng sinh mệnh của nhau.

So với cảm tình như vậy, cô vẫn thua.

Cô không ôm oán hận, không ủy khuất, thế nhưng thật sự rất khổ sở...

Lúc Đa Ninh khóc thường dùng răng cắn môi, tiếng khóc rất nhẹ, nhưng nước mắt ào ào chảy xuống. Cái đó hoàn toàn không giống với Thiểm Thiểm, tiếng khóc của Thiểm Thiểm to, ít nước mắtdiên#$đannle3quy%đôn. Nhưng Thiểm Thiểm cũng không phải là một đứa bé thích khóc, luôn luôn là mặt trời nhỏ vui vẻ.

Bởi vì mặt trời nhỏ Thiểm Thiểm này, cô đã vơi bớt khổ sở.

Nhưng đêm nay, bí mật năm năm bị bóc trần, cảm xúc bị kích thích như dây đàn.

Một bàn tay thon dài duỗi về phía cô, mu bàn tay đối mặt với cô. Đây là sự ăn ý của cô cùng Chu Diệu, hồi nhỏ chỉ cần anh chọc cô khóc, anh sẽ duỗi tay về phía cô... Đa Ninh cầm tay của Chu Diệu trước sau như một, không hề cắn môi của mình nữa, hung hăng cắn vào mu bàn tay của Chu Diệu.

Cô cắn không lưu tình chút nào, có bao nhiêu sức lực thì dùng bấy nhiêu, như đang phát tiết cảm xúc bất mãn trong năm năm này, Chu Diệu

https://thuviensach.vn

cũng không mở miệng, để cô cắn tùy ý, mãi đến khi giữa răng môi cô cảm nhận được vị tanh mặn.

Đa Ninh khẽ buông răng ra.

"Đa Ninh... Thật xin lỗi." Đây là câu đầu tiên Chu Diệu nói. Năm năm trước là anh khốn khiếp, rất tự cho là đúng.

"Tin tưởng anh, nhất định về sau anh sẽ không làm em khổ sở nữa." Đây là câu thứ hai của Chu Diệu.

Sau đó câu thứ ba là —— "Anh... Yêu em." Nhiều hơn anh tự cho là thích; nếu đó còn không phải là yêu, thì là cái gì?

...

Đa Ninh cúi đầu, nước mắt trong viền mắt rơi xoành xoạch vào mu bàn tay của Chu Diệu, hỗn hợp nước mắt mặn mặn và tơ máu ở mu bàn tay Chu Diệu... Dấu răng sâu như vậy, rất đau đúng không. Đa Ninh hừ mũi, dù cho cô là một chú cừu không quá tính toán, nhưng cũng có răng sắc mà.

Không đau, không đau một chút nào. Chu Diệu nâng tay lên, lại đụng vào khuôn mặt ẩm ướt của Đa Ninh.

Đa Ninh nghiêng mặt qua một bên.

Chu Diệu trầm mặc, qua nửa ngày, gọi cô: "... Đa Ninh."

Đa Ninh vẫn quay đầu, không để ý tới.

"Dolly..." Chu Diệu thay đổi một cách xưng hô khác.

Đa Ninh vẫn ngoảnh đầu đi.

https://thuviensach.vn

"Đa dương?" Chu Diệu lại thay đổi một cách xưng hô nữa, nhẹ nhàng gọi cô. Tuy anh đang nói đùa với cô, nhưng rất dè dặt cẩn thận. (chú thích: dương là cừu, biệt danh của Đa Ninh)

Chu Diệu như vậy, đáy lòng Đa Ninh đã không còn giận dỗi nữa. Giống như trước kia khi hai người giận dỗi, cô có một trăm lý do để giận anh, cũng có một trăm linh một lý do để tha thứ cho anh.

Chu Diệu đáng ghét, nhưng dù đáng ghét, cũng có rất nhiều chỗ mê người. Huống chi cô vốn không tức giận thật với anh.

Sau đó, Chu Diệu cúi đầu cười cười, cuối cùng thay đổi một cách xưng hô khác nữa: "Mẹ đứa nhỏ..."

Ai là mẹ đứa nhỏ của anh... Cuối cùng Đa Ninh hít vào mấy hơi, nhìn về phía Chu Diệu. Hai tay Chu Diệu đều duỗi lại, sau đó nghiêng người ôm cô. Đa Ninh trực tiếp lau nước mắt nước mũi vào cổ tay áo sơmi của Chu Diệu.

Không lưu tình chút nào.

...

"Đa Ninh, tin tưởng anh, nhất định anh sẽ làm một người cha tốt." Chu Diệu cam đoan với cô, nhìn cô vô cùng xác định.

Làm tốt như thế nào? Chính là xem mấy quyển sách dạy trẻ con này sao? Đa Ninh không phản bác Chu Diệu, bởi vì chính cô cũng không phải là một người mẹ tốt, huống chi là Chu Diệu đột nhiên biết rõ chân tướng.

Anh có thể mua vài quyển sách, cô đã rất vui mừng. Những cuốn sách vừa nhắn đến, xác thực biểu lộ quyết tâm làm người cha tốt của Thiểm Thiểm của Chu Diệu... Trừ bỏ một quyển cuối cùng, cô có phần không thể lý giải.

https://thuviensach.vn

Quyển cuối cùng... Là cuốn sách bán chạy.

Năm năm này anh bỏ lỡ rất nhiều, kiến thức sinh lí lại quá kém, nhưng anh muốn biết nhiều chuyện về năm năm này một chút, dù cho là sau khi Đa Ninh sinh hạ Thiểm Thiểm, hay là thời khắc anh để lại mầm mống nhỏ trong cơ thể Đa Ninh, anh đều muốn hiểu rõ tình trạng về Dolly của anh.

Chu Diệu thổ lộ và tỏ thái độ.

Đa Ninh cũng phải nói với Chu Diệu một chuyện, người giám hộ của Thiểm Thiểm ở nước ngoài không phải cô, là dượng dì. Quyết định này, là cô đưa ra vào bốn năm trước, hiện tại cũng không có gì hối hận, bởi vì Thiểm Thiểm trôi qua rất tốt. Giống với những gia đình bình thường ở Toronto, Thiểm Thiểm sẽ không bị người ngoài nghị luận, lúc điền thông tin cá nhân củ trẻ, hai người cha mẹ sẽ đều được kí tên.

Còn có thể vào nhà trẻ tốt nhất.

Chu Diệu trầm mặc, ngoài ý muốn nói với cô: "... Anh hiểu." Nhưng mà, nhất định anh phải đưa Thiểm Thiểm trở về.

Đa Ninh trở lại hoa viên Lam Thiên, Chu Diệu đưa cô lên lầu. Nhan Nghệ đã ngủ, để lại cho cô một đèn ngủ, Đa Ninh trở về, nói với Chu Diệu ở ngoài cửa: "Anh lái xe về cẩn thận một chút." Trời đã rất khuya.

Chu Diệu gật đầu, sau đó còn nói: "... Anh không muốn đi."

Đa Ninh:...

Chu Diệu đưa ra thỉnh cầu: "Anh có thể ngủ ở phòng khách chỗ bọn em hay không?"

...

https://thuviensach.vn

Rạng sáng bốn giờ, Nhan Nghệ đứng lên đi toilet, chợt thấy trên sô pha phòng khách có quái vật lớn, trên người đắp chăn hoạt hình, đôi chân kiêu ngạo chân dài vươn ra.

Thì ra chỉ là đàn ông... Dọa cô nhảy dựng. Nhan Nghệ tiến lên, đẩy chăn ra rất cẩn thận, thì ra là Chu tổng đẹp trai.

Đột nhiên Chu Diệu mở mắt ra, không cảm xúc chống lại sự thăm hỏi của Nhan Nghệ.

Nhan Nghệ ra vẻ lễ phép kéo áo ngủ của mình. Chu Diệu đã lạnh nhạt nhắm mắt lại, không phải tất cả đàn ông đều giống Cố Gia Thụy, thích ngực lớn như vậy...

Nhan Nghệ nhếch môi, không tệ!

Đêm qua lúc Chu Diệu muốn ngủ lại đây, vốn Đa Ninh định để Chu Diệu ngủ phòng của cô, kết quả anh lại đề nghị ngủ trên sô pha, Đa Ninh cũng không tiện cự tuyệt. Ban đêm cô nhắn cho Nhan Nghệ một tin, nhắc nhở lúc Nhan Nghệ ra khỏi phòng không nên mặc áo ngủ hở hang.

Kết quả sáng sớm ngày hôm sau Nhan Nghệ trả lời cô: "Yên tâm, Chu tổng có khả năng chịu đựng mê hoặc, không thích ngực lớn."

Đa Ninh:...

Không phải cô sợ Chu Diệu bị dáng người đẹp của Nhan Nghệ dụ hoặc, mà cô sợ Nhan Nghệ... Xấu hổ.

Lo nhiều lo nhiều, hoàn toàn lo nhiều. Một người phụ nữ đã li hôn ăn mặc hơi hở hang trước mặt đàn ông thì có gì mà phải lúng túng, bằng không chẳng phải Trịnh Nhan Nghệ cô sẽ xấu hổ vì ngực to sau. Bắt đầu từ khi phát dục lúc học sơ trung, Trịnh Nhan Nghệ cô đã không thèm để tâm những ánh mắt của đám bạn học nam nhìn chằm chằm vào mình.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau trên đường cao tốc xuất phát đến khu công nghiệp Thiên Sơn, Nhan Nghệ thảo luận vấn đề phát dục có chút phiền não lúc mới học sơ trung trước mặt Chu Diệu cùng Đa Ninh. Tuy rằng cô có thể nói thoải mái, nhưng đối mặt với bạn học nam có phần đáng ghét, vẫn có chút căm tức.

Đương nhiên, chắc chắn bọn họ đang hối hận vì lúc trước cười nhạo cô.. Hắc hắc, hắc hắc hắc!

Đề tài này, Nhan Nghệ nói rất hăng hái, thái độ của Chu Diệu cùng Đa Ninh đều không tốt lắm.

Không phải đây là một đề tài thú vị sao, sao bọn họ đều không trả lời cô? Chu Diệu lái xe không nói lời nào có thể cho là đàn ông đang lễ phép, nhưng sao bộ dáng của Đa Ninh cũng không hứng thú lắm?

Bởi vì cô vốn không có cái phiền não này như Nhan Nghệ.

"... Lên sơ trung mình phát dục tương đối chậm." Đa Ninh ho khan, nói cho Nhan Nghệ. Bởi vì hoàn toàn không đáp lại lời của Nhan Nghệ, cũng có chút không tốt.

Phía trước, Chu Diệu lái xe, bỗng dưng sau đó bên hiện lên chút độ cong. Đa Ninh học sơ trung phát dục tương đối chậm sao? Hay là vốn không phát dục? Anh nhớ lần đầu tiên Đa Ninh đến nghỉ lễ là kì nghỉ hè lúc tốt nghiệp đầu tháng ba.

Hôm nay công ty bên kia không có chuyện gì quan trọng, Chu Diệu tự mình đưa Đa Ninh đến khu công nghiệp Thiên Sơn nói chuyện hợp tác, dù sao cũng đi về trong ngày; làm lái xe tạm thời cho hai vị thiếu nữ giả lập nghiệp đã ly hôn này.

Đương nhiên định nghĩa thiếu nữ giả lập nghiệp đã ly hôn không phải do Chu Diệu đưa ra, là vị Trịnh Nhan Nghệ ngồi ghế sau cố ý cường

https://thuviensach.vn

điệu.Hai chữ "Ly dị" có phần đánh vào lỗ tai Chu Diệu, đối với chuyện năm năm trước, tất nhiên anh phải cho Đa Ninh một lời giải thích.

Chờ anh xử lí ổn cổ phần của Nhất Nguyên, sẽ trả cổ phần anh từng mượn lại cho Đa Ninh.

Trong xe vang lên tiếng nhạc nhẹ nhàng, ánh mặt trời chiếu vào cửa kính, Đa Ninh đưa kính râm của mình cho Chu Diệu mang. Trong di động, Miêu Miêu đã lâu không xuất hiện, post lên một dòng trạng thái —— "Cuộc sống, bắt đầu từ trái tim!"

Phối hợp với đó là một góc ảnh chụp của một phần kế hoạch xuất hiện trên bàn làm việc.

Miêu Miêu cho bạn bè biết công việc cô mới tìm được, cũng đã bắt đầu cuộc sống mới một lần nữa. Về phần kế hoạch trên bàn làm việc hẳn là Miêu Miêu cố ý chỉ chụp một góc, không muốn lộ ra nhiều tin tức. Ví dụ như làm người ta biết rõ cô đang ở đâu, lại làm việc ở đâu.

Nhan Nghệ cũng vào trang cá nhân của Miêu MiêU, để lại một dấu like.

Đa Ninh yên lặng xem xong, không hỏi nhiều. Nếu Miêu Miêu không muốn các cô biết rõ, tốt nhất cô nên bảo trì trầm mặc.Diên%^đnalê&quy**đôn Có đôi khi không hỏi nhiều, là một loại lễ phép. Nhưng khi nhìn thấy dòng trạng thái này của Miêu Miêu, thật sự Đa Ninh yên tâm hơn không ít.

Bởi vì Miêu Miêu luôn luôn là một người cố gắng. Người cố gắng, cho dù có thời điểm không quá như ý, cũng có thể thuận lợi bước đi.

Quan trọng nhất, Miêu Miêu đăng tải dòng trạng thái này, chắc phần nhiều là muốn để Ô Giang nhìn thấy.

https://thuviensach.vn

...

"Chu tổng, trước kia anh cùng Ô Giang là bạn cùng phòng, anh đánh giá như thế nào về Ô Giang?" Xe dừng ở khu công nghiệp Thiên Sơn, Nhan Nghệ hỏi Chu Diệu.

Nhất thời Chu Diệu không đáp lại.

Mặt trời có phần chói, Đa Ninh lấy ô mình mang theo từ trong xe ra, Chu Diệu trả lời Nhan Nghệ trước, nhận lấy ô từ tay Đa Ninh, muốn che thay cô. Đa Ninh cự tuyệt, cầm ô đi đến bên Nhan Nghệ.

Một người đàn ông như anh cũng không cần bung dù.

Chu Diệu:...

Nhan Nghệ hạnh phúc khoác tay của Đa Ninh, cười đắc ý nhìn về phía Chu Diệu. Chu Diệu cho tay thất bại vào trong túi tiền, giọng nói lạnh nhạt trả lời Nhan Nghệ: "Anh với Ô Giang không quá thân."

Nhan Nghệ lại hỏi, cho Chu Diệu đường đi xuống: "... Vậy anh thân với ai nhất? Có phải Hà Hạo hay không?"

Chu Diệu cố tình không trả lời.

Trả lời là Đa Ninh, nhìn qua Chu Diệu nói: "Mình cảm thấy là Cố học trưởng."

"Vậy Chu tổng anh đánh giá về Cố Gia Thụy như thế nào?" Nhan Nghệ lập tức hỏi, hỏi ra về đề tài thực sự muốn thảo luận.

Phụ nữ chính là thích ưỡn ẹo như vậy, thích dùng phương thức vòng vo để đạt tới mục đích. Nhan Nghệ thừa nhận, gần đây cô cảm thấy rất hứng thú với Cố Gia Thụy, mỗi ngày xem weibo cùng Wechat Cố Gia Thụy post cho công chúng, một bên khinh bỉ một bên để bụng.

https://thuviensach.vn

Một biện pháp chữa thương tốt như thế, mặc kệ là thất tình hay là thất hôn, biện pháp quên tốt nhất chính là giành lấy một phần tình cảm khác. Không thể so sánh với tình cảm hơn hai mươi năm không thể thay thế của Đa Ninh và Chu Diệu, tình cảm của cô và Vương Diệp không như vậy——

Nhưng khi ở khu công nghiệp này nhìn thấy Vương Diệp và Ngô Tâm cùng nhau xuống xe, lúc Nhan Nghệ và bọn họ bốn mắt nhìn nhau, hàm răng vẫn xiết chặt vào nhau.

Cho dù cô với Vương Diệp, có nhiều toan tính không hay.

Theo bản năng, trong đầu Nhan Nghệ nhảy ra một ý nghĩ vô sỉ, đồng thời vô sỉ nói ý nghĩ trong đầu ra: "Chu tổng... Anh có thể sắm vai người theo đuổi em một chút hay không?"

"..."

"..."

Xuy —— Chu Diệu không nhịn được cười nhạo thành tiếng, làm sao có thể, anh cũng không phải là cậu diễn viên chỉ cần năm ngàn đồng là có thể mời tới được. Sau đó anh sẽ nắm tay Đa Ninh trực tiếp cự tuyệt... Cảm xúc hoàn toàn khác biệt.

Anh không bắt được bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của Đa Ninh, mà bắt được một cái "Móng heo", Chu Diệu lạnh mặt nhìn chủ nhân của móng heo —— Trịnh Nhan Nghệ.

Nhan Nghệ nhấp hạ miệng, nghiêng đầu xin lỗi anh.

... Mẹ khiếp!

Ngại quá, ngay tại lúc Nhan Nghệ vừa mới đưa ra chủ ý, Đa Ninh đã lui về phía sau một bước —— chủ động thoái vị.

https://thuviensach.vn

Nhan Nghệ còn có thể mất năm ngàn đồng để mời nam phụ, yêu cầu nhỏ này của Nhan Nghệ, đương nhiên Đa Ninh sẽ phối hợp; cũng lý giải suy nghĩ của Nhan Nghệ khi đưa ra yêu cầu này: Làm người đã mệt như vậy, vì sao phải giả bộ vân đạm phong khinh, mà không phải là trực tiếp làm đối phương tức chết.

Đương nhiên quan trọng nhất, Đa Ninh tin tưởng Chu Diệu ... Vô cùng tin tưởng.

Cái gì là khuê mật tốt của Trung Quốc... Xem như Chu Diệu được chứng kiến!

Đa Ninh chột dạ thấp cúi đầu, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt Chu Diệu ném đến, vụng trộm chớp mắt: Xin nhờ xin nhờ, thỏa mãn Nhan Nghệ một chút đi.

Người oán hận nhất là Chu Diệu, dùng một địch mười cũng không có vấn đề gì, đừng nói một đôi nam nữ dối trá trước mặt này.

Chu Diệu:...

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Editor: Hoa Lan Nhỏ.

Chu Diệu buông lỏng bàn tay vừa cầm nhầm ra, quay đầu trừng mắt nhìn Đa Ninh. Đa Ninh chỉ vừa lui về phía sau một bước, không nghĩ tới Chu Diệu lại nắm lấy tay Nhan Nghệ, cô còn tưởng rằng Chu Diệu đang đùa đấy…

Ha Ha… Nhan Nghệ rút bàn tay của mình lại, lúng túng cười một tiếng, quả nhiên không có khả năng nhờ vả người đàn ông như Chu tổng để xài tạm. Lúc trước khi cô vô sỉ đưa ra thỉnh cầu, đại não cũng không suy nghĩ nhiều, tùy ý để tâm tư khống chế lý trí.

Nếu phân tích để tìm nguyên nhân trong đó, lòng cô cũng rất rõ ràng: Đối mặt với Vương Diệp và Ngô Tâm, cô có một sự tự ti khó có thể buông xuống được.

Tự ti... Nhan Nghệ không muốn thừa nhận nhưng đó lại là sự thật. Ly hôn do cô chủ động nói ra, nhưng không phải vì để hoàn toàn giải thoát bản thân, mà là bị thất bại đến quân lính đều tan rã, chỉ có thể lựa chọn vứt bỏ hết khí giới áo giáp, chật vật trốn khỏi chiến trường hôn nhân.

Đối với một người chiến bại mà nói, ngoài không đủ thực lực và sức mạnh, còn thường xuyên đối mặt với những suy nghĩ không cam lòng, chỉ có thể dựa vào một ít hành vi không ngay thẳng để cởi bỏ gút mắt trong lòng. Ví như lần trước cô tìm Cố Gia Thụy và đưa ra thỉnh cầu như thế. *D*Đ*L*Q*Đ*

https://thuviensach.vn

Xét đến cùng, cô không tin rằng chỉ dựa vào khả năng của chính mình có thể đả kích Ngô Tâm và Vương Diệp... Và sự thật cũng là như vậy.

Lần đầu tiên là Đa Ninh giúp cô.

Lần thứ hai cô tìm Cố Gia Thụy.

Lúc này đây, cô còn lựa chọn phương thức mù quáng như vậy nữa...

Thế nhưng Vương Diệp và Ngô Tâm cũng đã nhìn thấy cô, đứng song song với cô, cùng nhìn về phía bên này. Nhất là Ngô Tâm, khóe miệng hơi cười mỉm, tựa như một người quen lên tiếng chào hỏi cô.

Nhan Nghệ:...

"Đi tới đi." Chu Diệu nói với hai cô gái bên cạnh, bởi vì người nào đó bất động, lại nói tiếp, "Chẳng lẽ, chờ bọn họ đi tới diễu võ dương oai với cô sao?"

"Chu tổng, ngưỡng mộ đại danh đã lâu." Ngô Tâm ngoài ý muốn nhận ra Chu Diệu, sau đó giải thích một tiếng với Vương Diệp, giới thiệu thân phận và công ty mà Chu Diệu sáng lập. Nhẹ nhàng giới thiệu một chút, trận gặp mặt cẩu huyết này lại biến thành một cuộc gặp thương vụ. *D*Đ*L*Q*Đ*

Cô còn chưa giới thiệu, đối phương đã chủ động chào hỏi rồi.

... Vị Ngô tiểu thư này đúng là một người khéo léo. Chu Diệu đã có chút hiểu ra, tại sao Trịnh Nhan Nghệ phải ly hôn, đẳng cấp hoàn toàn khác nhau, giống như người hầu và vương giả luôn có sự khác biệt vậy.

Vương Diệp thay đổi vẻ mặt, lễ phép đưa tay ra với Chu Diệu.

Chu Diệu cũng bắt tay, thong thả mở miệng: "Trăm nghe không bằng mắt thấy, đúng là Vương thiếu so với tưởng tượng của tôi giống y như đúc,

https://thuviensach.vn

thật may mắn mới gặp được."

Vương Diệp:... Nhất thời không có cách nào đáp lời.

Bởi vì đây không phải là câu nói tốt lành gì, anh ta và vị Chu tổng này không quen không biết. Ngô Tâm nhận ra Chu tổng của giới tài chính ở thành phố A thông qua bạn bè, biết người đàn ông này gần như đứng đầu ngành tài chính gần đây, năm ngoái công ty còn được đưa ra thị trường nữa. Nhưng giữa Chu tổng và anh ta làm gì có liên quan, chắc chắn là đều nghe được từ vợ trước Nhan Nghệ của anh ta.

Nhất định sẽ không nói mấy câu tốt lành. *D*Đ*L*Q*Đ*

Được rồi, sao vị Chu tổng này lại cùng vợ trước của anh ta và Đa Ninh cùng xuất hiện ở Thiên Sơn Hải thành chứ. Trong lòng Vương Diệp có chút nghi hoặc, sắc mặt cũng có chút quái dị, làm bộ khách khí đặt câu hỏi với Đa Ninh và Nhan Nghệ vẫn luôn im lặng: "Nhan Nhan, Đa Ninh, sao các cô lại tới đây?"

Đây chính là khu công nghiệp kỹ nghệ, lẽ nào các cô cũng đi tìm đơn đặt hàng? Vương Diệp không mấy tin tưởng.

Vương Diệp và Ngô tiểu thư dối trá, cuối cùng Đa Ninh cũng hiểu được, hiện tại có Chu Diệu ở đây cô hoàn toàn không cần mở miệng, chỉ giương mắt, trực tiếp lướt qua câu hỏi của Vương Diệp.

Nhan Nghệ cũng lười đáp lại, may là Chu tổng không nghe cô an bài, nếu không cô sẽ bị Ngô Tâm chê cười. Tựa như trước khi ly hôn cô đã tìm và đánh nhau với vị Ngô tiểu thư này, sự tức giận không thuyên giảm, ngược lại còn bị Ngô tiểu thư sắp đặt chen ngang.

"Không biết Chu tổng đến Thiên Sơn Hải thành làm gì đấy ạ?" Ngô Tâm thay Vương Diệp hỏi. Cười mỉm, giúp giảm bớt xấu hổ cho Vương

https://thuviensach.vn

Diệp. Chỉ có phụ nữ ngốc nghếch mới muốn đối phó phụ nữ, còn phụ nữ thông minh chỉ cần đối phó với đàn ông thôi.

"Không làm gì, tôi chỉ là tài xế, theo hai bà chủ đây đi bàn chuyện làm ăn." Chu Diệu đáp lời Ngô Tâm. Ngô Tâm có ý định bỏ qua vợ trước của Vương Diệp, hết lần này tới lần khác anh lại nhắc tới, một lần nữa đặt trọng tâm trở lại Nhan Nghệ và Đa Ninh.

Lúc này Chu Diệu đơn giản tự nhiên giới thiệu, nhất thời giúp cho Đa Ninh đứng thẳng lưng*, đừng nói tới Nhan Nghệ, hắn là mười phần ngấm ngầm khoái trá.

(* giống như ‘đem lại mặt mũi/hãnh diện’ như tiếng Việt ý)

Ngô Tâm giả tạo nghênh đón Chu Diệu như vậy, kết quả Chu Diệu đáp lời chỉ là tài xế của các cô... Quả thật là làm người ta rất có sĩ diện nha. *D*Đ*L*Q*Đ*

Sau đó, không đợi Ngô Tâm đặt câu hỏi, Chu Diệu tiên hạ thủ vi cường, hoàn toàn bỏ qua Ngô Tâm, trực tiếp hỏi Vương Diệp: "Nói vậy vị tiểu thư này, là người mới của Vương thiếu... Cô dâu mới à."

Vị tiểu thư này, cô dâu mới... Chu Diệu dùng từ rất trực tiếp, nhưng lại không có gì sai.

Vương Diệp lập tức muốn giải thích.

"Không có ý gì." Chu Diệu cười, còn nói, "Mới vừa nghe danh Vương thiếu, nhất là chuyện trong nhà của cậu mọi người đều biết, tôi ở thành phố A nghe nói Vương thiếu lại muốn tái hôn... Thật sự chúc mừng chúc mừng! Xã hội bây giờ cảm tình nam nữ dối trá không đáng tin cậy, mỗi người đều e dè cẩn thận với chuyện hôn nhân, khó có được ai như Vương tổng nhanh như vậy đã tìm được người mới, quả là lợi hại, thật sự mang lại thể diện cho cánh đàn ông chúng ta."

https://thuviensach.vn

Vương Diệp: "Chu tổng..."

Chu Diệu cúi đầu cười, một chút cũng không phát hiện lời vui đùa của anh đã làm người đàn ông trước mắt này lúng túng không thôi, lại nói tiếp một câu: "Nhưng mà tốc độ của Vương thiếu nhanh như vậy, chẳng lẽ là song hỷ lâm môn?" *D*Đ*L*Q*Đ*

Nói xong, nhẹ nhàng nhìn xẹt qua Ngô Tâm đứng một bên, quét mắt nói: "Phụng tử thành hôn*?"

(* Nghĩa là “bác sĩ bảo cưới”).

Vương Diệp: "..."

Ngô Tâm: "..."

Lời nên nói đều nói rồi, nói móc cũng đã móc luôn rồi, liền cáo từ rời đi. Miễn cho vẽ quá nhiều chuyện, như mấy bác gái khua môi múa mép cãi nhau đầu đường. Chu Diệu thu nụ cười châm biếm lại, kết thúc tất cả: "Chúng tôi còn có việc, không tiếp chuyện với hai người được nữa, tạm biệt."

Tạm biệt...

Chuyện cưới xin bị Chu Diệu trong ngoài nói một chập... Nói xong lại khách khí uyển chuyển như vậy, còn hai mặt ‘khen’ đối phương bạc tình bạc nghĩa. Lần này Đa Ninh rất hài lòng với biểu hiện Chu Diệu, thật là muốn khen cho ba mươi sáu kế của anh. Lúc cả nhóm đi vào nhà xưởng, cô chủ động nắm lấy tay Chu Diệu. *D*Đ*L*Q*Đ*

Kết quả, bị hất ra rồi.

"Nếu như không biết anh là người đàn ông của ai, vậy trước hết đừng nắm tay loạn... Không nên như vậy." Chu Diệu nói với cô, sau đó đưa tay

https://thuviensach.vn

ra, giọng nói rụt rè làm bộ làm tịch.

Đa Ninh: "..."

Nhan Nghệ không nhịn cười được, hạ mi mắt nhìn Đa Ninh.

Hiếm lạ lắm à. Đa Ninh làm bộ không nhìn thấy, đi về phía trước, sau đó Chu Diệu tiến lên, choàng cánh tay đặt trên đầu vai của cô, kéo cô đi vào bên trong. Trên đường, nhẹ nhàng nói một câu: "Giúp được một lần hai lần nhưng không giúp được cả đời đâu."

Đa Ninh hiểu rõ sự nhắc nhở của Chu Diệu, nhưng không phải bạn bè là chỗ dựa tinh thần cho đối phương sao? Nếu cô có cần gì thì Nhan Nghệ cũng sẽ vì cô suy nghĩ biện pháp, luôn vô điều kiện đứng bên cạnh cô mà.

Không phải như vậy... Chu Diệu giải thích ý tứ của mình cụ thể một lần: "Nếu muốn trút giận, phải tự mình cố gắng mới đúng." Không thì lúc này thắng chồng trước và tiểu tam một lần, lần chạm mặt thứ hai thì sao? Chắc chắn sẽ bị đả kích, sau đó tiếp tục thấy khó mà nản chí. *D*Đ*L*Q*Đ*

Bạn bè có thể là chỗ dựa, thế nhưng chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình tạo ra năng lực thật sự.

Chu Diệu nói hai câu, câu nói thứ hai Nhan Nghệ đã nghe được. Thật ra từ lúc kết thúc cuộc gặp gỡ Vương Diệp đến bây giờ, cô ngoại trừ hết giận, mạch suy nghĩ cũng có chút rối loạn.

Chu Diệu nói không sai, thật muốn hả giận, chỉ có thể tự mình cố gắng.

Vì sao lần trước rõ ràng đã tìm về mặt mũi, lần thứ hai nhìn thấy Vương Diệp và Ngô Tâm, cô vẫn còn tức giận bất bình, thậm chí vẫn không đủ năng lực đối phó họ. Bởi vì so với bọn họ, ngoại trừ cô phải gánh

https://thuviensach.vn

chịu sự thất bại kia, cô còn là một phụ nữ không đủ tiêu chuẩn cũng không có sự nghiệp riêng. Mặc kệ trước hay sau khi ly hôn, vẫn như trước cầm tiền trong tay nên không cần lo đến cơm áo gạo tiền. Cứ như vậy, đừng nói ở trước mặt Vương Diệp cô không ngốc đầu lên được, ngay cả chính cô cũng cảm thấy xấu hổ. *D*Đ*L*Q*Đ*

Cho dù, cô cực kỳ xác định Vương Diệp và Ngô Tâm mới là người có đạo đức suy đồi. Thế nhưng cô cũng rõ ràng, xã hội này có đôi khi không nói lý lẽ, chỉ nói thực lực.

"... Chu tổng, anh luôn nhìn người tương đối chính xác, anh nghĩ em có khả năng tự mình cố gắng sao?" Đơn đặt hàng ở nhà xưởng đã xử lý tốt, lúc ngồi trong xe đi về Nhan Nghệ bèn hỏi Chu Diệu.

Đa Ninh ngồi ở vị trí kế bên tài xế, quay đầu lại liếc nhìn Nhan Nghệ ngồi phía sau. Từ nhà xưởng trở về, tâm tình của Nhan Nghệ vẫn không tốt lắm.

"Tại sao không được?" Chu Diệu nhàn nhạt đáp lời, "Không phải cô và Đa Ninh đang gây dựng sự nghiệp sao?" Mặc dù nói nói như vậy, trong lòng Chu Diệu rõ ràng, cô bạn cùng phòng này và Đa Ninh đúng là cùng nhau gây dựng sự nghiệp, nhưng hoàn toàn là để giết thời gian.

Chu Diệu nói vậy, khiến Nhan Nghệ càng thêm xấu hổ, bởi vì nghe ra được Chu Diệu đang chế giễu cô.

Đa Ninh lườm Chu Diệu.

Giọng nói Chu Diệu chậm lại, bỏ thêm một câu: "Có đôi khi thắng không phải là nhất thời, mà phải dựa vào kết quả sau này."

Những lời này, Chu Diệu nói tương đối nghiêm túc, thậm chí có thể xem đây là câu nói tâm đắc nhất của anh... Bởi vì năm năm trước anh cũng đã từng thua cuộc. *D*Đ*L*Q*Đ*

https://thuviensach.vn

"Hiện tại cô chỉ cần dằn lòng lại, cố gắng thắng chính bản thân mình." Khi xe tiến vào trạm thu phí, Chu Diệu lại tán gẫu một câu, đều là vì nể mặt Đa Ninh; đương nhiên cũng coi như lấy lòng cô bạn tốt cùng phòng này của Đa Ninh.

Nếu không phải bạn tốt, sao Trịnh Nhan Nghệ lại bỏ ra năm nghìn hay một vạn giúp Đa Ninh mướn cái gì nam tam nam tứ*, khiến anh thật phiền đây.

(*Thật ra là “Nam nhị”, nghĩa là nam phụ)

Chu Diệu đã biết Lưu Tiểu Hi là nam phụ được mời tới, nhưng Đa Ninh hoàn toàn không biết chuyện này, khi từ trong túi xách cầm bóp da, đưa tiền cho Chu Diệu. Trong điện thoại di động vừa vặn phát ra giọng nói của Lưu Tiểu Hi.

Sau đó không chỉ Đa Ninh không biết, Nhan Nghệ và Lưu Tiểu Hi cũng không biết —— lẽ tất nhiên nam phụ bị bại lộ thân phận.

Sao Chu Diệu lại biết chuyện? Anh đã thêm bạn với Lưu Hi. Lúc đọc thông tin, thấy Lưu Hi là người tốt nghiệp học viện điện ảnh, đã cảm thấy rất kỳ quặc. Sau đó bảo Hà Hạo giúp anh tra xét.

Kỹ thuật vi tính của Hà Hạo rất tốt, thời điểm học đại học còn còn bái một vị hacker làm sư phụ, thông qua điện thoại di động và WIFI tìm kiếm thông tin về Lưu Hi, rồi tiến nhập máy vi tính của Lưu Hi, các cuộc thảo luận được ghi lại trong máy vi tính khiến tất cả mọi chuyện đều được rõ ràng —— Vốn là Lưu Hi chào giá một vạn, cò kè mặc cả mới được giảm còn năm nghìn. *D*Đ*L*Q*Đ*

Thật ra anh kiểm tra Lưu Hi vì nghĩ hành vi Lưu Hi thật khả nghi... Không nghĩ tới việc tra ra khoản giao dịch kia. Hiện tại thanh niên kiếm thêm tăng thu nhập, thật có thể sử dụng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào cũng được.

https://thuviensach.vn

Cũng may vị Lưu Tiểu Hi này coi như là một người tay làm hàm nhai.

So với đám thanh niên trẻ tuổi là khách hàng ở bộ phận hoạt động tín dụng thì tốt hơn. Công ty của anh có một bộ phận cho vay nghiệp vụ, người mượn tiền căn bản là sinh viên mới ra đời, có cả trai lẫn gái, sau đó người thanh toán tám mươi phần trăm là cha mẹ của bọn họ.

Cái gì mà hút máu của bọn họ, lại khinh bỉ bọn họ. Chu Diệu cảm giác chính mình như vậy, nhưng ý định ban đầu của hoạt động tín dụng là đòn bẩy tài chính, cũng không phải nhằm vào những thanh niên tiêu phí năng lực chi nhiều hơn thu kia, càng không phải như mạng internet nói bóc lột tiền mồ hôi nước mắt của cha mẹ họ.

Nhưng tại sao lại có một số người như vậy chứ?

Quỷ biết. Anh chỉ biết có rất nhiều cha mẹ chưa từng giáo dục tốt cho con trẻ, lại đi đổ lỗi cho trường học và xã hội, nào là thầy cô giáo dạy dỗ không có đạo đức... Xã hội quá tàn khốc, ông chủ không có nhân tính.

Đây cũng là nguyên nhân Chu Diệu rất phản cảm với ‘hùng hài tử’ *... Sau đó, nghĩ tới Thiểm Thiểm của anh và Đa Ninh.

(*Hùng hài tử = ý nói đứa nhỏ hư đốn làm cho người ta chán ghét)

...

Thiểm Thiểm đang ra ngoài uống trà chiều với dì dượng, kết hợp ăn bánh kem. Tại quán trà, gặp phải hai cô gái trẻ muốn chụp ảnh chung với bé, Thiểm Thiểm đáng yêu nhìn về phía dì.

Dì khách khí cự tuyệt thỉnh cầu này, bởi vì trong ý thức của bà internet quốc nội rất không an toàn. Hai cô gái tiếc nuối rời khỏi, dì sờ đầu Thiểm Thiểm, nói với bé: "Không nên nói nhiều với người lạ, có được hay không?"

https://thuviensach.vn

Thiểm Thiểm gật đầu một cái, đã quên chính mình là một đứa bé vẫn chưa nói sõi nữa. *D*Đ*L*Q*Đ*

Đa Ninh và dì dùng hai loại phương thức khác nhau để giáo dục Thiểm Thiểm, mà cô bé chỉ là một ngọn cỏ đầu tường*.

(*Cỏ đầu tường hay ngả theo chiều gió, ý nói ai nói gì cũng theo, không có chủ kiến).

Đối diện, dượng cũng sờ đầu bé một cái, nói với vợ mình: "Chỉ là chụp hình chung thôi... Em không cần đề phòng như vậy, các cô ấy cũng cảm thấy Alice của chúng ta thật đáng yêu."

"Vậy là anh không biết rồi." Dì bày sắc mặt không vui nói, "Anh không biết tin tức online ở quốc nội truyền bá rất nhanh à, nếu đăng nhiều thông tin, vậy có người điều tra Alice thì phải làm sao bây giờ?"

"Alice chỉ là một đứa bé thôi mà! Bọn họ điều tra một đứa bé làm cái gì, điều tra nó mỗi ngày uống bao nhiêu sữa bột à?" Dượng dùng tiếng Anh vặn lại vợ mình, nhún nhún vai tỏ vẻ không tài nào hiểu nổi.

Dì bị chồng phản bác, bà biết khi cãi nhau thì cái người chồng ngụy Trung Quốc này chỉ dùng tiếng Anh, nên dùng tiếng Trung chặn ông lại: "Do anh không dùng mạng lưới quốc nội, không biết hiện tại trên mạng đáng sợ thế nào. Không lẽ anh muốn ảnh chụp của Alice bị mấy người trên mạng mang ra làm trò, chế tác thành cái gì mà... Biểu tượng cảm xúc*!"

(*Ví dụ như hình ảnh Đường Tăng bị đem ra ghi bậy bạ để chọc cười ý)

Dì thắng, dượng là Hoa kiều, cũng rất ít lên mạng, căn bản không hiểu cái gì là biểu tượng cảm xúc. *D*Đ*L*Q*Đ*

https://thuviensach.vn

Thiểm Thiểm cũng không hiểu, thế nhưng bộ dáng của bé bây giờ giống y như một biểu tượng cảm xúc, há cái miệng nhỏ nhắn nhìn ra bên ngoài cửa sổ, vui vẻ nhìn Đa Ninh qua kính thủy tinh, thiếu chút nữa còn quơ tay múa chân luôn nữa.

... Đa Ninh!

Từ dì, Đa Ninh biết họ mang Thiểm Thiểm đi uống trà chiều ở nơi này, nên trực tiếp tới đây với Chu Diệu. Chưa bước chân vào nhà hàng trà chiều kiểu Anh, Đa Ninh đã đi tới cửa sổ sát đất bên ngoài, ngồi xổm người xuống.

Thiểm Thiểm kề sát cửa sổ, dán khuôn mặt dán kính thủy tinh, muốn cùng cô hôn nhẹ.

Bên trong dì lắc lắc tay, Đa Ninh làm một động tác không được, nói cho Thiểm Thiểm biết cửa sổ này rất bẩn. Sau đó ngẩng đầu nhìn Chu Diệu bên cạnh một chút, Chu Diệu cũng ngồi xổm xuống, đối mặt với Thiểm Thiểm đang vô cùng vui vẻ bên trong. *D*Đ*L*Q*Đ*

Sau đó cùng cô đứng dậy.

Bởi vì dì dượng đã đặc biệt nhắn nhủ Đa Ninh, nên anh còn muốn làm bộ không biết chuyện một khoảng thời gian nữa, vờ như không biết Thiểm Thiểm là con gái của anh. Về chuyện Thiểm Thiểm, hiện tại Chu Diệu còn chưa rõ ràng rốt cuộc dì dượng Đa Ninh đang nghĩ cái gì.

Thế nhưng anh biết rõ, nếu như anh muốn lấy lại quyền giám hộ, không chỉ là chịu nhận lỗi, có khả năng còn phải "Cắt đất đền tiền*".

(* nói nôm na là bồi thường).

Với tính tình Chu Diệu và Đa Ninh, khi gặp chuyện cũng phân ra hai loại ý tưởng. Thời gian còn lại tại buổi trà chiều, Chu Diệu và dì dượng

https://thuviensach.vn

ngồi cùng nhau. Thiểm Thiểm vẫn còn nửa miếng bánh kem còn sót lại, lấy ra từ trong cái khay đưa cho Đa Ninh. *D*Đ*L*Q*Đ*

Chu Diệu cười hỏi Thiểm Thiểm: "Có thể cho anh một ít hay không?"

Thế nhưng chỉ còn một nửa, Thiểm Thiểm nhìn về phía Đa Ninh: Làm sao bây giờ!

Đa Ninh đưa mẩu bánh lại trên tay Thiểm Thiểm, hỏi Thiểm Thiểm: "Em có muốn chia một nửa cho Chu Diệu... cho anh ấy không?"

Con ngươi của Chu Diệu thoáng sa sầm.

Thiểm Thiểm gật đầu, sau đó dùng bàn tay nhỏ bé chia một nửa bánh ngọt làm hai phần, phân nửa đưa cho Đa Ninh, phân nửa đưa cho Chu Diệu.

"Cảm ơn Alice." Chu Diệu nhấp môi dưới, nói lời cảm tạ.

Thiểm Thiểm lắc đầu, tỏ vẻ không khách khí; đã chia được rồi, sau đó hài lòng ngồi sát lại ghế sô pha, kết quả Putte ở đối diện trưng ra vẻ mặt buồn bã nhìn về phía bé, dùng tiếng Anh nói: "Alice... you don"t love me, do you?"

Thiểm Thiểm tiếp tục dựa vào ghế sô pha, đầu tiên là không biết xấu hổ ranh mãnh mà nở một nụ cười, giọng nói rất lớn mang đầy khí thế phán một câu với Putte: "There is no more!"

Sau đó mở hai cái tay nhỏ bé ra, nháy mắt một cái: Bày tỏ thật là không còn, cũng không có biện pháp khác!

Thiểm Thiểm như vậy, có chút giống như... Chu đại gia!

Dì dượng đã hẹn với bên cô giáo Đỗ, buổi tối đến nhà họ Chu ăn cơm. Vào lúc lên đường, dì nói với Chu Diệu: "Cám ơn nhiều." *D*Đ*L*Q*Đ*

https://thuviensach.vn

Chu Diệu cười cười: "Dạ, ba mẹ cháu vốn định đặt bàn ở một nhà hàng, nhưng cháu nghĩ mọi người chắc lâu lắm không ăn món ăn gia đình, nên không đặt bàn bên ngoài."

"Dì cũng không thích dẫn Alice đi ăn bên ngoài." Dì nói, quay đầu nói nguyên nhân với Chu Diệu, "Bên ngoài không được sạch sẽ." Nói rồi ngừng lại, rồi nhắc tới một chuyện khác, "Lần trước Đa Ninh cho Thiểm Thiểm ăn tôm càng gì đó, cũng không sợ ăn hỏng dạ dày của Alice."

Đa Ninh cong môi, thay Thiểm Thiểm lấy mở kẹp rồi cột tóc lại một lần nữa.

Alice bị dì ôm, bởi vì nghe được tôm càng, phía dưới nói: " Ăn... Ngon."

"Đứa bé tham ăn." Dì vỗ nhè nhẹ lên bàn tay nhỏ bé của Thiểm Thiểm.

Thiểm Thiểm biết dì đang phê bình mình, nhếch miệng cười.

Chu Diệu đi tới phía trước mở cửa xe ra, không nói gì. Hình ảnh cha mẹ giáo dục trẻ nhỏ rất bình thường, trong lòng anh lại cảm thụ được mình là người có lỗi. Đó là lí do mà người nhà của anh tạm thời còn chưa biết chuyện.

Thế nhưng, bọn họ... mắt cũng thật mờ. *D*Đ*L*Q*Đ*

Bởi vì dì dượng Đa Ninh tới nhà ăn tối, chạng vạng ba Chu và anh cả Chu đều trở về từ bệnh viện nha khoa. Ngoài cửa nhà họ Chu, dì dượng nắm tay Thiểm Thiểm xuống xe, tựa như mang theo con nhỏ đến nhà họ Chu làm khách.

"... Mọi người khỏe ạ." Thiểm Thiểm ngước đầu chào hỏi người nhà họ Chu, thanh âm nhẹ nhàng tinh tế, vì có chút ngượng ngùng.

https://thuviensach.vn

"Lão Chu, tôi đã nói với ông... Đây chính là Alice thông minh thú vị mà tôi đã nói đó!" Sớm gặp qua Thiểm Thiểm một lần cô giáo Đỗ hưng phấn nói với ba Chu, "Có thể nói cả tiếng Anh và tiếng Trung, giống như con lai vậy đó."

Đa Ninh: "..."

Chu Diệu: "..."

"Lợi hại như vậy à." Ba Chu hơi khom người, hòa ái dễ gần nhìn mặt Thiểm Thiểm, trước tiên dùng câu hỏi tiếng Trung, "Alice, vậy tiếng Trung của con khá hơn? Hay là tiếng Anh?"

"Tiếng Anh." Thiểm Thiểm trả lời.

Ba Chu:...

"Khụ!" Anh cả Chu ho khan ở phía sau, sau đó ba Chu ngồi xổm người xuống, biểu thị không cần hỗ trợ, sau đó thuần thục dùng tiếng Anh đặt câu hỏi đầu tiên: "Where are you from?" *D*Đ*L*Q*Đ*

"Toronto." May là Thiểm Thiểm vừa nghe đã hiểu "Tiếng Anh" của ba Chu, đáp lời.

"What "s your name?"

"Alice."

"How are you?"

Thiểm Thiểm gật đầu một cái: "Fine."

Không còn gì hỏi nữa, ba Chu suy nghĩ một chút, lại hỏi lại một câu: "How old are you?"

https://thuviensach.vn

Thiểm Thiểm nháy mắt, cười hì hì nói: "Four."

Chu Diệu yên lặng di chuyển, sao lúc ấy lại không có cách nào hỏi ra tuổi tác của bé vậy..

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Thật ra lâu lắm rồi ba Chu không nói tiếng Anh, kết quả còn chưa nói hai câu đã cảm thấy không đủ dùng, thoáng cái đã dùng hết vốn liếng tiếng Anh rồi, làm sao bây giờ! Suy nghĩ một chút, vẫn còn một câu: "Nice to meet you."

Đồng thời, đưa tay của mình ra.

Hì hì. Thiểm Thiểm cũng vươn bàn tay nhỏ bé ra, mềm mại đặt trong bàn tay to của ba Chu, giọng nói ngọt ngào đáp lại ba Chu: "Nice to meet you, too."

Quả nhiên, Alice này rất đáng yêu! Ba Chu không nhịn được khen ngợi một lần: "Good. . . good!"

Ba Chu khen ngợi, làm Thiểm Thiểm có phần hơi vui vẻ, lộ ra một loạt răng nhỏ, quay đầu nhìn mẹ xinh đẹp và Pitt đang đứng sau Đa Ninh, cùng với anh Chu Diệu. Chu Diệu hơi rũ mắt, nhếch khóe miệng, lại nhanh chóng đè lại ý cười giữa răng môi.

Sau đó cũng đưa tay phải của mình ra, cầm tay người bên cạnh.

Đa Ninh nghiêng đầu nhìn về phía Chu Diệu, Chu Diệu nhếch môi với cô một cái, một độ cong rất nhỏ. Đáy mắt ẩn chứa một chút ý cười, như cho cô một tín hiệu chính xác—— anh hoàn toàn đứng một bên với cô.

Đa Ninh cúi thấp đầu, khóe miệng cũng lơ đãng nhếch lên.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu có thể làm bộ như không biết với dì dượng, cũng không nói cho chú Chu và cô giáo Đỗ, phương thức xử lý như vậy làm Đa Ninh cảm thấy an tâm cùng tin cậy hơn không ít.

Nói vậy, hắn là Chu Diệu cũng sợ nói cho mấy người chú Chu quá sớm, sợ bọn họ sốt ruột.

Không. . . Không phải điều này. Không nói cho bọn họ, Chu Diệu chỉ là càng muốn biết —— bọn họ còn có thể mù bao lâu.

Ba Chu đã mang theo Thiểm Thiểm vào nhà, lúc bước vào cửa, trong đầu hiện ra tia sáng, lại nói một câu tiếng Anh hoàn toàn mới: "Welcome to our . . . home."

Thiểm Thiểm cúi đầu xuống: "Thank you."

Cùng đi vào còn có anh cả Chu, con ngươi ôn nhu dừng ở mấy sợi tóc xoăn trên trán Thiểm Thiểm. . . Có lẽ là anh lo lắng nhiều. Vừa rồi ba nói tiếng Anh vẫn lưu loát. . . Trao đổi cũng ổn.

Sự thật là hơn ba mươi năm ba Chu không nói tiếng Anh, ông là nha sĩ già, tư cách cùng danh tiếng đều tốt, trong bệnh viện có cơ hội xuất ngoại trao đổi gì đó, đều trực tiếp tặng cho người trẻ tuổi. Về phần vốn liếng tiếng Anh, với ông mà nói hoàn toàn không quan trọng, nếu có người nước ngoài đến khoa răng của bệnh viện để khám, ông sẽ trực tiếp chuyển cho con lớn của mình. Hoặc là kêu trợ lý hỗ trợ phiên dịch một chút.

Không giống các nha sĩ già khác, vì đuổi kịp thời đại quốc tế hóa bắt đầu học tiếng Anh, một bó to tuổi còn đang chịu khổ.

Quan trọng nhất là, hai con trai ông đều không có khả năng tìm con dâu người nước ngoài cho ông, tự nhiên cũng sinh không ra con lai. Không giống lão Triệu trong bệnh viện của bọn họ, hai người cháu ngoại đều là

https://thuviensach.vn

con lai, vì muốn trao đổi với cháu ngoại vài câu, nhất định phải học vài từ đơn tiếng Anh.

Thật sự có lòng sẽ làm được!

Nhưng mà, ba Chu cũng hoàn toàn không nghĩ tới, đứa bé giả con lai ông đang nắm tay. . . Sẽ là cháu gái nhỏ ruột thịt của ông.

Thiểm Thiểm đi theo ba Chu vào nhà, đầu nhỏ quay đi, sau đó nói với ba Chu: "What a beautiful house!"

Đây là câu lễ phép mà Thiểm Thiểm học ở nhà trẻ của Toronto, cô giáo Amanda dạy bọn họ đến nhà người khác làm khách, nhất định phải khen ngợi nhà đối phương. Nhưng mà Thiểm Thiểm nói quá nhanh, làm cho nhất thời ba Chu chưa phản ứng lại được.

. . . Thiểm Thiểm ngẩng đầu, còn chờ đáp lời.

Dì tiến lên, nói với Thiểm Thiểm: "Alice, con đã quên lời mẹ nói trên máy bay với con sao?"

Thiểm Thiểm kéo tay ba Chu, một lần nữa dùng tiếng Trung biểu đạt: "Nhà bác* thật. . . Đẹp."

(Editor cũng bối rối với chỗ xưng hô này!)

Bất kể là phát âm hay trình độ dùng từ thuần thục, tiếng Anh của Thiểm Thiểm đều giỏi hơn tiếng Trung. Dì cười cười, nói với ba Chu: "Anh đừng chiều nó, Alice có thể nói tiếng Trung."

Thiểm Thiểm gật đầu, tỏ vẻ mình có thể.

Ba Chu ho khan, quả nhiên đứa bé con lai giả này giống như cô giáo Đỗ nói, đáng yêu biết điều lại thích vui chơi. Căn nhà này của bọn họ, lúc Chu Diệu học đại học mới đổi thành nhà bốn phòng; hai tầng trên dưới

https://thuviensach.vn

chồng lên nhau. Bởi vì bọn họ lớn tuổi, chọn nhà có hai tầng, miễn phí thêm một hoa viên lớn. Lúc ấy mua căn nhà này, vì có hoa viên lớn, tiện cho việc sau này hưởng niềm vui thú của tuổi già, hưởng thụ sự đầm ấm của gia đình.

Đẩy cửa thủy tinh của phòng khách ra chính là hoa viên lớn, ba Chu lại dắt Thiểm Thiểm đi ra hoa viên bên ngoài; dượng dì cũng đi cùng. Ngày nào ba Chu cũng chăm sóc hoa viên, trên mặt cỏ hơn bốn mươi mét vuông có đặt một cái bàn, còn có một chiếc xích đu. Ba Chu đưa Alice đến hoa viên, chính là muốn đưa bé ra chơi xích đu.

Không có đứa nhỏ nào không thích xích đu, Thiểm Thiểm nhìn thấy xích đu thì ánh mắt sáng lên; muốn chơi, nâng ngón tay chỉ về phía xích đu, cười a a hỏi ba Chu: ". . . Cháu có thể chơi một lúc không?"

"Of course . . . sure." Ba Chu ôm Thiểm Thiểm lên xích đu.

Xích đu có phần cao, dì đẩy ghế dựa đứng lên theo bản năng, đi đến bên xích đu trông chừng, sợ Thiểm Thiểm sẽ rơi từ trên xích đu xuống. Đương nhiên, cũng chính là phòng bị điều chưa xảy ra —— thiểm Thiểm ngồi trên xích đi lắc lư cẳng chân, vô cùng vui vẻ.

Cùng đứng lên với dì, còn có Chu Diệu, sau đó lại lần nữa ngồi xuống, tiếp tục tán gẫu tình hình tài chính trong ngoài nước cùng dượng Pitt . . .

Bên trong, nhà họ Chu đã chuẩn bị cơm chiều gần xong. Đa Ninh đi theo cô giáo Đỗ vào phòng bếp hỗ trợ bưng thức ăn, cùng vào phòng bếp còn có anh cả Chu. Sau đó anh cả Chu đuổi cô ra: "Nơi này có anh là đủ rồi."

Đa Ninh vẫn hỗ trợ bưng hai đĩa thức ăn đi ra, nhìn nhìn đồ ăn, chủ bếp chiều hôm nay vẫn là anh cả Chu.

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy, đặc biệt tan ca sớm để trở về. . . Cảm động không!" Vẻ mặt anh cả Chu ung dung tùy ý, lập tức, tầm mắt nhìn ra bên ngoài, còn nói một câu: "Alice thật đáng yêu. . . Rất giống em hồi nhỏ."

Đa Ninh chạm vào mũi theo bản năng, nở nụ cười nói: ". . . Phải không?"

"Đương nhiên, em đã quên là anh nhìn em lớn lên sao." Anh cả Chu cũng cười nói.

Thế nhưng, anh cả Chu chỉ lớn hơn Chu Diệu ba tuổi, lớn hơn cô bốn tuổi. Rõ ràng là cùng nhau lớn lên, kết quả lại là anh cả Chu nhìn cô lớn lên. Lời trong lời ngoài, ý của anh cả Chu là hồi nhỏ anh chăm sóc cô không ít đâu.

Đa Ninh tiếp tục cười cười, Chu đại ca đó có thể thấy được Thiểm Thiểm giống cô, liệu có thể thấy được Thiểm Thiểm cũng có chút giống Chu Diệu không?

Anh cả Chu bị ba Chu kêu đi, có việc muốn hỏi anh, vấn đề cũng thật sự rất khẩn cấp —— "Cái đó, nha sĩ tiếng Anh nói như thế nào? Là teeth doctor sao?"

Bởi vì vừa mới rồi Chu ba ba lại không nhịn được mà nói chuyện phiếm với Thiểm Thiểm, Thiểm Thiểm liền dùng tiếng Trung sứt mẻ hỏi ba Chu: "Bác làm gì thế?"

Ba Chu trả lời: "Nha sĩ đó."

Thiểm Thiểm không biết nha sĩ là cái gì, lắc đầu hỏi lại: "Nha sĩ là cái gì ạ?"

Ba Chu cho là Alice không nghe hiểu hai chữ nha sĩ, lập tức gọi con lớn qua. Về phần vì sao không hỏi Chu Diệu đang ở sẵn đó. Hai con trai, ai

https://thuviensach.vn

có thể trông cậy vào được, trong lòng ba Chu luôn rõ ràng.

Ông chủ Chu. . . Nếu hỏi anh nha sĩ tiếng Anh nói như thế nào, không bị cười nhạo đã là tốt rồi.

Anh cả Chu ngồi xổm xuống, gần ngay trước mặt Thiểm Thiểm, nói với Thiểm Thiểm nha sĩ tiếng Anh dentist, thế nhưng thật có lỗi, Thiểm Thiểm cũng không biết dentist là what? Lại chớp đôi mắt to nhìn anh cả Chu.

Còn có chút hơi thẹn thùng.

Anh cả Chu kiên nhẫn mười phần, dùng tiếng Anh để giải thích nghề nghiệp này với Thiểm Thiểm một cách đơn giản nhất. Thiểm Thiểm há miệng, lộ ra một loạt răng nhỏ, hiểu được.

Bởi vì nghề nghiệp là nha sĩ, mỗi ngày anh cả Chu đều ít nhiều xem răng cho các bạn nhỏ, cho nên trong túi tiền tùy thân hay mang theo một ít đường. Đối mặt với Alice, anh lấy kẹo từ trong túi ra. . . Đáng tiếc cũng không có bao nhiêu viên.

Kẹo màu sắc rực rỡ nằm trong bàn tay rộng, Chu đại ca đưa đến trước mặt Thiểm Thiểm.

Thiểm Thiểm hiểu được, lấy một viên từ trong số đó, nói cám ơn.

Anh cả Chu nở nụ cười. Thật sự nhìn như, Đa Ninh hồi còn bé, cho tới bây giờ chỉ biết lấy một viên."Đều cho em." Anh cả Chu ôn nhu nhìn Alice, lại ôn hòa bỏ thêm một câu: "Chúng đều là của em."

Lúc này Thiểm Thiểm mới cầm hết kẹo, còn nói cám ơn.

Bé có kẹo xinh đẹp. . . Thế nhưng dì không quá thích bé ăn nhiều kẹo như vậy, Thiểm Thiểm lấy được kẹo nhưng không tìm được Đa Ninh để

https://thuviensach.vn

chia sẻ niềm vui. Nhưng thấy được anh Chu Diệu mà bé quen thuộc nhất ở chỗ này.

Hơn nữa, anh còn đang nhìn mình.

Không nhịn được chia sẻ vui sướng, Thiểm Thiểm đi qua, lấy số kẹo lấy được ra cho Chu Diệu xem, vui vẻ nói: "I have five candies!" Sau đó nhìn anh cả Chu cách đó không xa, nói với Chu Diệu là anh trai kia đưa cho.

Người kia cũng không phải là anh trai. . . Mà là bác.

Con ngươi Chu Diệu nặng trĩu, tầm mắt dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiểm Thiểm, lại rơi vào kẹo màu sắc rực rỡ trên tay bé, sau đó duỗi tay sờ sờ đầu nhỏ của Thiểm Thiểm, đáy mắt ôn nhu như có thể chảy ra nước.

Nhưng mà, nhất định anh phải nói với Thiểm Thiểm: "Không phải năm viên, là bốn viên."

Thiểm Thiểm: . . .

Đứa nhỏ của mình thấy kiểu gì cũng là thiên sứ nhỏ, Chu Diệu không nhịn được cúi đầu cười, chỉ chỉ kẹo trong tay Thiểm Thiểm, đếm cho Thiểm Thiểm nghe một lần, 1, 2, 3, 4. . . Không có năm viên, đúng hay không?

Đầu nhỏ của Thiểm Thiểm gật gật, có phần ngượng ngùng.

Cảm ơn "anh Chu Diệu" đã giúp bé đếm lần nữa, lúc nói với Đa Ninh, Thiểm Thiểm nói chính xác bé có bốn viên kẹo. Đa Ninh nhìn Thiểm Thiểm cầm trong tay hai viên kẹo, không nói gì.

https://thuviensach.vn

Thiểm Thiểm cười đến mức đắc ý, há miệng a với Đa Ninh, miệng bé còn có một viên nữa đấy!

Còn có một viên. . .

Chu Diệu bên cạnh cũng hơi há miệng, ở chỗ của anh.

Đa Ninh: . . .

Sau đó bữa cơm chiều, diễn ra vô cùng vui vẻ.

Khách lớn cùng "khách nhỏ" đều ăn thật sự vừa lòng, vừa lòng nhất là dượng Pitt, cầm đũa khen ngợi tay nghề của anh cả Chu tốt, thứ hai là Thiểm Thiểm; đến dì luôn nghiêm túc trong quá trình ăn cũng hàn huyên với ba mẹ Chu.

Trong tất cả người ở đây, chỉ có Chu Diệu tương đối bế tắc. . . Người nhà của anh mù thì thôi, đã vậy mắt mù còn khen linh tinh. Ví dụ như cô giáo Đỗ khen đôi mắt của Thiểm Thiểm giống dì thế nào, bác sĩ Chu khen Thiểm Thiểm da trắng da giống Pitt ra sao, sau đó cùng khen dì dượng thật có phúc khí.

Khen đến mức dì dượng mang ý cười đầy mặt, nhất là dượng Pitt, vuốt đầu Thiểm Thiểm trả lời ba mẹ Chu: "Quả thực, rất nhiều người nói Alice rất giống tôi."

Vị Pitt này trước kia thật sự là giáo sư kinh tế học sao? Thật là nhìn không ra đấy. . . Chu Diệu dựa gần vào ghế dựa hơn. Quả nhiên đúng vậy, giáo sư kinh tế học, mười người thì có chín đều nói hươu nói vượn.diênndan#4lee%quyddon

"Tính cách." Pitt nghịch ngợm bỏ thêm một câu, nói với ba mẹ Chu, cũng nói với Chu Diệu.

https://thuviensach.vn

Ba Chu cười đến mức sung sướng, không hề có tâm tư, nói với Pitt: ". . . Đương nhiên con gái ruột giống ba rồi!"

Chu Diệu: . . .

Đa Ninh chớp mắt, yên lặng cúi đầu.

Không thể không nói, bữa cơm này của nhà họ Chu thật làm dì dượng đắc ý hỏng rồi. Vốn vì chuyện năm ấy của Chu Diệu, dì có một ít bất mãn với cả nhà họ Chu, cho rằng bọn họ không dạy dỗ Chu Diệu đến nơi đến chốn. Hiện tại tốt rồi, đêm nay chú Chu với cô giáo Đỗ khoa trương. . . Cảm tình lại quay về rồi.

Lòng chứa đầy ngọt ngào là cảm thụ như thế nào?

Buổi tối đưa Đa Ninh dượng dì cùng Thiểm Thiểm về Tinh Hải Loan, Chu Diệu lại đi một chuyến đến công ty. Ban đêm hơn chín giờ, mấy người Hà Hạo còn đang ở công ty tăng ca làm gấp phương án cho hạng mục. Chu Diệu ngồi xuống ghế, thân thể dựa vào phía sau. Màn hình máy tính trước mắt sáng lên, anh đặt ngón út vào chỗ nhập vân tay, ngừng một lúc.

Sau đó, cổ tiếp tục ngửa ra sau.

Trong di động Đa Ninh gửi cho anh một tấm hình, khuôn mặt đáng yêu của Thiểm Thiểm khi ngủ, sau đó nói với anh Thiểm Thiểm đã ngủ rồi. Chu Diệu cầm lấy di động, nhắn: "Vậy còn em?" Ảnh chụp của cô, anh cũng muốn.

Đa Ninh thật sự lười nhắn lại cho Chu Diệu. Cô thấy đêm nay lòng Chu Diệu có phần kìm nén, mới gửi cho anh một tấm ảnh chụp của Thiểm Thiểm. Cùng với đó, đêm nay Đa Ninh trực tiếp ngủ ở Tinh Hải Loan.

Văn phòng vang lên tiếng đập cửa, Hà Hạo đẩy cửa ra, đứng ở ngoài cửa ngừng một lát. Thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy,

https://thuviensach.vn

Chu tổng ông chủ Chu của bọn họ đến công ty vào ban đêm còn có thể cười rộ lên.

Hà Hạo đi vào, trong khoảng thời gian này anh ta luôn đi công tác bên ngoài, kết quả trở về chợt nghe thấy một tin bát quái oanh tạc. Thân thể tùy tiện dựa vào bàn làm việc, anh ta nghiêng đầu nhìn người ngồi đối diện ở bàn làm việc, giọng điệu thăm dò: "Mấy đồng nghiệp trong công ty đều nói cậu có chuyện tốt tới gần?"

Sự thật là tuy rằng đồng nghiệp trong công ty không dám nói chính xác, nhưng ý là Chu tổng của bọn họ hạnh phúc vì được làm ba!

Chu Diệu nâng mắt, anh cũng đã nói với Cố Gia Thụy, cũng không giấu diếm Hà Hạo, trực tiếp nói cho anh ta: "Đa Ninh sinh cho tôi một cô con gái. . . Một thiên sứ nhỏ."

Hà Hạo: ". . ." Miệng há rất to, vẻ mặt khó có thể tin.

"Chúc mừng!" Rất lâu sau, mới nói ra hai chữ chúc mừng.

Chu Diệu gật đầu, nhận câu chúc mừng này.

Hà Hạo không rời đi, Chu Diệu hỏi Hà Hạo tiến trình tăng ca đêm nay, cũng là chuyện tương đối gấp và quan trọng, anh mới về công ty một chuyến. Hà Hạo trả lời tiến trình công việc trước, vô cùng thuận lợi.

Sau đó, sau một lúc do dự mới nói: ". . . Diệu tử, chỗ cậu có tiền nhàn rỗi sao, có tiện cho tôi mượn một ít không?"

Hà Hạo mở miệng như vậy Chu Diệu liền hiểu được Hà Hạo vì sao vay tiền, thiếu chút nữa đã quên gần đây Hà Hạo đang mua hôn phòng. Sao vậy, tiền không đủ?"Cậu xem nhà thế nào rồi?" Chu Diệu hỏi.

https://thuviensach.vn

Hà Hạo có phần khó xử, nói: "Chính là chuyện nhà. . . Tôi cùng Văn Na nhìn trúng một căn phòng mới, ở tòa nhà ngay cạnh Tinh Hải Loan."

"Tốt. . ." Không đợi Hà Hạo mở miệng nói số tiền, Chu Diệu đã đáp lại trước: "Chỗ tôi có thể cho cậu mượn hai mươi vạn."

Về phần vì sao không đợi Hà Hạo mở miệng nói bao nhiêu, bộ dáng muốn nói lại thôi này của Hà Hạo, chắc chắn số tiền định mượn cao hơn con số này. Tòa nhà mới bên cạnh Tinh Hải Loan. . . Không cần suy nghĩ nhiều, cũng tiện nghi không kém đâu.

Hơn nữa vượt xa năng lực kinh tế của Hà Hạo.

Nhiều năm làm bạn cùng phòng và chơi với nhau, Chu Diệu không phải keo kiệt, chẳng qua xem xét năng lực kinh tế của Hà Hạo cùng Trịnh Văn Na, lại nhìn trúng nơi ở cao cấp. Bọn họ muốn một chỗ tốt anh có thể lí giải, nhưng Hà Hạo chọn nơi ở cao cấp, không thể nghi ngờ là tới có liên quan Trịnh Văn Na.

Nếu là nhân viên khác, Chu Diệu hận không thể để bọn họ gánh vác khoản thuê, như vậy bọn họ mới bị ông chủ như anh gắt gao đè nặng, bán mình thay anh làm việc.

Nhưng mà là Hà Hạo, dù sao cũng là bạn cùng phòng đại học. Chu Diệu lắc lắc đầu, nói với Hà Hạo: "Hà tất cậu phải nghe theo Trịnh Văn Na như vậy. . ."

Đàn ông có thể dốc sức làm tất cả cho phụ nữ, nhưng phải nhìn người.

Đương nhiên Hà Hạo hiểu được ý tứ của Chu Diệu, nhếch môi nói: "Cô gái như Đa Ninh rất khó tìm."

Chu Diệu mới không tin lời này, châm chọc nói: "Cô gái bình thường tốt hơn.đi . . Không xứng với cậu đâu Hà Hạo."

https://thuviensach.vn

Hai tay Hà Hạo đặt trên mặt bàn, xấu hổ cười cười, sau đó hỏi người đàn ông nói lời vô lí trước mặt: "Nếu Đa Ninh là một cô gái diện mạo bình thường, giống Vương Tiểu Tinh là cô gái phổ thông đến mức tầm thường ở công tay chúng ta, nhưng tính cách tốt năng lực tốt, cậu có để ý đến không?"

Ha! Chu Diệu trề môi, tham khảo đống tài liệu trước mặt, hỏi Hà Hạo: "Vương Tiểu Tinh là nào?"

Hà Hạo: ". . ."

Chu Diệu cảm thấy mình không hiểu tình cảm nam nữ lắm, nhưng so sánh với Hà Hạo, nhất thời sinh ra cảm giác ưu việt, hắn nhích lại gần làm công ghế dựa xương sống gối nói: "Hà Hạo, vốn cậu không hiểu cảm tình nam nữ chân chính."

Dừng lại: "Hoặc là nói. . . Vốn cậu đã trải qua giai đoạn tình cảm như thế."

Hà Hạo: . . .

Được rồi, anh ta thua. . . Có người thật sự giả bộ là thần tình ái!

Ban đêm, Chu Diệu và nhân viên tăng ca đêm nay cùng nhau thức đêm đến hai giờ, sau đó trực tiếp ngủ ở công ty. Tuy rằng vấn đề của Hà Hạo nhàm chán, nhưng lúc nằm ở ghế dựa ngủ, Chu Diệu vẫn suy nghĩ về nó.

Có lẽ liên quan đến chuyện hai người lớn lên với nhau từ nhỏ, anh luôn luôn xem nhẹ việc Đa Ninh lớn lên thật sự không tệ.

Với anh mà nói, Đa Ninh chính là Đa Ninh.

https://thuviensach.vn

Đối với Đa Ninh mà nói, Chu Diệu anh cũng chính là Chu Diệu. Không phải ông chủ của công ty hoạt động tín dụng nào đó, cái gì giàu có trong thành phố, lại càng không phải kim cương vương lão ngũ trong mắt một số người phụ nữ. Nếu còn có thân phận gì nữa, vậy nhất định cũng chính là ba của Thiểm Thiểm.

Tâm tình rất ôn nhu, cho dù chỉ ngủ năm giờ, từ hai giờ đêm đến bảy giờ sáng, hiếm khi Chu Diệu lại ngủ an ổn say sưa như thế. Kết quả, sáng tinh mơ đã gặp chuyện vô lại tới cửa.

Làm hoạt động tín dụng tài chính, Chu Diệu cũng không sợ vô lại, đối phó với vô lại anh có rất nhiều loại biện pháp; nhưng sở dĩ vô lại trở thành vô lại, nguyên nhân chỉ có một, thì trừ bỏ ngang ngược, bọn họ còn ngu xuẩn!

Cũng giống đêm qua, bởi vì Đa Ninh không về hoa viên Lam Thiên, Nhan Nghệ ở một mình tự hỏi nhân sinh sau này, cả đêm không ngủ.

Nửa đêm, Lưu Tiểu Hi cũng nhắn cho cô một tin: "Chị, chị nói em cùng Đa Ninh còn có hy vọng sao?"

Nhan Nghệ: ". . ."

Lưu Tiểu Hi lại nhắn lại một câu: "Nếu luôn luôn nỗ lực mà không được đáp lại, có phải là bị từ bỏ hay không?"

Cái gì bị vứt bỏ? Chưa từng có có được không. . .

Vòng vo qua lại Nhan Nghệ gửi cho Lưu Tiểu Hi lì xì hai trăm, như thể tiền chấm dứt chuyện: "Về sau em không cần diễn nữa."

Ngại quá, Lưu Tiểu Hi trực tiếp gửi lì xì lại, để lại ba chữ: "Em, không, muốn!"

https://thuviensach.vn

Nhan Nghệ: . . .

Thế nhưng Lưu Tiểu Hi cùng Đa Ninh làm sao có thể, Nhan Nghệ an ủi nam nhị không được như ý nửa giờ, sau đó nghĩ đến chính mình, cô mới là người đáng thương nhất có được không. Có lẽ Lưu Tiểu Hi cùng Đa Ninh còn có 1% khả năng, ví dụ như Chu Diệu từ bỏ. . . Phi phi phi, nhưng cô và Cố Gia Thụy đến 1% khả năng cũng không có.

Vất vả lắm mới an ủi Lưu Tiểu Hi được, Nhan Nghệ lại post một trạng thái, nội dung rất trực tiếp: "Thích một hòa thượng phải làm sao bây giờ? Có biện pháp dụ dỗ hay không?"

Bạn bè cú đêm trên mạng rất nhiều, nhanh chóng bình luận một đống, phiền não là gần như đều thiện tai thiện tai và a di đà phật.

Chỉ có mấy người cho ý kiến, nhưng hoàn toàn không có khả năng thực thi.

Chỉ có ở giữa có cái id "Đúng lúc giâm cành tuyết rơi dày đặc", lời nói thấm thía bình luận: "Thiện tai thiện tai, nữ thí chủ cô cần gì luẩn quẩn trong lòng như thế."

Nhan Nghệ nhìn id này nhiều hơn hai lần. . . Nói kiểu bà cô già như này, không phải là kiểu của Cố Gia Thụy lúc còn học đại học?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đoạn kịch ngắn ——

Lần đầu tiên ký túc xá của Chu Diệu cùng ký túc xá 606 tụ hội, mấy người Đa Ninh là sinh viên mới vào trường.

Thừa dịp Chu Diệu không ở đó, Hà Hạo nhan khống gợi ra một đề tài: "Các cậu cảm thấy 606 bên kia ai xinh đẹp nhất?"

Ô Giang không tham dự.

https://thuviensach.vn

Cố Gia Thụy trả lời: "Đa Ninh."

Hà Hạo: "Tôi cũng thấy là Đa Ninh, đáng tiếc. . ."

"Thảo luận thì thảo luận. . . Nhưng tôi phải nói một câu, vợ của bạn không thể đụng!" Cố Gia Thụy mỉm cười, tự nhiên bỏ thêm một câu. Nhìn về phía Chu Diệu ngoài cửa đang lạnh mặt tiến vào—— bởi vì bao che cho người ta mà đến.

"Thật ra tìm bạn gái, không thể chỉ nhìn mặt." Cố Gia Thụy còn nói.

Hà Hạo: "Vì sao?"

Cố Gia Thụy vỗ bả vai Hà Hạo: ". . . Sau này, cậu sẽ hiểu."

Hà Hạo: . . . Vì sao tôi tìm Trịnh Văn Na, chẳng lẽ không phải đại sư cậu chỉ điểm sao?

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Sáng sớm tinh mơ đã không gặp chuyện tốt lành thì thôi còn phải đối mặt với mấy kẻ vô lại.

Thân phận không rõ ràng, mục đích cũng không xác thực; chỉ hàm hồ nói người trong nhà bị công ty anh lừa hơn mười vạn, bây giờ muốn bồi thường.

Bồi thường? Trong nhà có người bị lừa hơn mười vạn?

Vốn dĩ sáng nay tâm tình của Chu Diệu tốt lắm, mặc cho tối qua kết thúc công việc muộn còn phải ngủ trên sofa. Thế mà sáng nay lại nghe dưới lầu nháo thành như vậy.

Toàn là mùi lừa đảo, bất lương.

Tối hôm qua, ngủ tại công ty còn có Hà Hạo và mấy kỹ thuật viên trẻ tuổi. Bọn họ xuống lầu tìm hiểu trước, ngăn cho mấy người đó không làm càn nữa. Dẹp loạn xong, một nhân viên lên báo cáo tình huống cho anh.

Chu Diệu đứng trước cửa sổ sát đất, tầm mắt lạnh lùng nhìn xuống. Tình huống như vậy, mười thì có chín là cố ý tới hắt nước bẩn; cũng không biết là người nào mướn diễn viên sứt sẹo thế này, không có một chút kỹ năng diễn.

Thủ đoạn thấp hèn lại ác liệt.

https://thuviensach.vn

Trước hết, Chu Diệu gọi điện thoại đến phòng bảo vệ. Bọn họ đến rất nhanh nhưng lúc này phần lớn còn chưa đi làm, tổng cộng chỉ có ba người, thiếu chút nữa lại xảy ra xung đột.

Cuộc gọi thứ hai là anh gọi cho chú Trương hỏi tình huống cụ thể, xem chuyện này có thật hay không. Chú Trương đang trên đường đến, hỏi anh "Chu tổng, cậu đang ở đâu?"

"Ở công ty." Chu Diệu trả lời. Nghe tiếng chú Trương thở hồng hộc, dặn dò một câu "Chú không cần vội, tới công ty rồi hẵng nói."

Sau đó thì cúp máy.

Chu Diệu tiếp tục nhìn xuống, nâng cổ tay nhìn đồng hồ. Xem ra đối phương muốn kéo dài đến thời gian đi làm, nhân cơ hội đông người làm lớn chuyện. Dưới lầu, bốn nhân viên kỹ thuật tăng ca tối qua đang xử lý tình huống, bọn họ đều là những sinh viên ưu tú nhưng căn bản cũng không biết cách đối phó với mấy người này.

Chu Diệu gọi điện cho Tiểu Trương – người có thể trạng tốt nhất trong bốn người, đơn giản nói hai câu. Không phụ sự ưu ái của anh, Tiểu Trương không nhiều lời nữa, trực tiếp bắt người đàn ông gầy gò trong mấy người kia.

"… Chính là cái người mặc áo đen tay ngắn, cánh tay có hình xăm." Chu Diệu đã dặn cậu ta như thế.

Dựa theo phân phó của Chu Diệu, Tiểu Trương và một người nữa đem người đàn ông này vào công ty rồi đóng cửa lại, nói với mấy người kia: "Ông chủ bọn tôi muốn nói chuyện với anh ta."

Tiểu Trương đưa người đàn ông kia xuống tầng hầm, Chu Diệu cũng đang xuống. Người đàn ông gầy gò bị Tiểu Trương túm, ý đồ giãy ra, trong miệng luôn nói muốn gặp ông chủ.

https://thuviensach.vn

‘Tôi chính là ông chủ.” Chu Diệu đi tới, trực tiếp hỏi: “Là ai phái các ngươi đến đây?”

“Cái gì chứ… Bọn tôi đến đây đòi công bằng!” Vẻ mặt hắn ta hung ác đáp lời nhưng ánh mắt đã lộ rõ sự chột dạ.

“Được!” Chu Diệu gật đầu. Anh lấy điện thoại ra, mở chức năng ghi âm. Chu Diệu cho đối phương một cước, đủ ngoan độc ở chỗ đau nhất nhưng cũng sẽ không để lại dấu vết lâu.

“ – ai!” Hắn ăn đau, kêu một tiếng.

Tốt lắm, vẫn sợ đau.

Tiểu Đinh, Tiểu Trương không ngờ Chu tổng lại trực tiếp ra tay đánh người, nhất thời mở to hai mắt rồi nhanh chóng phản ứng lại, túm hắn ta càng chặt. Nhất là Tiểu Trương, cậu cho rằng ông chủ muốn dẫn người vào để hỏi chuyện; không ngờ ông chủ lại dùng cách này chiêu đãi đối phương… Ngoài ý muốn nhưng lại cảm thấy sảng khoái!

Đối phó với mấy người này chỉ có cách làm cho bọn họ sợ hãi, sau đó lại ném cho họ một chút lợi ích. Sở dĩ thời cổ đại có nghiêm hình bức cung là bởi hiệu suất cao lại nhanh nắm được nhược điểm.

Về phần lợi ích, phải xem chỉ số thông minh của người này như thế nào.

…

Mười lăm phút sau, hắn ta gọi điện thoại cho mấy người đứng trước công ty giải tán. Chu Diệu vừa lòng gật đầu, ra hiệu cho Tiểu Trương.

Tiểu Trương ngồi xổm xuống, nói: “Đắc tội, đắc tội!”

Vì ông chủ bọn họ… có đôi khi thật sự tàn bạo a!

https://thuviensach.vn

Hắn ta nhận được chỗ tốt rồi, cũng không tính toán gì, còn nói một câu cảm ơn ông chủ.

Xã hội này có phân biệt giai cấp, Chu Diệu sống trong vòng luẩn quẩn này nên đương nhiên có cảm thụ sâu sắc. Giữa người với người, cho dù là bần phú hay chỉ số thông minh chệnh lệch nhưng đều không phân cao thấp, chính là có một số người cho rằng mình sống kém người ta một bậc.

Chu Diệu về văn phòng thì nhận được điện thoại của Đa Ninh, cô đã tới phòng làm việc rồi. Chu Diệu đứng gần cửa sổ nhìn văn phòng thú bông Alice phía đối diện, khóe miệng hơi nhếch lên.

May là mười lăm phút trước anh đã xử lý tốt đám người kia.

Đa Ninh biết tối qua Chu Diệu không về nhà cho nên sáng nay đi làm còn đem theo một phần bữa sáng. Bữa sáng là những thứ được mọi người chọn thường xuyên nhất – sữa đậu nành và bánh bao chiên. Bất đồng ở chỗ, Đa Ninh đến cửa hàng có tiếng nhất xếp hàng đợi mua.

Sức ăn của Chu Diệu rất lớn, mỗi lần cô chỉ có thể ăn nhiều nhất năm cái bánh bao chiên nhưng Chu Diệu có thể ăn đến hai mươi cái. Khá kỳ lạ là ăn rõ nhiều như thế nhưng cũng không thấy anh béo lên.

Trong tay cầm hai phần sữa đậu nành và hai mươi lăm cái bánh bao chiên, Đa Ninh cầm di động cười ha ha hỏi: “Em mua bữa sáng cho anh, giờ cầm lên có tiện không?”

“Tiện chứ… Đương nhiên là tiện!”

Đa Ninh cầm bữa sáng lên lầu, nhân viên đi làm cũng tương đối nhiều rồi, bọn họ đều gật đầu cười với cô. Tất nhiên Đa Ninh cũng chào hỏi lại, sau đó lên lầu hai. Không ngờ Chu Diệu lại xuống lầu hai đón cô rồi cùng nhau lên phòng anh.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh ngồi xuống, đem sữa đậu nành và bánh bao chiên để lên bàn trà. Chu Diệu còn chưa rửa mặt, anh vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, bên trong truyền đến tiếng nước.

Qua một lúc còn có âm thanh cạo râu.

Đa Ninh: …

Trong lòng nhịn không được gào thét – chỉ là ăn sáng thôi mà, cũng đâu có phải ra cửa đi làm, không cần chăm chút vậy đâu!

Cô còn lấy hạt tiêu và giấm từ cái túi nhỏ, đặt chúng gần chỗ của Chu Diệu. Ngoài việc ăn nhiều, khẩu vị của Chu Diệu so với cô cũng nặng hơn một chút; mỗi khi ăn bánh bao chiên đều phải chấm với hạt tiêu và giấm.

Chu Diệu rửa mặt xong thì cả người khoan khoái lắm. Lúc ra khỏi nhà vệ sinh thì thấy Đa Ninh đang ngồi xổm trên đất. Có những người thói quen vạn năm không đổi được, có sofa không chịu ngồi cứ thích ngồi xổm. Anh đột nhiên nhớ đến trước đây lúc hai người còn nhỏ. Đa Ninh cũng ngồi như vậy, lấy đá và lá cây làm đồ ăn mân mê một phen. Sau đó nghiêm túc để trước mặt anh nói: “Cơm làm xong rồi… Chu Diệu nhanh ăn đi.”

Thật không rõ… hồi nhỏ sao anh có thể cùng Đa Ninh chơi ấu trĩ đến vậy! Càng ấu trĩ hơn là anh còn giả vờ giả vịt nói một câu “Hứa Đa Ninh, em có biết nấu hay không đấy? Căn bản không thể ăn.”

Chu Diệu đến gần bàn trà, cũng không ngồi trên sofa mà ngồi xổm xuống. Cầm đôi đũa Đa Ninh đưa cho anh rồi tách ra; gắp một cái bánh bao, một miếng nuốt hết.

Đa Ninh cũng cắn một miếng, nhìn Chu Diệu ngồi bên cạnh, ánh mắt có chút ý cười hỏi: “Chu Diệu, có thể nói cho em biết làm sao anh có thể ăn hết một cái bánh bao trong một lần không?”

https://thuviensach.vn

Cô thật sự rất hiếu kì, rõ ràng miệng anh cũng không lớn.

Chu Diệu: …

Bởi vì anh đói bụng!

Chu Diệu trừng mắt nhìn Đa Ninh, dùng đũa chọt nhẹ trán cô, như trước đây vậy. Đa Ninh bị bất ngờ, không kịp đề phòng. Cô che trán, sau đó lấy khăn tay lau trán, trừng mắt nhìn lại "Chu Diệu!"

Chu Diệu cúi đầu, tiếp tục dùng đũa gắp bánh bao, nhịn không được bật cười.

Những lúc như thế này, giống như mấy đứa trẻ con chơi đùa hơn là hai người lớn nói chuyện yêu đương. Về Thiểm Thiểm, càng giống mơ ước hồi nhỏ, cô và Chu Diệu thật sự có một đứa nhỏ giống tiểu thiên sứ. Thế nhưng cô và Chu Diệu đã trưởng thành từ bao giờ rồi; Thiểm Thiểm cũng là sự tồn tại chân thật trong sinh mệnh hai người bọn họ, đem cô và Chu Diệu buộc chặt vào một chỗ.

Nếu nói ngày xưa ấy làm một cái thuyền giấy nho nhỏ bỏ vào chậu rửa mặt; mặt nước vẫn tĩnh lặng, thế giới vẫn nhỏ bé. Bây giờ, cuộc sống chính là chiếc thuyền vượt đại dương mênh mông, bất cứ lúc nào cũng có mưa rền gió dữ.

Biển rộng vô biên vô hạn, đại đa số người đều không biết đi về hướng nào. Bất đồng ở chỗ có người có bè gỗ, có người có ca nô cũng có người trải qua một phen nỗ lực đem thuyền gỗ đổi thành thuyền lớn, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng chống lại mưa rền gió dữ.

Tất nhiên là thuyền lớn tốt hơn bè gỗ nhưng Titanic cũng gặp chuyện xui xẻo đấy thôi.

…

https://thuviensach.vn

Đa Ninh cũng chỉ hi vọng cô và Chu Diệu có thể đứng trên một con thuyền, cùng nhau nhìn trời xanh nắng ấm, có thể cùng nhau chống lại cơn cuồng phong.

Bên ngoài văn phòng, chú Trương đã chờ được một lúc rồi.

Đa Ninh không biết bên ngoài có người, cô hỏi: “Chu Diệu, hiện tại P2P rất phát triển trong nước sao?” Cho tới nay, Đa Ninh rất ít khi hỏi chuyện làm ăn của Chu Diệu, vì cô không hiểu lắm cũng bởi vì anh sẽ không nói chuyện này với cô. Sở dĩ hôm nay cô hỏi chuyện này là vì tối qua dì dượng có nhắc đến loại giao dịch này. Dượng cô nói tài chính trong và ngoài nước hoàn toàn bất đồng, dì lại lo lắng quá nguy hiểm.

(*) P2P Các giao dịch ngang hàng peer-to-peer (P2P) hay còn gọi là “giao dịch phân quyền” được vận hành và duy trì độc quyền bởi phần mềm. Giao dịch ngang hàng cho phép những người tham gia vào thị trường thương mại trực tiếp với nhau mà không cần bất kỳ bên thứ ba đáng tin cậy nào để xử lý tất cả các giao thương. Các giao dịch này thông thường sẽ được các công ty đóng vai trò trung gian thực hiện để lấy lợi nhuận từ việc thu phí khách hàng. Ngược lại, sự tương tác giữa các đối tác trên các giao dịch ngang hàng được điều khiển bởi phần mềm được lập trình trước, không cần bất cứ sự can thiệp nào từ phía trung gian hay con người.

Chu Diệu cầm đũa, ngẩng đầu nhìn Đa Ninh nói: “Tốt lắm, chỉ cần kinh tế trong nước ổn định.”

Đa Ninh cười cười, Chu Diệu thật sự cho rằng cái gì cô cũng không hiểu.

“… Thật ra…” Chu Diệu lại nói tiếp “Mặc kệ là làm ngành gì thì đều tồn tại những khoản nợ xấu. Giống như công ty này, mỗi ngày đều có báo cáo xử lý nợ nhưng nợ xấu thì vẫn nằm đấy thôi.”

Đa Ninh gật đầu một cái.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu lại nói: “Giống như máy bay vậy, di chuyển rất nhanh nhưng không tránh khỏi nguy hiểm. Tốc độ góp vốn của P2P rất nhanh nhưng rủi ro cũng song hành trong đó. Đồng thời sẽ luôn có người vì nó mà bỏ tiền.”

Đa Ninh tiếp tục gật đầu, hoàn toàn hiểu Chu Diệu nói gì.

“Đừng lo lắng, một khi gặp chuyện không may, ông chủ vẫn có rất nhiều cách bỏ trốn.” Chu Diệu đùa cô, cho rằng Đa Ninh và bố anh cùng lo lắng một chuyện.

Đa Ninh lắc đầu, cô sẽ không lo lắng Chu Diệu bỏ trốn… Chân Thiểm Thiểm vừa ngắn vừa nhỏ, làm sao có thể cùng anh bỏ trốn.

Cho nên phải tin tưởng anh a. Chu Diệu chớp mắt.

Đa Ninh gật đầu, cô luôn tin anh mà.

Đa Ninh về phòng làm việc của cô, Nhan Nghệ cũng đã có mặt. Cô nàng vừa ngồi xuống đã bắt tay vào công việc của mình: Biến hình thành thủy quân lên mạng tuyên truyền cho nhãn hiệu thú bông Alice.

Đa Ninh ngồi trước mặt Nhan Nghệ, nhìn cô viết tuyên truyền, trong lòng có phần cảm động. Loại chuyện này vừa nhỏ vừa tốn neurone thần kinh, Nhan Nghệ sẽ không động đến; không nghĩ tới tối hôm qua cô nàng lại tự tay viết tuyên truyền.

“Chính mình viết mới yên tâm a.” Nhan Nghệ nói với Đa Ninh, lại giải thích vài câu “Đa Ninh, cậu đừng xem thường tuyên truyền trên mạng, rất nhiều nhãn hiệu lớn phất lên nhờ cái này đấy.”

Đa Ninh gật đầu. Bản thiết kế cơ bản đã hoàn thành, xem ra cô có thời gian hơn Nhan Nghệ.

https://thuviensach.vn

“Cần tớ giúp gì không?”

Nhan Nghệ nhìn chằm chằm màn hình máy tính, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Vậy giúp tớ mua ly cà phê…”

Đa Ninh: “Không thành vấn đề!”

Đa Ninh cầm di động đến Starbucks. Buổi chiều, người mua cà phê rất đông. Đa Ninh xếp hàng sau một cô gái có dáng người gợi cảm, không tránh được việc tình cờ nghe thấy cuộc đối thoại của cô ta và một cô gái khác, hóa ra người phía trước là bạn gái Hà Hạo – Trịnh Văn Na, là cô tiểu thư hươu cao cổ lần trước xem nhà ở Tinh Hải Loan.

“Thật không có ý nghĩa.” Trịnh Văn Na hữu khí vô lực mở miệng “Nhưng mà cậu có biết vì sao tôi muốn chia tay không? Bởi vì gần đây tôi phát hiện làm phụ nữ thì phải thực tế một chút mới tốt.”

“Cậu còn chưa đủ thực tế a.” Cô gái kia trêu ghẹo, hẳn là bạn của Trịnh Văn Na.

Trịnh Văn Na đưa lưng về phía Đa Ninh, không đồng ý với cô nàng kia “Đương nhiên không phải, cậu không biết bà chủ tương lai của công ty bọn tôi đấy thôi… So sánh một chút, tôi thấy mình một chút cũng không thực tế.”

Bà chủ tương lai… Là cô đấy à? Đa Ninh luôn xấu hổ đứng sau Trịnh Văn Na, nghe mùi nước hoa trên người cô nàng và nghe lời phản bác kia, đành cúi đầu sờ sờ mũi.

“Lúc Chu tổng sắp phá sản thì cô ta xuất ngoại. Hiện tại, Chu tổng có tiền thì trở lại. Mỗi ngày qua công ty ân cần hỏi han, còn đưa bữa sáng!”

Đa Ninh: …

https://thuviensach.vn

“Thật sự là không biết xấu hổ lại có tâm cơ!”

Đa Ninh: …

“Mấu chốt là bề ngoài lại như tiểu bạch thỏ, biết không?”

Đa Ninh: …

“Đâu giống chúng ta, tâm cơ đều viết lên mặt, người ta giấu trong lòng.”

Đa Ninh: …

“Chu tổng của bọn cậu… Ôi chao, Chu Diệu cũng có khẩu vị này à?” Bạn của Trịnh Văn Na quay đầu nói, bởi vì không biết Đa Ninh nên nói chuyện cũng không cố kỵ gì.

“Đương nhiên, đàn ông đều giống nhau mà. Chu tổng cũng thế thôi.” Trịnh Văn Na nói, sau đó nói với anh chàng thu ngân “Sáu ly lớn…”

Tầm mắt vừa chuyển thì nhìn thấy Đa Ninh đứng đằng sau, cô ta lập đứng đứng hình.

Trịnh Văn Na: …

Đa Ninh không hé răng, chờ Trịnh Văn Na gọi xong thì nhẹ nhàng mở miệng nói với thu ngân “Hai ly cà phê, loại lớn…”

Trả tiền xong, chờ lấy đồ uống, Đa Ninh cũng không ngẩng đầu lên một chút, rất nhanh ra khỏi Starbucks.

Bên ngoài, mặt trời có chút thiêu đốt, có chút chói mắt.

Đa Ninh thở dài… Đi quá nhanh, cô quên ô trong tiệm luôn rồi.

https://thuviensach.vn

Thật ra lúc nghe Trịnh Văn Na nói như vậy, cô cũng không tức giận, thậm chí còn muốn cảm ơn cô ta cung cấp một chút tin tức. Cô không hy vọng Trịnh Văn Na và Hà Hạo chia tay.

Đương nhiên nếu điều đó xảy ra, cô cũng chỉ có thể… làm bộ như không biết.

Trở lại phòng làm việc, Đa Ninh cắn một đoạn ống hút, nhớ đến lời Trịnh Văn Na nói, cái kén trong lòng cũng dần được bóc ra; Đa Ninh lại nhớ đến đêm cô và Chu Diệu thẳng thắn nói về chuyện Thiểm Thiểm.

Hình như có một câu là – Anh yêu em?!

Chu Diệu nói anh… yêu cô?

Đa Ninh chớp mắt, nói với Nhan Nghệ "Tớ đột nhiên nhớ đến mấy hôm trước. Chu Diệu thổ lộ … hình như nói anh ấy yêu tớ …"

Cái gì!

Nhiều ngày như vậy mới nghĩ đến? Cung phản xạ dài tận hai vạn km sao?

Không phải, lúc ấy cô chỉ nghĩ đến Thiểm Thiểm. Đa Ninh giải thích.

Con ngươi lấp lánh hưng phấn nhìn Nhan Nghệ, Đa Ninh duỗi tay vén tóc, hít một hơi, nghiêm túc mở miệng hỏi Nhan Nghệ "Cậu nói xem… Tớ có nên thổ lộ một chút với Chu Diệu không?"

Nhan Nghệ hỏi: "Cái kia… Cảm thấy được sao?"

Đa Ninh nghĩ chắc chắn bảy phần, vẫn là tám phần đi… Đa Ninh mỉm cười nhìn Nhan Nghệ. Cô quyết định thứ bảy đưa Thiểm Thiểm đi Disney chơi rồi thổ lộ với Chu Diệu!

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Có một số việc cần chứng minh, có phần tình cảm cần phải nói rõ. Chỉ là vấn đề thổ lộ này, Đa Ninh đã nghiêm túc nghĩ đến mấy năm nay tình cảm giữa cô và Chu Diệu rốt cuộc thua cái gọi là "nhất kiến chung tình" hay là trong lúc đó hai người đều "tự cho là đúng"?

Thế nhưng, cô và Chu Diệu lại trở về thuở ban đầu.

Đa Ninh có chút chậm chạp trong chuyện tình cảm, phản ứng hình cung dài, đoạn tình cảm lại lớn lên cùng với sự trưởng thành. Thời gian trôi qua rất nhanh, năm tháng thật ôn nhu, tình nghĩa từ lúc nào bất tri bất giác thành tình ý.

Chu Diệu thì sao, anh nói anh yêu cô… Anh yêu cô từ lúc nào?

Trịnh Văn Na nói năm năm trước thiếu chút nữa thì Chu Diệu phá sản… Năm ấy có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Việc ly hôn và "thiếu chút nữa phá sản" có liên quan đến nhau không?

Lúc đó, giữa Chu Diệu và cô có chút hiểu lầm hay là có chuyện gì đó?

Đa Ninh không sợ xảy ra vấn đề gì, nếu có thì hai người có thể cùng nhau giải quyết, khó khăn thế nào cũng có thể nghĩ ra biện pháp. Sợ nhất là hiểu lầm, cơ hội cùng nhau giải quyết cũng không có, mạnh mẽ tách hai người mỗi người một ngả.

…

https://thuviensach.vn

Về chuyến đi chơi ở Disneyland ở thành phố S, Chu Diệu đã chuẩn bị tốt mọi mặt. Đương nhiên vé vào cửa và đặt phòng khách sạn đều là do trợ lý sắp xếp, rất thích hợp với hình ảnh "một nhà ba người" đi chơi. Thế nên giờ tan tầm thứ Sáu, cậu trợ lý nói một câu: "Chúc Chu tổng và Hứa tiểu thư chuyến đi chơi vui vẻ, còn có vị tiểu thư đáng yêu kia nữa."

Chu Diệu gật đầu "Cảm ơn."

Trợ lý lại đùa giỡn sếp của mình "Tấm lòng của tôi luôn bên cạnh mọi người."

Chu Diệu: …

Đáng tiếc ông chủ không thể cảm thụ được sự hài hước của cậu, không khách khí nói một câu "… Cái này thì không cần."

"Cậu vẫn nên giữ lại tấm lòng mình mà làm tốt công việc đi!"

Cậu trợ lý cười cười, gật đầu – phải a!

Haizz. Ông chủ của cậu không biết gần đây vị trí trợ lý này có bao nhiêu nước sôi lửa bỏng, thật nhiều đồng nghiệp đều đến chỗ cậu hỏi bát quái. Đương nhiên bọn họ đều biểu đạt thật uyển chuyển, khách khí. Chẳng hạn tìm cậu hỏi có cần đưa hồng bao cho Chu tổng không, bao nhiêu thì thích hợp.

Ý tại ngôn ngoại, còn không phải muốn từ chỗ cậu hỏi – Chu tổng của bọn họ có phải đã làm cha rồi hay không sao?

Bên Tinh Hải Loan, Đa Ninh đã sớm xin phép dì dượng thứ Bảy này đưa Thiểm Thiểm đến thành phố S chơi. Dượng thì không sao cả, dì cũng không có tỏ thái độ, qua một lúc mới hỏi cô "Có phải Chu Diệu đã biết rồi, đúng không?"

https://thuviensach.vn

Tất nhiên là dì đang hỏi chuyện của Thiểm Thiểm. Đa Ninh cũng không giấu diếm "… Anh ấy đoán được ạ."

"… Dì đi làm nước hoa quả cho Alice." Dì không nói thêm nữa, đi vào phòng bếp.

Đa Ninh nghiêng đầu, tầm mắt nhìn theo hình dáng dì vào phòng bếp.

Rất nhanh, bên trong truyền đến tiếng ép nước hoa quả. Vì Thiểm Thiểm muốn uống nên hôm qua dì đã mua trái cây. Lần này, dì dượng về nước chỉ một tháng, bé chỉ là muốn uống nước ép thôi thì cũng phải là loại tốt nhất. Cũng không cần tùy tiện mua bên ngoài làm gì. Đương nhiên là bé con cũng rất thích nước ép hoa quả của dì. Thiểm Thiểm thích đến mức mỗi lần Đa Ninh lừa con bé uống một ngụm đều rất đau lòng nhìn cái ly không còn bao nhiêu, chỉ tay nói: "Đa Ninh hư, lớn như vậy còn lừa trẻ nhỏ uống hết nước trái cây."

Mỗi lần dì dạy Thiểm Thiểm nói cái gì, bé con đều học rất nhanh. So với cô, đối với Thiểm Thiểm mà nói thì dì giống mẹ bé hơn. Cho nên dì nói cái gì Thiểm Thiểm đều ghi nhớ thật kỹ.

Tối thứ Sáu, Đa Ninh ngồi trên giường sấy tóc cho Thiểm Thiểm. Loại máy sấy chuyên dùng cho trẻ con này cũng là dì cố ý đem về. Hai cái vali lớn, một nửa đã là đồ của Thiểm Thiểm.

Đa Ninh nói với Thiểm Thiểm ngày mai đi chơi Disneyland với Chu Diệu. Thiểm Thiểm lập tức vui vẻ, sau đó quay đầu hỏi cô "… Mẹ và Pitt cũng đi sao?"

Đa Ninh bỏ máy sấy xuống, tiện tay vuốt tóc cho bé nói: "Hai người… ở nhà chờ chúng ta về."

"I feel sorry…"

https://thuviensach.vn

Thiểm Thiểm chớp mắt, ngẩng đầu nói, bộ dáng có phần tiếc nuối. Chuyến đi chơi vui như vậy mà Pitt cùng mẹ không thể đi.

Nhưng vui vẻ vẫn nhiều hơn một chút.

Thiểm Thiểm tiếp tục hỏi cô "Đa Ninh cũng đi đúng không?"

Đương nhiên. Đa Ninh nháy mắt với Thiểm Thiểm.

Bé con vui sướng ngã vào lòng cô, khua khua cẳng chân, vui vẻ cầm váy ngủ của bé nói một câu "Anh Chu Diệu thích Đa Ninh…"

Đa Ninh không khỏi nở nụ cười. Trẻ con ba bốn tuổi đơn giản lắm, mọi người cho là bé cái gì cũng không hiểu nhưng khi nói thì sẽ thật kinh người.

Thiểm Thiểm cũng cười, tựa hồ hiểu rõ mình nói cái gì, nghiêng nghiêng đầu nhìn cô, vui vẻ như được ăn cheese. Đa Ninh ôm Thiểm Thiểm một lúc, mở miệng hỏi bé "Thiểm Thiểm… thích anh Chu Diệu không?"

Thiểm Thiểm nghĩ, rất nhanh gật đầu, thẹn thùng tỏ vẻ mình thích.

Đa Ninh lại hỏi: "Vì sao Thiểm Thiểm lại thích anh Chu Diệu?"

"He is very tall…" Thiểm Thiểm trả lời. Một câu.

Vì Chu Diệu cao, mỗi lần gặp bé đều có thể bế bổng Thiểm Thiểm cao thật cao. Đây là một lý do, là lý do Thiểm Thiểm thích Chu Diệu.

Sau đó thì sao, còn có không? Đa Ninh nhìn Thiểm Thiểm.

Bé con lắc đầu, tỏ vẻ không còn.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh muốn cười nhưng lại có chút chua xót, nếu Chu Diệu nghe bé nói thế thì đại khái cũng cảm thấy vậy.

Lúc đi ngủ, Thiểm Thiểm lại tựa vào ngực cô, tựa hồ nghiêm túc suy nghĩ, lại nói một câu "He is very tall and strong, also he loves Dolly and me…"

Câu này tất nhiên là nói đến Chu Diệu.

Hì hì, Thiểm Thiểm nói xong thì hạnh phúc nhắm mắt lại.

Đa Ninh hơi rung động, cúi đầu chạm nhẹ vào cái trán của bé, hôn một cái, cũng nói một câu "Đúng, Chu Diệu thích Dolly, cũng thích Thiểm Thiểm… Rất thích."

Không thể không nói sự bày tỏ tình cảm của trẻ con thuần túy hơn so với người lớn, vừa đơn giản lại trực tiếp.

Nhưng bé con lại cho rằng Chu Diệu ôn nhu, Đa Ninh nhịn không được nở nụ cười, đem lời bé con nói cho Chu Diệu biết. Chu Diệu nhận được rất nhanh, WeChat của anh đang online nhưng một lúc lâu anh mới nhắn lại, chỉ có một câu "…Con giỏi nhờ cha."

Khụ!

… Suy nghĩ lâu như vậy chỉ một câu vậy sao?

Không phải, lời lẽ động lòng đó cứ quanh quẩn lấy anh thật lâu, thiếu chút nữa thì mất năng lực ngôn ngữ biểu đạt. Đêm khuya, Chu Diệu lại mở tin nhắn WeChat, nhìn đoạn tin mà Đa Ninh gửi qua.

Cảm thấy trái tim mạnh mẽ của người đàn ông lại có thể biến thành nguồn nước mềm mại, ôn nhu nhất.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, Thiểm Thiểm dậy rất sớm, câu đầu tiên chính là "Anh Chu Diệu tới chưa?"

Chu Diệu đang trên đường đến đây. Đa Ninh giúp Thiểm Thiểm rửa mặt, mặc quần áo. Bên ngoài phòng khách, dượng nói với dì "… Hãy cho Chu Diệu và Alice bên nhau một thời gian. Như vậy mới biết được cậu ấy có thể làm người cha tốt hay không."

Cách âm không được tốt, Đa Ninh có thể nghe được đối thoại của dì dượng.

Theo bản năng, Đa Ninh dỏng tai nghe hai người nói chuyện. Thiểm Thiểm thì không, hiện giờ lực chú ý của bé chỉ là lúc nào anh Chu Diệu sẽ đến. Trong phòng khách, dì trả lời "Được. Em cho cậu ấy cơ hội biểu hiện!"

Đa Ninh cong cong môi, tiếp tục cúi đầu sửa váy cho Thiểm Thiểm.

Bên ngoài, dì lại sai sử dượng "Được rồi, anh đi tìm mũ cho Alice đi."

Dựa theo chỉ thị, dượng nhanh chóng lấy ra hai cái mũ, một hồng một trắng; đứng ngoài phòng ngủ dùng tiếng Anh hỏi bé con "Which is better?"

Thiểm Thiểm giơ bàn tay nhỏ bé lên chỉ vào cái màu trắng.

Đa Ninh chớp mắt… Thiểm Thiểm không chọn màu hồng, là không cần làm công chúa bé nhỏ sao?

Thiểm Thiểm chỉ vào cái váy bé đang mặc – là màu trắng. Đa Ninh bật cười, bé con không phải mặc váy trắng mà là vàng nhạt.

Dưới lầu, Chu Diệu đã đợi ngoài Tinh Hải Loan. Anh vừa mới cầm điện thoại chuẩn bị gọi cho Đa Ninh thì đã thấy cô dẫn theo Thiểm Thiểm

https://thuviensach.vn

đi ra. Bé cầm tay Đa Ninh, mặc váy màu trắng, đi giày sandal, đội mũ màu trắng.

Tầm mắt dừng lại chỗ Đa Ninh… Trong phút chốc, Chu Diệu cảm thấy mình có hai tiểu tiên nữ.

Mà anh nhất định là người đàn ông hạnh phúc nhất thế giới.

—

Công viên giải trí là chỗ vui chơi được yêu thích. Chu Diệu mua vé vui chơi hai ngày cho ba người, đêm nay sẽ ngủ ở khách sạn trong Disneyland luôn.

Từ thành phố A đến thành phố S không xa, buổi sáng đã đến khách sạn. Lúc nhận phòng, Đa Ninh nói với Chu Diệu "… Thật ra em thấy ở bên ngoài sẽ tiết kiệm một chút."

Lúc nãy, Đa Ninh thấy được giá khách sạn này so với cô tưởng còn đắt hơn.

"Cái gì là… tiết kiệm?" Thiểm Thiểm nằm trên giường nhỏ, bé con không hiểu liền hỏi Đa Ninh, sau đó tỏ ra bé rất thích chỗ này "Thế nhưng con rất thích nơi này… rất thích ở đây."

Thiểm Thiểm cho rằng cô không thích chỗ này, nhanh miệng nói ra suy nghĩ của mình.

Đa Ninh cười, cô biết Thiểm Thiểm nhất định thích chỗ này… Thật ra, cô cũng rất thích.

Chu Diệu cũng cười, dừng một chút rồi nói: "Anh nghĩ em sẽ thích." Dù sao cứu con Đa Ninh của anh cũng đã vẽ thú bông nhiều năm như vậy rồi.

https://thuviensach.vn

“Em thích.” Đa Ninh quay đầu nhìn Chu Diệu nói. Vừa mới, cô khẩu thị tâm phi…

Chu Diệu ôm Thiểm Thiểm, ghé vào giường lớn cùng nhau nghiên cứu bản đồ khu vui chơi. Hai người đều rất nghiêm túc, nhất là Thiểm Thiểm, mắt nhìn chằm chằm vào bản đồ… Nhưng mà hắn là xem không hiểu.

Cha và con gái nằm sấp một chỗ nghiên cứu, hình ảnh thật ấm áp. Đa Ninh cũng lại chỗ hai người cùng nhau xem.

Thứ Bảy, người đến Disneyland đặc biệt đông, cộng thêm thời tiết rất nóng, Đa Ninh đưa Thiểm Thiểm chơi những trò trong nhà, xem show, kịch. Cũng may là bé con đều rất thích, nhất là sự kiện trong nhà băng, xem một lần lại một lần.

Lần đầu tiên xem xong, bé nói với Chu Diệu “Em có thể xem một lần nữa không?”

Lần thứ hai xem xong, bé nói với Chu Diệu “Em còn muốn xem lần nữa.”

Tất nhiên là Chu Diệu đồng ý, cùng Thiểm Thiểm xem một lần lại một lần; mỗi lần Thiểm Thiểm hỏi, anh đều gật đầu. Đa Ninh sờ sờ đầu bé con, thật sự là tiểu quỷ khôn khéo. Bé biết người trả tiền hôm nay là Chu Diệu, cho nên đều không hỏi cô mà trực tiếp hỏi Chu Diệu.

Từ trong ra ngoài, nhiệt độ không khí cao hơn hắn. Thiểm Thiểm được Chu Diệu ôm, hai tai cầm mũ nói một câu “… Có chút nóng nha…”

Chu Diệu một tay ôm Thiểm Thiểm, dùng tay kia giúp bé che nắng. Bé con cũng học Chu Diệu,bàn tay nhỏ bé giúp Chu Diệu che nắng.

Quan hệ giữa hai người thân thiết hơn không ít.

https://thuviensach.vn

Trong điện thoại là tin nhắn thoại của dì, nhắc nhở hôm nay thời tiết nóng bức, Thiểm Thiểm dễ bị cảm nắng, không nên đưa Thiểm Thiểm đi chơi lâu. Cũng không nên để bé ăn kem, dễ bị tiêu chảy.

Thế nhưng, Thiểm Thiểm rất muốn ăn kem ly. Chu Diệu mua cho con bé cái lớn nhất. Đa Ninh ngồi xổm xuống, dùng hết biện pháp nói với bé "Cho Đa Ninh một miếng, được không?"

Thiểm Thiểm gật đầu, đem kem ly mô phỏng hoạt hình đưa cho cô.

Đa Ninh hung hăng cắn, một miếng hết nửa cái.

Thiểm Thiểm: …

"Lại cho anh Chu Diệu một miếng, được không? Anh ấy cũng muốn ăn." Đa Ninh che miệng, nuốt miếng kem ngọt ngấy vào bụng, lại nói với Thiểm Thiểm.

Thiểm Thiểm nhìn kem, có chút tiếc.

Đa Ninh nói: "Kem ly chính là cùng nhau chia sẻ, đúng không? Hôm nay, anh Chu Diệu đi chơi với Thiểm Thiểm. Kem ly này cũng là anh ấy mua."

Thiểm Thiểm đưa tay ra, đem kem ly cho Chu Diệu.

Chu Diệu chớp mắt, ngồi xổm xuống cắn một miếng. So với Đa Ninh, anh cắn ít hơn.

Một phần nhỏ kia, không khiến Thiểm Thiểm đau lòng lắm.

"Ăn ngon sao?" Thiểm Thiểm liếm miệng hỏi Chu Diệu.

Ăn ngon. Chu Diệu gật đầu.

https://thuviensach.vn

Bé chưa bao giờ là đứa trẻ keo kiệt, chỉ là rất thích kem ly thôi. Thiểm Thiểm cầm kem ly, hỏi Đa Ninh "Còn lại là của Thiểm Thiểm, đúng không?"

"Đúng, đều là của Thiểm Thiểm."

…

Bóng đêm buông xuống, ba người cùng nhau chơi xích đu ngựa gỗ. Đa Ninh và Thiểm Thiểm chơi hai lần, lần thứ nhất cùng Chu Diệu cưỡi; lần hai, anh đứng ngoài chụp ảnh cho hai người.

Ngựa gỗ chuyển động, Đa Ninh ôm Thiểm Thiểm nhìn Chu Diệu đứng bên ngoài. Tầm mắt anh cũng đuổi theo hình bóng của hai người, một vòng lại một vòng. Nhất là Thiểm Thiểm, chỉ cần đến nơi Chu Diệu đứng, liền hưng phấn vẫy tay.

Đa Ninh vụng trộm nói với Thiểm Thiểm "Hôn gió anh Chu Diệu, được không?"

Thiểm Thiểm gật đầu.

Biubiubiu… Hôn gió bắt đầu phóng ra!

Cứ thế, trong điện thoại Chu Diệu toàn là ảnh Thiểm Thiểm ngồi ngựa gỗ nhìn anh hôn gió, phía sau là Đa Ninh ôn nhu cúi đầu.

Đa Ninh khóc, không biết là vì cảm động hay là vì cảm xúc phức tạp. Có thể là cô hiểu rõ: Kết thúc tháng này, dì dượng sẽ đưa Thiểm Thiểm về Toronto.

Cuối cùng là tòa lâu đài rực rỡ ánh đèn. Tám giờ tối sẽ bắt đầu, là khoảng khắc lãng mạn nhất.

https://thuviensach.vn

Thiểm Thiểm ghé vào bả vai Chu Diệu chờ, bởi vì chơi nguyên ngày nên bé có chút mệt, dường như sắp ngủ. Chu Diệu cảm nhận được đầu Thiểm Thiểm tựa vào vai như là chiếc lông mềm mại dừng ở trái tim anh.

Đa Ninh đứng bên cạnh Chu Diệu, anh đột nhiên mở miệng nói: "Đa Ninh, anh có lời muốn nói với em."

Đa Ninh cũng mở miệng "Chu Diệu, em cũng có lời muốn nói với anh."

"Anh nói trước." Tựa hồ như hiểu cô sẽ nói cái gì, cho nên muốn cướp lời nói trước.

Quả thật Chu Diệu đại khái có thể đoán được Đa Ninh sẽ nói gì. Xem thái độ của dì dượng với Thiểm Thiểm, cùng với thời hạn visa của bé, Chu Diệu có thể nghĩ đến Đa Ninh muốn nói gì.

Cho nên anh phải nói trước.

"Em nói trước." Đa Ninh cũng mở miệng yêu cầu. Cô có thể đoán được Chu Diệu sẽ nói gì, cho nên cô muốn nói trước.

Nhất thời, hai người đều không nói chuyện, chỉ nhìn người đối diện. Thiểm Thiểm vẫn tựa vào bả vai Chu Diệu, nhắm mắt ngủ ngon lành.

"Được… Em nói trước." Chu Diệu thỏa hiệp.

Đúng lúc này, trên đầu vang lên tiếng pháo hoa. Thời gian bắn pháo hoa bắt đầu. Trong nháy mắt, hấp dẫn lực chú ý của nhiều người, mọi người kinh hô, chụp ảnh, hân hoan…

Đa Ninh kiễng mũi chân, hôn lên môi Chu Diệu.

Đúng lúc này, Thiểm Thiểm còn đang ghé vào vai Chu Diệu mở mắt, ngẩng đầu lên; không nhúc nhích nhìn tòa lâu đài tráng lệ huyền ảo kia, âm

https://thuviensach.vn

thanh đặc trưng của trẻ con vang lên–

“Oa!”

— Tác giả nói ra suy nghĩ của mình —

Dưới đây là quần chúng cùng nhau vây xem.

Nhan Nghệ: Oa!

Hà Hạo: Oa!

Trợ lý: Oa!

Cố Gia Thụy: Oa! Thiện tai, thiện tai!

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Vốn dĩ Chu Diệu muốn nói: “Đa Ninh, anh muốn dành lại quyền giám hộ Thiểm Thiểm.”

Vốn dĩ lời muốn nói của Đa Ninh chính là câu thổ lộ, đáp lại lời Chu Diệu nói với cô – anh yêu em.

Pháo hoa đầy trời, màu sắc rực rỡ tứ phía soi rõ ánh mắt của nhau. Chu Diệu ôm Thiểm Thiểm hơi cúi xuống, lập tức trả lại cho Đa Ninh một nụ hôn. Thật sự là không ngờ được hôn một cái, cảm giác như vậy thật khiến người ta vui sướng.

Trong phút chốc, Chu Diệu có chút hiểu được Đa Ninh muốn nói gì, tâm tình lại kích động không thôi. Một bàn tay anh nâng gáy Đa Ninh, anh muốn hôn cô sâu hơn.

Đa Ninh: …

Cô chỉ muốn hôn nhẹ một chút rồi thổ lộ tâm ý với Chu Diệu, bây giờ hoàn toàn không có cơ hội mở miệng. Thiểm Thiểm tỉnh dậy từ lúc nào, bé ghé vào bả vai “anh Chu Diệu” nhìn lên tòa lâu đài, đôi mắt to đầy kinh ngạc và cảm thán rồi bé quay đầu tìm Đa Ninh.

Ấy! Bé nhìn thấy gì đây? Con mắt của Thiểm Thiểm càng sáng.

Thiểm Thiểm bưng kín hai mắt mình, sau đó miệng hì hì cười. Dường như là nhìn thấy hình ảnh không nên nhìn, so với cảnh đẹp huyền hoặc trên trời thì cảnh này càng hấp dẫn lực chú ý của bé hơn.

https://thuviensach.vn

Tình yêu luôn làm người ta khoái hoạt, vui vẻ. Thiểm Thiểm đều cảm nhận được phần hạnh phúc này, cho dù là che mắt cũng thấy được điều mà tình yêu mang lại, cười hì hì không ngừng.

Cái cằm nho nhỏ run lên.

Cho dù không biết yêu rốt cuộc là gì nhưng lại thật sự có thể cảm nhận được yêu là như thế nào.

Chu Diệu buông Đa Ninh ra, liếm môi dưới. Anh đem hai tay nhỏ bé của Thiểm Thiểm bỏ xuống để bé có thể cùng anh nhìn Đa Ninh, dừng một chút mở miệng nói: "Nói đi… Em muốn nói gì với anh thì hãy nói trước mặt anh và Thiểm Thiểm."

Anh cần một nhân chứng, nhân chứng tốt nhất của hai người chính là Thiểm Thiểm, cũng là nhân chứng quan trọng nhất.

Nghe tên mình, Thiểm Thiểm cũng nghiêm túc hẳn, cùng Chu Diệu nhìn về phía Đa Ninh; a miệng đợi cô nói chuyện…

Cứ thế, Đa Ninh bị bố con hai người giằng co, bộ dáng có chút khẩn trương.

"Lần trước, anh nói yêu em… Em cũng yêu anh, Chu Diệu."

Chu Diệu mỉm cười, trong lồng ngực cũng nổ ầm ầm như pháo hoa trên trời.

Thiểm Thiểm cười rực rỡ, mở miệng thật lớn nói: "Love…"

"Còn Thiểm Thiểm… Cũng yêu Thiểm Thiểm nhiều." Đa Ninh đưa tay ra về phía bé. Rất yêu, rất yêu. So với yêu bố con càng yêu con nhiều hơn.

https://thuviensach.vn

“Thiểm Thiểm cũng yêu Đa Ninh.” Bé ôm Đa Ninh, cô hôn hai má Thiểm Thiểm, bé cũng thân thiết hôn Đa Ninh.

Chu Diệu cúi thấp đầu cảm nhận sự sung sướng… Hôm nay, nhất định anh là người đàn ông hạnh phúc nhất thế giới.

Vào thời điểm hạnh phúc nhất, nếu không muốn đứt đoạn thì nhất định phải tắt di động.

Bởi vì luôn có những cuộc điện thoại công việc ảnh hưởng tâm tình thình lình đến.

…

Chu Diệu về khách sạn gọi lại cho Hà Hạo, lúc xem pháo hoa anh trực tiếp tắt máy. Hà Hạo lại nhắn tin, nói cụ thể sự tình.

Vụ việc nháo loạn trước cửa công ty bị người ta chụp được, hiện tại đều đã bị tung lên mạng. Phiền toái chính là bên đầu tư Derrick cũng biết, gọi điện đến. Chu Diệu nhìn danh sách gọi nhỡ, quả nhiên có cuộc gọi của Derrick.

Về mấy bức ảnh trên mạng… Nói nhỏ thì không nhỏ, lớn cũng không lớn. Rõ ràng có người nhúng tay làm to chuyện.

Đa Ninh và Thiểm Thiểm nghỉ ngơi trước, Chu Diệu tiếp tục gọi điện thoại. Anh dựa vào chiếc ghế sofa ngoài hành lang gọi cho quản lí bộ phận quan hệ xã hội, không nhanh không chậm trấn an hai câu. Rồi bắt đầu phân phó.

Đoàn đội của công ty anh trẻ tuổi và ưu việt, chỉ là một khi gặp chuyện thì dễ dàng thiếu kiên nhẫn. Chu Diệu cũng không phải người trầm tĩnh, tâm tình đặc biệt biến hóa khi nóng nảy.

https://thuviensach.vn

Không giống Đa Ninh, cô là người ôn hòa lại có kiên nhẫn. Mặc kệ là trước đây hay là hiện tại. Bố anh luôn nói vỏ quýt dày có móng tay nhọn, đừng nhìn Đa Ninh từ nhỏ đến lớn luôn theo anh bay nhảy, sự thật Đa Ninh có cách hàng phục anh.

Suy nghĩ bình tĩnh, biết rõ điểm yếu. Chu Diệu và quản lí bộ phận quan hệ xã hội thương lượng biện pháp xử lí; ngoại trừ ảnh phát tán trên mạng còn có những lời lẽ cố ý bôi đen, cần suy nghĩ đến vấn đề này tương đối nhiều.

Chu Diệu gọi điện thoại tận bốn mươi phút. Khi cúp máy, điện thoại còn hơi nóng.

Chu Diệu ngẩng đầu thì thấy Đa Ninh đang đứng phía đối diện.

"… Có chuyện gì vậy?" Đa Ninh mở miệng hỏi, ánh mắt lo lắng.

Chu Diệu để di động xuống, từ sofa đứng lên cười nói: "Chuyện công ty thôi, đã xử lý xong xuôi rồi."

Đa Ninh trực tiếp hỏi: "Hình như là chuyện gì đó nghiêm trọng…"

Chu Diệu đến bên cô, hỏi: "Thiểm Thiểm ngủ rồi?"

Đa Ninh gật đầu, bé con ngủ rồi cô mới đi ra đây.

Chu Diệu đặt hai tay lên vai Đa Ninh, vì phía trên có camera đối diện cô nên anh đưa Đa Ninh đến chỗ khác; đơn giản là không muốn bộ phận an ninh của khách sạn nhìn thấy mặt cô.

Đa Ninh không hiểu đi theo anh, không biết Chu Diệu muốn làm gì.

"Lời nói đêm nay, em lặp lại lần nữa đi." Chu Diệu mở miệng nói, đặc biệt nghiêm túc.

https://thuviensach.vn

… Có bệnh!

Đa Ninh không để ý tới Chu Diệu nữa. Vừa nãy, bộ dáng anh gọi điện thoại rất nghiêm túc, còn lâu như thế, không cần nghĩ cũng biết sự tình tương đối khẩn cấp, kết quả bây giờ anh còn tâm tư nói chuyện này với cô.

Đa Ninh trực tiếp quay về phòng.

Chu Diệu cười cười đi theo sau cô, nhanh chân đến trước, kéo tay Đa Ninh, nghiêng người đứng đối diện cô, nghiêm túc hỏi một câu "Đa Ninh, em yêu anh… có phải vì anh là ba ba của Thiểm Thiểm?"

Đa Ninh: "…"

Chu Diệu chờ câu trả lời của cô, đối với anh nó rất quan trọng.

Đa Ninh nói cho anh biết "Chu Diệu, em yêu anh… không chỉ là vì anh là ba ba của Thiểm Thiểm."

Thật tốt…

Khóe miệng kéo lên, Chu Diệu ôm Đa Ninh vào lòng. Đáy lòng cô hơi bùi ngùi một tiếng, cũng ôm anh. Chu Diệu yên lặng đặt cằm lên cổ cô.

Hơi thở của anh quanh quẩn bên cô, Đa Ninh vẫn không nhúc nhích, cũng không thể động đậy. Chu Diệu ôm cô rất chặt, nếu nói Chu Diệu là hồ ly, chắc phải là hỏa hồ ly có đặc tính của ma cà rồng.

…

Hôm sau, lúc trên đường về thành phố A Chu Diệu vẫn nói chuyện phát sinh trên mạng của công ty cho Đa Ninh nghe, sau đó bảo cô yên tâm. Chuyện này không lớn, sau hai ngày thì có thể giải quyết tốt.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh tin vào năng lực giải quyết vấn đề của Chu Diệu, cũng tin trong mắt anh chuyện này không là gì cả nhưng chuyện năm năm trước thiếu chút nữa phá sản thì sao?

Đa Ninh lựa chọn tạm thời không hỏi.

… Bây giờ không phải là thời điểm để hỏi vấn đề này. Cô không thể giúp gì cho anh thì cũng không nên làm anh nhiễu loạn.

Chu Diệu đưa cô và Thiểm Thiểm về Tinh Hải Loan rồi đến công ty. Lúc chia tay, Thiểm Thiểm hôn lên mặt Chu Diệu một cái, sau đó cười thẹn thùng từ trong lòng anh trượt xuống, cầm tay Đa Ninh lên lầu.

Không ngờ dì dượng cũng biết sự cố trên mạng của công ty Chu Diệu. Thiểm Thiểm đem mấy món đồ chiến lợi phẩm trưng ra cho dượng Pitt nhìn, tất cả đều là anh Chu Diệu mua cho bé.

“Đa Ninh có mua cho con cái gì không?” Pitt cố ý hỏi Thiểm Thiểm.

Bé con lắc đầu, không có. Nhưng lại ngửa đầu nói với Pitt “… Hai người giống nhau.”

Đây là lời hôm qua Chu Diệu nói với Đa Ninh lúc trả tiền, không ngờ bé con lại nhớ một nửa. Nguyên văn là “Đối với Thiểm Thiểm mà nói, em trả tiền và anh trả tiền không phải đều giống nhau sao?”

Pitt sờ đầu Thiểm Thiểm, nói: “Alice của chúng ta thật thông minh.”

Đa Ninh đứng bên cạnh, không khỏi nở nụ cười.

“Đa Ninh, cháu theo dì vào phòng một chút.” Dì nói với cô.

Đa Ninh cùng dì đi vào phòng ngủ, sau đó dì liền nói chuyện phát sinh trên mạng, hỏi cô “Cháu biết chuyện này không?”

https://thuviensach.vn

“Cháu biết.” Đa Ninh giải thích ngắn gọn sự tình cho dì biết, không giống những gì trên mạng nói. Cô biết rõ việc này sẽ làm dì có ấn tượng không tốt với Chu Diệu, Đa Ninh nói tiếp “Chu Diệu đang giải quyết, chắc là rất nhanh có thể dập tắt tin đồn thất thiệt.”

Nhưng mà dì có ấn tượng không tốt với Chu Diệu so với việc bị bôi đen trên mạng càng khó tiêu tan.

Chuyện năm năm trước, tuy Đa Ninh không xác định rõ nhưng vẫn nói phỏng đoán của mình với dì “Năm năm trước, có thể là Chu Diệu lo sợ sẽ phá sản nên mới làm như vậy…”

Giống như là vì Chu Diệu mà giải thích.

Dì cũng không nghe lời cô nói, mặc kệ vì lý do gì thì Chu Diệu cũng không thể làm ra chuyện năm ấy. Dì nhìn cô, quan hệ huyết thống thật kì diệu, đường nét hao hao nhau.

“Đa Ninh, dì không phải không muốn để cháu và Thiểm Thiểm trở về bên cạnh Chu Diệu… Dì chỉ là không muốn nhanh như vậy.” Dì mím môi, hỏi cô “Nếu sau này Chu Diệu phá sản thì phải làm sao bây giờ?”

Đa Ninh: …

Qua một lúc, cô trả lời: “Còn có cháu mà… Dì, bây giờ cháu cũng có công việc của mình.”

Nếu Chu Diệu phá sản, cô có thể nuôi anh a… Mặc kệ anh có thể bắt đầu một lần nữa hay không. Giống như dượng phá sản đấy thôi, không phải cũng tốt sao?

Dì lắc đầu, sau đó khẳng định “Chu Diệu sẽ không.”

https://thuviensach.vn

Đa Ninh hiểu ý tứ của dì, không phải nói Chu Diệu sẽ không phá sản, sẽ không gặp chuyện không may; mà là nếu như Chu Diệu phá sản hoặc thất bại, anh sẽ không cần sự hỗ trợ của cô.

Đa Ninh cũng hiểu được lo lắng của dì – Trong mắt dì, Thiểm Thiểm là đứa nhỏ cần được quan tâm, cô cũng vậy.

Tất nhiên cũng không nghĩ vì chuyện của Thiểm Thiểm mà Chu Diệu và dì xảy ra xung đột.

Đa Ninh đến chỗ làm, không biết Chu Diệu có đang bận hay không. Cô đứng trước công ty anh, nhắn tin cho Chu Diệu, nửa giờ sau anh hồi âm – "Sau cuộc họp, em qua đây dùng bữa đi."

Chẳng lẽ vấn đề đã giải quyết xong rồi sao?

Đa Ninh hỏi "Anh giải quyết xong rồi à?"

Chu Diệu hồi âm "Không khác lắm."

Đa Ninh nở nụ cười.

Chu Diệu lại nhắn thêm một tin "Chờ em đấy, bà chủ."

…

Đa Ninh cầm di động, nghĩ đến lời Nhan Nghệ nói hai ngày trước – có đôi khi không phải Chu Diệu không muốn chia sẻ cùng cô mà là vì cô không muốn liên quan đến công việc của anh. Một người là nhà thiết kế thú bông, một người hoạt động tài chính. Hoàn toàn bất đồng.

Đa Ninh lấy son từ trong túi, dùng di động làm gương mà tô son. Lúc ra khỏi phòng lại dùng khăn tay lau đi.

Cô đi dùng bữa thôi mà… cần gì tô son! Tự nhiên không phải tốt sao!

https://thuviensach.vn

Đa Ninh cũng không hiểu hành động của mình. Lúc ngang qua quầy tiếp tân, còn chưa đi vào thì bên trong có người đi ra. Một người đàn ông mặc vest chỉnh chu, Đa Ninh không biết người này.

Tuy nhiên, anh ta lại biết cô; chủ động chào "Chào cô, Hứa tiểu thư."

Đa Ninh: "… Xin chào."

Người đối diện đưa danh thiếp cho cô, tự giới thiệu "Tôi là luật sư của Cảnh Thiên, đây là danh thiếp của tôi."

Đa Ninh nhận danh thiếp, nhìn qua cái tên trên đó "… Chào anh, Triệu luật sư."

Trong lòng vẫn không biết vị Triệu luật sư này lại biết cô.

"Về việc sửa đổi người giám hộ của con gái hai người, tuy rằng có chút vấn đề về hộ tịch nhưng vẫn có cách giải quyết… Cô yên tâm." Triệu luật sư mỉm cười.

… Chu Diệu tìm luật sư! Trong chốc lát, Đa Ninh không biết nên nói gì.

Vẻ mặt Triệu luật sư có chút kỳ quái, sau đó cười nói: "Tôi còn có việc, không thể dùng bữa với hai người được rồi." Nói xong, gật đầu thay lời chào hỏi, cầm theo công văn rời đi.

Đa Ninh thật sự không nghĩ rằng Chu Diệu sẽ tìm luật sư giải quyết vấn đề này.

Lúc này, cô nhận được điện thoại của dì, dì nói: "Dượng cháu đột nhiên muốn đến Trương Gia Giới. Đường đi tương đối kém, đem Alice theo thì không tốt cho con bé. Mấy ngày nay cháu và Chu Diệu chăm sóc Alice nhé."

https://thuviensach.vn

Trương Gia Giới được UNESCO công nhận là di sản thiên nhiên thế giới, là một địa điểm rất nổi tiếng. Quả thật là đường xá không được tốt lắm. Nhưng mà sở dĩ dượng Pitt muốn đi, có thể là vì giúp cô.

Đa Ninh hít một hơi sâu,gật đầu đồng ý.

Dì nhịn không được nói: “Pitt nghĩ cách giúp Chu Diệu, xem ra gần đây cậu ta tốn không ít tâm tư.”

Đa Ninh chỉ biết cười.

Quả thật ngoài việc cô có một người dì rất tốt thì cô còn có một người dượng tốt không kém. Ban đầu, dì không muốn để cô về nước; là dượng đã khuyên bảo.

Đêm đó, dì dượng lập tức xuất phát. Đa Ninh không vào công ty Chu Diệu nữa mà về Tinh Hải Loan đưa Thiểm Thiểm đến đây. Lúc đến cũng vừa hay Chu Diệu xong việc.

Chu Diệu ra khỏi công ty, Thiểm Thiểm đang ngồi trên băng ghế nhỏ bên ngoài văn phòng thú bông Alice, phía trước là một chậu nước. Đa Ninh gấp cho bé chiếc thuyền giấy, Thiểm Thiểm đặt chiếc thuyền vào chậu, bàn tay nhỏ khẽ khuấy động mặt nước.

Thuyền nhỏ dập dềnh lên xuống.

Cứ thế bé con chơi hơn mười phút…

Chu Diệu bước chân qua chỗ bé, ôm Thiểm Thiểm. Đa Ninh đi ra, đứng trước cửa thủy tinh nói: “Dì dượng đi Trương Gia Giới, Thiểm Thiểm liền qua đây.”

Bé con ôm cổ Chu Diệu, đã có thể chơi với anh không cố kỵ.

https://thuviensach.vn

Nghe Đa Ninh nói, Chu Diệu tất nhiên rất vui, mở miệng hỏi: “Bọn họ đi mấy ngày?”

Đa Ninh cúi đầu nói: “Tầm hai ba ngày…”

Buổi tối, một nhà ba người dùng bữa tại một nhà hàng gần đó. Tất nhiên sẽ không về Tinh Hải Loan nữa mà về chỗ ở gần công ty của Chu Diệu.

Đa Ninh nhất định phải hỏi anh vì sao lại tìm luật sư.

Chín giờ tối, Thiểm Thiểm ngủ rồi. Đa Ninh từ trong phòng bước ra, Chu Diệu đứng ở quầy bar trong phòng khách uống nước. Cửa sổ sát đất phía đối diện mở một nửa, có thể thấy quang cảnh bên ngoài.

Trời cao gió lớn, rèm cửa xanh thẫm bay theo gió.

Đa Ninh bước về phía anh, nhìn Chu Diệu nói: “Ở quầy tiếp tân, em gặp… Triệu luật sư.”

Chu Diệu gật đầu, khóe miệng có chút ý cười, nói: “Anh ta chào em?”

Đa Ninh không biết vì sao Chu Diệu còn có thể cười được, trực tiếp hỏi: “Anh tìm luật sư giải quyết vấn đề giám hộ Thiểm Thiểm?”

Chu Diệu không cười nữa, chỉ nhìn Đa Ninh. Cô đang muốn cùng anh nói chuyện đòi quyền giám hộ của Thiểm Thiểm.

“Em nghĩ thế nào về chuyện này?” Chu Diệu hỏi.

“… Anh nói trước đi.”

Khẩu khí Chu Diệu thập phần xác định “Thiểm Thiểm là con gái của chúng ta, đương nhiên muốn sống cùng chúng ta, càng nhanh càng tốt.”

https://thuviensach.vn

“Cho nên anh tìm luật sư?” Đa Ninh nhìn Chu Diệu.

“Anh chỉ là…” Chu Diệu muốn giải thích một chút về việc này thì đúng lúc có cuộc gọi đến. Chu Diệu nhìn qua màn hình di động, nói với Đa Ninh “Anh ra ngoài nghe điện thoại.”

Chu Diệu cầm di động, đi qua phòng khách, mở cửa chính.

Một trận gió lùa vào. Thiểm Thiểm đã tỉnh lại còn đang đẩy cửa phòng ngủ, tay để trên khung cửa.

Một tiếng “ba” đóng cửa, tay của bé con bị cửa kẹp.

“Oa!” Tay Thiểm Thiểm bị kẹp, lập tức khóc lớn thành tiếng.

Nghe tiếng khóc, Đa Ninh và Chu Diệu cùng quay đầu lại, Chu Diệu lập tức tắt máy.

“Đa Ninh, đau quá… đau quá!” Thiểm Thiểm đau đến sắp nhảy dựng. Hai tay Đa Ninh run run kiểm tra tay của bé. Đầu ngón út đã sưng đỏ lên.

“Đa Ninh… đau quá!” Thiểm Thiểm ghé vào lòng cô khóc lớn. Nếu không phải thật sự rất đau thì bé sẽ không khóc như vậy.

Đa Ninh cũng khóc theo, vội vàng quay đầu nói với Chu Diệu “Anh nhanh đi lấy xe… Chúng ta đưa Thiểm Thiểm đến bệnh viện!”

Sắc mặt Chu Diệu cũng thay đổi, xoay người sang chỗ khác tìm chìa khóa, sau đó lại mở tủ lạnh, lấy ra túi chườm đá.

Đa Ninh ôm Thiểm Thiểm, hai người chờ trong thang máy. Chu Diệu muốn ôm bé nhưng Thiểm Thiểm dùng sức ôm Đa Ninh, hai người biến thành một chỉnh thể không thể tách rời.

https://thuviensach.vn

“Làm sao vậy…” Ở bãi đỗ xe, bất ngờ gặp Chu đại ca. Anh nhìn thấy Đa Ninh và Thiểm Thiểm, quan tâm hỏi.

Thiểm Thiểm trong lòng Đa Ninh còn khóc. Đại khái đau quá, nhìn chú đẹp trai cho mình kẹo, đưa ngón út ra, nức nở nói: “Bị… gió đánh.”

Bé con nói không rõ lắm, bị cửa kẹp thì nói thành bị gió đánh. Đa Ninh chỉ muốn nhanh chóng đến bệnh viện, viền mắt hồng hồng, cũng không giải thích gì với Chu đại ca.

Lúc này, Chu Diệu lái xe đến.

“Cùng đi đi.” Chu đại ca mở miệng, cũng rất gấp gáp.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Đa Ninh ôm Thiểm Thiểm lên xe, Chu đại ca cũng cùng đi; lúc Chu Diệu lái xe ra đường lớn thì hỏi Chu đại ca: "Đi… bệnh viện nhi đồng hay chỗ nào đây?"

"Không cần, buổi tối bệnh nhi trong bệnh viện nhi đồng khá nhiều." Chu đại ca vừa mới xem qua đầu ngón út Thiểm Thiểm, chưa đến mức phải đi bệnh viện nhi. "Đến bệnh viện tuyến sáu gần đây đi. Kiểm tra xem có gãy xương không."

"Được." Chu Diệu giẫm chân ga, nhìn qua gương chiếu hậu, hai tay cầm chặt tay lái.

"Ngao ô…." Ngón tay bị kẹp lại đau, Thiểm Thiểm bắt đầu khóc.

"Đa Ninh… vù vù… vù vù…"

"Được… Đa Ninh thổi cho Thiểm Thiểm."

Đa Ninh đã dùng túi chườm đá áp lên ngón út cho Thiểm Thiểm. Cũng may trước khi ra khỏi cửa Chu Diệu đã cầm theo túi chườm mới có thể giảm bớt chút đau đớn cho bé. Đa Ninh vừa chườm vừa thổi cho Thiểm Thiểm. Mà bé dán chặt trong lòng cô, như lúc vừa sinh ra vậy. Bộ dáng khóc cũng giống, cảm giác cũng giống.

Lúc ấy, cô ôm Thiểm Thiểm khóc, vui sướng nhiều hơn là khổ sở. Thế giới này có thêm một tiểu sinh mệnh gắn kết cùng cô. Thế nhưng cô cũng không phải người mẹ tốt.

https://thuviensach.vn

Không nhịn được mà khóc, Đa Ninh vội vàng lau nước mắt.

Vì đau, cũng vì khóc lớn một hồi, Thiểm Thiểm chảy mồ hôi rất nhiều. Chu đại ca lấy kẹo từ trong túi ra, hỏi bé "Cháu muốn ăn không?"

Thiểm Thiểm nức nở lắc đầu.

Chu đại ca lại đem viên kẹo giấu vào lòng bàn tay, hỏi Thiểm Thiểm "Cháu thử đoán xem trong tay chú có bao nhiêu viên kẹo?"

Chu đại ca dời đi lực chú ý của bé con, Đa Ninh cũng phối hợp theo, hỏi bé "Thiểm Thiểm đoán xem?"

Thiểm Thiểm nghe lời, nói: "… Năm viên."

"Không đúng rồi." Chu đại ca lắc đầu, ánh mắt ôn nhu nhìn Thiểm Thiểm, cười nói: "Đoán lại xem nào."

"Bốn viên."

Chu đại ca vẫn lắc đầu.

Thiểm Thiểm cũng lắc đầu, bé không đoán được.

Chu đại ca bảo Thiểm Thiểm nhắm mắt lại một chút, sau đó như thể dùng phép thuật biến ra kẹo. Thiểm Thiểm mở to mắt, nhìn mấy viên kẹo trong lòng bàn tay Chu đại ca, nhịn không được vừa chảy nước mũi vừa kinh hô "… Thật nhiều nha!"

Đa Ninh cúi đầu hôn lên trán bé, lại dùng khăn tay lau nước mũi cho Thiểm Thiểm.

"Con sên…" Thiểm Thiểm nói với cô, đã ngừng khóc.

Đa Ninh mím môi "Đúng vậy, con sên."

https://thuviensach.vn

“Đừng lo lắng quá, trẻ con bị thương cũng rất bình thường.” Chu đại ca nói với Đa Ninh. Chỉ là ánh mắt nhìn khuôn mặt Thiểm Thiểm thêm một chút tìm tòi, nghiên cứu. Sau đó, đánh mắt nhìn Chu Diệu đang lái xe phía trước… vừa rồi em trai anh mới vượt đèn đỏ sao?

Đa Ninh không chú ý chuyện này, chỉ luôn chăm chú xem ngón tay Thiểm Thiểm.

Khác với những đứa trẻ khác, Thiểm Thiểm rất ít khi bị thương, dì chăm sóc bé đặc biệt cẩn thận; Thiểm Thiểm cũng rất nghe lời dì, cần chơi cái gì, có thể hay không chơi đều sẽ hỏi dì. Bé cũng rất thông minh, một khi dì không đồng ý thì hỏi cô; nếu cô cũng không đồng ý thì sẽ ôm cô và nói: “Thế nhưng Đa Ninh à, sẽ vui lắm đó.”

Duy nhất một lần Thiểm Thiểm bị thương chính là cô mang bé học lái xe. Nhưng lần Thiểm Thiểm phải ở bệnh viện lâu nhất là lúc dịch cúm bùng phát, bé sốt nhẹ hai tuần. Chính là tháng sáu năm trước, công ty Chu Diệu hoạt động ở thị trường Mỹ.

Xe dừng trước cổng bệnh viện tuyến sáu, Chu Diệu đi đỗ xe còn Đa Ninh và Chu đại ca xuống xe trước. Chu đại ca ôm Thiểm Thiểm, sau đó nói với bé “Alice, đợi lát nữa cháu có thể tự nói với bác sĩ vì sao tay mình bị thương không?”

Thiểm Thiểm nhìn ngón tay, gật đầu tỏ vẻ có thể.

“Tốt, vậy hiện tại cháu nói theo chú nhé.” Chu đại ca nghĩ các loại biện pháp dời lực chú ý của bé.

Không biết có phải Chu đại ca thường xuyên tiếp xúc với trẻ con hay không mà kinh nghiệm của anh rất phong phú. Đêm nay, Thiểm Thiểm rất nghe lời Chu đại ca. Trước khi gặp bác sĩ, Thiểm Thiểm ngồi trước phòng cấp cứu nói theo Chu đại ca toàn bộ quá trình bị thương của bé, cả tiếng Trung và tiếng Anh.

https://thuviensach.vn

“Thật thông minh.” Chu đại ca khen ngợi bé “Lát nữa cháu cũng nói như thế với bác sĩ, được không?”

Thiểm Thiểm gật đầu.

Bác sĩ khoa ngoại đến rất nhanh. Thiểm Thiểm tự mình trả lời các câu hỏi của bác sĩ. Vị bác sĩ trẻ tuổi cười cười, lại hỏi bé “Đó là ba ba hay ma ma mở cửa vậy?”

Rốt cuộc ai là đầu sỏ?

Ba ba … ma ma …

Thiểm Thiểm lắc đầu, sau đó chỉ về hướng Chu Diệu mới xuất hiện, nói: “… Là Chu Diệu ca ca.”

Khụ! Bác sĩ đem lực chú ý dời về màn hình máy tính, nói với Đa Ninh: “Trước tiên chụp CT xem có bị gãy xương hay không.”

“Chụp... CT có đau hay không?” Thiểm Thiểm hỏi Đa Ninh.

Đa Ninh thấp giọng nhỏ nhẹ trả lời Thiểm Thiểm: “Một chút cũng không đau... Giống như chụp ảnh cho Thiểm Thiểm.”

Thiểm Thiểm tò mò: “Thế nhưng vì sao chụp ảnh cho Thiểm Thiểm?”

Trả lời vấn đề này là Chu đại ca, dùng ngôn ngữ đặc biệt đơn giản giải thích cho Thiểm Thiểm CT là cái gì.

Điện thoại Chu Diệu lại vang lên, anh không nghe mà trực tiếp tắt máy. Đa Ninh nhìn Chu Diệu, anh nắm lấy tay cô, ánh mắt đều hàm chứa sự áy náy.

Đa Ninh: “…”

https://thuviensach.vn

Nếu là chuyện Thiểm Thiểm bị thương, Chu Diệu không cần phải xin lỗi. Bé bị thương, cô cũng tự trách giống anh, không tất yếu phải xem anh có trách nhiệm lớn hơn. Thế nhưng anh phải giải thích chuyện của Triệu luật sư.

…

Chu Diệu thừa nhận anh muốn đòi lại quyền giám hộ Thiểm Thiểm nhưng không phải muốn cùng dì dượng Đa Ninh lên tòa án.

Triệu luật sư thường xuyên hợp tác với anh nhiều năm qua. Năm năm trước, chính là vị luật sư này thay anh xử lý vấn đề cổ phần công ty. Hôm nay, anh mời Triệu luật sư đến cũng vì chuyện trên mạng. Về phương diện khác, chỉ là đưa ra các biện pháp chuyển nhượng cổ phần cho Đa Ninh mà thôi. Thuận tiện hỏi việc sửa đổi quyền giám hộ Thiểm Thiểm.

Mặc kệ sự tình như thế nào, anh cắt đất bồi thường cho dì dượng Đa Ninh nhằm trả lại quyền giám hộ bé ra sao. Bởi vì vấn đề quốc tịch và tuổi mà khi phát sinh chuyện gì về quyền giám hộ đều phải thông qua luật pháp.

Chu Diệu dựa lưng vào ghế tựa, ngẫm lại thái độ đêm nay của Đa Ninh, có thể cô đã hiểu lầm. Nhưng anh cũng có nỗi khổ của mình, còn chưa làm ba ba đã bị tình huống phát sinh đột ngột này làm cho luống cuống tay chân, so với việc xử lý công ty còn khó giải quyết hơn.

“Có thể chăm sóc đứa bé trưởng thành là một việc vĩ đại.”

Câu nói này trong cuốn sách nào đó mà anh đã được. Đêm nay, Chu Diệu mới có thể lý giải được.

Một lúc sau đã có kết quả kiểm tra. May mắn chỉ là vết thương nhỏ, đề phòng vạn nhất nên vẫn băng bó cẩn thận ngón út của Thiểm Thiểm. Lúc xử lý, Chu Diệu ôm bé, Đa Ninh nói chuyện để dời đi sự chú ý của Thiểm Thiểm.

https://thuviensach.vn

Chu đại ca thì đi thanh toán tiền. Đa Ninh đưa hộ chiếu của bé cho anh. Chu đại ca nhìn hộ chiếu của Thiểm Thiểm, để ý ngày tháng năm sinh của bé và bức ảnh bé với khuôn mặt tươi cười. Suy đoán trong lòng càng thêm xác định – Alice là Thiểm Thiểm? Thiểm Thiểm là Thiểm Thiểm của Chu gia?

Chu đại ca hít một hơi thật sâu, cố gắng tiêu hóa suy đoán này. Nếu Alice thật sự là cục cưng của Đa Ninh thì theo biểu hiện của em trai anh gần đây, anh nghĩ Chu Diệu cũng biết điều này.

Người duy nhất không biết là ba Chu mẹ Chu.

Chu đại ca vỗ trán, lấy biên lai; thật không biết nên khóc hay cười nữa.

…

Lúc trở về thì đã khuya lắm rồi, đợi Thiểm Thiểm yên ổn ngủ cũng đã mười hai giờ. Đa Ninh nằm trên giường Chu Diệu dùng khăn ướt mềm mại lau trán cho Thiểm Thiểm, nhẹ nhàng để tay bé vào trong chăn.

Chu Diệu đã giải thích chuyện Triệu luật sư cho Đa Ninh nghe. Anh không phải tìm luật sư để đàm phán với dì dượng mà chỉ muốn hỏi vấn đề pháp lý khi sửa đổi quyền giám hộ.

Thật xin lỗi… là cô hiểu lầm. Đa Ninh cúi đầu nhìn Thiểm Thiểm. Qua một lúc, mở miệng nói: “Chu Diệu… Chúng ta không vội, được không?”

Sợ ầm ỹ đến Thiểm Thiểm, âm thanh nói chuyện của hai người đều rất nhẹ. Chu Diệu cũng dựa vào giường, sau đó nghiêng đầu nói: “Thật xin lỗi.” Anh đã quá vội vàng.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh lắc đầu rồi nói rõ mọi chuyện với Chu Diệu, đương nhiên cũng có chuyện khó mà mở miệng "… Tuy rằng Thiểm Thiểm không gọi dì dượng là ba mẹ, bé cũng cho rằng mình là tiểu thiên sứ. Nhưng dù sao thì Thiểm Thiểm cũng đã sống với dì dượng bốn năm, hai người luôn cẩn thận chăm sóc bé… Trong tiềm thức, Thiểm Thiểm vẫn xem dì dượng là bố mẹ."

Chu Diệu gật đầu.

"Nhưng em cũng biết, sớm muộn gì thì Thiểm Thiểm cũng sẽ biết mọi chuyện; cũng không thể gạt con bé mãi được." Đa Ninh tiếp tục nói: "Năm nay Thiểm Thiểm đã bốn tuổi. Lúc học nhà trẻ ở Toronro… dì dượng có nói qua bọn họ hy vọng có thể đợi Thiểm Thiểm lớn hơn một chút mới nói ai mới là bố mẹ của bé."

Chu Diệu yên lặng nghe cô nói, anh có thể hiểu suy nghĩ và khó xử của Đa Ninh, bao gồm tình thương của dì dượng với Thiểm Thiểm.

"Sau đó em vội về nước, muốn anh yêu em."

Đa Ninh nói hết tâm tương cùng suy nghĩ của cô. Đa Ninh cúi thấp đầu rồi quay đầu nhìn về phía Chu Diệu, đôi mắt long lanh hơi phiếm hồng. Cô tiếp tục nói: "Em hy vọng một nhà ba người chúng ta có thể sống cùng nhau nhưng cũng không muốn anh vì trách nhiệm mà phải bên cạnh em. Cho nên em về nước sớm để xem anh đối với tình cảm của em là như thế nào… Rồi mới quyết định đưa Thiểm Thiểm về hay không, để anh biết sự tồn tại của con bé."

Chu Diệu ngửa đầu, anh không biết nên nói gì.

Đa Ninh cũng ngửa đầu rồi nói tiếp: "Về thân phận của Thiểm Thiểm, em không phải không nghĩ đến chuyện để anh nói với con bé, em chỉ cảm thấy người thích hợp không phải anh, cũng không phải em mà là dì dượng."

https://thuviensach.vn

Nhưng mà dì dượng còn không an tâm về chúng ta. Anh biết không?

Dì là người mạnh mẽ, nhất định sẽ can thiệp sâu nhưng cũng chỉ vì yêu thương nên mới lo lắng. Lo rằng quan hệ hai người không ổn định, lo rằng Chu Diệu quá xem trọng sự nghiệp, lo rằng anh sẽ lại rời xa hai mẹ con cô.

Dì thật sự rất yêu Alice, hoàn toàn so với người cha này… càng yêu hơn.

Câu cuối cùng ấy, Đa Ninh nhìn Chu Diệu mà không nói. Anh duỗi tay chạm vào mũi mình, âm thanh hơi tắc lại nói: “Anh ra ngoài một lát.”

…

Đa Ninh không nói chuyện Thiểm Thiểm bị thương với dì dượng. Có lẽ vẫn không quá yên tâm về bé. Ngày thứ ba bọn họ về, cũng thấy được ngón tay bị thương của Thiểm Thiểm.

Ngoài ý muốn, dì không nói gì cả.

Trên ngón tay được băng bó lại, Đa Ninh dùng bút màu vẽ một con heo nhỏ, rồi dùng “ma pháp” với nó; Thiểm Thiểm sẽ không thấy đau nữa. Bé ngồi trên sofa hỏi cô “Nếu heo nhỏ đau thì phải làm sao bây giờ?”

“Heo nhỏ không sợ đau.”

Thiểm Thiểm nhếch miệng cười.

Đa Ninh nhìn Thiểm Thiểm, mỗi khi bé bị bệnh hoặc bị thương thì cô vẫn hi vọng trên đời này tồn tại ma pháp để cô chịu đau thay con bé.

“Thiểm Thiểm cũng không sợ đau.” Thiểm Thiểm nói tiếp “Anh Chu Diệu nói tuần sau sẽ tặng quà cho Thiểm Thiểm… sau đó không đau nữa.”

https://thuviensach.vn

Thật không?

Ngày hôm qua, Chu Diệu phải sang Mỹ; chuyện khá khẩn cấp, không thể không đi. Anh đồng ý với bé lúc về nước sẽ mua quà cho bé, Thiểm Thiểm vẫn nhớ.

“Thiểm Thiểm thích quà của anh Chu Diệu nhất!” Thiểm Thiểm ghé mặt vào đầu gối cô.

Đa Ninh nói: “Về sau, anh Chu Diệu sẽ mua cho Thiểm Thiểm rất nhiều quà, mỗi năm đều có.”

“Thật không ạ?” Thiểm Thiểm nháy mắt.

Đa Ninh gật đầu, đương nhiên.

Nhưng mà Đa Ninh không nghĩ rằng trước lúc về nước dì đã đặt ba vé khứ hồi khoang hạng nhất về Toronto. Tám giờ tối ngày kia sẽ bay thẳng từ thành phố A đến Toronto.

“Đa Ninh, chúng ta có thể nói chuyện chứ?” Trong mắt dượng Pitt có chút áy náy, càng nhiều hơn là trấn an.

Trong phòng, Đa Ninh nói chuyện với dượng khá lâu. Dượng nói hai sự kiện với cô.

“Chu Diệu đã đến gặp dì dượng, về chuyện Thiểm Thiểm bị thương… Cậu ấy xin lỗi chúng ta. Điều này thật ngoài ý muốn… Thật ra dượng cảm thấy cậu ấy có thể làm người cha tốt, chỉ cần cho Chu Diệu thời gian.” Dượng cười nói, vì nói tiếng Trung nên khá chậm, lời nói cũng có vẻ nghiêm túc và trịnh trọng.

“Thế nhưng dì Elsie của cháu thật sự yêu cháu và Alice, cô ấy vẫn rất lo lắng… Dượng hy vọng cháu có thể hiểu quyết định lần này của dì.

https://thuviensach.vn

Nhưng cháu phải tin tưởng cô ấy, cô ấy không thật sự muốn đưa Alice đi. Chờ cháu và Chu Diệu vượt qua được thời gian thử thách, cô ấy sẽ dùng cách tốt nhất nói cho Alice biết tất cả mọi chuyện. Dượng có thể cam đoan chuyện này với cháu, thậm chí còn giúp cháu… giám sát cô ấy."

"Chúng ta rất thương Alice, con bé chỉ mới đến nhà trẻ nửa năm, còn rất nhiều bạn của con bé chờ nó trở về. Ngày hôm qua, dượng dì cũng đã nói với Alice ngày kia sẽ về Toronto; con bé cũng tỏ vẻ nhớ bạn, đồng ý theo chúng ta."

…

Dượng nói rất nhiều, Đa Ninh đều hiểu. Cô gật đầu, nói: "Dượng, cảm ơn dượng."

"Không có gì." Dượng duỗi tay ôm cô "Tin tưởng dì dượng, chúng ta nguyện ý chăm sóc Alice."

—

Thiểm Thiểm phải đi.

Hai ngày này, Đa Ninh đều ngủ với bé. Thiểm Thiểm cũng biết mình sắp phải về Toronto, bé ôm cánh tay cô nói: "Đa Ninh, sẽ rất nhớ…"

Những lời này, Thiểm Thiểm nói rất nhiều lần. Bé cũng nhắc tới Chu Diệu "Còn có anh Chu Diệu nữa…"

Đa Ninh ôm Thiểm Thiểm, do dự một lúc rồi mở miệng hỏi bé "Thiểm Thiểm em muốn ở lại đây không… Không về Toronto nữa?"

Thiểm Thiểm không trả lời cô ngay mà qua một lúc mới nói: "Thế nhưng lúc khai giảng, cô Amanda không tìm thấy Thiểm Thiểm thì phải làm thế nào?"

https://thuviensach.vn

Đa Ninh sờ đầu bé.

“Còn có Fanny, Gail…” Thiểm Thiểm kể tên bạn của bé, còn nhắc đến chú chó của Gail.

Đa Ninh vuốt mái tóc quăn của bé. Quan trọng nhất là Thiểm Thiểm vui.

Chuyện Thiểm Thiểm về Toronto, Đa Ninh khó xử gọi cho Chu Diệu.

Anh chỉ hỏi cô “Tối ngày kia bay sao?”

…

Ngày kia, Đa Ninh đưa dượng dì và Thiểm Thiểm ra sân bay. Đi tiễn còn có anh của Chu Diệu. Anh dùng cách thức truyền thống cho Thiểm Thiểm hồng bao.

Bé biết bên trong hồng bao là gì, liếm môi nói với Chu đại ca “Cảm ơn.” Sau đó nhìn Đa Ninh, nhắc tới Chu Diệu “Đa Ninh… anh Chu Diệu còn chưa về sao?”

“Được rồi, chúng ta vào cổng thôi.” Dì nói với Thiểm Thiểm.

Đúng lúc này, Đa Ninh nhận được tin nhắn. Cô nói với dượng dì “Đợi mười phút được không ạ?”

Chu Diệu mới xuống máy bay, khoảng mười phút nữa mới đến.

“Được.” Dượng Pitt cười.

Còn chưa đến mười phút, Chu Diệu đã xuất hiện. Anh vẫn đang mặc đồ tây, một tay cầm điện thoại một tay cầm một cái túi thật to.

Đó là món quà mà anh đưa về.

https://thuviensach.vn

Cảm ơn trời đất, vừa kịp lúc.

Chu Diệu bước nhanh đến chỗ Thiểm Thiểm. Bé vui vẻ ôm mặt, chạy anh chỗ anh. Chu Diệu nhấc bổng bé lên. Nhìn thấy dì dượng mới thả Thiểm Thiểm xuống.

Sau chuyến bay đêm, râu mọc lún phún, áo sơ mi cũng nhăn nhưng không ảnh hưởng đến anh. Chu Diệu vẫn lễ phép chào hỏi dượng dì, nói tạm biệt với họ. Sau đó, ngồi xổm xuống nhìn Thiểm Thiểm.

“Thiểm Thiểm… về Toronto trước, anh và Đa Ninh rất nhanh sẽ đến tìm em nhé.”

“Rất nhanh?” Thiểm Thiểm vui vẻ hẳn lên, hỏi “Lúc nào?”

“Chỉ cần Thiểm Thiểm nhớ, chúng ta lập tức đến ngay.”

Thiểm Thiểm gật đầu.

Chu Diệu nhìn ngón út của bé, nhẹ giọng hỏi: “Ngón tay còn đau không?’

Thiểm Thiểm giơ tay lên, lắc đầu.

Chu Diệu giơ tay lên “Chúng ta ngoéo tay nhé.”

Thiểm Thiểm cười.

Không được lừa đâu đấy.

Vậy là Thiểm Thiểm tạm thời về Toronto.

“Sau này thế nào?” Chu đại ca lén hỏi Chu Diệu, không thể gạt bố mẹ mãi được.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu biết ơn Chu đại ca không vội nói chuyện Thiểm Thiểm với bố mẹ. Bằng không hôm nay Thiểm Thiểm nhất định không thể đi. Nếu bố mẹ Chu ngăn cản, người khó xử nhất vẫn là Đa Ninh.

Nhưng họ cũng có quyền biết. Bây giờ đã có thể.

“Tối nay em sẽ nói chuyện nói họ.” Chu Diệu nói.

Chu đại ca cười, nhắc nhở “Cẩn thận đấy.”

Chu Diệu cũng cười “Trách ai được, là hai người không nhận ra đấy thôi.”

Chu đại ca: …

“Đúng rồi.” Chu Diệu nói tiếp “Trong chuyện này, anh cũng là đồng mưu.”

Chu đại ca: …

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Dì dượng quay về không báo trước, khi Nhan Nghệ trở về sau hai ngày đến nhà chị họ bày ra vẻ mặt không thể tiếp nhận sự thật: "Vậy Thiểm Thiểm thì sao?" Nhan Nghệ hỏi.

"Tạm thời cũng về Toronto rồi." Đa Ninh ngồi trên sô pha, nghiêng đầu.

Hai chữ "tạm thời" có thể nhận ra được tâm trạng Đa Ninh hiện giờ rất không dành lòng. Nhan Nghệ cũng ngồi xuống sô pha, do dự một lúc: "Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

Đa Ninh lắc đầu, ánh mắt vô hồn.

Nhan Nghệ nhìn Đa Ninh, ngẫm nghĩ hồi lâu cũng hỏi: "Đa Ninh, có phải dì cậu không nỡ để Thiểm Thiểm ở đây không?"

Đa Ninh không biết nên trả lời thế nào, đúng là không nỡ, nhưng phần nhiều hẳn là lo lắng đi. Lo lắng hoàn cảnh sống ở đây không quen thuộc, lo lắng cô có thể chăm sóc cho bé tốt không, lo lắng mối quan hệ giữa cô và Chu Diệu.

Có thể tạo một môi trường sống ổn định để Thiểm Thiểm khỏe mạnh lớn lên hay không.

… Quyết định của dì, chỉ có thể nói, thời cơ chưa đến thôi. Chắc cũng là do lo Chu Diệu sẽ quyết liệt đòi lại Thiểm Thiểm, nên dì cố ý nhằm lúc anh đi công tác mấy ngày mà mua vé trở về bên kia.

https://thuviensach.vn

Chắc là do không muốn bị anh cản trở.

Nhưng cô đã bàn bạc kĩ với Chu Diệu, chờ anh quay về sẽ cùng anh đến chỗ dì cam đoan: Để cho Thiểm Thiểm sống ở đây, hằng năm sẽ đưa bé đến Toronto vào kì nghỉ đông và nghỉ hè. Đa Ninh thừa nhận, cô và Chu Diệu cùng có chung một suy nghĩ, muốn nói cho Thiểm Thiểm biết toàn bộ sự thật, càng mong bé có thể gọi cô một tiếng "mẹ", chứ không phải Đa Ninh.

Đa Ninh và mẹ, dù đều thân thiết, nhưng ý nghĩa lại khác nhau.

Nhưng tất nhiên cô cũng phải thừa nhận, lúc trước cô đồng ý với sự sắp xếp của dì, cũng là do bản thân không đủ dũng khí một mình nuôi nấng Thiểm Thiểm. Sợ bản thân không thể chăm sóc tốt cho bé, cũng sợ bé bị tổn thương khi sống trong gia đình không có cha.

… Thật ra có đôi lúc, cô cũng không biết làm thế nào mới là đúng nhất. Trên đời này rất ít chuyện được hài lòng như ý, mà phần nhiều là cần thỏa hiệp cân đo.

Đa Ninh che mặt, khóc thầm. Từ lúc theo Chu Diệu trở về từ sân bay, cô đờ đẫn cả người, nhìn đến hộp bút màu "Trừu Tượng" bé con để lại, trong lòng dấy lên chua xót và bất đắc dĩ.

"Nhan Nghệ… Mình thật kém cỏi." Đa Ninh mở miệng.

"Kém chỗ nào chứ!" Nhan Nghệ vội vàng vỗ vai cô, chọc cười: "Cậu thế nhưng lại là nhà thiết kế thú bông đấy, ôi chao, ai, ôi!"

Đa Ninh bị Nhan Nghệ chọc cười.

"Thật đó, Đa Ninh, cậu thực sự không kém cỏi chút nào, ngược lại còn rất lợi hại." Nhan Nghệ đổi giọng, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc, có vẻ suy tư: "Ít nhất là mình cảm thấy như vậy… Mình đã từng thử nghĩ, nếu lúc

https://thuviensach.vn

ấy mình là cậu mình sẽ làm gì. Hắn là mình không nên sinh đứa bé, không phải vì không nuôi được, mà căn bản là không dám đánh cược cuộc đời mình với một khả năng tương lai không biết sẽ ra sao.”

Đa Ninh nhìn Nhan Nghệ, lau nước mắt. Đưa ra quyết định không phải có dám hay không, chỉ là do suy nghĩ và băn khoăn của mỗi người là không giống nhau. Song cũng rất cảm kích Nhan Nghệ đã an ủi cô.

Nhan Nghệ còn nói một câu triết lí kiểu “hạt giống tâm hồn”: “Tóm lại mỗi người đều có lúc cảm thấy mình thật kém cỏi, như vậy chúng ta mới có cơ hội cố gắng.”

Đa Ninh cười cười, cắn môi dưới.

“Nói thật, mình thấy mình mới thật là kém cỏi!” Nhan Nghệ thở dài, lời nói chưa qua kiểm duyệt của não bộ đã phun ra: “Li hôn rồi mà vẫn si mê đàn ông.” Lại còn là một hòa thượng.

Đa Ninh thực sự bị lời của Nhan Nghệ thu hút, hỏi cô ấy: “… Cậu si mê ai vậy?”

“Không… Không có ai đâu.” Nhan Nghệ nâng nâng cằm, cầm lấy điều khiển tivi, sau đó nói: “Đây là ba… nam thần của mình!”

Đa Ninh nhìn tivi, cô biết ba bạn nam này. Lúc cô ở Toronto thường cùng xem ba người này ca hát nhảy múa với Thiểm Thiểm, Thiểm Thiểm cũng rất thích họ.

“Nhưng họ vẫn là trẻ con.” Đa Ninh nói với Nhan Nghệ.

“Đúng vậy.” Mắt Nhan Nghệ dính chặt vào tivi: “Bây giờ các bà dì không thích mấy ông chú nữa, chuyển sang thích mấy bạn nam trẻ tuổi thơm ngon rồi.”

https://thuviensach.vn

Khụ. Đa Ninh gật gù đồng ý.

Nhan Nghệ hơi nghiêng đầu, nhìn Đa Ninh… Cái đứa Đa Ninh này thật dễ lừa… Nói gì cũng tin.

Thật ngại quá, trong lòng Đa Ninh lại nghĩ rằng Nhan Nghệ đã tìm mọi cách để an ủi mình như vậy, cô cũng nên bỏ hết cảm xúc tiêu cực sang một bên. Cô rời khỏi sô pha, nói với Nhan Nghệ: “Mình đi siêu thị một cái, đi cùng không?”

Nhan Nghệ còn đang giả vờ mà, không thể bị bại lộ trong gang tấc, chỉ chỉ tivi nói: “Để mình xem họ đã.”

Chu Diệu muốn mở một cuộc họp tuyên bố sự thật về video trên mạng vào thứ hai tuần sau, mọi thứ đã được chuẩn bị sắp xếp thỏa đáng ở hội trường. Vì dì dượng trở về Toronto, Chu Diệu cố về sớm hơn một ngày, tự mình đưa quà cho Thiểm Thiểm.

Không muốn trái giao hẹn giữa mình và Thiểm Thiểm.

Sau khi Thiểm Thiểm đi rồi, Đa Ninh hỏi Chu Diệu: “Anh mua gì cho con thế?”

Chu Diệu trả lời: “Sáng mai em có thể gọi video cho bé, để Thiểm Thiểm nói với em đi.” Sau đó, tán gẫu cũng cô.

Chu Diệu đang cố tỏ ra thoải mái, Đa Ninh có thể nhìn ra. Ra khỏi sân bay anh vẫn cố gắng đưa cô trở về, ánh mắt chất chứa nhiều cảm xúc. Lúc xuống xe, Đa Ninh nói một câu với anh: “Thực xin lỗi.” Là cô không giữ Thiểm Thiểm lại.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên Chu Diệu vươn tay kéo tai cô. Đa Ninh bị buộc phải xoay đầu lại, đối diện ánh mắt Chu Diệu.

"… Đa Dương, em nghe rõ cho anh." Chu Diệu kéo kéo tai cô, sau đó nói to: "Dì đưa Thiểm Thiểm đi, anh không cần em giải thích, bởi vì chúng ta đã đồng minh cùng một chiến tuyến. Em nhớ chưa?"

Đã rất nhiều năm Đa Ninh không bị véo tai, trước đây ba mẹ cũng không dùng cách này nói chuyện với cô: "Chu Diệu, anh thả tay ra trước đã."

Chu Diệu không buông tay, vẫn cố ý kéo kéo, tiếp tục nói: "Việc em giấu giếm Thiểm Thiểm bốn năm, Chu đại gia anh coi như em nhát gan không thèm so đo với em, nhưng bây giờ em nghe kĩ cho anh, chúng ta là ba mẹ của Thiểm Thiểm… Anh chính là ba ruột của bé. Chúng ta nhất định phải đứng cùng một chiến tuyến, em nhớ chưa?"

"Cho nên, em đừng giải thích với anh, anh không nghe đâu."

Da Ninh ôm tai xuống xe, trước khi đóng cửa xe quay đầu lại nói: "Chu Diệu… Em cũng nể mặt Thiểm Thiểm, mới không thèm so đo với anh!"

…

Trong siêu thị, Nhan Nghệ vô tình thấy một bên tai Đa Ninh hồng hồng, hỏi lí do. Đa Ninh ngẫm nghĩ, cảm thấy mình đang bị Chu Diệu trả đũa.

Luôn là như thế, cô không thể phản bác được Chu Diệu ngay tại trận, mà thường phải về nhà mới tức giận bất bình tìm được một chuỗi các từ mắng anh.Đa Ninh lấy xuống một gói bánh bích quy mà Thiểm Thiểm thích ăn, Nhan Nghệ nói với cô: "Thiểm Thiểm đi rồi, ôi chao, ai ôi…"

https://thuviensach.vn

Đa Ninh nói với Nhan Nghệ: “Mình cũng thích ăn vị này.”

Chu Diệu gửi tin nhắn: “Chuyện Thiểm Thiểm, anh nói với ba mẹ rồi.”

Chuyện này, Chu Diệu đã hỏi ý kiến cô, cô cũng đã đồng ý cần phải nói mọi chuyện với cô giáo Đỗ và chú Chu; nhưng không ngờ anh mới về nhà đã nói, cũng không biết phản ứng của hai vị trưởng bối như thế nào.

…Không biết thái độ của họ với cô và Chu Diệu ra sao.

Còn có thể phản ứng gì chứ! Thái độ gì chứ!

Đánh cho tơi bời khói lửa, kêu cha gọi mẹ… Sau đó nén giận, đưa đứa cháu gái ruột mà họ tưởng con lai về nhà! Nhan Nghệ khoa trương nói đùa.

--

Sự thật, ba Chu và cô giáo Đỗ không biết chuyện dì dượng đột ngột về Toronto, hai người vẫn chuẩn bị một cái lì xì, chờ thêm hai ngày để Chu Diệu mang đến đưa Đa Ninh, để Đa Ninh chuyển cho dì dương trao cho Alice quà gặp mặt.

Lần trước trong nhà hàng nói chuyện hăng say quên đưa bé, hai người đã nghĩ để lúc nào Alice về Toronto sẽ đưa. Thế mà con trai cả lại về nói với họ, Alice đã lên máy bay cùng dì dượng rồi, anh vừa tiễn họ xong.

“Vậy thì đưa kiểu gì!” Cố giáo Đỗ nhớ ra mình chưa tặng lì xì, nói với ba Chu: “Tiền lì xì, chúng ta còn chưa cho bé con tiền lì xì!”

Anh cả Chu biết tiền lì xì này, đối với ba mẹ, chỉ coi như tặng cho trẻ nhỏ thân thiết. Gần một ngàn, vô cùng ý nghĩa.

“Con đã tặng thay hai người rồi.” Anh cả Chu mở miệng. Đương nhiên tiền lì xì ở sân bay kia là anh tự mình muốn tặng, nói như vậy, là để

https://thuviensach.vn

mở đường cho đồng bọn thú tội.

“Ai nha, sao con không nói với chúng ta một tiếng!” Cô giáo Đỗ đứng dậy, có hơi giận. Song cũng vì nghĩ đến đã lì xì cho bé, nên thở phào nhẹ nhõm, nhớ đến Alice, than thở: “Alice thật đáng yêu, không biết sau này còn cơ hội gặp lại không.”

Anh cả Chu ho khan một tiếng.

Ba Chu cầm điều khiển chuyển kênh, cười nói: “Chờ đến khi Đa Ninh và Chu Diệu kết hôn, thế nào dì dượng cũng đưa theo Alice tới tham gia hôn lễ… Đến lúc đó không phải sẽ gặp sao!”

“Đúng.” Cô giáo Đỗ cười vui vẻ, nói với ba Chu: “Ngẫm lại Hiểu Lan và Putte thật có phúc khí.”

“Mấu chốt vẫn là gen tốt.” Ba Chu phụ họa: “Bà xem Đa Ninh, Hiểu Lan, còn cả mẹ Đa Ninh đã qua đời, đều là mắt to da trắng, giống hệt như ngôi sao truyền hình điện ảnh Lưu Diệc Phi và mẹ và dì của cô ấy.”

Anh cả Chu: …

“Ài, hâm mộ!” Cô giáo Đỗ xúc động, chợt nhẹ nhàng nhìn về phía anh cả Chu. Đối với đứa con sau, bà có thể chỉ trích thục giục các kiểu, còn với người con cả này, họ không có cách nào lải nhải dài dòng.

Chỉ có thể diễn trò bày tỏ tâm trạng muốn ôm ấp cháu trai cháu gái của mình.

Ba Chu cũng diễn rất tốt, than thở thêm một câu: “Đừng quá hâm mộ, tất cả đều là vận mệnh!”

Không thể chịu nổi!

https://thuviensach.vn

“Khụ khụ!” Anh cả Chu ho khan hai tiếng, nói với ba mẹ: “Lát nữa Chu Diệu về, có chuyện muốn nói với hai người.”

“Nói cái gì?” Ba Chu hừ hừ: “… Ta chẳng muốn nói chuyện với nó.”

“Nói không chừng là về Đa Ninh đó.” Cô giáo Đỗ vẫn tương đối lạc quan.

Ba Chu không có lòng tin cho lắm, hỏi lại cô giáo Đỗ: “Kết hôn li hôn còn không nói với chúng ta, bà cho rằng ông chủ Chu kia sẽ nói cho chúng ta biết cái gì về Đa Ninh đây?”

“Chu Diệu muốn nói gì với chúng ta?” Cô giáo Đỗ hỏi con trai cả.

“Một tin tức tốt ạ.” Anh cả Chu nhanh chân rời chiến trường trước: “… Chờ nó tự nói với hai người đi ạ.”

Thật thần bí, cô giáo Đỗ và ba Chu liếc nhau, tiếp tục xem chương trình “Cha và con” trên ti vi.

Chu Diệu cầm chìa khóa xe bước vào nhà, tivi phòng khách đang mở, ba mẹ anh đang cười vui vẻ xem chương trình “Cha và con”. Chu Diệu không đổi giày, cứ thế đi đến sô pha.

Cô giáo Đỗ ngẩng đầu nói một câu: “Còn cháo bát bảo trong bếp, con muốn ăn không?”

Tốt rồi, xem ra anh cả vẫn giữ mồm giữ miệng chờ anh tự nói.

“Không cần ạ, nói xong chuyện này con sẽ ăn ạ.” Chu Diệu nói với ba mẹ, sau đó với lấy điều khiển trên bàn trà tắt tivi đi. Màn hình tối lại, ba Chu nghiêng đầu qua.

“… Con muốn nói chuyện gì?” Cô giáo Đỗ mở miệng.

https://thuviensach.vn

Ba Chu hếch đầu lên, không quá chú ý.

Chu Diệu không nhanh không chậm ngồi xuống sô pha, trong chốc lát không biết nên mở miệng thế nào. Cơ mà chuyện Thiểm Thiểm, dù sao đối với cha mẹ cũng là một chuyện tốt.

Anh cũng lấy làm kì lạ, chẳng lẽ bọn họ không có chút cảm giác nào sao?

Không khí phòng khách bởi vì vẻ mặt nghiêm trọng của Chu Diệu mà cũng hơi ngưng trọng.

Đầu cô giáo Đỗ chợt chuyển, chẳng lẽ là Đa Ninh có! Bà thẳng thắn hỏi: “… Là Đa Ninh mang thai à?” Trời ạ, thật sự có cháu sao?

Sau đó, Chu Diệu gật gật đầu.

Cô giáo Đỗ và ba Chu, hít một hơi thật sâu.

"Năm năm trước." Chu Diệu lại bỏ thêm một câu.

"..."

"..."

Chu Diệu cong cong môi, giọng nói hơi dịu dàng: “Alice có tên tiếng Trung là Thiểm Thiểm, Thiểm là lấp lánh.”

Ba Chu càng: ”…”

Cô giáo Đỗ cũng: “…”

Chu Diệu tiếp tục cong môi dưới, cố gắng nói chuyện này như một tin tốt: “Alice là con gái của con và Đa Ninh, là cháu gái của hai người.”

https://thuviensach.vn

Ba Chu hoàn toàn không tiêu hóa nổi: “Chuyện, chuyện này… Sao có thể?”

Alice là cháu gái nhỏ của ông… Alice Chu?? Chu Thiểm Thiểm??? Ông lên ông nội rồi ư????

Người bỗng dưng lên chức bà nội – cô giáo Đỗ - hai tay nắm chặt, cô bé không phải con lai, vậy mái tóc quăn đó? Là di truyền bà. Khó trách lần đầu tiên gặp mặt, bà lại thấy thân thiết như thế! Thích như thế!

Trái tim kích động nhanh chóng bất động, cô giáo Đỗ ôm ngực che miệng, sau đó, bà nghĩ tới…

“Alice đi rồi mà?” Giọng nói phát run, chừng sắp khóc. Họ vừa biết tin Alice đã cùng dì dượng đi về nước.

Chu Diệu gật gật đầu, nói với họ: “Chỉ là tạm thời thôi.”

…

Tối nay, nhất định ba Chu và cô giáo Đỗ sẽ mất ngủ rồi. Kích động, tiếc nuối, ảo não, đau lòng, mỗi cung bậc đều đều cuộn trào trong tim, hận không thể đánh tuốt xác Chu Diệu.

Sau khi hai người lớn lên tầng, Chu Diệu và anh cả Chu ngồi nói chuyện phiếm ngoài vườn hoa. Trăng sáng sao thưa, cả vườn hoa chỉ bật một bóng đèn tiết kiệm điện năng, ánh sáng nhợt nhạt. Hai người đàn ông mét tám ngồi đối điện nhau, hình ảnh có chút không chân thật.

Anh cả Chu dựa ghế nhìn em trai, từ đáy lòng thốt lên: “… Em thật là một tên may mắn.”

Đúng vậy, thật may mắn. Dù chuyện xảy ra thế nào, anh đều cảm thấy mình cực kì may mắn. Chu Diệu đồng ý lời này.

https://thuviensach.vn

“Anh nói với em, đừng trách Đa Ninh.” Anh cả nghiêm túc.

“Em không đâu.” Chu Diệu hơi nâng miệng, sao anh có thể trách Đa Ninh, anh đâu nỡ.

Anh cả gật đầu, thế là tốt rồi.

Chu Diệu ngửa đầu, Thiểm Thiểm bị đưa về Toronto, trong đầu anh rất rõ ràng, tự nhiên sẽ không trách Đa Ninh, cũng hiểu rõ nguyên nhân vì sao cô ấy đồng ý. Đa Ninh không phải người hay tranh luận, nhất là tranh luận cùng người thân của mình. Hơn bốn năm sống cùng dì dượng, cùng nhau chăm sóc Thiểm Thiểm, ý nghĩa hai tiếng dì dượng thật không tầm thường.

Có thể nói là vô cùng tín nhiệm tin cậy họ.

Thậm chí, Đa Ninh còn tin tưởng dì dượng mình hơn cả Chu Diệu anh.

Cho nên hôm nay anh từ Mĩ gấp gáp trở về, không phải để ngăn trở, mà là đưa tiễn. Anh không muốn bắt Đa Ninh phải chọn một trong hai, hoặc dì hoặc anh. Huống chi, vì Thiểm Thiểm… hắn là cô ấy sẽ tin tưởng dì mình hơn.

“Cố gắng biểu hiện.” Anh cả Chu đặt lại cái chén.

Chu Diệu thở dài, sau đó nhắn tin cho Đa Ninh, lúc sau, nhìn về phía anh trai mình: “Anh, anh thực sự không nghĩ đến chuyện tìm một người à?”

“Anh… Khộng vội.” Anh cả Chu đứng lên, nói đùa cùng em trai: “Ba mẹ đã thôi không thèm thúc giục anh rồi.”

Mấy năm trước, anh cả Chu có làm quen với một cô gái, đến lúc hai người bàn bạc cưới gả thì cô gái ấy lại dan díu cùng bạn trai cũ. Đáng tiếc

https://thuviensach.vn

nhà họ Chu anh, vì giữ khuôn phép mà vẫn đem vàng bạc và hai mươi tám vạn lễ hỏi qua đó.

Hai mươi tám vạn, không nhiều không ít, là sổ tiền ba mẹ họ vất vả chắt bóp cả đời người. Về sau số tiền này cũng được trả lại, nhưng việc này lại tác động ít nhiều tới anh cả, cho đến giờ vẫn không tìm đối tượng kết hôn.

Ai!

Chu Diệu xoay xoay cổ, nhìn di động. Vừa rồi anh nói nhiều như thế, Đa Dương chỉ nhắn lại một chữ -- ừm?

…

“Ngày mai, anh tới chỗ em làm khách, có tiện làm hai phần đồ chay không?” Trong di động, không chỉ có tin nhắn của Chu Diệu, mà còn có một tin của học trưởng Cố đã lâu không gặp.

Đa Ninh trả lời học trưởng Cố trước: “Tiện ạ.”, còn thêm vào: “Hoan nghênh anh.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ba Chu nói vuốt đuôi: Kì thật…. lần đầu tiên nhìn thấy Alice, ta đã có một cảm giác cực kì yêu thích, giống như là cháu gái ruột vậy.

Chu Diệu: … A.

Này này, ngày mai Thiểm Thiểm sẽ nói chuyện qua video cùng học trưởng Cố, mọi người đoán Thiểm Thiểm sẽ gọi học trưởng Cố là gì?

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Đêm qua Chu Diệu ngủ tại nhà, bởi vì cơ bản không thường về nhà ngủ, ga trải giường và chăn nệm trong phòng ngủ của anh sớm bị cô giáo Đỗ cất vào. Lười trải giường chiếu, Chu Diệu trực tiếp dùng vỏ chăn đối phó một đêm. Ngày hôm sau bọc vỏ chăn đầy màu sắc thành một cái hình ống mà ngủ, vẫn chưa tỉnh lại, lại cảm thấy bắp đùi bị đau đớn một hồi.

Đột nhiên bị giật mình, theo bản năng co rút một cái.

Chu Diệu còn ngái ngủ từ từ mở mắt ra, ngẩng nhìn, liền thấy lão Chu cầm roi mây trong tay, hung thần ác sát đứng ngay đầu giường của anh. Anh. . . Thực sự là khó lòng phòng bị, đêm qua đi ngủ anh cố ý khóa trái cửa, lại quên lão Chu có chìa khoá.

Không đợi anh từ trên giường đứng lên, đùng một tiếng, roi mây của lão Chu lần nữa rơi trên da thịt anh, rất ra sức. Lão Chu còn vừa đánh vừa chửi: "Chu Diệu, cho con tài năng này, cho con lợi hại này! Đừng tưởng rằng con làm ông chủ lớn thì không sao, ngày hôm nay ba vẫn đánh chết con, để xem con còn dám gạt chúng ta chuyện gì. . ."

Sáng sớm, trời còn mờ tối, Chu Diệu đột nhiên bị đánh nên không kịp chuẩn bị.

Thân ở trong nhà nơi làm người ta cảm thấy ấm áp cùng an toàn, đối mặt việc đột nhiên bị tập kích như vậy, tốc độ phản ứng của Chu Diệu coi như nhanh nhạy, nhảy lên một cái, cao to lực lưỡng nhảy qua bên kia giường, sau đó nâng hai tay lên giằng co cùng nha sĩ Chu.

https://thuviensach.vn

Trước hết để cho anh mặc quần áo vào, được không!

Coi như bị đánh, anh là một người đàn ông trưởng thành, còn là một người đàn ông đã lên chức ba, có thể có chút thể diện hay không?

Không được! Lão Chu tiếp tục quất roi mây xuống, lại bị cánh tay Chu Diệu cản một phát, bắt đầu nổi trận lôi đình.

Cánh tay bị đau, vẫn phải tìm quần của mình. Chu Diệu một bên mặc quần vào một bên đề phòng roi mây của Chu lão rơi xuống thân thể của mình, quả thực là một ngày xui xẻo. Đã nhiều năm anh không bị đối xử như thế rồi, lần cuối anh bị đánh như vậy, là lúc ly hôn với Đa Ninh. Sau khi Đa Ninh xuất ngoại anh mới thông báo cho mọi người trong nhà, đương nhiên sẽ bị hung hăng đánh một trận.

Nhưng khi đó lão Chu chỉ dùng dây nịch anh quất, sáng nay lại từ đâu tìm được roi mây vậy?

Thảo nào lúc trời còn mờ tối, anh loáng thoáng nghe tiếng cửa mở dưới lầu, thì ra là lão Chu ra ngoài tìm công cụ gây án! Chu Diệu mặc quần vào, lại mặc áo sơ mi, lão Chu cũng không đánh nửa người trên của anh, chỉ đánh vào chân anh.

Chu Diệu dậm chân cài hai nút áo sơ mi, lấy kỹ năng của quán quân vượt rào cản thời còn là học sinh ra.

"Ba, bình tĩnh một chút, thứ hai này con còn một buổi họp báo." Chu Diệu đã tới cửa phòng ngủ, một tay nắm chốt cửa, một tay tiếp tục giằng co với lão Chu, mở miệng nói chuyện.

"Buổi họp báo? Mở họp báo thì rất giỏi ư!" Ba Chu cầm roi mây trong tay, không kiềm được tức giận mà trừng hai mắt, sau đó cắn răng nghiến lợi nói, "Được, đã như vậy. . . Con còn có tâm tư mở buổi họp báo! Được, hôm nay ba phải đánh con đến thứ hai đi mà ngồi xe lăn mở họp báo!"

https://thuviensach.vn

Nói xong, lại muốn đánh lên chân Chu Diệu.

Cứ đánh tiếp như vậy, thứ hai anh thật có thể ngồi xe lăn đi mở họp báo rồi. . . Huyệt thái dương của Chu Diệu đột nhiên thình thịch nhảy một cái, thân thể có đau hơn nữa cũng không bằng đau đầu.

Không thể thương lượng có phải hay không? Chu Diệu làm chút kỹ xảo, đoạt lấy roi mây của lão Chu, sau đó mở cửa, tiếp theo đóng cửa lại, nhốt lão Chu trong phòng ngủ của anh.

Nhanh chóng xuống lầu, ở khúc quanh thang lầu, cô giáo Đỗ đứng ở phía trước; cầm một cây thước bằng trúc trong tay.

Chu Diệu: . . .

Chu Diệu không nhịn được thở dài một hơi.

Sau đó, cô giáo Đỗ nghiêm mặt chặn phía trước mở miệng nói: "Chu Diệu, con qua đây!" Ngày hôm nay xem bà có đánh chết anh không!

Làm cái gì! Hôm qua cha mẹ anh một đêm không ngủ, chính là cùng nhau quyết định đánh chết anh sao?

Còn thay phiên ra trận? Chu Diệu muốn cười, lại không thể cười.

Nụ cười trên mặt có chút khổ, Chu Diệu mím môi một cái, đàn ông tốt không đấu với đàn bà, anh có thể giằng co cùng lão Chu, còn một khi mẹ đánh anh, chỉ có thể sẵn sàng chịu đựng.

Huống chi, cô giáo Đỗ còn dữ dội hơn lão Chu, làm trong ngành giáo dục nhiều năm, cô giáo Đỗ cũng không có khí chất dịu dàng của một cô giáo trong ngành giáo dục. Đối với đám học sinh trốn học ẩu đả, cô giáo Đỗ răn dạy không chút nương tay.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu buộc lòng phải thương lượng: "Mẹ. . . Tối hôm qua không phải vẫn tốt đẹp sao?" Cũng là bởi vì tối hôm qua đều tốt, anh mới an tâm mà ngủ trong nhà.

Đúng, tối hôm qua đều tốt đẹp! Bởi vì con trai cho cho bọn họ một tin tốt, từ trên trời đột nhiên giáng xuống một cháu gái nhỏ đáng yêu, đây là đúng chuyện cao hứng tốt đẹp. Bọn họ quá vui vẻ, thiếu chút nữa đã quên truy cứu trách nhiệm rồi!

Thế nhưng, là ai gây ra chuyện để hụt mất bốn năm của bọn họ cùng cháu gái nội! Là ai lừa gạt không nói cho bọn họ biết, để Alice tối qua lên máy bay trở về Toronto rồi! Là ai kết hôn rồi lại ly hôn, làm cho Đa Ninh mang theo hài tử ra nước ngoài sinh sống nhiều năm như vậy!

Về phần tại sao bọn họ để đến sáng mới ra tay ư. Con trai lớn như vậy, không đợi lúc còn sớm thừa dịp vắng vẻ mà vào, bọn họ còn có thể giáo dục được không?

"Mẹ, con đã sắp ba mươi rồi." Vẻ mặt Chu Diệu bất đắc dĩ, nỗ lực thương lượng nói, "Con hiện còn là làm ba người ta nữa."

Nói chưa dứt lời, lời nói càng làm cho cô giáo Đỗ căm tức, trực tiếp cầm lấy thước hung hăng đánh phía sau lưng Chu Diệu: "Chu tổng, ông chủ Chu, con còn biết con ba mươi nữa à, con còn biết con đã làm ba người ta à! Vậy con cho mẹ biết, mẹ cũng làm mẹ của con ba mươi năm, con còn nhớ mẹ là mẹ của con sao!"

"Khi kết hôn chúng ta không biết, khi ly hôn chúng ta mới được thông báo! Hiện tại đứa trẻ đã đi xa, con mới nói cho chúng ta biết Alice là cháu nội của chúng ta. . . Chu Diệu, bạn học Chu, ông chủ Chu, con thực sự muốn chọc mẹ tức chết à!"

"Bốp --" linh hoạt một cái. Tay nâng lên lại quất xuống, không chút nương tình.

https://thuviensach.vn

Hoàn toàn không có biện pháp giải thích, lại không thể đánh trả mẹ mình, chỉ có thể chạy trốn. Chu Diệu nhảy xuống thang lầu trốn đi, kết quả ở góc thang lầu lại thấy được anh cả cầm điện thoại di động.

Không thể nào, còn một người nữa ư. Chu Diệu quay đầu lại, mí mắt nhịn không được giật giật.

Anh cả Chu mỉm cười, nói cho anh biết: ". . . Anh quay phim lại, gởi cho Đa Ninh."

Độc ác! Chiêu này vô cùng tàn nhẫn! Chu Diệu từ cửa trước cầm lấy chìa khóa xe, không đợi cô giáo Đỗ cùng lão Chu đuổi xuống thang lầu, nhanh chóng ra khỏi nhà họ Chu. Một trận roi mây của bô lão vào sáng sớm, cuối cùng kết thúc.

Mãi đến khi ngồi trong xe mình, mới hoàn toàn khôi phục an toàn của bản thân.

Cửa sổ xe khóa chặt, Chu Diệu thở ra, sau đó không chút hoang mang cài mấy nút áo sơ mi còn lại, cúi đầu nhìn một chút vệt hồng trên cánh tay, sờ thử rồi nhe răng. . . Cũng không biết anh cả có thật gởi cái video đã quay cho Đa Ninh không.

Nếu như vậy, thật đúng là mất mặt. . . Hứa Đa ‘Dương’ sẽ cười anh suốt một tuần lễ cho coi.

Đâu chỉ một tuần, Đa Ninh cảm thấy cười một cái tháng cũng không có vấn đề gì.

Lúc Đa Ninh và Nhan Nghệ cùng nhau ăn điểm tâm, anh cả Chu gởi cô đoạn video đó. Khi còn bé cô thường chứng kiến chú Chu và cô giáo Đỗ hai người cùng đánh Chu Diệu, nhưng tuổi tác Chu Diệu càng lớn thì càng ít khi được chứng kiến cảnh đặc sắc như vậy.

https://thuviensach.vn

"Con còn biết con ba mươi rồi, con còn biết con cũng làm ba người ta. . ." Trong video vang lên giọng cô giáo Đỗ răn dạy Chu Diệu, nói năng khí phách, miệng lưỡi lưu loát, quả thực mắng Chu Diệu đến cẩu huyết lâm đầu (bị mắng dữ dội - giống như khi xưa yêu quái ma quỷ bị dội máu chó lên người, làm cho yêu ma không còn nhanh nhạy, để tiêu diệt nó).

Nhan Nghệ để đũa xuống, không dằn nổi cùng nhau xem.

". . . Ha ha, ha ha!" Cư nhiên chứng kiến Chu Diệu bị đối xử như thế, Nhan Nghệ cười đến chảy nước mắt: "Không nghĩ tới Chu tổng ở trong nhà còn bị đối xử như thế."

Đa Ninh gật đầu, đúng vậy. Chú Chu và cô giáo Đỗ đều là người đặc biệt có nguyên tắc và trách nhiệm, cho dù hiện giờ Chu Diệu là ông chủ lớn, sự nghiệp thành công đưa công ty ra thị trường, ở nơi đó Chu Diệu chỉ là đứa con trai mang lại sự đau đầu cho bọn họ. Đây vĩnh viễn là chuyện không thay đổi được.

Nhan Nghệ thấy được anh cả Chu gởi video cho Đa Ninh, có chút kỳ quái hỏi: "Anh của Chu Diệu kết hôn rồi sao?"

Anh cả Chu à? Đa Ninh lắc đầu một cái, còn chưa có. . . Cô cũng có nghe chuyện mấy năm trước của anh cả Chu, nhà gái hủy bỏ hôn ước, lúc cô biết chân tướng cũng đặc biệt nóng giận, suýt chút nữa tức phát khóc.

Bất kể nói thế nào, con mắt của người phụ nữ kia chắc chắn có vấn đề, ngay cả người đàn ông tốt như anh cả Chu cũng nỡ phụ lòng.

Nguyên nhân đến nay anh cả Chu vẫn chưa kết hôn, Đa Ninh không nói với Nhan Nghệ, sau đó nhớ tới hôm nay Cố học trưởng muốn đến làm khách, mau chóng bàn bạc với Nhan Nghệ một chút.

". . . Cố Gia Thụy muốn đến làm khách à?" Nhan Nghệ trong nháy mắt khẩn trương, giọng nói đều run lên.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh nhìn Nhan Nghệ, gật đầu nói: "Đúng vậy." Sau một lát, cô hỏi Nhan Nghệ, "Có được hay không? Đợi lát nữa cùng đi chợ mua chút nguyên liệu nấu ăn."

"Được chứ." Nhan Nghệ mạnh mẽ gật đầu, sau đó mở miệng hỏi, "Đa Ninh, tại sao Cố Gia Thụy muốn đến đây vậy?"

Đa Ninh lắc đầu, không biết nữa. Tối qua Cố học trưởng cũng không nói gì, cô cũng không hỏi, cảm thấy với thân phận của Cố học trưởng như vậy lại chủ động tới nơi các cô làm khách, tốt nhất đừng hỏi nguyên nhân.

Chỉ cần biểu hiện hết sức vinh hạnh là được rồi.

Nhan Nghệ cảm thấy Đa Ninh thật cố gắng coi Cố Gia Thụy là người quan trọng, thật hoàn toàn khác với mình. Cố Gia Thụy không phải chỉ là một hòa thượng thôi ư? Cùng lắm chỉ là một hòa thượng mua danh chuộc tiếng, có thể có thân phận gì chứ!

Ho khan, theo thói quen nghề nghiệp của Đa Ninh, có đôi khi đại não sẽ tự động biến người bên cạnh hóa thành động vật, tỷ như Chu Diệu khôn khéo như hỏa hồ ly, Hà Hạo là ngựa vằn. . . Còn như Cố học trưởng là cái gì, Đa Ninh nói với Nhan Nghệ: "Cậu không cảm thấy Cố học trưởng tựa như cá chép thần sao?"

Giọng nói khe khẽ, phảng phất như sẽ bị tai thần của Cố học trưởng nghe được.

Cá chép!

Người người đi cầu vận may của con cá chép đại tiên này sao!

Nhan Nghệ há miệng, thử suy nghĩ một chút, vui vẻ lên tiếng: "Hình tượng tốt nha."

https://thuviensach.vn

Cho nên anh từ một hòa thượng hoan hỷ (vui mừng, may mắn), biến thành một con cá chép may mắn sao? Đa Ninh đi chợ chọn mua rau dưa hữu cơ*, Nhan Nghệ cúi đầu gởi một con cá chép với bạn bè trong Weibo -- cầu vận may tỏ tình.

(*rau trồng tự nhiên, không sử dụng hóa chất).

Quả nhiên cá chép đúng là khác biệt, lập tức đã bị chia sẻ (share) mấy trăm lần.

. . .

Đồng dạng, chuyện Cố học trưởng đến nhà làm khách, Đa Ninh cũng nói với Chu Diệu. Thật không nghĩ tới chỉ có cô cùng Nhan Nghệ hai người chiêu đãi Cố học trưởng. Chủ yếu là sợ Nhan Nghệ sẽ tranh cãi cùng Cố học trưởng, sau đó cô giúp ai cũng không xong.

Có Chu Diệu, Cố học trưởng và Nhan Nghệ ít khả năng tranh cãi hơn, bởi vì so với Nhan Nghệ, Cố học trưởng cùng Chu Diệu mới là một đôi ‘thương nhau lắm cắn nhau đau’. . . Ho khan!

Trong điện thoại di động, Chu Diệu nói với cô: "Anh biết rồi, chạng vạng anh sẽ đến chùa Bắc Đồng đón cậu ta." Chùa Bắc Đồng cũng ở thành Tây, từ công ty Chu Diệu đi qua rất thuận đường.

Xác thực, trong khoảng thời gian này Cố học trưởng vẫn ở phòng loại một trong chùa Bắc Đồng, nhưng phòng loại một thì thế nào, anh vẫn như trước muốn đoạt WIFI của đám tiểu hòa thượng. Nói chung, tốc độ đường truyền ở chùa Bắc Đồng chậm rì rì làm cho anh rất cáu kỉnh, tiếp đó tháng này đã sử dụng thuê bao lưu lượng 2G.

Hôm nay, Cố Gia Thụy là muốn xem tiểu khả ái (em bé đáng yêu), muốn biết đời trước của người đàn ông Chu Diệu này đến cùng có cái phúc khí gì, có thể sinh được một bé con dễ thương đến như vậy.

https://thuviensach.vn

Đáng tiếc, trễ một ngày, tiểu khả ái đã bay trở về Toronto rồi.

Ở cửa sau của chùa, Cố Gia Thụy mang theo một cái túi càn khôn lên xe. Chu Diệu quét mắt nhìn cái túi màu vàng, không có hứng thú hỏi nhiều. Chẳng lẽ sợ Đa Ninh không chuẩn bị thức ăn chay, lại mang theo bánh bao nữa rồi?

So với Chu Diệu không khách khí, Chu Diệu có thể tới đón mình, Cố Gia Thụy vẫn biểu đạt cảm tạ: "Em trai Chu, hiếm khi cậu có lòng tới đón tôi."

Chu Diệu khước từ lòng biết ơn: "Không có gì, tôi chỉ là thuận tiện tới đón cậu cùng đi thôi."

Cố Gia Thụy ngồi ngay ngắn kế bên người lái, tiếc nuối nói: "Không nghĩ tới cậu đã có con, mà vẫn không có chút đột phá nào trong quan hệ với Đa Ninh."

Chu Diệu hừ một tiếng, mặc kệ Cố Gia Thụy nói thế nào, sau đó hung hăng đạp chân ga một cái, trong nháy mắt vòng nửa vòng tay lái.

Cố Gia Thụy quên cài dây an toàn, suýt chút nữa khiến tấm lòng bồ tát của anh sợ hãi.

Tại công viên Lam Thiên, Nhan Nghệ từ sớm biết Cố Gia Thụy muốn tới, vẫn duy trì trạng thái vi diệu* dường như không có việc ấy, sau đó thường thường đặt vài câu hỏi về chuyện của Cố Gia Thụy với Đa Ninh.

(*Vi diệu = tinh tế màu nhiệm không thể nghĩ bàn).

Đa Ninh trả lời từng câu của Nhan Nghệ.

Cơm tối hai người đã chuẩn bị xong, một mặn bốn chay, ngoài ra còn một túi chứa hai loại bánh chẻo, nhân thịt heo cải trắng, cùng với nhân

https://thuviensach.vn

thuần cải trắng. Lúc Cố Gia Thụy sắp tới, Nhan Nghệ nhìn đồ mặc ở nhà của chính mình, ai da một tiếng: "Làm sao lại bẩn hết rồi. . . Mình đi đổi bộ khác."

Đa Ninh cười cười, sau đó chuông cửa liền vang lên. Nhanh như vậy sao?

Xác thực rất nhanh, bởi vì có người có tài lái xe rất tốt, tốc độ lái xe cực nhanh! Ngoài cửa Cố Gia Thụy chấp hai tay hướng về phía Đa Ninh, gật đầu nói: "Đa Ninh, quấy rầy."

"Không quấy rầy, Cố học trưởng." Đa Ninh đáp lời, mở cửa.

Nhan Nghệ còn trong phòng ngủ thay quần áo, Đa Ninh lại liếc nhìn Chu Diệu đứng một bên. Chu Diệu cùng Cố học trưởng cùng nhau tiến vào, so với lần đầu tiên Cố Gia Thụy đến đây, Chu Diệu có vẻ quen thuộc đường đi lối về, còn thay cô bắt chuyện với Cố Gia Thụy: “Ngồi tự nhiên đi."

Cố học trưởng là một người khách khí lại hay chú ý, trước tiên ngồi xuống, cười nói với cô: "Tôi có mang một món quà tới đây." Sau đó từ trong túi vải phình to, lấy ra một bộ búp bê Barbie.

Món quà này, không hề nghi ngờ là mang đến cho Thiểm Thiểm.

Không sai, Cố học trưởng nói với cô: "Đây là tôi mua online, đáng tiếc không thấy được cô bé kia, trước hết đưa lễ gặp mặt cho em nhé."

Cố học trưởng chính là người khách khí, Đa Ninh đặc biệt ngượng ngùng nhận lấy. Vừa vặn Nhan Nghệ đẩy cửa phòng ngủ bên phải, thân mặc một bộ váy dài đi ra.

"Cố Gia Thụy, anh đến rồi à?" Nhan Nghệ lên tiếng chào hỏi.

Cố Gia Thụy kéo môi, khẽ gật đầu, vẫn là một câu: "Quấy rầy."

https://thuviensach.vn

Không nghĩ tới Cố học trưởng muốn sang đây gặp Thiểm Thiểm, Đa Ninh cũng tiếc nuối chưa cho Thiểm Thiểm gặp Cố học trưởng. Cô nghĩ khi Thiểm Thiểm nhìn thấy Cố học trưởng hẳn là rất ngạc nhiên mừng rỡ. Vừa vặn, Thiểm Thiểm gọi video đến. Đa Ninh nhanh chóng lấy búp bê Barbie của Cố học trưởng đưa lên, nói với Thiểm Thiểm rằng có một anh tặng quà cho bé.

Trong video, Thiểm Thiểm vui vẻ che miệng.

Đa Ninh hỏi Cố học trưởng: "Anh muốn cùng nói vài câu với Thiểm Thiểm nkhông?"

"Được." Cố học trưởng nói, nhận lấy điện thoại di động.

Cố Gia Thụy hướng video về phía mọi người, bên Toronto Thiểm Thiểm cũng không nghĩ tới sẽ náo nhiệt như vậy, sau đó mắt vẫn nhìn vào đỉnh đầu của Cố học trưởng. Chu Diệu ho khan một tiếng.

Cố học trưởng nói tiếng chào con.

Trong video, Thiểm Thiểm hít vào một hơi thật sâu, thực sự là hít một hơi, con mắt sững sờ nhìn Cố Gia Thụy, sau đó thốt lên một câu: "Anh. . . là canh sâm sao?"

Đa Ninh bật cười, bởi vì hiểu rõ Thiểm Thiểm hỏi cái gì. Chu Diệu cũng nhấp môi dưới, cũng hiểu được. Phía sau Cố Gia Thụy, chỉ có Nhan Nghệ há miệng, canh sâm? Tonson?

Canh sâm là tên tiếng anh của Cố Gia Thụy sao?

Hòa thượng mà cũng có tên tiếng Anh á! Nhan Nghệ không thể làm gì khác hơn là hỏi Đa Ninh: "Tại sao Thiểm Thiểm gọi hòa thượng là canh sâm?" Hay là cách phát âm giống nhau giữa chữ này và chữ tiếng Anh.

https://thuviensach.vn

Không phải canh sâm. . . Đa Ninh đang muốn giải thích.

Đúng lúc này, Cố Gia Thụy chắp hai tay, mỉm cười với Thiểm Thiểm trong video, phối hợp sức tưởng tượng nói: "Bần tăng từ Đông thổ Đại Đường đến đây. . . Mới từ Tây Thiên lấy kinh trở về, chào con tiểu thí chủ."

Con mắt Thiểm Thiểm mở thật to, vui vẻ không thôi, bỗng đặt câu hỏi với Cố học trưởng: ". . . Vậy anh biết Tôn Ngộ Không ở đâu không?"

Cố học trưởng trả lời Thiểm Thiểm: "Hắn đã biến thành ba của con."

Sau đó, Cố học trưởng hạ tay xuống, Chu Diệu xuất hiện trong video. Thiểm Thiểm nháy mắt, cười hì hì, thì ra là anh Chu Diệu. Chu Diệu nhấp miệng, tâm tình lập tức mềm xuống. Tuy đã cho Cố Gia Thụy chiếm tiện nghi, nhưng lần này hoàn toàn đồng ý.

Oh. . . Thì ra Thiểm Thiểm đọc Đường Tăng thành canh sâm*.

(*Đường Tăng - 唐僧 / Tángsēng / và Canh sâm - 汤森 / Tāng sēn/ có cách phát âm tựa tựa nhau).

Nhan Nghệ nhìn Đa Ninh một chút, lại nhìn Chu Diệu một chút, bọn họ đều có thể hiểu canh sâm là Đường Tăng, chỉ có cô không hiểu?

Được rồi, Nhan Nghệ cảm giác mình quá khẩn trương, nên mới không suy nghĩ ra!

Không thể không nói, Cố Gia Thụy vẫn rất cơ trí, có thể nghe ra từ cái miệng phát âm không rõ của con lai giả Thiểm Thiểm nói Đường Tăng, Nhan Nghệ nhìn xuống, liền thấy được cái đầu trơn bóng của Cố Gia Thụy.

Không hiểu sao, muốn giơ tay lên kiểm tra. . .

Biểu cảm của Nhan Nghệ đột nhiên thay đổi, chợt hiểu ra đám yêu tinh trong “Tây Du Ký” bắt Đường Tăng lại, chuyện đầu tiên không phải ăn

https://thuviensach.vn

thịt, mà là muốn sờ đầu hắn, xúc cảm nhất định rất tốt nha!

Nhan Nghệ nuốt từng ngụm nước bọt, sau khi Đa Ninh kết thúc cuộc gọi video, vội nói với mọi người: "Chúng ta. . . Ăn cơm thôi!"

Cơm tối, Đa Ninh cùng Nhan Nghệ đã phân chia món chay món mặn rất khá, kết quả lại lòi ra một sai lầm. Một cái bánh chẻo thịt heo cải trắng không biết từ lúc nào xâm nhập vào trong đĩa bánh chẻo thuần cải trắng, sau đó bị Cố học trưởng không cẩn thận ăn vào.

Ngay trước mọi người mặt, Cố học trưởng nuốt vào.

Chu Diệu nâng mí mắt, việc không đáng lo.

Đa Ninh lại khẩn trương, làm sao bây giờ, bởi vì cô và Nhan Nghệ không cẩn thận nên Cố học trưởng phá giới rồi.

"Cố Gia Thụy, anh phá giới rồi!" Đột nhiên Nhan Nghệ kêu một tiếng, thấy Cố học trưởng nuốt bánh chẻo thịt heo cải trắng vào, kinh ngạc kêu lên.

"Không nên lãng phí." Cố học trưởng nói.

Đa Ninh yên lặng cúi thấp đầu.

Chu Diệu nhẹ nhàng à một tiếng.

Chỉ có Nhan Nghệ còn quấn quýt, quan tâm nói: "Thế nhưng anh đã phá giới rồi, ôi chao. . ." Có muốn thừa dịp phá giới trực tiếp hoàn tục luôn hay không!

Cố học trưởng hơi nâng mặt mày tuấn tú lên nhìn Nhan Nghệ một chút rồi nói: "Không sao cả, tôi trở về niệm thêm mấy lần kinh Kim Cương là được rồi."

https://thuviensach.vn

Nhan Nghệ: "Oh. . ." Không nghĩ tới còn có biện pháp này!

Sau khi ăn xong, Cố Gia Thụy không lập tức rời khỏi mà ngồi trong phòng khách xem TV. Chu Diệu liếc nhìn, trong lòng rất rõ ràng, Cố Gia Thụy đây là chờ anh đưa về. Hòa thượng đòi hỏi xe đưa xe đón. . . chính là Cố Gia Thụy!

Tại phòng khách, Nhan Nghệ lấy hết can đảm cùng ngồi xuống ghế sô pha, hành động rất tùy ý rất tự nhiên, cùng Cố Gia Thụy thuần khiết xem "Con người và thiên nhiên", kết quả tiết mục vừa khéo nói về sự sinh sôi nẩy nở của bầy hổ.

Cố Gia Thụy ngồi rất ngay ngắn, thấy rất nghiêm túc, sau một lúc quay đầu cầm điện thoại di động lên, nhìn Nhan Nghệ bên cạnh. Nhìn nửa giây, tựa hồ muốn hỏi cô điều gì đó.

Tim của Nhan Nghệ đột nhiên đập nhanh một nhịp.

"Mật mã WIFI của các cô là gì?" Cố Gia Thụy mở miệng hỏi.

" 12345678. . ." Nhan Nghệ nhướng mắt, trả lời.

Cố Gia Thụy gật đầu, lúc nhập mật mã, tùy ý nói một câu: "Nói vậy mật mã này nhất định do Trịnh thí chủ cài đặt rồi."

Những lời này Nhan Nghệ nghe hiểu, Cố Gia Thụy mắng cô có đại não đơn giản! ". . . Đúng vậy, có gì sao? Đơn giản chút không được sao!" Nhan Nghệ hỏi lại.

Cố Gia Thụy lắc đầu, cường điệu nói: "Ý tôi là rất tốt, rất dễ nhớ."

Sau đó, buổi tối vẫn do Nhan Nghệ tiễn Cố Gia Thụy về chùa, lúc Chu Diệu nói ra, Nhan Nghệ đặc biệt sảng khoái đáp ứng. Nhưng Cố Gia Thụy lộ ra dáng vẻ bị làm khó dễ.

https://thuviensach.vn

Trong hành lang tối đen mơ hồ, Nhan Nghệ giả vờ ung dung, cười như không cười, đùa: "Nhất Thành đại sư, dáng vẻ anh vừa rồi khó chịu như vậy. . . Chẳng lẽ còn sợ tôi biến thành cọp, ăn anh à!"

"Thiện tai thiện tai." Cố Gia Thụy chắp hai tay, không nhanh không chậm đáp lại sự châm biếm của Nhan Nghệ, "Bần tăng là hòa thượng một tay trói gà không chặt, nếu như Trịnh thí chủ thật biến thành cọp, chỉ sợ cũng không có sức đánh trả."

Nhan Nghệ. . .

Bầu không khí giữa hai người bởi vì vài câu nói vi diệu đã xảy ra biến hóa, còn ở trên lầu, Đa Ninh đứng cạnh bồn rửa chén, bị Chu Diệu ôm chặt thắt lưng từ phía sau. Chu Diệu dựa vào rồi hít một hơi nơi vai và cổ cô, mở miệng nói: “Anh đi tắm nhé."

"Dạ, anh đi tắm đi." Qua một lát Đa Ninh mới trả lời.

Ai là yêu quái, ai là nhà sư. . . Vì sao thế gian này luôn có nhiều sự mê hoặc như vậy chứ.

****

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ho khan, đoạn kịch ngắn:

Ngày hôm nay Chu Diệu kết thúc cuộc họp trở lại phòng làm việc, trợ lý không cẩn thận thấy trên cánh tay ông chủ có hai vệt màu hồng.

Yếu ớt hỏi: "Chu tổng. . . Ngài bị roi da đánh sao?"

Chu Diệu lạnh lùng nói: "Đừng hỏi, không nên hỏi.”

Trợ lý hít một hơi thật sâu: . . . Hoàn toàn không tưởng tượng ra Hứa tiểu thư lại mãnh liệt như vậy!

https://thuviensach.vn

PS: Đối với chuyện bô lão cho ăn roi sáng nay, các bạn có hài lòng không? Có muốn tiếp tục đánh tới Chu tổng ngồi lên xe lăn mở buổi họp báo hay không? Chờ nghe các bạn.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Nhan Nghệ đưa Cố Gia Thụy về chùa, không đi đường cao tốc mà chen lách trong thành phố, chạy hướng về Thành Tây, một chân ga một chân phanh y như làm xiếc, khác hẳn phong cách của Chu Diệu.

Sau khi vượt qua hơn hai mươi đèn đỏ, cuối cùng cũng đi đến đường lớn ngoại ô. Nhan Nghệ liếc sang ghế phụ bên cạnh, Cố Gia Thụy hơi buông mắt, vẻ mặt thản nhiên, không biết đang tĩnh tâm niệm kinh hay đang chợp mắt. Lúc lên xe ở hoa viên Lam Thiên, vốn là Cố Gia Thụy đã mở cửa sau nhưng bị Nhan Nghệ ngăn lại. Sao vậy chứ, lại coi cô như lái xe thật à!

“Hay là, Nhất Thành đại sư, anh vẫn nên ngồi phía trước đi.” Nhan Nghệ chủ động mở cửa xe trước, miệng cười: “Chỉ đường giúp tôi.”

Sau đó Cố Gia Thụy cũng ngồi vào ghế trước, nhưng từ lúc lên xe đến giờ, gần như đều giữ trạng thái nhắm mắt yên lặng.

Nhan Nghệ chưa từng thấy người như vậy bao giờ, một người đàn ông mét tám nói mình trói gà không không chặt, nhờ anh nhìn đường hộ, lại nhắm mắt lại. Thật sự nghĩ mình là cao tăng đắc đạo sao!

Nhưng mà, cô lại động lòng với anh, giống như trở về thời đại học cô cũng có cảm giác với anh như thế. Có khác ở chỗ trải qua một cuộc hôn nhân thất bại, trái tim cô đã thô thiển hơn, da mặt cũng dày hơn, đối với chuyện tình cảm nam nữ đã không còn ngây thơ thuần túy như trước.

https://thuviensach.vn

Cho nên có đôi khi, Nhan Nghệ thật sự rất hâm mộ Đa Ninh, mặc kệ trải qua bao nhiêu biến cố vẫn giữ được một trái tim tốt đẹp giàu tình cảm, sành đời mà không lụy đời. Khó trách Cố Gia Thụy thấy được Đa Ninh có tuệ căn hơn cô. Nhưng mà Nhan Nghệ cảm thấy chẳng sao cả, trên đời này người như Đa Ninh chỉ là số nhỏ, cô mới theo số đông, mới là bình thường!

"Cố Gia Thụy… Vì sao anh lại xuất gia làm hòa thượng thế?" Nhan Nghệ hỏi Cố Gia Thụy. Trên đường ngoại ô, đèn đường mờ nhạt, mặt đường có chỗ gồ ghề, tay cô nắm vô lăng thi thoảng lại run lên.

Run vì cố nén giận, cũng vì có chút xấu hổ.

Không biết là do ngồi xe quá lâu, hay do câu hỏi của cô, Cố Gia Thụy khẽ thở dài một hơi, trả lời: "Một nửa là hứng thú, một nửa là nguyên nhân khác."

Nguyên nhân khác? Là gì vậy?

Lần đầu tiên, Nhan Nghệ khống chế được tính tò mò của mình, không hỏi han nhiều. Nhưng đối với vế giải thích trước, Nhan Nghệ nở nụ cười bình luận: "Lúc học đại học không nhìn ra, hứng thú của anh lại là… Làm hòa thượng." Một học kì đổi hai bạn gái, lại có hứng thú làm hòa thượng? Coi cô như trẻ con ba tuổi mà lừa chắc?

Đương nhiên Cô Gia Thụy có thể nghe ra sự lí luận và nói móc của Nhan Nghệ, mở miệng: "Hứng thú này là về sau mới có."

"À, à." Nhan Nghệ gật đầu hai cái. Chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì đó, cho nên Cố Gia Thụy mới đi xuất gia? Chẳng lẽ là không tìm được công việc tốt mới đi làm hòa thượng?

Cố Gia Thụy không nhiều lời nữa.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Nhan Nghệ bình tâm lại nói một lời khách quan: “Thực ra, anh làm hòa thượng cũng rất tốt, chí ít sẽ không gây họa cho con gái nhà lành".

Vừa dứt lời, không khí lại có chút xấu hổ khó hiểu. Bởi vì cô suýt chút nữa cũng được coi như là con gái nhà lành bị Cố Gia Thụy gậy họa.

“Thiện tai thiện tai.” Giọng điệu Cố Gia Thụy mang theo ý cười, cũng không ngần ngại đồng ý: “Bản thân tôi cũng cho là như vậy.”

Khụ, câu nói này, coi như đang nhìn nhận lại bản thân, hay là đang tự giễu? Không ngờ tới, Cố Gia Thụy lại khách quan với bản thân như vậy. Nhan Nghệ đưa Cố Gia Thụy đến cổng sau chùa theo yêu cầu của anh, cách cửa chính một vòng lớn.

Bởi vì Cố Gia Thụy không muốn dừng xe trước cửa chính.

Đối với việc này, Nhan Nghệ lại không kìm được chế nhạo một câu: “Xem ra Nhất Thành đại sư vẫn thật cẩn thận.” Hắn là sợ người ta nhìn thấy cô gái đưa anh về, nên mới sợ hãi đi cửa sau đi.

Hai chữ cẩn thận, Cố Gia Thụy nhận, cầm dây an toàn nói: “Chủ yếu là do cửa sau tương đối gần với thiền phòng của bần tăng.”

Nhan Nghệ: “…” Không biết nói gì luôn, đi nhiều hơn hai bước thì chết à.

Một lát sau, Nhan Nghệ nhìn Cố Gia Thụy vẫn đang ngồi: “Anh… Sao chưa xuống xe?”

Cố Gia Thụy nhìn cô, nói ra điều khó xử: “Dây an toàn của cô, tôi không tháo được.”

Gần đây dây an toàn bên ghế phụ đúng là có trục trặc, Đa Ninh cùng nhiều lần không mở được, phải mạnh tay mới có thể lôi ra. Nhan Nghệ tình

https://thuviensach.vn

nguyện ra sức vì Đa Ninh, nhưng Cố Gia Thụy đường đường là đàn ông, sao cô phải giúp anh chứ.

“Anh dùng lực một chút.” Nhan Nghệ ra vẻ không kiên nhẫn.

Anh dùng lực một chút…

Năm năm niệm kinh, vẫn không thể rửa sạch được đầu óc đen tối. Cố Gia Thụy tiếp tục đè dây an toàn, vẫn không rút ra được, đành tìm một cách nói thuần khiết hơn: “Tôi dùng lực, nhưng vẫn không rút ra được.”

Ha ha! Đen tối thì không đến nỗi, nhưng sao có cảm giác hơi ghê tởm nhỉ.

Nhan Nghệ ngẩng phắt lên, thâm sâu thở ra một hơi. Quả nhiên là tay hòa thượng trói gà không chặt, đến cả dây an toàn cũng không rút ra được. Cô xoay người, hai tay đặt ở hai đầu dây an toàn, xuất ra sức mạnh của nữ sinh cử tạ thời đại học, kéo.

Xấu hổ, chắc là do hơi căng thẳng, cô cũng không kéo ra được.

Nhan Nghệ khom người, hơi ngẩng đầu, Cố Gia Thụy cũng ngẩng đầu, hai người suýt chút nữa thì đụng vào nhau. Hương đàn hương quanh quẩn bên chóp mũi, khiến lòng người ngứa ngáy, như là vừa chạm vào thứ gì đó tuyệt thế.

Đã đến nước này, chỉ có thể hoặc là không làm, hoặc là làm cho trót, Nhan Nghệ tiếp tục cho thấy sức mạnh của đệ nhất nữ sinh cử tạ, hung hăng rút dây an toàn, sau đó, nói với Cố Gia Thụy: “Cứ như vậy, phải dùng lực biết không?”

Cố Gia Thụy: …

https://thuviensach.vn

Nếu không phải bắt buộc, Nhan Nghệ sẽ không ở trước mặt đàn ông thi triển sức lực mạnh mẽ trâu bò của mình, chỉ là vừa nãy không khí quá căng thẳng, cô mới phải làm như vậy, để Cố Gia Thụy nhanh chóng xuống xe.

“Được rồi, anh xuống xe đi.” Nhan Nghệ nói.

“Cảm ơn.” Cố Gia Thụy nói cảm ơn, thoáng chỉnh lại áo, mở cửa xuống xe. Nhan Nghệ không lập tức rời đi, mà còn chiếu đèn xe tiễn Cố Gia Thụy một đoạn đường.

Chùa dưới chân núi tĩnh lặng như có thể nghe được tiếng gió xuyên qua lá cây.

Đèn xe rất sáng, chiếu lên bóng lưng thẳng tắp của Cố Gia Thụy tạo cho anh một vầng sáng, Cố Gia Thụy đi không nhanh không chậm, mãi đến lúc bước chân vào cổng chùa, mới hoàn toàn biến mất trong quầng sáng ấy.

Con người xuất hiện trong cuộc đời này đại khái chính là như vậy, có khác thì là có người có ánh sáng đưa tới, lại có người được ánh sáng đưa đi. Nửa giờ sau chồng cũ gửi đến một tin nhắn: “Ngày mai anh tới thành phố A khảo sát, cùng ăn một bữa cơm nhé?”

Cô cười. Nhan Nghệ cầm di động, gắn từng chữ: “Ăn em gái anh, bận họp, không rảnh.”

Một câu dứt điểm, không cần tiếc một xu cước phí.

Nhan Nghệ trở về đã quá muộn, gặp Chu Diệu đi ra từ phòng ngủ Đa Ninh, cười hề hề chào hỏi: “Chu tổng, anh vẫn ở đây à?”

Mặt Chu Diệu không biến sắc gật đầu.

https://thuviensach.vn

Đúng, anh còn ở đây, rửa xong bát đĩa, lại cùng đi giặt quần áo với cô. Khó khăn lắm mới mè nheo được Đa Ninh bôi thuốc cho, thì có người tự dưng trở về. Chu Diệu bước tới bàn trà nhặt chìa khóa xe mình, Nhan Nghệ phía sau ho khan hai tiếng, hỏi anh: “Chu tổng, anh có biết vì sao Cố Gia Thụy xuất gia không?”

Quan hệ của bọn họ rất tốt, chắc là sẽ biết.

“… Nhàm chán đến phát hoảng đi.” Chu Diệu trả lời Nhan Nghệ, lại đến cửa phòng Đa Ninh gõ gõ: “Đa Dương, anh đi đây.”

Đa Ninh lê dép đi tới, dúi lọ thuốc mỡ trong tay vào tay Chu Diệu: “Lái xe cẩn thận anh nhé.”

Thuốc đã xoa được một nửa, còn vài chỗ anh nên tự mình bôi. Video anh cả Chu gửi không thấy rõ chú Chu và cô giáo Đỗ ngoan độc thế nào, Chu Diệu da dày thế mà vẫn chằng chịt vết đỏ.

Lúc Chu Diệu cởi áo sơ mi cho cô xem, cảm thấy thật ghê người.

“Ngày mai còn cuộc họp nhỉ?” Đa Ninh hỏi, sau đó quan tâm: “Anh về sớm nghỉ ngơi đi.”

“Ừm.” Chu Diệu thật muốn lừa ôm dê của anh vào lòng, thế mà Nhan Nghệ lại chờ ở cửa nói với anh: “Chu tổng, tôi chưa đổi quần áo, có cần tôi tiễn không?”

Nhan Nghệ chủ động đề xuất tiễn Chu Diệu, là muốn hỏi về Cố Gia Thụy.

“Không cần.” Chu Diệu không khách khí từ chối sự nhiệt tình của Nhan Nghệ, quay ra, tiện tay đóng cửa.

https://thuviensach.vn

Tính tình Chu Diệu như vậy, thật không thể hình dung nổi năm năm trước có thể vừa gặp đã yêu một cô gái! Thậm chí khả năng ngoại tình cũng cực thấp, bởi vì anh thật sự không có chút ga lăng khách sáo nào với phụ nữ.

“Đa Ninh, đột nhiên mình nghĩ đến một hình tượng.” Nhan Nghệ nói với Đa Ninh.

Đa Ninh nâng mắt: “Cái gì?”

"Chu tổng thực sự rất giống Tôn Ngộ Không, là loại đàn ông nứt ra từ kẽ đá, anh dũng thiện chiến, nhưng tính tình vừa cứng đầu vừa thối tha.” Nhan Nghệ nói, cách so sánh này chắc có lẽ là bị ảnh hưởng bởi Cố Gia Thụy lúc nãy.

Đa Ninh nở nụ cười. Chính xác, Chu Diệu thật sự rất giống người nứt từ kẽ đá, nhưng mà không phải khỉ, mà là cáo.

Thì ra, quà Chu Diệu tặng cho Thiểm Thiểm là một bức tranh được vẽ lại từ một tấm ảnh. Đó là tấm ảnh ba người chụp chung ở vòng xoay ngựa gỗ hôm đi khu vui chơi. Bức tranh này là do Chu Diệu kì công nhờ một họa sĩ hàng đầu nước Mỹ vẽ ra, phía dưới nghi ngày tháng cụ thể.

Sau đó bức tranh này đã được treo ngay ngắn trong phòng ngủ của Thiểm Thiểm ở Toronto. Không thể không nói, quà Của Chu Diệu thật sự rất được.

Ngày hôm sau, Nhan Nghệ ra ngoài gặp khách hàng, Đa Ninh ở lại phòng làm việc vẽ tiểu hòa thượng 3D, trên bàn máy tính đặt điện thoại di động. Màn hình di động đang phát kênh tin tức thành phố A, cô đợi từ chín rưỡi đến mười giờ, họp báo liền bắt đầu.

Hôm nay Chu Diệu mở họp báo nói về clip gây hiểu nhầm, sở dĩ cô biết là do cô chú ý đến tin tức từ chính phủ chứ không phải do Chu Diệu

https://thuviensach.vn

nói với cô, Chu Diệu cũng không hẳn là không muốn nói với cô, chỉ là cảm thấy mấy chuyện công ti này thật là phiền phức.

Không muốn nhiều lời với cô.

Trên màn hình, Chu Diệu ngồi ở vị trí trang trọng nhất, ăn mặc không phải quá nghiêm túc, tây trang đen phối hợp áo phông, có vẻ tùy ý hơn người khác. Nhưng chỉ cần Chu Diệu nghiêm mặt, lại có dáng vẻ vô cùng đứng đắn, bởi vì gương mặt anh góc cạnh rõ ràng, khí chất trong sáng nghiêm nghị, tự dưng sẽ làm cho người ta cảm thấy có áp lực e ngại đến gần.

Chính xác, Chu Diệu chính là người rất khó nói chuyện.

Videp phát tán trên mạng là do có kẻ ác ý hãm hại, các công ti khác gặp tình huống này thường xử lí qua loa, giữ lại thể diện không nói tên đối phương; nhưng Chu Diệu đối mặt với phóng viên, thẳng thắn vạch mặt là công ti nào, sau đó nhất định truy cứu không rút đơn kiện.

Đối mặt với truyền thông hôm nay còn có luật sư Triệu. Những vấn đề liên quan đến trách nhiệm, pháp luật đều do luật sư Triệu trình bày.

Song chuyện quan trọng nhất của buổi họp báo hôm nay không phải chuyện clip, mà đây chính là dịp để anh tuyên bố một kế hoạch tín dụng hoàn toàn mới của công ti, mà anh đã đạt thành hợp tác với công ty lớn nhất bên Mỹ, đưa hoạt động quản lý tín dụng ra thị trường nước ngoài.

Đó là công ty nước ngoài có vốn ở đài truyền hình này.

Theo giới chuyên môn, trong tương lai vấn đề tài chính thông qua internet có nhiều cơ hội để phát triển, đồng thời khả năng giao dịch ngày càng thêm thuận lợi, khả năng phát triển bền vững và quy phạm cao, tỉ lệ rủi ro thấp, chất lượng quản lí tài sản nâng cao.

https://thuviensach.vn

“Nhưng công ti không quy phạm như XX sẽ ngày càng ít đi.” Chu Diệu khẳng định như vậy. Cuối cùng còn cường điệu một câu: “Đây gọi là người không quản mình, sẽ bị người khác quản.”

Đa Ninh xem tường thuật trực tiếp, hít một hơi, bởi vì Chu Diệu không nể tình, cũng bởi sự hào sảng tự tin mà anh tỏa ra. Dù sao phóng viên cũng rất hài lòng, bởi vì lần này bọn họ đào được rất nhiều tin tức.

Lần này Chu Diệu mượn việc làm sáng tỏ việc tối để giới thiệu kế hoạch kinh doanh, thật là một mũi tên trúng hai con chim.

Sau đó, một nữ phóng viên hỏi Chu diệu vấn đề riêng: “Bên ngoài nói Chu tổng đã kết hôn, không biết có phải là thật không?” Sở dĩ hỏi như vậy, là do bộ phận truyền thông của công ti có tin đồn, sơ yếu lí lịch của Chu Diệu viết đã kết hôn.

Có đôi khi, chuyện kết hôn của người điều hành một công ti là rất quan trọng, nhất là đối với một công ti lớn, rút cục Chu Diệu có giấu giếm chuyện hôn nhân hay không. Đối mặt với câu hỏi vòng vèo của nữ phóng viên, Chu Diệu dừng một lát, trả lời: “Đúng, tôi đã kết hôn.”

Màn hình như bị nổ mạnh trong nháy mắt, người xem tường thuật trực tiếp hôm nay không chỉ có những người chú ý đến chuyện video phát tán, mà còn những cô gái hướng về nhan sắc tài sản tuổi trẻ của Chu Diệu, bởi vì từ lúc Chu Diệu lên sân khấu, Đa Ninh đã thấy nhiều câu “Chồng tôi thật đẹp trai”, hẳn là các cô ấy không dùng câu đấy để gọi luật sư Triệu bên cạnh đi.

“Đã từng.” Chu Diệu lại thêm một câu.

Nữ phóng viên được Chu Diệu trả lời thoáng sửng sốt, đùa cợt nói: “Chúc mừng Chu tổng trở lại cuộc sống độc thân…”

https://thuviensach.vn

“Đừng chúc mừng tôi, bởi vì tôi rất muốn được tái hôn.” Chu Diệu trả lời phóng viên, going điệu thật nghiêm túc, căn bản không giống như đang nói đùa, mà là thật.

Không giống như đang chơi Thái Cực Quyền với truyền thông, càng không cho bất kì kẻ nào có cơ hội bát quái.

…

Họp báo kết thúc, Đa Ninh tắt kênh, sau đó che mặt. Trước khi dì đưa Thiểm Thiểm về Toronto, cô từng giải thích với dì chuyện li hôn năm năm trước có thể là do Chu Diệu làm ăn thất bại, chứ không phải là vấn đề về nhân phẩm như dì nghĩ.

Chỉ là, thà rằng hai người chia tay là do vấn đề nhân phẩm.

Thật ra, khi suy đoán được rất có thể năm năm trước Chu Diệu gặp trục trặc trong làm ăn nên lợi dụng Diệp Tư Tư lừa gạt cô, so với việc anh thật sự vì Diệp Tư nên muốn buông bỏ cô thì cô còn tức giận nhiều hơn. Ít đi đau lòng, thêm vào tức giận.

Tức giận đến mức, cũng muốn học chú Chu cô giáo Đỗ, hung hăng đánh Chu Diệu một trận.

Buổi chiều, Đa Ninh nhận được lời nhờ vả, anh họ nhờ cô làm phù dâu cho Diệp Tư Tư, việc cần làm rất đơn giản, hỗ trợ đưa nhẫn cưới trong hôn lễ. Bởi vì phù dâu của Diệp Tư Tư đột nhiên mang thai rồi.

Trong điện thoại, anh họ dở khóc dở cười giải thích, Đa Ninh nhận lời: “Được ạ.”

“Thật à?” Anh họ hơi hơi không tin.

Đa Ninh nói một câu thật lòng: “Anh, em là em của anh mà.”

https://thuviensach.vn

Lời của cô khiến anh họ cực kì vui vẻ, nói với cô: “Vậy khi nào rảnh, anh đến đón em đi thử đồ.”

Còn mấy ngày, vẫn có thể thay đổi số đo.

Lễ phục của cả phù dâu và cô dâu mà Diệp Tư Tư đặt ở Italy đã được mang về công ti hôn lễ.

Bộ đồ chuẩn bị cho phù dâu có hơi rộng với Đa Ninh, lúc cô thử đồ Diệp Tư Tư cũng đang thử đồ, cười nói: “Cơ thể tôi béo nhanh gầy cũng nhanh, gần đây vì kết hôn mà giảm được nhiều cân, nên bộ này hơi rộng, cần phải sửa lại một chút.” Sau đó khách khí hỏi cô có muốn chọn bộ khác hay không.

Đa Ninh thay bộ phù dâu ra, từ chối đề nghị của Diệp Tư Tư. Cô may gấu bông nhiều năm, sửa số đo của váy đối với cô không khó khăn lắm. Thiểm Thiểm có rất nhiều váy, đều là tự tay cô may.

Quan trong là, nếu đổi váy thì chắc còn phiền toái hơn.

“Đa Ninh, thật sự cảm ơn cô đã giang hồ cứu nguy.” Diệp Tư Tư cảm ơn cô, sau đó vô cùng thân thiết kéo tay cô.

Đa Ninh nhìn Diệp Tư Tư, có hơi buồn cười. Thật không nghĩ tới, lại có lúc cô làm phù dâu cho Diệp Tư Tư. Song lúc cô đồng ý làm phù dâu ngoại trừ nghĩ đến tình anh em, nếu như nói không có chút tâm tư méo mó thì đến chính cô cũng chẳng tin nổi.

Đột nhiên Diệp Tư Tư nhỏ giọng hỏi cô: “Đúng rồi… Chu Diệu có biết cô làm phù dâu cho tôi không?”

“Biết chứ.” Đa Ninh tỉnh bơ trả lời, mắt không thèm nháy.

Biết mới tài đấy.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh đang ở trong phòng mặc thử váy đã sửa xong, đúng lúc Chu Diệu đến tìm cô, Đa Ninh trực tiếp mặc váy phù dâu ra mở cửa cho Chu Diệu. Chu Diệu nhìn váy màu xanh nhạt, mí mắt cũng giật vài cái.

"… Sao tự dưng mặc thế này?" Ánh mắt tiếp tục săm soi cô không để lại dấu vết.

"Đẹp không?" Đa Ninh hỏi, cũng nhìn trộm Chu Diệu.

Chu Diệu đáp: "Khồng tồi." Cúi xuống: "Nói, sao lại mặc thế này?" Chẳng lẽ muốn đi quyến rũ kẻ ngốc sao?

Hai người hai suy nghĩ hoàn toàn lệch pha.

Đa Ninh nói ra suy nghĩ của cô, cố ý nhấn mạnh với Chu Diệu: "Tuần sau làm phù dâu cho bạn gái cũ của anh, đây là lễ phục, đẹp không?"

Chu Diệu: …

Tâm trạng Đa Ninh tốt nâng tà váy, làm như không có việc gì ngồi xổm xuống tìm giày, lúc quay lưng về phía Chu Diệu, miệng khẽ nhếch lên. Không phải Chu Diệu không nói với cô anh gặp chuyện không may sao, anh còn nói, trên đời này còn nhiều cách.

"Diệp Tư Tư à?" Cuối cùng Chu Diệu cũng nghĩ ra bạn gái cũ là ai, hỏi cô.

"Đúng đó." Đa Ninh nghiêng người qua, cười cười: "Em vì anh nên mới đi đấy."

Cảm động không?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Khụ khụ, Chu Diệu còn nợ một trận đòn, của Đa Ninh.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu: Tác giả, hình như cô đã quên cô thiết kế tôi là tổng giám đốc bá đạo… Có tin tôi không cho cô tiền lì xì không.

Tác giả: Cậu tin không, tôi có thể viết ra 1% khả năng còn lại, cho nam thứ lên hạng.

Lưu Tiểu Hi: ... Cám ơn tác giả còn nhớ tôi.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Hay cho câu vì anh nên mới đi.

Lúc Đa Ninh nhếch môi mỉm cười, trên môi như có thêm chút thịt bám lên. Trừ bỏ miệng, những bộ phận khác trong ngũ quan của Đa Ninh đều vô cùng tú lệ ôn nhu; chỉ có miệng là vô cùng hợp với kiểu nhếch môi, rất hợp với khuôn mặt đoan trang tăng thêm cho cô một phần xinh đẹp.

Phối hợp với con ngươi đang lóe lên, tựa như một con hồ ly khoác da dê.

Hồ ly với cừu nhỏ trở thành bạn tốt, chơi lâu ngày, hồ ly còn có một bộ da dê ngụy trang, cừu nhỏ cũng có một bộ da hồ ly ngụy trang; bộ da này đều là cả hai mang đến cho nhau, sau đó hai người càng chơi càng vui, cũng càng ngày càng quen thuộc hành vi phương thức của nhau.

Đối với việc Đa Ninh cố ý nhắc nhở, Chu Diệu cũng cười lên, tự nhiên nhớ ra: "Đúng rồi, anh họ em với Diệp Tư Tư sắp kết hôn."

"Đúng đó." Đa Ninh gật đầu, sau đó quay đầu đi, tiếp tục chọn giày, không quên thuận miệng chọc ngoáy: "Anh quý nhân nhiều việc, em còn tưởng anh không nhớ rõ."

Trong lòng Chu Diệu cười ha ha, chỉ nhìn Đa Ninh đang xoay người. Một đầu tóc đen mềm mại buông xuống dưới, Đa Ninh duỗi tay vén tóc ra sau tai, lộ ra lỗ tai với độ cong mượt mà.

https://thuviensach.vn

Làn da trắng nõn nà, từ sau tai đến cổ rồi phía sau lưng, như tuyết trắng làm người ta muốn chạm vào, trắng như tuyết rơi vào trong mắt Chu Diệu. Cho dù xoay người ngồi tìm giày như vậy, bởi vì cơ thể đẹp, đường cong sau lưng vẫn như phong cảnh tươi đẹp, như là cành dương liễu đầu xuân non mềm nhẹ nhàng gập lại.

Làn váy màu xanh nhạt kéo trên mặt sàn, Chu Diệu ngứa tay cúi người kéo váy xuống cho Đa Ninh, tầm mắt tiếp tục quét mắt đến phía sau lưng Đa Ninh. . . Váy này, có phải có chút lộ hay không?

Chu Diệu ho nhẹ thành tiếng.

Chắc chắn bữa tiệc cưới của nhà họ Hứa sẽ có rất nhiều khách khứa, Đa Ninh đảm đương phù dâu? Còn mặc thành như vậy? Chu Diệu cảm thấy không tốt lắm.

"Anh cảm thấy vẫn là đừng đi, giành đầu ngọn gió cái gì chứ." Chu Diệu mở miệng nói.

"Giành đầu ngọn gió?" Đa Ninh lặp lại lời Chu Diệu nói.

"Đúng, giành đầu ngọn gió." Chu Diệu đánh giá Đa Ninh dựa theo góc độ của người khác: "Em mặc như vậy không phải là đoạt đầu ngọn gió của cô dâu sao, dù sao Diệp Tư Tư cũng là cô dâu mới. . . Không tốt lắm."

Đa Ninh: ". . ." Chu Diệu đây là khen, hay là chê cô? Cô giành đầu ngọn gió của Diệp Tư Tư? Hay anh suy nghĩ thay "Bạn gái trước" thế!

"Yên tâm, bộ lễ phục này là Diệp Tư Tư chọn, em không giành đầu ngọn gió của cô ấy được." Đa Ninh đáp lại Chu Diệu.

"Đa Ninh, em cố ý." Chu Diệu chắc chắn nói.

https://thuviensach.vn

"Đương nhiên." Đa Ninh trả lời vô cùng thẳng thắn: "Vừa rồi em đã nói với anh, là em đặc biệt vì anh, Chu tổng."

Chu Diệu thật sự dở khóc dở cười, nhưng phản ứng này của Đa Ninh anh lại thấy hưởng thụ ngoài ý muốn, cúi đầu cười hỏi: "Đa Ninh. . . Em còn ghen anh với Diệp Tư Tư hả?"

"Không đâu, em đại diện cho Chu tổng anh chúc phúc cho bạn gái cũ, sao lại là ghen được?" Đa Ninh phản bác Chu Diệu, đáp lời vô cùng thoải mái, như chuyện đương nhiên.

diên#$đan@#LinhĐang :-D quy%đôn

Chu Diệu: ". . ."

Vẫn là không muốn nói với cô, có phải không? Bây giờ Đa Ninh cũng không vội bắt Chu Diệu nói chuyện của Diệp Tư Tư với cô, Chu Diệu có thể kéo dài bao lâu, cô có thể đợi bấy lâu, dù sao đã là nợ cũ xảy ra năm năm trước; sổ sách này kéo dài càng lâu, lúc tính toán cả gốc lẫn rễ mới hăng hái, dù sao cô mới là chủ nợ của anh.

"Vậy phù rể là ai?" Chu Diệu đột nhiên hỏi, hỏi vấn đề mà anh bắt đầu quan tâm.

Khụ, Đa Ninh lắc đầu, cũng không rõ ràng lắm. Cô đã quên hỏi anh họ. Chủ yếu cô cũng không định làm phù dâu chính thức, hay là đưa nhẫn cưới ở hiện trường hôn lễ, anh họ nói anh chỉ có một cô em gái, để cô đưa nhẫn cưới rất thích hợp.

Nhưng anh họ không nói, Đa Ninh cũng đã quên mất, nhà họ Hứa chỉ có mình cô là con gái; cô là cháu gái duy nhất của bà nội.

Chu Diệu hừ hừ, thật sự anh không tin một chữ nào Hứa Văn Diệp nói.

https://thuviensach.vn

#Đang: mình không rõ có phải tác giả viết nhầm tên anh họ của Đa Ninh không, lúc thì Hứa Văn Diệp lúc thì Hứa Văn Nghiệp@@

Về phần anh họ Hứa Văn Nghiệp của Đa Ninh, Chu Diệu cũng không ưa thích người này, một người mà miệng vừa nói lời hay xong đã quay sang làm chuyện xấu. Đương nhiên những ấn tượng này phần lớn lưu lại từ lúc nhỏ. Mỗi lần anh đưa Đa Ninh cùng đi chơi, Hứa Văn Nghiệp lôi chuyện này ra uy hiếp, châm ngòi ly gián quan hệ của anh với Đa Ninh không nương tay chút nào. Rõ ràng anh và Đa Ninh chơi rất thân, Hứa Văn Nghiệp lại cứ ỷ vào việc cùng họ với Đa Ninh, làm anh và anh cả trở thành mối quan hệ xếp sau.

Ghê tởm hơn là ỷ vào quan hệ thân thích, làm đặc quyền.

Hiện tại mọi người đều lớn rồi, chẳng ai ấu trĩ như vậy nữa, đương nhiên Chu Diệu cũng sẽ không lấy chuyện hồi nhỏ để tính toán chi li. Có điều tên Hứa Văn Nghiệp thuộc kiểu giang sơn dễ đổi bản tính khó dời; bây giờ phương thức làm việc có thể diện hơn một chút, nhưng mà nội tâm vẫn là cái đức hạnh như ngày trước. Nhà họ Hứa làm bên công nghiệp, anh làm bên tài chính, vốn cùng xuất hiện không nhiều lắm, nhưng vị anh họ này của Đa Ninh giỏi về luồn cúi, chỗ nào có tiền là chui vào.

Mấu chốt nhất, vẫn là một kẻ nịnh hót.

Phụ nữ nịnh hót anh thấy nhiều rồi, mà đàn ông nịnh hót như vậy, quả nhiên chính là con trai của nhà giàu mới nổi.

Chu Diệu nhìn người luôn xoi mói lại không khách khí, đương nhiên người có thể vào được mắt anh cũng không nhiều. Thật ra người anh họ này của Đa Ninh cũng không quá xấu, chỉ có phần làm người ta ghét. Đối với tiệc cưới lần này của nhà họ Hứa, Chu Diệu cũng sớm nhận được lời mời, nếu không phải quan hệ của nhà họ Chu và nhà họ Hứa không tệ, anh

https://thuviensach.vn

cũng sẽ không tham gia hôn lễ của nhà họ Hứa; nhưng mà cái gọi là quan hệ không tệ, cũng chỉ là mọi người từng là hàng xóm trong một khu.

Sau này nhà họ Hứa giàu rồi, lập tức chuyển đến căn nhà lớn hơn.

Về phần cô dâu Diệp Tư Tư, căn bản không phải trọng điểm suy nghĩ của Chu Diệu.

Cho nên, phù rể là ai?

Thật ra, Đa Ninh cũng không được coi như một người phù dâu. Diệp Tư Tư đã có năm người phù dâu, nhà họ Hứa cũng đã tìm năm phù rể, tạo thành số lượng phù dâu phù rể tương đối lớn. Đa Ninh chỉ là người đưa nhẫn cưới lên đài, cái gì mà bỗng nhiên phù dâu mang thai chỉ là Hứa Văn Nghiệp lấy cớ, người anh họ nhà họ Hứa này chính là muốn Đa Ninh lên đài đưa nhẫn cưới.

Nguyên nhân cũng rất thuần túy, anh ta thật sự chỉ có một người em gái là Đa Ninh. Huống chi người em gái này có giá trị nhan sắc cao nhất trong nhà họ Hứa, xinh đẹp giống như là nữ ngôi sao, thỏa mãn lòng hư vinh riêng của Hứa Văn Nghiệp.

Quyết định này, vốn Diệp Tư Tư không quá đồng ý, nói ra lý do: "Đa Ninh đã ly hôn, có phải không tốt lắm hay không."

Đa Ninh cùng Chu Diệu đã ly hôn, nguyên nhân nhà họ Hứa biết chuyện là năm ấy thím của anh ta sinh bệnh, vì một câu nhắc nhở của thím, hai người đã lĩnh chứng. Sau khi thím qua đời, Đa Ninh cùng Chu Diệu lập tức ly hôn, người đề nghị kết hôn cùng ly hôn đều là Đa Ninh.

Đây là lời Đa Ninh khai báo với bọn họ, bởi vậy năm năm nay nhà họ Hứa và nhà họ Chu thấy thẹn với nhau, vô cùng khách khí.

https://thuviensach.vn

Quan hệ của Đa Ninh cùng Chu Diệu như vậy, bọn họ cũng sẽ tin tưởng hai người sẽ làm ra chuyện như này. Nhưng trong mắt người anh họ Hứa Văn Nghiệp, Chu Diệu vẫn còn có chút để ý em gái mình, bây giờ bưng bít tốt như vậy, vẫn nguyện ý đợi Đa Ninh xuất ngoại du học trở về.

Không có mấy người đàn ông có thể làm được.

Dù là anh em bè bạn hay người ngoài, đều thích dùng một chút chân tướng mình biết được để suy đoán nguyên do. Lúc nào cũng thế, với chuyện của người khác thì nhìn xem rất "Thấu đáo", với chuyện của mình thì lại "Sương mù xem hoa" .

Về phần Chu Diệu cùng Diệp Tư Tư đã từng "Lui tới", anh họ Hứa hoàn toàn không biết gì, càng không biết trong lòng người vợ chính thức còn nhớ mãi không quên Chu Diệu.

Bằng không lúc Chu Diệu gọi điện thoại tới đề xuất làm phù rể, chắc chắn phản ứng đầu tiên của Hứa Văn Nghiệp là cự tuyệt, mà không phải vui sướng đáp ứng.

Cúp điện thoại, Hứa Văn Nghiệp nói chuyện Chu Diệu muốn làm phù rể cho Diệp Tư Tư, Diệp Tư Tư thật sự không còn lời gì để nói, chỉ có thể lộ ra nụ cười tự nhiên nhất nói: ". . . Có chân lí khác."

Hứa Văn Nghiệp lại nhanh chóng nghĩ ra nguyên nhân: "Có lẽ là vì Đa Ninh."

Tức khắc tim Diệp Tư Tư như bị bóp nghẹn.

Năm năm trước, Diệp Tư Tư cùng Chu Diệu "Kết giao" ngắn ngủi hai ngày. Lúc cô ta coi trọng Chu Diệu, Chu Diệu nói anh về nhà ly hôn đã, sau đó Chu Diệu ly hôn thật, Diệp Tư Tư cho rằng đương nhiên cô ta và Chu Diệu kết giao.

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Tư thật sự có cảm giác động tâm với Chu Diệu, cũng thừa nhận động tâm như này do cảm giác chinh phục và lòng hư vinh nhiều hơn, bởi vì lúc ấy trong mắt cô ta người bạn trai tốt nhất là người đẹp trai và có năng lực, hơn nữa vẻ đẹp trai trên người Chu Diệu mà chính anh cũng không biết rất hợp với khẩu vị của cô ta. Kết quả đến lúc cô ta tìm Chu Diệu, Chu Diệu lại quăng cho cô ta một câu: "Ai nói tôi ly hôn vì cô."

Ban đầu là "Tôi về nhà ly hôn cái đã", rồi đến "Ai nói tôi ly hôn vì cô" quả thực là cảm giác từ trên trời rớt xuống đất. Diệp Tư Tư thật không muốn thừa nhận bản thân mình chỉ là một cái cớ, cho nên cô ta lập tức chủ động đề nghị chia tay.

Bảo đảm kiêu ngạo.

Tình nguyện làm bộ như cái gì cũng không biết.

Là cô ta đá Chu Diệu, mà không phải cô ta bị Chu Diệu chơi.

Vợ trước Hứa Đa Ninh của Chu Diệu vụng trộm nhìn cô ta ở trường đại học, Diệp Tư Tư có biết. Như xuất phát từ một loại trả thù, lúc đó cô ta giả bộ như đang yêu cuồng nhiệt. . . Không thể không nói có đôi khi phụ nữ thật sự rất buồn cười, Diệp Tư Tư cũng rất buồn cười bản thân mình của năm năm trước.

Năm năm sau, cô ta mới rõ ràng thứ mình muốn là cái gì, tình yêu là dệt hoa trên gấm gì đó, vật chất cùng thể diện mới là trụ cột cùng áo khoác tốt nhất của phụ nữ. Năm năm này, cô ta lên làm Phó tổng hữu danh vô thực không quá vẻ vang của Thiên Tín, tuy rằng người ngoài nhìn vào đã là không tệ, nhưng vẫn còn cách xa điều cô ta muốn.

Thậm chí nhà họ Hứa cũng không thỏa mãn "Giấc mộng" của cô ta, thế nhưng nhà họ Hứa đã là "Hào môn" tốt nhất của thành phố A mà cô ta có thể đặt chân vào được.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng vất vả lắm mới đến hôn lễ, kết quả tình địch muốn lên đài đưa nhẫn cưới cho cô ta, người đàn ông đã từng có tình cảm thì làm phù rể. Diệp Tư Tư không biết rốt cuộc hai người Đa Ninh cùng Chu Diệu này an tâm cái gì, chỉ biết là từ lần đầu tiên thấy Đa Ninh ở biệt thự nhà họ Hứa đến bây giờ, mỗi ngày đều lo lắng đề phòng giả bộ không biết chuyện gì.

. . .

Có một số việc, lúc hoàn toàn chẳng hay biết gì thì không cân nhắc rõ được, một khi khi rõ ràng thì càng nghĩ càng thông. Về chuyện Diệp Tư Tư cùng Chu Diệu từng kết giao, Đa Ninh đã đoán được là lúc đó Chu Diệu kiếm lý do lừa cô, về những hình ảnh cùng dòng trạng thái năm đó Diệp Tư Tư thay đổi trên diễn đàn của trường, có lẽ Đa Ninh cũng có thể đoán được là chuyện gì xảy ra.

Về phần rốt cuộc Diệp Tư Tư là người phụ nữ như thế nào. . .

Ngày hôm sau khi đi từ nhà bà nội về, anh họ gọi điện tán gẫu về tình cảm của mình, thừa nhận không chút nào kiêng kị rằng anh lấy Diệp Tư Tư phần nhiều vì tài nguyên của Thiên Tín cùng mỹ mạo của Diệp Tư Tư.

Anh họ cũng đều đã nói như vậy, đương nhiên Đa Ninh cũng sẽ không nói thêm điều gì.

"Đây là tình cảm của người lớn." Anh họ nói với cô như vậy, sau đó cảm khái một câu: "Nhưng mà Đa Ninh, cuộc hôn nhân gắn chặt với lợi ích bền chặt hơn cuộc hôn nhân gắn với tình yêu một chút, bởi vì cả hai bên đều dựa theo nhu cầu. Ví dụ như ba mẹ anh."

Anh họ cũng không đề cập đến bên ngược lại. Đa Ninh hiểu rõ, là chỉ ba mẹ cô.

"Anh, chúc anh hạnh phúc." Đa Ninh chỉ đáp anh họ những lời này. Cô có thể lý giải lời anh họ nói, cũng chỉ có thể nói lời chúc phúc.

https://thuviensach.vn

Bởi vì nhu cầu của mỗi người khác nhau, phương thức theo đuổi hạnh phúc cũng khác nhau.

Điều khiến Đa Ninh không nghĩ tới là, Chu Diệu chủ động yêu cầu làm phù rể, ở hiện trường hôn lễ ngày đó thành một đôi với cô. Nhưng càng khiến Đa Ninh ngoài ý muốn là, Nhan Nghệ mua một đôi thỏ từ trên mạng. Một là công tử thỏ cô thiết kế, một cái khác cũng là công tử thỏ. . . Nhưng lỗ tai ngắn hơn, ánh mắt nhỏ hơn, miệng cũng lệch chút. . .

Khuynh hướng cảm nhận và bề ngoài của hai con thỏ khác nhau rất lớn, nhưng có thể hoàn toàn thấy được là cùng một loại thỏ.diên@@đan$$lê$$quy&đôn

"Một cái là hàng loại A, một cái là hàng miền núi." Nhan Nghệ nói với cô, giơ hai con thỏ trong tay lên, bất đắc dĩ nói với cô: "Đều sao chép Đậu Kỳ của chúng ta."

Đậu Kỳ là tên Đa Ninh lấy cho công tử thỏ.

"Đúng rồi, chúng nó cũng kêu Đậu Kỳ." Nhan Nghệ còn nói.

Đa Ninh: . . .

Nhãn hàng thú bông của cô và Nhan Nghệ còn chưa hoàn toàn thành lập, nhưng công tử thỏ các cô đưa ra đã có hàng lậu, không nghĩ tới còn hot trên mạng.

Lúc chưa thành lập phòng làm việc, trước khi Chu Diệu nhận việc đã nói trước với cô một câu: Ở trong nước khó nhất là sáng lập nhãn hiệu, bởi vì sao chép rất nhiều; dễ dàng nhất cũng là sáng lập nhãn hiệu, bởi vì sao chép dễ dàng.

Không nghĩ tới, nhanh như vậy đã bị Chu Diệu đoán trúng.

https://thuviensach.vn

Đến ngày hôn lễ của anh họ, Đa Ninh không có giày cao gót phối với váy dài màu lục, chỉ có thể mượn Nhan Nghệ một đôi. Chân Nhan Nghệ lớn hơn chân cô một cỡ, cô đặt hai miếng lót chân ở bên trong, mới coi như vừa chân.

Gót giầy mười cm, Đa Ninh đi đôi giày cao gót này lập tức cao 1m73; tuy rằng vẫn còn kém Chu Diệu nửa cái đầu, nhưng khí chất của hoàn toàn khác với hơn một mét sáu.

Ít nhất, không cần nâng đầu nhìn Chu Diệu.

Hôn lễ của anh họ cùng Diệp Tư Tư tổ chức thật sự long trọng, địa điểm là khách sạn năm sao Thiên Giang ở trung tâm thành phố A. Đêm trước hôn lễ, ba cô gọi cho cô một cuộc điện thoại, tìm đề tài hàn huyên tán gẫu với cô, nói đến tiệc rượu trong hôn lễ của anh họ cũng đã hơn trăm bàn.

"Ninh Ninh, nghe nói con sẽ lên đài đưa nhẫn cưới cho A Nghiệp?" Ba hỏi cô.

Có một kiểu người già, chỉ nghe âm thanh cũng có thể đoán được họ nghĩ gì. Đa Ninh trả lời ba mình: "Đúng vậy, anh họ nói con là em gái duy nhất của anh ấy."

Bên ba bỗng chốc im bặt.

Đối với chuyện năm ấy của ba, Đa Ninh nên oán trách thì cũng oán trách, nên tức giận thì cũng tức giận, còn lại chỉ có sự xa cách của huyết thống. Sở dĩ duy trì quan hệ, bởi vì mẹ cô là người sĩ diện, lúc trước không phải vì cô, mẹ cô cũng sẽ không dùng phương thức ly hôn tranh tài sản với ba. Nhưng mà sau đó, trước khi mẹ lâm chung đã dặn dò cô, ngàn lần đừng xem nhẹ nhà họ Hứa.

Nên khách khí thì phải khách khí, nên sĩ diện thì phải sĩ diện.

https://thuviensach.vn

Cô nhớ kỹ lời dặn của mẹ, cho dù trong lòng không muốn, năm năm đi Toronto này, hàng năm cô vẫn tặng một phần quà cho bà nội, làm tốt bổn phận cháu gái hiếu kính trưởng bối.

Không thể để nhà họ Hứa cảm thấy, mẹ cô dạy dỗ con gái không hiểu chuyện.

"Đúng rồi, ba nghe dì dượng của con đã về." Ba lại hỏi cô, sau đó do dự mở miệng nói: "Sao con không nói với ba một câu. . ."

"Thật xin lỗi ba, bởi vì dượng dì trở về làm việc, không ở lại bao lâu, con mới không nói cho ba." Đa Ninh đáp lại ba, giải thích nguyên nhân chu đáo. Dừng lại, cô còn nói: "Ba cũng biết tính tình của dì."

Nếu trong lòng vẫn đang có phần oán hận, có đôi khi cũng không cần mạnh miệng làm gì, câu nói đầu tiên là đủ rồi. Nhiều lần nhắc nhở, không chỉ có ba cô khó chịu, còn có cô cùng mẹ cô.

Đối với việc oán giận ba đã có gia đình mới, ngoại trừ việc có thể biểu đạt bất mãn cùng ủy khuất trong lòng, cũng không có tác dụng khác.

Hôn lễ của anh họ được cử hành vào buổi tối thứ bảy, Đa Ninh cùng Chu Diệu cùng tham dự; chú Chu cô giáo Đỗ không đi, ủy thác anh cả Chu mang theo một phần tiền mừng. Bởi vì nửa chừng Chu Diệu mang theo thân phận nửa phù rể, mặc tây trang cùng áo sơmi chính thức.

Tóc vuốt keo sáp, quả thực là áo mũ chỉnh tề, đẹp trai bức người; đến hội nghị tuyên bố cũng không thấy anh ăn mặc chính thức như vậy. . . Đối với việc này, Đa Ninh chế nhạo Chu Diệu một câu: "Quả nhiên, hôm nay có ý nghĩa phi phàm."

Thật ra, miệng Đa Dương rất lợi hại, vừa làm tổn thương người khác lại nổi bật được sự thông minh. Quả nhiên cổ nhân nói không sai, môi giấu châu ngọc, khắc khẩu sẽ không thua. Đơn giản là Đa Ninh có vẻ bề ngoài

https://thuviensach.vn

chuẩn vô hại, cộng thêm tính tình ôn nhu đôn hậu, vô cùng dễ dàng làm cho người ta quên mất dê cũng có một mặt miệng lưỡi bén nhọn.

Bất đắc dĩ chớp chớp mắt, Chu Diệu quay đầu sang nhìn người mặc váy rực rỡ bên cạnh, sở dĩ hôm nay anh mặc như vậy, chẳng lẽ không phải vì càng phù hợp với cô sao?

Giữa mùa hè, anh còn mặc vào tây trang áo khoác, hoàn toàn vì đợi lát nữa che cho cô. Bằng không, cho là anh không sợ nóng à. Hôm nay cũng không phải anh kết hôn, mặc tây trang gì chứ.

Trong hiện trường yến tiệc, Chu Diệu nắm tay Đa Ninh đi về phía trước, sau đó tầm mắt cứ nhìn qua bên phải.

Đa Ninh cũng nhìn sang bên phải.

Chỉ thấy trước mặt anh cả Chu có một người phụ nữ xinh xắn, người phụ nữ kia thật sự rất xinh xắn. . . Bởi vì còn thấp hơn cô.

Ngại quá, thiếu chút nữa Đa Ninh đã quên trên chân mình còn có đôi giày cao gót 10cm.

"Chính là người kia, chính là bà chị dâu bắt cá hai tay kia." Chu Diệu nói với cô, không đợi cô nhìn nhiều hơn chút, đã mang cô sang bên đó, "Đi, đi qua sẽ biết."

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Sẽ biết?

Đa Ninh nhìn về phía Chu Diệu, kéo tay của Chu Diệu một chút. Nếu trước mặt anh cả Chu chính là cô gái mà ngày trước anh cả Chu đã từng nói chuyện hôn nhân, cô cùng Chu Diệu vẫn nên không qua mới phải. Cô sợ anh cả Chu sẽ xấu hổ.

Nhưng mà, anh cả Chu cùng cô gái kia cũng thấy được cô cùng Chu Diệu. Nhất là anh cả Chu, mặt biểu lộ ý cười với cô. Hôm nay anh cả Chu mặc không chính thức như Chu Diệu, chỉ đơn giản là áo sơmi sọc phối hợp với quần dài màu nâu.

Có thể vì liên quan đến nghề nghiệp, dù cho là quần áo ánh mắt, hay là nụ cười, bộ dáng của anh cả Chu vĩnh viễn là sạch sẽ chính trực lại ôn hòa.

Mùa đông năm anh cả Chu bị hủy hôn, vừa lúc Đa Ninh bay từ Toronto về thành phố A một chuyến, lúc ấy anh cả Chu còn mời cô ra ngoài ăn lẩu, bởi vì tức giận bất bình, cô ăn đến mức viền mắt đỏ hồng. Anh cả Chu lại hỏi cô vô cùng cẩn thận: ". . . Muốn anh hẹn Chu Diệu ra không?"

Sự thật là cô vốn không khổ sở tức giận về chuyện của mình, mà bị một vài lời nhảm chọc cho khóc. Anh cả Chu nở nụ cười, nói với cô: "Đa Ninh, nếu em bất bình vì chuyện của anh, hoàn toàn không cần phải thế. Trái lại em phải chúc mừng anh mới đúng, sau đó chúc anh nhanh chóng tìm được tình yêu đích thực."

Đây là anh cả Chu, độ lượng lại ôn nhu như thế.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh cùng Chu Diệu đã đi tới trước mặt anh cả Chu và người con gái kia, điều ngoài ý muốn là người con gái kia lại gọi tên cô, điều này làm cho Đa Ninh rất sửng sốt."Em chính là Đa Ninh đúng không." Dáng người người con gái đó xinh xắn, giọng nói lại rất thành thục; nhất là ngữ điệu, từ trước đến nay cái loại thành thục này thường làm Đa Ninh vô thức khó chịu.

Có thể cũng do ấn tượng ban đầu không tốt.

"Đa Ninh, hồi nhỏ chúng ta đã gặp qua." Người con gái kia cười nhắc nhở cô: "Tôi là con gái của thím ba bên nhà bác gái cả của cô."

Đa Ninh: . . .

Thành phố A này chính là như vậy, dù cho có quốc tế hóa như thế nào, có sức sống có đổi mới, GDP tăng trưởng nhanh chóng, phương diện làm quen giữa cư dân vẫn duy trì theo phong cách bảy dì lớn tám cô lớn; nhất là trong hôn lễ nơi nơi đều là người quen thân thích, quan hệ dính dáng đến nhau.

Thì ra người gần trở thành chị dâu của Chu Diệu, lại là thân thích bên bác gái cả của cô. Khó trách Chu Diệu đánh giá năm ấy anh cả Chu thân cận là chịu độc hại sâu của bảy dì lớn tám cô lớn.

"Sao thế, hôm nay Đỗ phu nhân không mang theo đứa nhỏ tới uống rượu mừng?" Chu Diệu lạnh nhạt mở miệng hỏi, so với trong tưởng tượng của Đa Ninh thì miệng anh tốt hơn một chút, nhưng chỉ hỏi một câu tùy ý, không chỉ cho Đa Ninh biết vị Đỗ phu nhân này đã kết hôn sinh con, cũng làm cho sắc mặt vị Đỗ phu nhân này hơi cứng ngắc, có phần khó đối mặt với anh cả Chu.

Nói vậy vị Đỗ phu nhân này đã gả cho đối tượng bắt cá hai tay năm ấy. Trước kia Đa Ninh đã nghe bác gái cả nói một câu, hôn nhân của phụ

https://thuviensach.vn

nữ có hạnh phúc hay không có thể nhìn ra từ trên mặt cô ta —— vị Đỗ phu nhân này cũng không có khuôn mặt đang hạnh phúc.

"Chu Diệu, tôi chỉ trùng hợp gặp anh cậu. . . Tùy tiện tán gẫu hai câu." Đỗ phu nhân nói với Chu Diệu như vậy, giọng nói có phần khô khốc. Dù là sắc mặt hay giọng điệu, có vẻ đều rất cố kỵ Chu Diệu; lời giải thích, lại lộ ra một phần ủy khuất rất nhỏ.

Đỗ phu nhân giải thích đầy thiện ý, bộ dáng Chu Diệu vẫn là không có gì tốt. Đời này hiếm khi anh có địch ý với một người phụ nữ, nhưng vị Đỗ phu nhân này chính là một người. Bắt cá hai tay, mang thai, sau đó thiết kế để anh trai anh đổ vỏ. . . Tóm lại không mặt mũi không da còn giả bộ đáng thương, người phụ nữ như vậy, thật sự nhà họ Chu đốt cao hương tám đời mới tránh được cô ta vào cửa.

"Ha." Chu Diệu khinh thường hừ nhẹ một tiếng, lười nói thêm một câu nữa.

". . Tôi đây đi trước." Đỗ phu nhân ngẩng đầu, cẩn thận nhìn về phía anh cả Chu nói lời từ biệt.

Anh cả Chu gật đầu, cũng không có nói cái gì. Vừa rồi thật sự là đụng mặt đột ngột, đối phương lại chủ động chào hỏi anh, anh lảng tránh thì thật sự không tốt lắm. Để ý thì lại có vẻ miễn cưỡng.

Khác biệt với tính cách của em trai, Chu Thước rất hiếm khi oán giận trước mặt người khác, thậm chí đến vẻ mặt mặc kệ cũng không làm. Cho nên, rất nhiều lúc Chu Thước đau đầu với em trai mình, đáy lòng cũng tồn tại một phần hâm mộ. Lần nữa cảm kích nhìn em trai, anh cả Chu nhìn về phía Đa Ninh, trên mặt nhiều hơn một phần tươi cười, ca ngợi tự đáy lòng: "Đa Ninh, hôm nay em rất xinh đẹp."

"Cám ơn anh Chu Thước." Đa Ninh gọi anh cả Chu giống như hồi nhỏ.

https://thuviensach.vn

Anh cả Chu lại hỏi cô: "Chẳng lẽ hôm nay em cũng là phù dâu?"

Đa Ninh lắc đầu: "Chỉ lên đài đưa nhẫn cưới." Sau đó cô xách Chu Diệu ra: "Chu Diệu là phù rể."

Anh cả Chu buồn cười, không cần nghĩ cũng biết vì sao em trai mình lại thành phù rể; nhìn Đa Ninh mặc lễ phục cùng Chu Diệu mặc tây trang thẳng thớm trước mắt, anh cả Chu chỉ có thể nghĩ đến từ kim đồng ngọc nữ.

Từ nhỏ đến lớn, hai người này luôn là một đôi vô cùng xứng."Có cần chụp bức hình cho hai người không?" Anh cả Chu nói.

"Không cần." Đa Ninh cự tuyệt, chú rể cô dâu còn chưa chụp ảnh chung, cô cùng Chu Diệu chụp ảnh chung làm cái gì.

Nhưng nhanh hơn việc cô cự tuyệt, Chu Diệu đã nhét di động vào tay anh cả Chu, nói: "Cám ơn anh."

Tiệc cưới hôm nay của anh họ và Diệp Tư Tư được bố trí vừa cao cấp lại lãng mạn, liếc mắt một cái là có thể thấy được hoa hồng trắng hoa hồng đỏ; mùi rượu sâm phanh thơm nồng, còn có địa điểm riêng để khách mời chụp ảnh; một vòng hoa hồng to như vậy, bên trong xếp thành hai chữ in X&Y.

Đa Ninh cũng không hâm mộ buổi liên hôn hôm nay của anh họ và Diệp Tư Tư, bởi vì anh họ nói anh ấy và Diệp Tư Tư chỉ là kết hôn theo nhu cầu. Nhưng tiệc hôn lễ hôm nay vẫn làm lòng Đa Ninh có phần hướng tới.

Tuy rằng cô và Chu Diệu đã từng lĩnh chứng, nhưng cô cùng Chu Diệu lại không từng tổ chức hôn lễ, cô cũng chưa mặc váy cưới trắng, càng không đi trên thảm đỏ với Chu Diệu. Đoạn đường không dài không ngắn kia, Đa Ninh cũng từng muốn nắm tay của Chu Diệu bước qua.

https://thuviensach.vn

Chỗ chụp ảnh lưu niệm, hai đứa bé trai đang giúp đỡ lẫn nhau, mẹ bọn chúng đang chụp ảnh giúp chúng. Hai đứa bé trai này, trong thân thể có một nửa huyết thống giống cô, Đa Ninh cũng không có bao nhiêu cảm giác.

Giống với thế, bọn chúng cũng cảm thấy cô xa lạ.

". . . Đa Ninh." Mẹ bọn chúng gọi cô, trong tay cầm một cái điện thoại di động, khuôn mặt nhã nhặn nhìn cô, như đang chờ cô đi qua. Sau một lát, gọi hai con trai của mình, bảo bọn chúng gọi chị.

"Không cần để ý tới, không phải nói một câu gì cả." Chu Diệu nhẹ nhàng nói với cô. Sau đó, trực tiếp mang cô lướt qua người phụ nữ này.

Đa Ninh cùng Chu Diệu ngồi hàng ghế đầu của phù dâu phù rể, đối lập với váy phù dâu màu hồng nhạt, váy dài màu xanh nhạt trên người Đa Ninh quả thực không giống mọi người cho lắm. Vị phù rể Chu Diệu này, cũng là đột ngột thêm vào, tự anh yêu cầu làm phù rể, nhưng lại uổng công mà chẳng có ích gì.

Năm vị phù rể khác, từ lúc sáng sớm đón cô dâu đến bây giờ, đều không ngừng lại một chút nào; hiện tại đang đứng trước cửa đám tiệc hỗ trợ nghênh đón khách, đâu ai ngồi an nhàn bên cạnh cô giống anh.

Đa Ninh không thể không nhắc nhở Chu Diệu một câu, đừng quá nhàn nhã.

Chu Diệu hoàn toàn không cho là đúng, nói với cô: "Không phải là phù rể nên ở bên cạnh phù dâu sao?" Dừng lại, Chu Diệu bỏ thêm một câu với cô: "Anh hỏi Hứa Văn Nghiệp, anh đúng là phù rể cặp với em, ngồi cùng một chỗ với em là tốt rồi."

Đa Ninh: . . .

https://thuviensach.vn

Tiền lì xì cho phù rể của Chu Diệu lấy được cũng mất quá ít sức rồi. Đa Ninh cũng lấy được bao lì xì anh họ cho thêm, sự thật là bao lì xì này của cô, lấy được cũng thật nhẹ nhàng, đợi lát nữa chỉ cần đi lên đài một chuyến.Diên$5danf**lê<>quy!đôn

Phía trước, người mẹ của đôi song sinh kia lại vô thức nhìn về phía cô.

Đa Ninh bỏ qua một bên, nắm chặt bàn tay. Có đôi khi cô thật sự không rõ, vì sao bọn họ đều có thể giả bộ như không có việc gì, người phụ nữ kia là như thế này, ba cô là như thế này, tất cả nhà họ Hứa đều như vậy.

"Có vài người mặt trước để thỏa mãn nhu cầu cá nhân mà không từ thủ đoạn, mặt sau lại vì yên tâm thoải mái hưởng thụ hạnh phúc, mà bắt đầu giả bộ nhỏ yếu thiện lương khẩn cầu tha thứ." Chu Diệu đột nhiên mở miệng nói. Nói về vị Đỗ phu nhân kia, cũng nói người mẹ kế này của Đa Ninh.

Đa Ninh quay đầu nhìn Chu Diệu.

"Mẹ em đã qua đời, bà ta chỉ có thể thu thập em vào tay. Chỉ khi em tha thứ cho bà ta, thân phận của bà ta và con trai mới có thể đổi thành danh chính ngôn thuận." Chu Diệu tiếp tục nói, ánh mắt cũng nhìn cô.

"Anh cảm thấy em sẽ tha thứ sao?" Đa Ninh lên tiếng hỏi.

"Sẽ không." Chu Diệu nói.

Cho nên vừa rồi anh mới bảo Đa Ninh không cần để ý tới, nhiều lời thêm một câu cũng sẽ có thể đưa ra những lời ám chỉ sai lầm cho những người đó. Dù cho nói cái gì, đều cũng có hại không lợi. Giọng điệu khách khí một chút mấy người phụ nữ đó sẽ được tiện nghi còn khoe mẽ, cảm thấy có khả năng được tha thứ; một khi giọng điệu không khách khí, mấy người đó lại làm bộ bị thương tổn, càng thêm được được một tấc lại muốn tiến một thước, sau đó trả đũa.

https://thuviensach.vn

Với Chu Diệu thì chuyện xảy ra năm năm trước, Đa Ninh vĩnh viễn là người bị hại nhiều nhất. Năm ấy cũng là dì Hứa sớm đã biết hết thảy lại gạt Đa Ninh không nói, Đa Ninh phải chịu đựng không chỉ là tin tức dì Hứa bị bệnh nặng, còn có sự phản bội của chú Hứa.

Hôn lễ sắp bắt đầu, mấy phù rể đã đi tới, lúc ngồi xuống tầm mắt đồng loạt bay về phía Đa Ninh. Chu Diệu hận không thể đào con mắt của bọn họ ra, sau đó anh cởi áo khoác tây trang ra, khoác lên đầu vai Đa Ninh.

Áo tây trang nam đen thuần, nhẹ vắt lên váy dài xanh lá của Đa Ninh.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Ban đêm ở con đường phía sau của bệnh viện trung tâm thành phố, người đi đường cũng không nhiều. Có một vài cửa hàng hoa và trái cây ở phía đối diện, mấy quán đồ ăn vặt, những tấm biển hiệu đủ loại kiểu dáng màu sắc lóe lên đủ loại sắc màu, hiện lên ánh sáng yếu ớt nhưng ấm áp; đó là góc phố có lẫn khói lửa và hơi thở của con người bình dị nhất.

Nhân gian đầy khói lửa, luôn có hỉ có bi; tựa như cảm xúc của con người dễ vui vẻ cũng dễ tức giận.

Đa Ninh chỉ vì giằng co với Chu Diệu, nhìn Chu Diệu cao hơn mình một cái đầu, tràn ngập lửa giận. Cô còn chưa tính nợ cũ của anh và Diệp Tư Tư, mà anh đã nổi giận trước.

Đối với chuyện của chính mình thì ngậm miệng không nói chuyện, đối với chuyện của cô thì hành vi ngang ngược chỉ trích; chuẩn mực của việc chỉ cho phép châu quan phóng hỏa không cho dân chúng đốt đèn.

"Chu Diệu, em thật không ngờ tới, anh là một người đàn ông buồn cười như vậy." Đa Ninh mở miệng nói.

Chu Diệu có một chút tốt, biết chính xác lúc Đa Ninh tức giận, chủ yếu là đánh không đánh trả mắng không mắng trả, còn có thể nghĩ biện pháp làm giảm sự phẫn nộ của đối phương; lúc cõng người ra khỏi bệnh viện là anh thực sự đang ghen, hiện tại nhìn Đa Ninh đang đứng trước mặt còn thở hồng hộc hơn anh, Chu Diệu mím môi, dừng một chút, đặt câu hỏi theo lời Đa Ninh nói: ". . . Anh buồn cười ở chỗ nào?"

https://thuviensach.vn

Giọng nói rất nhẹ, loáng thoáng hàm chứa một phần ủy khuất nhỏ. Đây là phương thức cầu xin tha thứ độc đáo của Chu Diệu, dùng để đối mặt với Hứa Đa Ninh đột nhiên biến thành dương (dê) đại vương.

Đa Ninh lau mắt một chút. Buồn cười ở chỗ nào? Không buồn cười chỗ nào cả! Không chỉ là buồn cười, còn ấu trĩ, cuồng vọng, hỗn đản. . . Từng từ Đa Ninh nói ra, Chu Diệu híp mắt lại, cảm thấy người Đa Ninh mắng không phải là mình. Đa Ninh đứng đối diện với tầm mắt Chu Diệu, bỏ thêm một câu: "Không cần hoài nghi, đang mắng anh đấy."

Chu Diệu gật đầu: . . . À.

Tính tình của Đa Ninh, Chu Diệu rõ ràng nhất, ôn nhu thiện lương đôn hậu, nhưng cô cũng không phải là người hoàn toàn không có nguyên tắc và nóng nảy, một khi chuyện gì xúc phạm đến nguyên tắc của cô, nên tính sổ nhất định sẽ tính sổ. Đối với người khác có lẽ cô còn có thể thương lượng hẳn hoi, đối với anh tuyệt đối không thương lượng bất cứ cái gì cả.

Cho nên chỉ cần Đa Ninh thực sự tức giận, Chu Diệu vẫn sẽ chịu thua cùng thỏa hiệp theo bản năng; bằng không anh chính là cố ý muốn cãi nhau với Đa Ninh tìm niềm vui. Nhưng hiện tại cũng không thích hợp để hai người cãi nhau, thời điểm không đúng chỗ cũng không thích hợp. Anh phải nói nguyên nhân mình ghen cho Đa Ninh, anh không phải là một người đàn ông ghen lung tung: "Mặc kệ như thế nào. . . Chân em bị trật, người tìm đầu tiên cần phải là anh."

Chu Diệu nói rất nghiêm túc, giọng điệu cũng thật thà.

Chu Diệu am hiểu nhất cái gì? Phản lại một kích. Hiện tại thứ làm Đa Ninh tức giận không phải lời của Chu Diệu, mà là cái giọng điệu đương nhiên này của anh! Anh dựa vào cái gì mà cho rằng lẽ ra nên như vậy.

Tức giận hơn là Chu Diệu hiểu lầm quan hệ giữa cô và anh cả Chu. Cô cũng không tin rằng, Chu Diệu chỉ tức giận vì anh cả Chu đưa cô đến bệnh

https://thuviensach.vn

viện.

"Sao nào, anh cả Chu nhìn thấy em bị trật chân, đưa em đến bệnh viện cũng không được sao?" Đa Ninh lạnh lùng hỏi lại Chu Diệu: "Rốt cuộc trong lòng anh đang suy nghĩ cái gì, anh cho rằng em không biết sao? Chu Diệu, anh không chỉ buồn cười, anh còn xấu xa!"

Lời của Đa Ninh, Chu Diệu cơ bản hiểu được là mình hiểu lầm, quá mức so đo."Thật xin lỗi." Chu Diệu xin lỗi.

Đừng, đừng xin lỗi. Chuyện của cô và anh còn chưa tính rõ ràng đâu!"Chu Diệu, em thật sự không biết trong đầu anh đang giả bộ cái gì!" Tức giận với cô cũng thôi đi, đến dấm chua của anh cả Chu cũng ăn; vì để cô cùng anh ở bên nhau một lần nữa, anh cả Chu nói bao lời hay về Chu Diệu với cô, anh có biết hay không.

"Thật xin lỗi, Đa Ninh. Anh chỉ nghĩ trước kia em từng thích anh trai anh. . ." Chu Diệu nói lời trong lòng ra, Chu Diệu luôn luôn ghi tạc chuyện viết trong nhật kí năm đó trong lòng; Tuy rằng tình cảm của thiếu nữ hoài xuân Đa Ninh không là thật, nhưng vẫn là một chiếc kim trong lòng anh. Mỗi khi nhìn thấy Đa Ninh ở chung vô cùng thân thiết với anh trai mình, anh liền không nhịn được sự tức giận. Huống chi mấy năm Đa Ninh đi Toronto này, mỗi lần về nước người cô tìm cũng không phải anh, mà là anh trai anh.

Lúc anh khổ sở cũng từng nghĩ, chỉ cần Đa Ninh đừng trở thành chị dâu của anh là tốt rồi, bằng không có lẽ anh sẽ thực sự làm ra cái gì đó đại nghịch bất đạo. Lúc ấy tình cảm của anh với Đa Ninh còn chỉ là đơn giản thích cùng thân cận, vẫn chưa phải là tình yêu và sự chiếm giữ của một người đàn ông với người phụ nữ mà mình âu yếm như bây giờ.

Dù cho là thân hay tâm, anh đều muốn hoàn toàn giữ lấy.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng hiểu được vì sao Chu Diệu lại ăn dấm chua của anh cả Chu. . . Nhật kí! Đa Ninh thiếu chút nữa đã quên chuyện năm ấy Chu Diệu nhìn lén nhật kí của cô, nhưng cô thật sự không nghĩ tới bây giờ Chu Diệu còn cho rằng cô thích anh cả Chu.

Quyển nhật kí kia Đa Ninh dùng để ghi lại những việc vặt trong cuộc sống thời học sinh, anh cả Chu xuất hiện trong đó cũng rất bình thường. Lúc ấy cô nhìn thấy Chu Diệu lật xem nhật kí của cô, sở dĩ khẩn trương, bởi vì quyển nhật kí kia càng nhiều tên Chu Diệu hơn.

Cô ghi vào trong đó sự biến hóa tình cảm của cô với Chu Diệu, buồn rầu vì Chu Diệu chỉ coi cô là bạn tốt. Kết quả xem xong nhật kí Chu Diệu khó xử hỏi có phải cô thích anh cả Chu hay không. . Làm lòng thiếu nữ cô vừa sợ vừa giận.

Nhớ đến vẻ mặt vui đùa kia của Chu Diệu, cô cho là Chu Diệu thấy được cảm tình của cô với anh, mới cố ý nói như vậy.

Mới vui vẻ giao cô cho anh cả Chu.

Dù sao khoảng thời gian trước Chu Diệu luôn luôn nói với cô cái người hoa khôi của khoa gì đó thổ lộ với anh, mỗi ngày buổi tối gửi tin nhắn cho anh, cái miệng khoe khoang kia quả thực làm người ta buồn nôn. Sau đó cô thấy anh không ở bên cái cô hoa khôi đó mới làm lành với anh. Lúc ấy cô cũng hỏi Chu Diệu vì sao lại không thành một đôi với cô hoa khôi, lý do Chu Diệu đưa ra làm cho cô phải cắn răng——

"XX còn chưa đủ xinh đẹp, không đạt được tiêu chuẩn của anh."

"Em thì sao, có thể đạt tới tiêu chuẩn của anh sao? Em và hoa khôi khoa của anh ai xinh đẹp" lá gan cô cũng từng lớn nên hỏi, vì có một chút tự tin, da mặt dày trần thuật tình hình thực tế: "Em cũng là hoa khôi của khoa bọn em mà."

https://thuviensach.vn

Sau đó, Chu Diệu cười đến mức ngứa đòn, nói với cô: "Đa Dương. . . Rõ ràng là em muốn phân rõ tình bạn của chúng ta."

Một câu, phủ định khả năng của anh và cô. Không chỉ cho thấy cô không bằng hoa khôi của khoa anh, còn vạch rõ ràng quan hệ của cô và anh chỉ ở mức bạn bè. Tuy rằng sau đó Chu Diệu lại nói thêm một câu: "Yên tâm, dù cho hoa khôi khoa bọn anh lớn lên trông có thần tiên thế nào nữa, anh đều chọn em."

Cô cắn răng: "Chu Diệu, em cảm ơn cả nhà anh!"

Chu Diệu cũng đã nói như vậy, cô còn có thể làm sao bây giờ? Ban đêm nằm ở trên giường tức giận đến mức ngực vừa chua xót lại đau, sau đó nghiến răng ken két, thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi. . .

Kết quả là, bây giờ Chu Diệu nói với cô, khi đó anh thật sự cho là cô thích anh cả Chu. Xa cách nhiều năm, Đa Ninh lại nghiến hai hàm răng ken két, thiếu chút nữa lại cắn đứt đầu lưỡi.

"Chu Diệu, đầu heo tự cho mình là đúng này!" Đa Ninh mắng thành tiếng, sau đó cầm một chiếc giày cao gót, hung hăng đánh lên người Chu Diệu.

Chính là đầu heo tự cho mình là đúng, không chỉ đoán mò tự cho là đúng, còn đưa ra quyết định tự cho mình là đúng!

"Chuyện của anh cùng Diệp Tư Tư không đưa ra lời giải thích nào, còn trái lại hỏi em với anh cả Chu. Hoa khôi khoa anh đâu, anh nhất kiến chung tình đâu?" Đa Ninh nghiến răng lật lại chuyện cũ.

Chu Diệu: ". . ."

Không biết có phải do tuổi lớn hay không, hay là lòng anh cùng Đa Ninh đều có thần giao cách cảm, qua hai câu tự cho là đúng của Đa Ninh

https://thuviensach.vn

Chu Diệu cơ bản hiểu được nhật kí năm ấy có thể là anh hiểu lầm.

Cũng đúng, nếu Đa Ninh thật sự thích anh trai anh, đâu còn đến phiên anh!

Chu Diệu đứng như trời chồng, tầm mắt hơi hướng xuống, cho dù bị đánh, ánh mắt lại mang theo một phần ôn nhu khó nói nên lời. Đúng, anh là một đầu heo, một đầu heo tự cho là đúng!

Cách đó không xa, tốp năm tốp ba nam nữ người qua đường đi ngang qua, tầm mắt làm bộ lơ đãng lướt qua anh cùng Đa Ninh; Đa Ninh còn đi giày cao gót đứng với một chân, chân phải bị thương đã được băng bó cũng đã để xuống đất vẫn may là có thể duy trì thân thể cân bằng.

Đều đã như vậy. . . Cái gì nợ cũ đều về nhà tính, tính hẳn hoi!

Chu Diệu ôm lấy Đa Ninh, khoảng cách đến chỗ anh ngừng xe còn có năm mươi thước, Chu Diệu gần như là dùng một hơi ôm Đa Ninh lên xe. Lúc Chu Diệu học đại học đã từng luyện cánh tay, ôm Đa Ninh còn có thể mở cửa xe ra, sau đó anh đặt Đa Ninh vào vị trí phó lái.

Đa Ninh phối hợp ngồi vào vị trí phó lái, mặt kìm nén không nói gì, vẻ mặt còn có chút hơi xấu hổ.

Nếu không phải lúc từ bệnh viện đi ra nổi giận, cô cũng sẽ không cãi nhau với Chu Diệu ở bên đường; đúng lúc đó có mấy người qua đường nhìn cô cùng Chu Diệu, lúc Đa Ninh phản ứng kịp cũng rất ảo não về mình.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 55.2

Bởi vì trước mặt người mình yêu thích, cô cùng Chu Diệu đều đã từng tự cho là đúng. Không chỉ có Chu Diệu, cô cũng thế.

Chu Diệu không đưa cô trở lại hoa viên Lam Thiên, mà đi về căn nhà phía tây thành phố của anh, sau đó lại ôm cô từ bãi đỗ xe đến chỗ thang máy.

"Chu Diệu, anh để em xuống dưới." Đa Ninh thương lượng với Chu Diệu, cô có thể tự mình đứng trong thang máy.

Chu Diệu không đồng ý: "Để anh ôm."

Không phải. . . Đa Ninh thật sự không muốn nói ra: "Anh ôm như thế. . . Em thấy đứng tương đối thoải mái."

Chu Diệu: . . .

Ôm công chúa còn chưa tính, phương thức Chu Diệu ôm cô vẫn giống lúc hai người chơi đùa trước kia, khiêng cô lên như bao tải. Đa Ninh cảm thấy mình sắp chảy máu não đến nơi rồi.

Nhưng thang máy đã dừng ở tầng trệt khu nhà của Chu Diệu, Chu Diệu tiếp tục ôm cô đi ra, sau đó nhẹ nhàng thả cô xuống. Cửa khóa có mật mã, Đa Ninh để chân bị thương lên trên giày của Chu Diệu, nhìn Chu Diệu nhập mật mã.

Giống với mật mã ở Tinh Hải Loan, đều là sinh nhật của cô.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu muốn tiếp tục ôm cô đến sô pha, Đa Ninh chớp chớp đôi mắt, trực tiếp yêu cầu: "Em muốn ôm ngang."

Không cần ôm kiểu thẳng đứng như thế này nữa.

Một câu, Đa Ninh cùng Chu Diệu hai mặt nhìn nhau hơi nhếch môi. Không biết có phải vô cùng quen thuộc hay không, cô cùng Chu Diệu làm lành còn dễ hơn cả cáu kỉnh.

"Oh. . ." Chu Diệu cũng cười gật đầu.

Nếu chú dê của anh thích ôm ngang, đương nhiên Chu Diệu sẽ ôm ngang. Một lần nữa ôm ngang Đa Ninh, từ phòng bếp đến phòng khách, lại từ phòng khách vào phòng ngủ; ôm nhiều thêm hai vòng, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của đương sự, mới thả người xuống.

. . . Đặt trên giường lớn trong phòng ngủ của anh.

Phòng ngủ cùng giường lớn của Chu Diệu, có hơi thở độc đáo của anh, mùi thơm của nước tẩy rửa hòa quyện với hơi thở nam tính khô ráo mát lạnh. Hai người quen thuộc nhau như vậy, đương nhiên Đa Ninh vô cùng quen thuộc với mùi này, mỗi khi Chu Diệu tới gần cô, hơi anh thở ra đều là mùi này.

Không khó ngửi, ngược lại có loại thúc giục làm lòng người sinh ra mềm mại, tựa như cỏ xanh có lực hấp dẫn trời sinh với dê.

Đầu giường bên trái, để một hộp thuốc hạ sốt còn chưa uống hết, viên thuốc bọc vỏ xanh lá bị để tùy tiện ở đầu giường. Đó là chỗ hỗn loạn nhất trong cả căn phòng. Bởi vì mỗi tuần đều có người giúp việc theo giờ, phòng ngủ của Chu Diệu không được tính là rất sạch sẽ, nhưng là so với phần lớn đàn ông độc thân thì tốt hơn nhiều, thậm chí còn gọn gàng hơn phòng của Nhan Nghệ một chút.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh hơi thu tầm mắt, đối diện với Chu Diệu. Chu Diệu chống ở phía trên cô, đã lâu rồi mà vẫn không nhúc nhích.

. . . Hiện tại dường như không khí này không quá thích hợp để tính sổ.

Chu Diệu cũng thấy không thích hợp, ngược lại càng thích hợp để làm chút chuyện thân thiết hơn. Anh đưa tay đụng vào khuôn mặt của Đa Ninh, nói rõ chuyện của Diệp Tư Tư: "Đa Ninh. . . Thật ra vốn anh và Diệp Tư Tư không giống như năm ấy anh nói."

Đa Ninh không hé răng, cô thấy sắc mặt Chu Diệu khó xử, nhẹ nhàng nói câu: ". . . Em đã biết rồi."

Chuyện năm ấy, sự kiêu ngạo của Chu Diệu làm lúc này anh vẫn khó có thể mở miệng, nhìn đôi mắt hẹp dài đen nhánh của Chu Diệu, Đa Ninh vẫn mềm lòng, không để Chu Diệu giải thích cụ thể, thay anh nói ra: "Em hiểu rõ anh có nguyên nhân khác, mới lừa em."

Chu Diệu mở miệng: ". . . Thật xin lỗi."

Đa Ninh cúi đầu đáp lời: ". . . Không cần, em cũng có chỗ không đúng."

So với sự căm giận bất mãn ban đầu, hiện tại trong lòng Đa Ninh càng tiếc nuối nhiều hơn, tiếc nuối cô cùng Chu Diệu bỏ qua năm năm, tiếc nuối Chu Diệu bỏ lỡ quá trình trưởng thành của Thiểm Thiểm. . . Cũng tiếc nuối trong những năm tối tăm ấy một mình Chu Diệu cứng rắn chống đỡ.

Rõ ràng cô với anh còn có thể tốt hơn, vì sao còn tồn tại nhiều tiếc nuối như vậy? Tuy rằng nghĩ như thế, trong lòng Đa Ninh cũng hiểu được, trên đời này tiếc nuối là không có khả năng tránh khỏi, tựa như hai người thích hợp phải run-in mới có thể trở thành người bầu bạn với linh hồn.

https://thuviensach.vn

Huống chi cô cùng Chu Diệu, cũng không tính là một đôi nam nữ hợp nhịp, bằng không anh và cô đã sớm bên nhau. Sao có thể bỏ qua nhiều năm như vậy; cho nên lúc cô tức giận Chu Diệu, cũng tức giận chính mình.

Nếu lúc ấy cô có thể dũng cảm một chút, hoặc là da mặt dày một chút, đừng thuận theo như vậy. . . Có phải sẽ tránh được năm năm tiếc nuối này không.

"Thật xin lỗi." Chu Diệu lại áy náy nói xin lỗi: "Thật xin lỗi. . ."

"Vài ngày nữa, em sẽ tìm cuốn nhật kí kia. . . Cho anh xem." Đa Ninh cũng mở miệng nói. Tuy rằng đã là chuyện xưa năm cũ, nếu Chu Diệu còn để ý, cô sẽ để Chu Diệu nhìn tâm ý năm ấy của cô.

Xem một lần cho rõ.

"Được!" Chu Diệu cao hứng cười rộ lên, lộ ra một loạt răng trắng, sau đó anh nâng đầu cô lên, hạ xuống trán cô một nụ hôn trăm mối ngổn ngang.

Nụ hôn này như có ma lực, như thể Chu Diệu hạ phong ấn lên trán cô, trong lúc nhất thời Đa Ninh nói không nên lời, luồng khí trong cơ thể đang đánh úp lại. Sau đó Chu Diệu cũng không nói gì, hô hấp nặng thêm, cũng càng ngày càng tới gần cô.

Đa Ninh đẩy Chu Diệu, nhẹ giọng mở miệng nói: "Anh ôm em vào phòng vệ sinh, em muốn. . . Tắm rửa."

Lúc tắm rửa, Chu Diệu luôn luôn canh giữ ở ngoài cửa toilet, thỉnh thoảng nói với cô: "Đa Ninh, thật sự không cần hỗ trợ sao?" Hoặc là: "Đa Ninh, em đứng không vững có thể đỡ tay của anh."

Đa Ninh thật sự không cần hỗ trợ, cô đã tháo vải băng chỗ chân bị trật ra, có thể để xuống đất. Cô đi dép lê mềm không có bất kì vấn đề gì cả; ban đầu chỉ vì giày cao gót rất cao, không có cách nào đi lại nữa.

https://thuviensach.vn

Sau đó đẩy cửa thủy tinh của toilet ra, một đầu tóc đen của Đa Ninh chưa được lau khô, nói với Chu Diệu: "Anh có thể giúp em sấy tóc." Nếu anh thật sự rất muốn hỗ trợ.

Chu Diệu: ". . . Ừ."

Có một số việc, Chu Diệu cảm thấy mình không nên nhân cơ hội hành động, hơn nữa hiện tại chân Đa Ninh còn bị trật. Nhưng hai người cùng nằm ở trên giường, với anh mà nói một hơi thở của Đa Ninh đều là một loại dày vò.

Im lặng, làm nhiệt độ cơ thể anh tăng lên rất nhanh.

Có một số việc, quả thật Chu Diệu được xem như một người học nghề, anh sẽ không nhàm chán lại đáng khinh nghiên cứu trước giống Hà Hạo, đến thời kỳ trưởng thành dễ dàng xúc động nhất đều dùng phương thức vận động tiết hormone. Nhưng anh lại không thể nói là hoàn toàn không có kinh nghiệm, dù sao anh cũng đã có thành tích vinh quang trước mắt. . . Chết mất, Chu Diệu cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì, đầu óc nóng bừng, sau đó anh đã bao phủ lên cơ thể của Đa Ninh.

Anh hôn Đa Ninh, Đa Ninh không đẩy anh ra.

"Đa Ninh, có thể chứ?" Chu Diệu vẫn hỏi trước, giọng nói gần như khô khốc.

Phòng ngủ không bật đèn, Đa Ninh chỉ duỗi tay vòng qua Chu Diệu, sau đó dán mặt lại gần Chu Diệu, dùng phương thức yên lặng của cô đáp lại Chu Diệu. Cô thương anh như vậy, anh yêu cô như thế. . . Có cái gì không thể đây?

Sau đó có một số việc, Chu Diệu không quá quen, Đa Ninh cũng giống thế. Lúc Chu Diệu chen vào một chút, Đa Ninh đau đến túc nhíu mi, nói thật với tên đầu sỏ: "Chu Diệu. . . Em có chút đau."

https://thuviensach.vn

Chu Diệu hiểu rõ, là anh nóng nảy.

Anh cần ôn nhu, cần tán tỉnh, cần làm Đa Ninh càng thêm mềm yếu. . . Thế nhưng điểm mẫn cảm của Đa Ninh ở nơi nào? Chu Diệu vuốt ve thân thể của Đa Ninh một chút, vậy mà anh không biết điểm mẫn cảm trên cơ thể Đa Ninh ở chỗ nào. Nhưng anh biết rõ chỗ cười của Đa Ninh ở đâu.

Chu Diệu thử hôn nơi đó.

"Haha. . ." Đa Ninh khó lòng phòng bị, khẽ cười lên.

Chu Diệu: . . .

Không biết tại sao, Đa Ninh thật sự rất muốn cười, rõ ràng cô cùng Chu Diệu đều trưởng thành lâu rồi, trong lúc đó hai người còn một đứa nhỏ, lại sờ soạng như thiếu nam thiếu nữ thời kì trưởng thành ăn vụng trái cấm.

Bọn họ quen thuộc như thế, chỉ là khoảng cách đến người yêu chân chính thì kém một chút, hoặc là hơn như vậy một chút.

Đa Ninh càng nghĩ càng buồn cười, đầu óc muốn dời sự đau đớn của cơ thể đi như bản năng, trong lúc buồn cười cô bỗng nhớ đến một chuyện, thân thể đột nhiên căng căng, vẻ mặt cũng nhanh chóng trở nên khẩn trương, cô nhìn Chu Diệu nói: "Chu Diệu. . . Em không muốn lại mang thai ngoài ý muốn."

Chu Diệu hít một hơi thật sâu: . . . Đúng, anh cảm thấy còn thiếu một phân đoạn quan trọng nào đó.

Đoạn kịch ngắn:

Máy tính của Nhan Nghệ tự nhiên bị hỏng, mượn máy tính của Đa Ninh để làm việc, lúc lên mạng tìm kiếm thấy một bản ghi trên thanh tìm

https://thuviensach.vn

kiếm ở góc trên bên phải: “Lần đầu tiên không mang bao vào một chút liệu có mang thai không?”

Một chút... Là bao nhiêu? Tròng mắt Nhan Nghệ đều đã rớt ra rồi.

Trời ạ, cô rất muốn biết chuyện không tốt đó như thế nào... Thậm chí còn liên tưởng chuyện xảy ra đến 3000 chữ.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Hôm qua ba mẹ Nhan cùng nhau đến thành phố A, vừa xem cuộc sống của con gái bọn họ thế nào, cùng với đó cũng khảo sát cửa hàng thú bông mới mở của con; biết rõ con gái ở cùng phòng với bạn học đại học là Đa Ninh, đặc biệt mang từ Hải thành bao lớn bao nhỏ đặc sản.

Đáng tiếc Đa Ninh tham gia hôn lễ của anh họ, không gặp được ba mẹ Nhan.

Đối với việc ba mẹ hiếm khi đến được một lần, Nhan Nghệ lái xe đưa bọn họ dạo xung quanh, từ hoa viên Lam Thiên đến khu phòng làm việc, trên đường tích cực nhiệt tình giới thiệu; nhất là phòng làm việc này, bởi vì người bỏ vốn cho cô chính là ba mẹ, đối với Nhan Nghệ đây thực sự là hai vị chủ tịch.

Đối mặt với chủ tịch, Nhan Nghệ một mực cung kính dâng danh thiếp tổng giám đốc của mình lên.

Đáng tiếc là ba mẹ Nhan không mua thứ này, cầm danh thiếp lắc đầu, thở dài nói: "Nhìn số lượng đơn đặt hàng hiện tại của các con, khéo đến cuối năm sẽ đóng cửa mất."

Nhan Nghệ không phản đối, từ nhỏ đến lớn chỉ số chờ mong của ba mẹ với cô không cao, khó tin là cô sẽ gây dựng được sự nghiệp; cũng bởi vì như vậy, sau khi cô tốt nghiệp đại học không lâu, bọn họ đã tìm người giới thiệu đối tượng cho cô khắp nơi.

https://thuviensach.vn

Tìm người đàn ông có chút vốn liếng, có chút năng lực, có chút hiếu thuận, thường thường thuận thuận an an ổn ổn cùng cô sống quãng đời còn lại; không cần cô làm lụng vất vả hoặc quan tâm cái gì. Về phần Vương Diệp, chính là đối tượng phù hợp tiêu chuẩn nhất mà lúc ấy ba mẹ cô lựa chọn, kết quả là một tên cặn bã.

Xét đến cùng, cũng là chính cô không chịu tranh đấu, sống ngày nào qua ngày ấy, đương nhiên cuộc sống cũng chỉ tạm bợ.

Sau đó, lúc vào trong xe lại không khỏi tiếp tục nghe vài lời lải nhải.

Hiện tại cuộc sống của cô xuôi gió xuôi nước như này, điều mẹ cô quan tâm nhất cũng chính là đại sự của cô, Nhan Nghệ nghe vào một tai ra luôn tai kia, mãi đến khi mẹ bảo cô tiếp tục đi xem mắt, tìm một đối tượng để tái hôn——

Sở dĩ bây giờ cô trở thành phụ nữ đã ly hôn, chẳng lẽ không phải là kết quả của việc năm ấy bọn họ giục kết hôn sao?

Nhan Nghệ dùng lời này phản bác ba mẹ mình, ghế sau tức khắc lặng ngắt như tờ. Qua một lúc, mẹ Nhan thỏa hiệp mở miệng nói: "Được rồi, chúng ta không thúc giục không thúc giục."

Đột nhiên, mẹ Nhan cười rộ lên, phát ra những tiếng ha ha nhỏ.

Nhan Nghệ cầm vô lăng, nghe thấy tiếng cười của mẹ cô đứng ngồi không yên, cân nhắc đặt câu hỏi: "Lại có chuyện tốt gì sao?" Hay là bị kích thích rồi?

Đương nhiên là chuyện tốt, bởi vì nhà họ Vương đã xảy ra chuyện. Mẹ cô nói tình huống gần đây nhất của nhà họ Vương, nhà họ Vương và nhà họ Ngô đã hoàn toàn lật mặt, hôn lễ tháng 10 cũng không được cử hành; mẹ chồng trước của cô dùng lí do bát tự không hợp để ngăn trở Ngô Tâm vào cửa, người nhà họ Ngô cũng sĩ diện, chịu không nổi vũ nhục như vậy, sau

https://thuviensach.vn

đó hai bên nhanh chóng cãi nhau ầm ĩ. Vốn hai nhà có lui tới làm ăn, hơn nữa năm nay còn góp chung vốn trong một vụ làm ăn lớn.

Sau đó, Nhan Nghệ cũng cười khẽ lên, ha ha, ha ha ha. Khó trách thời gian trước Vương Diệp liên hệ với cô bằng mọi cách, thì ra là do nguyên nhân này. Tốt lắm, cô lại bị Vương Diệp làm cho thấy ghe tởm một phen.

Trước khi giúp cô nói vài câu linh tinh ở học viện phật giáo Cố Gia Thụy đã từng nói: Gia hòa mọi sự hưng, hiện tại nhà họ Vương đã bất hòa, thật sự cô không cần tiếp tục so đo tính toán với bọn họ; chỉ cần chờ bọn họ làm mưa làm gió, sau đó đứng ở một bên chê cười.

Bằng không, chung quy cô vẫn sẽ cảm thấy bất bình.

Cho tới bây giờ, cuối cùng Nhan Nghệ cũng có phần cảm nhận được lời này của Cố Gia Thụy. Không biết có phải Vương Diệp đã thành con muỗi hút máu cô hay không; mà cô lại thích một người đàn ông đã xuất gia, tư tưởng cảnh giới cũng nâng cao.

Bởi vì không có chuyện khác, ba mẹ Nhan định trở về, Nhan Nghệ nhìn về phía trước, mở miệng nói: "Ngày hôm nay không tệ." Trên đường thấy vài chiếc xe của đám cưới đi ngang qua; nhiều người kết hôn như vậy, đương nhiên là ngày không tệ.

"Nếu không thì con đưa hai người đi thắp nén nhang." Nhan Nghệ thương lượng với hai người già ngồi ghế sau, sau đó cố ý thoải mái cười cười: "Con biết ở thành phố A có ngôi chùa không tệ."

Ba mẹ Nhan: . . .

Nhan Nghệ trực tiếp đưa ba mẹ tới Bắc Đồng Tự, chùa miếu chỗ Cố Gia Thụy; sau đó mua hương nến tốt nhất, quỳ lạy trang nghiêm ở đại điện trước mặt Phật tổ.

https://thuviensach.vn

Hai tay tạo thành chữ thập, dập đầu xuống đất ba cái.

A men! Phật tổ con có tội, thích một vị hòa thượng nhà ngài. Nhưng có thể nhìn vào tấm lòng thành của con, để Cố Gia Thụy hoàn tục hay không! Chỉ cần anh ấy hoàn tục, nhất định con sẽ đuổi kịp anh ấy.

Mà không phải, ngày ngày đêm đêm nhớ nhung một vị hòa thượng;

Dù cho là tuổi gì, thân phận nào, thầm mến là đau khổ nhất. Mà đau khổ nhất trong đau khổ, chính là đối phương là một người không thể nào. Sau khi phát hiện mình thích Cố Gia Thụy, gần đây phần lớn thời gian Nhan Nghệ đều dành thời gian lên mạng xem một ít sách phật giáo.

Tối nghĩa khó hiểu lại thâm sâu cất giữ ảo diệu, chính là nói về Phật học; khó trách có câu là phật hiệu khôn cùng.

Sau đó, cô suy đoán nhắn hỏi cho Cố Gia Thụy một tin: "Chẳng lẽ anh làm hòa thượng, là do cảm thấy hứng thú với Phật học?"

"Đúng." Cố Gia Thụy trả lời cô.

Lần đầu tiên, Nhan Nghệ cảm thấy hai trái tim của cô và Cố Gia Thụy cũng có thể tới gần một chút.

. . .

Thắp hương cầu phúc chấm dứt, Nhan Nghệ đưa ba mẹ đi ra khỏi đại điện, đúng dịp nhìn thấy Cố Gia Thụy dẫn một đoàn tiểu hòa thượng đi tới. Nhan Nghệ dừng bước chân, nhìn Cố Gia Thụy càng tới càng gần, chỉ cảm thấy tim mình đập như Phạn âm*, im lặng đến mức như có thể nghe thấy tiếng vọng.

*Tiếng Phật (Fanyin) – tiếng nói của Đức Phật

Nhớ mãi không quên, tất có tiếng vọng.

https://thuviensach.vn

Không biết có phải là ảo giác của cô hay không, cô cảm thấy lúc Cố Gia Thụy đi ngang qua người cô thì đuôi mắt khẽ liếc qua; rõ ràng cô vẫn không nhúc nhích đứng ở đám người khách hành hương, căn bản không thấy được.

Nhan Nghệ cũng chưa từng nghĩ tới mình sẽ trở nên đứng đắn nghiêm túc như vậy, giống với cách nhìn của thiện nam tín nữ, dành cho Cố Gia Thụy sự chăm chú thành kính.

Tuy rằng, cô cảm thấy Cố Gia Thụy vốn không thèm để ý bọn họ dùng ánh mắt gì để nhìn anh.

Tiếng xào xạc vang lên, bỗng nhiên chùa miếu nổi gió; gợi lên phiến lá tươi tốt của cây bạch quả ngày hè, gợi lên góc áo tăng bào màu nâu của Cố Gia Thụy, cũng gợi lên lòng của cô. . .

"Bộ dáng hòa thượng vừa đi qua thật đẹp trai." Lúc đi từ chùa ra, mẹ Nhan hồi tưởng lại sau đó nói: "Nhìn tuổi cũng không lớn, cũng đã lên làm pháp sư, không biết có kết hôn không."

Nhan Nghệ nghe vậy lỗ tai dựng thẳng lên. Có phải lời này của mẹ rất tùy tiện hay không? Như là tùy ý thổi phồng một người đàn ông trẻ tuổi có sự nghiệp thành công, cũng giống như vừa rồi lúc trong xe mẹ cô cũng dùng phương thức như vậy phóng đại đối tượng làm mối cho cô, cái gì tuổi còn trẻ mà đã lên phó chủ nhiệm.

Có lẽ trong mắt ba mẹ cô, đàn ông chỉ có hai loại, kết hôn cùng không kết hôn, sự nghiệp thành công cùng không thành công. Bọn họ không biết từng người đàn ông trừ bỏ dáng người chỉ số thông minh khác nhau, cũng là có nhân cách cùng lồng ngực hoàn toàn khác nhau; và liệu có thú vị hoặc phóng khoáng hay không.

Ngoài những thứ này, bọn họ còn có tư tưởng cùng đầu óc không giống nhau.

https://thuviensach.vn

Cùng với cảnh giới nhân sinh không thể so sánh.

Nhan Nghệ than thở, nói với mẹ mình: "Nhưng anh ta làm hòa thượng, cái gì kết hôn không kết hôn, đừng vũ nhục người xuất gia."

Mẹ Nhan không khỏi có chút hiếu kì: . . . Đột nhiên cảm thấy con gái không phải do mình sinh. Nếu như trước đây, mẹ con hai người đã sớm xoi mói bát quái hòa thượng đẹp trai kia vài lần. Dừng lại, mẹ Nhan nói với con gái: "Hiện tại không phải rất nhiều hòa thượng kết hôn sao? Hòa thượng kết hôn sớm tự do, rất dễ cắt* mà!" (Có lẽ là cắt duyên với Phật)

Không hiểu sao Nhan Nghệ lại phản cảm, phản cảm mẹ cô đánh giá công việc hòa thượng này như vậy, tuy rằng trước kia cô cũng cho là như thế."Mẹ, chính là mấy người như mẹ có thành kiến với bọn họ, mấy năm hòa thượng mới có thể bị Internet thêm mắm thêm muối bôi đen lợi hại như vậy."

Mẹ Nhan bị con gái phản bác đến á khẩu không trả lời được.

Nhan Nghệ còn đang hít sâu.

"Được rồi được rồi, mẹ không nói nữa là được chứ gì." Mẹ Nhan không nói, nhướn mày nói: "Dù sao hòa thượng kia cũng không có khả năng trở thành con rể của mẹ."

Trong nháy mắt Nhan Nghệ ngừng hô hấp, vốn còn đang hít sâu, hiện tại đến hơi cũng không thở ra không được.

Ngày hôm sau, Nhan Nghệ đưa ba mẹ mình ra ga đường sắt cao tốc để trở về Hải thành. Bởi vì Đa Ninh đang ở khuôn viên chỗ phòng làm việc, Nhan Nghệ trực tiếp đến đó; trong phòng làm việc, Đa Ninh đang làm việc, nhẹ ấn chuột máy tính.

https://thuviensach.vn

"Ngày hôm qua mình không về hoa viên Lam Thiên, cậu đoán xem mình làm cái gì?" Nhan Nghệ chủ động hỏi, tối hôm qua cô và ba mẹ ở bên chỗ chị, vì để trêu Đa Ninh, cố ý nói không rõ làm người ta mơ màng.

Để Đa Ninh đoán thử chút xem.

"Khụ!" Đa Ninh đang ngồi trước máy tính ho khan một chút, bị nghẹn cổ trắng nõn hiện ra màu phấn hồng. Đa Ninh vắt chân lên, hỏi Nhan Nghệ: "Tối hôm qua cậu làm gì?"

Nhan Nghệ lập tức cười ha ha, ngón tay chỉ Đa Ninh hỏi: "Hiểu sai. . . Đúng hay không?"

Đa Ninh: ". . ." Không phải cô hiểu sai Nhan Nghệ, là chính cô ấy có tật giật mình. Tối hôm qua cô cũng không về hoa viên Lam Thiên, mà ngủ bên chỗ Chu Diệu; căn nhà của Chu Diệu cách khu làm việc gần như vậy, mà buổi sáng hôm nay đến đây còn muộn.

May mắn cô và Chu Diệu đều là chủ, đi làm không cần quẹt thẻ.

Ngoại trừ làm chuyện xấu chột dạ, sáng nay đến bây giờ, Đa Ninh còn có chút chột dạ, lo lắng hành động bắt đầu tối qua có thể làm cô mang thai ngoài ý muốn hay không; cô cũng không phải nữ sinh còn nhỏ, biết mang thai không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Thế nhưng, ai biết thể chất của Chu Diệu như thế nào, của cô như thế nào. Tạm thời cô thật sự không muốn cho Thiểm Thiểm thêm em trai hoặc em gái, thậm chí về sau cũng không có ý định mang thai lần hai.

Chu Diệu có cùng ý nghĩ với cô, cho nên đêm qua lúc tối muộn anh còn ra ngoài một chuyến.

Đa Ninh tiếp tục dừng ánh mắt trên máy tính, nhẹ ấn chuột tắt trang web đi. Trước khi Nhan Nghệ tới, cô ông tâm trạng hồi hộp tìm kiếm khả

https://thuviensach.vn

năng mang thai như hành động tối qua, không tìm còn đỡ, tìm rồi bị dọa nhảy dựng.

Hành vi X sát biên giới cũng có thể dẫn đến mang thai, chỉ cần vận khí tốt.

Phù hộ, vận khí đừng quá tốt. Vận khí như vậy, một lần là đủ rồi. . . Sáng nay cô cùng Thiểm Thiểm chat video, Thiểm Thiểm giới thiệu thỏ con dì dượng mua cho bé, vui vẻ đến mức cũng há miệng cười như thỏ con.

Hiện tại cô cùng Chu Diệu, thầm nghĩ dì mau chóng tín nhiệm bọn họ, sau đó đưa Thiểm Thiểm về nước.

"Đúng rồi." Đa Ninh cầm trong tay phương án mới đưa nhãn hiệu vào hoạt động đưa cho Nhan Nghệ, đây là biện pháp đối phó cô soạn ra sau khi biết trên mạng có người làm giả sản phẩm của mình. Đương nhiên biện pháp là tham khảo đề nghị của Chu Diệu, Chu Diệu nói để đối phó với thị hiếu kiểu nông thôn ở trong nước, quan trọng không phải đăng kí bản quyền sở hữu trí tuệ trước, truy cứu quyền xâm hại nhà sản xuất; mà là đưa nhãn hiệu của các cô vào hoạt động cho tốt, để chính người tiêu thụ đánh giá.

Chu Diệu nói rất đúng, từ khi cô cùng Nhan Nghệ thành lập phòng làm việc đến bây giờ, trọng điểm đều đặt ở đơn hàng, chưa bao giờ kinh doanh với thương hiệu.

Hàng nhái vừa mới đưa ra thì thành hàng hot, độ nổi tiếng của nhãn hiệu thú bông Alice vẫn không có gì tăng lên như trước.

Thế nhưng đưa nhãn hiệu vào hoạt động không phải việc nhỏ. Nhan Nghệ nói cô ấy có một người chú có một nhãn hiệu thời trang, lúc ấy vì để nhãn hiệu được đưa vào hoạt động một cách tốt nhất đã bỏ ra mấy trăm vạn để mời một đoàn đội cố vấn. Chỉnh sửa một đống, ngoại trừ việc nhân viên

https://thuviensach.vn

cửa hàng học được cách khua môi chém gió, không có bất cứ tác dụng nào nữa. Ở trong nước, trọng điểm vẫn là kiếm tiền; có tiền, thì có nhãn hiệu.

Tạm thời Đa Ninh cùng Nhan Nghệ có chút bất đồng.

Nhan Nghệ lật phương án thay đổi của Đa Ninh, cân nhắc hỏi: "Đa Ninh, những thứ này đều do chính cậu nghĩ sao?"

"Không phải. . ." Nhưng cũng coi là thế, là Chu Diệu giúp cô cùng nhau nghĩ, sau đó cô sửa chi tiết lại một lần nữa. Là Chu Diệu hỗ trợ." Đa Ninh nói thêm một câu.

Nhan Nghệ là một người hay thay đổi, tức khắc nói: "Đã có Chu tổng hộ giá hộ tống, vậy không thành vấn đề."

Đa Ninh: . . .

"Nói đùa thôi." Nhan Nghệ kéo tay Đa Ninh nói: "Đột nhiên mình cảm thấy bản thân có ý thức trách nhiệm, có phần không yên."

Đối mặt với trách nhiệm, không yên là bình thường. Đa Ninh cũng giống thế.

Khác biệt là, Nhan Nghệ không có mặt mũi nào nói với Đa Ninh, vừa mới bắt đầu lập nghiệp với cô ấy cô chỉ mang suy nghĩ vui chơi, là Đa Ninh nghiêm túc đưa cô đi theo từng bước từng bước một, không chỉ làm cuộc sống của cô phong phú, còn làm cô đạt được một loại ý thức trách nhiệm vô cùng đặc biệt.

Là ý thức trách nhiệm lúc làm việc, mà không phải tùy tiện ứng đối cho xong việc như bình thường.

"Đa Ninh, cậu thật sự là quý nhân của mình." Nhan Nghệ nói từ đáy lòng, sau đó cười ha ha sờ sờ mặt Đa Ninh.

https://thuviensach.vn

"Khụ!" Một tiếng vang cắt ngang. Chu Diệu đi đến, từ công ty đến đây tìm Đa Ninh cùng ăn cơm trưa.

Nhìn sắc mặt Chu tổng không quá tốt, Nhan Nghệ lập tức rút tay về, làm động tác kéo kéo miệng.

Không sờ, không sờ!

Nhưng cũng thật kỳ quái, Chu Diệu không bao giờ vui khi cô động chân động tay với Đa Ninh, chắc là dụng vọng chiếm hữu quá mạnh mẽ.

Sự thật cũng không phải là Chu Diệu mẫn cảm, quỷ mới hiểu rõ trong xã hội bây giờ tình địch của mình là nam hay nữ. Lúc bọn họ học sơ trung có một cô bạn theo đuổi Đa Ninh, định bẻ cong Đa Ninh.

May mắn anh phòng ngừa đúng lúc, chú dê của anh không biết một chút nào; bằng không lấy tính cách của Đa Ninh, bị bẻ cong thật vẫn còn đang tỉnh tỉnh mê mê.

Nhan Nghệ hoàn toàn không biết Chu Diệu lại nghĩ mình như vậy, chẳng lẽ Chu tổng cho là cô sẽ bẻ cong Đa Ninh hay sao? Cô lấy cái gì mà bẻ cong Đa Ninh? Dùng 36D của cô sao?

Ngại quá, hiện tại cả trái tim Nhan Nghệ đều đang hướng về chỗ hòa thượng Cố Gia Thụy kia. Nhớ nhung không thôi, kết quả buổi chiều cô thật sự niệm được Cố Gia Thụy tới đây.

Đi từ trong xe BMW ra, vẻ mặt Cố Gia Thụy như Phật xuất hiện ngoài cửa thủy tinh chỗ phòng làm việc của các cô, bên trong Đa Ninh cùng Nhan Nghệ đồng loạt ngẩng đầu. Đi ra chiêu đãi là Đa Ninh, hỏi Cố Gia Thụy: "Cố học trưởng, hôm nay anh lại đến kí tặng sách sao?"

Bởi vì cùng xuống từ chiếc xe đó còn có ông chủ Hoàng.

https://thuviensach.vn

Đúng, Đa Ninh thật thông minh. Cố Gia Thụy hơi gật đầu, dừng lại: "Lần trước ăn một bữa cơm ở chỗ hai người, đợi lát nữa sau khi tôi kết thúc, mời mọi người ăn cơm. . . Kêu cả Chu Diệu nữa."

Đa Ninh có phần khó xử, chỉ sợ hôm nay không được. Mấy ngày nay trung tâm thể thao Olympic thành phố A tổ chức một cuộc thi bóng rổ cho các thanh niên làm về mảng khoa học kĩ thuật, Nhất Nguyên là một trong những công ty khoa học kỹ thuật tài trợ cho giải này; đêm nay đến lượt Nhất Nguyên chính thức dự thi, đối đầu với một công ty khoa học kỹ thuật khác.

Chu Diệu đánh bóng rổ rất tốt, trận đấu lần này anh tự mình dẫn dắt đột, còn là thành viên chủ lực của Nhất Nguyên. Mà cô cũng muốn tới cổ vũ cho Chu Diệu và Nhất Nguyên.

Đa Ninh đã quên, Chu Diệu đánh bóng rổ tốt, Cố Gia Thụy đánh bóng rổ cũng tốt, lúc học đại học Chu Diệu cùng Cố Gia Thụy chính là bạn bè tốt trong đội bóng, một người ném rổ một người phòng ngự, phối hợp ăn ý.

Công ty sách báo Koala, ngòi bút của Cố Gia Thụy lướt nhanh kí từng chữ từng chữ lên trang sách. Anh định cự tuyệt ông chủ Hoàng ký tên trên 5000 cuốn sách là số sách dự định bán; nguyên nhân cũng không đáng nhắc, đau tay.

Cuối cùng ông chủ Hoàng lần lượt nhượng bộ còn 500 cuốn. Nguyên nhân cũng không đáng nhắc, trên đời này ai cũng không dễ dàng. So ra, anh làm hòa thượng ngược lại rất ung dung.

Buổi chiều tan tầm Chu Diệu mang theo giày chơi bóng và quần áo tới phòng làm việc của Đa Ninh, vừa vặn Cố Gia Thụy đã kí xong 500 cuốn sách đi từ công ty sách báo xuống, Cố Gia Thụy chủ động ân cần thăm hỏi Chu Diệu: "Em Chu, nghe nói buổi tối cậu có trận bóng quan trọng?"

https://thuviensach.vn

Chu Diệu cùng Cố Gia Thụy khinh bỉ lẫn nhau, lại hiểu biết lẫn nhau; Chu Diệu mặc kệ giọng điệu của Cố Gia Thụy, chỉ biết Cố Gia Thụy có phần ngứa tay.

"Muốn giúp đỡ sao?" Chu Diệu chủ động hỏi, cũng muốn đoạt một vị mãnh tướng về đội của mình. Cũng không biết Cố Gia Thụy làm hòa thượng nhiều năm, thể lực còn tốt không.

"Mấy năm nay niệm kinh trong lúc nhàn hạ cũng thường chơi bóng với mấy vị tăng hữu, cường thân kiện thể." Cố Gia Thụy nói như vậy, cho thấy chính mình chơi một trận bóng cũng không có vấn đề gì.

Sau đó, vẻ mặt cũng lộ một chút khó xử.

Chu Diệu thấy phiền nhất chính là Cố Gia Thụy nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề: "Nếu cậu muốn đi, tôi đưa đi."

Dùng chiêu này là tốt nhất, Cố Gia Thụy do dự không đến hai giây, cười hỏi Chu Diệu: "Có tiện không?" Dừng lại, trực tiếp hỏi: "Chỗ cậu còn dư giày chơi bóng với quần áo không?"

Mượn anh mặc một lần.

Hỏi có tiện không là lo lắng sẽ bị người nhận ra hay không, dù sao anh cũng không phải là người của công ty em Chu, gia nhập Nhất Nguyên dự thi là hành vi làm bậy. Đương nhiên, nếu anh muốn cùng tác chiến, cũng không thể mặc tăng bào ra trận được.

Niệm kinh cũng không phải là không ném được bóng.

Không nghĩ tới Cố học trưởng đồng ý nhanh như vậy, toàn bộ hành trình Đa Ninh cùng Nhan Nghệ kéo tay nhau, đôi mắt còn không chớp, Cố học trưởng gia nhập đội bóng của Chu Diệu.

https://thuviensach.vn

Đêm nay cùng ra trận với Chu Diệu.

Trận thi đấu bóng rổ đêm nay, chính là Nhất Nguyên đối đầu với Thiên Tín. Đa Ninh thấy được tin tức so tài trên trang chủ, sau đó trong đội ngũ thi đấu của Thiên Tín, thấy được tên Ô Giang.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Không nghĩ tới xa cách nhiều năm, mọi người trong ký túc xá của Chu Diệu còn có thể cùng nhau chơi trận bóng, tuy là hai đội khác nhau. Bên Thiên Tín có Ô Giang; bên Nhất Nguyên là Chu Diệu, Hà Hạo, cùng với Cố học trưởng vừa mới gia nhập.

Lúc Cố học trưởng thay quần áo thi đấu, Đa Ninh nói với Chu Diệu cô thấy tên của Ô Giang trong danh sách thi đấu của Thiên Tín, điều này có nghĩa là trận bóng rổ đêm nay giữa Nhất Nguyên và Thiên Tín là Ô Giang đối đầu với bọn họ.

Đối với việc này Chu Diệu cũng không có phản ứng gì, gật đầu hai cái nói: "Xem ra Thiên Tín không có người khác."

. . . Ai đó có thể nói đừng quá đắc ý hay không, nếu đêm nay Nhất Nguyên thua cô cũng không biết là an ủi Chu Diệu, hay là cười nhạo anh.

Tạm thời Đa Ninh không nói tiếp, có phần khó chịu nhìn số áo màu đỏ của Chu Diệu, sau đó lại nguôi giận. Bắt đầu từ sơ trung số áo thi đấu của Chu Diệu luôn là 11; hôm nay số áo thi đấu của anh vẫn trước sau như một gắn với con số 11. Cô từng hỏi Chu Diệu vì sao thích 11, Chu Diệu giải thích nguyên nhân có bao nhiêu đắc ý: "Con người anh rất chuyên nhất, thứ thích thì vẫn luôn thích, con số cũng giống thế."

Không biết có phải bên này có Chu Diệu Hà Hạo cùng Cố học trưởng hay không, ngược lại Đa Ninh có một loại đồng tình vi diệu với Ô Giang, như thể nhìn thấy hình bóng của các cô gái (trong ký túc xá của mình). Trước kia trong ký túc xá Ô Giang cùng ba người Chu Diệu không thể nào

https://thuviensach.vn

chơi với nhau, hiện bây giờ bọn họ còn thành đội bóng thi đấu với nhau, dùng ba đối một.

"Đồng tình với Ô Giang?" Đột nhiên Chu Diệu hỏi cô, như thể nắm rõ suy nghĩ trong lòng cô trong lòng bàn tay.

Đa Ninh dối trá lắc đầu, không có.

Chu Diệu hừ hừ, đặt cánh tay lên bả vai cô, nghiêng người đi nửa phần, đẩy cô nói: "Có biết chuyện huyên náo hôm trước là bên nào làm không?"

Chẳng lẽ là Thiên Tín? Đa Ninh không thể tin mở to mắt, cô nhớ rõ Chu Diệu tuyên bố trong cuộc họp báo là do một công ty tài chính nhỏ là Bố Cốc gây ra. Chu Diệu nháy mắt, nói với cô: “Người đầu tư phía sau màn của tài chính Bố Cốc là Thiên Tín."

Đa Ninh có phần ngốc trệ.

Chu Diệu: "Không tin?"

Không phải, Đa Ninh chỉ không nghĩ tới Thiên Tín đứng đầu ngành mà lại dùng thủ đoạn như vậy. Chu Diệu cười cười ha ha: "Đương nhiên sau đó người phụ trách bên Thiên Tín đã giải thích với anh, bọn họ cũng không biết."

"Bọn họ không biết thật sao?" Đa Ninh hỏi. Cô hiểu rõ buôn bán tồn tại các loại cạnh tranh cùng hãm hại, không khỏi lo lắng nếu như Thiên Tín tài lực hùng hậu mà đối phó với Chu Diệu, có phải sẽ lớn chuyện hay không.

Chu Diệu không hề nhiều lời, mím môi sờ sờ đầu của cô. Như thể đang tỏ thái độ với cô, dù cho bên ngoài nhiều hung hiểm, anh đều sẽ bảo vệ tốt cô.

https://thuviensach.vn

". . ." Đa Ninh thấy ghét nhất chính là Chu Diệu như vậy, đối xử với cô như một chú dê, bộ dáng rất có bản lĩnh. Có bản lĩnh, anh đi mà nuôi một con dê rồi sống cả đời đi!

Đa Ninh gạt cánh tay Chu Diệu ra, đi về phía Nhan Nghệ đang ngồi sofa. Chu Diệu nhìn Đa Ninh đột nhiên bất mãn với mình, khoái trá há miệng to. Mấy ngày nay hình như chú dê của anh nóng tính hơn một chút.

Nhưng không sao cả, anh đều có thể chấp nhận. Mặc kệ Đa Ninh thuận theo hoặc táo bạo, đều là bộ dáng anh thích. Bởi vì cô là của người phụ nữ của anh, chú dê của anh.

Chuyện nam nữ, thật sự rất thần kỳ. Lúc Chu Diệu học đại học từng cảm thấy kỳ quái vì sao mình thích Đa Ninh, mà không phải yêu cô sâu đậm. Lúc ấy hiểu rõ cảm tình của anh với Đa Ninh chỉ có Cố Gia Thụy, dùng giọng điệu bất đắc dĩ nói: "Có lẽ hai người còn không đủ thân cận."

Không đủ thân cận? Thậm chí Chu Diệu còn cười thành tiếng, trên đời này sẽ không có ai gần gũi thân thiết với Đa Ninh hơn anh.

Sau đó Chu Diệu xem như lý giải được lời nói của Cố Gia Thụy, Cố Gia Thụy nói thân cận không phải thân cận, mà là thân mật. Ví dụ như việc thân mật nam nữ; nếu nói thích là hai người không tự chủ được tới cùng hướng tới, có đôi khi tình yêu sâu đậm xác thực cần dùng tới phương thức của người trưởng thành để biểu đạt.

Chẳng hạn như sau nửa đêm hôm qua, anh đã biểu đạt thật sự đúng chỗ.

Không thể không nói, Cố Gia Thụy nhìn nhận thấu đáo chuyện nam nữ, nhưng nhìn thấy thấu đáo cũng chẳng có ý nghĩa gì. Người thay quần áo bên trong vô cùng chậm chạp, Chu Diệu không chịu nổi, thúc giục hai câu: "Cố Gia Thụy, cậu có thể nhanh lên hay không."

https://thuviensach.vn

"Được rồi." Bên trong truyền đến lời đáp lại Cố Gia Thụy, sau đó cửa phòng ngủ bị đẩy ra."Tăng bào tương đối khó thay." Cố Gia Thụy bất đắc dĩ giải thích một câu.

Chu Diệu lười nghe.

Trên sô pha, ánh mắt Nhan Nghệ nhìn chằm chằm về phía phòng ngủ. Không chỉ là Nhan Nghệ, Đa Ninh cũng nhìn Cố học trưởng đi ra từ phòng ngủ, nhìn không dời mắt. Cố học trưởng thay áo đấu ba lỗ màu đỏ giống Chu Diệu; không giống với da thịt màu lúa mạch nam tính của Chu Diệu, Cố học trưởng lộ ra cánh tay cùng chân dài, màu da vô cùng trắng nõn.

Hay cho một hòa thượng sống an nhàn sung sướng. Nhan Nghệ nghĩ như vậy.

Nhất định là Cố học trưởng thường bế quan tu hành, mới có thể trắng như vậy. Đa Ninh nghĩ thế.

"Cố Gia Thụy, anh. . . Bây giờ anh còn có thể chơi bóng sao?" Nhan Nghệ lên tiếng hỏi. Một hòa thượng tay trói gà không chặt, nếu trên sân bóng bị người ta đẩy ngã chắc không chịu nổi mất.

"Chơi giỏi thì phải chăm luyện tập, đợi lát nữa xác thực cần em Chu chiếu cố nhiều hơn." Cố Gia Thụy đáp lời Nhan Nghệ. Sau đó câu hỏi Chu Diệu: "Có phải có thể xuất phát rồi không?"

"Đúng." Chu Diệu nói, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Bọn Hà Hạo đã xuất phát đến trung tâm thể thao, lqđ bởi vì Cố học trưởng muốn tới nhà của Chu Diệu thay giầy và quần áo chơi bóng, lúc bọn anh đến sân chơi bóng rổ ở trung tâm thể thao của thành phố A, gần như bên trong đã kín người.

https://thuviensach.vn

Phóng viên đưa tin truyền thông đều đã đến đây, sớm dựng xong các thiết bị ghi hình, rất nhiều phóng viên truyền thông cầm phone nhìn máy quay đưa tin rầm rộ. Đây là giải bóng rổ do trăm công ty mạnh về khoa học tự nhiên ở thành phố A phối hợp tổ chức, đương nhiên có rất nhiều mánh lới; những công ty dự thi ngoại trừ phần lớn là bộc lộ tài năng khoa học kỹ thuật mới, còn có không ít những ông trùm liên kết với nhau.

Nhà tài trợ cũng có hơn trăm, Thiên Tín cùng Nhất Nguyên đều là một trong số đó.

Trận đấu đêm nay, Thiên Tín cùng Nhất Nguyên là trận đầu; vị trí hai công ty cũng gần nhau, đều là đối thủ hàng đầu. Hà Hạo mặc quần áo thi đấu màu đỏ ngồi cùng một chỗ với Ô Giang, trò chuyện một đáp một không.

Như là bạn cũ ôn chuyện.

Quần áo thi đấu của Thiên Tín là màu đen, bọn họ một đỏ một đen, đồng loạt ngẩng đầu. Hà Hạo chỉ sang bên Thiên Tín thăm dò một chút, nở nụ cười vẫy vẫy tay với Đa Ninh; tầm mắt lạnh lùng của Ô Giang cũng nhìn theo, lúc nhìn thấy Cố Gia Thụy thì nhếch môi.

Ô Giang cùng Cố Gia Thụy cũng là bạn cùng phòng bốn năm, đương nhiên hiểu rõ Cố Gia Thụy xuất gia làm hòa thượng, vốn không phải người trong công ty Nhất Nguyên.

Hà Hạo đứng lên, vỗ bả vai Ô Giang, bắt đầu vui đùa: "Bạn bè nên giúp đỡ nhau, đều ở chung ký túc xá, cậu sẽ không tố cáo chứ."

". . . Nhàm chán." Ô Giang nói, nâng bả vai lên, ý bảo Hà Hạo buông tay ra.

"Không nghĩ tới tiểu Giang tử cũng ở đây." Cố Gia Thụy ngồi ở vị trí của Nhất Nguyên, mỉm cười nói. Đa Ninh suy nghĩ một hồi, tiểu Giang tử

https://thuviensach.vn

là ai. Hà Hạo đã về chỗ, ngồi bên cạnh Chu Diệu; lúc đi ngang qua Cố Gia Thụy, ngứa tay giơ tay lên.

Định tập kích cái đầu bóng loáng của Cố Gia Thụy.

Ngại quá, tốc độ của Cố Gia Thụy nhanh hơn, lập tức trở tay cầm lấy tay của Hà Hạo."Không thể ác như vậy, chuột nhỏ." Cố học trưởng cầm lấy tay của Hà Hạo nhắc nhở.

". . . Cậu vào Thiếu Lâm tự sao?" Hà Hạo không thể không nghĩ tốc độ phản ứng của Cố Gia Thụy nhanh như vậy, ngượng ngùng cười hỏi.

Sau đó xin buông tay, bắt đầu nói chính sự với Chu Diệu ngồi bên cạnh.

Vừa rồi anh ta sang bên Thiên Tín để tìm hiểu đối thủ, cố ý tán gẫu chuyện trong ngành với cầu thủ của Thiên Tín, kết quả mười người thì có sáu người im lìm không đáp."Bên Thiên Tín có ít nhất năm người, là cầu thủ chuyên nghiệp." Hà Hạo phán đoán.

Chu Diệu nhìn lướt qua Thiên Tín bên kia, trong đó còn có hai người cao trên 1m9; nhìn thể trạng cùng bộ dáng của bọn họ, không giống người làm bên nghiệp vụ tài chính, cũng không giống chương trình viên bên kỹ thuật.

Trận đấu như này, vì đạt được thành tích tốt, tìm tuyển thủ bóng rổ chuyên nghiệp treo đầu dê bán thịt chó, là phương thức làm bậy mà rất nhiều công ty vụng trộm dùng. Nhưng lần này Thiên Tín dùng năm cầu thủ chuyên nghiệp, rõ ràng là hướng về phía Nhất Nguyên bọn họ.

Bởi vì Nhất Nguyên cùng Thiên Tín là trận đầu.

Có lẽ Thiên Tín còn muốn mang chức vô địch về. Chu Diệu nhẹ nhàng nhếch môi.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh cũng nghe Hà Hạo đoán, lo lắng nhìn qua Chu Diệu: "Vậy làm sao bây giờ?" Cô tin tưởng thực lực của đội bóng Nhất Nguyên, cũng tin tưởng Chu Diệu từng là người dẫn dắt đội, nhưng sao cầu thủ nghiệp dư có thể so với tuyển thủ chuyên nghiệp được.

Đa Ninh an vị bên cạnh Chu Diệu, bên cạnh cô là Nhan Nghệ. Vừa rồi Nhan Nghệ giành vị trí nhanh, để Cố học trưởng ngồi đầu bên phải, sau đó đến Nhan Nghệ.

Đối mặt với sự lo lắng của Đa Ninh, Chu Diệu bắt đầu vui đùa: "Bọn họ có tuyển thủ chuyên nghiệp, không phải chúng ta có đại sư sao?"

Chu Diệu thật sự không cảm thấy bên Thiên Tín mời năm tuyển thủ chuyên nghiệp là chuyện đáng sợ cỡ nào, cho dù đội của đối thủ ở cơ trên. Giải đấu cả trăm đội như này Thiên Tín cũng không dám trực tiếp mời hẳn một đội bóng chuyên nghiệp. Cho nên có lẽ đêm nay Thiên Tín mời các tuyển thủ đến từ các đội bóng khác nhau trong nước, phối hợp với mấy nhân viên chơi được của Thiên Tín.

Nhưng mà, ghi điểm cho đội bóng cần phối hợp ăn ý.

Bây giờ trận đấu còn chưa bắt đầu, còn chưa thể nhìn ra nhược điểm lớn nhất của đối phương là gì.

. . .

Trận đấu sắp bắt đầu, Đa Ninh không nghĩ tới Chu Diệu lại yêu cầu vô sỉ: "Hôn anh một chút." Anh cần tình yêu cổ vũ. Đúng lúc dì bên Toronto gọi về, Đa Ninh mở video, lập tức thấy được Thiểm Thiểm.

Không nghĩ tới trước trận đấu còn có thể thấy được con gái nhỏ của anh, Chu Diệu cười mỉm, cùng Đa Ninh đối diện với camera.

https://thuviensach.vn

Thiểm Thiểm cũng thấy được Chu Diệu, vui vẻ đến mức đầu lưỡi đảo quanh trong miệng. Sau khi Thiểm Thiểm về Toronto, Đa Ninh cố gắng mỗi lần gọi video đều có Chu Diệu, nhưng bởi vì thành phố A và Toronto trái giờ, hai người chỉ có thể chọn thời gian buổi tối.

Nếu Chu Diệu cần tình yêu cổ vũ, Đa Ninh đối diện với Thiểm Thiểm đang liên tục uống sữa nói: "Thiểm Thiểm, lát nữa anh Chu Diệu phải thi đấu, em cho anh ấy một ít hôn gió được không?"

Qua video có vẻ Thiểm Thiểm hiểu được có trận đấu là gì, nặng nề gật đầu, sau đó phóng ra hôn gió biubiubiu tới Chu Diệu. Màn hình bên kia, dượng cũng nhắc nhở Thiểm Thiểm nói cố lên, Thiểm Thiểm nhìn Chu Diệu mặc quần áo thi đấu, miệng kêu a a: "Thêm. . . Dầu, cố lên! A! "

A! ? Bởi vì Thiểm Thiểm thường xem trận đấu quốc tế với dượng.

. . . Sự thật là, sau chữ cố lên cũng chỉ có hai ba chữ.

Chu Diệu hơi rũ con ngươi, sau đó lấy điện thoại của Đa Ninh, hạ xuống một cái hôn trên màn hình. Dùng phương thức của anh đáp lại nụ hôn gió biubiubiu của Thiểm Thiểm, sau đó đưa điện thoại di động cho Đa Ninh.

Đa Ninh kéo tay của Chu Diệu lại, cũng mở miệng nói: "Anh Chu, cố lên!"

Một cái hôn, lơ đãng dừng ở cái trán của Đa Ninh. Trước công chúng cô không dám hôn Chu Diệu, Chu Diệu lại cúi người xuống hôn cái trán của cô. Sau đó, Chu Diệu cười nói: ". . . Sợ em ăn dấm chua của Thiểm Thiểm."

Đa Ninh hít vào nửa ngụm khí, mặt đỏ đến độ sắp nổ tung.

https://thuviensach.vn

"Xem ra tiến triển thần tốc." Lúc vào sân thi đấu Cố Gia Thụy cười trêu ghẹo.

Chu Diệu nhìn qua cái đầu bóng loáng của Cố Gia Thụy, nhếch môi từ chối cho ý kiến.

Trận đấu bắt đầu, không khí trong toàn bộ sân bóng cũng nóng lên. Bên Thiên Tín có một người phụ nữ mặc váy ngắn tóc vàng, ngồi chính giữa khu vực dành cho thành viên dự bị của Thiên Tín. Xem ra quả thực Thiên Tín rất coi trọng trận đấu này, đại tiểu thư còn tự mình đến đây trấn thủ.

"Ô Giang, cố lên ô!" Dương tiểu thư hô tên một người trong sân bóng.

"Bà cô già kia chính là đại tiểu thư của Thiên Tín?" Nhan Nghệ hỏi Đa Ninh, không nhịn được đánh giá.

"Lần trước cậu còn khoa cô ta đẹp như mấy người nổi tiếng trên mạng." Đa Ninh nhắc nhở Nhan Nghệ, bởi vì liên quan đến Miêu Miêu nên Nhan Nghệ chú ý đến weibo của Dương tiểu thư, trước đó không lâu còn nhìn ảnh Dương tiểu thư chụp nói cái gì Miêu Miêu gặp bi kịch, một người phụ nữ xinh đẹp lại có tiền như vậy theo đuổi Ô Giang, cho dù đã ly hôn thì như thế nào, chắc chắn Ô Giang sẽ không chịu nổi dụ hoặc làm lão Tam của Thiên Tín.

Đa Ninh thật sự không hy vọng nhìn thấy kết quả như vậy.

Tình yêu của Ô Giang và Miêu Miêu kéo dài nhiều năm, cho dù Miêu Miêu rời khỏi Ô Giang, trong lòng cô cũng không hy vọng Miêu Miêu thua người khác.

Nhan Nghệ cũng thừa nhận chính mình mắt mù, giải thích nói: "Quỷ mới biết khả năng sửa ảnh của Dương tiểu thư tốt như vậy."

https://thuviensach.vn

Đa Ninh: . . .

Sau đó Đa Ninh kích động đứng lên, vừa rồi Chu Diệu ném vào một quả. Trên sân bóng Chu Diệu cùng Cố học trưởng vỗ tay nhau. Hai người nhiều năm không cùng nhau chơi bóng, không nghĩ tới vẫn còn giữ lại sự ăn ý lúc tác chiến.

Thoáng nhìn qua khán đài, Chu Diệu đi tới chỗ Hà Hạo dặn dò một câu, đánh giá một vòng mới một lần nữa tiếp tục.

Tiếp đó trận đấu có phần căng thẳng, có vẻ như cầu thủ chuyên nghiệp được Thiên Tín mời đến cảm nhận được thực lực của bên Chu Diệu, liên tục ỷ vào kinh nghiệm đoạt rổ hai lần.

Bỗng chốc cướp lại điểm.

Đối phương đều là tuyển thủ chuyên nghiệp, mỗi ngày huấn luyện ăn trứng □□ luyện cơ bắp, thể lực cùng thể trạng của Chu Diệu đều không tệ, nhưng dù sao cũng là một người làm việc trí óc; những thành viên khác của Nhất Nguyên cũng thế, bởi vì tốc độ tác chiến của đối phương quá nhanh, mỗi một giây bọn họ đều tiêu hao rất nhiều thể lực.

Điểm số Thiên Tín có được chủ yếu là do hai người 1m9 kia.

Trận bóng này, còn kịch liệt hơn những gì Đa Ninh tưởng tượng.

Đa Ninh xem Chu Diệu chơi bóng từ sơ trung, trận bóng này cô càng xem càng khẩn trương. Hai tay cô cầm bình nước khoáng, vang lên lộp bộp. Bởi vì đối phương đoạt bóng vô cùng nhanh, ở đằng sau, Chu Diệu Hà Hạo Cố học trưởng luôn luôn truy đuổi.

Giữa giờ Chu Diệu còn bị đối phương hung hãn và vào, sau đó dựa vào ném phạt anh ghi được hai điểm.

https://thuviensach.vn

Nghỉ giữa giờ, cả người Chu Diệu đầm đìa mồ hôi đi tới, trực tiếp dùng áo đấu lau mồ hôi trên mặt. Đa Ninh đưa một chai nước khoáng qua, Chu Diệu đổi thành bò húc.

Cố Gia Thụy giống thế cũng ra không ít mồ hôi, vốn định dùng áo đấu lau mồ hôi giống như Chu Diệu, dừng một chút, bỏ qua.

Làm hòa thượng năm năm, tóm lại có gánh nặng tâm lý nhất định, không thể phóng đãng không câu nệ giống người đàn ông nào đó.

Đúng lúc này, một tờ giấy được đưa cho anh.

"Thiện. . . Đa tạ." Cố Gia Thụy nhận lấy khăn tay từ trong tay Nhan Nghệ. Lau lau cái đầu bóng loáng đầy mồ hôi của mình.

Nhan Nghệ nhìn xem mà trợn mắt há hốc mồm.

Cố Gia Thụy xoay người cố ý nói với Chu Diệu: "Em Chu, không nghĩ tới kỹ thuật chuyền bóng của cậu càng ngày càng tốt." Cố Gia Thụy nói tới pha bóng vừa rồi trên sân, dưới tình huống đang vị vây quanh như thế mà Chu Diệu còn có thể truyền bóng cho anh.

Chu Diệu thở ra hơi nóng, chỉ chỉ đầu mình, mượn ý chỉ cái đầu quy y bóng loáng của Cố học trưởng, vui đùa mở miệng nói: "Phật quang phản chiếu, cậu long lanh nhất."

Cố Gia Thụy: . . . Thật tổn hại mà!

Nửa trận đấu sau, Cố học trưởng thay ra, bên Thiên Tín Ô Giang cũng ra. Đấu nửa trận mà hai đội Thiên Tín cùng Nhất Nguyên chỉ kém hai điểm, làm cho nửa trận đấu sau càng thêm gay cấn.

"Cố Gia Thụy, anh cảm thấy mấy người Chu tổng có thể thắng sao?" Nhan Nghệ hỏi Cố Gia Thụy đang nghỉ ngơi ngoài sân.

https://thuviensach.vn

Cố Gia Thụy: "Có thể."

"Làm sao anh biết được." Bởi vì giọng điệu Cố Gia Thụy rất chắc chắn, ngược lại Nhan Nghệ không tin, do dự một chút hỏi: ". . . Tính sao?"

Cố Gia Thụy không trả lời.

Nhan Nghệ cũng không nói tiếp, nâng nâng cằm.

"Đa Ninh, cho tôi một chai bò húc." Cố Gia Thụy nói với Đa Ninh ngồi cách hai ghế. Có lẽ lát nữa anh còn cần vào sân giúp em Chu.

Đa Ninh vội vàng đưa một chai bò húc. Vừa rồi bọn Chu Diệu Hà Hạo đều uống bò húc bổ sung thể lực, chỉ có Cố học trưởng uống nước khoáng, trong lòng cô còn đoán có phải người xuất gia không thể uống đồ uống hay không.

Người xuất gia chia làm nhiều loại, Cố Gia Thụy không đặc biệt kiêng kị đồ uống, lúc không uống rượu cũng sẽ uống chút nước có ha. Không uống bò húc chỉ đơn thuần là không thích mùi vị của bò húc.

"Đa Ninh, lát nữa có tiện mua cho tôi một chai nước có ga không?" Cố Gia Thụy nói với Đa Ninh: "Cùng là loại này, nhưng mà mát."

Đa Ninh: ". . . Được."

Đa Ninh nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi, đi mua nước có ga cho Cố học trưởng. Lúc nghỉ giữa giờ cô muốn đi toilet mà cũng không đi, bởi vì muốn xem đầy đủ trận đấu. Kết quả vẫn phải đi mua nước có ga cho Cố học trưởng.

Trên đường, cô nhân tiện vào toilet một chuyến. Cách khoảng cách nhất định, cầu quán đèn đuốc sáng trưng, truyền đến các loại tiếng gọi ầm ĩ.

Nghe tiếng la, hình như là Nhất Nguyên lại ném vào. . .

https://thuviensach.vn

Cố Gia Thụy cố ý sai sử Đa Ninh đi mua nước có ga, bởi vì phía dưới có giai nhân nhìn, mấy pha bóng em Chu của anh đều dùng rất nhiều sức, hiển nhiên là tác dụng của nội tiết tố quá mạnh mẽ.

Bên ngoài sân bóng, Đa Ninh đi ra khỏi toilet, ra bồn rửa tay bên ngoài để rửa tay, kết quả xoay người thì nhìn thấy Ô Giang tiến vào. Mặt đối mặt đụng phải, cô cùng Ô Giang đều có chút xấu hổ.

Càng xấu hổ hơn là ——

Dương tiểu thư giẫm giày cao gót từ phía sau đuổi theo tiến vào, vẫn giống như lần trước Dương tiểu thư xem nhẹ cô, như thể trong toilet này chỉ có hai người là cô ta cùng Ô Giang.

Sau đó, không đợi Đa Ninh bước chân rời đi, Dương tiểu thư đã sán người lại kéo tay của Ô Giang lên, cười quyến rũ như tơ nói nhỏ: "Ô Giang, nếu không đêm nay em đến chỗ của anh nhé?"

Giọng nói không nặng không nhẹ, hoàn toàn truyền vào trong tai Đa Ninh.

Đa Ninh: . . .

"Vị tiểu thư này, cô chưa thấy qua người yêu tán tỉnh sao?" Đúng lúc này, Dương tiểu thư cao giọng, nhìn về phía Đa Ninh đang đứng bất động, lên tiếng chất vấn.

Tác giả có lời muốn nói: Oán hoặc không oán, là một vấn đề.

Đa Ninh hỏi Chu Diệu: Cố học trưởng gọi Ô Giang là tiểu Giang tử, Hà Hạo là chuột nhỏ, vì sao chỉ gọi anh là em Chu?

Chu Diệu: Bởi vì cậu ta không dám.

Bởi vì tiểu... Diệu... Tử?

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Đa Ninh tự hiểu rằng mình không thể dựa vào một câu Ô Giang và Dương tiểu thư có quan hệ mà cho rằng hai người họ có mối quan hệ không thể cho ai biết. Thậm chí đứng ở góc độ đạo đức mà nói thì Miêu Miêu và Ô Giang đã chia tay, Ô Giang và Dương tiểu thư có gì đó hay không là quyền của anh ta.

Nhưng mà, theo bản năng cô vẫn rất tức giận bất bình, Miêu Miêu, Miêu Miêu đã trả giá năm năm. Đương nhiên chuyện yêu hết mình trong tình yêu cũng là do bản thân tình nguyện, vả lại mấy tháng trước, Ô Giang cũng bỏ hết tâm sức đi tìm Miêu Miêu đấy thôi?

Có lẽ phụ nữ luôn dễ nảy sinh tâm lí khó chịu với hạng đàn ông thay lòng đổi dạ, và sự căm ghét thù hằn với kiểu hồ li tinh, tâm trạng Đa Ninh hiện giờ đúng là vậy, thở gấp như muốn nổ tung lồng ngực.

Kế đó, cô còn nghe thấy lời khiêu khích của Dương tiểu thư.

Ý của bà cô Dương kia là muốn cô mau chóng thức thời rời khỏi đây.

Đa Ninh lại cố tình không thức thời, rút tiếp một tờ giấy lau tay, thẳng lưng đi qua hai người họ, không nặng không nhẹ thở ra một câu: “Đúng nhỉ, tôi thiếu kiến thức. Thực chưa thấy ai ở nơi công cộng không coi ai ra gì lại đi… đói bụng ăn quàng như vậy.”

Đa Ninh không thể ngờ mình có thể nói những lời như vậy, y như được lắp miệng của Chu Diệu ấy, không phải cô đâu.

https://thuviensach.vn

Nói xong, cô nhấc chân đi, không ngừng lại.

Đa Ninh vốn đang bình tĩnh lạnh lùng lướt qua Dương tiểu thư kia, cơ mà câu nói kia lại chọc giận cô ả, cô thấy bà cô Dương kia giơ tay lên định đánh.

Cô Dương đi giầy cao hơn cô, lại lớn tuổi hơn, từ nhỏ Đa Ninh đã đấm đá quen chân quen tay với Chu Diệu, sớm luyện thành phản xạ. Không đợi Dương tiểu thư ra đòn, cô đã bắt lấy tay cô ta, dứt khoát mạnh mẽ đẩy về phía Ô Giang.

Dương tiểu thư bị đẩy lảo đảo, suýt thì ngã sấp xuống.

Thừa dịp cô ta mất trọng tâm, Đa Ninh nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Lên mặt không quá năm giây, đoạn đường sau đó Đa Ninh gần như là chạy về sân bóng… Sợ Dương tiểu thư tìm cô tính sổ.

Trong nhà vệ sinh, Dương Vi bị đẩy ngã vào lòng Ô Giang, lại bị Ô Giang chán ghét đẩy ra. Ô Giang đứng trước mặt Dương Vi, ánh mắt hiện rõ sự chán ghét vứt bỏ, miệng lại càng không kiên nhẫn nói với người đối diện: “Dương tiểu thư, tôi cảnh cáo cô lần cuối…”

“Đừng quấn lấy anh, phải không?” Dương Vi nhanh chóng khôi phục dáng vẻ tươi cười: “Gì nữa, … Ô Giang anh muốn cảnh cáo em lần cuối cái gì đây? Nếu em cứ muốn quấn lấy anh thì anh làm gì nào? Anh muốn từ chức sao? Em rất tò mò, thành phố A này trừ Thiên Tín giám đốc Ô anh còn có thể đi đâu, các công ty khác nhỏ bé sao xứng với năng lực tài cán của anh, em nghĩ Thiên Tín cũng không bạc đãi anh đi, tháng này anh lại vừa mới được thăng chức tăng lương nữa mà? Hoặc là giám đốc Ô, anh có thể đến Nhất Nguyên thử xem, xem xem Chu Diệu có thể cho anh chức vị gì.”

https://thuviensach.vn

Dương Vi càng nói càng thuận mồm, câu nào câu đấy đều xuyên thẳng vào sự tự tôn đàn ông. Mắt Ô Giang đục ngầu như sắp phun lửa.

“Được rồi, em nói đùa chút thôi.” Vẻ mặt Dương Vi không kiêng nể gì, đổi giọng nhẹ nhàng: “Vừa rồi, em nói chúng ta là người yêu, chẳng phải anh cũng không giải thích gì sao?”

Ô Giang căm hận nhìn chằm chằm.

Dương Vi tự mình nói tiếp: “Em biết cô ta, đó là vợ cũ của Chu Diệu. Em đã hỏi thăm, nghe nói đó cũng là người ra từ Đại học A các anh, lại còn là một hoa khôi trong trường… Ô Giang anh biết cô ta chứ?”

“Vừa nãy vẻ mặt anh rất căng thẳng, hẳn là có quen đi?”

“Không biết.” Ô Giang lạnh lùng trả lời Dương Vi, dừng một chút nói thêm: “Không giải thích, là vì không cần thiết.”

Nếu đã bị hiểu lầm, hà tất phải tìm cách giải thích với người không liên quan, không chỉ không có tác dụng mà nói không chừng còn có thể trở thành chuyện bị đàm tiếu soi mói.

Ô Giang không đi vệ sinh nữa mà nhanh chóng ra khỏi đó. Bóng dáng kiêu căng không chịu khuất phục.

“Sao anh không đi?” Dương Vi ở phía sau hỏi một câu hai nghĩa, thu lại ý cười bên môi.

Vài năm nay Dương Vi chỉ bị hai cái cửa sắt đập vào chân, một là Chu Diệu, một là Ô Giang. So với Ô Giang, Chu Diệu mới chính là người khiến cho cô ta mất hết mặt mũi. Người phụ nữ kia, cô ta vừa nhìn đã nhận ra, nên mới mở miệng khiêu khích.

https://thuviensach.vn

Không ngờ được, người đó lại dám đẩy cô ta? Dương Vi chửi thề, nhắn tin cho một người bạn: “Giúp tôi điều tra vợ cũ của Chu Diệu.”

“Chu Diệu bên Nhất Nguyên à?”

Ngoài Chu Diệu Nhất Nguyên, trên đời này còn mấy Chu Diệu nữa à.

Người đó nhắc nhở cô: “Chu Diệu không dễ trêu vào đâu.”

Dương Vi không cho là đúng: “Thế à? Mấy năm trước tôi từng trêu qua rồi.”

Đa Ninh về sân bóng lập tức thấy hối hận. Sao tự dưng lại đi đắc tội với Dương tiểu thư của Thiên Tín, đối phương vừa nhìn đã biết là không thể trêu vào, vừa rồi máu dồn lên não quá nhanh mới bị kích thích đi trêu vào ổ kiến lửa đó.

Bị khiêu khích thì kệ họ khiêu khích, đánh trả gì chứ! Đa Ninh cúi đầu lầm lũi quay về chỗ ngồi. Chỗ của Thiên Tín và Nhất Nguyên ở gần nhau, lúc đi ngang qua cô thấy Ô Giang và Dương tiểu thư chưa về trong lòng càng thêm rầu rĩ.

Có phải do gần đây cô ở cạnh Chu Diệu kiêu ngạo hung hãn, nên bị lây rồi.

“Đa Ninh… Nước có ga của tôi đâu?” Đột nhiên học trưởng Cố hỏi cô, giọng nói dịu dàng.

Nước có ga? Đa Ninh xấu hổ ngẩng đầu: “Thật xin lỗi học trưởng Cố, em quên mua rồi.” Cô vội bỏ trốn, đã quên mua đồ cho học trưởng rồi.

Thảo nào lại về nhanh thế. Cố Gia Thụy kinh ngạc nhìn giọt mồ hôi to tròn rơi xuống, cúi đầu quan tâm hỏi: “Có chuyện gì à?” Đồng thời, lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán cô.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh lắc lắc đầu, đứng lên: ‘Học trưởng, anh còn muốn uống không? Em đi mua nhé!”

“Không cần.” Cố Gia Thụy mỉm cười từ chối, “Em ngồi xem trận đấu đi.” Thấy Đa Ninh còn đang đứng ngồi không yên, cười nói: “Muốn đổi chỗ với tôi không?”

“Được, được ạ.” Chỗ này của cô tương đối gần Thiên Tín, Đa Ninh không muốn lúc Dương tiểu thư quay về sẽ nhìn thấy mình.

Từ đầu tới cuối, Nhan Nghệ ngồi thẳng lưng mắt nhìn phía trước, trong lòng chắc như đinh đóng cột: Cố Gia Thụy cố ý tránh mình.

Hiển nhiên, Cố Gia Thụy phát hiện cô có tình cảm không thuần khiết với anh, nên áp dụng chiến thuật né tránh tinh tế.

Đa Ninh ngồi chỗ của Cố Gia Thụy tiếp tục xem trận đấu, Nhất Nguyên và Thiên Tín truy đuổi kịch liệt. Cho dù Nhất Nguyên liều mạng áp sát thì vẫn thua Thiên Tín tám điểm. Thời gian thi đấu còn mười lăm phút.

Chu Diệu ra hiệu tạm dừng.

Mười lăm phút muốn được tám điểm, trừ khi mỗi lần ném bóng đều phải trúng.

Trận đấu tạm dừng, Chu Diệu nóng như con cóc trong nước sôi, thấy Đa Ninh đổi chỗ, cũng đi theo ngồi bên phải cô. Đa Ninh muốn đi lấy nước tăng lực cho anh, nhưng Chu Diệu lại lấy luôn nước khoáng trong tay cô, đổ vào miệng.

Sau đó khom người, thở phì phì.

https://thuviensach.vn

Mái tóc đen ngắn sũng mồ hôi, rơi từng giọt từng giọt. Đa Ninh hết đưa nước lại đưa khăn, Chu Diệu nhận lấy, lau qua loa hai cái.

“Kết quả không quan trọng, Nhất Nguyên đã rất tuyệt rồi.” Đa Ninh nói với Chu Diệu.

Chu Diệu Nghiêng đầu, cánh tay căng cứng gác trên vai cô tạm thời thả lỏng, mở miệng mang theo khí nóng: “Còn chưa đánh xong mà.”

Đúng lúc này, Dương tiểu thư của Thiên Tín trở lại, tầm mắt nhẹ nhàng lướt qua. Chu Diệu không chú ý tới, lúc đứng lên còn tiện tay xoa đầu Đa Ninh.

Đa Ninh theo phản xạ rụt đầu dê của mình lại.

Trong thời gian nghỉ ngắn ngủi đó, học trưởng Cố chú tâm nghĩ binh pháp, không biết từ lúc nào Nhan Nghệ đã kịp mua một lon nước có ga, đưa tới trước mặt Cố Gia Thụy.

Cố Gia Thụy hơi sững sờ.

Nhan Nghệ đã đưa nước tới tay Cố Gia Thụy, trở về chỗ của mình.

Mới có một thoáng, Nhan Nghệ mua đâu nhanh thế? Nhan Nghệ ho hai tiếng, ngại ngùng nói ra. Vừa rồi cô chạy đi mua, vừa hay nhìn thấy một người trẻ tuổi đang cầm trên tay, lập tức đưa cho anh ta một trăm tệ, túm lấy lon nước trên tay anh ta.

Tiếp theo, cô đưa lon nước vừa cướp được, đến trước mặt Cố Gia Thụy.

Cố Gia Thụy cúi đầu nhìn lon nước trong tay, mở nắp, uống không nhanh không chậm, rồi ném về chỗ ngồi, xoay người vào sân.

“Bốp!”

https://thuviensach.vn

Đa Ninh và Nhan Nghệ cùng bị mê hoặc bởi vẻ đẹp trai ấy.

Không biết là do tác dụng của nước có ga, hay là học trưởng Cố đã khôi phục thể lực sau khi nghỉ nửa trận, vừa vào sân đã liệng hai quả vào rổ, ghi được bốn điểm.

Còn bốn điểm nữa thôi.

Nửa trận cuối, bọn Chu Diệu thay đổi chiến thuật, không cho đối phương có cơ hội chạm vào bóng, liên tục mười phút, hai bên không ghi được quả nào, mãi đến gần lúc kết thúc, Chu Diệu mới cho được một quả hai điểm.

Chỉ còn cách hai điểm. Nếu lúc này Nhất Nguyên được một quả ba điểm thì sẽ vượt được Thiên Tín. Chu Diệu giỏi nhất là đánh bóng ba điểm, Đa Ninh nhớ rõ lúc ở trung học mỗi lần tổ chức bóng rổ đều có một nhóm nữ sinh gào lên: “Chu Diệu Chu Diệu Chu Diệu!”

Như là đã bàn bạc từ trước, quả sau cùng, học trưởng Cố chuyền bóng đường ba điểm cho Chu Diệu, Chu Diệu cũng thuận lợi tiếp bóng.

Rất căng thẳng, nhịp tim cũng không khống chế được.

Đa Ninh đã đứng lên, quên béng mất Dương tiểu thư, ánh mắt dán vào quả bóng trên tay Chu Diệu. Chu Diệu nâng tay, dường như có chút do dự, đồng hồ biểu thị còn ba mươi giây.

Chu Diêu nâng tay, trước khi người bên Thiên Tín lao tới chặn bóng, hai chân nhảy lên…

Bóng lia một đường cong đẹp mắt trên không trung, thuận lợi vào rổ.

“A—“ Tiếng thét chói tai, toàn sân sôi trào.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh vẫn đứng yên không nhúc nhích, tất cả mọi người vỗ tay hoan hô Nhất Nguyên, sau đó Chu Diệu đi đến chỗ cô, ôm lấy cô… Đa Ninh cũng kích động không thôi, Dương tiểu thư gì đó hoàn toàn quăng ra sau đầu.

Toàn tâm toàn ý, toét miệng nhìn Chu Diệu, ánh mắt tràn đầy kiêu ngạo.

Thiểm Thiểm và Đa Ninh rất giống nhau ở chỗ cứ vui vẻ là nhếch miệng lên. Chu Diệu hận không thể giơ cao cô lên, khiến cho chú dê của anh càng thêm đắc ý.

Cho tới khi có một giọng nữ ngắt lời anh.

“Chu tổng, chúc mừng.” Dương Vi đi tới trước mặt Chu Diệu, chúc mừng, "Nhất Nguyên quả là nơi tụ tập hùng binh mãnh tướng."

Đối với vị Dương tiểu thư của Thiên Tín này, Chu Diệu quả thực là nhìn một cái cũng lười, nếu không phải cô ta nhắc tới Đa Ninh: “Hứa tiểu thư, chuyện vừa nãy, tôi cần cô nhận lỗi với tôi.”

Đa Ninh bị gọi tên cứng ngắc ngước ra khỏi lòng Chu Diệu, nhìn về phía Dương tiểu thư.

"... Thực xin lỗi." Đa Ninh xin lỗi rất nhanh, nhanh đến mức Chu Diệu cũng không kịp ngăn.

Chu Diệu hoàn toàn không hiểu chuyện gì, Dương tiểu thư cũng không nghĩ tới cô Hứa tiểu thư này lại xin lỗi nhanh như vậy, chỉ đành nghiêm mặt nói không ra lời.

Chu Diệu cầm tay Đa Ninh, không mặn không nhạt mở miệng: "Chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

Anh không tin Đa Ninh sẽ làm ra chuyện cần phải xin lỗi Dương Vi, nếu hai người có vấn đề gì, khẳng định là do Dương Vi chọc Đa Ninh.

Đa Ninh tạm thời không nói chuyện.

"Vậy được rồi Hứa tiểu thư, nể mặt Chu tổng, tôi không so đo nữa." Dương Vi thu lại vẻ mặt, xoay người rời đi.

"Đợi một chút." Chu Diệu gọi Dương Vi.

Dương Vi quay đầu, biết vì sao Chu Diệu gọi mình, cười cười quay đầu lại nói: "Chu tổng anh không nên hỏi tôi, có thể hỏi vợ trước của anh, cô ấy đã làm gì."

Nói xong, Dương Vi về chỗ của mình, xách túi đỏ lên, tiếp tục nâng giày cao gót rời sân.

"Cô ta làm gì em?" Chu Diệu nhìn Đa Ninh, đổi giọng nhẹ nhàng.

Đa Ninh chưa kịp trả lời, một nhóm phóng viên đi qua phỏng vấn Chu Diệu. Đêm nay ông chủ tự mình dẫn đội đi thi chỉ có mình Nhất Nguyên. Đối mặt với những lời ca ngợi của phóng viên, Chu Diệu khách sáo trả lời từng câu một. Kiểu như tinh thần đồng đội đoàn kết, không tới cuối cùng không bỏ cuộc, nhân tiện quảng bá công ty.

"Có tin đồn Thiên Tín thuê tuyển thủ chuyên nghiệp dự thi, Chu tổng thấy thế nào?" Một phóng viên đặt câu hỏi.

"Cái gì?" Chu Diệu làm ra vẻ kinh ngạc, từ từ rành rọt trả lời: "Mặc kệ Thiên Tín có mời người ngoài hay không, họ cũng là một đối thủ nặng kí của Nhất Nguyên." (Khách khí mà khẳng định Thiên Tín thuê tuyển thủ chuyên nghiệp.)

https://thuviensach.vn

Cúi đầu: "Song tôi cảm thấy một công ty lớn như Thiên Tín, hẳn là sẽ không làm những thủ đoạn không quang minh chính đại như vậy.” (Như vậy chuyện thi đấu bóng rổ tìm tuyển thủ chuyên nghiệp thực sự là không quang minh chính đại.)

“Cạnh tranh lâu nay vốn không công bằng, Nhất Nguyên quan trọng nhất là làm tốt chuyện của mình.” (Nhất Nguyên của anh rất tuyệt.)

"Thiện tai thiện tai." Trở về xe, bàn về dáng vẻ vô sỉ mặt dày của Chu Diệu lúc nói chuyện với phóng viên, học trưởng Cố chỉ nói thế này.

"Tin tức Thiên Tím thuê tuyển thủ chuyên nghiệp là Nhất Nguyên báo sao?” Nhan Nghệ tò mò.

"Không phải, thực không phải chúng tôi." Hà Hạo trả lời Nhan Nghệ.

Lúc nghỉ giữa trận bọn họ có được tin tin Thiên Tín bị báo cáo, mà chính bị báo cáo, nên bất kể phần sau thi đấu như thế nào cũng không còn quan trọng, thậm chí bị thua thì càng tốt, càng khiến dư luận nổi sóng.

Chính là như vậy… Nên quả sau cùng, Chu Diệu có nửa giây do dự.

Thì ra làm tốt chuyện của mình là như vậy, Nhất Nguyên không phải không làm được mà là không muốn làm mấy trò thủ đoạn tà đạo như Thiên Tín. Nói thế nào nhỉ, dù sao Nhất Nguyên cũng mời học trưởng Cố tham gia mà.

"Đại sư không phải ngoại viện, là người của chúng ta mà. " Chu Diệu nói, khẩu khí chắc chắn vô cùng.

"Này em trai Chu, từ lúc nào tôi thành “người của chúng ta” vậy?” Học trưởng Cố cũng hỏi, nở nụ cười.

https://thuviensach.vn

“Không phải cậu là cố vấn sao?” Chu Diệu ôm vai Đa Ninh, cười sảng khoải lại đầy hàm ý.

Cố Gia Thụy á khẩu không trả lời được, chỉ có thể nói: "Thiện... Tai - - " không cẩn thận, Cố Gia Thụy còn chưa nói xong hai câu thiện tai, liền bị nấc cục. Chắc là do vừa rồi uống nước có ga.

Trong xe chợt lặng như tờ, rồi lập tức phát ra tiếng cười to. Đa Ninh lúc đầu còn cố nén, sau không kìm được cũng toét miệng cười cùng mọi người.

Cố Gia Thụy ngồi ở ghế phụ tự giác xấu hổ, nửa giây sau, làm như chuyện chẳng liên quan đến bản thân buông một câu: “Thiện tai thiện tai, các người cười nhạo một người xuất gia như vậy, không tốt không tốt.”

Một nhóm người… Nhếch miệng khinh bỉ.

Trận đấu đêm nay cực kì vui vẻ, chút nữa bọn Chu Diệu Hà Hạo còn tổ chức đi ăn khuya, Cố Gia Thụy thì không đi xem náo nhiệt rồi.

"Tôi cũng không đi." Đột nhiên Nhan Nghệ mở miệng, nhìn về phía Cố Gia Thụy chủ động nói: “Học trưởng Cố, em đưa anh về chùa nhé.”

Cố Gia Thụy có chỗ chần chờ, một lát sau, vuốt cằm lấy bày tỏ cảm ơn.

...

Nhan Nghệ thổ lộ, khi đưa Cố Gia Thụy đến cửa sau của chùa, đầu bỗng nóng lên, tiện thể nói lời cất giữ trong lòng ra. Dựa vào thái độ của Cố Gia Thụy gần đây với cô, Nhan Nghệ có thể cảm nhận được anh biết tâm tư của cô. Nếu đã như vậy, không bằng cứ nói chuyện thẳng thắn đi.

"Cố Gia Thụy, em thích anh." Nhan Nghệ mở miệng.

https://thuviensach.vn

Không khí trong xe, nháy mắt đông lại.

Chuyện nên đến, thế nào cũng không tránh được. Về chuyện Dương tiểu thư, Đa Ninh hi vọng Chu Diệu đừng hỏi, cứ thế trôi đi. Trong lòng lại vô cùng ảo não sao mình lại kích động đắc tội vị Dương tiểu thư kia.

Lúc đi ăn đêm Chu Diệu không hỏi, Đa Ninh liền cho rằng Chu Diệu quên rồi.

Kết quả lúc về phòng, Chu Diệu vẫn đặt câu hỏi như muốn thẩm vấn cô: "Rốt cuộc thì hôm nay em và cô Dương kia có chuyện gì hả?"

"Là do em không cẩn thận…" Đa Ninh ngửa đầu, hôn Chu Diệu. Đa Ninh thực sự cảm thấy mình đã gây chuyện, lúc này không tiện mở miệng.

"Đợi lát nữa hôn - -" hôn một hồi, Chu Diệu hất đầu lên, từ chối thủ đoạn mời gọi hòng qua chuyện của Đa Ninh.

Đa Ninh đan hai tay, đứng trước mặt Chu Diệu.

"Rút cục là làm sao." Chu Diệu lại hỏi, Đa Dương càng thế này, anh càng thêm nghi ngờ.

"Em… Đẩy cô ta." Đa Ninh cúi đầu, nhẹ nhàng mở miệng.

Chu Diệu: ...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trận bóng viết tương đối nhiều, chủ yếu lôi quan hệ của các nhân vật liên quan ra ánh sáng, và có một số tình tiết thúc đẩy sự việc phát triển…

Đoạn kịch nhỏ.

Các nhân vật chính có một số điều ảo tưởng về bản thân

https://thuviensach.vn

Đa Ninh: Tôi là một người phụ nữ bình thường an phận (an phận mang con trốn, bình thường là hoa khôi.)

Chu Diệu: Tôi đẹp trai hơn Cố Gia Thụy rất nhiều. (Xấu hổ, bạn đọc đã cảm nhận được học trưởng Cố rất đẹp trai, rất có khí chất.)

Nhan Nghệ: Tôi là một người phụ nữ gợi cảm da mặt dày. (Thổ lộ ngây thơ thế.)

Cố Gia Thụy: Tôi là một người đàn ông một lòng hướng Phật. (…)

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 59

"Cố Gia Thụy, em thích anh."

Nhan Nghệ không nghĩ tới lúc sinh thời, cô còn có thể nói những lời này với Cố Gia Thụy; như là trò đùa dai của ông trời, người đàn ông hoa tâm từng dụ dỗ cô thuê phòng lại biến thành hòa thượng hiền lành nhìn chúng sinh trước mắt.

Cũng thật sự là không đếm xỉa tới tất cả, cô mới có thể thổ lộ với một hòa thượng.

"Thiện tai thiện tai." Cố Gia Thụy đáp lại cô, một tiếng lạnh lùng tĩnh lặng.

"Em nghiêm túc." Nhan Nghệ quay đầu, nhìn về phía Cố Gia Thụy đang ngồi nghiêm chỉnh ở vị trí phó lái.

"Thiện tai thiện tai." Cố Gia Thụy vẫn là những lời này.

"Cố Gia Thụy, anh đang nói đùa em sao?" Nhan Nghệ không nhịn được cất tiếng hỏi, sắc mặt nhìn không tốt lắm.

Cố Gia Thụy chỉ nghiêng đầu, qua một lúc, nói cho cô một chuyện thật, có ý tương đồng với hai câu trên: "Nhan Nghệ, tôi đã xuất gia."

Nhan Nghệ hơi cúi đầu, đột nhiên rất biết ơn, vừa rồi những lời này Cố Gia Thụy không dùng cách xưng hô Trịnh thí chủ với cô, mà là kêu tên cô. Không tiếp tục dùng bộ dáng của hòa thượng.

https://thuviensach.vn

". . . Anh không có suy nghĩ hoàn tục sao?" Nhan Nghệ mở miệng hỏi, không đợi Cố Gia Thụy đáp lời, đã hỏi rõ vấn đề: "Về sau cũng không suy nghĩ sao?"

Về sau, đã lâu rồi anh không nghĩ tới về sau. Cố Gia Thụy nhất thời không đáp lại. Không phải có câu, làm hòa thượng một ngày rung chuông một ngày; được chăng hay chớ, mới là bản tính của hòa thượng.

Nhan Nghệ hít một hơi thật sâu, đáy mắt hơi xuất hiện màu hồng. Cố Gia Thụy trầm mặc là không đành lòng trả lời cô? Hay là suy nghĩ biện pháp cự tuyệt cô như thế nào?

Nhan Nghệ chưa bao giờ là loại con gái huệ chất lan tâm, sau đấy cô phải tìm cho mình bậc thang đi xuống, có lẽ cô còn có thể lấy lùi để tiến. Nhưng hết lần này đến lần khác cô đều bức người đến cuối đường, lúc ly hôn như thế này, hiện tại cũng thế.

Trò chơi nam nữ chơi vui lắm, chơi không tốt thì kết quả sẽ là công dã tràng. Cô là một người phàm, mọi sự đều cầu kết quả.

"Mẹ em nói hoàn tục rồi cũng có thể kết hôn. . ." Lúc Nhan Nghệ nói ra những lời này, cảm thấy ngực mình hơi nhói đau một chút, sau đó cô lấy dũng khí đối diện với đôi mắt từ bi sâu thẳm của Cố Gia Thụy.

Nếu có thể, cô cảm thấy sau này người bầu bạn với mình là một hòa thượng. . . Cũng không sao cả. Anh gõ mõ niệm Phật, tay áo đỏ của cô có mùi thơm, lúc đó chẳng phải là một đôi rất đẹp hay sao?

". . ."

Người chủ động dời ánh mắt đi là Cố Gia Thụy, nhìn về phía trước nói: "Nhan Nghệ, cô cần gì ôm chấp niệm như vậy."

https://thuviensach.vn

"Bởi vì em không có xuất gia!" Bỗng nhiên Nhan Nghệ trả lời Cố Gia Thụy với giọng nói to hơn, sau đó hỏi lại: "Không phải người thường cũng có chấp niệm sao? Theo đuổi tiền, nhà, xe, người trong lòng. . ."

"Đúng." Cố Gia Thụy đồng ý với cô, giọng điệu trở nên càng thêm xác định, âm thanh trút xuống nặng trĩu giống như nước lạnh: "Nhưng tôi không ở cùng một chỗ với cô, không chỉ là vì thân phận hiện tại của tôi."

"Chúng ta không thích hợp." Cố Gia Thụy tiếp tục mở miệng, nói rõ ý tứ: "Dù tôi không phải hòa thượng, chúng ta cũng không thích hợp."

Bắt đầu từ khi nếm thử □□, Cố Gia Thụy không ngừng cự tuyệt cũng như dụ dỗ con gái, mãi đến khi xuất gia. Cho dù làm hòa thượng, phụ nữ hi vọng anh hoàn tục để thông đồng cũng không ít, Trịnh thí chủ không phải người thứ nhất, cũng sẽ không phải là người cuối cùng.

Vừa rồi một câu thích của Trịnh thí chủ làm anh cảm nhận được sức nặng của hai phần tình cảm, nhưng mà không hơn.

. . .

Ngày hôm sau, Đa Ninh đang trong phòng làm việc thấy được Nhan Nghệ, đôi mắt sưng đỏ ngồi trước máy tính, gõ gõ đánh đánh. Đa Ninh một mình đến chỗ làm, trận bóng ngày hôm qua giành được thành tích tốt Chu Diệu cho nhân viên tham gia thi đấu nghỉ nửa ngày, bao gồm cả anh.

Sáng nay Chu Diệu không phải làm việc, ở trên giường cuốn chặt lấy cô, cũng không để cô rời giường.

Đa Ninh mất cả buổi mới rời khỏi giường, dùng phòng bếp của Chu Diệu làm ba phần bữa sáng; chính mình ăn một phần, để cho anh một phần, còn lại một phần mang đi cho Nhan Nghệ.

https://thuviensach.vn

Cô lái xe ô tô chung đến khu phòng làm việc, thời gian không đến chín giờ.

Nhưng mà, Nhan Nghệ còn sớm hơn cả cô.

"Đa Ninh. . . Lại đây để mình ôm một cái." Nhan Nghệ ngẩng đầu khỏi máy tính, nói với cô đang đứng trước cửa thủy tinh.

Đa Ninh tiến lên, Nhan Nghệ lập tức ôm lấy thắt lưng của cô.

"Làm sao vậy?" Đa Ninh cúi đầu, nhỏ giọng hỏi.

"Không có gì." Nhan Nghệ lắc đầu, trả lời cô nói: "Chỉ là một đêm không thấy cậu, nhớ cậu."

Đa Ninh không quá tin tưởng, sờ sờ tóc Nhan Nghệ có phần xúc động, mở miệng nói: "Có chuyện gì không vui, hãy nói ra."

Nhan Nghệ gật đầu, cúi đầu nói: ". . . Mình chỉ đột nhiên nghĩ, về sau mình sẽ sẽ tìm một người đàn ông như nào sống cùng với mình nửa đời còn lại."

Đa Ninh cười trả lời Nhan Nghệ: "Nhất định sẽ là một người tốt."

"Thật sự?"

"Thật sự!"

"Còn tốt hơn Chu Diệu của cậu?" Nhan Nghệ vui đùa hỏi.

Đa Ninh gật đầu, càng thêm xác định: "Đương nhiên, nhất định là tốt hơn Chu Diệu."

Sự thật Chu Diệu có cái gì tốt, chủ nghĩa đàn ông lớn nhất vũ trụ, khuyết điểm một đống lớn. Nếu không phải cô và Chu Diệu cùng lớn lên,

https://thuviensach.vn

bên người lại không có đối tượng để lựa chọn, cô có thể thích anh sao?

Tối hôm qua cô cùng Chu Diệu thiếu chút nữa lại cãi nhau, chuyện xin lỗi Dương tiểu thư Chu Diệu mắng cô một trận kinh hãi, cô bảo Chu Diệu anh thì không đáng sợ à, một con gấu chó lớn. Chuyện của cô và Dương tiểu thư, chỉ như cô không cẩn thận giẫm phải một con chó kiêu ngạo của khách quý, chó của khách quý đến nhà sủa, cô còn phải sủa lại sao?

Chu Diệu còn nói: "Vậy em cũng không nên xin lỗi con chó của khách quý."

"Không ăn năn thì nó vẫn sủa làm sao bây giờ?"

"Mắt em mù sao, không nhìn ra anh ở ngay cạnh em à?"

Cô chính là nhìn thấy anh ở bên cạnh, xung quanh lại là phóng viên truyền thông mới nhanh chóng xin lỗi nhân nhượng cho đỡ phiền, không muốn lý luận đúng sai với Dương tiểu thư trước mặt nhiều người như vậy. Hai lần vô tình tiếp xúc, cô rất rõ ràng vị Dương tiểu thư kia chính là một người phụ nữ không coi ai ra gì lại cuồng vọng tự đại.

Cũng biết đối phó với cái loại người phụ nữ này, phương thức tốt nhất chính là thỏa hiệp cùng thoái nhượng.

"Chẳng lẽ em muốn anh giúp em sủa lại?" Giận quá, cô phản bác Chu Diệu như vậy.

Chu Diệu nghiến răng muốn cắn cô, thở hồng hộc nói: ". . . Hứa Đa Dương, ở chỗ của anh em to lắm nhỉ!"

"Đúng vậy, sao thế? Em thấy thật ra anh với vị Dương tiểu thư kia rất xứng, cuồng vọng tự đại không coi ai ra gì giống nhau."

https://thuviensach.vn

"Hứa Đa Dương, em có thể mắng anh, nhưng em không thể vũ nhục anh như vậy!"

". . ."

Sự thật cô là có chút kinh hãi, nhưng có người trách móc xong lại không biết xấu hổ, sau khi ầm ỹ xong còn bắt cô bổ sung nụ hôn còn chưa hoàn thành —— Đa Ninh ngồi bên bàn làm việc vỗ trán, khóe miệng lơ đãng mím lại. Tối hôm qua cô cùng Chu Diệu khắc khẩu, hình như là cô thắng?

Trong khoảng thời gian này, Đa Ninh may thủ công rất nhiều thú bông, cô đặt chúng chỉnh tề lên cái giá trong góc phòng làm việc. Cô còn muốn làm rất nhiều thú bông hình động vật ở xung quanh, biến thành một phòng triển lãm càng thêm đáng yêu.

Lúc Đa Ninh thương lượng với Nhan Nghệ, Nhan Nghệ nâng cằm ngáp một cái.

"Tối hôm qua không ngủ ngon sao?" Đa Ninh hỏi Nhan Nghệ, trong mắt viết quan tâm.

Không phải không ngủ ngon, là hoàn toàn không ngủ. Đêm qua Nhan Nghệ không trở về hoa viên Lam Thiên, bốc đồng trực tiếp trở về phòng làm việc xem kế hoạch Đa Ninh sửa sang lại nhãn hiệu.

Mười sáu tuổi lúc thất tình, Nhan Nghệ còn tránh ở ổ chăn vụng trộm khóc, thậm chí ghét học không muốn đi trường học.

Hiện tại cô đã sắp đến tuổi hai sáu, phải thành thục lý trí lên; so sánh với chuyện gia đình sự nghiệp, thất tình thật sự là chuyện râu ria. Nói trắng ra tình yêu nam nữ cũng chỉ là một đoạn phong hoa tuyết nguyệt nhìn có vẻ đẹp, Cố Gia Thụy luôn luôn khôn ngoan, cô thất tình lại thất tình, thậm chí đã trải qua một cuộc hôn nhân.

https://thuviensach.vn

Nên sớm hiểu được.

Tình yêu không nên là mạng của người phụ nữ, có linh hồn độc lập mới đúng.

"Đa Ninh, cậu viết con đường thành lập quỹ tuyên truyền, mình cảm thấy vô cùng cần thiết." Nhan Nghệ nói với Đa Ninh: "Chúng ta phải tìm một trung tâm mua sắm tốt nhất trong thành phố, bắn phát súng đầu tiên của thương hiệu thú bông Alice."

Tiến vào thị trường, chuyện này, Đa Ninh cũng muốn thương lượng cẩn thận với Nhan Nghệ.

Cô cùng Nhan Nghệ không thể chỉ trông vào việc nhận đơn hàng để duy trì phòng làm việc, phí tổn hoạt động hàng ngày của phòng làm việc rất cao, cộng thêm Chu Diệu giúp các cô thành lập trang web chính, nền tảng như vậy phải mở rộng quy mô tiếp thị tương ứng.

Hình thức tiếp thị tốt nhất —— hoạt động trực tuyến và ngoại tuyến.

Có lẽ bây giờ chỉ cần mở một cửa hàng hoặc 1 showcase trong trung tâm mua sắm lớn bậc nhất thành phố A, để Alice dần dần trở thành nhãn hiệu thú bông của công chúng.

Đối với tình huống thị trường của thành phố A, Nhan Nghệ hiểu biết hơn cô.

"Đa Ninh, mình cảm thấy bách hóa Bách Gia không tệ." Nhan Nghệ đề nghị.

"Bách Gia?" Đa Ninh suy nghĩ, đương nhiên cô biết rõ Bách Gia, chuỗi bách hóa móc xích hàng hóa trên cả nước, rất nổi tiếng. Cả thành phố A có 3 bách hóa Bách Gia. Nếu có thể vào được Bách Gia, cũng tốt với việc mở rộng sau này.

https://thuviensach.vn

Không phải, sở dĩ Nhan Nghệ đề nghị Bách Gia, nguyên nhân ngoại trừ Bách Gia nổi tiếng, mấu chốt là các cô đều quen biết lão tổng của Bách Gia. Xã hội này, người lập nghiệp giống cô cùng Đa Ninh quan trọng nhất là lợi dụng tất cả quan hệ nhân mạch có được.

"Tạ Tư Nguy." Nhan Nghệ nói tên lão tổng của Bách Gia.

"Tạ tiên sinh?" Đa Ninh chớp mắt một chút, khách hàng lớn của các cô, nhà từ thiện lớn kia? Đa Ninh gật đầu, không nghĩ tới cả nước có nhiều bách hóa siêu thị Bách Gia như vậy, đều là sản nghiệp của Tạ tiên sinh.

"Mình cảm thấy lần trước ấn tượng của Tạ tiên sinh với chúng ta không tệ. . . Nếu chúng ta tìm ông ấy, Alice tiến vào Bách Gia cơ bản không bất kì vấn đề gì, dù cho có ở vị trí xấu nhất cũng được."

Nhan Nghệ am hiểu việc kết giao với người khác; quả thực đề nghị bách hóa Bách Gia của Nhan Nghệ cũng là một lựa chọn tốt, nhưng Đa Ninh còn có chút khó xử.

"Đa Ninh, xã hội này cầu người là việc rất bình thường, dù Chu tổng có lợi hại, cũng có lúc phải cầu người." Nhan Nghệ nói với cô, miệng có phần giảng đạo lí.

Đa Ninh nở nụ cười, không phải cô kiêng kị cầu người. Nhưng trong kinh doanh, Tạ tiên sinh là nhà từ thiện, cũng là người làm ăn. Các cô dựa vào cái gì mà muốn lấy một vị trí dù là xấu nhất trong chuỗi bách hóa của Tạ tiên sinh?

Bằng sự nổi tiếng của Alice?

"Không phải Tạ tiên sinh nói chất lượng thú bông của chúng ta tốt sao?" Nhan Nghệ nói.

https://thuviensach.vn

Muốn gặp Tạ tiên sinh thì phải hẹn. Lần các cô hợp tác với Tạ tiên sinh sản xuất thú bông, một vạn con thỏ kia giao sớm cho bên Tạ tiên sinh, tất cả các công việc còn lại Tạ tiên sinh đều sắp xếp quản lí gọi cho các cô.

Lại hẹn gặp mặt, Nhan Nghệ chỉ có thể liên hệ với vị quản lí lần trước.

Quản lí nói chuyện với các cô rất dễ, nửa giờ đã gọi lại cho các cô. Buổi chiều hai giờ Tạ tiên sinh bay sang Hong Kong, nếu thời gian của các cô không thành vấn đề, lại không ngại ăn chay, Tạ tiên sinh mời các cô cùng ăn cơm trưa.

"Không ngại không ngại, chúng tôi vô cùng thích ăn chay." Nhan Nghệ vui vẻ đáp lời vị quản lí kia.

Đa Ninh nghe được mà mắt trợn tròn, không phải có người nói không ăn thịt thì không chịu được sao?

Nhan Nghệ cười ha ha cúp điện thoại, xác định Tạ Tư Nguy là người tin Phật, kết quả càng thêm chắc chắc với thương vụ hợp tác đàm phán (cầu người làm việc) này. Lần trước gặp mặt, cô đã nhìn thấy cổ tay Tạ Tư Nguy đeo một chuỗi phật châu, hơn nữa hôm nay mời các cô ăn đồ chay, không thể nghi ngờ Tạ tiên sinh là một người thành kính tin Phật. Tán gẫu với người tin Phật cái gì, trong khoảng thời gian này Nhan Nghệ nghiên cứu không ít sách Phật, hoàn toàn không thiếu đề tài.

Cho nên nói, dù là theo đuổi đàn ông hay là theo đuổi sự nghiệp, phụ nữ đều đừng quên đọc nhiều sách; cho dù đuổi không kịp đàn ông, thời điểm mấu chốt còn có thể giả bộ chút.

Về chuyện Alice vào Bách Gia, Đa Ninh thật không nghĩ tới Tạ tiên sinh sẽ đáp ứng sảng khoái đến như vậy, thậm chí cười cười nói nói với các cô: "Chú vẫn luôn đợi các cháu đề cập chuyện này."

https://thuviensach.vn

Tầng 26 của tập đoàn Tạ thị, có phòng làm đồ chay riêng, Tạ tiên sinh tiếp đãi các cô ở nhã gian cổ kính. Cái bàn là gỗ đàn hương được điêu khắc mà thành, ở trên giá trúc có đặt một chậu thủy tiên.

Hương xa thanh sạch, duyên dáng yêu kiều.

Năm món chay được bày chỉnh tề, Tạ Tư Nguy nhẹ nhàng cầm lấy đũa, nói với các cô: "Đều thử xem, có hợp khẩu vị không."

"Hợp khẩu vị, chúng cháu cũng thường ăn chay." Nhan Nghệ không chớp mắt đáp lại Tạ tiên sinh.

"Thật không?" Tạ tiên sinh cười cười, đoán nói: "Con gái các cháu, có lẽ vì giảm béo?"

"Không phải đâu." Nhan Nghệ lắc đầu, nghiêm túc trả lời Tạ tiên sinh: "Chủ yếu là hồi đại học chúng cháu có quen một học trưởng, tốt nghiệp đại học lập tức một lòng hướng Phật xuất gia, chúng cháu là chịu ảnh hưởng từ anh ấy thường xuyên ăn chay. Ăn chay tốt, không chỉ có tích phúc dưỡng sinh, còn tĩnh tâm tịnh lòng."

"Thật tốt, hiếm có người trẻ tuổi như các cháu có ý nghĩ như vậy." Mặt mày Tạ tiên sinh đều là ý cười, nhìn cô cùng Nhan Nghệ.

Khụ. . .

Đa Ninh không thốt ra được câu nào yên lặng cầm lấy đũa, kiên trì thừa nhận lời nói này của Nhan Nghệ.

Ngay tại tối hôm qua, cô còn cùng Chu Diệu ăn thận dê nướng. . . Thật không nghĩ tới, Nhan Nghệ có thể nói chuyện của học trưởng Cố để bàn chuyện làm ăn với Tạ tiên sinh.

Còn nói lưu loát như vậy.

https://thuviensach.vn

"Các cháu tốt nghiệp đại học A đúng không?" Đột nhiên Tạ tiên sinh hỏi bọn cô.

Đa Ninh cùng Nhan Nghệ đều gật đầu: ". . . Đúng."

"Chú nghĩ. . . Có lẽ chú cũng biết vị học trưởng mà các cháu nói." Tạ tiên sinh lại mở miệng, hỏi bọn cô: "Cậu ấy tên là Cố Gia Thụy, đúng hay không?"

Đa Ninh cùng Nhan Nghệ cùng ngẩng đầu, đồng thời, kinh ngạc tiếp tục gật đầu.

"Cậu ấy là con chú." Tạ tiên sinh nói.

Đa Ninh cùng Nhan Nghệ: ". . ."

"Cố là họ mẹ cậu ấy." Tạ tiên sinh lại nói thêm một câu, như hiểu rõ các cô thấy gì ngoài ý muốn.

Đa Ninh cùng Nhan Nghệ vẫn là: ". . ."

Qua một lúc, Đa Ninh mở miệng: "Thật khéo, chú Tạ."

. . .

Nhan Nghệ cũng không nghĩ tới thời điểm mấu chốt, Đa Ninh có thể cơ trí như vậy, nịnh nọt như vậy, một tiếng chú Tạ này nháy mắt kéo gần quan hệ hai bên. Trên đường trở về, Nhan Nghệ khen ngợi câu chú Tạ kia của Đa Ninh đủ kiểu, khen đến hai má Đa Ninh đỏ ửng.

Sự xấu hổ bắt đầu tăng lên.

Đa Ninh đỏ mặt, cô cũng không nghĩ tới chính mình có thể nịnh nọt như vậy. . .

https://thuviensach.vn

Lúc ấy đầu óc chuyển động, cảm thấy nếu học trưởng Cố là con trai của Tạ tiên sinh, như vậy hắn là cô có thể gọi một tiếng chú Tạ.

Sau đó chuyện Alice mở cửa hàng ở Bách Gia được xác định, lập tức tính đến chuyện cửa hàng chuyên doanh (chỉ bán một loại đồ). Đồng thời cần thiết kế hàng mẫu để đặt lên kệ trưng bày.

Thế nhưng, khai trương như thế nào mới có thể mang lại tiếng tăm một cách tốt nhất?

Lúc Đa Ninh ngồi trong phòng làm việc sửa sang lại thú bông đang thiết kế dở, nhìn thấy ông chủ Hoàng chủ của công ty xuất bản sách báo đi từ xe BMW xuống, ông chủ Hoàng cười rạng rỡ Hoàng tầm mắt nhẹ lướt qua chỗ các cô, mỉm cười chào hỏi với các cô.

Lướt nhẹ bước chân, có vẻ tâm trạng không tệ.

. . . Môi giới qua giấy tờ cũng là một loại truyền thông, truyền thông chính là môi giới truyền bá, cũng chỉ là tuyên truyền quảng cáo.

Quảng cáo tuyên truyền tốt nhất chính là để cho những con thú bông của các cô trở nên có ý nghĩa, để các bạn nhỏ nhận biết chúng, thích chúng.

Biến thú bông thành chuyện xưa, là phương thức để các bạn nhỏ nhận thức chúng một cách tốt nhất.

Cho nên, có phải cô có thể vẽ những con thú bông này hay không? Xuất bản đưa ra thị trường, để việc tuyên truyền thương hiệu thú bông Alice sớm nóng thì sao?

Ý nghĩ này, Đa Ninh nâng đầu nghĩ đi nghĩ lại, ngoại trừ cảm thấy có thể có tác dụng không tệ, mấu chốt cô còn thật sự động tâm. Dù sao cô cũng thật sự thích vẽ thú bông, càng hy vọng đồ cô thiết kế bằng máy tính biến thành “Người đồng hành” mà các bạn nhỏ thích.

https://thuviensach.vn

Cùng bọn họ trưởng thành.

Như là giống Thiểm Thiểm vậy.

Nhưng chuyện này, cô cần thương lượng với Chu Diệu một chút. Nếu xuất bản truyện tranh về thú bông, chắc chắn số tiền này không thể để Nhan Nghệ bỏ chung với cô, cần cô tự xuất tiền túi.

Như là ôm một giấc mộng "Thật lớn" lại "Rất giỏi", Đa Ninh nhắn tin cho Chu Diệu: "Buổi tối cùng nhau ăn cơm được không? Em có chuyện thương lượng với anh."

Ngoại trừ việc xuất bản truyện tranh về thú bông, Đa Ninh còn muốn hỏi Chu Diệu về chuyện của học trưởng Cố một chút. Dù sao hôm nay cô cùng Nhan Nghệ chó ngáp phải ruồi đi cửa sau chỗ Tạ tiên sinh, cần sớm nói cho Chu Diệu.

Sợ sau này một khi xuất hiện tình huống nào đó xấu hổ. Rốt cuộc vì sao học trưởng Cố lại mang họ Cố, vì sao lại xuất gia.

Sau đó, Chu Diệu trả lời cô: "Buổi tối tới nhà của anh ăn cơm nhé, hai người già thúc giục."

Chu Diệu không nói dối, từ khi Thiểm Thiểm bay trở về Toronto, ba anh mẹ anh hiểu rõ Thiểm Thiểm là cháu gái ruột của bọn họ, trừ bỏ hung hãn đánh anh một trận; còn gần như ngày nào cũng gọi điện thoại, thúc giục anh các kiểu.

Muốn đưa Thiểm Thiểm về.

Chu Diệu gần như chặn tất cả sự thúc giục của ba mẹ, mới giữ lại vấn đề anh cùng Đa Ninh không có cách nào nói cụ thể —— rốt cuộc khi nào dì ở Toronto mới nguyện ý trả lại Thiểm Thiểm cho nhà họ Chu.

https://thuviensach.vn

Biết rõ Thiểm Thiểm là cháu gái ruột của bọn họ, trước tiên ba Chu cô giáo Đỗ cũng đi tìm Đa Ninh. Bọn họ nói với cô thật xin lỗi, Đa Ninh cũng đáp lại bọn họ một tiếng thật xin lỗi.

Thiểm Thiểm bị dì đột ngột đưa về Toronto, trong lòng cô có hổ thẹn.

Buổi tối tới nhà họ Chu ăn cơm, áp lực trong lòng Đa Ninh không nhỏ.

Cơm chiều, ba Chu và cô giáo Đỗ am hiểu lòng người không nói thêm đến vấn đề Thiểm Thiểm về nước. diên$dàn%l3quy*đôn ^Nhưng mà, trong mắt bọn họ đã viết hết lời muốn nói.

"Đa Ninh. . . Chúng ta muốn nhìn bộ dáng Thiểm Thiểm hồi nhỏ một chút." Cô giáo Đỗ mở miệng với cô.

"Thật xin lỗi." Đa Ninh mở miệng xin lỗi, việc này là cô sơ sót. Nhưng ảnh chụp từ lúc sinh ra đến bốn tuổi của Thiểm Thiểm cô đều cho Chu Diệu, Chu Diệu chưa đưa cho ba Chu và cô giáo Đỗ sao?

"Anh quên mất." Chu Diệu ho khan một tiếng, ăn nói với ba mẹ mình: "Ảnh chụp Đa Ninh đều cho con rồi, con quên đưa cho hai người."

"Chu Diệu, con muốn tức chết hai người này sao!" Cô giáo Đỗ nâng tay lên, đánh Chu Diệu một cái, trừng mắt nói: “Ảnh chụp của Thiểm Thiểm con cũng có thể quên cho chúng ta. . . Con làm con kiểu gì. . . Giấu riêng ảnh chụp của Thiểm Thiểm không cho chúng ta xem. . ."

Cô giáo Đỗ nói xong, mắt hồng.

Đa Ninh thấy vậy trong lòng lại hơi khó chịu, nhanh chóng mở di động, gửi vài tấm ảnh chụp của Thiểm Thiểm cho cô giáo Đỗ.

https://thuviensach.vn

"Đa Ninh, con có WeChat của ta không?" Chú Chu ngồi một bên sốt ruột hỏi cô.

Hình như không có. . . Đa Ninh lắc đầu.

Ba Chu đã mở mã QR: "Nhanh quét quét."

Add thêm chú Chu, Đa Ninh xem thời gian, lúc này Thiểm Thiểm đã rời giường, cô nói với chú Chu cô giáo Đỗ: "Con để Thiểm Thiểm gọi video với hai người, được không?"

"Được chứ!"

"Được!"

Cô giáo Đỗ cùng chú Chu trăm miệng một lời.

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Ở Toronto, dì làm bữa sáng trong bếp, để Thiểm Thiểm trong phòng chat video với bọn họ trên Ipad, Thiểm Thiểm vừa rời giường không lâu, còn vừa xuống giường, mặc áo ngủ liền thân màu vàng nhạt dụi dụi mắt, chưa chải đầu rửa mặt đã toét miệng cười vui vẻ, hai bàn tay nhỏ ôm gối, chào buổi sáng Đa Ninh: "Good morning, Đa Ninh!"

Nghe thấy tiếng Thiểm Thiểm truyền ra, ba Chu cùng cô giáo Đỗ nhanh chóng đi tới đứng phía sau Đa Ninh, còn có anh cả Chu và Chu Diệu, đứng hai bên cô, năm khuôn mặt ghé vào trước màn hình 5.5 inch của Ipad.

Màn hình chỉ có hạn, ba Chu và cô giáo Đỗ đẩy hai thằng con ra, nhất là lúc cô giáo Đỗ đẩy Chu Diệu, ánh mắt rõ ràng mang theo sự ghét bỏ.

Sau đó, lập tức chuyển sang vẻ mặt hòa ái dễ gần mỉm cười với Thiểm Thiểm: "Thiểm Thiểm à, cháu vừa ngủ dậy sao?"

Chu Diệu vừa bị đẩy ra nhẹ nhàng cong môi, anh không thèm so đo với mẹ.

Không ngờ hôm nay có thể nhìn thấy nhiều người như vậy, lại còn có cả ba Chu và cô giáo Đỗ, Thiểm Thiểm vừa tỉnh ngủ vừa vui sướng vừa ngượng ngùng, nhẹ nhàng gật gật đầu.

"Thiểm Thiểm, mau chào mọi người đi." Đa Ninh nhẹ nhàng nhắc nhở bé.

https://thuviensach.vn

“Uncle… Bác, dì, chào hai người ạ!” Hi hi hi, sau một tiếng uncle, Thiểm Thiểm gọi ba Chu và cố giáo Đỗ là bác và dì bằng tiếng Trung, phát âm rất rõ ràng. Xưng hô giống như lúc gặp mặt hai người, nhất là tiếng dì này, là do cô giáo Đỗ tự mình dạy bé.

Trong nháy mắt cô giáo Đỗ thật hối hận, giương mắt nhìn đứa cháu nhỏ đáng yêu trong màn hình… Bà không phải dì, mà là bà nội cơ.

Ba Chu cũng hơi nghẹn ngào, đôi mắt già nua chớp chớp, ông cũng không phải bác, là ông nội mà.

Anh cả Chu bên cạnh nghe thấy cách gọi như vậy thì bật cười cong khóe miệng, he he, anh mới đúng là bác cả.

Đa Ninh nhanh chóng dạy Thiểm Thiểm đổi xưng hô, ba Chu là ông nội, cô giáo Đỗ là bà nội. Thiểm Thiểm trên màn hình dường như không hiểu có phải mình vừa gọi sai hay không, hơi le lưỡi, sau đó chậm rãi gọi từng tiếng ông nội, bà nội.

Ôi cháu gái bé bỏng của họ…

Cô giáo Đõ cảm động sắp khóc, ba Chu lại càng xúc động, nói không nên lời, sau đó hỏi Thiểm Thiểm một câu thông dụng nhất:”… Thiểm Thiểm, cháu ăn cơm chưa?”

Cái gì? Thiểm Thiểm nâng Ipad không nói gì, chỉ cười, lúc sau lầm bầm một câu tiếng Anh.

Ba Chu hơi sốt ruột hỏi Đa Ninh: “Ninh Ninh, hay là ta hỏi bằng tiếng Anh nhé?”

Không cần. Đa Ninh lắc đầu, có thể là do Thiểm Thiểm mới ngủ dậy còn đang lơ mơ, mỗi lần ngủ dậy đều nói lẫn lộn cả Trung lẫn Anh. Vừa rồi bé nói là: “… Hôm qua con mơ một giấc mơ.”

https://thuviensach.vn

Chắc là do rất vui mừng khi nhìn thấy ba Chu và cô giáo Đỗ, nên bé muốn chia sẻ cùng họ giấc mơ hôm qua.

“Thiểm Thiểm, em mơ thấy gì vậy?” Đa Ninh hỏi Thiểm Thiểm. Sau đó cô đứng lên, đổi chỗ cho ba Chu và cô giáo Đỗ, để bọn họ ngồi ở phía trước, cô và Chu Diệu đứng đằng sau.

Sau đó, Thiểm Thiểm chỉ vào màn hình, chỉ chỉ hai lần vào bé và Chu Diệu. Chu Diệu cao lớn đứng sau ba Chu, cuối cùng bé cũng thấy được.

Chẳng lẽ, tối hôm qua Thiểm Thiểm mơ thấy bé và Chu Diệu à?

“Em đi xem Betty… Không biết nó đã dậy chưa?” Thiểm Thiểm lại lầm bầm, vui vẻ nói tên Betty.

“Betty là ai?” Ba Chu hỏi. Không phải dượng bé tên là Putte à? Sao lại biến thành Betty rồi?

Betty là bạn mới đáng yêu nhất của Thiểm Thiểm, một con thỏ xám. Sau đó Thiểm Thiểm bò hẳn xuống giường, trong video không nhìn thấy bé, chỉ nghe tiếng nói chuyện rầm rì.

Càng nói càng hăng, nói cho bọn họ biết mỗi ngày Betty ăn gì.

Một lắt sau, Thiểm Thiểm mới nhớ đến chưa cầm Ipad theo, lại bò về, trên màn hình lại xuất hiện mặt bé.

Ha ha, bé đã trở lại!

Thiểm Thiểm lại cầm Ipad, cười với mọi người đang chờ bé quay lại.

Thật tốt quá, lại có thể nhìn thấy nhau.

…

https://thuviensach.vn

Hôm nay, toàn bộ quá trình nói chuyện Thiểm Thiểm đều dùng tiếng Trung, tiến bộ rất nhanh. Sau đó dượng Putte tiến vào, cũng dùng tiếng Trung không lưu loát lắm của mình nói chuyện với bé, Đa Ninh thấy vậy đã hiểu nguyên do. Chắc hẳn trong khoảng thời gian này, dì dượng đều trao đổi trò chuyện với bé bằng tiếng Trung, bởi nếu theo thói quen thì dượng sẽ nói chuyện với bé bằng tiếng Anh.

Trời tối dần, Thiểm Thiểm ở bên kia Toronto cũng được dượng ôm xuống tầng ăn sáng. Chat video kết thúc, cô giáo Đỗ lau hốc mắt, không kìm được rơi lệ.

Đa Ninh cúi đầu thấp hơn, có chút khó xử.

Cô giáo Đỗ nhanh chóng lau khô nước mắt, giải thích với cô: “Đa Ninh, ta rất vui… Thật sự, ta thực sự rất vui!”

“Đúng vậy, chúng ta thực sự rất vui.” Ba Chu xúc động nói.

Nhà họ Chu bọn họ tích bao nhiêu phúc đức mới được một đứa cháu gái ngoan như thế, ông chủ Chu nhà họ thật may mắn mới có thể thắng ở ngay lúc bắt đầu như vậy.

“Tóc Thiểm Thiểm, là xoăn tự nhiên giống ta đúng không?” Cô giáo Đỗ cười vui vẻ sờ tóc của mình hỏi.

Đa Ninh gật gật đầu. Đúng vậy.

Cô giáo Đỗ cong môi, trông thật đắc ý vui vẻ, cúi xuống hỏi Đa Ninh: “Ninh Ninh à… Bao giờ Thiểm Thiểm trở về?” Họ sẽ không thúc giục, chỉ cần mỗi tuần cho họ được nói chuyện qua mạng một lần. Nhưng là, vẫn cần cho bọn họ một chút để mong chờ.

Vấn đề này, Đa Ninh truyền lại lời dì dượng trước khi đi với cô giáo Đỗ và ba Chu: “… Dì dượng con muốn để Thiểm Thiểm học xong học kì

https://thuviensach.vn

này bên đấy.”

Chuyện Thiểm Thiểm bị đưa về Toronto, Đa Ninh không muốn người nhà họ Chu hiểu lầm dì dượng cô.

“Được, tốt rồi tốt rồi.” Cô giáo Đỗ gật đầu, sau đó nói: “Như vậy là, về sau Thiểm Thiểm sẽ về học trong nước à?”

Đa Ninh đưa mắt nhìn Chu Diệu, Chu Diệu trả lời cha mẹ mình: “Con đã liên hệ với trường học quốc tế rồi ạ.” Thành phố A có rất nhiều trường quốc tế học từ nhà trẻ đến thẳng trung học, rất thích hợp với Thiểm Thiểm.

Thật tốt quá, cô giáo Đỗ tiếp tục gật đầu, vui vẻ không thôi: “Được, chúng ta cho Thiểm Thiểm học trường quốc tế… Chương trình thi cử giáo dục trong nước quá khổ cho bọn nhỏ, Thiểm Thiểm nhà chúng ta không học, không học!”

Đây là lời một nhà giáo nhân dân công tác hơn ba mươi năm ở chế độ giáo dục thi cử trong nước này nên nói ra sao?

Cô giáo Đỗ ho khan, lấy giọng điệu cực kì chắc chắn nói: “Chắc là các con không biết, bây giờ các trường tiểu học trọng điểm ở thành phố này, từ giáo viên cho đến phụ huynh đều oán giận nói, chạy theo điểm số thành tích quá đáng, bọn nhỏ tiểu học còn khổ hơn cả học sinh trung học.”

Càng thảo luận về sau, không khí càng trở nên nhẹ nhàng ngập tràn vui vẻ hạnh phúc.

Khóe miệng Đa Ninh khẽ cười, nghe cô giáo Đỗ nhấn mạnh sau này sẽ dạy Thiểm Thiểm như thế nào, trong lòng càng thêm hạnh phúc. Có khi cô giáo Đỗ nhìn cô, ánh mắt ngơ ngẩn đầy từ ái và áy náy: “Đa Ninh, con sinh hạ chăm sóc Thiểm Thiểm mấy năm nay, thật vất vả quá.”

Một câu, khiến cho không khí tĩnh lặng.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu hạ thấp đầu, cũng nhìn cô.

Đa Ninh lắc đầu, thoải mái: “Không khổ ạ, dì dượng con hỗ trợ chăm bé tận tình, mà Thiểm Thiểm cúng là đứa trẻ biết nghe lời.”

“Nào có ai sinh con nuôi con không vất vả.” Tâm trạng cô giáo Đỗ đêm nay thực rất nhạy cảm, không để ý nước mắt đã muốn tuôn rơi, nhìn Đa Ninh: “Dì con cũng là một nửa nước ngoài, cũng chưa từng sinh con, không biết có chú ý cho con ở cữ không.”

Ở cữ… Đa Ninh suýt thì quên.

Chuyện sinh Thiểm Thiểm thực sự bất ngờ, lúc ấy dì ở trong nước nhờ một người quen làm thị thực hộ nhưng gặp trục trặc, đành sinh Thiểm Thiểm bên ấy. Ở Toronto sản phụ không ở cữ, cô và Thiểm Thiểm cực kì khỏe mạnh, lại là sinh thường, nên sau bốn ngày hai mẹ con đã ra viện.

Vài ngày sau đó, dì cùng thường hầm canh gà cho cô.

“Cô giáo Đỗ… Con có ở cữ, dì chăm sóc con rất chu đáo, ngày ngày ăn gì đều nghiêm túc chấp hành trong sách dạy.” Đa Ninh cười nói, dáng vẻ thoải mái tươi tắn.

Nhưng mà, trong lòng cô giáo Đỗ vẫn rất khó chịu, lại nhìn thấy bản mặt Chu Diệu từ nãy vẫn im miệng không nói một lời, hận không thể đấm cho vài cái.

“Đa Ninh… Bây giờ ta rất mong con có thể gọi ta một tiếng mẹ.” Cô giáo Đỗ cầm tay Đa Ninh, “Con là đứa bé ngoan, bất kể như thế nào năm đó đều là Chu Diệu nhà ta có lỗi với con.”

Đa Ninh nhìn Chu Diệu, thấy sắc mặt anh không dễ chịu, lắc lắc đầu với cô giáo Đỗ. Cô và Chu Diệu không ai phải xin lỗi ai, họ phải xin lỗi những trưởng bối đã hết lòng quan tâm và lo lắng cho họ.

https://thuviensach.vn

Đã tám giờ tối, Đa Ninh theo Chu Diệu rời khỏi nhà họ Chu, cô thấy Chu Diệu muốn chạy xe về thẳng hướng Thành Tây, mở miệng nói: “Hôm nay em muốn về hoa viên Lam Thiên.”

Chu Diệu thoáng sửng sốt, nắm vô lăng.

Đêm nay cô muốn về Lam Thiên hoa viên, không phải vì cô giáo Đỗ nhắc tới chuyện ở cữ trong lòng cô có chút bức bối, mà là cô nghĩ đến Nhan Nghệ, cô cảm thấy hai ngày nay tâm trạng Nhan Nghệ hình như hơi xuống dốc.

“Em thấy hình như gần đây tâm tình Nhan Nghệ không tốt, muốn đi xem cô ấy thế nào.” Đa Ninh nói với Chu Diệu.

“… Nhưng mà tâm tình anh cũng không tốt.” Chu Diệu nói rất nhanh, thực sự tâm tình anh không được tốt lắm, mẹ vừa nhắc tới chuyện ở cữ, Chu Diệu suy nghĩ rất lung tung, cũng rất ân hận lựa chọn năm đó của mình.

Nếu lúc ấy anh không mạo hiểm, hoặc là không kiêu ngạo tự cho mình là đúng, chắc hẳn hai người sẽ không xa nhau nhiều năm như vậy, thậm chí trước khi Đa Ninh về nước, anh còn cho rằng cô ấy thích anh trai anh.

“Chu Diệu, anh đừng như vậy.” Đa Ninh nói một câu.

Chu Diệu thỏa hiệp, đến ngã tư đường liền quay đầu xe, vẫn cô nói một câu: “Đa Ninh, Trịnh Nhan Nghệ cũng không thể sống mãi với em được.”

Đa Ninh không nói chuyện.

“Anh biết hai người là bạn tốt, cô ấy lại vừa li hôn…”

https://thuviensach.vn

Đa Ninh mở miệng: “Chu Diệu, em cảm thấy hai người bọn em ở cùng nhau rất tốt.”

Đúng, các cô rất tốt… Người không ổn là anh.

Vấn đề này, Chu Diệu không so đo nữa, nhớ tới tin nhắn lúc chiều Đa Ninh gửi, hỏi cô: “Lúc chiều em muốn nói gì với anh?”

Đúng, chính sự! Đa Ninh bắt đầu nói hai chuyện, thứ nhất là cô đang nghĩ cách tuyên truyền xưởng thú bông bằng cách xuất bản bộ truyện tranh thú bông ngộ nghĩnh, một việc nữa là cô và Nhan Nghệ đã tìm được một trung tâm thương mại.

Chu Diệu vừa lái xe, vừa nhận xét: “Tốt.”

“Thật vậy ư?” Đa Ninh hỏi: “Anh cũng thấy ổn à?”

Chu Diệu gật đầu, buông câu tán dương: “Dê của anh thật lợi hại.”

Xuất bản truyện tranh thú bông là do Đa Ninh vừa nghĩ ra, nội dung hình thức đã vạch ra tương đối. Mặt khác cô cũng tìm một trung tâm thương mại, chuyện này hai người đã từng nói qua.

Về chuyện chọn đối tác, Chu Diệu cũng không phải quá hiểu biết trong lĩnh vực này, vốn định hỏi thăm một người bạn chuyện mảng nghiên cứu thị trường marketing nhờ tư vấn, Đa Ninh đã tự đi làm.

“Bọn em chọn Bách Gia.” Đa Ninh nói với Chu Diệu, nghĩ tới học trưởng Cố, trong lòng vui vẻ. Cô và Nhan nghệ chọn Bách Gia trước, sau đó mới biết được ngài Tạ là cha của học trưởng Cố.

“Bách Gia?” Chu Diệu nghĩ nghĩ: “Bách Gia bách hóa à?”

Đa Ninh gật đầu.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu lại hỏi: “Bách Gia bách hóa chiết khấu bao nhêu?”

Đa Ninh trình bày cặn kẽ: “Còn chưa bàn bạc cụ thể ạ.” Nhưng cô và Nhan Nghệ đã hỏi thăm một chút, đối với sản phẩm mới Bách Gia cơ bản là tiền thuê hàng tháng và chiết khấu hơi cao, hai bảy phần trăm, nghĩa là thu được một trăm tệ thì Bách Gia được hai bảy tệ.

So sánh các trung tâm thương mại khác chỉ khoảng mười lăm phần trăm, Bách Gia tính giá hơi cao.

Nhưng mà, họ là là trung tâm thương mại nổi nhất thành phố này.

Chú Tạ đã đồng ý với cô và Nhan Nghệ, sẽ bày bán sản phẩm của hai người ở vị trí tốt nhất. Cho nên về vấn đề chiết khấu, hai cô cũng không biết nên thương lượng với chú Tạ như thế nào.

Nhất là Nhan Nghệ, sau khi biết chú Tạ là ba học trưởng Cố, liền im lặng.

“Bách Gia quả thật không tệ.” Chu Diệu nói, “Bao giờ mọi người bắt đầu bàn chuyện chiết khấu, nói cho anh biết.”

“Vâng.” Đa Ninh đồng ý.

Xem ra, Chu Diệu cũng không biết Bách Gia là trung tâm thương mại của nhà học trưởng Cố. Chu Diệu là bạn đại học tốt nhất của học trưởng Cố, nhưng chuyện chú Tạ đến cả Chu Diệu học trưởng Cố cũng không nói, có thể là do anh ấy không muốn mọi người biết anh ấy và chú Tạ có quan hệ… Cho nên Đa Ninh cũng không biết có nên nói cho Chu Diệu hay không.

“Chu Diệu, anh có biết chuyện gia đình của học trưởng Cố không?” Sắp đến Thiên Lam hoa viên, Đa Ninh hỏi Chu Diệu, có hơi do dự.

https://thuviensach.vn

“Trịnh Nhan Nghệ bảo em hỏi à?” Chu Diệu hỏi lại cô.

Đa Ninh không rõ… Không hiểu sao Chu Diệu lại nhắc đến Nhan Nghệ.

“Em không nhận ra Nhan Nghệ có tình ý với Cố Gia Thụy ư?” Chu Diệu nhắc nhở cô.

Đa Ninh: … Đúng, cô không nhận ra.

Nhưng Chu Diệu nói như vậy, cô liên hệ với những biểu hiện lạ của Nhan Nghệ gần đây cảm thấy Chu Diệu nói đúng.

Chu Diệu lắc đầu, kể về gia cảnh của Cố Gia Thụy: “Lúc học đại học anh có nghe Cố Gia Thụy nhắc đến, cậu ta mồ côi cha, chỉ có mẹ, hình như qua đời trước khi cậu ta vào đại học.”

Đa Ninh: …

“Nói chung là thế này đi, Cố Gia Thụy không nhắc nhiều đến gia đình cậu ta.” Chu Diệu bổ sung.

Đa Ninh: … À.

Chu Diệu thở dài một hơi, nghiêng nghiêng đầu, dặn dò cô: “Chuyện của Trịnh Nhan Nghệ em đừng quan tâm mù quáng, mặc kệ trước đây Cố Gia Thụy có như thế nào, bây giờ cậu ta quả thực là một hòa thượng.”

Đa Ninh gật đầu, cảm xúc hơi phức tạp, hơi thở nặng nề.

…

Trên đời này, người nào cũng có những chuyện bí mật không muốn người khác chạm đến.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh nói cho Nhan Nghệ hoàn cảnh gia đình học trưởng Cố, Nhan Nghệ cũng giống cô kinh ngạc thở dốc, nhanh chóng tức giận bất bình nói: “Nhất định là vị họ Tạ kia ruồng rẫy vợ con.”

Đa Ninh nói ra điểm băn khoăn: “… Vậy chúng ta và việc hợp tác với Bách Gia thì sao?”

“Tiếp tục, đương nhiên phải tiếp tục chứ.” Nhan Nghệ lập tức thay đổi vẻ mặt, “Chuyện nào ra chuyện ấy, huống chi quản lí bên đó vừa gọi cho mình. Bên kia đồng ý lấy chiết khấu rất thấp… Còn miễn phí một quầy bán hàng.”

“Chiết khấu bao nhiêu?” Đa Ninh hỏi Nhan Nghệ.

“Ba phần trăm.” Nhan Nghệ nói.

Đa Ninh: … Thật sự rất thấp.

Đa NInh thấy hơi lo lắng, nhìn Nhan Nghệ: “Nếu học trưởng Cố biết chúng ta vào Bách Gia thì sao? Liệu anh ấy có tức giận không?”

“Tức giận gì chứ! Trước đó chúng ta đâu biết chuyện này!” Nhan Nghệ phản bác, sau đó hất mặt: “Anh ấy giấu giếm thân thế với chúng ta, đến cả Chu Diệu cũng không biết, việc gì ta phải để ý nhiều như vậy.”

Đa Ninh chớp mắt… Nhan Nghệ thực sự thích học trưởng Cố sao?

Đương nhiên cô không phải người nhiều chuyện, giống như Chu Diệu cũng không phải người nhiều chuyện.

Sáng sớm Chu Diệu gửi tin nhắn cho Đa NInh, nói anh đến đường Cổ Nam thành Nam mua nước đậu và bánh quẩy. Đường Cổ Nam từng là nơi hai người sống, tuy nhiên hai nhà sớm đã dọn đi, còn quán ăn hai người yêu thích đến giờ vẫn mở.

https://thuviensach.vn

Hồi còn đi học vì vội lên lớp, anh và Đa Ninh gần như đều mua đồ ăn sáng ở đó. Anh trả một lần, Đa Ninh trả một lần. Hai tháng sau, Đa Ninh cố lấy hết dũng khĩ nói với anh: “Chu Diệu, hay là sau này chúng ta tự trả phần của mình đi.”

Cô ghét bỏ anh ăn quá nhiều mà.

Thật sự quá keo kiệt đi, về sau liền đổi thành anh trả hai lần, cô trả một lần.

Chuyện cũ, dù quá khú có thế nào, đến giờ đều trở thành những kỉ niệm dịu dàng. Chỉ có chuyện Đa Ninh đi Toronto năm năm, là anh thiếu cô năm năm.

Chẳng biết tối qua nghĩ thế nào, lại muốn đến đó mua nước đậu và bánh quẩy, sáng sớm sau khi nhắn tin cho Đa Ninh liền đánh ô tô đi thẳng tới đó.

Đường Cổ nam gần chợ, sáng tinh mơ xe tới xe lui vô cùng náo nhiệt. Chu Diệu mang theo hai phần bữa sáng lên xe, thoát khỏi cảnh chen chúc ở chợ, được một đoạn ngắn thì buộc phải dừng lại vì có vật cản phía trước.

Dẫm phanh ga, anh thờ ơ nhìn tình huống trước mắt.

Một phụ nữ mang thai ngã giữa đường, một đám người vây chung quanh, mấy quả táo lăn lóc trên đường. Sau đó có người gọi xe cứu thương, có người chụp ảnh, có người túm lấy người gây tai nạn.

Chuyện kiểu này, trước đây Chu Diệu sẽ không quản nhiều, có nhiều người xen vào chuyện của người khác như vậy, thiếu anh cũng chả sao. Huống chi, đã có người gọi xe cứu thương rồi.

Mãi đến khi người phụ nữ đó ôm bụng đau đớn, máu chảy xuống đùi.

https://thuviensach.vn

Người vây xem rất nhiều, nhưng người phụ nữ này rất béo, cộng thêm đang mang thai, sáng sớm đi lại trên đường này hầu hết là nữ giới và người già, không ai có thể đỡ được cô ấy.

“Chu Diệu, Thiểm Thiểm sinh ra rất bất ngờ, trước dự sinh một tuần, hôm ấy em thèm ăn nên lén lút chạy ra siêu thị mua đồ ăn vặt… Thế là bụng liền đau quặn lại, may mà có rất nhiều người đưa em đi bệnh viện.”

Không nghĩ nhiều, Chu Diệu xuống xe, lấy khí thế bức người chen vào giữa đám đông, không nói hai lời, anh khom người bế người phụ nữ đó lên.

Nặng thật đó… Phỏng chừng gấp ba lần Đa Dương.

Chu Diệu cắn chặt răng.

“Anh là chồng cô ấy à?” Một thím túm lấy áo sơ mi đen của anh, vội vã hỏi.

Nói lời vô nghĩa vậy làm gì, Chu Diệu hít sâu hai lần, nói với bọn họ: “Giúp tôi mở cửa xe, tôi đưa cô ấy đến bệnh viện.”

Sau đó, ba bốn bác gái giúp anh mở cửa xe, Chu Diệu bế đặt người phụ nữ bị thương ở ghế sau, trở lại ghế lái, quay đầu xe.

Đến bệnh viện gần nhất.

Chu Diệu tự mình đưa cô gái đó đến bệnh viện, quên đưa thêm một người khác làm chứng đi theo. Đến bệnh viện khám gấp, lại vô cùng lo lắng đưa cô gái đó đi tìm bác sĩ, sắp xếp vào phòng cấp cứu, xong xuôi anh mới lấy điện thoại của cô ấy gọi cho số máy liên lạc nhiều nhất.

Cha đứa trẻ nahnh chóng chạy đến.

https://thuviensach.vn

Một người đàn ông xấp xỉ tuổi anh, mắt đỏ đòng đọc, vừa thấy anh liền vung tay, nói một câu khiến lòng người căm tức: "… Là mày đụng vào vợ tao đúng không!"

Sang sớm, Đa Ninh còn đang đợi bữa sáng của anh, Chu diệu kệ người đó đi ra ngoài.

"Mày tên là gì… Mày đừng có đi… Đụng vào người khác còn muốn chạy à!" Người đàn ông đuổi theo, muốn đánh.

Sắc mặt Chu Diệu khó coi, trở tay bẻ lại tay anh ta, dứt khoát đẩy vào tường, sắc mặt nghiêm nghị mở miệng: "Con mẹ nó tao nói cho mày biết, sáng nay là tao tốt bụng đưa vợ mày tới đây… Là đàn ông trước hết phải xem xem vợ mình có nguy hiểm hay không, túm lấy tao làm gì, đòi tiền hả! Được… Nếu mày cho rằng tao đụng phải vợ mày, chờ vợ mày sinh xong hãy hỏi cô ấy… Nếu có chuyện gì, lên tòa án khởi tố tao, tao là Chu Diệu!"

Nới xong, lấy một danh thiếp trong túi quần dính máu, căm tức đập vào người đàn ông kia. d.d.l.q.d.

"Nhỡ kĩ, tao là Chu Diệu… Tao chờ mày kiện tao!"

Mẹ nó. d.d.l.q.d.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ô la la không có chuyện hiểu nhầm to lớn. d.d.l.q..d

Hai ngày sau, Chu tổng nhận được một cờ thưởng Lôi Phong "Tích thiện đức giúp người làm vui – Hành đại nghĩa tình thắm muôn nơi."

Đa Ninh: Người đàn ông lợi hại của em!

Cố Gia Thụy: Em Chu lợi hại của anh!

Ba mẹ Chu: Con trai lợi hại của ta!

https://thuviensach.vn

Trợ lí: Ông chủ lợi hại của tôi!

Thiểm Thiểm: He he, con cũng được sinh ra như thế!

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Sữa đậu nành bánh quẩy và bánh bao trong xe đã sớm không ăn được nữa, Chu Diệu nhìn nhìn vết máu sặc sỡ ở ghế sau, phiền chán ném bữa sáng ở ghế lái phụ vào thùng rác ven đường.

Nếu không phải lúc này xe cứu thương không tới kịp được, chắc chắn anh sẽ không xuống xe hỗ trợ làm cả người mình dính phải mùi tanh.

Cũng may đưa đến đúng lúc, người phụ nữ có thai kia không có việc gì. Có lẽ, bây giờ đứa nhỏ đã được sinh ra. Tốt lắm, trên đời này lại có thêm một tiểu thiên sứ hoặc. . . Tiểu ác ma.

Về chuyện sinh Thiểm Thiểm ra, Đa Ninh không nhiều lời với anh, nhưng anh muốn nghe nhiều hơn, sau đó Đa Ninh chôn mặt trong lòng anh, giọng nói rầu rĩ cường điệu: "Lúc ấy có rất nhiều người đã giúp em, bọn họ không chỉ đưa em đến bệnh viện, còn chờ ở bệnh viện đến tận lúc em sinh Thiểm Thiểm. . . Chu Diệu, em cảm thấy thế giới này, dù cho ở đâu cũng có người tốt và người xấu, nhưng người tốt luôn nhiều hơn người xấu một chút."

"Em cũng thấy vô cùng may mắn, chúng ta không ở cùng nhau năm năm, cuối cùng em có thể gặp được rất nhiều rất nhiều người tốt."

. . .

Anh cũng rất cảm kích, trong năm năm anh không ở đó, có nhiều người tốt đến giúp Đa Ninh như vậy. Chính cô, Đa Ninh cũng là người vô

https://thuviensach.vn

cùng thiện lương, hoàn toàn khác biệt với con người luôn cứng rắn lạnh lùng là anh.

Chu Diệu không thể lái xe này đi tìm Đa Ninh, tựa vào ghế lái nhắn một tin qua WeChat cho Đa Ninh: "Anh không mua được sữa đậu nành bánh quẩy, em tự mua cho mình hoặc làm chút đồ ăn. . . Gặp nhau ở chỗ làm."

Lúc Đa Ninh nhận được tin nhắn này của Chu Diệu thì đã ngồi ở phòng làm việc đợi bữa sáng nửa ngày, sáng tinh mơ có người nhắn tin cho cô bảo đợi bữa sáng của anh, anh đến cửa tiệm cũ trước kia hai người đều thích ăn mua sữa đậu nành và bánh quẩy.

Kết quả cô đợi nửa ngày, anh không mua?

Đa Ninh cầm di động soạn một chữ “Uh”, trước khi nhấn gửi lại xóa đi, nghe theo cảm nhận chân thật của nội tâm, đổi thành thành một chữ khác —— "Hừ" .

Chu Diệu về chỗ ở đổi một bộ quần áo, lại lái xe đi rửa; đánh xe đi vào khu phòng làm việc, trước khi vào công ty thì đi tới phòng làm việc thú bông của Đa Ninh một chuyến, bên trong Đa Ninh đang ngồi vẽ mẫu thú bông mới.

"Đã ăn chưa?" Chu Diệu cười hỏi.

"Ăn rồi." Đa Ninh tức giận đáp, trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt: “. . . Bằng không đã sớm đói đến bất tỉnh."

Đột nhiên được thông báo không có điểm tâm, tạm thời cô chỉ có thể ăn bánh mì nướng với sữa; một bịch bánh mì cô chỉ ăn hai lát, còn lại hơn phân nửa cô đặt ở bàn làm việc, sữa cũng còn dư lại nửa hộp. Chu Diệu thấy được chúng, hoàn toàn không khách khí lấy đi: "Anh lấy hết nhé."

https://thuviensach.vn

Đa Ninh: . . .

"Anh cũng chưa ăn điểm tâm sao?" Cô mở miệng hỏi anh.

Chu Diệu gật đầu nói: "Trên đường gặp phải một chuyện, chậm trễ."

Đa Ninh: ". . . Ô."

Chuyện xui như sáng nay, Đa Ninh không hỏi, Chu Diệu cũng không hưng trí nhiều lời, cầm bánh mì và sữa còn thừa của Đa Ninh trở về công ty; lúc đến công ty chuyện thứ nhất chính là mở hội nghị thảo luận phương án hợp tác mới nhất với đối tác mới hợp tác bên Mỹ.

Một bên hút sữa, một bên đưa ra ý kiến.

Chấm dứt hội nghị sáng sớm, tất cả các quản lí phó quản lí và nhân viên dưới trướng của Nhất Nguyên đều tiến vào trạng thái làm việc siêu tốc, Chu Diệu cầm bịch bánh mì mới chỉ bị ăn mất hai lát lên lầu.

Ba bước thành hai, bước chân dài về tới văn phòng, trợ lý đi theo sau Chu Diệu lên lầu, bước chân cố hết sức, không quên thân thiết hỏi: "Chu tổng, có cần tôi mua cho anh phần điểm tâm không?"

Chu Diệu nghiêng mắt: "Anh rất rảnh rỗi sao?"

Trợ lý: ". . . Cũng tạm."

"Nếu có thời gian, anh sang công ty đối diện hẹn gặp ông chủ Hoàng giúp tôi, tôi có việc muốn nói với ông ta." Chu Diệu dựa ra sau ghế, nói với trợ lí.

Được! Trợ lý gật đầu mạnh. Thì ra là Chu tổng có chuyện khác sai anh ta làm, nghe câu trước, anh ta còn tưởng rằng Chu tổng không hài lòng với tình hình làm việc gần đây của anh ta.

https://thuviensach.vn

Hắc hắc, còn tốt còn tốt.

Tất cả nhân viên làm việc trong công ty, Chu Diệu không hài lòng nhất là với trợ lí của mình, đã vậy trực giác của trợ lí còn rất tệ, nhắc kiểu gì cũng không nhận ra được. Chu Diệu cũng lười ngẩng đầu, quét vân tay mở máy tính, mở tư liệu của hạng mục tối qua còn chưa xem xong ra, lúc nhìn thấy một phần thời gian biểu của hạng mục Nghiễm Hồng, hơi nhăn mày một chút.

Trợ lý đã đi liên hệ ông chủ Hoàng của công ty xuất bản sách Koala ở đối diện, hôm nay ông chủ Hoàng tự mình chạy đến nhà máy in ấn giám sát tiến độ in ấn sách của Nhất Thành Đại Sư, lúc trở về còn mang theo mấy quyển sách mẫu.

Không biết ông chủ của Nhất Nguyên tìm ông chủ nhỏ như ông ta làm gì, lúc tới gặp mặt, ông chủ Hoàng còn mang theo một quyển sách mẫu của Nhất Thành Đại Sư, để tặng cho Chu tổng ở phía đối diện.

Còn hai quyển nữa, đưa cho hai vị mỹ nữ dưới lầu.

Dù sao bọn họ cũng quen biết Nhất Thành Đại Sư. Chắc chắn cũng chờ mong được nhận sách mới của đại sư.

Công viên khởi nghiệp có hàng trăm công ty, quy mô cũng có lớn có nhỏ. Lúc ông chủ Hoàng sang bên Nhất Nguyên trong lòng cũng có chút chênh lệch, mức tiêu thụ cả năm của ông ta cũng không bằng khoản tiền đối phương cho vay một ngày. Nghĩ đến phòng làm việc phòng làm việc bán thỏ bông dưới lầu, trong lòng lại cân bằng hơn một chút.

. . . Không nghĩ tới tiểu Hứa tổng làm công tử thỏ cũng ở bên chỗ Nhất Nguyên, chẳng lẽ là cùng nhau chờ ông ta tới đây sao?

Oh, đúng. Chu Diệu bảo cô tới, nói anh mời ông chủ Hoàng đến cùng nhau thương lượng chuyện xuất bản truyện tranh về mấy con thú bông. Đối

https://thuviensach.vn

mặt với Hoàng tổng nho nhã phi phàm, Đa Ninh đang ngồi trên sofa trong văn phòng của Chu Diệu đứng lên, mời Hoàng tổng ngồi xuống.

Hoàng tổng cười cười nhìn về phía Đa Ninh, thản nhiên ngồi xuống.

Chu Diệu cũng đi từ chỗ làm việc tới, đi tới chỗ Đa Ninh, đối mặt với Hoàng tổng hôm nào cũng có tâm trạng tốt.

"Chu tổng, anh tìm tôi có chuyện gì?" Hoàng tổng cười ha ha hỏi, sau đó đưa sách mới của Nhất Thành Đại Sư ra. Chu Diệu nói cảm ơn xong rồi cầm lấy, nhìn lướt qua đề mục 《 một trái tim 》 cũng không hứng thú, đưa cho Đa Ninh ở bên cạnh đang tò mò ngó nghiêng.

Hai tay Đa Ninh nhận lấy, ôm tâm tình kính ngưỡng nhìn về phía sách mới 《 một trái tim 》 của học trưởng Cố, chỉ liếc mắt nhìn một cái đã bị một dòng chữ ở giữa làm cho kinh sợ —— "Một quyển sách ghi lại tâm tình của Nhất Thành Đại Sư trong năm năm cầu phật."

Không hề lãng phí thời gian, Chu Diệu đi thẳng vào vấn đề nói đến chuyện xuất bản truyện tranh của mấy con thú bông, xuất bản như thế nào, mở rộng như thế nào. Anh không biết phương diện xuất bản ra sao, nhưng mà hiểu rõ hiện tại sách mới xuất bản có mười thì chín người cần quảng cáo; cũng là bởi vì như vậy, anh trực tiếp tìm ông chủ Hoàng.

Đa Ninh da mặt mỏng lại còn giả thanh cao, có lẽ khi nghe đến hai chữ quảng cáo sẽ rút lui có trật tự.

"Đúng rồi, nếu tiểu Hứa tổng nghĩ ra việc tuyên truyền cho mẫu truyện tranh và kinh doanh thú nhồi bông luôn, thì nhất định phải làm tốt công việc tuyên truyền." Ông chủ Hoàng tiếp lời Chu Diệu nói: “Cái gì mà tuyên truyền, chúng ta bên này trực tiếp tuyên truyền và xuất bản luôn."

"Tuyên truyền?" Đa Ninh chớp hạ ánh mắt.

https://thuviensach.vn

Ông chủ Hoàng gật đầu, nhìn cô nói: "Hiện tại thị trường xuất bản sách truyện đang nóng lên, cơ bản đều là tuyên truyền và xuất bản sách, phải sớm có người đi đầu dẫn đường, mới có thể khuấy động thị trường cạnh tranh. Bằng không ai sẽ mua? Hiện tại tuyên truyền qua báo chí và truyền thông không tốt lắm, không bằng tự nuôi heo kiếm tiền."

Nói xong thở dài một hơi.

Nuôi heo. . . Đa Ninh yên lặng, sự thật là cô không quá tin tưởng tuyên truyền sẽ có tác dụng lớn như vậy.

"Đa phần ai cũng làm vậy." Hoàng ông chủ nói.

Đa Ninh gật đầu, chỉ là cô không quá tin tưởng, không phải không hiểu thị trường theo tâm lý số đông.

"Nếu tiểu Hứa tổng thực sự hứng thú, thật ra là chúng ta có thể liên hợp mở rộng một lần thử xem nha." Ánh mắt ông chủ Hoàng đột nhiên tỏa sáng, nói với cô: “Tôi vẫn luôn rất tin tưởng tiểu Hứa tổng, tôi đã xem qua tác phẩm thiết kế của cô, bản truyện tranh yêu cầu không cao. . . Đúng rồi, cô nhắm vào người đọc độ tuổi bao nhiêu?"

"3—10 tuổi." Đa Ninh trả lời.

Hoàng ông chủ: ". . . Tốt lắm." Độ tuổi càng thấp càng tốt.

"Về phương thức tuyên truyền thì sao?" Chu Diệu hỏi, anh cần nói rõ sớm.

"Này vẫn phải thương lượng cụ thể hơn." Ông chủ Hoàng nói chi tiết thi trường xuất bản gần đây: “Bất quá phương thức phổ biến nhất hiện nay là tìm người đại diện, trước chọn người có độ tin cậy cao, sau đó lại tính chi phí sau."

https://thuviensach.vn

Đa Ninh: . . . Đột nhiên cảm thấy xuất bản sách cũng không phải chuyện làm người ta thú vị nữa.

"Vậy sẽ sắp xếp chọn người thế nào?" Câu hỏi là của Chu Diệu.

"Nói thế nào nhỉ?" Ông chủ Hoàng nghĩ nghĩ, đề ra một cách khác: “Tỷ như tiểu Hứa chung quy xuất bản một quyển truyện cổ tích, rõ ràng đây là chuyện bình thường, nhưng muốn xuất bản thì lại không bình thường. . . Bất quá tôi cảm thấy tiểu Hứa tổng vẫn có thể xuất bản được, hiện tại xã hội rất xem trọng vẻ ngoài."

Đa Ninh: . . . Cho nên là dựa vào mặt mua sách sao?

Chu Diệu cũng không hỏi lại, ông chủ Hoàng nói mấy câu anh đã hiểu được phương thức của công ty xuất bản.

Đa Ninh nhìn nhìn sách mới của học trưởng Cố, nhịn không được hỏi: ". . . Vậy Nhất Thành Đại Sư đâu?"

"Cậu ấy không có." ông chủ Hoàng lắc đầu, miệng đặc biệt kiêu ngạo mà nói với cô: “Nhất Thành chính là một chiêu bài."

Hơi dừng chút: “Nhất Thành của chúng ta thật là một chút đều không phải là làm ra vẻ!"

Ô, cho nên tuyên truyền và xuất bản là còn tùy người. Đa Ninh gật đầu hơi hiểu rõ.

Rời khỏi văn phòng Chu Diệu, Đa Ninh mang sách mới của học trưởng Cố về lại phòng làm việc, sau đó Hoàng tổng lại đưa cho cô hai bản.

Nhan Nghệ lật xem một quyển trong đó, cười nhạo hai tiếng nói: "Cái gì tâm tình năm năm cầu phật. . . Sợ tới mức mình cũng không dám nhìn, kết quả chính là một quyển nhật kí mỗi ngày viết ăn uống đại tiểu tiện."

https://thuviensach.vn

Ách? Nhật kí. . . Đa Ninh cũng mở sách mới của học trưởng Cố ra, thấy tiêu đề trước mặt: "Tôi yêu nhất bốn món chay": “Nhớ hôm nay cùng tăng hữu chơi một trận bóng rổ": “Ngọn núi gió thổi và mây trắng": “Tối hôm qua mơ một giấc mộng" . . .

"Đúng rồi, Đa Ninh cậu lên nhắn wechat cho Lưu Tiểu Hi một chút xem, mình vừa mới phát hiện thằng nhóc này cư nhiên lại chặn mình." Nhan Nghệ nói với cô, để cô kiểm tra một chút Lưu Tiểu Hi có phải chặn cô rồi không.

Đa Ninh tìm được wechat của Lưu Tiểu Hi, phát hiện ảnh đại diện và id đều trở nên không giống nhau. Cũng giống vậy, cô cũng bị Lưu Tiểu Hi chặn; nhưng trong danh sách bạn bè lại có thêm một cái tên ——

"Đa Ninh, tôi là Tiểu Hi, đây là số mới của tôi."

Đa Ninh lại bấm xác nhận với Lưu Hi, Lưu Hi rất nhanh gửi qua một gương mặt khóc lóc, và một đoạn tin: "Đa Ninh tôi thật đáng thương. . . Hai ngày này tất cả tài khoản của tôi đều bị công ty quản lý."

"Tôi ký hợp đồng với một công ty, phương thức quản lý nghệ sĩ mới của bọn họ rất nghiêm khắc, bởi vì ban đầu bọn họ rất bất mãn về hình tượng người ba trẻ tuổi mà tôi xây dựng, đã muốn hạn chế tiếng nói của tôi."

"Cho nên ta lại làm một số liên lạc mới thêm chị vào, sau này chúng ta sẽ dùng tài khoản này để liên lạc."

Lưu Tiểu Hi một câu lại một câu nhắn tới, Đa Ninh đọc mà không khỏi nở nụ cười, qua một lúc Lưu Tiểu Hi lại gửi đến một câu: "Tôi không thể cho Thiểm Thiểm một người ba rồi. . . Chị có trách tôi không?"

Đa Ninh vội trả lời: "Không trách không trách, cậu cố lên, chờ cậu trở thành ảnh đế trẻ tuổi nhất."

https://thuviensach.vn

Nửa phút sau, Lưu Tiểu Hi mới đổi tên thành—— "Ảnh đế trẻ tuổi nhất".

. . . Ảnh đế này đến cũng nhanh thật.

Trên đời này phần lớn mọi người đều vì cuộc đời của mình và cuộc sống mà cố gắng, suy nghĩ. Về chuyện alice hợp tác với bách hóa Bách Gia, Đa Ninh cảm thấy không nói cho học trưởng Cố thì không tốt lắm, sợ phiền phức sau khi học trưởng Cố biết lại hiểu lầm.

Nhan Nghệ ban đầu nói không sao, kỳ thật cũng có chút lo lắng.

Nhan Nghệ: "Nếu không?"

Đa Ninh: "Chúng ta. . ."

Nhan Nghệ nói trước: "Chúng ta có thể ở trước mặt Cố Gia Thụy đề cập chuyện chúng ta hợp tác với Bách Gia, nhưng làm bộ chúng ta không biết anh ta và Bách Gia có quan hệ, như vậy không phải giải quyết chuyện sợ Cố Gia Thụy hiểu lầm sao?"

Nhan Nghệ nói cách giải quyết, cũng không khác ý của Đa Ninh vừa lắm. Mặc kệ ra sao, cô và Nhan Nghệ đều phải nói với học trưởng Cố chuyện bọn cô hợp tác với Bách Gia.

"Đây là tâm cơ!" Nhan Nghệ nói: “Thuận tiện còn có thể nhìn xem phản ứng của Cố Gia Thụy về chuyện này."

". . ." Đa Ninh đặt sách vào kệ, vòng vo chuyển đề tài: “Còn có thể để học trưởng Cố ký tên cho chúng ta."

"Mình không cần." Nhan Nghệ đột nhiên kháng cự nói: “Cậu. . . Xin một mình đi."

Đa Ninh: ". . . Ừm."

https://thuviensach.vn

Nếu không phải thật sự muốn biết, Đa Ninh không phải một người hay hỏi nhiều, có đôi khi cảm thấy hỏi nhiều thì không tốt lắm, tỷ như chuyện Nhan Nghệ thích học trưởng Cố, bởi vì Nhan Nghệ không chủ động nói với cô.

Có đôi khi, thuần túy là lòng hiếu kỳ chậm nửa nhịp.

Về việc sáng nay Chu Diệu rốt cuộc gặp phải chuyện gì mà chậm trễ mua bữa sáng, lúc tan tầm Đa Ninh nhớ đến nên hỏi, Chu Diệu nói chi tiết với cô: "Đưa một phụ nữ có thai bị tai nạn đến bệnh viện."

"Anh có sao không?" Đa Ninh theo bản năng hỏi, hỏi vấn đề thứ nhất.

"Không có việc gì, trước khi đi anh đã hỏi bác sĩ, bọn họ nói, mẹ con bình an." Chu Diệu nói.

Đa Ninh gật đầu, thần sắc đã bớt gấp gáp một nửa, còn một nửa cô nhìn Chu Diệu hỏi: ". . . Anh là người gây tai nạn sao?"

"Đa Ninh, em lại đây một chút." Chu Diệu nói với cô.

Đa Ninh đi qua. Sau đó, đột nhiên bị đánh đầu, nhíu mày nhìn Chu Diệu.

"Chẳng lẽ người không phải anh đụng thì không thể hỗ trợ đưa đến bệnh viện sao? Chẳng lẽ Chu Diệu anh không thể làm một chuyện tốt được sao?" Chu Diệu không khách khí hỏi cô.

Không phải. . . Đa Ninh lắc đầu, chỉ là cô có chút không nghĩ đến thôi.

"Chu Diệu, anh giỏi quá!" Đa Ninh hoàn toàn không tính toán chuyện Chu Diệu vừa mới gõ đầu cô, vui mừng nói, miệng đầy vẻ tự hào.

"Khụ. . . Có sao?" Chu Diệu kéo khóe miệng, sau đó duỗi tay sờ sờ đầu Đa Ninh, hy vọng sẽ không bị sưng lên.

https://thuviensach.vn

———

Nhưng mà, sự tình phát triển như phim truyền hình.

Chiều thứ sáu Chu Diệu đang họp với bộ phận kiểm soát rủi ro về hạng mục Quảng Hồng, trợ lý vội vàng gõ cửa tiến vào, nói với anh: "Chu tổng, có phóng viên muốn phỏng vấn anh! Bọn họ đang chờ dưới lầu. . ."

Cái quỷ gì vậy, sắp xếp công việc thế nào vậy. Chu Diệu quăng qua ánh mắt không vui.

Không phải hỏi chuyện công việc, trợ lý mở miệng nói: "Bọn họ nói hai ngày trước ở đường Cổ Nam anh có cứu một phụ nữ có thai, gia đình người phụ nữ này gọi 1919 xem camera trên đường mới biết nên đến xin lỗi và cảm ơn anh. . . Đúng rồi, tôi thấy bọn họ còn cầm một cái cờ thưởng đến nữa."

Chu Diệu: . . .

Năm phút trước, dưới lầu Nhất Nguyên đậu một chiếc xe van của chương trình sinh kế và xã hội của thành phố, một chú dẫn chương trình đang đứng trước Nhất Nguyên nói với phóng viên: "Hiện tại chúng ta đã tới trước công ty của người đã dung cảm đứng ra cứu người trên đường Cổ Nam hai ngày trước . . ."

Đối diện phòng làm việc, Đa Ninh và Nhan Nghệ vừa đi ra, miệng khẽ nhếch.

"Người dẫn chương trình này rất nổi tiếng." Nhan Nghệ nói: “Mỗi ngày mẹ mình đều xem chương trình của ông ấy."

Đa Ninh cũng biết người này, người dẫn chương trình rất nổi tiếng của chương trình quy định sinh kế địa phương.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Chu Diệu xuống dưới, gương mặt lạnh nhạt. Phía sau là trợ lý của anh, gương mặt tươi cười đón người.

Đa Ninh và Nhan Nghệ đi lên trước, nhìn người dẫn chương trình phỏng vấn Chu Diệu chuyện hai ngày trước. Hôm nay bọn họ đến đây chủ yếu là mang theo người đàn ông vừa lên chức ba đến xin lỗi Chu Diệu, và một cái cờ thưởng.

Đứng trước ống kính máy quay, người làm ba này cảm động đến rơi nước mắt nói chuyện đã xảy ra, bao gồm chuyện mình hiểu lầm. Hôm nay anh ta gọi tổ chương trình đến, chính là muốn xin lỗi người đã giúp đỡ vợ anh ta, và nói lời cảm ơn.

. . . Hiện tại đầu năm nay, chuyện như vậy sao nhiều thế.

Người dẫn chương trình giơ microphone lên, mở miệng hỏi Chu Diệu: "Chu tổng, đối với xin lỗi muộn này, anh có nhận không "

Sau đó đưa micro đến trước mặt anh.

. . . Ngày!

Chu Diệu đứng trước máy quay, khuôn mặt vẫn duy trì bình tĩnh và tự nhiên, thật không nghĩ tới sinh thời anh còn có thể trải qua chuyện xin lỗi và phỏng vấn thế này.

Đối diện với Hứa Đa Dương mặt mày cong cong nở nụ cười, đôi mắt lấp lánh, cơ hồ mở miệng không được.

Thế nào, buồn cười lắm sao?

"Tôi cảm thấy chuyện này cũng không có gì. . ." Chu Diệu sắp xếp từ ngữ, vẫn không muốn nhiều lời, gật đầu với người đàn ông đã động thủ ở bệnh viện, xem như khách khí tiếp nhận xin lỗi rồi.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông tiến lên ôm anh, kích động cầm lấy tay anh.

Chu Diệu bị động nhận một cái ôm của người đàn ông xa lạ, lại nhận cờ thưởng anh ta đưa lên, sau đó cầm cờ đỏ chụp ảnh.

. . . Mẹ nó!

"Đúng rồi, chương trình sẽ phát vào bảy giờ tối mai, trên kênh sáu." Nhân viên công tác trước khi đi, nói với Chu Diệu.

Chu Diệu nắm tay, cố gắng bảo trì sự khách khí: "Đi cẩn thận."

Rốt cục, ứng phó xong một màn này.

Chu Diệu lên lầu, quăng cờ thưởng cho trợ lý, trợ lý lại đưa cờ thưởng cho Đa Ninh nói: "Cô Hứa, nếu không cô giữ thay Chu tổng đi."

Đa Ninh chủ động đi theo Chu Diệu lên lầu, thay Chu Diệu mang cờ thưởng lên, phảng phất như đi theo anh sẽ hưởng chút vinh quang. Trong lòng Chu Diệu hừ lạnh, chuyện khác sao không thấy cô thay anh tự hào như vậy.

Đa Ninh là thật tâm thay Chu Diệu tự hào, cờ thưởng này đợi lát nữa cô còn muốn chụp ảnh gửi cho dì ở Toronto, để dì có thiện cảm với Chu Diệu hơn.

"Chu Diệu, chúng ta chúc mừng một chút đi." Đa Ninh đặt cờ thưởng chỉnh tề lên bàn trà, quay đầu nói với anh: “Gọi mấy người học trưởng Cố, cùng nhau chúc mừng."

Ngại quá, Chu Diệu quét mắt qua cờ thưởng, thật sự không muốn chúc mừng những chuyện như vậy.

Đa Ninh có phần chán nản cúi đầu.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu hạ giọng, ngửa đầu dựa vào đệm dựa."Được rồi. . . Nghe theo em." Chu Diệu nói, sửa lại lời.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đoạn kịch ngắn:

Về vấn đề trả tiền bữa sáng năm ấy.

Ngày đầu tiên: "Nam bảy đồng, nữ ba đồng, tổng cộng mười đồng." Chu Diệu trả.

Ngày hôm sau: "Nam bảy đồng, nữ ba đồng, tổng cộng mười đồng." Đa Ninh trả.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư. . .

Một tháng sau, Đa Ninh: "Chu Diệu. . . Chúng ta vẫn là mỗi bên tự trả đi." Cô muốn dành tiền mua một con búp bê.

Chu Diệu bị ghét bỏ vì ăn nhiều lắm: "Nếu không tôi trả hai ngày, cậu trả một ngày?"

Đa Ninh: . . . Chu Diệu, cậu bắt nạt mình học toán kém sao?

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Chu Diệu nhận được ba cuộc điện thoại, từ anh trai, mẹ và ba anh.

Đều hỏi cùng một việc.

Ba Chu tạo một nhóm chat gia đình. Đa Ninh vừa đồng ý kết bạn với ba Chu thì giây sau đã bị kéo vào nhóm. Về chuyện Chu Diệu được cờ thưởng của Đài Truyền Hình, Đa Ninh xấu hổ khoe lên mạng, trước hết là ở trong nhóm chat nhà họ Chu.

Hình cái đầu Thiểm Thiểm chớp chớp, ba Chu là người đầu tiên phản ứng: “Mua à?”

Cô giáo Đỗ: “Đừng xem thường con trai ông, Chu Diệu đâu phải loại người sẽ làm mấy chuyện đó? Lúc nhỏ nó chẳng được mấy cái rồi ý chứ.”

Anh cả Chu không nói gì, trực tiếp gửi đến một hồng bao, ghi là Đa Ninh đại diện tặng.

Đa Ninh xấu hổ, cuối cùng vẫn nhận.

Sau đó, chú Chu, cô Giáo Đỗ và anh cả Chu liên tiếp gọi cho Chu Diệu.

Chu Diệu tiếp từng cuộc điện thoại, Đa Ninh cúi đầu ngồi ở sô pha, tay cầm di động không ngừng chấm chấm. Chu Diệu nhíu mi: “Em làm gì đó?”

https://thuviensach.vn

“Anh chờ chút.” Đa Ninh nói, sau đó giơ màn hình cho Chu Diệu xem.

Chu Diệu xem hình, chỉ thấy một con hồ li ra vẻ oai phong tay cầm một lá cờ sặc sỡ, cờ thưởng mang màu sắc hoạt hình, cực kì ấm áp đáng yêu, cũng rất ngốc nghếch.

“Hình đại diện tạm thời, anh thích không?” Đa Ninh cười với Chu Diệu, đôi mắt lấp lánh nhìn anh, mong chờ khen ngợi.

Chu Diệu mím môi, đáp lại: “… Kĩ thuật vẽ rất tốt.”

Đương nhiên, ngày nào cô chẳng vẽ trên phần mềm này.

Đa Ninh cũng gửi tin nhắn hẹn học trưởng Cố, thứ bảy học trưởng Cố đi học ở học viện Phật giáo, liền đặt bàn ăn tối ở một nhà hàng chay đối diện học viện.

“Ăn chay chúc mừng anh?” Chu Diệu bất mãn hỏi lại Đa Ninh, trong mắt rõ ràng hiện lên dòng chữ “Em đối xử với anh tốt quá ha”.

Đa Ninh ngắm khuôn mặt tuấn tú đang nhăn lại vì khó chịu, giải thích: “… Em thấy mấy lần vất vả học trưởng chạy tới chạy lui, thật là không tốt lắm.” Lời này là lời thật lòng, song do trong lòng cũng có chút tính toán riêng, nên giọng điệu cũng yếu đi; ngoài việc chúc mừng chuyện cờ thưởng đài truyền hình, cô và Nhan Nghệ cũng muốn mượn thời cơ nói chuyện Bách Gia cho Cố Gia Thụy.

Về việc này, Chu Diệu lắc lắc đầu, lát sau mới với cô: “Đến chỗ anh đi.”

Đề nghị này của Chu Diệu thật không tệ, nhà trọ của anh đủ riêng tư, dụng cụ bát đũa có đủ, làm đồ ăn cho vài người không thành vấn đề. Có khi còn có thể nặn hai loại bánh chẻo mặn chay như lần trước.

https://thuviensach.vn

Liên hoan thứ bảy, đến "Chúc mừng" không chỉ có học trưởng Cố mà còn có cả Hà Hạo.

Lâm trận bỏ chạy là Nhan Nghệ dặn dò cô lúc ăn cơm hãy nói chuyện Bách Gia xong liền nhanh chóng về Hải Thành: "Đa Ninh, hôm qua mẹ mình khiêu vũ ở quảng trường bị trật chân, bà là người đứng đầu đội múa, bây giờ chắc đang rất buồn, mình phải về an ủi bà ấy."

Mọi việc thì việc hiếu là trước nhất, Đa Ninh muốn Nhan Nghệ ở lại cùng cô nói chuyện Bách Gia với Cố Gia Thụy, nhưng không có lí do.

Nhan Nghệ không ở lại, tức là cô phải một mình làm cơm tối cho ba người đàn ông, lại còn mặn chay riêng biệt. Đa NInh chỉ có thể lôi kéo Chu Diệu giúp đỡ. Lúc nhặt rau, Chu Diệu chậc chậc bỏ rau vào rổ, giọng điệu lành lạnh hỏi cô: " Đa Dương, đây là cách em chúc mừng anh à?"

Đa Ninh mặc tạp dề vàng đi tới, khom lưng hôn lên má Chu Diệu.

Chú Diệu không nói gì, lát sau lại hừ nhẹ một tiếng, rõ ràng vẫn còn bất mãn.

"Chu Diệu, anh không thể như vậy… Chẳng lẽ sau này chúng mình kết hôn anh sẽ không làm việc nhà sao? Về nhà nằm khểnh?" Đa Ninh cầm muôi xào hỏi lại Chu Diệu, đánh đòn phủ đầu.

Hai chữ kết hôn không hề xa lạ, nhưng bây giờ cảm xúc đã không thể bình tĩnh rồi. Chu Diệu đưa rau đã nhặt xong cho cô: "Anh nhặt xong rồi… Bây giờ làm gì đây?"

Đa Ninh ghét bỏ nhìn đống rau Chu Diệu nhặt, không lên tiếng.

May mắn, anh cả Chu từ trên tầng xuống hỗ trợ, Đa Ninh và anh cả liên thủ, trước khi học trưởng Cố và Hà Hạo tới, đã chuẩn bị xong tất cả đồ ăn, kể cả bánh chẻo hai loại chay mặn cũng vô cùng tinh xảo.

https://thuviensach.vn

Chu Diệu đứng cạnh bàn ăn, nhìn Đa NInh đang bận rộn trong phòng bếp: “Đa Ninh, cần anh làm gì không?”

“Không cần.” Đa NInh cũng không quay đầu lại.

Chu Diệu: …

Học trưởng Cố và Hà Hào cùng đến một lúc, Đa Ninh và Chu Diệu ra mở cửa, có hơi ngạc nhiên về cách ăn mặc của học trưởng Cố, không phải áo nhà sư, mà là áo vải sợi ngắn tay phối với quần dài màu vàng rộng thùng thình.

“Trời nóng quá rồi.” Học trưởng Cố nói với cô.

Trên lưng có nhiều hơn một bàn tay, Chu Diệu khẽ ôm eo cô, nói với hai người bên ngoài: “Vào đi.”

“Chúc mừng em Chu.” Trước bàn ăn, Cố Gia Thụy mặt mày mỉm cười nói với Chu Diệu.

Chu Diệu khẽ hừ một tiếng, đối với kiểu chúc mừng giả dối này không lấy làm vui vẻ. Ai sẽ vì một cờ thưởng mà làm tiệc chúc mừng, ai muốn lấy cờ đó thì lấy đi.

Cố Gia Thụy nói :”Vậy thì tôi chúc mừng chuyện tốt gần đây của cậu và Đa Ninh.”

Tiếng chúc mừng này thì Chu Diệu nhận, gật gật đầu: “… Cảm ơn.”

Cố Gia Thụy và anh cả Chu cũng rất quen thuộc, vì thời đại học nhiều lần da mặt dày đến nhà họ Chu xin cơm, anh cực kì thích mọi người trong nhà Chu Diệu.

Anh cảm nhận được hơi ấm của gia đình, trong nhà họ Chu.

https://thuviensach.vn

“Mấy hôm nữa tôi đi rồi.” Cơm tối vừa bắt đầu, Cố Gia Thụy thông báo tin này cho Đa Ninh Chu Diệu, ánh mắt mềm mại lướt qua Đa Ninh, nhanh chóng thu lại.

Đi? Chắc không phải về núi Thiên Lũ… Thân thể Chu Diệu nhẹ nhàng dựa vào tường, chờ Cố Gia Thụy nói tiếp.

Đa Ninh nhìn học trưởng Cố hỏi: “Về núi Thiên Lũ

https://thuviensach.vn

NHÂN GIAN HOAN HỈ

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Đa Ninh đứng dưới vòi sen trong toilet. Mọi người đều có lòng hiếu kỳ nhất định, Chu Diệu mua cái vòi sen này có thể điều chỉnh thành thác nước; khi Đa Ninh tắm cũng muốn thử một lần, đưa tay điều chỉnh chốt mở, vang lên tiếng "Răng rắc", cô rút lại tay.

Vòi hoa sen nhất thời không có phản ứng.

Cô lại vặn một chút.

Kết quả, vẫn không phản ứng.

Ách, Đa Ninh ngẩng đầu nhìn vòi hoa sen to lớn, đứng nghiên cứu, ngay tại lúc cô cho rằng Chu Diệu mua bộ thiết bị tắm cao cấp là đồ dỏm, nước ấm từ vòi sen bất chợt phun ra, giống như thác nước lớn nện lên người cô.

Đa Ninh bất ngờ không kịp phòng bị kêu một tiếng.

Lại càng không tốt, những lỗ trên vòi sen lớn, đồng thời cùng phun cột nước lên người cô.

Bốn phương tám hướng đều là nước, Đa Ninh mở mắt không được, chỉ có thể ngồi xổm xuống tránh thác nước, sau đó đưa tay sờ soạng điều chỉnh chốt mở.

... Mọi chuyện xong xuôi, đúng là lòng hiếu kỳ hại chết con mèo, đến khi thác nước về lại dòng nước bình thường. Hai tay Đa Ninh còn đang che

https://thuviensach.vn

hai mắt của mình, sau đó vuốt hết nước trên mặt.

Không thử không chết... Sao lại thử cơ chứ?

Lúc Đa Ninh đang tắm rửa Chu Diệu ở bên ngoài nghe điện thoại; đây là một cuộc điện thoại quan trọng, nhưng không ảnh hưởng đến âm thanh trong nhà vệ sinh nên anh vẫn nghe được, đưa điện thoại di động ra xa tai, đi đến gõ cửa phòng tắm hỏi: "Đa Ninh?"

Đang muốn đẩy cửa ra, bên trong truyền đến tiếng nước rơi xuống rất nhỏ: "Chu Diệu anh đừng vào... Em không sao."

"Em đừng vặn cái chốt mở vòi sen." Chu Diệu đại khái đoán được một chút, dặn dò.

Phòng tắm nháy mắt không có thanh âm.

Chu Diệu nhếch miệng, tiếp tục nghe điện thoại, sắc mặt trầm xuống nói với người bên kia: "Cậu đợi lát nữa gửi báo cáo tài chính hai năm nay của Quảng Hồng sang cho tôi... Được, tối nay tôi sẽ xem."

Đa Ninh sấy khô đầu đi ra, Chu Diệu đang cầm laptop dựa vào đầu giường; trong phòng ngủ chỉ để lại một ngọn đèn, ánh sáng màn hình ánh lên rõ hình dáng gương mặt của Chu Diệu; trên người mặc áo trong màu trắng, đường cong bả vai thẳng tắp đẹp mắt.

Bởi vì Chu Diệu xem rất nghiêm túc lại chuyên tâm, Đa Ninh yên lặng xốc một góc chăn lên.

Cô còn chưa nằm xuống, Chu Diệu vươn một bàn tay qua, nói với cô: "Anh còn làm nửa tiếng nữa, nếu không em ngủ trước đi? Hoặc là chơi di động một chút chờ anh?"

Hai lựa chọn, có hai ý nghĩa khác nhau.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh dựa người qua nhìn vào laptop của Chu Diệu trên màn hình hiện lên bảng số liệu, tất cả đều là chữ số màu đỏ. Cô thấy được hai chữ quảng hồng, hỏi Chu Diệu: "Là báo cáo tài chính của quảng hồng sao?"

Chu Diệu ừm một tiếng.

Ngọn đèn ngủ trên đầu giường chiếu lên gương mặt trắng nõn của Đa Ninh, cô chủ động hỏi: "Lần trước nghe anh gọi điện thoại nói hạng mục Quảng Hồng quá hạn đã hơn hai tháng... Vấn đề lớn lắm sao?"

Đa Ninh nghiêm túc hỏi, phảng phất như thời học sinh hỏi Chu Diệu về một bào toán vậy.

"Không lớn." Chu Diệu nói với Đa Ninh, "Hạng mục đầu tư của chúng ta chắc chắn sẽ quá hạn, ngân hàng cũng không thể tránh được, hạng mục càng lớn thời gian quá hạn sẽ càng cao."

"Thời gian quá hạn của Nhất nguyên là bao nhiêu?" Đa Ninh lại hỏi.

Chu Diệu trả lời: "Khoảng 1/3 là trên nửa, cũng không tính là cao."

Đa Ninh ừm, suy nghĩ xong lại nói: "Lần trước em nhìn thấy một số công ty quảng cáo rùm beng là tỷ lệ quá hạn là 0."

"Đó là giả, là hình thức lừa gạt công ty nhỏ."

"..."

Chu Diệu thật sự rất ít khi cùng Đa Ninh thảo luận công việc, chủ yếu không biết trao đổi cái gì, một người làm tài chính một người thiết kế đồ chơi, mặc kệ hứng thú và điểm quan tâm đều không giống nhau; nhưng việc Đa ninh vừa hỏi anh và trả lời như thế này, anh và Đa ninh vẫn có thể tán gẫu một chút.

Sau đó, di động của cô và anh cùng vang lên.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh lấy di động, là trình duyệt gửi đến một tin tức nổi bật. Chu Diệu lướt di động, anh và Đa Ninh dùng trình duyệt giống nhau, nên nhận được tin giống nhau.

Anh nhìn tiêu đề tin tức, không có chút hứng thú, tiếp tục xem báo cáo.

Trình duyệt gửi đến tin đại phương, ngay tại đêm nay lúc chín giờ một người thanh niên làm trong ngành tài chính ở quảng trường Kim Hối trên cao ốc Thiên Phong nhảy lầu tự tự, nguyên nhân còn đang điều tra...

Đa Ninh không xem được kiểu tin tức như vậy, xem xong sẽ rất khó chịu.

Chu Diệu còn đang xem báo cáo, cô tắt điện thoại, nhắm hai mắt lại.

"Ngủ hả?" Chu Diệu liếc mắt một cái, hỏi.

Đa Ninh: "... Ừm."

"Anh cũng sắp xong rồi." Ánh mắt Chu Diệu dời màn hình máy tính, hỏi, "Dương... Không đợi anh hả?" Lúc chỉ hai người, anh chỉ gọi cô là Dương.

Đa Ninh vẫn nhắm mắt lại như cũ.

Chu Diệu bất đắc dĩ, tắt đèn ngủ; nửa tiếng sau, anh đóng laptop lại. Bên hông đột có một cánh tay mềm mại hơi lạnh, quyến luyến ôm anh.

Chu Diệu rất hưởng thụ cái ôm này, cảm thấy hạnh phúc bùi ngùi.

"Chu Diệu, làm ngành tài chính có phải áp lực rất lớn không?" Đa Ninh đột nhiên hỏi.

https://thuviensach.vn

Toàn bộ rèm cửa sổ trong phòng ngủ đều được kéo lại, trong phòng ngủ tối đen đưa tay không thấy được năm ngón, hai cỗ thân thể nhẹ nhàng ôm nhau, phảng phất chìm trong thế giới tĩnh lặng, cùng ôm nhau trong đêm tối.

Chu Diệu có chút buồn cười, chắc là tin tức vừa rồi làm Đa Ninh mẫn cảm rồi.

"Thế nào, lo lắng có một ngày anh chịu không nổi áp lực, cũng sẽ..." Một chữ phía sau, chu diệu còn chưa nói ra miệng, đã bị Đa Ninh chặn lại.

"Đùa thôi." Chu Diệu cười cười, "Đừng lo lắng, dù cho anh lại trải qua một lần nguy cơ tài chính nữa, cũng sẽ không nhảy lầu." Chu Diệu anh không phải là một người đàn ông vô năng yếu đuối như vậy.

"Chu Diệu, vậy hiện tại áp lực của anh rất lớn sao?" Đa Ninh lại cúi đầu đặt câu hỏi, mặt dựa vào tấm lưng rộng lớn lại rắn chắc của Chu Diệu.

"Cũng tàm tạm." Chu Diệu trả lời.

Sự thật áp lực đương nhiên là có một chút, làm một người đàn ông, trách nhiệm càng lớn áp lực càng lớn; từ lúc anh gây dựng sự nghiệp đến bây giờ, anh phải có trách nhiệm của một người đầu tư, phải có trách nhiệm với khách hàng của anh, còn mấy tram nhân viên của anh nữa.

Hiện tại, anh còn phải có trách nhiệm với Thiểm Thiểm.

Nhưng mà, xã hội này ngoại trừ Cố Gia Thụy như vậy, những người sống mà không muốn có áp lực. Huống chi, trên đời này còn có một câu đó là vui vẻ chịu đựng, Chu Diệu hưởng thụ khoái cảm thăng hoa khi theo đuổi sự nghiệp, cũng rất chờ đợi sớm ngày cùng Đa Ninh tạo nên một nhà ba người.

https://thuviensach.vn

Đa Ninh vẫn nhắm mắt lại, gương mặt dán lên lưng Chu Diệu, lông mi dày hơi cong chạm tới lưng Chu Diệu, như là hai mảnh lông chim nho nhỏ nhẹ nhàng mà chải quét.

"Chu Diệu, nếu anh có áp lực nhất định phải nói với

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1
Chương 2.1
Chương 2.2
Chương 2.3
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 5.2
Chương 6.1
Chương 6.2
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 10.2
Chương 11
Chương 11.2
Chương 12.1
Chương 12.2
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 18.2
Chương 19
Chương 19.2

https://thuviensach.vn

Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29.1
Chương 29.2
Chương 30
Chương 31
Chương 31.2
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49

https://thuviensach.vn

Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 55.2
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63

https://thuviensach.vn